

..... SECRETUL TRANDAFIRULUI 4

Zorii libertății

*În vreme ce torța comunismului se stinge,
torța credinței este transmisă mai departe
de la o generație la alta.*

MICHAEL
DILLERS

MICHAEL PHILLIPS

Seria Secretul trandafirului 4

**ZORII
LIBERTĂȚII**

Traducerea: Mihaela Tocuț

**Editura Casa Cărții
Oradea, 2014**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României Philips, Michael**

Michael Phillips
Secret of the Rose 4
Dawn of Liberty, 1995

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele, personajele și evenimentele prezentate în carte constituie rodul imaginației autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane reale este pur întâmplătoare și neintenționată.

Prolog

Toate scopurile pe care le are Creatorul pentru omenire se ating în timp, la momentul convenit.

În inima unui om, la fel ca în relațiile dintr-o familie sau în istoria unei națiuni, timpul dă lecții de viață, timpul vindecă, timpul întărește, timpul dezvoltă rădăcini adânci și pune totul în perspectivă. Asta deoarece timpul constituie un element esențial al creșterii și un catalizator necesar dezvoltării maturității și a înțelepciunii.

Lucrurile cele mai importante nu se dobândesc niciodată repede. Dumnezeu nu se grăbește; planurile Lui nu sunt pripite.

Când a făcut timpul, Creatorul l-a împărțit în segmente. A numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. A rânduit ca fazele astrului nopții să măsoare trecerea lunilor, iar succesiunea celor patru anotimpuri – trecerea anilor. Și a făcut ca toate să crească după această rânduială, să treacă regulat din formă latentă la rodire și-apoi iar să adoarmă și iar să se trezească, repetând la nesfârșit miraculosul ciclu al vieții.

După cum a stabilit fazele naturale după care să crească roadele pământului, tot așa a stabilit Dumnezeu și etapele pe care trebuie să le parcurgă omul de-a lungul vremelnice sale ființări pe pământ.

Baronul Heinrich von Dortmann parcursese deja toate anotimpurile naturale ale vieții sale lumești. Și-a trăit zilele pe acest pământ învățând, îndrumând, iubind și slujind pentru ca, la capătul drumului, să-și lepede chingile acestei existențe efemere și să poată dobândi libertatea veșnică de fiu al Domnului pentru care s-a pregătit dintotdeauna cu smerenie și evlavie.

Pentru el, Dumnezeu nu a fost doar Creatorul, ci mai ales prietenul lui. S-a rugat mereu să îl poată cunoaște mai bine pe prietenul său Dumnezeu și ca viața, cuvintele și faptele lui să trezească și în alții aceeași năzuință.

Credința lui - o credință ce se cerea împărtășită, ce trebuia să fie semănată, să crească și să dea rod - s-a revărsat constant întâi asupra familiei sale și apoi asupra tuturor celor din jur.

Persoana lui a fost dintotdeauna o dovadă vie a caracterului creator și veșnic dătător de viață pe care îl are, în esență, Sfânta Treime. Căci scopurile Creatorului sunt pretutindeni strâns legate de cel mai înalt aspect al naturii Sale trinitare - acela de Tată.

Dumnezeu Tatăl nu trebuie doar să creeze, ci să insufle *viață* constant, să genereze *propria* viață.

Divina zămislire se desfășoară neîntrerupt în fiecare colțisor al creației, Tatăl impregnând fiecare nouă generație de semințe, arbori, flori, ierburi, animale și oameni cu acea misterioasă și fragilă capacitate de... *a trăi*.

Rodnicia înfloritoare a Tatălui creator umple în mod nevăzut fiecare moleculă, înmulțindu-se la nesfârșit. Din sâmburii unui măr se pot obține zece meri, din care fiecare poate face zece mii de mere, dintre care fiecare poate da naștere altor zece milioane.

Acest miracol al reproducerii și al proliferării prezent în toate lucrurile vii ne arată fața zâmbitoare a Tatălui. „Priviți”, ne îndeamnă El, „priviți în jurul vostru. Viața răsare pretutindeni - pentru că Eu mă pun *pe Mine* în tot ceea ce ating, în fiecare atom din univers”.

Oamenii sunt atrași de pământ; mulți fără a ști măcar de ce. Cultivă grădini și îngrijesc cu atenție și gingășie arborii, florile și tufele ce cresc în ele. Totuși, doar cei înțelepți știu în ce constă, de fapt, frumusețea grădinii. Când îngenunchează și își afundă degetele în pământul umed, aceștia știu că au în fața ochilor chiar miracolul creației. Când taie un trandafir dintr-o tufă îndrăgită pentru a-l dăruia unei persoane dragi ca simbol al iubirii, ei sunt conștienți de adevărul primordial al universului - că bunătatea Creatorului este prezentă în toate și că, pentru a o vedea, a-i descoperi misterele și a ne bucura de ea nu trebuie

decât să... ne ridicăm ochii spre chipul Lui iubitor și să îi spunem Tată.

Un astfel de om a fost baronul Heinrich von Dortmann, fost locuitor al regatelor Prusiei și Pomeraniei și, acum, copil în regatul ceresc al Tatălui, un om pentru care pământul pe care îl cultivase în timpul vieții sale lumești nu fusese decât un palid precursor al grădinii cerești în care lucra acum, la fel cum trandafirii pe care îi îngrijise cu atâta drag pe pământ, cât fuseseră ei de frumoși, nu se comparau cu florile nemuririi.

De fapt, chiar viața baronului fusese o sămânță, sădită într-un sol mănos și îngrijită de ploile și razele trimise dinadins din înalturi, ce a încolțit, a dezvoltat rădăcini adânci și un trunchi înalt ce, la timpul lor, au dat roadele cuvenite: florile vii, adică fețele radioase ale celor ce deveniseră copii ai Tatălui, la rândul lor, datorită seminței care a fost cândva viața lui.

Existența se regenerează continuu. *Viața* creată de Dumnezeu în univers nu poate decât să se propage și să renască. Așa cum roadele pământului se înmulțesc, transmitând de la o generație la alta nu doar capacitatea de a exista, de a respira și de a crește, ci și puterea de a se *reînnoi*, tot așa moștenirea spirituală lăsată de Heinrich von Dortmann s-a păstrat peste generații, revărsându-se în sufletele atinse de existența sa, în cercuri concentrice tot mai largi, împlinind planurile împărăției cerești.

Toamna și iarna vieții sale, petrecute în închisoare și mai apoi în Alpii Bavariei, doar în aparență inactive, au fost, de fapt, ani închinați unui scop veșnic, în care acesta a sădit, cu speranță în suflet, în solul cerurilor nenumărate rugi-semințe pentru familia și națiunea sa.

Și, astfel, rădăcinile pe care le-a dezvoltat în timpul vieții au dat naștere, după moartea lui, unui număr tot mai mare de vârstare umane, hrănindu-le și ajutându-le să înflorească și să dea rod - însutit. Unele dintre aceste semințe spirituale au căzut în locuri neașteptate, unde viața ce avea

să răsară impetuos îi va lua pe mulți prin surprindere. Dar așa sunt căile Tatălui. El își trimite ploile și razele de soare atât asupra celor drekți, cât și a celor nedrepti. Nimic nu este întâmplător. Căci cuvântul Său nu se întoarce niciodată fără rod, ci va face voia Lui.

Urmând deci acest ciclu natural al vieții, ce sfârșește mereu prin a se revărsa înapoi în inima Creatorului său, baronul se înălțase la ceruri și, având-o acum din nou alături pe scumpa sa Marion, se bucura de o primăvară eternă, ce nu avea să mai fie niciodată amenințată de iarnă.

Matthew și Sabina lăsaseră în urmă toamna, acel minunat anotimp al vieții când ajungi să te bucuri de roadele muncii tale, și, pășind acum în iarna liniștită și plină de amintiri, observau cu bucurie și speranță primăvara și vara ce înfloreau pentru o nouă generație în timp ce Germania, țara pe care o iubeau amândoi atât de mult, se pregătea să-și scuture amorțeala separării și să se imbarce într-o nouă eră a unității naționale.

Generațiile trec ca să le poată urma altele noi. Ciclurile vieții omenești nu constituie un motiv de întristare, ci unul de bucurie. Fără moartea adusă de iarna vieții lumești nu ar fi posibilă primăvara veșnică. Heinrich și Thaddeus se petrecuseră deja din această viață și, în mod inevitabil, Matthew și Sabina aveau să li se alăture în curând în lumina ce se ascunde dincolo de orizontul uman.

Trecerea dintre cei vii nu reprezintă un sfârșit, ci, dimpotrivă, o încununare, o întregire, o împlinire fără de care nu ar fi posibile noile începuturi. Ceea ce oamenilor le pare a fi apusul vieții nu este decât prefața răsăritului adevăratei vieți pentru care suntem hărăziți.

Tată, vrem să credem că, în esență, totul este spre binele nostru și spre mărirea împărăției Tale, atât aici, pe pământ, cât și în viața de apoi. Ajută-ne să îți înțelegem planurile, ca să ne putem pune în armonie cu ele. Facă-se voia Ta în toate persoanele din jurul nostru, chiar și în cele

În care nu credem că vom vedea vreodată lumina prezenței Tale. Întărește-ne credința, Doamne, să putem crede că îi iubești în mod egal pe toți copiii Tăi și că trimiți constant ploi și raze de soare chiar și în sufletele cele mai egoiste pentru a înmuia semințele plantate în aceste unghere reci de mii de circumstanțe ale vieții și de cuvintele și faptele celor credincioși. Deșteaptă la viață inimile îndelung adormite ale celor ce Te-au respins până acum. Fă să crească semințele sădite în solul sufletelor din întreaga lume și fă-le să rodească însutit. Fă ca viețile noastre, la fel ca viața baronului și moștenirea spirituală a acestuia, să dea rod și semințe noi. Ajută-ne să transmitem mai departe viața Ta, Tată, din suflet Te rugăm.

Oare ce anotimp o fi acum *in Der Frühlingsgarten*? Și, după ce va fi rupt blestemul iernii, ce se va întâmpla, oare, în această nouă eră a națiunii germane, cu urmașii străvechiului neam Dortmann și cu fosta moșie a familiei?

Grădina ce se întindea la sud de *Lebenshaus* nu era doar una pământească. Florile pe care le îngrijise cu mâna lui răposatul baron aveau un caracter atemporal. Secretul trandafirului este la fel de complex precum însăși viața, căci, în această floare, Tatăl a ascuns mesaje de iubire pentru toți copiii Săi.

Grădina Primăverii, cum îi spunea baronul, cuprindea acum întreaga națiune. Se apropia, pentru mulți, primăvara trezirii spirituale.

Partea I

Războiul Rece: lașitate și eroism 1979

1

Decenii de izolare

Berlinul de Est

Se întreba cum s-o fi simțind la pipăit zidul acela cenușiu, înalt, gros și aspru, din piatră și ciment ce reprezenta nu doar chintesența vieții în acest oraș, ci și diviziunea dintre țările Europei.

De când se știa, zidul fusese acolo, la nici doi kilometri de casa ei.

Și cu toate acestea, ochilor ei tineri și impresionabili ce zăboviră o clipă asupra lui, *Die Mauer* rămânea un mister pe cât de fascinant, pe atât de derutant. Vecinătatea lui o atrăgea în mod inexplicabil, ca o prezență malefică adormită ce aștepta momentul prielnic pentru a se trezi la viață.

Părinții îi povesteau adesea despre vara în care fusese înălțat zidul, când fiecare centimetru al graniței era patrulet de soldați, câini și tancuri și aproape că nu trecea zi în care să nu aibă loc o tentativă de fugă peste hotare - tentative disperate care pe mulți îi costase viața.

Auzise multe povestiri și despre participarea tatălui ei la aceste operațiuni de salvare. Totuși, deși trecuseră doar optsprezece ani de atunci, pentru ea toate aceste evenimente făceau parcă parte dintr-o altă epocă. Dintr-o altă viață. Zidul era acolo de dinainte de a se naște ea. Era singura realitate pe care o cunoștea.

Cu timpul, majoritatea berlinezilor se obișnuiseră cu acest simbol tăcut al separării de neam. Dar ei i se insuflase constant, încă din copilărie, convingerea că a face

tot posibilul pentru a-i ajuta pe alții să treacă dincolo de zid nu este o opțiune, ci o *datorie*. Tatăl ei era unul dintre liderii rețelei secrete. Familia sa și cei asemeni lor nu aveau să se obișnuiască niciodată cu bariera. Atât cât le stătea în putere, ci aveau să se opună mereu, chiar și cu prețul vieții, tiraniei impuse de regimul comunist asupra confrăților lor.

Dintre clădirile pustii de pe Markgrafentra Ge, continuă să scruteze de la depărtare de două străzi sumbra barieră de piatră pe care se încolăcea, fatală, sârma ghimpată. La dreapta, parțial vizibil din locul în care se afla ea, se înălța unul dintre sutele de turnuri de pază. Soldații care le ocupau erau compatrioți de-ai ei, ce acum își primeau ordinele de la Moscova.

O trecu brusc un fior, prevestind parcă ziua în care acel cumplit șarpe cenușiu din piatră se va trezi din somn și destinul o va duce, în mod *inevitabil*, mai aproape de Zid decât îndrăznise să meargă astăzi.

Deocamdată însă nu putea decât să privească de la distanță și să se întrebe ce însemnau toate astea.

Cu un tremur involuntar, Lisel Lamprecht întoarse capul și porni mai departe pe Leipzigerstra Ge. Trebuia să livreze cât mai repede pachetul după care fusese trimisă. O vreme merse paralel cu zidul, trăgând din când în când cu ochiul spre bariera de piatră, apoi coti la stânga, pe Gertraudenstrafe.

Deși ea încă nu o știa, evenimentele iminente aveau să îi schimbe perspectiva asupra tuturor lucrurilor și să o aducă, în cele din urmă – după cum intuia deja involuntar – față în față cu Zidul. Atunci *chiar* va apăsa cu mâna piatra rece, provocând-o la confruntare. Și poate că se va vedea și ea de cealaltă parte a zidului, precum cei pe care îi ajutau acum părinții săi.

Astăzi, însă, era doar o adolescentă germană obișnuită, prinsă, ca toți cei de vârsta ei, în tăcuta bătălie ideologică ce împărțea mapamondul în două. Făcea parte din *noua* generație, dintre cei ce învățaseră despre marele război,

dar nu își aminteau de el. Ca atare, ea nu putea să realizeze pe deplin complexitatea și implicațiile conflictului mondial de o cu totul altă natură ce pusese stăpânire pe întreaga lume de la război încoace.

Deși istoria este de cele mai multe ori tulbure și evenimentele se orânduiesc arareori în segmente clare, așa cum sunt ele organizate ulterior de către cărturari, am putea spune că, în linii mari, conflictul mondial care a pecetluit cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, impropriu numit *Războiul Rece*, poate fi împărțit în două etape: înainte și după asasinarea președintelui american John Fitzgerald Kennedy în 1963.

Acest război, cel mai periculos dintre războaiele lumii, s-a soldat cu doar o mână de victime și chiar și acestea cu precădere întâmplătoare. Totuși, vreme de aproape jumătate de secol întreaga omenire s-a aflat pe marginea prăpastiei, la un pas de un dezastru cum numai cei mai pesimiști dintre propovăduitorii Apocalipsei ar putea să-și imagineze.

Înainte de criza rachetelor din Cuba din 1961 și cutremurătoarele evenimente ce au avut loc pe străzile orașului Dallas în noiembrie 1963, tensiunea crescândă dintre est și vest era afișată ostentativ pe scena politică mondială, unde bravada diplomatică și progresul tehnologic constituiau criteriile după care se măsura superioritatea. Perioada dintre sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '60 a jucat rolul de preludiu. Un preludiu de-a lungul căruia ambele tabere s-au înfoiat în pene, au mers la cacealma și au proferat amenințări, au fabricat și au testat bombe, și-au mărit arsenalul nuclear și apoi s-au angajat într-o cursă de cucerire a spațiului. Sovieticii și-au extins granițele și americanii au făcut demersuri să nimicească orice tendințe comuniste de pe teritoriul SUA.

Pentru Lisel, anul 1963 avea să rămână pentru totdeauna anul în care s-a născut. Pentru tot restul lumii, 1963 era anul în care totul s-a schimbat.

Cei doi bărbați care și-au măsurat puterile în timpul crizei cubaneze, ajungând să simbolizeze noua eră a conflictului, părăsiseră scena – Kennedy a fost ucis de glonțul unui asasin; iar, la scurtă vreme după aceea, Hrușciiov s-a retras din viața politică.

În primii ani de viață ai lui Lisel, atenția lumii s-a îndreptat într-o altă direcție, spre sud-estul Asiei, în ale cărei jungle îndepărtate se dădea un război „rece” din ce în ce mai încins, o ciocnire locală între democrație și comunism care, dacă nu era ținută în frâu de marile puteri, s-ar fi putut transforma foarte ușor într-un al treilea război mondial.

Era o epocă a schimbărilor. Lumea era remodelată în fel și chip la toate nivelurile.

Formația Beatles a revoluționat muzica pop, Vietnamul a schimbat pentru totdeauna perspectiva americanilor asupra războiului și afacerea Watergate a marcat în mod simțitor climatul politic din Washington. În tot acest timp, Războiul Rece era departe de a se fi încheiat, cele mai importante bătălii având însă loc în culise.

Lisel a crescut și a început să analizeze lumea din jurul ei. Trăia într-un mediu plin de tensiune și de pericole, asta deși conflictul dintre Moscova și Washington devenea din ce în ce mai subtil. Trecuse vremea când președinții și premierii își aruncau insulte și amenințări. Între timp, ultimatumurile fuseseră înlocuite cu o așa-zisă politică de „destindere și cooperare” și detonările cu tratate de eliminare a testelor nucleare, iar acum liderii mondiali își mascau intențiile belicoase în spatele unor dialoguri așa-zis cordiale.

Într-adevăr, deceniul 1960-1970 a schimbat complet modul oamenilor de a privi lucrurile. Neafectat însă de toate aceste schimbări, Războiul Rece se dădea mai departe pe neauzite, în spatele cortinei, cu singura deosebire că, între timp, locul liderilor mondiali în cadrul conflictului fusese preluat de oamenii de rând – bărbați și

femei precum părinții lui Lisel, care în alte părți ale lumii ar fi trecut drept cetățeni cu totul neremarcabili. Acum însă, tocmai ei erau cei ce purtau acest război invizibil pentru libertate – unul dintre drepturile esențiale spre care tinde întreaga omenire. Războiul Rece devenise, în mare parte, unul tăcut și sinistru, bătăliile sale fiind purtate de o mână de oameni, în cartiere mărginașe și în beciuri, la lumina lumânării, în spatele draperiilor trase, pe marginea unor drumeaguri pustii sau în închisoare, în solitudinea celulei, departe de ochii lumii.

Acum, când Lisel împlinise șaisprezece ani, în timp ce lumea urmărea cu sufletul la gură înfierbântatul joc de șah ce avea loc între ayatolahul iranian Khomeini și președintele american Jimmy Carter, această dramă tăcută și nevăzută continua să se deruleze neafectată de toate acestea. Deși ochii lumii erau acum îndreptați spre Teheran, războiul rece dintre democrație și comunism rămânea în continuare filtrul global dintre bine și rău, autonomie și dependență – aliniind națiuni, creând rivalități, separând familii și aducând în mod artificial dezbinare în mijlocul unui popor străvechi.

În centrul acestui conflict se afla în continuare divizata națiune a Germaniei, odinioară cauza și actualmente victima evenimentelor pe care nu le mai putea controla. În timp ce marile puteri își făceau mutările impersonale pe tabla de joc a lumii, nu exista nicăieri o generație postbelică care să se simtă mai neputincioasă și mai prost întrebuințată de către acești jucători ce le țineau soarta în mâini decât tinerii din capitala Germaniei, dezbinată atât la propriu, cât și la figurat.

Berlinul devenise un loc în care Războiul Rece făcuse ca prietenii, rudele și vecinii să se dușmănească între ei, unde informatorii *Stasi* erau prezenți pretutindeni, KGB-ul se infiltrasă în toate păturile sociale și trădarea nu era niciodată departe. A-ți dori prea fierbinte libertatea sau a-i ajuta pe alți oameni care aveau aceleași năzuințe era un joc

periculos, dacă nu chiar mortal. Sângele vărsat adesea în consecință și lacrimile vărsate de supraviețuitori făceau parte din realitatea de zi cu zi.

Conflictul global care se prelungea de la un an la altul nu era nicăieri simbolizat mai clar decât la Checkpoint Charlie, celebrul punct de control de pe Friedrichstrafie, care se situa la doar o aruncătură de băț de magazinul din care ieșise Lisel cu puțin timp în urmă.

Și, în tot acest timp, cel mai emblematic simbol al acestei drame nevăzute rămăsese bariera aceea cenușie, răuvoitoare, impenetrabilă și insurmontabilă ce tăia în două centrul Berlinului, dezbinând o națiune... și o lume întreagă.

Chiar dacă era o epocă propice actelor de lașitate, ea a creat, de asemenea, și acte de eroism. Căci vremurile periculoase nu produc doar turnători, ci și eroi și martiri. Despre curajul și altruismul acestora din urmă nu se vorbește des. Totuși, în răstimpuri, poveștile unor astfel de eroi devin cunoscute... și cei ce le aud rămân marcați pentru totdeauna.

După ce lăasă Zidul în urmă, energica adolescentă din Berlinul de Est iuți pasul, străbătu câteva străzi mohorâte și după zece minute coti pe aleea denivelată din fața casei sale.

O moștenire periculoasă

- Ai adus pachetul?
- Da, tată, răspunse Lisel.
- N-ai avut nicio neplăcere, sper.
- Totul a decurs fără probleme.
- Perfect.

Bărbatul luă pachetul din mână a fiicei sale, rupse grăbit ambalajul și începu să răsfoiască înfrigurat cartea - chipurile noua achiziție a lui Lisel - fără a zăbovi însă prea mult asupra vreunei pagini. Nu îl interesau cuvintele autorului; încerca să pună cap la cap elementele dispartate ale unei înștiințări codificate trimise de contactul său de la librărie.

În cinci minute, reuși să decodifice mesajul.

— Săptămâna viitoare va trebui să ajutăm o persoană importantă, le anunță el pe soția și pe fiica sa, ridicându-se de pe scaun.

— Și cum veți proceda? întrebă Frau Lamprecht.

— Un prieten de-al vărului meu o să-l aducă pe fugar până în pădurea din sudul orașului. De acolo îl preluăm noi.

— Pot să vin și eu cu tine? se rugă de el Lisel.

Tatăl ei, un bărbat cu talie de colos, nu răspunse imediat.

— Hm, poate c-a venit vremea să ni te alături, spuse el gânditor într-un târziu.

— Pot să-i fac o vizită lui Girdel?

— Nu vom avea timp de vizite.

— Bine, tăticule, dar n-am mai văzut-o de un an de zile...

— Când îndeplinim o misiune, nu trebuie să ne preocupe decât siguranța celor ce își pun viețile în mâinile noastre.

În timp ce vorbea, gândurile lui Hermann zburară departe, în trecut, la o vreme când nu își făcea griji pentru siguranța fiicei sale, ci a unei alte persoane dragi.

Câte amintiri, câți oameni... Toate parcă se întâmplaseră într-o altă viață. Cea care îi ocupa acum gândurile, unul dintre fondatorii și cei mai loiali membri ai *Trandafirului*, fusese ani de zile colaboratoarea lui și, în cele din urmă, fugise peste hotare cu ajutorul camarazilor săi din cadrul rețelei.

Amintirea operațiunii de salvare prin cimitir îl făcu să surâdă.

Karin îl implorase să îi însoțească. Acum regreta că nu îi mărturisise motivul refuzului său – faptul că în curând urma... să se căsătorească. La vremea aceea, considerase că este mai bine pentru amândoi să știe cât mai puține unul despre altul.

Era un alt om pe atunci. Un bărbat ursuz și aspru, care zâmbea rar și nu știa ce înseamnă tandrețea. Dar lucrurile se schimbaseră considerabil de când devenise soț și tată. Își dorea din tot sufletul s-o revadă pe Karin – da, pentru Hermann, ea avea să rămână pentru totdeauna Karin, chiar dacă știa că acesta nu este numele ei adevărat. Își dorea ca vechea lui prietenă să-l vadă acum, când era, la rândul lui, apropiat sufletește de Domnul pe care îl slujise ea dintotdeauna.

Oftă. Din când în când, mai auzea câte o veste despre Karin, dar, din păcate, din ziua în care aceasta se refugiase în Germania de Vest, n-o mai văzuse. Nu putea decât să se roage ca, într-o bună zi, Lisel a lui să devină o femeie la fel de puternică și de curajoasă cum fusese Karin.

În cele câteva secunde în care Hermann reflectă la vechea sa colaboratoare și la misiunile lor comune, gândurile ficei sale zburară la ziua în care făcuse cunoștință cu prietena sa Girdel.

Cele două fete aveau pe atunci vreo patru-cinci anișori, o vârstă mult prea fragedă pentru a realiza câtuși de puțin importanța ocaziei care îi adusese laolaltă pe tații lor și pe alți câțiva cu vederi similare. În timp ce adulții, cu toții slujitori ai lui Dumnezeu, se rugau și făceau planuri, Lisel și

Girdel, aflate la vârsta inocenței, își petreceau timpul jucându-se.

Din ziua aceea, deși nu se ivea des prilejul de a se vizita reciproc – căci, prin forța împrejurărilor, activitatea desfășurată de părinții lor era una clandestină – fetele au rămas prietene și au crescut ca două surori, fără a realiza pe de-a-ntregul cât de periculoasă era viața pe care o ducea marea familie din care făceau parte.

Tot așa, fetele nu aveau habar nici de discuțiile purtate de cei mari, care se întrebau în ce măsură era indicat să își implice copiii în activitatea secretă ce îi unea. După pilda baronului, pe care puțini îl cunoscuseră, dar de care auziseră mai toți, credincioșii ce alcătuiau rețeaua locală își doreau și ei ca principiile lor să dăinuie și după ce scurta lor ființare pe pământ va fi luat sfârșit. Și astfel, se rugau să le poată transmite vlăstarelor lor cât de important este să ajute marea familie a lui Dumnezeu și se foloseau de orice oportunitate pentru a le inculca în mod nemijlocit aceste valori, prin propriul exemplu. Dar pentru părinții din această parte a lumii, o astfel de moștenire spirituală era una periculoasă și, de aceea, o transmiteau copiilor lor cu mare grijă, după îndelungă chibzuință și adâncire în rugăciune.

Semințele trebuie semănate. Unele trebuie să moară pentru ca altele să rodească însutit.

Girdel, care era cu un an mai mare decât Lisel, participa deja de ceva vreme la activitățile tatălui ei. Hermann însă, mai precaut – un bărbat cu o inimă vitează, dar mai novice în viața trăită alături de Dumnezeu decât tatăl lui Girdel –, considerase că Lisel încă nu era pregătită să ia parte la misiunile rețelei. Totuși, azi, gândul la Karin îl făcu să realizeze că mai era puțin și fiica sa devenea femeie și că nu putea face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Oftă, o luă pe Lisel de mână și o conduse afară din bucătărie, până la canapeaua veche din camera de zi. Se așeză și îi făcu semn fiicei sale să ia loc lângă el. Fata se supuse și, vreme de câteva clipe, niciunul dintre ei nu

spuse nimic.

— Îți mai amintești ce ți-am zis despre trandafir? o întreabă el într-un sfârșit.

— Sigur că-mi amintesc, tăticule. N-am să uit niciodată discuția aceea.

— N-am mai vorbit de mult despre asta. Mai porți medalionul dăruit de mine și de mama ta?

— Cum să nu-l port, tăticule? Este lucrul meu cel mai de preț. Îl am și acum la gât.

Spunând asta, fata ridică lăntișorul subțire pe care îl purta la gât, scoțând la iveală un minuscul medalion placat cu aur. Hermann zâmbi. Medalionul nu era nici pe departe o bijuterie scumpă. Ceea ce-l făcea neprețuit nu era valoarea sa materială, ci ceea ce așezase el înăuntrul medalionului și ceea ce simboliza acea comoară ascunsă.

— Mai ții minte ce ți-am spus în ziua aceea?

Lisel încuviință din cap.

— Misterul vieții se găsește în semințe, repetă Hermann cuvintele rostite atunci. Dacă semințele sunt semănate cu rugăciune...

Se opri dinadins și rămase în așteptare.

—... din ele răsar florile iubirii, completă fraza fiica sa.

Râseră amândoi.

— Mă bucur că n-ai uitat.

— N-am să dau uitării niciodată semințele pe care le-ai semănat în sufletul meu, tată.

Mica încăpere se scufundă în tăcere. Mâna catifelată a fetei se odihnea în continuare în palma mare și aspră a tatălui ei, ca un căprior nou-născut ce șade tihnit într-o pădure înveșmântată în straie de primăvară, fără nicio primejdie în jur care să-l facă s-o ia la goană.

— Te maturizezi, Lisel, spuse într-un târziu Hermann. Aproape că ești o femeie în toată firea.

Lisel își coborî fâstăcită privirea, înroșindu-se ușor în obraji.

— Ei, zici și tu așa, tată...

— Vorbesc cât se poate de serios, copilă. Mai e puțin și-ai să devii femeie. O femeie foarte frumoasă.

De astă dată, Lisel se îmbujoră până-n vârful urechilor. Urmă o tăcere lungă, dar liniștitoare, pe care niciunul dintre ei nu se grăbi să o întrerupă.

— Da, spuse Hermann în cele din urmă, cred că a venit momentul să te introduc în activitatea noastră, fata tatii. Lucrarea trebuie dusă mai departe și, într-o bună zi, eu am să fiu prea bătrân s-o fac.

— Înseamnă că pot să-i fac o vizită lui Girdel?

— În curând, Lisel... în curând. După ce bărbatul ce ne este trimis va ajunge cu bine în mâinile camarazilor noștri de peste graniță, am să aranjez o întâlnire cu prietenii noștri.

— O, tată, îți mulțumesc mult de tot!

Mai rămaseră o clipă în tăcere, după care se ridicară amândoi în picioare și Lisel se întoarse în bucătărie, la mama ei.

Mintea lui Hermann fu năpădită brusc de un amestec melancolic de gânduri și emoții cu privire la fiica sa pe care nu le-ar fi putut exprima în cuvinte nici dac-ar fi încercat. Nu era un gânditor, ci un om de acțiune, care își dovedea convingerile prin fapte. Iar faptul că nu se pricepea la vorbe și la analizarea propriilor emoții nu știrbea cu nimic profunzimea sentimentelor pe care le încerca în acest moment.

Porni spre ușa din dos, dornic să petreacă puțin timp singur în curtica din spatele casei.

Mica grădină a familiei Lamprecht, cu cele câteva straturi de zarzavaturi ale ei, nu se compara, desigur, nici de departe cu splendida *Fruhlingsgarten* în care copilărise cea pe care o cunoscuse sub numele de Karin Duftblatt. Se îndreptă spre tufa de trandafiri – singura tufă de trandafiri pe care o avea în grădină. O primise în urmă cu douăzeci de ani chiar de la Karin. Cu acea ocazie, ea îi vorbise *lui* despre misterul semințelor, mister pe care, după ce l-a

înțeles pe deplin pentru sine în urma plecării ei, Hermann l-a transmis și fiicei sale.

Hermann Lamprecht era un om simplu. N-avea cum să știe că lacrimile care îi umpleau acum ochii erau lacrimile spiritului părintesc universal, aceleași lacrimi care, cu mulți ani în urmă, îl făcuseră pe Heinrich von Dortmann să se retragă în grădina sa pentru a înălța, în repetate rânduri, aceeași rugă – poate cu cuvinte mai alese, dar în esență identice. N-avea cum să bănuiască Hermann că rugile lor, rostite la distanță de peste o generație, vor pătrunde contopite în eterna ureche divină și că, astfel, și răspunsurile lor erau menite să se împletească.

Hermann ridică la ceruri strania povară ce începuse brusc să-l apese și rosti cea mai simplă și profundă rugă părintească din univers, ruga născută chiar din inima de Tată a lui Dumnezeu, ecoul iubirii Lui divine ce îi recheamă constant la El pe toți fiii și pe toate fiicele Sale: *Doamne – ai grijă de fetița mea... ocrotește-o, veghează asupra ei și ține-o în mâinile Tale.*

Acestea au fost singurele cuvinte pe care a fost în stare să le rostească Hermann. Și ele au fost de ajuns. Tatăl le-a auzit și avea să se folosească de ele pentru a-și atinge scopul.

3

Pe urmele fugarului

Germania de Est

La sud-est de oraș, un Mercedes mare și negru gonea vuind prin noaptea întunecată și pustie.

Înainta cu o precizie uimitoare pe drumurile extrem de înguste – pe care abia de încăpea un automobil – și doar pe jumătate asfaltate ce străbăteau Brandenburger Wald. Deși îl despărțeau mai bine de 1600 de kilometri de casă, era clar că șoferul se simțea în elementul său atât în Polonia, cât și aici, în Germania de Est. În anii tinereții, fusese detașat în RDG, unde lucrase în departamentul *Stasi* condus pe vremea aceea de acum influentul politician german Gustav Schmundt.

Știa ca-n palmă toate traseele fugarilor și, de două săptămâni, era pe urmele rețelei. Pornise din estul Poloniei și, urmând pista, trecuse granița în apropiere de Eisenhüttenstadt și ajunsese într-un final aici, unde spera să le vină de hac. Știa că acum rețeaua transporta o încărcătură importantă. Nu era vorba de vreo bătrânică dornică să-și reîntâlnească rudele din vest și nici de vreun student idealist dornic să ducă, vezi Doamne, o viață mai bună, în libertate.

Nu, de astă dată ajutau o persoană importantă. Un lider! Fugarul era bărbatul care, după fuga rabinului Wissen din URSS, preluase la Moscova conducerea organizației creștine secrete ce, în unele părți ale Europei de Est era cunoscută drept *Das Christliche Netzwerk*, iar în altele era numită, simplu, *Trandafirul*.

Ar fi trebuit să-l aresteze cu ani în urmă când, tineri fiind amândoi, se întâlneau pe străzile Moscovei. Ei, dar venise, în sfârșit, clipa răzbunării!

Andrassy Galanov se afla la un pas de a pune mâna pe dușmanul său de moarte. Era aproape sigur că bărbatul pe

care îl întâlnise în tinerețe și liderul pe care KGB-ul îl vâna, fără succes, de mai bine de cincisprezece ani, erau de fapt una și aceeași persoană. Va afla el în curând dacă se înșela ori ba!

Superiorul său îl trimisese în vest cu trei săptămâni în urmă, pe urmele liderului creștin căruia îi purta o vrajbă personală.

— Să pui mâna pe el, ai auzit, Galanov? răsunase prin lanul de porumb vocea furioasă a acestuia. Nu îndrăzni să te întorci cu mâinile goale!

Cel ce răcnise era Leonid Bolotnikov, agentul prim al imperiului sovietic, care stătea lângă cadavrul unui sătean, cu pistolul fumegând într-o mână și gesticulând furibund cu cealaltă mână făcută pumn pe când cei trei bărbați pe care îi hăituiseră jumătate de noapte se făceau nevăzuți în pădurea din apropiere.

După câteva minute, se auzi dintre copaci zgomotul făcut de motorul unui automobil.

Fugarii le scăpaseră printre degete. Pierduseră o noapte întreagă pe urmele lor și totul fusese în van!

În timp ce mașina fugarilor se îndepărta gonind în noapte, urechile lui Galanov fură asaltate de o altă salvă de răcnete.

— Du-te după el, ce mai aștepți?! urlă șeful său. Dacă nu pui mâna pe el înainte să ajungă la Berlin, Siberia te așteaptă!

Liderul rețelei clandestine – bărbatul căruia i se spunea *Profetul* – scăpase iar ca prin urechile acului.

Peste nicio oră de la operațiunea eșuată, automobilul condus de agentul rus în vârstă de treizeci și șase de ani viră vijelios spre sud-vest, în direcția orașului Minsk. Și unchiu-său obișnuia să-și amenințe agenții cu deportarea în Siberia. Când îi erau adresate acest fel de amenințări, Galanov știa că erau doar vorbe în vânt și, prin urmare, nu le acordase niciodată mare atenție. Dar, acum, Korskaiev nu mai era printre cei vii, iar șeful KGB-ului era Bolotnikov.

Or, confruntat cu amenințările *lui Bolotnikov*, chiar și un agent experimentat și încrezător în forțele proprii precum era Andrassy Galanov se mai întâmpla să tremure de frică.

Bolotnikov avea puterea de a-și pune amenințările în aplicare și, la o adică, nu s-ar fi dat în lături s-o facă.

A doua zi, la amiază, Galanov trecu granița în Polonia și, în baza unor vechi dosare de-ale lui Korskaiev, în seara aceleiași zile, reuși deja să ia legătura cu câteva persoane de contact din Varșovia. Dură câteva zile până să descurce ițele, dar, în cele din urmă, urmărindu-i pe creștinii din Białystok – o grupare extrem de activă și de devotată de care aflase tot din dosarele unchiului său – și sesizând vădita încordare de care dădeau dovadă aceștia, înțelese că prada nu putea fi departe. Stând de vorbă cu informatorii săi și interogându-i pe cei câțiva creștini pe care reuși să pună mâna, află că *Profetul* trecuse pe acolo în urmă cu doar câteva ore, urmând același traseu clandestin pe care îl stabilise cu ani în urmă împreună cu cei doi cetățeni germani pentru care fostul lui superior din cadrul *Stasi* avusese o adevărată fixație.

Galanov străbătu, așadar Polonia, apropiindu-se tot mai mult de fugar.

De astă dată, nu-l va mai lăsa să-i scape. Îl va prinde în cursă! De astă dată, nu va mai da greș. În noaptea aceasta, soarta îi va surâde. Îi va veni de hac detestatului și incomodului apostol și îl va da pe mâna șefului său. Nu va scăpa nimeni – și cu atât mai puțin așa-zisul *Profet*.

Va avea grijă ca bărbatul să nu ajungă în Vest. Va face moarte de om dacă trebuie...

Fasciculele luminoase proiectate de farurile din față se răsfrângeau dănțuind pe desigurile de pini ce se întindeau de-o parte și de alta a drumului și, străpungând întunericul ca niște ochi amenințători, se apropiau tot mai mult de fugar, cu o precizie înfricoșătoare.

Galanov, acest Saul modern ce considera că este de datoria lui să salveze reputația Comitetului Securității

Statului, cunoscut sub denumirea abreviată de KGB, conducea cu o viteză nebunească, apăsând acceleratorul aproape până la podea. Fascinația față de rețeaua creștină începuse în timpul scurtei sale șederi la Berlin și de-a lungul anilor, fără ca el să-și dea seama.

se transformase într-o adevărată obsesie, aproape concurând cu ura mistuitoare pe care o nutrise unchiu-său față de creștini. Am putea să spunem pe drept cuvânt că diabolica sete de răzbunare care îl animase în timpul vieții pe cel cunoscut prin aceste locuri sub numele de Emil Korsch fusese transmisă noii generații.

În timp ce farurile mașinii sondeau dușmănos noaptea cu lumina lor orbitoare, ochii lui Galanov ardeau de ură și de dorință de răzbunare. Dacă va reuși să-l aresteze pe cel pe care-l urmărea cu atâta patimă șeful său, va fi, fără doar și poate, promovat. Poate pe post de prim-asistent al lui Bolotnikov. Sau – mai știi? – poate că Brejnev, secretarul de stat, îi va oferi o funcție înaltă în guvern.

Nu mai e mult, își spuse el gonind printre desișurile de pini.

Străbătu kilometri întregi, fără să audă niciun alt zgomot în afară de cel făcut de propria mașină. Noaptea rămânea pustie și neagră.

Toți oamenii respectabili se retrăseseră de mult la culcare, în această regiune atât de apropiată de granița orașului tăiat în două, cei ce erau prinși pe afară după miezul nopții nu se puteau aștepta decât la necazuri.

4

Un pelerin misterios

În timp ce vechii adversari ai *Trandafirului* goneau spre ei, capul familiei Lamprecht se trezi după un somn de doar câteva ore și începu pregătirile pentru misiunea clandestină din noaptea aceea. Avea încă mari dubii în privința promisiunii făcute lui Lisel. Nu știa dacă era înțelept să o ia cu el. Fiica sa lua parte de ani de zile la operațiuni minore de-ale rețelei, dar nu participase niciodată la o acțiune atât de importantă și de periculoasă.

Ei, dar îi promisese. Și-apoi, Lisel era o fată curajoasă.

Și, în curând, va deveni o femeie în toată firea și va trebui să o trateze ca atare. Realizase asta încă înainte de a se ruga pentru ocrotirea ei și, de atunci, acest gând devenise tot mai pregnant. Frățiorul lui Lisel, în vârstă de doar unsprezece ani, era și el nerăbdător să fie introdus în activitățile rețelei. În această parte a lumii, un tată nu își putea ține la nesfârșit copiii departe de realitățile vieții.

Hermann se îmbracă în grabă, apoi le trezi pe soția și pe fiica lui. În timp ce Frau Lamprecht pregătea cafeaua și câteva provizii pentru drum, Lisel se echipă grăbită, fremătând de emoție și de entuziasm.

Peste douăzeci de minute, tatăl și fiica își luară la revedere de la stăpâna casei, în sufletul căreia doar credința era mai mare decât teama pe care o simțea în acele momente și, după ce o asigurară că se vor întoarce înainte de prânz, porniră la drum.

Pentru orice eventualitate, Hermann deținea acte care să justifice faptul că circula pe străzile orașului în toiul nopții. Nu că s-ar fi așteptat să fie oprit de polițiști. Cunoștea de ani de zile rutele pe care trebuia să le urmeze pentru a-i evita.

Hermann și Lisel străbătură, așadar, cu mașina Berlinul de Est, traversară Grünau și Muggelheim, trecând pe lângă

punctul vamal de la Gosen, apoi o luară spre sud-vest, într-o zonă forestieră unde, după nici treizeci de minute, Hermann viră de la drumul principal și parcă mașina în pădure. Aici aveau să aștepte vreme de două ore înainte de a porni pe jos spre locul de întâlnire.

După ce îl vor prelua pe fugar, se vor întoarce cu el la mașină, vor rula pe drumuri lăturalnice până la Glasow și apoi se vor întoarce acasă pe aceeași rută pe care veniseră.

Între timp, în altă parte a Brandenburgului, înaintau cu pas grăbit două siluete îmbrăcate în negru. După ce plecaseră din Fürstenwalde, parcurseseră pe jos vreo trei kilometri până la un hambar solitar aflat la depărtare de mai mulți kilometri de orice așezare omenească, în mijlocul unui lan de grâu care aparținea unei cooperative agricole est-germane.

Bărbatul care mergea în față găfâia din cauza efortului, căci mergeau într-un ritm alert susținut. În timpul zilei, creștinul acesta făcea pâine și produse de patiserie pentru săteni – motiv pentru care avea în jurul taliei ceva mai multe kilograme decât ar fi fost indicat – iar noaptea, în ciuda oboselii și a riscurilor aferente, slujea cu devotament interesele rețelei.

În spatele lui, mergea un bărbat înalt și bine legat la vreo 45-50 de ani – din cauza întunericului, era cu neputință să-i estimezi vârsta exactă. *Herr* Brotbacker auzise de patriarhul ras zis *Profetul* și chiar îi ajunseseră la ureche zvonuri cum că, la fel cum se întâmplase cu rabinul Wissen înaintea lui, și viața noului lider era acum în pericol. Se zvonea că se pune la cale un plan pentru scoaterea lui din țară, dar niciuna dintre frățiile din apropiere nu știa nimic concret în această privință. Brutarul habar nu avea că bărbatul pe care îl conducea acum prin lanurile de cereale spre fostul hambar al fratelui Hugo era nimeni altul decât cel ce introdusese de această parte a Cortinei de Fier Biblia pe care o prețuia atât de mult și o ținea ascunsă în micul său apartament, sub patul în care dormea acum soția sa.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu scosese un cuvânt de când lăsaseră în urmă luminile satului.

După ce dibuiră pe băjbâite intrarea în hambarul părăsit, căzut în paragină sub noul sistem colectivist din Germania de Est, brutarul german îl ajută pe tăcutul său frate rus să urce în căruța veche la care era deja înhămat un cal vânjos de lucru, după care, fără ca vreo voce omenească să tulbure tăcerea nopții, traversă podeaua de pământ bătătorit și deschise ușa masivă a hambarului. În pofida vechimii sale, ușa, bine unsă, se roti în balamale fără a scoate cel mai mic zgomot.

Fermierul Hugo, care aștepta deja instalat pe capră, cu hățurile de piele în mână, plescăi din limbă, îndemnându-și credinciosul colaborator cabalin s-o ia din loc. După ce ieșiră din hambar, brutarul închise ușa la loc și, după ce urmări căruța cu privirea până ce zgomotul copitelor și scârțâitul roților se pierdură în depărtare, porni înapoi spre casă. Mai avea la dispoziție vreo două ore să tragă un pui de somn, după care îl așteptau cuptoarele brutăriei – că doar pâinea de seară nu se coace singură. Misteriosul călător, pe de altă parte, își continua hurducăit drumul sub călăuzirea fermierului, care avea să-l lase în grija altui ghid la următorul loc de întâlnire – în grija unei persoane pe care nici Brotbaker și nici Hugo nu o mai întâlniseră până acum.

Așa opera *Rețeaua Trandafirului*. Nimeni nu știa prea multe. Cuvintele schimbate de membrii rețelei erau întotdeauna puține. Totul se rezuma la o privire, la un zâmbet schițat, la comunicarea instrucțiunilor strict necesare, a parolelor ce aveau de-a face cu florile și roadele pământului și, uneori, la o înclinare din cap la despărțire. Chiar dacă aproape niciunul dintre cei implicați acum în rețea nu știa de acea tânără temerară care pusese bazele organizației la scurtă vreme după război și nici de felul în care aceasta, împreună cu tatăl ei, se folosiseră de rețea pentru a se refugia în vest, un lucru a dăinuit: necesitatea imperioasă de a duce lucrarea mai departe, de

a menține în viață rețeaua, de a asigura fermitatea verigilor ei, de a-i ocroti pe copiii lui Dumnezeu. Pentru siguranța tuturor, era bine să știe cât mai puține unii despre alții.

În ultimul deceniu, apăruseră câteva schimbări și restricțiile din vremea guvernării lui Hrușciov fuseseră întrucâtva reduse. Totuși, viețile lor erau încă în pericol. Cei ce încercau să treacă Zidul erau împușcați chiar și acum fără nicio reținere. Prudența era în continuare cea care făcea diferența între viață și moarte.

Peste două ore și jumătate, în care abia reușise să tragă un pui de somn în căruța fermierului înainte de a fi încredințat unui alt complice tăcut, pelerinul solitar – un străin ce depindea acum de bunăvoința fraților săi, sleit de puteri după nopți în șir petrecute ba în așteptare, ba pe drum – se apropie de o poieniță în care se intersectau două poteci.

O lumină slabă pâlpâi o clipă în noapte, apoi se stinse. Era semnalul prin care i se dădea de înțeles actualei călăuze a pelerinului – care nu era nici brutarul și nici fermierul, ci un polițist din partea locului, convertit la credință – că drumul său ajunsese la sfârșit. Până acum, polițistul nu-l văzuse niciodată pe cel ce dădea semnalul luminos și, pentru siguranța tuturor, nu avea să-l vadă nici de acum înainte. La această răspântie, fugarul era încredințat penultimei persoane de legătură și pericolul descoperirii operațiunii creștea pe măsură ce se apropiau de oraș.

— Vino cu mine. Grăbește-te.

O mână se întinse în noapte și o apucă pe cea a evanghelistului pribeag.

Polițistul nu mai auzi decât câteva cuvinte și apoi, fără să stea mult pe gânduri, o luă printre copaci, înapoi spre casă. Acum erau pe cont propriu. *Domnul fie cu voi*, le ură în gând polițistul convertit.

Fugarul rus observă că fusese așteptat de două persoane. A doua, mai subțire și mai scundă, stătea în

spatele bărbatului care i se adresase. Fata, în vârstă de șaptesprezece ani, participa de mult la operațiunile rețelei și, în această noapte fatidică – fără să știe că prietena ei Lisel aștepta împreună cu tatăl său în cealaltă parte a pădurii – îl implorase și ea pe tatăl său să o ia cu el.

— Aceste operațiuni nu sunt niciodată lipsite de pericol, Girdel, ripostase tatăl ei, reticent.

— Păi nu tu mi-ai spus că, atunci când ne încredințăm acțiunile în mâinile lui Dumnezeu, nu avem de ce să ne temem?

Bărbatul încuviințase, zâmbind, din cap. Într-adevăr, așa o învățase. Și, atunci, cum s-o poată refuza?

— Să ne grăbim, îi șopti fermierul german fugarului. Trebuie să ajungi la ascunzătoare înainte de răsăritul soarelui.

Urmându-și noile călăuze, bărbatul pentru care își riscaseră deja viața atâția oameni părăsi în grabă locul de întâlnire.

Suprema încercare

O oră și douăzeci de minute mai târziu, tatăl, fiica și *Profetul* ieșiră de sub bolta copacilor printre care îi dusesese calea până atunci și pășiră în câmp deschis. Chiar dacă în est, la orizont se distingeau deja primele dâre cenușii ale răsăritului, călătorii se aflau încă la adăpostul întunericului.

Nu mai aveau mult de mers.

Peste douăzeci de minute vor fi în siguranță. Cel ce avea să-l ducă pe refugiatul rus cu mașina până la ascunzătoare aștepta deja ghemuit în cealaltă parte a întinsului imaș.

Brusc, din depărtare se auzi un zgomot. Estompat la început, apoi din ce în ce mai deslușit. Era, fără doar și poate, motorul unui automobil. Fermierul se opri preț de o clipă și ciuli urechile, apoi iuți pasul. Automobilul venea spre ei – în viteză. Nu trebuiau să piardă nicio secundă. Chiar dacă mașina care se apropia nu reprezenta un pericol, ea semnală că, dintr-un moment într-altul, mantia protectoare a nopții se va ridica, lăsându-i descoperiți.

Bolidul luă curba în viteză și farurile străpunseră noaptea.

Cei trei o luară la goană peste câmpul golaș. N-aveau unde să se adăpostească. Uriașul care aștepta în celălalt capăt al imașului se ridicase din ascunzătorele sa și privea acum neputincios, agonizând în tăcere, coșmarul ce se derula chiar în fața ochilor săi. Începu să se roage în gând. Ochii inocenți ai fetei de lângă el, privind oripilată ceea ce se întâmpla, se umplură de lacrimi.

Cei trei fugari, care alergau mâncând pământul, reușiseră să parcurgă jumătate din distanța care îi despărțea de salvatorii lor.

Dar era prea târziu.

Șoferul îi reperase și, acum, uriașul Mercedes gonea vîind, hurducându-se pe izlaz, călcând brazdele cu o

impetuozitate cumplită ca de tanc, cu farurile îndreptate spre siluetele ce fugeau, expuse și neputincioase, în fața sa. Încă zece secunde și urmărirea luă sfârșit.

Bolidul trecu mugind pe lângă fugari și apoi le tăie calea, făcând o voltă în fața lor. Roțile se opriră cu un scrâșnet, ridicând un nor înecăcios de praf ce încețoșă preț de o clipă lumina farurilor. Șoferul deschise vijelios portiera și se năpusti afară cu un pistol-mitralieră în mână și ochii scăpărând de beția reușitei. Reușise, în sfârșit, să le vină de hac acestor creștini detestabili!

Urmă o tăcere încărcată de patimi înăbușite. Nu se auzea decât gâfâitul celor trei renegați. Stăteau tustrei încremeniți ca niște stane de piatră în timp ce prigonitorul lor îi măsura din cap până-n picioare.

Treptat, un zâmbet perfid i se întinse pe toată fața.

— Vasăzică, Rostovcev, spuse el în rusește, *tu ești așa-numitul Profet*. Bănuiam eu.

— Ne întâlnim din nou, tovarășe Galanov, răspunse cel mai înalt dintre cei trei fugari.

Nu întoarse zâmbetul interlocutorului său, dar tonul pe care i se adresa nu conținea pic de ură. Era prima dată când fermierul est-german și fiica acestuia auzeau glasul celui pe care îl însoțeau.

— Da, iată-ne din nou împreună. Doar că, de astă dată, împrejurările îți sunt mai puțin favorabile decât acum șaptesprezece ani, când ne-am întâlnit la Moscova, răspunse agentul, ațintindu-l cu pistolul.

Zâmbetul, care încă nu-i pălise, arăta cât de mult gusta acest moment triumfal.

— Viața de creștin implică mereu o doză de pericol.

— Și de nebunie! trânti Galanov.

Zâmbetul îi dispăruse complet de pe față.

— Bănuiesc că unora așa li se pare.

— Te mai ții încă de predici, Dmitri? ripostă celălalt pe un ton sarcastic. Ei, atâta pagubă să fie. Se pare că te-am făcut, în sfârșit, mat. Șeful meu va fi bucuros să te revadă.

— Tovarășul Leonid Bolotnikov este prea consumat de ură pentru a ști ce înseamnă adevărata bucurie, răspunse Rostovcev. Totuși, nu mă îndoiesc că moartea mea îl va umple de satisfacție. De o satisfacție diabolică.

— De asta poți fi sigur.

— Și ție îți va aduce satisfacție moartea mea?

— Să zicem că eu voi avea grijă ca șeful meu să fie satisfăcut.

Se lăsă tăcerea preț de o clipă.

— Spune-mi, Andrassy, când ai îmbrățișat din nou cauza KGB-ului? Întrebă Rostovcev. Cu ani în urmă, după ce te-ai întors din Germania, am înțeles că te-ai dus să lucrezi pentru francezi.

Galanov slobozi un hohot sarcastic, arătându-și dinții de un alb strălucitor. Fața cu linii regulate care, în orice alte circumstanțe, ar fi trecut drept atrăgătoare, era acum urâțită de plăcerea diabolică ce i se citea în ochi. Era de ajuns o singură privire asupra acestui chip pentru a ști că el aparține unui om cu care e mai bine să nu ai de-a face. După cursa nebună din noaptea aceea, părul, des și sănătos, de un castaniu arămiu, îi stătea vâlvoi.

— Asta-i bună! hohoti el. Ei bine, tovarășe Profet, află de la mine că francezii sunt niște fraieri, de la primul până la ultimul! Le arunc câte un oscior – câte o informație de doi bani – o dată la câteva luni și ăștia au convingerea că sunt de partea lor. Niște nătărăi, ce mai! Un agent dublu îi duce de nas după bunul plac!

— Așadar ai rămas fidel KGB-ului.

— Se înțelege. Sunt rus, doar.

— Nu pot spune că mă surprinde lucrul acesta.

— Bolotnikov plătește mai bine ca francezii, adăugă Galanov, râzând sardonice.

— Ar trebui să te alături cauzei noastre, Andrassy.

— Despre ce cauză vorbești? Și tu ești rus, la fel ca mine.

— Eu mă refeream la cauza creștină, răspunse

Rostovcev, privind adânc în ochii agentului, cu inima plină de compasiune.

Galanov șovăi preț de o clipă, susținându-i privirea, apoi scutură scurt din cap, vrând parcă să se elibereze de sub forța hipnotică a ochilor lui Rostovcev.

— Ce tâmpenie!

— Îmbrățișând credința, s-ar putea să descoperi...

— Gata cu predicile! Îi tăie vorba agentul, impacientat.

— S-ar putea să descoperi adevărata viață. Jocul dublu pe care îl faci nu poate duce decât la moarte.

— Taci din gură, Rostovcev!

— M-am rugat ani întregi pentru tine ca, într-o bună zi, să ajungi să cunoști viața pe care o cunosc eu.

— Te-ai rugat pentru mine?! Ce absurditate! Ce treabă ai tu cu mine? Ești mai prost decât credeam!

— Avem datoria să ne rugăm pentru cei ca tine.

— *Datoria?* repetă amuzat Galanov. Și cine, mă rog, vă cere asta?

— Domnul nostru.

— Hai, gata cu prostiile - urcă în mașină!

— Îmi fac griji pentru tine, Andrassy. Tot ce voiam să spun e că...

— Nu-ți face tu griji pentru mine. Acum *pe tine* te paște moartea, nu pe mine!

— Viața mea este în mâinile Lui.

— Hai c-am pierdut destul timp cu pălăvrăgeala! replică Galanov cu dispreț. Cunoști procedura. Și acum, în mașină cu voi! Pe tine, Rostovcev, te așteaptă plutonul de execuție, iar pe ăștialalți doi, gulagul!

— Ai milă, Galanov. Ei nu sunt vinovați de nimic. Sunt cetățeni germani. Lasă-i să plece.

Galanov hohoti din nou.

— Nu mai spune! Să-i las în libertate ca să-i ajute și de acum încolo pe dușmanii Statului să fugă în Berlinul de Vest?

— Creștinii nu sunt dușmanii nimănui, răspunse

evangelistul, cu vocea încărcată de tristețe.

— Tu chiar mă iei de fraier? Frumos mi-ar șade să mă întorc la Moscova și să-i povestesc șefului meu cum, într-un puseu de compasiune, l-am lăsat pe capul rețelei să plece în pace, împreună cu cei doi complici ai săi. Păi Bolotnikov m-ar împușca pe loc, nu alta! Și-acum gata cu prostiile. Tustrei în mașină!

Dmitri Rostovcev o luă încet înaintea în lumina orbitoare a farului. Est-germanul, care nu spusese nimic până atunci, șopti repede ceva la urechea fiicei sale, sperând că șoaptele nu îi vor fi deslușite de agentul KGB.

— *Geh, Girdel! Schnell – mit dem Propheten. Hermann wartet dahinten im Feld. Lauf, Tochter!*

Fata șovăi.

— *Nein, Papa – du mußt auch mit*, îl imploră ea în șoaptă.

— *Ich folge*, răspunse tatăl ei. Încă nu s-a luminat bine de ziuă. Din câțiva pași, vă veți pierde în noapte. Fugiți peste câmp până la Hermann!

Spunând acestea, țâșni în fața *Profetului* și, înainte ca slujitorul Domnului să înțeleagă ce se petrece, brațele puternice ale neamțului îl împinseră în beznă, departe de lumina farurilor.

— *Geh, Tochter!* strigă fermierul german. Fugiți!

Fără să mai zăbovească o clipă, Girdel apucă mâna lui Rostovcev și îl trase după ea.

— Opriți-vă! răcni Galanov, luat complet pe nepregătite.

Ochii i se obișnuiseră cu vizibilitatea asigurată de farurile automobilului. Dintr-odată, realizează cu stupefație că în fața mașinii nu se afla decât est-germanul acela ridicol. Dmitri și fata se făcuseră nevăzuți!

Turbat de mânie, făcu un pas în față, strigându-le să se oprească.

— Nu mă face să trag, Rostovcev! Nu faci decât să înrăutățești lucrurile...

Dar nu putu să-și ducă vorba până la capăt. Cu o

agilitate nebănută, germanul făcu un salt în față și se aruncă asupra agentului KGB, trântindu-l la pământ.

Luat prin surprindere, Galanov rămase perplex preț de o clipă, apoi se ridică în genunchi și își căută bâjbâind pistolul prin iarbă. Fermierul german dădu pistolului un șut cu piciorul, proiectându-l peste câmp, apoi o luă la goană în urma fiicei sale și a *Profetului*.

— Oprește-te, Rostovcev! răcni Galanov, ridicându-se cu chiu, cu vai în picioare și începând să-și caute înnebunit arma.

Nu vei putea trece granița! Am să-i pun în gardă pe grăniceri! întoarce-te că, de nu, vă omor pe toți!

Hermann era convins că îl văzuseră. Cei trei alergau direct spre el. Totuși, când Mercedesul o luă în trombă peste câmp, înțelese că aceștia fuseseră reperați.

— La pământ, Lisel, la pământ! Du-te înapoi în șanț.

Îngrozită, fata îi dădu imediat ascultare.

Hermann rămase încremenit preț de o clipă, apoi, venindu-și în fire, se aruncă pe burtă și se târî repede în urma fiicei sale. Acum nu mai putea decât să se roage pentru ceilalți.

Cei trei, separați acum, continuau să fugă în direcția în care îl văzuseră pe omul de contact, care între timp se făcuse nevăzut.

Trecură câteva secunde. Nu se auzeau decât pașii ce călcau pământul în goană.

Brusc, focuri de armă despicară aerul dimineții. Se auziră răcnetele furioase ale lui Galanov și acesta o porni în goană pe urma creștinilor, continuând să tragă la foc automat.

Se auzi un țipăt, apoi un corp ce se prăbușește la pământ.

Tropăit de pași.

Noi focuri de armă.

Brusc, împușcăturile încetară și, preț de o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi se auzi pornind motorul, Galanov apăsă pe

accelerator și porni în trombă peste câmp, în direcția în care îl văzuse fugind pe Rostovcev.

Întins pe burtă în iarbă, fără să facă nicio mișcare, fermierul german care își riscase propria viață pentru fratele său de credință auzi cum bolidul trece în viteză la nici zece metri în dreapta lui. Încet, se ridică în picioare.

Dar nu făcu decât câțiva pași. În fața lui, desluși în lumina slabă a dimineții o siluetă întinsă la pământ.

Mercedesul goni nebunește până la marginea pășunii, unde se zărea o siluetă întunecată care, însă, spre dezamăgirea șoferului, se dovedi a fi doar o vacă rătăcită. Când își descoperi fatala greșeală și întoarse furios mașina, Galanov nu mai văzu picior de om pe câmp. Bărbatul pe care fusese trimis să îl captureze se afla deja la adăpost, întins în șanț alături de cele două călăuze din Berlin.

În mijlocul câmpului, ascuns privirii de iarba înaltă din jur, un tată stătea în genunchi lângă trupul unicei sale fiice, vărsând lacrimi amare.

Chiar și acum, când se confrunta cu cea mai grea încercare a vieții, ruga îndurerată pe care o înălță șoptit cerului nu era doar pentru Girdel și pentru familia lui. Aleseseră o cale anevoioasă și plină de pericole de-a lungul căreia credința le era pusă zilnic la încercare, știind că în această parte a lumii, martiriul nu era doar un mit străvechi de la începuturile creștinismului, ci o realitate cât se poate de actuală. Fuseseră dintotdeauna conștienți că acest mod de viață presupune sacrificii.

O, Doamne, o. Doamne Dumnezeu! se ridică rugăciunea lui șoptită, venită din străfunduri ale spiritului pe care foarte puțini credincioși ajung să le cunoască. Iartă-l, Tată, pe acest bărbat pe nume Galanov pentru marele păcat săvârșit de el împotriva numelui Tău și a copiilor Tăi. Sădește-mi în inimă compasiune și puterea de a-l ierta pentru...

Nu putu să continue. Începu să plângă zguduit de suspine, fără glas. Își lăsă capul pe pieptul fetei, ce încă mai

păstra căldura vieții curmate cu doar câteva clipe în urmă,
și vărsă lacrimi amare de tată, încredințându-și unicul copil
în mâinile celui ce le era Tată amândurora.

O Metamorfoză a sufletului

Întinsă lângă tatăl ei, în pofida luminii slabe a dimineții, Lisel Lamprecht înțelese fără urmă de dubiu ceea ce tocmai se întâmplase. Recunoscuse țipătul prietenei sale... și apoi o auzise prăbușindu-se la pământ. Cu ochii bulbucați de groază, lăsa să-i scape un țipăt înăbușit și, fără să realizeze ce face, se ridică în picioare și dădu să pornească spre cumplita scenă a crimei. Hermann, care stătea culcat lângă refugiatul rus, întinse mâna și o trase înapoi. Năucită, Lisel nu opuse nicio rezistență.

Cu ochii înotând în lacrimi, fata izbucni într-un plâns amarnic, zguduit de suspine. Totul dură însă doar o clipă. În momentul imediat următor, tatăl ei, la fel de îndurerat, îi acoperi gura cu mâna sa lată și o trase lângă el.

— Acum n-avem cum s-o ajutăm, scumpa mea, îi șopti el. De Girdel se va ocupa tatăl ei.

Își dorea cu ardoare să se ducă la camaradul său, dar știa că asta i-ar pune pe toți în pericol. Așa că Hermann rămase încă zece minute în ascunzătoare, până când Mercedesul se pierdu în depărtare.

Nu schimbaseră niciun cuvânt, dar în tăcerea din acest scurt răstimp, vulnerabila și emotiva Lisel Lamprecht, fără a realiza ce se petrece, de fapt, cu ea, simți cum inocența de copil al Domnului pe care o avusese până atunci o părăsește brusc, pierzându-se în amintire. În memoria tinerei fiice a rețelei, acesta avea să rămână pentru totdeauna momentul de cotitură când a încetat să mai creadă în Dumnezeuul căruia îi erau atât de devotați părinții ei.

Dacă acestea erau rezultatele așa-zisei credințe, avea să declare Lisel ulterior, ea, una, refuza să fie credincioasă.

Acum însă, întinsă lângă tatăl său, adolescența își jelea în tăcere prietena, fără să bănuiască groaznica

metamorfoză ce avea loc în sufletul ei și care avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Dacă Hermann sau *Profetul* ar fi știut ce se petrece în sufletul fetei ce stătea întinsă lângă ei în lumina tot mai accentuată a dimineții, cu siguranță că ar fi înălțat mai multe rugi fierbinți pentru ea.

Dar Tatăl lor a ascultat iubitor toate sufletele care și-au strigat durerea spre ceruri în acea dimineață, pe acel câmp pustiu de lângă Berlin. Dumnezeu nu se leapădă niciodată de copiii Săi. Nici moartea, nici inima omului ce crede că poate să îl respingă nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu. El va face întotdeauna ceea ce reprezintă însăși natura Lui: ne va iubi așa cum numai un adevărat Tată poate iubi.

Dumnezeu va avea veșnic grijă atât de Lisel, cât și de răposata ei prietenă Girdel și le va ține pe amândouă în sânul Lui. Va răspunde rugilor ambilor tați... și totul va fi bine.

Chiar dacă ar fi ieșit mai repede din ascunzătoare, Hermann n-ar mai fi găsit pe nimeni pe câmp. Trupul neînsufletit al lui Girdel era deja purtat pe brațe de tatăl ei îndurerat care mergea plângând pe drumul pe care veniseră. Pentru a nu periclita misiunea, hotărâse să nu ceară ajutorul celorlalți.

Când Hermann se ridică în picioare, aerul era nemișcat.

Prietenul său se îndrepta grăbit spre Kehrigsburg, unde, împreună cu soția sa, avea să-și jelească și să-și înmormânteze fiica. Agentul KGB era deja departe, cercetând toate rutele ce duceau spre satul Grofibeeren. Experiența anterioară îi spunea că într-acolo se îndreaptă fugarii.

Hermann ieși din ascunzătoare, privi în jur și, după ce se asigură că nu mai era niciun pericol, îi conduse repede pe Profet și pe fiica sa înmărmurită de durere spre pădurea din partea de est, unde își parcase mașina. Avea să-l ducă pe fugarul rus până la adăpostul din Glasow. De acolo, acesta

urma să treacă granița în Vest cu ajutorul altor membri din rețea. Așa cum îi promiseseră lui Frau Lamprecht, Hermann și Lisel aveau să se întoarcă acasă înainte de ora prânzului.

Partea a II-a

Libertate!

1989

7

Cutremur la graniță

Berlinul de Est

Auza clar strigătele, deși se afla la distanță de câteva străzi.

Întregul oraș părea să palpite. Se adunase o mulțime imensă. Vreo două-trei mii de persoane pesemne că se aflau deja la graniță. Nu mai auzise în viața ei un asemenea vacarm.

Lisel Lamprecht știuse că se întâmpla ceva de importanță colosală de cum ajunsese în Berlin.

Era în jur de unsprezece și jumătate. Lunga călătorie de întoarcere din Cehoslovacia fusese epuizantă și în ultimele trei ore petrecute la volan singurul lucru pe care se așteptase să îl facă atunci când va ajunge acasă era să se prăbușească în pat.

Dar nu a fost să fie așa.

Când ajunsese, găsi apartamentul gol. Nu era nimeni acasă. Aruncă o privire în jur, apoi, atrasă parcă de o forță irezistibilă, ieși în oraș, de astă dată pe jos.

Se întâmpla ceva. Gândul la somn îi ieșise deja cu totul din minte. Era târziu și străzile erau scufundate în întuneric, dar zgomotele ce răzbeau din depărtare electrizau noaptea.

Totul părea diferit... Exuberanța plutea în aer!

Cu fruntea îmbrobonită brusc de sudoare, Lisel iuți pasul. Creierul începu să-i zbârnâie și inima-i bătea nebunește, mai-mai să-i sară din piept. Să fi fost, oare, datorită euforiei sau din cauza panicii? Nu își dădea seama. Dintr-odată, în mod straniu, cele două senzații păreau să se

contopească.

Înaintă grăbită. Ieșise multă lume în stradă. Unii mergeau la pas, alții alergau și toți se îndreptau spre graniță.

Oare ce se petrecea la Zid?

Pe măsură ce se apropia, strigătele deveneau tot mai puternice, de-a dreptul asurzitoare. Să fie, oare, strigăte de luptă sau de bucurie? Oare acesta era momentul pe care îl așteptaseră cu toții... sau se aflau în prag de război? La graniță se adunase o mulțime uriașă și totuși nu se auzeau focuri de armă. Cum se explica lucrul acesta? Cum de cei de la *Stasi* permiteau organizarea unei demonstrații de asemenea proporții?

Să se fi pus la cale vreo nouă manifestație cu care ea nu era la curent? Sau o fi ajuns, oare, prea târziu? Poate că demonstranții au fost deja arestați și zgomotele care se auzeau nu erau decât strigătele de protest ale mulțimii?... Poate că armele grănicerilor își făcuseră deja cumplita datorie de a... ucide.

Poate că luptătorii pentru libertate plătiseră din nou cu viața pentru visul lor. Poate că ajunsese, într-adevăr, prea târziu.

Cu mintea ocupată de aceste gânduri. Lisel coti pe strada Markgrafen. De câte ori nu privise de-a lungul acestei străzi mărginite de-o parte și de alta de clădiri abandonate, spre umbra și impunătoarea barieră cenușie!

Ceea ce văzu când se uită într-acolo în această noapte epocală părea de-a dreptul incredibil. Anticiparea îi umplu toate simțurile cu forța unui curent electric și, nevenindu-i parcă să-și creadă ochilor, rămase preț de o clipă perplexă, incapabilă să-și adune gândurile.

În fața ei, cât vedea cu ochii, pe străzile ce duceau la Zid și de-a lungul lui se adunase o mulțime impresionantă – zece – douăzeci de mii de persoane! Și nici urmă de grăniceri, de *Vopo* sau de *Stasi*. Nicio uniformă militară!

Ce să însemne asta?

Lisel grăbi, involuntar, pasul, apoi începu să alerge de-a bine-lea, croindu-și impetuos drum prin mulțimea tot mai numeroasă, spre întâlnirea sa cu destinul.

Perioada în care poporul german a fost dezbinat de acest Zid meschin părase înfiorător de lungă, parcă fără sfârșit.

Cei douăzeci și opt de ani de separare păruseră o veșnicie. Cu doar câteva luni în urmă, Erich Honccker, liderul comunist al Germaniei de Est, declarase că Zidul va rămâne în picioare o sută de ani.

Douăzeci și opt de ani – câte un an pentru fiecare din cele 28 de mii de șerpeli din piatră al asupririi comuniste ce se întindea ca un stigmat rușinos chiar în inima acestei mândre capitale europene, tăind în două sufletul acestui popor, Europa și lumea întreagă.

De-a lungul anilor '60, Zidul a continuat să crească, luând proporții impresionante. În anii '70, a rămas neschimbat, dobândind parcă o tentă de mortalitate. Pentru noua generație de germani, *Zidul* fusese dintotdeauna acolo și avea să rămână acolo pentru totdeauna.

Felul în care au debutat anii '80 nu a lăsat defel să se întrevadă modul spectaculos în care aveau să se termine. Cursa înarmării se domolise, fără a fi însă sistată. Conflictul mondial persista.

Cine putea bănuși că în curând mișcările plăcilor tectonice ale relațiilor internaționale aveau să zguduie întregul pământ? Cutremurul istoric ce a zdruncinat întregul glob avea să fie declanșat de apariția pe scena mondială a doi lideri politici: Ronald Reagan în Vest și Mihail Gorbaciov în Est. Aceștia aveau să simbolizeze episodul final al confruntării cunoscute drept Războiul Rece.

În timp ce Gorbaciov încerca să modernizeze și să aducă o schimbare în viața poporului său, Uniunea Sovietică începuse deja, fără ca restul lumii s-o știe, să se deșire din interior. Pentru a-și salva propria națiune, liderul rus, neavând încotro, a trebuit să slăbească strânsoarea asupra

republicilor din blocul răsăritean. În mod inevitabil însă, asta a dus la dezintegrarea solidarității ideologice a atotputernicei nomenclaturi comuniste.

Alegându-și momentul cu uimitorul său fler ce aproape că părea a fi de inspirație divină, în 1987, la Poarta Brandenburg, stând cu spatele la hidosul zid, Reagan, președintele american, l-a provocat pe conducătorul sovietic strigând tare, să audă toată lumea: „Deschide poarta, domnule Gorbaciov... Dă-rămă acest zid, domnule Gorbaciov!”

Fisurile de falie se conturau deja de ani de zile în structura sistemului sovietic, slăbind pe nesimțite țesătura internă a Cortinei de Fier. Încă de la începutul mandatului său, premierul rus susținuse introducerea unei „noi gândiri” în politica externă a URSS. Chiar dacă rezultatele practice ale „destinderii” introduse de doctrina Brejnev nu s-au arătat de la o zi la alta, în scurtă vreme, întreaga lume a realizat că lucrurile începeau să se schimbe cu adevărat. Și fiecare națiune se întreba ce putea să însemne această schimbare în ceea ce o privește.

Încet-încet, lideri, grupări și partide de opoziție din mai multe state membre ale Pactului de la Varșovia au început să încerce marea cu degetul pentru a vedea în ce fel ar putea dobândi o oarecare independență față de Moscova.

„Noua gândire” de care vorbea Gorbaciov era adevăr sau minciună? Exista o singură cale de a afla răspunsul la această întrebare.

El a venit în 1989, incredibilul an pe care lumea nu îl va da niciodată uitării. Cu doar puțin timp în urmă, știrile care au ținut prima pagină a ziarelor în anul 1989 ar fi dus, fără doar și poate, la izbucnirea unui război propriu-zis în Europa răsăriteană. Dar, acum, ele erau acceptate fără niciun protest de către Kremlin, în timp ce restul lumii urmărea cu sufletul la gură uimitoarea succesiune a evenimentelor.

Drumul spre schimbare a fost deschis de Polonia – unde liderul sindical Lech Wałęsa fusese un ghimpe în coasta

Moscovei de un deceniu încoace – și de Ungaria.

În ianuarie, parlamentul maghiar a adoptat legea prin care se permitea formarea partidelor politice independente.

Cu zece ani în urmă, o asemenea măsură s-ar fi soldat cu descinderea tancurilor sovietice la Budapesta. Cutezători, ungurii nu s-au oprit aici. La scurtă vreme după aceea, guvernul Ungariei a redus paza la granița vestică, pentru ca în cele din urmă să o desființeze complet.

Fuga peste hotare a devenit un lucru la ordinea zilei. Partea de vest a Ungariei, accesibilă tuturor est-europenilor, a devenit treptat cea mai populară destinație „de vacanță”.

Moscova nu a ripostat în niciun fel.

Se părea că lucrurile se schimbaseră cu adevărat de la Brejnev încoace!

În aprilie, guvernul polonez a pus în legalitate sindicatul muncitoresc Solidaritatea, celebru pentru mișcările de protest pe care le organizase ani la rând împotriva regimului comunist.

Moscova nu a ripostat în niciun fel.

În mai, liderii maghiari au făcut ceva de necrezut: au trimis armata să îndepărteze gardul de sârmă ghimpată de la granița cu Austria.

În Cortina de Fier, până atunci impenetrabilă, apăruse prima breșă! Dacă înainte trebuia să sari gardul, acum puteai trece pur și simplu în Austria. Cortina de Fier dintre Ungaria și Austria căzuse! Vestea a făcut ocolul Europei răsăritene cu o viteză amețitoare. Sute, apoi mii, apoi zeci de mii de suflete au trecut granița spre libertate.

Și Moscova tot nu a ripostat.

Exista, într-adevăr, o „nouă gândire”!

Niciun tanc sovietic nu s-a năpustit să înăbușe aceste afirmări ale independenței naționale.

În iunie, în Polonia s-au ținut primele alegeri libere. Fostul stat comunist începea să aducă a democrație! Iar rezultatele alegerilor au constituit o surpriză și mai mare:

Partidul muncitoresc Solidaritatea a câștigat toate mandatele pentru care au candidat membrii acestuia.

În august, ales personal de însuși Lech Wałęsa, Tadeusz Mazowiecki, un lider al mișcării Solidaritatea, a devenit primul premier necomunist din Polonia de după al Doilea Război Mondial.

Și Moscova tot nu a ripostat.

De la o zi la alta, principiul ce stătea la baza Pactului de la Varșovia, pe care până acum Moscova îl respectase doar cu vorba – cum că fiecare stat semnatar este liber să se guverneze după cum consideră de cuviință – devenise brusc realitate. Unul după altul, fiecare stat satelit a găsit prilejul și mijloacele de a-și testa limitele, pentru ca apoi să se elibereze treptat, fiecare în felul său, ghidat mai degrabă de forțele, necesitățile și prioritățile interne decât de politica strictă a Partidului Comunist, care dictase direcția de la al Doilea Război Mondial înapoi.

Ungariei i-a urmat Cehoslovacia. Considerând că, în felul acesta, poate c-or să scape de o mână de nemulțumiți, guvernul a pus în circulație un tren special, destinat celor ce alegeau să emigreze în Occident. Dar conducătorii comuniști ai Cehoslovaciei, la fel ca liderii comuniști de pretutindeni, n-aveau idee cât de răspândită era, de fapt, setea de libertate.

Fiecare tren era plin până la refuz. Firișorul de suflete s-a umflat, făcându-se șuvoi, iar șuvoiul s-a transformat într-un val seismic. În luna octombrie, „trenul libertății”, cu plecare din Praga, ducea mii de oameni spre o nouă viață în Germania de Vest.

În aceeași lună, în Germania de Est, liderul comunist Erich Honccker a fost înlăturat de la putere și înlocuit cu Egon Krenz. Ungaria a continuat să joace tare: partidul aflat la putere a repudiat pur și simplu comunismul. Ruptura Ungariei de Moscova era una pe cât de incredibilă, pe atât de iremediabilă.

Două săptămâni mai târziu, cu un curaj nemaiîntâlnit

până atunci, Ungaria și-a proclamat independența.

Și Moscova *tot* nu a ripostat!

Revoluția din 1989 era în plină desfășurare. Scena era pregătită pentru cataclism.

Prin breșele Cortinei din Ungaria și Cehoslovacia, se refugiaseră deja 225.000 de est-germani. În fiecare oră, dispăreau în Vest 300 de persoane.

În doar câteva luni, 1, 5% din *întreaga* populație a Germaniei de Est – reprezentând segmentul cel mai tânăr și mai viguros al forței de muncă – se revărsase în sud, fie la Praga, fie în Ungaria, și de acolo în Austria sau în RFG.

Și numărul emigranților creștea constant. Miezul Germaniei de Est se evapora.

Pe măsură ce toamna înainta, RDG resimțea tot mai pregnant efectele acestei emigrări în masă.

Se impunea o schimbare. Dacă noul lider, Krenz, comunist la rândul său, nu lua măsuri, exodul avea să continue și chiar să ia proporții. În șase luni de zile, Germania de Est risca să-și piardă 10-20% din populație!

Dacă nu i se punea capăt, acest val de libertate ce sfida fățiș vechea ordine comunistă avea să ducă, fără doar și poate, la haos.

Cândva la începutul lunii noiembrie, liderii comuniști ai Germaniei de Est au hotărât să joace o carte mare. Setea de libertate lua, în mod evident, amploare. Nu aveau cum să-i pună capăt.

Totuși, dacă nu luau măsuri pentru a stăvili exodul, în cele din urmă țara avea să rămână fără populație.

Exista, firește, posibilitatea de a închide toate granițele țării, așa cum fusese închisă în urmă cu douăzeci și opt de ani granița din Berlin. Dar asta ar fi dus la izbucnirea unui război civil – un război pe care guvernanții era posibil să nu îl câștige. De pe-acum, era clar că Moscova nu le va oferi niciun sprijin – membrii Pactului de la Varșovia erau pe cont propriu.

Ce-ar fi, și-au spus atunci liderii est-germani, dacă, în loc

să încercăm să oprim exodul, l-am legaliza? Ba mai mult, dacă am deschide granița dintre Berlinul de Est și cel de Vest?

Era o soluție temerară!

În felul acesta, aveau să arate lumii întregi că *există* libertate în RDG. Est-germanii vor putea circula între Est și Vest după pofta inimii. Și, astfel, nu vor mai avea niciun motiv să emigreze.

Cei câțiva participanți la ședința secretă au primit propunerea cu un aer grav, dând gânditori din cap. Comuniștii nu vorbeau niciodată deschis despre astfel de lucruri. Nu îndrăzneau. Dar acum aceasta părea să fie singura soluție, singurul mod de a-și salva șubredul guvern de la prăbușire.

Unde, când și cum a fost luată decizia, o vor descoperi istoricii viitorului. Poate că întregul adevăr nu va ieși niciodată la iveală, unele aspecte rămânând ascunse pe veci, ca atâtea alte taine, în criptele adânci unde sunt îngropate secretele comunismului.

Dar, indiferent de felul în care a fost luată această decizie riscantă, ea avea să schimbe pentru totdeauna istoria poporului german și a întregii lumi.

În data de 9 noiembrie, când a fost făcut incredibilul anunț, Lisel Lamprecht nu se afla în Berlin.

Pe drumul de întoarcere, după ce dusese un grup de refugiați la un adăpost din Praga, de unde aveau să ia a doua zi trenul spre libertate, Lisel nu știa nimic despre conferința de presă ce avusese loc în ziua aceea.

Günter Schabowski, liderul Partidului Comunist din RDG și membru al Politburoului, anunțase aproape cu dezinvoltură că, începând de la miezul nopții, cetățenii est-germani erau liberi să treacă, fără vreun permis special, toate granițele țării - *inclusiv* punctele vamale din Zidul Berlinului.

Vestea s-a răspândit cu viteza luminii în ambele jumătăți ale orașului.

Zarurile fuseseră aruncate. Nu mai exista cale de întoarcere. Liderii RDG aruncaseră controlul asupra propriului viitor în vântul libertății.

Cu mult înainte de miezul nopții, o mulțime uriașă de vest-germani, pregătiți cu sticle de șampanie și de bere, se adunaseră la Checkpoint Charlie, în sectorul american al Berlinului, să sărbătorească. Pe la unsprezece și jumătate, le strigau deja grănicerilor est-germani: „*Tor Auf... Tor Auf!*”

Croindu-și drum prin mulțimea tot mai numeroasă, Lisel începea, în sfârșit, să realizeze incredibilul adevăr: detestatul zid fusese penetrat. Era ora douăsprezece și un sfert, nu că ea ar fi avut habar de asta în momentul acela.

Înaintând prin acea masă frenetică de oameni, se trezi brusc în fața Zidului. Ani de zile îl privise de la depărtare, luptând împotriva tiraniei pe care o reprezenta. Iar acum, se afla chiar în fața lui, fără a avea de ce să se teamă.

Strigătele mulțimii se estompară, lăsând loc amintirilor. Gândul îi zbură la acea zi din adolescență, când, întorcându-se de la librărie, se întrebase cum ar fi să pipăie zidul.

Întinse încet brațul și își puse palma pe betonul cenușiu și aspru. Senzația nu era cea la care se așteptase, ci una comună, de ciment rece, lipsit de viață. Cum de a putut un lucru neînsuflețit să poarte un simbol atât de vast?

Rămase câteva clipe nemișcată, cu mâna apăsată pe bariera din piatră. Treptat, creierul începu să înregistreze din nou sunetele din jur.

— Lisel... Lisel!

Auzindu-se strigată, tânăra privi în jur, apoi în sus. Unul dintre colegii ei stătea cocoțat pe zid.

— Hai, Lisel, urcă! Hai, urcă! îi strigă acesta, aruncându-i o sfoară.

O sută de mâini se întinseră parcă la unison spre funie. Dar acesta era momentul pe care Lisel îl așteptase de-o viață, pentru care se străduise și luptase ani de zile, și nu avea de gând să-l lase să-i scape printre degete!

Croindu-și drum, apucă sfoara și începu să escaladeze zidul.

Fără să vadă și să audă ceva din ce se întâmpla în jurul ei, conștientă doar de înălțimea zidului, Lisel se cățăra, cu ajutorul sforii, până văzu întinzându-se spre ea mâna prietenului ei.

Întinse brațul în sus, cât putu de mult. Fusese o luptă îndelungată, nu doar pentru ea, ci pentru Alianță și concetățenii ei deopotrivă... Iar acum, în sfârșit, victoria era aproape.

8

Răbufnirea

Deceniul 1979-1989 fusese unul tumultuos pentru Lisel Lamprecht.

Plecaser de acasă la vârsta de șaptesprezece ani, la un an după tragică întâmplare la care asistase în afara orașului în acea fatidică dimineață ce o zguduise până în străfundurile ființei. Era o zi la care se gândise dintotdeauna cu strângere de inimă, a cărei amintire îi stârnea acum în suflet nu doar durere, ci și o furie tăcută.

Printr-o eroare a judecății omenești, pe cât de irațională, pe atât de des întâlnită, tăciunii rămași aprinși în urma traumei ajunseseră să ardă cu precădere împotriva propriului ei părinte. După ce, vreme de un an, a fiert în suc propriu, întorcând chestiunea pe toate părțile, durerea cauzată de pierderea prietenei sale s-a transformat treptat în indignare, hrănindu-se cu sugestiile răuvoitoare făcute de demonii amărăciunii, ai răzvrătirii și ai îndoielii, până când a erupt sub forma unui torent neplanificat și imprevizibil îndreptat împotriva bietului Hermann.

Ce anume a declanșat răbufnirea contează prea puțin. Tensiunea se acumulase în timp și, în acea dimineață, toate acele emoții reprimite au luat pur și simplu foc.

Din ziua morții lui Girdel – zi pe care atât tatăl, cât și fiica ar fi vrut s-o dea uitării, dacă ar fi putut – Lisel nu se mai arătase câtuși de puțin interesată de activitățile rețelei și nici Hermann nu fusese înclinat s-o împingă de la spate în această direcție. Entuziasmul pe care îl arătase anterior fata față de rețea dispăruse cu desăvârșire, dar atât Hermann, cât și soția lui înțelegeau că vindecarea unor astfel de răni sufletești necesită timp.

Lisel era încă tânără, și-au spus ei, trebuiau s-o lase să se dezvolte în propriul ritm, fără presiuni din partea lor.

Totuși, pe parcursul anului următor, odată cu domolirea

durerii, au început să observe la fiica lor o independență sufletească tot mai pronunțată.

Deși îndurerați, nu le stătea în putere să se opună schimbării. Orice gest tandru, orice încercare de a discuta cu fiica lor la fel ca odinioară se lovea de un zid de piatră. Fata cândva zâmbitoare și plină de vitalitate devenea tot mai posacă și mai distantă. Hermann și soția sa aproape că nu-și mai recunoșteau fiica.

Oare ce s-o fi întâmplat cu ea, se întrebaseră ei de nenumărate ori, schimbând priviri pline de angoasă în timp ce Lisel se mișca prin cameră ca o stafie, fără să le arunce măcar o privire.

Pe la vârsta de șaptesprezece ani. Lisel a început să iasă tot mai des de una singură. Din puținele conversații pe care mai catadicsea să le poarte cu părinții, se întrezărea vag apariția unor noi prieteni în viața ei. În răstimpuri, atunci când o urmăreau cu privirea de la fereastră după ce ea îi anunța nonșalant că „iese” puțin, soții Lamprecht vedeau diverse persoane așteptând-o pe trotuar sau câte o mașină necunoscută parcată în fața casei.

Niciunul dintre ei nu era de acord cu noile obiceiuri ale fiicei lor și nu vedea cu ochi buni acești așa-zisi prieteni despre care ei nu știau nimic. Totuși, le era teamă că o muștrare părintească n-ar face decât să o îndepărteze și mai mult pe Lisel.

În locul fericirii care umplea chipul cândva zâmbitor al fetei, acum se citea asprime și resemnare. Până și fratele ei mai mic, în vârstă de doisprezece ani, sesizase schimbarea și era afectat de ea. Era prea tânăr pentru a cunoaște durerea ce stătea ca un nod de lacrimi înghețate în inimile părinților săi, dar Lisel era sora lui mai mare și, în ciuda diferenței de vârstă dintre ei, fuseseră mereu apropiați. Acum îi lipsea prietenia ei și, în sinea lui, se întreba de ce Lisel nu mai avea timp pentru el.

Lisel era, la rândul ei, cât se poate de conștientă de durerea pe care o pricinaia familiei sale. Totuși, pe vremea

aceea avea doar șaptesprezece ani și, hotărâtă să rămână nepăsătoare, a nesocotit toate prilejurile de a-și asculta vocea conștiinței până ce, încet, dar sigur, urechile ei interioare au devenit surde la tot și la toate.

Între vârsta de paisprezece și optsprezece ani *Sinele* este probabil mai vivace și mai *hotărât* să ocupe tronul sufletului decât în tot restul vieții unui om.

Din nefericire, majoritatea oamenilor îngăduie Sinelui să prindă viață și să se dezvolte spre nivelul energetic de independență la care se simte îndreptățit înainte de a realiza că scopul primordial al vieții – însăși rațiunea pentru care ni s-a dat *viață* – este nici mai mult, nici mai puțin decât acela de a-i *refuza* Sinelui independența spre care tinde, de a-l *nimici* în totalitate pentru ca *adevărata* viață să răsară din altarul pe care a fost jertfit acesta.

Aceasta este marea dihotomie a omenirii – ceea ce ia naștere, în mod inevitabil, în noi drept expresia cea mai *naturală* a umanității noastre este, de fapt, cel mai mare dușman a tot ceea ce natura noastră profundă își dorește să devină. Cea mai înaltă formă de viață este cea care ia naștere prin *moartea* Sinelui. Căutând independența jinduită de Sine, nu facem decât să ne îndepărtăm tot mai mult de *viața* după care tânjește sufletul.

Eternul opus al Independenței este Dependența. Pe cea din urmă, oamenii o consideră îngrozitoare, o condiție umană de care trebuie să te ferești ca de ciumă. De fapt, nu putem avea cu adevărat viață până când nu moare Independența și nu recunoaștem adâncă *Dependență* din întregul univers.

Dependența de eternul Tată Creator este singurul aer dătător de viață. Doar fiii și fiicele Lui pot trăi sub marama ocrotitoare pe care o întinde Tatăl. Cei ce au hotărât că scopul vieții lor este independența nu își pot găsi căminul în ea. Aceștia se vor asfixia, căci aerul tare de sub maramă nu le va pătrunde în plămâni.

Marele țel al vieții, și *unicul*, de altfel, este să devenim

copii. După ce trecem de copilărie, așa cum este înțeleasă ea în mod convențional, ca să putem respira aerul munților înalți ai ființei, *trebuie* să devenim copii la nivel profund.

Între copilăria convențională și cea profundă însă, se întind zbuciumații și, pentru mulți, fatalii ani de independență. Această perioadă de involuție spirituală poate să înceapă la orice vârstă – la paisprezece, la șase, la treizeci și șapte de ani – și să dureze, deopotrivă, doi, cinci sau nu mai puțin de șaiszeci de ani.

Ceea ce contează nu este momentul debutului, ci durata acestei perioade. Cu cât mai mult ne lăsăm stăpâniți de demonul Independenței, cu atât mai abrupt și mai anevoios va fi urcușul spre Copilărie, care trebuie să fie singurul țel veșnic al ființării noastre pe pământ.

Vai și amar, deci, de cei ce se lasă încătușați de chingile Sinelui. Căci, astfel, ei nu fac decât să asigure Independenței, dușmanul cel mai mare al adevăratei vieți, o fortăreață din care aceasta să pună apoi stăpânire pe tot restul zilelor care le mai rămân de trăit pe pământ. Ce bine ar fi ca toți să-i refuze Sinelui tronul încă de la bun început, astfel încât, odată ajunși la maturitate, să poată porni în căutarea adevăratului țel al vieții.

La cei șaptesprezece ani ai săi însă, Lisel era departe de a înțelege acest lucru. Îngăduise ca demonul independenței să-i pătrundă în rănilor inimii și, acum, acesta își profera minciunile în urechile Sinelui ei, împietrindu-i inima și făcând-o să nu-i pese de suferința pe care le-o aducea celor trei persoane care o iubeau ca nimeni altcineva pe acest pământ.

Unii ar spune că reacția ei era cât se poate de îndreptățită. Dar adevărul este că, oricât de greu încercat ne-ar fi sufletul, exaltarea Sinelui este *întotdeauna* o greșeală. Prima lecție a Copilăriei alături de Tatăl spre care trebuie să evoluăm este că fiecare dintre noi determină de unul singur direcția și viteza dezvoltării propriului caracter. Ceea ce devenim este ceea ce *am ales* să devenim – noi

suntem singurii responsabili, nimeni altcineva.

Furtuna s-a dezlănțuit pe neașteptate, într-o dimineață de duminică.

— Unde te duci, Lisel? o întrebă mama ei când fata își puse haina și porni spre ușă.

— Ies... cu niște prieteni.

— Ce fel de prieteni?

— Simpli... *prieteni*, ripostă Lisel cu o ușoară iritare în glas.

Hermann, care tocmai intrase în cameră, auzind ultimele replici și observând expresia de pe chipul fiicei sale, interveni.

— N-ai niciun motiv să îi vorbești așa mamei tale, zise el pe un ton tăios, cum nu mai folosise de ani de zile.

Lisel, cu mâna pe clanța ușii, lăasă să-i scape un oftat plin de năduf. Niciunul dintre părinți nu observară norii tăcuți de furtună ce se adunau pe fruntea ei.

Deși era iritat de purtarea lui Lisel, Hermann regretă imediat felul repezit în care îi vorbise.

— Hai mai bine cu mine, spuse el, încercând, fără mare succes, să afecteze un ton jovial. Dau o raită cu mașina până la Grolbeeren să-i fac o vizită lui Josef.

Lisel nu răspunse nici de astă dată.

— Nici nu mai țin minte de când nu m-ai mai însoțit, adăugă tatăl ei, încercând din răspuțuri să pară în continuare bine dispus, deși atitudinea fiicei sale îi îngreuna simțitor strădaniile.

— Ca să te ajut la treburile *rețelei*? ripostă Lisel, cu un dispreț fățiș.

— Da. Pe vremuri îți doreai să te iau cu mine.

— Lucrurile s-au schimbat de atunci.

— Să înțeleg că nu mai vrei să faci parte din rețea?

În ciuda strădaniilor sale de a-și păstra calmul, Hermann simți că începe să-și piardă răbdarea. Numai el știa cât de mult îl durea suferința ei, câte lacrimi vărsase și câte rugi înălțase pentru ea. Totuși, în momente ca acestea,

atitudinea nepăsătoare și sarcasmul ei usturător nu puteau să nu-l scoată din pepeni.

— Exact, *nu mai vreau să am de-a face cu rețeaua*, ripostă Lisel cu emfază.

Hermann deschise gura să dea frâu liber tuturor frustrărilor pe care le reprimase luni în șir, dar nu reuși să rostească decât câteva cuvinte.

— Știi ceva? M-am săturat până peste cap de cinismul și de aroganța cu care ne tratezi...

Nu apucă să-și termine vorba, că Lisel începu să țipe la el – să strige așa cum în urmă cu câteva luni n-ar fi îndrăznit nicidecum s-o facă.

— Iar eu m-am săturat de voi și de rețeaua voastră stupidă! strigă ea, răsucindu-se brusc spre tatăl ei, care o asculta încremenit.

— Cum de îndrăznești să vorbești așa, Lisel? interveni, înfuriată la rândul-i, Frau Lamprecht, apropiindu-se de ea. Știi foarte bine că tatăl tău și-a pus viața în slujba...

— Da, tata și-a sacrificat viața. Și pentru ce? Pentru ce?! Fiecare cuvânt al fetei era plin de ranchiună.

— I-am ajutat pe mulți să-și dobândească libertatea, răspunse Hermann, de-a dreptul năucit.

— Tu doar *crezi* că ajuți, dar de fapt nu realizezi nimic! Orice ai face tu, Zidul e tot acolo!

— Omul poate fi liber în mai multe feluri.

— În fond, ce faci tu? ripostă Lisel pe un ton beligerant. Ajuți, când și când, câte o persoană să treacă granița. La ce folos? Nu *vei rezolva nimic cu asta*! Chiar dacă toți ar urma exemplul tău și al prietenilor tăi pioși, care se complac în situația asta, lucrurile tot nu se vor schimba. Ideile voastre evlavioase despre libertatea interioară nu fac nici cât o ceapă degerată!

Torentul de mânie ce se acumulase în ființa ei pe parcursul ultimului an rupsesse stavilele și i se revărsa acum pe gură. Era roșie de furie. Șocați, Hermann și soția lui o priveau înmărmuriți, nevenindu-le parcă să creadă.

— Regimul trebuie să cadă pentru ca toată lumea să fie liberă, continuă Lisel. Prietenii mei înțeleg asta. Nu, nu vreau să am nimic de-a face cu rețeaua ta neputincioasă și ridicolă! Pe mine, una, să nu credeți că mă prostiți cu stupidele voastre jocuri religioase!

Hermann își recăpătă, în sfârșit, graiul.

— Nu pot tolera o asemenea lipsă de respect în casa mea. Încetează în momentul ăsta, că de nu...

— Că de nu, ce-ai să faci? îi strigă ea sfidătoare.

Tăcerea umplu preț de o clipă atmosfera tensionată din casă. Atras de gălăgie, fratele lui Lisel apăruse în pragul ușii, de unde urmărise confruntarea cu ochii măriți de uimire și inima îngrozită. Era prima răbufnire de acest fel din căminul lor.

— Ha, știam eu! exclamă Lisel pe un ton zeflemitor. Ce-ai să faci?... *N-ai să faci nimic!*

Amenințarea rostită de fiica sa repuse în mișcare creierul lui Hermann și, cuprins de furie, acesta ripostă cum ar fi făcut-o bărbatul ce fusese odinioară.

— Am să te fac eu să taci! răcni el. Oricât de adânc ți-ar fi pătruns în inimă acest spirit diabolic de răzvrătire, rămâi în continuare fiica mea și...

— Ai să mă faci să tac? *Cum?* strigă ea pe un ton batjocoritor. Ai să mă iei cu tine într-o misiune, să fiu și eu ucisă ca Girdel?! Asta chiar c-o să mă reducă la tăcere!

Rostise cuvintele cu atâta virulență, încât tatăl său rămase mut și se făcu alb la față.

— Da, poate că voi ați crezut c-am uitat, dar n-am să pot uita niciodată ziua aceea! *vina voastră* - a ta și a tatălui lui Girdel și a întregii rețele. Sunteți *cu toții* vinovați de moartea ei! vorbiți de libertate, dar, ia spune-mi, cât de liberă este acum Girdel? câți alții ca ea mai trebuie să moară? Va trebui să mor și eu?! Da, poți să mă faci să tac, dar eu n-am de gând să pășesc de bunăvoie în brațele morții! Nu voi sta să privesc cum lumea moare pe capete în timp ce Zidul rămâne în picioare. Nu, eu voi avea grijă să-

mi pun viața în slujba unei cauze care face cu adevărat o diferență. *Fiica ta!* repetă ea plină de ranchiună. *Am încetat să fiu fiica ta pe câmpul acela, când am văzut sângele lui Girdel înroșind pământul. Din momentul acela, am știut că nu mai vreau să am de-a face cu viața pe care o duceți voi!*

leși trântind ușa după ea. Sărmana Frau Lamprecht caută sprijin în brațele vânjoase ale soțului ei și, cu fața îngropată în umărul lui, începu să verse lacrimi amare.

Atent să nu facă zgomot, băiatul lor de doisprezece ani se retrase încet în camera lui. Alb la față, cu inima străpunsă parcă de un fier roșu, copilul nu înțelegea nimic din cele petrecute.

Din acea zi, nici el, nici părinții lui n-o mai văzură pe Lisel.

O fiică risipitoare

Lisel a găsit repede un cămin și o familie surogat în mijlocul prietenilor din cadrul organizației numite Alianța pentru Libertate.

Fără ca în seara aceea să se mai întoarcă acasă pentru a-și lua lucrurile, s-a mutat împreună cu alte câteva fete din cadrul grupării. Cea mai vârstnică dintre colocatarele sale nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Întreaga alianță era alcătuită din tineri. Toți erau drăguți cu ea – la începutul maturității, mulți indivizi uniți de o cauză comună devin instantaneu mai apropiați de alți tineri cu vederi similare decât de familiile de care se îndepărtează și pe care mulți dintre ei le lasă în urmă. Camarazii din Alianță au ajutat-o pe Lisel să se pună pe picioare, au învățat-o cum să nu intre în vizorul autorităților și, cu timpul, tânăra a reușit să își găsească un loc de muncă, devenind astfel o est-germancă independentă financiar, care putea să contribuie la cheltuielile gospodărești, să ajute cauza și să se întrețină singură.

În momentul în care le-a întors spatele părinților săi și a lăsat în urmă casa în care își petrecuse primii șaptesprezece ani din viață, credința ei era deja spartă într-o mie de cioburi.

La scurtă vreme după aceea, Lisel a avut grijă să se lepede de toate rămășițele principiilor ei creștine, până la ultima fărâmă. Pentru asta nu a fost nevoie decât de vreo două discuții purtate cu câțiva colegi, mai avansați decât ea pe calea îndoielii și a necredinței, pentru a fi convinsă că creștinismul era un sistem de credință la fel de desuet precum comunismul împotriva căruia lupta organizația lor. Influentabilă și incapabilă să analizeze în profunzime incongruențele din logica lor defectuoasă și din judecata superficială, Lisel a acceptat concluziile celor mai vârstnici

fără să le pună sub semnul întrebării, făcându-și din activismul lor auto-exaltant o nouă religie.

A trecut multă vreme până să se gândească din nou serios la religie și, chiar și atunci, totul s-a rezumat la o reacție analitică, rece asupra ei. Camarazilor ei, care îi erau în mare parte colegi de generație, le plăcea să discute, nu doar despre eliberarea națiunii, ci și despre aspecte mai profunde ale vieții, de tip cognitiv și metafizic. În mod inevitabil, în cadrul conversațiilor de acest fel, dezbateră mitului legat de Dumnezeu era pe primul loc. În mod deloc surprinzător, Lisel nu era nici pe departe singura adeptă a așa-zisului raționalism agnostic. La fel ca ea, numeroși alți membri ai Alianței pentru Libertate respingeau conceptele creștinismului, considerându-le „simpliste”. Or această potrivire de opinii îi făcea și mai încrezători în faptul că pășiseră într-o nouă eră a cunoașterii raționale, cunoaștere ce le era total străină părinților lor cu vederi înguste, care se lăsau călăuziți de superstiții religioase.

Pentru Lisel, așadar, respingerea credinței creștine era în pas cu vremurile, căci trăia într-o epocă în care toți tinerii de vârsta ei vedeau lucrurile într-o manieră mult mai rațională și mai informată decât o făcuseră generațiile anterioare. Majoritatea camarazilor ei din cadrul Alianței îi împărtășeau ideile. Prin urmare, pentru Lisel, agnosticismul era o evoluție logică prin care trebuia să treacă orice individ modern și integru din punct de vedere intelectual. Deși pierderea prietenei sale avea s-o doară mereu, în cele din urmă, aproape că a ajuns să identifice moartea lui Girdel cu momentul propriei sale eliberări de miturile cu care fusese crescută.

În ultimul an petrecut în casa părinților săi, se zbugiumase îndelung, chibzuind la implicațiile acelei zile fatidice. Ei și fratelui său li se spusese întotdeauna că Dumnezeu era de partea lor. Dacă acest lucru era adevărat, atunci *de ce a îngăduit El uciderea lui Girdel?* Această întrebare oribilă a produs un adevărat cataclism spiritual în

ființa ei.

De când se știa, părinții o învățaseră că Dumnezeu este bun și ea acceptase acest lucru drept adevărat fără să-l pună sub semnul întrebării. Îi spuneau că Dumnezeu îi va ocroti, că Dumnezeu are întotdeauna grijă de cei ce cred în El.

Or, la frageda vârstă de șaisprezece ani, acel principiu a fost spulberat chiar în fața ochilor ei. Atunci a început să se întrebe dacă nu cumva și celelalte învățături primite erau, de fapt, *mincinoase*. Tragedia la care asistase de la o distanță de doar câțiva metri a adus la suprafață întrebări și îndoieli la care nici măcar nu se gândise până atunci. Întrebările persistau, iar Lisel nu găsea răspuns în niciuna dintre învățăturile părintești cu care fusese crescută.

Încercase toată viața să creadă în Dumnezeu și să îl slujească așa cum o făceau părinții săi. Și cu ce s-a ales din toate astea? Doar cu durere și cu suferință! Nu avea de gând să sfârșească ucisă precum Girdel din cauza unei credințe naive.

Căci ce altceva putea să fie credința, conchise ea într-un sfârșit, decât un set de principii naive, care, atunci când sunt puse la încercare, nu folosesc la nimic? Or, dacă nu aveau niciun efect, înseamnă că nu puteau fi adevărate.

Dacă ar exista un Dumnezeu, El *cu siguranță* că nu ar fi lăsat glonțul să pătrundă în trupul lui Girdel. *Dar cum să existe un Dumnezeu?* se întrebase ea în nenumărate rânduri.

Apoi a venit, pe neașteptate, răbufnirea în urma căreia a părăsit valvârtej casa părintească, trântind ușa după ea.

Asta se întâmpla cu nouă ani în urmă, când avea șaptesprezece ani. De atunci nu își mai văzuse nici părinții, nici fratele.

În acest răstimp, avansase considerabil în ierarhia grupării secrete din Germania de Est cunoscută drept Alianța pentru Libertate.

Fără să o știe, călca pe urmele tatălui ei, chiar dacă

activitățile sale nu erau de natură spirituală, ci politică. Din când în când, o asaltau, fără să li se poată opune, amintiri legate de educația primită de la părinți. Totuși, de-a lungul anilor, Lisel învățase să proiecteze asemenea cugetări departe de lăcașul interior al ființei, unde sălășluiește tandrețea și sensibilitatea, și, astfel, în tot acest timp, rămăsese, pe cât se putea, mulțumită în necredința ei.

Cât luptaseră, câte sacrificii făcuseră pentru acest moment al eliberării! Iar acum, visul devenise realitate. Totul se petrecea cu o viteză amețitoare, mai repede decât își imaginaseră vreodată c-ar fi posibil... atât de repede...

Simți că este prinsă de mâini și trasă în sus. Strigătele ce erau scandate în acest incredibil moment triumfal o aduseră înapoi în prezent.

10

Căderea unui zid

La capătul urcuşului, mai multe mâini o apucară de braţe şi de umeri şi o traseră în sus.

Escaladase Zidul Berlinului!

Cu mişcări nesigure, se ridică în picioare pe coama îngustă şi accidentată a zidului, apoi se îndreptă de spate şi, ridicând braţul în aer, cu pumnul încheştat, slobozi un strigăt victorios ce se alătură miilor de voci ce scandau cu aceeaşi însufleţire.

De jur-împrejur, tumultul revoluţionar străbătea aerul ca un curent electric.

Brusc, Lisel realizează că priveşte în jos spre Berlinul de Vest, unde o mulţime chiar mai numeroasă decât cea prin care îşi croise drum în sectorul estic se întindea în noapte ca o mare de suflete, umplând toate străzile. Fluierături, urale, claxoane şi faruri se contopeau într-o cacofonie sărbătorească a fericirii.

Mai mulţi fotografi şi cameramani aveau aparatele îndreptate spre cei cocoşaţi pe Zid. Lisel le strigă şi le făcu cu mâna. Nu auzi ţăcănitul aparatelor, dar minusculele explozii de lumină arătau că i se fac simultan o duzină de fotografii.

Lisel râse din toată inima, cu o bucurie nestăvilită. Îşi ridică privirea, apoi şi-o coborî din nou peste uriaşa mulţime ce sărbătorea în Berlinul de Vest.

În timp ce observa de sus epocala scenă de la miezul nopţii, tumultul din jur începu iar să se estompeze, la fel cum se întâmplase cu două-trei minute în urmă, atunci când pusese mâna pe piatra aspră a zidului.

Deşi înconjurată de sute de mii, dacă nu chiar de o jumătate de milion de oameni, Lisel Lamprecht, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, se simţi treptat înghiţită de un val fantasmatic de singurătate. Ştia că nu îşi pierduse

cunoștința, căci vedea și auzea în continuare tot ceea ce se petrecea în jurul ei. Și, totuși, simțurile începeau parcă să i se înceteșeze, făcând loc unei alte dimensiuni. În mijlocul vacarmului, se cufunda într-un vis lucid.

Timpul încetini până când Lisel nu mai sesiză mișcările celor din jurul ei. Zarva ce-i bubuia în urechi se estompă până nu mai rămase decât tăcerea propriilor ei gânduri. Simțurile nu mai înregistrau drept reale mișcările de la baza zidului. Imaginile păreau să se deruleze cu încetinitorul, apoi încremeniră. Marea de oameni de dedesubt părea să fi înghețat, amuțită, ca ea s-o poată contempla în voie.

Treptat, ca prin vis, din acea masă impersonală începură să se desprindă, aidoma unui abur ce se ridică din mare, mai multe chipuri – chipuri fericite, exuberante, vesele.

Scena își recăpătă mișcarea – o animație mută ce se juca pe miile de chipuri din mulțime. Lisel îi vedea pe cei de jos cu ochii strălucind de bucurie, mișcându-și buzele, întorcând fericiți capul unul spre altul, dar la urechi nu-i ajungea nicio voce.

De jur-împrejur, numai chipuri... Chipuri în față, în spate și de-a lungul zidului, în toate direcțiile. Chipuri zâmbitoare, luminoase ce jubilau și sărbătoreau victoria, acest minunat moment al libertății pe care îl așteptaseră cu toții.

Toată lumea striga, dar de ce nu le auzea glasurile? Încercau să îi spună ceva – dar ce?

În mijlocul acestei reverii spectrale o trecu, brusc, un fior.

Ceva nu era în regulă... în scena la care asista cu ochii minții avea loc o schimbare, se întâmpla ceva ciudat. Ceva groaznic.

Chipurile, milionul de chipuri, începură să se transforme... devenind grotești și vapoaze... prelingându-se încet și dispărând în negura mării impersonale din care se desprinseseră.

Parcă presimțind ceea ce avea să urmeze, Lisel vru să-și întoarcă privirea, să scuture vedenia ce începea să se

transforme într-un coșmar. Dar, incapabilă să facă vreo mișcare, rămase cu ochii ațintiți înainte. Deschise gura și încercă să slobozească încă un strigăt victorios, sperând ca sunetul propriei voci să spulbere înfiorătoarea transă. Dar, prinsă parcă în mrejele unui somn adânc, nu putu să scoată nici măcar un sunet.

Siluețele de negură se răsuceau, continuând să își schimbe înfățișarea... lungindu-se, înălțându-se din nou... devenind enorme, înfricoșătoare, o ceață nesfârșită ce se ridica, unindu-se deasupra sub forma unui nor uriaș de un alb desăvârșit... toate chipurile se contopeau într-unul singur... un chip imens, mare cât tot orașul.

Uriașul chip palid nu mai era nor, ci se transforma într-o lună cu o strălucire stranie, trăsăturile îi deveneau tot mai clare. Își mișca buzele fără glas ca toate chipurile individuale ce se ridicaseră ca un văl de ceață în văzduh, topindu-se în el.

Lisel simți că o străbate un fior de gheață. Începu să tremure din tot corpul. Ce spunea gura aceea?

Citind pe buzele acelei fețe din vis, brusc înțelese. Mesajul îi era adresat ei. *I-am ajutat pe mulți să-și dobândească libertatea. Omul poate fi liber în mai multe feluri, Lisel - ceea ce vezi aici este doar unul dintre ele.*

Era chipul tatălui ei!

Nu! încercă ea să strige. Dar nici de astă dată nu se auzi niciun sunet. Încercă să-și întoarcă iar privirea.

Dar fața tatălui său persista în continuare, imensă, în ochii minții. Nu se citea pic de bucurie, ci o nemărginită mâhnire pe acea față sub formă de lună pe care încercase s-o dea uitării. Din ochii tatălui ei curgeau lacrimi. O implora să se întoarcă acasă, la ai ei.

Oricât se strădui, Lisel nu putu să-și scoată din minte imaginea. Oare, în adâncul sufletului, realiza că acest moment reprezenta o victorie și pentru el? Că doar și Hermann luptase pentru libertate la fel ca ea, chiar dacă, în cazul lui, țelul era un alt nivel de libertate.

Ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl ei cu nouă ani în urmă – chiar cuvintele pe care le citise acum pe buzele chipului proiectat de creierul ei – erau adevărate: Hermann Lamprecht ajutase, *într-adevăr*, pe mulți să își dobândească libertatea.

Dar ei nu-i păsa de asta! Nu *voia* să-i pese.

Celebrarea victoriei din acest moment nu schimba cu nimic faptul că zidul din inima ei era la fel de impenetrabil ca betonul pe care stătea ea acum, și nu dădea semne să se clatine. Totuși, în cele câteva secunde ale vedeniei, un ungher minuscul ce era de mult adormit în sufletul lui Lisel auzi, în sfârșit, chemarea de a se deștepta pentru ca ea să conștientizeze zidul separării pe care și-l înălțase singură în inimă.

Și nici nu e de mirare, căci se înălțaseră rugăciuni pentru dărâmarea multor ziduri, nu numai a aceluia pe care stătea acum această fiică risipitoare. Totuși, unele ziduri sunt clădite din materiale ce nu se năruie atât de ușor ca cimentul și cărămizile. Toate lucrurile veșnice, și mai cu seamă desăvârșirea fiilor și fiicelor, se realizează în timp.

Căderea zidului interior *ar fi putut* să aibă loc chiar în această noapte – căci *orice* moment este un prilej potrivit pentru a îngenunchea Sinele și a-l pune în slujba Spiritului. Dar, în cazul lui Lisel Lamprecht, asta mai trebuia să aștepte.

Nu, repetă Lisel în sinea ei, de astă dată cu mai multă fermitate. Hermann Lamprecht era o prezență nedorită în gândurile ei, ce îi străpungea creierul ca o săgeată otrăvită, trimisă din trecut pentru a știrbi bucuria acestui moment.

Nu! protestă ea pentru a treia oară, în sfârșit cu un susur de voce. Nu se va gândi acum la tatăl ei! *Nu* îl va lăsa să distrugă acest moment minunat!

Își acoperi urechile cu mâinile și scutură din cap, parcă în încercarea de a scăpa de gândurile nedorite.

Apoi, crezând că își exorcizează demonii trecutului, dar cedând, de fapt, demonilor prezentului, printr-un exercițiu

de voință, slobozi un strigăt răsunător.

Brusc, viziunea se destrămă și Lisel se trezi din nou contemplând tumultul Berlinului, mulțimea exaltată, frenezia și zarva din jurul Zidului.

Strigă și ea vreme de vreo treizeci de secunde, sărbătorind în egală măsură triumful libertății și faptul că scăpase, în sfârșit, de coșmar, apoi, răspunzând invitațiilor venite de jos, sări de pe zid și se alătură mulțimii din vestul liber.

Fu întâmpinată cu îmbrățișări, urale și strângeri de mână. Cineva îi îndesă în mână o sticlă cu șampanie, din care Lisel luă o dușcă zdravănă în cinstea momentului.

Peste câteva minute, zece mii de voci se înălțară simultan spre cer, intonând la unison acordurile emoționante ale imnului național, unul dintre puținele lucruri ce continuase să-i unească de-a lungul celor douăzeci și opt de ani de separare pe toți cei de nație germană:

Deutschland, Deutschland über alles.

Über alles in der Welt.

*Wenn es stets zu Schutz und Trutze Brüderlich
zusammenhält;*

Von der Maas bis an die Memel.

Von der Etsch bis an den Belt.

Deutschland, Deutschland über alles.

Über alles in der Welt.

Rugăciuni împletite în țesătura trandafirului

În timp ce aceste evenimente epocale făceau să vibreze Berlinul și reverberațiile lor zguduiau întregul mapamond, toți europenii ce fuseseră atinși personal de efectele Zidului – ceea ce se putea afirma despre aproape oricare german atât din RFC, cât și din RDG – reflectau la propriul trecut și se întrebau ce putea să însemne, oare, pentru ei această schimbare majoră.

Profeția făcută de Goethe prin celebrul său *Faust* cu privire la dezbinarea poporului german – „Două suflete sălășluiesc în trupul meu” – se adeverise de numeroase ori în trecut și acum era, în sfârșit, îngropată și această ultimă eră definită de ea.

Urma o nouă epocă, în care se cerea aprofundată și desăvârșită analiza făcută de către Nietzsche propriului său popor: „Sufletul german este... mai intangibil... mai contradictoriu, mai impenetrabil... decât sufletul oricărui alt popor... Germanii nu vor înceta niciodată să se întrebe: «Ce înseamnă să fii german?»... Sufletul german are tuneluri... și grote, ascunzători și tainițe... Germanul însuși nu există: el devine”.

Mulți, precum cei ce se adunaseră la Zid, sărbătoreau cu o bucurie dezlănțuită. Alții se bucurau în liniște.

A doua zi s-au vărsat multe lacrimi. Lacrimi de fericire, lacrimi de regret pentru anii pierduți, lacrimi ce cuprindeau în ele o nostalgie complexă.

O mână de oameni din sectorul estic, intuind că vântul schimbării nu aducea nimic bun pentru cei ca ei, reprezentanți ai vechii puteri, au început să tremure de frică. Cei câțiva care cunoșteau adevărul arătat în Romani 13:1 și în Matei 16:19 au căzut în genunchi și L-au întrebat pe Tatăl ce aduceau aceste evenimente pentru poporul Lui.

În timp ce se lăsa seara peste căsuța lor din Berlinul de Est, un bărbat în vârstă și soția lui, care nu simțiseră nevoia să meargă la graniță în noaptea precedentă, se rugau împreună în tăcere.

Ei nu se gândeau să se refugieze în Berlinul de Vest, devenit peste noapte accesibil. Ar fi putut s-o facă de nenumărate ori până acum. Dacă destinul nu le-ar fi fost altul, ar fi putut să se mute în Vest cu ani în urmă.

Oricât ar fi fost ele de importante, evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore nu aduceau nicio schimbare majoră în viața lor, deși ele aveau să înlesnească, de bună seamă, activitatea pe care o desfășurau amândoi de douăzeci și șapte de ani încoace.

Ceea ce le ocupa gândurile încă de când auziseră știrile era impactul pe care ar putea să îl aibă evenimentele la un nivel mai profund. Când în rândul puterilor lumești are loc un cutremur de o asemenea magnitudine, reverberațiile lui se resimt, de cele mai multe ori, și în plan spiritual. Ce schimbări ar putea, oare, să determine asta în împărăția cerurilor? Înfrângerea demonilor stăpânirii în plan fizic putea, oare, să aducă cu sine și o eliberare în plan spiritual?

Ei sperau că așa va fi... și se rugau din tot sufletul pentru asta.

Se gândeau la fiul și la fiica lor pe care, spre marea lor mâhnire, n-o mai văzuseră de nouă ani de zile. Un zid căzuse. Dar, în ceea ce îi privea, un altul și mai important era încă în picioare. Totuși zidurile ce aduc separarea în această lume începeau să cedeze și, ei sperau că va veni și ziua în care avea să se surpe și cel ce le străbătea propria viață.

Prin urmare, știrile despre ultimele evenimente reaprinseseră speranța în inimile lor credincioase și încercate, făcându-i să se roage și mai fierbinte.

De zece ani încoace, rugăciunile lor erau mereu aceleași, chiar dacă fuseseră rostite într-o mie de variațiuni și, uneori, atunci când nu-și găseau cuvintele, redade prin

simple oftaturi și suspine.

În această seară însă, cuvintele veniră ușor, căci cei doi soți aveau inimile pline de speranță.

— *Tată, ține-o în paza Ta pe scumpa noastră Lisel, se rugă mama. Întoarce-i din nou gândurile către noi și fă-o să înțeleagă că noi o vom iubi mereu. Vindecă-i rănilor din suflet ca să poată redeveni copil.*

— *Ocroțește-o, Doamne, se rugă Hermann, așa cum o făcuse de sute de ori până acum, luând mâna soției sale. Sprijin-o cu mâna Ta divină, ca atunci când se va întoarce din nou spre Tine să știe că i-ai fost tot timpul alături. Ai grijă de ea... și adu-o acasă.*

— *Și îți mulțumim, Doamne Iisuse, continuă Frau Lamprecht, că veghezi asupra fiului nostru și că îi îndrumi pașii pe calea cea dreaptă. Ține-l și pe el în mâinile Tale și întărește-i credința că în curând își va putea strânge din nou sora în brațe.*

Cale de 720 de kilometri la est de Berlin, unul dintre membrii restrânsei grupări de credincioși polonezi de lângă granița cu Rusia citea pentru prima dată despre uimitoarele evenimente petrecute în capitala germană cu două zile în urmă.

După ce, terminând de citit, Waclau Chmielnicki puse ziarul pe masă, îl asaltară o mie de gânduri. Era un vis devenit realitate, răspunsul rugăciunilor înălțate ani la rând – triumful libertății!

Sau, mai bine zis, zorii libertății.

Oare câte schimbări vor aduce evenimentele din Berlin aici, în Polonia? Poate că niciuna. În fond, asta nu era Germania. Polonia se alăturase colosului sovietic și era puțin probabil ca Moscova să permită ca libertatea să se strecoare chiar *atât* de aproape de casă.

Involuntar, aruncă o privire pe fereastră, spre est. Granița se afla chiar acolo, sub nasul lui. Dacă ieșea din casă, putea atinge gardul. Se bucura pentru frații lui germani, dar atâta vreme cât gardul acela continua să-l

despartă de vărul lui, el unu rămânea circumspect față de dihania sovietică.

Pără să vrea, gândurile îi zburară în trecut, la zilele când, copil fiind, luase parte împreună cu tatăl său la activitățile secrete ale frăției. Cât de incitant fusese să participe la rugăciunile de grup, organizate pe ascuns, să-i vadă pe toți acei refugiați ce treceau prin regiune și primeau ajutor din partea frăției!

Apoi venise acel evreu. La scurtă vreme după aceea, tânărul lor lider a fost arestat și totul s-a schimbat.

Fuseseră dintotdeauna conștienți de riscurile activității lor, dar după arestarea lui Palacki, pericolul părea să fie tot mai aproape. Kochow Rydz, care cu timpul fusese recunoscut de către toți drept noul lider al grupării, fusese și el arestat cu câțiva ani în urmă. După arestarea acestuia, unele dintre răspunderile de conducător au fost preluate chiar de el, de Waclau.

La vremea aceea, tatăl lui Waclau, André Palacki și soția lui, Karl Laski și Michal Malik se petrecuseră deja cu toții din viață. După șapte ani de detenție, Kochow a fost eliberat și s-a întors printre ei. Anii în pușcărie își puseseră adânc amprenta asupra lui.

Waclau se cutremură când își aminti felul în care arăta Kochow când s-a întors acasă. Iar lui Dieder îi fusese chiar mai greu de atât, după spusele lui Rydz. Palacki încă nu se întorsese la Białystok. Totuși, poate că în curând...

În momentul acela, intră în cameră fiul său Lecka, întrerupându-i gândurile. Waclau îi arată ziarul și apoi încercă să îi explice semnificația importantului eveniment.

— Tati, asta înseamnă că am să-l pot vizita pe unchiul Jahn?

— Mă tem că încă nu, băiatul tatii. Mă tem că gardul dintre casele noastre ne va mai despărți o vreme.

Chmielnicki se ridică în picioare. Era timpul ca frăția să se întrunească din nou. Trebuiau să se roage pentru Dieder Palacki, prietenul și mentorul lor care, deși fusese eliberat

din închisoare, era încă nevoit să acționeze cu prudență. Poate că evenimentele din Berlin prevesteau ziua pentru care se rugaseră cu toții, ziua în care Dieder va putea să se alăture din nou frăției, fără a trebui să se teamă pentru siguranța celorlalți.

Le va transmite vestea celor din Krynki, iar deseară va da o fugă cu mașina până la Białystok pentru a discuta cu Kochow.

*O, Doamne, se rugă în sinea lui Chmielnicki, fă să-
putem revedea pe fratele nostru Dieder!*

Câteva ore mai târziu, departe în sud-est, în regiunea mediteraneană considerată a fi Țara Făgăduinței, unde, cu patruzeci și unu de ani în urmă, luase naștere statul liber al Israelului, doi evrei creștini, soț și soție, îngenunchează, la rândul lor, să se roage. Rugile lor, însă, nu erau înălțate nici pentru ei, nici pentru copiii lor, nici pentru camarazii lor ce făcuseră cândva închisoare, ci pentru marele oraș german în care se reîntâlniseră cu ani în urmă printr-un tunel săpat pe sub un zid care nu mai exista.

— *Îți mulțumim, Tată slăvii*, începu să se roage Iosif Aviz-Rabin, evreul creștin la care se gândise cu doar câteva ore în urmă Wadau Chmielnicki și care, în trecut, cunoscuse la rândul său, vreme de opt ani, chinul detenției într-o închisoare din Rusia – *pentru libertatea pe care ai adus-o la Berlin.*

— *Și îți mulțumim din nou. Doamne*, adăugă Ursula, soția lui, *pentru libertatea pe care ne-ai dat-o aici, pentru miracolul pe care l-ai săvârșit reunindu-ne după o despărțire atât de lungă și pentru bucuria acelei reîntâlniri. Fie ca toți cei ce au fost despărțiți de tirania comunistă să fie acum reuniți așa cum am fost noi.*

— *Te rugăm pentru prietenii noștri americani, Doamne*, continuă bărbatul. *Dă-ne prilejul de a-i revedea și de a vizita încă o dată Germania.*

— *Ne unim rugile*, adăugă Ursula, *pentru sfărâmarea zidurilor ce despart sufletele oamenilor. Fie ca acest*

eveniment să aducă unitate și vindecare și să-i îndemne pe mulți să se întoarcă spre Tine.

— *Amin!* exclamă Iosif. *Amin!*

Într-o odaie singuratică din Wrociaw, cel căruia i se datora convertirea evreului la creștinism se simți și el atras într-un dialog intim cu Tatăl său ceresc. Auzind la rândul-i despre brusca deschidere a graniței dintre cele două jumătăți ale orașului german, bărbatul realizează că acesta nu era nici pe departe un eveniment izolat.

Oare ce-ar putea să însemne asta pentru el?

Încă de la începutul anului, schimbările se succedaseră în țara sa natală într-un ritm chiar mai alert decât în RDG. De pe-acum, Polonia se putea lăuda chiar și cu un guvern ales în mod democratic. În urma ultimelor evenimente din Berlin, fără îndoială că influența occidentală se va face tot mai simțită, și asta într-un ritm accelerat.

Nu mai exista cale de întoarcere. Nu mai avea motive să rămână ascuns. Putea să pornească la drum și să se adreseze deschis națiunii sale.

Intuia că venise vremea să își facă auzită vocea.

— *O, Doamne, se rugă Dieder Palacki, arată-mi ce vrei să fac, unde vrei să mă duc, ce vrei să spun. Fă din mine o unealtă pentru întărirea Bisericii Tale. Dă-mi curajul de a spune ceea ce trebuie spus.*

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— *Fășănu rostesc niciodată decât cuvintele Tale, Tată. Călăuzește-mă spre cei cărora vrei să le vorbesc și fie ca gura mea să vestească lumii doar mesajul Tău.*

La vreo 6500 de kilometri în vest, venind în completarea rugăciunilor ale căror fire se împleteau într-o mare țesătură cerească al cărei scop, deocamdată nevăzut, avea să devină în scurt timp evident, în Washington, DC, capitala americană și însuși epicentrul libertății, alți doi bătrâni credincioși urmăreau cu sufletele la gură incredibilele evenimente ce se derulau în țara unde își petrecuseră primii ani de căsnicie.

Femeia, care în ultimii douăzeci de ani abia dacă urmărise vreo emisiune televizată, acum pur și simplu nu se mai putea dezlipi din fața micului televizor din camera de lucru a soțului ei. Năpădită de un șuvoi de emoții, urmărea plângând fiecare buletin de știri și film documentar transmis de posturile de televiziune. Rugile pe care le înălțase ani de zile primiseră, în sfârșit, răspuns!

Mulțumescu-ți Ție, Doamne... din suflet îți mulțumesc!
era tot ce putea să murmure.

Aproape imediat, cei doi soți căzură de acord să se întoarcă în Germania de îndată ce se va ivi ocazia.

Un adversar nevăzut

Moscova

Între timp, departe în Est, agentul KGB Andrassy Galanov cugeta la ceea ce tocmai citise în ediția de dimineață a ziarului *Pravda*. Auzise de evenimentele ce avuseseră loc în Berlin cu două zile în urmă, dar, acum că citise despre ele și văzuse fotografiile din ziar, se simți năpădit de amintiri.

Deși reprezenta o perioadă nenorocoasă din viața lui, Berlinul rămânea, totuși, locul în care își începuse cariera. Gândurile îi zburară la Gustav Schmudt, fostul său șef din cadrul *Stasi*. Oare ce s-o alege acum de acest comunist într-o țară care respingea brusc vechiul sistem?

Galanov știa că Schmudt renunțase de ceva vreme la funcția sa din cadrul poliției secrete în favoarea politicii și că, de atunci, avusese o ascensiune impresionantă. Oare va fi înlăturat de la putere, așa cum se întâmplase cu Honecker... sau va reuși să supraviețuiască cutremurului ce zguduia acum Germania de Est?

Întrebarea duse la o alta, și mai alarmantă: Ce se va alege de el în această restructurare ce se răspândea brusc în întreaga Europă?

Reformele introduse de Gorbaciov fuseseră o lovitură serioasă pentru vechea gardă din armată și Politburo... ca să nu mai vorbim de KGB. Cândva puternica și temuta agenție nu mai era ceea ce fusese odinioară.

Aici, în Uniunea Sovietică, nu se dărâmau ziduri și nici nu era repudiat regimul comunist - una ca asta nu putea să se întâmple nici chiar avându-l pe Gorbaciov la cârma țării.

Totuși, era incontestabil faptul că lucrurile se schimbau - ce-i drept, mai încet și mai subtil decât la Berlin, dar se schimbau. Chiar dacă un gest extrem precum dărâmarea zidului ce despărțise Berlinul de Est de cel de Vest era de

neconceput aici, în URSS, nasul fin al lui Galanov detecta deja în aer mirosul schimbării.

Și nu era sigur că îi place treaba asta.

Libertatea avea un miros cu totul aparte și multe depindeau de tabăra în care te aflai *înainte* să înceapă a bate vânturile ei.

Ce s-ar putea întâmpla aici? se întrebă Galanov. *La ce vor duce, oare, toate astea?*

În Germania, Ungaria și Polonia, comunismul fusese deja înlăturat. Dacă, într-o bună zi, aceleași vânturi vestice ale libertății se vor întinde până la Moscova și chiar până la Kremlin?

Ce se va întâmpla *atunci*?

Ce se va alege de KGB?

Întrebarea declanșă unde de șoc în creierul său. Ajunsese la înalta funcție pe care o deținea acum anticipând orice potențial pericol, fiind întotdeauna cu un pas în fața adversarului.

Așa reușise să urce în ierarhia comunistă, chiar mai sus decât o făcuse răposatul său unchi, vicleanul și sinistrul Korskaiev.

O amintire neplăcută îi trecu prin inimă ca un fier roșu. Nu reușise să fie cu un pas înaintea creștinului acelaia tâmpit ce-și spunea *Profetul*. Faptul că îi scăpase printre degete în urmă cu zece ani încă îl mai rodea pe dinăuntru și vorbele usturătoare pe care i le aruncase Bolotnikov în urma operațiunii ratate îi răsunau și acum în urechi.

Totuși, învățând de pe urma eșecului, devenise ulterior un agent mult mai eficient și chiar mai perfid, reușind până și să reintre în grațiile lui Bolotnikov, chiar dacă acesta nu se mai afla la conducerea agenției.

Dar cum putea să rămână cu un pas înaintea adversarului acum că adversarul era acel lucru nevăzut și amăgitor numit *schimbare*? Cum putea să-și planifice pașii din moment ce nu putea anticipa mișcărilor acestui adversar invizibil?

Dacă i-ar fi stat în fire să se roage, acesta ar fi fost momentul să recurgă la acest obicei străvechi. Aiurea! Cum de putuse să-i treacă prin minte o idee atât de ridicolă?...

Totuși, poate că nu era o idee rea să pună de pe-acum la cale o strategie – în secret, firește! – pentru propria-i supraviețuire, în eventualitatea în care Gorbaciov ar pierde controlul asupra propriilor reforme... în eventualitatea că, într-o bună zi, până și în această țară, comuniștii, membrii de partid – și chiar agenții KGB! – ar ajunge să fie tratați cu mai puțină bunăvoință decât în anii anteriori.

Întotdeauna bine să îți pregătești din timp o apărătoare împotriva schimbătoarelor vânturi ale timpurilor noi, cugetă Galanov. Nu de alta, dar el n-avea de gând să aibă soarta pe care o avuseseră Kádár în Ungaria și Honecker în RDG sau să fie azvârlit hodoronc-tronc în închisoare pentru anii în care servise cu loialitate sistemul sovietic.

Deocamdată n-avea de ce să se teamă. Totuși, va începe de pe-acum să fie cu ochii în patru, pentru a detecta eventualele pericole... și oportunități.

Partea a III-a

Înapoi în Europa

1992

13

Destinația Berlin

Washington, DC

Momentele de dinaintea decolării aveau întotdeauna ceva special, electrizant.

Aeroportul, prin forfota sa, îți stimula simțurile. Afaceriștii cu servietele doldora de acte, mesajele transmise prin difuzoare, multitudinea de limbi străine, piloții în uniformă, elegantele costume *trois-pieces* - toate îți dădeau impresia că te afli în mijlocul acțiunii, părtaș la o operațiune de maximă importanță.

Și nici nu e de mirare, căci acesta era Aeroportul Internațional Dulles din Washington, capitala politică a Statelor Unite, locul în care se luau constant decizii de o importanță globală. Aici, cel de care te ciocneai din greșeală nu era exclus să fie un senator sau ambasador american ori un diplomat străin. Fiecare colet sau bagaj putea conține dosare și acte trimise prin curier unui șef de Stat din cealaltă parte a lumii.

Fiecare frântură de conversație surprinsă lângă telefoanele cu plată părea să conțină informații de însemnătate mondială. Simplul fapt că te aflai acolo îți eleva simțurile, făcându-te să crezi, în mod subliminal, că și tu ești părtaș la toate acestea - la o temerară misiune secretă de care depinde soarta întregii lumi.

Firește că era doar o impresie. Dar însăși ambianța locului sfida rațiunea, făcându-te să crezi că poate chiar *era* adevărat și că *tu* dețineai cheia, soluția pe care o căutau toți acești oameni.

Gândurile lui Tad McCallum reveniră în prezent când se opri să arunce o privire peste publicațiile disponibile în avion. În cele din urmă, alege două reviste și porni de-a lungul culoarului pentru a-și ocupa locul de lângă ceilalți doi tovarăși de aventură.

Trebuia să admită că existau momente când ideea unei călătorii îl cam agasa și ar fi preferat să lucreze în liniște în biroul său de acasă. Dar își iubea profesia și multe dintre atribuțiile sale nu puteau fi realizate stând în fața calculatorului. Și, oricum, de îndată ce ajungea la aeroport îl cuprindea iar febra aventurii. Și asta mai ales când destinația era Europa.

Deși Germania era locul în care se născuse și cel de-al doilea cămin al său, vechiul continent îi inspira în continuare o doză de mister care îl fascina. Ori de câte ori pășea în aeroport și începea să se gândească la destinația sa, îl cuprindea o stare de exaltare, de parcă ar fi pornit într-o aventură. Chiar dacă era doar un simplu traducător și reporter-documentarist în cadrul unei agenții de știri ce încă nu ajunsese să fie la fel de cunoscută precum Associated Press sau United Press International, pulsul începea să i se accelereze și imaginația i-o lua la galop.

Punctul culminant era atunci când, după ce îți așezai bagajele de mână în compartimentul special al avionului, îți ocupai locul și aruncai o privire pe fereastră, oftând satisfăcut. Până acum n-a reușit niciunul să pună mâna pe tine și iată-te, teafăr și nevătămat, instalat în avion! Acum te puteai relaxa până la următoarea etapă a operațiunii, care va avea loc la destinație.

Locuri îndepărtate, intrigi, mistere, povești de iubire. Își imagina că este John Wayne, Harrison Ford sau Michael Douglas și că lucrează sub acoperire. Cine știe ce va descoperi când avionul va ateriza la Tanger, Monaco sau Istanbul și va pune piciorul pe asfaltul fierbinte...

— Ai găsit ceva interesant? Întrebă bărbatul lângă care se așează, întrerupându-i reveria.

— O, da... da, am găsit două reviste pe care n-am avut ocazia să le citesc acasă, răspunse Tad, punând revistele în buzunarul scaunului din față și fixându-și centura de siguranță.

— Vom decola în curând, spuse entuziasmată femeia ce ocupa locul de lângă fereastră, aplecându-se spre ambii bărbați ce stăteau lângă ea și zâmbindu-le fericită.

Vocea femeii avea un timbru plăcut și melodios, de o vigoare tinerească ce părea să contrazică vârsta indicată de părul grizonant ce îi ajungea aproape până la umeri, în care se mai întrezărea, pe ici, pe colo – observat mai ales de ochii iubitori ai soțului ei – blondul strălucitor de odinioară.

Sabina McCallum, deși pășise deja în cel de al șaizeci și nouălea an de viață, radia și acum de acea energie care, în urmă cu peste o jumătate de secol, înainte de război, îl atrăsese ca un magnet pe cel ce stătea acum lângă ea, atunci când făcuseră cunoștință, adolescenți fiind, la o petrecere organizată în Berlin. Ridurile vârstei erau vizibile, dar pielea ei catifelată îmbătrânise la fel de grațios precum vocea. După orice standarde, Sabina trecea în continuare drept o femeie frumoasă. Lumina din scânteietorii ei ochi albaștri nu se stinsese, ba dimpotrivă, avea acum o strălucire și mai puternică, tinerească – așa cum se întâlnește la toți cei ce, asemeni Sabinei, își trăiesc viața ca niște copii ai lui Dumnezeu.

— Mamă, zău că nu te-am văzut niciodată atât de emoționată înainte de o călătorie, râse tânărul.

— Aproape că n-a dormit toată săptămâna, s-o fi văzut azi-noapte, Tad!

— Ei, exagerezi, Matthew, protestă Sabina, râzând la rândul ei. Dar trebuie să recunoașteți și voi că aceasta nu se compară cu nicio călătorie făcută până acum. Încă nu-mi vine să cred că e adevărat. Că Germania s-a reunificat!

Bărbatul de lângă ea, Matthew McCallum, soțul ei, se bucura și el de o condiție fizică de invidiat în pofida faptului

că, de un an devenise septuagenar. Părul, încă des, deși pe jumătate încărunțit, își păstrase culoarea originală – în cazul lui, castaniul – într-o măsură mai mare decât cel al soției sale. Corpul bine proporționat își păstra, în mod evident, vigoarea. Matthew alerga, înota și mergea cu bicicleta de cel puțin trei ori pe săptămână, iar el și fiul său se întreceau în mod regulat la handbal cu intensitatea plină de voie bună ce poate exista doar între un tată și un fiu.

Deși se retrăsese de vreo șapte ani din diplomație, programul lui Matthew rămăsese la fel de încărcat ca pe parcursul numeroșilor ani petrecuți în slujba guvernului american. Scrisese cinci cărți de mare succes și în fiecare lună invitațiile de a ține prelegeri în biserici, la conferințe, aziluri și la diverse evenimente erau mai multe decât putea să accepte. În ultimii douăzeci de ani devenise un recunoscut orator creștin, a cărui experiență în politica internațională conferea un plus de credibilitate și de interes perspectivei sale. După moartea socrului său în 1969, urmată un an mai târziu de trecerea la cele veșnice a propriului său tată, Matthew s-a mutat împreună cu Sabina și cei doi copii ai lor în vârstă de șase, respectiv șapte ani, înapoi la Washington, unde își putea îndeplini mai eficient sarcinile diplomatice. După moartea tatălui ei, Sabina a mărturisit că nu o mai leagă nimic de Germania și că are nevoie de o schimbare.

După întoarcerea în SUA, fidel promisiunii făcute baronului von Dortmann, Matthew a început să restructureze, să interpreteze și să facă publice, prin propriile-i scrieri, ideile, principiile și perspectivele din jurnalele bătrânului înțelept german. Rezultatul s-a bucurat de o reușită mai mare decât anticipaseră atât el, cât și Sabina, de atunci Matthew devenind un autor cunoscut și extrem de solicitat, o personalitate în toată puterea cuvântului.

Când s-a aflat povestea lui personală – aventurile prin care trecuse începând cu cel de-al Doilea Război Mondial,

legăturile sale cu John Kennedy, temerara fugă din Berlinul de Est pe care a organizat-o în 1962 – notorietatea numelui McCallum a crescut și mai mult. Sabina și Matthew trezindu-se, împotriva voinței lor, victime ale înclinației creștinilor de a-și transforma personalitățile în vedete. Prinși în acest tăvălug al celebrității, pentru a-și proteja intimitatea vieții private, cei doi soți au hotărât să reducă la minimum numărul aparițiilor publice.

Totuși, telefonul primit de Matthew în urmă cu șase luni venise în împrejurări cu totul excepționale și, după îndelungi rugăciuni, acesta acceptase invitația de a participa la congresul din Berlin.

Destinația spre care se îndreptau acum soții McCallum împreună cu fiul lor – care urma și el să ia parte la eveniment, din motive profesionale – era, așadar, chiar țara natală a Sabinei.

14

Emoții și îndoieli

— Va fi extraordinar să vedem cum arată totul acum, spuse Matthew, drept răspuns la întrebarea soției sale.

— Vai, Matthew, chiar crezi că vom putea face o vizită la *Lebenshaus*? exclamă Sabina, dând glas întrebării care îi ocupa gândurile încă din 1989, când aflase de căderea zidului din Berlin.

— Am apelat la toate cunoștințele mele din cercurile diplomatice, răspunse soțul ei, apoi adăugă râzând: N-oi mai fi având eu influența de care mă bucuram cândva, dar câțiva colegi din Washington mi-au rămas datori și mi-am zis că poate e timpul să îmi întorcă toți favoarea. Cu cei din Germania și Polonia am să discut de îndată ce ajungem. Nu uita că acesta este motivul pentru care am venit cu o săptămână mai devreme.

— Doamne, cât sunt de emoționată! Dar parcă nici nu îndrăznesc să mă gândesc c-ar putea fi adevărat. Nu vreau să-mi fac iluzii deșarte.

— Înțeleg, mamă, că vrei să-ți revezi casa părintească, interveni în discuție Tad, care stătea aplecat spre părinții săi. După ce v-am auzit o viață întreagă vorbind despre *Lebenshaus*, și eu abia aștept să o văd! Și, tot așa, înțeleg că vreți să vă întoarceți în Germania, acum că a fost reunificată. Dar ceea ce nu înțeleg eu, tată, este cum de ai decis să iei parte la acest congres. Credeam că, de când ai devenit atât de celebru, încerci să eviți mega-evenimentele creștine de genul acesta.

Matthew zâmbi, gânditor.

— Și eu m-am întrebat același lucru încă de când am acceptat invitația lui Darrell, răspunse el, râzând încetisor. Și nu sunt sigur că am găsit răspunsul.

— Nici măcar acum?

— Nu... nici măcar acum. Tot ce știu e că, după ce

mama ta și cu mine ne-am rugat săptămâni în șir pentru un răspuns, am simțit amândoi că este voia Domnului să participăm.

— Și acum că decizia a fost luată și te afli deja în avion spre Germania, aștepți cu nerăbdare participarea la congres?

— N-aș spune.

— Și tu, mamă?

— Eu am venit doar în calitate de turist și de spectator, răspunse Sabina, râzând voioasă. *Eu* nu am fost invitată să particip, așa că n-am să-mi pierd vremea întorcând chestiunea pe toate părțile cum făcea tatăl tău. Singurul lucru care mă preocupă pe mine este dacă am să-mi pot revedea casa părintească.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Tad pe Matthew.

Tatăl său ridică din umeri.

— Încă nu știu sigur. Darrell m-a rugat să țin vreo două seminare. Dacă ar fi după el, știu că m-ar pune să vorbesc în fața întregii adunări. Dar eu încep să am tot mai multe dubii în privința acestui congres.

— De ce?

— Fiindcă, pe măsură ce îmbătrânesc, în minte și în inimă, unde trăiesc cu adevărat, simt tot mai mult nevoia să stau tăcut și retras.

— Vorbești exact ca Thaddeus, spuse Sabina, zâmbind cu căldură la amintirea lui, după care adăugă: Mă refer, desigur, la tatăl, nu la fiul tău.

Matthew zâmbi.

— Problema, continuă el, este că, pe măsură ce îmbătrânesc, ceilalți par tot mai hotărâți să facă din mine un orator și o celebritate. Nu-mi place treaba asta.

— Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătești pentru succesul de care s-au bucurat cărțile tale, spuse Tad. Tu chiar *ești*, în mod incontestabil, o personalitate în lumea creștină, tată.

Matthew nu-i răspunse decât printr-un oftat.

— Te bucuri că ai acceptat invitația? Întrebă fiul său.

— Da. Mama ta și cu mine ne doream de mult să ne întoarcem în Germania și, acum că ți s-a cerut să scrii despre congres, am considerat că este momentul oportun s-o facem.

Vocea căpitanului de zbor răsună în difuzoare, curmându-le conversația. Uriașa aeronavă Boeing 747 se puse în mișcare. În timp ce avionul companiei Lufthansa rula spre pistă, o stewardesă cu un pronunțat accent german comunică pasagerilor de la bordul cursei aeriene 431 instrucțiunile de folosire a centurilor de siguranță, a măștilor de oxigen și alte informații utile pe care familia McCallum le ascultă cu atenție, fără a-și relua discuția.

În mai puțin de zece minute, avionul se înalță cu un vuiet asurzitor în aer deasupra Washingtonului și își începu zborul spre est, în direcția golfului Chesapeake. Peste un sfert de oră, aeronava cu destinația Frankfurt avea să survoleze deja apele Atlanticului.

O nouă ordine mondială

Cine va achita nota de plată?

Când avionul atinse altitudinea de zbor de aproape 12.000 de metri, soții McCallum și fiul lor își desfășură centurile de siguranță și începură să soarbă din cafeaua ce tocmai le fusese servită.

Întrucât Matthew și Sabina se căsătoriseră târziu în viață, atât Thaddeus Heinrich, cât și sora lui, Marion Rebecca, cu cincisprezece luni mai mică decât el, se bucuraseră de o relație nemaipomenit de strânsă cu ambii părinți. În copilărie, fuseseră la fel de apropiați și de bunicii lor, cărora băiatul le și purta, de altfel, numele. Deși estompată de trecerea timpului, amintirea acelor primi ani petrecuți de toți șase în cabana montană de deasupra satului bavarez Oberammersfeld rămânea una plină de căldură, pace și fericire. Și, grație unei constituții spirituale aparte, părinții lor, Matthew – fiul răposatului ambasador american Thaddeus McCallum și Sabina – fiica răposatului baron Heinrich von Dortmann au făcut ca acele relații familiale strânse și acea pace să nu dispară nici după moartea celor doi bătrâni și mutarea familiei în Statele Unite. Pe măsură ce creșteau, Tad și Mary au descoperit că prietenii lor cei mai buni erau chiar părinții. Drept urmare, Tad nu s-a mutat de acasă nici chiar în timpul facultății. A ales universitatea din Maryland, unde a studiat jurnalismul, istoria și științele politice.

Când băiatul a absolvit facultatea, la un an după căsătoria surorii lui, Matthew abia ce se pensionase și, astfel, cei doi bărbați au petrecut vara aceea transformând o porțiune din casa familiei McCallum într-un mic apartament pentru Tad, cu un birou și o intrare separată, astfel încât acesta să poată rămâne împreună cu părinții săi, bucurându-se totodată de o anume intimitate.

Aranjamentul a fost încuviințat cu entuziasm de întreaga familie. Cea mai încântată de această decizie a fost Sabina. După ce vărsase potop de lacrimi când, măritându-se, Mary părăsise casa părintească, aceasta a spus că încă nu se simte pregătită să-și piardă și fiul.

Tad a lucrat o scurtă perioadă în cadrul Departamentului de Stat, ca asistent al unui coleg de-al tatălui său, după care a obținut actualul său post la World News Service. Vorbind fluent nemțește, inițial a fost angajat ca traducător de limbă germană și consultant la filiala WNS din Washington, în departamentul de știri europene.

Acum, la douăzeci și opt de ani, Tad lucra la agenția de știri de aproape cinci ani. În acest răstimp, sfera atribuțiilor sale se lărgise considerabil. Pe lângă activitatea de interpret, pe care continua s-o desfășoare în diverse situații, făcea acum și muncă de documentare preliminară și uneori chiar i se cerea să scrie știri, comunicate de presă și reportaje în engleză sau în germană.

Solicitase agenției actuala sa însărcinare după ce aflate că părinții săi vor participa la congresul organizat în Berlin pe tema propovăduirii Evangheliei în era de după Războiul Rece. Fiind pe jumătate german și un creștin devotat, nutrea un profund interes personal atât față de viitorul Germaniei, cât și față de evanghelizare. Principala lui sarcină era să scrie un rezumat al evenimentului, pe care WNS avea să-l difuzeze presei a doua zi după congres.

Tocmai citea noua ediție a revistei „Time”, pe care o înhățase din galantarul cu publicații în drum spre locul său, când exclamă brusc:

— Ascultați aici! Nici că puteam găsi un moment mai potrivit pentru a merge în Europa!

— De ce? S-a întâmplat ceva? întrebă Sabina, aplecându-se spre el.

— Doar ceea ce se întâmplă de doi ani încoace: toate se schimbă. Tocmai citeam un articol scris de Lance Henry, intitulat „Europa: Un nou tip de revoluție”. Ascultați aici:

Când persoanele și națiunile se apropie, înghesuindu-se, împingându-se una în alta, această apropiere duce, în mod inevitabil, fie la conflicte, fie la unitate. De-a lungul secolelor, lumea a asistat la destule conflicte - acum se pare că a venit, în sfârșit, și vremea unității.

După remarcabilele evenimente din anii 1980, ce au culminat cu căderea Zidului Berlinului în 1989 și reunificarea Germaniei în 1990, evenimente urmate de dizolvarea Pactului de la Varșovia și a Uniunii Sovietice, Europa a devenit scena unei noi revoluții. A unei revoluții care a fost și va continua să fie complet diferită de orice altă revoluție care i-a precedat în istoria omenirii. Această nouă revoluție europeană nu doar că a avut loc aproape fără vărsare de sânge, dar este, de asemenea, o revoluție a unității, ai cărei participanți spun „Depunem armele și suntem alături de voi”, nu „Ridicăm armele împotriva voastră”.

Odată cu sfârșitul Războiului Rece, a început, într-adevăr, prima revoluție cu adevărat globală. O revoluție a păcii care zguduie din temelii întreaga lume. Noile orientări politice, care au luat naștere atât de brusc și de rapid, sunt însoțite de noi treziri spirituale ce oferă claritate și poate chiar o perspectivă cosmică acestei noi ere a armoniei.

Tad puse revista deoparte și căzu pe gânduri.

— Te supără ceva? îl întrebă Matthew.

— Acea ultimă frază mi-a proiectat gândurile într-o sută de direcții. În ultimele luni, am citit mult despre asta și nu pot să nu mă întreb: care este rolul creștinilor în această nouă ordine mondială de care vorbește toată lumea?

— Cu alte cuvinte, ce ar trebui să facem noi?

— Exact. Toate zidurile au căzut. Mediul socio-politic este în plină schimbare. Dumnezeu le reorganizează pe toate. Este un moment unic în istoria omenirii.

— Poate că vom afla câteva răspunsuri la congres.

— Totuși mă îndoiesc că astfel de mega-evenimente ar putea oferi vreun răspuns.

— Vezi? Acum tu faci pe scepticul!

— Poate că da, râse Tad. Nu mă înțelege greșit. Și eu mă bucur extrem de mult că Războiul Rece a luat sfârșit și că Germania a fost reunificată. Doar că nu sunt sigur că asta este de ajuns.

— Niciuna dintre aceste schimbări nu va înlătura păcătoșenia intrinsecă ființei umane – la asta te referi, nu-i așa?

— Da, tată. Este minunat că nu ne mai aflăm în pragul unui război nuclear, dar problemele cu care se confruntă omenirea sunt încă departe de a fi luat sfârșit. Exact despre asta scrie Henry în continuarea articolului său:

Da, Europa este scena unei revoluții. Este o revoluție fără bombe, tancuri și arme, dar nu mai puțin radicală în impactul său înnoitor și reorganizator asupra popoarelor ce s-au trezit împinse, peste noapte, într-o nouă eră. Nu un deceniu, ci secole întregi despart Europa anilor '80 de cea a anilor '90. Între anii 1980 și 2000 se va căsca un hău imens, nu de două decenii, ci de un mileniu.

Dar încotro duce această revoluție? Ce va aduce acest lucru pe cât de prețios, pe atât de nesigur și de fragil numit „libertate”? Au răsărit, cu adevărat, zorii libertății sau va urma o perioadă de tranziție în care mulți vor trebui să se mulțumească cu mai puțin? Ce înseamnă libertatea pentru locuitorii Poloniei, Ungariei, Cehoslovaciei și Rusiei, unde recoltele sunt slabe și economia națională este la pământ?

Ce înseamnă libertatea pentru cei din fosta RFG și pentru cei din fosta RDG? Își vor împărți, oare, în mod egal bogatele resurse naționale sau unii dintre ei vor lua partea leului și va trebui ca ceilalți să se descurce cu resturile?

Cine va asigura sprijinul financiar pentru reconstruire? În momentul de față, la Bonn, Washington și Londra se discută deja alocarea unui buget substanțial în această direcție. Până unde ar trebui să se întindă statele occidentale din punct de vedere financiar?

Acestea sunt întrebările care apar după orice război – fie

el rece sau fierbinte - și ele fac intrinsec parte din ecuația unei revoluții.

— A pus-punctul pe „i”, remarcă Matthew. Chiar săptămâna trecută discutam despre asta cu câțiva dintre vechii mei prieteni care încă mai lucrează la guvern. De la Biroul Oval în jos, toată lumea se întreabă același lucru: De unde se vor obține fondurile necesare pentru a finanța această nouă eră a păcii?

— Președintele tot dă înainte cu noua ordine mondială, dar cine va achita nota de plată?

— Exact, încuviință Matthew. Știm cu toții că economia Statelor Unite este la pământ.

— Probabil că vreun prieten de-al tău din Congres cu ambiții de președinte va elabora un nou plan Marshall, râse Tad.

— Prietenii *mei* - asta-i bună! Am părăsit de prea multă vreme diplomația pentru a mai avea vreun prieten în Congres. Acum tu ești cel care are relații la Capitoliu!

— Ei așa! WNS e încă o agenție prea mică pentru a fi băgată în seamă de greii din politică.

— Asta s-o crezi tu! Te asigur că știu cu toții cine ești - și asta nu doar fiindcă ești fiul meu. Faptul că CNN se bazează atât de mult pe știrile furnizate de agenția voastră vă acordă o oarecare greutate. Și toată lumea știe că ești una dintre tinerele speranțe ale WNS.

— Nu sunt decât un simplu traducător.

— Agenția se bazează pe tine din mult mai multe puncte de vedere. Chiar deunăzi îmi spuneai că Lockhart ți-a cerut să te ocupi mai mult de partea investigativă.

— Ei, Bob era surmenat în ziua aceea!

— Acum două zile - în timp ce eu și mama ta făceam bagajele - mi-ai spus că, în timpul șederii noastre în Germania, pe lângă articolul despre congres, ai de gând să mai scrii unul.

— Hm, da... Așa e.

— „Vreau să scriu un articol de investigație așa cum

scrie la carte” – chiar așa te-ai exprimat, adăuga Matthew. La ce te gândeai, mai exact?

— La o analiză mai profundă a adevăratei semnificații pe care o are căderea Zidului.

— Ei, vezi? În curând, munca ta în cadrul agenției nu se va mai rezuma nici pe departe la traduceri, ascultă ce-ți spun! Nu m-aș mira ca, într-o bună zi, faptele tale să devină mai celebre decât ale mele! adăuga Matthew râzând.

— Nicio șansă! Cum aș putea să mă compar vreodată cu un om care a reușit să treacă de Cortina de Fier, salvând mai multe persoane?

— Nu de, ci *pe sub* Cortină, îl corectă zâmbind Sabina, amintindu-și de ziua în care ea și tatăl ei se refugiaseră prin tunelul din cimitir în Vestul democratic.

— Sunt convins că va fi și de acum înainte nevoie de acțiuni temerare, zise Matthew. Fără îndoială că vei avea nenumărate prilejuri să-ți dovedești curajul, stai liniștit. Poate chiar săptămâna viitoare, când vei face investigații pentru articolul de care mi-ai vorbit. Mai știi, poate că vei ajunge pe prima pagină a ziarelor!

Tad izbucni în râs.

— Apropo de fuga noastră din Berlinul de Est, adăuga Matthew, întorcându-se spre Sabina, începuseși să-mi povestești despre scrisoarea pe care ai primit-o acum câteva zile de la Ursula, dar n-am apucat să ne încheiem discuția. Sper că rămâne valabilă întâlnirea stabilită pe săptămâna viitoare.

— Iosif va veni cu siguranță la congres, răspunse Sabina, dar Ursula încă nu este hotărâtă.

— Cum așa?

— Abia ce-au devenit din nou bunici, după cum ți-am spus deja data trecută! exclamă, râzând, Sabina.

— Și ce au, nepoțel sau nepoțică?

— Nepoțică. Of, Matthew, tare uituc mai ești!

— Câți nepoți au în total? întrebă Matthew pentru a abate discuția de la propria sa neatenție.

— Două nepoate și un nepot. Dar, având în vedere că au patru copii, am impresia că acesta este doar începutul. În zece ani, vor avea tolba *plină* de nepoți.

— Exact așa s-ar fi exprimat și tatăl tău, spuse Matthew, aplecându-se și dându-i o sărutare. Îi semeni leit din toate punctele de vedere.

Sabina îi mulțumi printr-un zâmbet plin de căldură. Era cel mai mare compliment care i se putea face.

— Apropo de tolbe, adăugă zâmbind mucalit Matthew, întorcându-se din nou către fiul lor, dacă nu te pui pe treabă în curând, Tad, băiete, mama ta și cu mine ne vom alătura bunicilor voștri în viața de apoi cu tolbele goale!

— Ei, nu poți grăbi lucrurile acestea, răspunse Tad râzând. Tu ar trebui s-o știi mai bine ca oricine. Că doar trecuseși deja de patruzeci de ani când te-ai însurat cu mama.

— Abia ce schimbasem prefixul!

— Ei bine, eu am doar douăzeci și opt de ani. Am toată viața înaintea. Crede-mă, tată, că atunci când va apărea femeia potrivită – care să fie la fel de potrivită pentru mine cum a fost mama pentru tine – am să știu. Chiar tu ești cel ce îmi amintește constant să nu mă grăbesc și s-o aștept pe femeia pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu, așa cum ai făcut tu, chiar dacă așteptarea ar dura ani de zile. Și-apoi, sunt convins că Mary și Bill vor avea grijă să asigure continuitatea neamului.

— Nu pot decât să mă declar învins: m-ai lăsat fără argumente!

— Dar nu mai suntem nici noi tineri, Tad, interveni Sabina, privindu-și fiul cu un zâmbet cald, ce vădea resemnare în fața bătrâneții și nicidecum năduf. Sau poate că n-ai observat?

— Voi doi aveți un comportament mai tineresc decât majoritatea prietenilor mei, care nu au nici jumătate din vârsta voastră, răspunse Tad. Sunt atât de obișnuit cu felul vostru de-a fi, încât pentru mine pur și simplu nu aveți

vârstă.

Matthew și Sabina schimbă un zâmbet de adâncă satisfacție și fericire. Fiul lor era un tânăr admirabil, cu care se puteau mândri.

Când conversația începu să lăncezească, Tad reluă lectura articolului din revistă. După câteva minute, își ridică privirea și întoarse capul spre tatăl său.

— Îmi stăruie în minte întrebarea de care vorbeam adineauri: cine are să plătească pentru schimbările din această nouă eră?

— Ei bine, eu unul nu cred că va exista un nou plan Marshall, cum sugerași tu mai înainte. Mă îndoiesc că se va face vreo propunere serioasă în direcția aceasta. Nu mai avem puterea economică de care dispuneam în anii '40.

— Dar nu crezi că restul lumii se va aștepta la asta din partea noastră?

— Tot ce se poate, răspunse Matthew, ridicând din umeri.

— Deci de unde vor proveni fondurile necesare reconstruirii Europei răsăritene? Mă îndoiesc că Japonia va băga miliarde de dolari în reconstrucția Rusiei, inamicul ei dintotdeauna. Și mă îndoiesc și de faptul că Germania ar putea constitui soluția salvatoare, așa cum se așteaptă toată lumea.

— În momentul de față este cea mai prosperă dintre țările vestice.

— Dar nu crezi că, în cele din urmă, asta ar cauza mai multe probleme decât ar rezolva? Chiar tu mi-ai spus că ai văzut semne ale acestui pericol încă din anii '50-60, când erai detașat în Germania.

— E drept că am observat anumite lucruri pe când lucram pentru Jack Kennedy și chiar ulterior, în timpul administrației Johnson. Dar la ce te referi, mai exact?

— La faptul că națiunile sărace din Europa de Est vor lua la rând toate țările înstărite, în căutarea celei care posedă cel mai gras cont bancar. După ce-și vor da seama cât de

repede se evaporă finanțele Statelor Unite, se vor întoarce cu toții către Germania. Cei ce nu au nimic au impresia că sunt îndreptățiți să aibă tot ceea ce posedă *bogații*. Cred că, în cele din urmă, asta va exercita o presiune considerabilă asupra guvernului de la Bonn. Adică, pardon, asupra guvernului de la Berlin!

— Credeam că încă n-a avut loc mutarea guvernului.

— Așa este, dar transferul a fost deja început, din câte știu eu. Mutarea se va realiza în timp, urmând a fi finalizată în 1996.

— În orice caz, apropo de ce spuneai adineauri, bănuiesc că aceasta *este*, într-adevăr, una dintre caracteristicile noii ere: fiecare are dreptul să ceară o mână de ajutor.

— Imediat după căderea Zidului, Germania de Est a ridicat pretenții la finanțele Germaniei de Vest. Iar în euforia momentului, Germania de Vest s-a arătat dispusă să împartă. Dar presiunile așteptărilor celor din Est se fac deja simțite. Acum, tot blocul răsăritean pretinde o cotă parte. Adevărul e că, în anii care au trecut de la căderea Zidului, procesul de reconstruire s-a dovedit a fi mai costisitor decât s-a anticipat și a necesitat un efort financiar considerabil din partea Germaniei de Vest.

— Văd că te-ai documentat temeinic! exclamă Matthew.

— Când lucrezi pentru Bob Lockhart, nu ai încotro. Pentru a avea un impact real, WSN trebuie să dispună de oameni documentați, care să fie la curent cu toate evenimentele principale ale momentului. Bob ne repetă constant lucrul acesta.

— Ai mai descoperit și altceva în urma investigațiilor tale?

— Că valul de imigranți constituie o problemă la fel de mare ca finanțarea reconstruirii, răspunse Tad.

— Imigranții au constituit dintotdeauna o problemă pentru țările dezvoltate.

— Ei bine, acum această problemă s-a transformat într-o

adevărată criză în Europa occidentală. În orașele Germaniei de Vest se revarsă constant puhoiaie de cetățeni străini. Evrei din Rusia, țigani din România, care cerșesc pe străzi, o mulțime de turci și de vietnamezi. Acum că frontierele sunt deschise, imigranții dau pur și simplu năvală în Germania. Ocupă locurile de muncă în detrimentul germanilor, destabilizează economia națională și profită de sistemul de asistență socială, ceea ce duce, în mod inevitabil, la o creștere a inflației și o scădere a nivelului de trai din Germania.

— Bănuiesc că toate acestea sunt inerente perioadelor de tranziție.

— Poate că da. Dar eu cred că în conștiința europeană există probleme mai grave decât cele ce se văd cu ochiul liber – și asta mai ales în Germania. Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt atât de încântat să merg acolo. Pe lângă faptul că voi avea ocazia să revăd locurile în care am copilărit și poate chiar și casa părintească a mamei, voi putea să văd cu ochii mei care este starea lucrurilor. Am sentimentul că toate aceste schimbări vor exercita, pe alocuri, o presiune insuportabilă, ducând la reacții cu totul imprevizibile. Nu este exclus ca un nou lider mondial, însetat de putere, să profite de noile forțe și frici ce vor rezulta, fără îndoială, în urma schimbării.

— Te referi la un nou dictator?

— Nu neapărat. Ceea ce va urma va fi cu totul nou, nemaîntâlnit. Chiar dacă Războiul Rece a luat sfârșit, lăcomia și setea de putere continuă să existe în oameni. Noua eră este un sol fertil, să zic așa, pentru apariția unui lider mondial mincinos, care, sub o mască zâmbitoare de „pacifist”, să nu fie de fapt decât un lup îmbrăcat în oaie, după cum se arată în Biblie. Henry vorbește despre asta în articolul său.

— Ce spune?

Tad luă din nou revista și începu să citească cu voce tare:

Balanța puterii, însăși baza puterii, se schimbă. De la armată până la economie și la vechile alianțe rămase după al Doilea Război Mondial și modificate de Războiul Rece, brusc totul s-a schimbat. Statele Unite par să fi intrat într-un ciclu al declinului. Noile puteri mondiale sunt acum Germania și Japonia.

Și întreaga țesătură a Rusiei și a Europei de Est este refăcută din interior.

Asta va duce, fără doar și poate, la apariția unor noi lideri și a unor noi puteri. Solul este prea fertil și climatul prea propice pentru a ne aștepta la orice altceva. Europa trece printr-o renaștere culturală, socială, politică și poate chiar și spirituală. Totuși, nici chiar istoricii, politicienii sau sociologii cei mai abili nu sunt în măsură să spună cine sunt părinții acestei noi creații ori cum va arăta această progenitură și în ce se va transforma ea pe parcurs.

— Înțelegi la ce mă refer? Întrebă Tad, oprindu-se din citit. Ecuția cu care ne confruntăm are o mulțime de necunoscute, care pot duce la orice. Și misterul devine și mai dinamic dacă luăm în considerare și dimensiunea spirituală, factor pe care analiștii lumii îl ignoră cu desăvârșire.

— Am impresia că ai deja trasate în minte punctele de pornire pentru articolul de care vorbeai, cu privire la implicațiile mai profunde ale situației.

— Mda, dar am nevoie de o abordare nouă – de un punct de vedere personal care să ofere schimbării un chip, un reprezentant în carne și oase.

Tad tăcu preț de o clipă, apoi îngână gânditor:

— Hm...

— Ce este? Întrebă Matthew.

— Articolul e însoțit de o fotografie făcută în noaptea căderii Zidului – cu mulțimea ce sărbătorea pe străzi și persoanele cățarate pe zid, extaziate de victorie. Mă gândeam ce grozav ar fi să pot lua un interviu cuiva care a fost acolo în noaptea aceea... poate chiar unuia dintre

tinerii din poză.

— Asta ar conferi, într-adevăr, o perspectivă interesantă articolului tău.

— Hm... rămâne de văzut ce voi putea face după ce vom ajunge în Germania, răspunse Tad, după care reveni la citirea articolului.

Din multe puncte de vedere, fosta RDG se află chiar în inima acestei revoluții tăcute, o punte între bogăția Vestului și nevoile disperate ale Estului. Toate forțele ce pun în mișcare revoluția converg în deja defuncta Germanie de Est, cu centrul la Berlin.

Și tot de la Germania așteaptă mulți răspunsuri la această complexă serie de întrebări pentru simplul motiv că Germania se află acolo, la confluența tuturor acestor forțe într-un vortex crucial, ca o linie Mason-Dixon [Linia Mason-Dixon, stabilită în baza unor măsurători efectuate între anii 1763-1767, reprezintă o graniță tradițională între statele nordice și cele sudice din SUA, n.tr.] a anilor 1990.

Pe tot teritoriul Germaniei, și cu precădere pe străzile Berlinului, se simte neliniștea revoluției - o neliniște ce izvorăște din nesiguranța viitorului.

În momentul de față, atenția tuturor este îndreptată spre cancelarul german Hans Kolter și coaliția sa din cadrul Bundestagului.

Toate națiunile din fostul bloc răsăritean privesc încrezătoare spre parlamentul german, în speranța că acesta va da dovadă de compasiune și de generozitate cu ocazia sesiunii extraordinare convocate în a doua jumătate a lunii în vederea votării unui proiect de lege privind alocarea de fonduri pentru reconstruirea statelor est-europene. Între timp, probabil că președintele rus Boris El țin se întreabă încotro va duce vântul schimbării Comunitatea Statelor Independente.

— Înțelegi, tată? Ne îndreptăm chiar spre inima revoluției! exclamă Tad, punând revista deoparte.

— Da. Nici că se putea găsi un loc mai potrivit pentru

organizarea congresului.

— Berlin se află chiar la răscruce de drumuri.

— Poate că... începu Matthew, după care se opri, șovăind. De fapt, nu știu, continuă el după un moment de gândire. Nu sunt sigur că grupările creștine și liderii religioși care stau în spatele acestei convenții evanghelice ar ști mai multe despre progenitura acestei revoluții, ca să fac uz de terminologia articolului. Nu cred că metodele folosite de comunitatea evanghelică în trecut au să ducă, neapărat, la o renaștere globală a credinței. Nu va fi atât de ușor. Trăim vremuri noi și importante, poate chiar preludiul celei de-a Doua Veniri a lui Iisus. Or eu cred că, în aceste împrejurări, și evanghelizarea va trebui abordată dintr-un nou unghi. Ei, dar nu mă lua în seamă, fiule. Sunt doar gânduri de om bătrân.

— Auzi colo, gânduri de om bătrân! râse Tad. Mulți ar da orice să aibă mintea ta... „bătrână”!

— Ei, cine știe, poate după o săptămână petrecută la Berlin vom găsi răspunsuri la toate întrebările.

— Un lucru e cert.

— Și anume?

— Dacă vrem să simțim pulsul viitorului... trebuie să începem cu inima. Și noi exact asta vom face!

16

Sabotaj

În apropiere de Kiev

În timp ce aeronava în care se aflau cei trei membri ai familiei McCallum lăsa în urmă soarele ce stătea să asfințească, la câteva mii de kilometri depărtare, unde se lăsase deja noaptea, un bărbat îmbrăcat în negru se apropie, înarmat cu un clește, de o porțiune neluminată a gardului de sârmă. Venise prin pădure și se furișase prin spatele fabricii, nu pe lângă intrarea principală spre care îl purtau pașii în fiecare dimineață atunci când venea la muncă pe ruta obișnuită. Și asta deoarece misiunea care îl adusese aici în această noapte era foarte diferită de activitatea pentru care era plătit peste zi, după ce se pontă și își ocupa postul în cadrul secției de asamblare.

Ei, dar și pentru această acțiune nocturnă va fi plătit. Și încă gras!

Atât de gras, încât acceptase oferta fără să stea pe gânduri. Chiar și în cadrul noului regim democratic din Ucraina, salariile erau încă mizere, suficiente doar cât să supraviețuiești de la o lună la alta. Cu onorariul primit pentru această oră de muncă nocturnă avea să-i cumpere nevستی-sii un frigider și copiilor, pantofi noi. Marta avea să fie și ea recompensată în mod generos și el era dispus să facă orice pentru ea. Cu puțin noroc, poate c-o să-i mai pice și lui ceva. Dar răsplata lui personală avea să vină mai târziu, după ce vor...

De fapt, bărbatul care îl angajase nu fusese foarte explicit cu privire la ce se va întâmpla după aceea. Totuși, îi sugerase clar că într-o bună zi s-ar putea să se trezească ditamai *maistrul* peste toată secția. Pentru cele trei mii de ruble cu care era plătit pentru treaba asta, era dispus să își asume riscul. Făcea și el parte din recent înființatul sindicat muncitoresc și nu intenționa să aducă vreun prejudiciu

celorlalți sindicaliști sau colegilor de muncă. Dar asta era o oportunitate pe care pur și simplu nu o putea rata. Iar bărbatul îl asigurase că, în cele din urmă, chestia asta va fi în avantajul tuturor.

Pavlovici îngenunche în iarba udă de la marginea pădurii, scoase cleștele și începu să taie sârma gardului. Locul era slab luminat, suficient cât să vadă ce face, dar nu cât să fie văzut. Complexele sisteme de securitate ale fabricii erau menite nu atât să împiedice accesul persoanelor străine înăuntru, cât să prevină accesul angajaților în afara incintei. Singurul paznic de serviciu în noaptea aceasta se afla în biroul său, situat taman în cealaltă parte a clădirii. Pavlovici îl cunoștea îndeajuns de bine cât să știe că acesta probabil ațipise deja cu capul pe masă, cu paharul de votcă lângă el.

În zece minute, reuși să taie o bucată destul de mare din gardul de sârmă și, strecurându-se înăuntru, o zbughi – deși, la drept vorbind, nu exista nicio primejdie de a fi descoperit – spre intrarea din spatele fabricii. Bărbatul îi dăduse o cheie. Nu l-a întrebat de unde o furase. În fond, ce importanță avea?

Odată ajuns în interiorul clădirii, se impunea, într-adevăr, să umble cu băgare de seamă. În tăcerea mormântală în care erau cufundate utilajele, ecoul pașilor săi pe podeaua de ciment ar putea trezi chiar și un paznic cherchelit.

Treaba îi va lua, probabil, o oră. Trebuia să plaseze câteva dispozitive explozive minuscule, să șterpelească niște acte din două-trei dosare, să arunce un pumn de praf în uleiul ce alimenta unul dintre marile lifturi hidraulice ale uzinei și, în cele din urmă, să taie cu ferăstrăul două treimi din grosimea unui cablu de ancorare al macaralei. Această ultimă sarcină nu va putea fi complet silențioasă, dar va lucra încet și va fi cu ochii în patru.

Nu îi spusese scopul exact ce stătea în spatele acestui act de sabotare a uzinei de automobile, doar că era menit

să pună conducerea într-o lumină proastă. Și-apoi, îl asiguraseră că niciuna dintre acțiunile sale din această seară nu va distruge fabrica, în baza actelor pe care le va fura și a celorlalte dovezi de a căror procurare se vor ocupa ei înșiși, răspunderea pentru daune și pentru închiderea fabricii va cădea în cărca directorilor, care în momentul de față nu se bucurau oricum de prea mare popularitate printre muncitori. Așa stând lucrurile, Pavlovici se învoise bucuros să le dea o mână de ajutor. Și asta mai ales în schimbul a trei mii de ruble.

Încă din prima zi în care rușii auziseră cuvântul *perestroika*, fuseseră asigurați că lucrurile se vor schimba în bine. Or, de atunci, trecuseră aproape opt ani. Și nici Gorbaciov, nici Elțin, nici dreptul de a vota democratic, nici grupul de americani care veniseră la uzină în urmă cu cinci luni ca să o modernizeze și să pună bazele sindicatului muncitoresc, nimic din toate acestea nu schimbaseră lucrurile în bine. Acum aveau, ce-i drept, un sindicat, dar lucrurile mergeau la fel de prost ca înainte. Condițiile de muncă erau în continuare groaznice și salariile, mizere. Ce mai, Pavlovici așteptase destul.

Ascultase destule discursuri care promiteau o schimbare. Acum venise timpul să facă personal ceva pentru a grăbi lucrurile.

Plasă ultimul cartuș, apoi începu să taie cablul de ancorare cu bomfaierul pe care îl primise special în acest scop. Era o muncă anevoioasă, dar ferăstrăul de mână era extrem de silențios și, unul după altul, firele individuale de oțel începură să cedeze. Trebuia să taie cincizeci din cele aproximativ șaptezeci și cinci de fire metalice care, combinate, susțineau un colț al macaralei. Când îi vor da de știre, va mai adăuga încărcăturii încă 2300 de kilograme. Din moment ce el se ocupa de încărcarea macaralei, asta n-avea să fie o problemă. Va avea grijă să nu fie nimeni dedesubt și apoi îi va da semnalul macaragiului. Acesta va porni macaraua și, peste câteva secunde, când cablul se va

rupe, încărcătura se va prăbuși la pământ.

Ceea ce, în combinație cu celelalte părți ale planului, va dezlănțui infernul. Uzina va trebui să fie închisă temporar. Sindicatul va solicita efectuarea unei anchete, în urma căreia conducerea va fi considerată vinovată și demisă. Sindicatul va numi în funcțiile de conducere proprii săi oameni, printre care se va număra, desigur, și Pavlovici. Uzina va fi renovată și modernizată, salariile vor fi mărite, orele de lucru vor fi scurtate și schimbarea despre care se vorbise deja atât de mult se va face, în sfârșit, simțită.

Pavlovici știa că mulți dintre colegii săi erau lideri de sindicat cu greutate și că unul dintre ei făcea chiar parte din comitetul național. Ceea ce ignora însă cu desăvârșire muncitorul nostru era că acțiunea subversivă la care lua parte nu era nicidecum un caz izolat, așa cum îi spusese bărbatul care îl abordase cu o lună în urmă.

Cum să bănuiască un om simplu ca Pavlovici, fără multă școală și cu o inteligență limitată, că era implicat într-o conspirație de o amploare uriașă, menită să declanșeze un efect de domino din cadrul mai multor fabrici de tipul celei în care lucra el, astfel încât evenimentele să ducă, în cele din urmă, la izbucnirea unei revolte muncitorești pe plan național?

O afacere dubioasă

Bonn

În aceeași noapte, în vestul Europei, un bărbat aștepta la un colț întunecos de stradă. În ciuda căldurii de afară, purta un pardesiu strâns pe corp și o pălărie cu boruri largi, trasă pe frunte. Era clar că nu voia să i se vadă fața.

După câteva minute, un automobil alb, de lux, trase în dreptul lui și se deschise portiera. Bărbatul urcă repede înăuntru și mașina o luă din loc, îndreptându-se spre parcare subterană a uneia dintre zecile de clădiri ce aparținuseră cândva guvernului, a căror soartă devenise însă incertă acum, după reunificare. Îndelungatul proces al mutării ocupanților la sediul din Berlin, noua capitală a Germaniei, fusese deja început, dar avea să fie finalizat abia peste câțiva ani.

Era târziu. În jur nu se vedea nicio altă mașină.

După ce automobilul alb intră în parcare, ușa se închise automat în urma lor. Șoferul trase în capătul opus al garajului subteran și opri motorul.

— N-ai fost urmărit? întrebă el cu o voce gravă și răsunătoare, fără să se întoarcă.

— *Nein, tierr Bunitesminister.*

— Am nevoie de serviciile dumitale. Ești disponibil?

Tonul autoritar pe care fusese pusă întrebarea dădea, parcă, de înțeles că doar un răspuns afirmativ era tolerabil.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, ca de fiecare dată.

— Ai aceleași tarife?

— Prețul informațiilor este negociabil. În caz că doriți să lichidez pe cineva, onorariul e cel obișnuit: 40.000 de mărci pe cap.

— Ai echipament nou?

— Ca de fiecare dată.

— Pari foarte sigur pe dumneata, *Herr Claymore*.

Ochii spălăciți, înfundați în orbite, ai bărbatului de la volan se îngustară ușor și acesta fu tentat să se întoarcă și să îl străpungă cu privirea pe cel ce stătea pe bancheta din spate. Totuși, printr-un efort al voinței, acesta reuși să își înfrâneze pornirea, trădându-și iritarea doar printr-o mișcare imperceptibilă a groaselor sale sprâncene negre. Pentru servicii de acest tip, deși trebuia să fii cu băgare de seamă, trebuia să te folosești de oricine era disponibil. Și pe cât de mult îl detesta, acest individ era cel mai priceput dintre câți găsisese vreodată. Singurul lucru pe care îl cunoștea despre el era că-și zicea Claymore, după vestitul paloș al unui străvechi pretendent la tronul Angliei poreclit Bonnie Prince Charlie. Nu-i văzuse niciodată fața și nici nu voia s-o vadă. În afaceri de genul acesta, partenerii era bine să știe cât mai puține unul despre altul.

— Sunt meticulos și am grijă să nu las niciodată urme, ripostă Claymore, la fel de iritat ca încrezutul politician. Cu ce vă pot fi de folos de data asta?

— Întâi de toate, am nevoie de niște informații. Apoi mai vedem. În următoarele două săptămâni vreau să lucrezi exclusiv pentru mine. Pe lângă tarifele obișnuite, vei primi un bonus pentru exclusivitate. Trebuie să fii gata de acțiune la primul meu semn. Ai viză pentru Rusia?

— Pot să călătoresc fără probleme oriunde în lume, din Anglia până în Japonia.

— Va trebui, poate, să introduci niște arme în Rusia.

— Nicio problemă. N-ar fi prima dată când o fac.

— Următoarele două săptămâni vor fi cruciale. Încă nu sunt în măsură să-ți spun în care parte a lumii va trebui să te trimit.

— Aștept instrucțiunile. Oricare ar fi acestea, vă asigur că nu veți fi dezamăgit de serviciile mele.

— Înainte de toate e vorba de președintele CSDU, pe care ți-am mai cerut cândva să îl supraveghezi. Fii cu ochii pe el. În curând va trebui să îl prind în plasă și vreau să știu

dacă există noi afiliații, relații sau înclinații pe care trebuie să i le adaug la dosar. Este un om integru și mă îndoiesc că ar ascunde vreun secret murdar. Totuși, nu se știe niciodată. Mi-au ajuns la ureche niște zvonuri despre trecutul lui care se cer investigate.

— Cât timp am la dispoziție?

— Nu mai mult de două-trei zile.

— Și apoi?

— Încă nu știu. Depinde de cum evoluează lucrurile. Dar fii oricând gata să prinzi prima cursă rapidă spre est.

Zicând acestea, politicianul porni motorul, ieși cu grijă din parcare subterană și rulă cale de câteva străzi, oprind apoi din nou mașina pe o porțiune întunecoasă a bulevardului, unde felinarul era stins. Rămase cu ochii fixați înaintea până când auzi trântindu-se portiera din spate, apoi apăsă pe accelerator și se făcu nevăzut în noapte.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu văzuse fața celuilalt.

Despre trecut, privind spre viitor

Deasupra Atlanticului de Nord

— Zburăm de mai puțin de două ore și soarele e deja roș-portocaliu, comentă Sabina, privind afară pe fereastra avionului.

— În Washington e abia ora șase și un sfert, spuse Matthew, consultându-și ceasul. Dar ai dreptate, soarele va asfinți în curând.

— Va fi o noapte scurtă, pe care o vom petrece fugind de soare, replică Tad.

— Nici n-o să apucăm bine să adormim, că vom fi treziți să servim micul dejun! râse Matthew.

— Partea bună e că vom avea o săptămână întreagă să ne adaptăm la noul fus orar înainte de congres. Voi aveți de gând să petreceți tot acest timp în Bavaria? întrebă Tad.

— Vrem să revedem cabana și să îi vizităm pe prietenii noștri din sat, răspunse Matthew. Dar știi și tu că mama ta arde de nerăbdare să afle care este statutul actual al moșiei Dortmann. Mă îndoiesc că va fi în stare să aștepte până după congres.

Sabina pufni în râs.

— Recunoaște că și tu ești la fel de nerăbdător ca mine!

— Mărturisesc că așa este. Am și stabilit câteva întâlniri pentru a obține mai multe informații despre *Lebenshaus*. Of, avem atâtea de văzut și de făcut, că nici nu știu cum le vom face pe toate într-un răstimp atât de scurt!

— Unde mai pui că mai trebuie să vedem dacă putem lua cumva legătura cu vreun fost tovarăș din rețea, adăugă Sabina.

— Iar eu îmi doresc să vizitez toate locurile de care mi-ai povestit de-a lungul anilor, interveni Tad. Nu doar *Lebenshaus*, ci și cimitirul, casa în care ai locuit în Berlinul de Est, mamă...

— Dac-o mai exista.

— Și penitenciarul de lângă Potsdam unde a fost închis bunicul, trotuarul din Berlinul de Vest unde v-ați revăzut voi doi în '61, pădurea în care ai dus-o pe mama să faceți o plimbare călare...

Atât Matthew, cât și Sabina zâmbiră, amintindu-și. Chiar și după atâta amar de vreme, amândoi păstrau vie amintirea acelor momente unice, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri.

— Ei, dar bănuiesc că ai și niște planuri personale, spuse Matthew, întorcându-se spre Tad. Ce vrei să faci *tu* pe durata șederii noastre în Germania?

— O, am mai multe planuri. Am de gând să fac niște cercetări, probabil la Berlin, să văd dacă pot găsi vreo informație interesantă pentru articolul pe care vreau să-l scriu. De când am văzut fotografia din revistă, mă tot gândesc cum aș putea să aduc vorba de evenimentele din noaptea aceea în articolul despre congres.

— Sună interesant.

— Dar, mai presus de orice, continuă Tad, vreau să mă scufund în trecut, să descopăr cât mai multe despre ceea ce a fost cu adevărat important pentru familia noastră.

— Nu ți-e dat să auzi în fiecare zi așa ceva din partea unui fiu, remarcă Sabina.

— Nu fac decât să urmez exemplul tatălui, răspunse Tad. El i-a onorat toată viața atât pe tatăl tău, mamă, cât și pe al său. După ce a studiat jurnalele bunicului Heinrich, a considerat că este de datoria lui să facă publice ideile, cugetările și rugăciunile ce se găsesc în acestea. Așa că eu nu fac decât să-i calc pe urme - tratând cu respect moștenirea lăsată de fostele generații.

— Le faci cinste atât bunicilor tăi, cât și nouă, spuse Sabina cu nedisimulată sinceritate.

— Îmi doresc să transmit generațiilor viitoare tot ceea ce m-ați învățat voi, așa cum mi-ați transmis voi visurile și revelațiile spirituale pe care le-au avut părinții voștri când

erau în viață. De la voi am învățat cât de important este să se păstreze peste generații roadele neîncetatei lucrări pe care o săvârșește Dumnezeu în viețile oamenilor.

Matthew și Sabina zâmbiră cu vădită mulțumire. Nu e bucurie mai mare decât să auzi astfel de cuvinte din gura unui fiu credincios și iubitor!

— Prima săptămână vreau s-o petrec în Oberammersfeld, cutreierând câmpurile, dealurile și potecile din zonă, continuă Tad. Vreau să îmi amintesc toate clipele petrecute acolo, nu doar împreună cu voi, ci și cu bunicii Thaddeus și Heinrich. Amintirile mele din acea perioadă sunt trunchiate. E curios... Deși nu este prima dată când ne întoarcem în Germania, niciodată nu m-am simțit mai hotărât să reconstitui acele momente din copilărie pentru ca ele să devină, pentru totdeauna, parte din mine. Fără îndoială că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, ajungi să prețuiești tot mai mult trecutul.

— Mă bucur să te aud spunând asta, băiete, zise Matthew. Ambii tăi bunici au fost oameni de mare onoare, cu o profundă credință în Dumnezeu, și merită să fie păstrați în amintire. Redescoperirea moștenirii lăsate de ei te va îmbogăți spiritual.

— Tu m-ai învățat că trebuie să respect trecutul și pe înaintașii noștri.

Matthew zâmbi.

— Așa o fi. Dar e plăcut să aud asta din gura ta.

Se lăsă tăcerea. Cel care o curmă după câteva minute fu tot Matthew.

— Probabil, începu el, adresându-se atât fiului, cât și soției lui, că eu am să stau ca pe ghimpi toată săptămâna, întrebându-mă care ar trebui să fie rolul meu în cadrul congresului. Un lucru e cert: eu lider religios nu m-am considerat și nici n-am să mă consider vreodată.

— Încearcă să nu te mai gândești la asta, râse Sabina. Știi bine că discursurile tale cele mai reușite sunt cele spontane. Așteaptă până vine momentul să iei cuvântul și

atunci ridică-te în picioare și spune ceea ce te îndeamnă Domnul să spui.

— De astă dată nu cred c-am să pot, răspunse Matthew, lăsând să-i scape un oftat. Îmi zbârnâie creierul, nu alta – gândurile îmi zboară într-o mie de direcții. Cum ar trebui să reacționăm noi, oamenii lui Dumnezeu, față de aceste schimbări care au acaparat întreaga lume? Sau, mai la obiect, ce ar trebui să dăm noi lumii în momentul de față? Avem ceva de oferit? Acestea mi se par a fi întrebările esențiale.

— Te referi la evanghelizare?

— Și nu numai. Cum să aducem adevărul la cunoștința întregii lumi? Cum se vestește Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor, națiunilor, cum se transmit aceste învățături din tată în fiu, cum se răspândesc ele de la un prieten la altul? Cum se transmite lucrarea lui Dumnezeu de la o generație la alta și care sunt implicațiile acestui lucru? Cum pot ucenicii lui Iisus să împartă oamenilor viața adusă de El?

— Ce crezi că ar spune tatăl meu? Întrebă pe un ton serios Sabina.

Matthew cugetă îndelung înainte de a răspunde.

— Înclin să cred că și-ar pune aceleași întrebări, spuse el într-un sfârșit.

— Și eu la fel, zise Sabina.

Matthew încuviință gânditor din cap. Înainte de a apuca să dea și restul răspunsului, conversația fu întreruptă de o însoțitoare de bord care se opri în dreptul lui Tad și îi întrebă cu amabilitate:

— Doriți să serviți cina?

Partea a IV-a

Toate-s noi... și vechi sunt toate

19

O nouă eră, noi oportunități

Bonn

În Bonn cerul era plumburiu, iar aerul, rece și umed.

Halal loc din care să conduci un guvern, își spuse scârbit demnitarul în costum negru iuțind pasul pe Goerres StraÙe, până când ajunse la clădirea de lângă Bundeshaus în care își desfășura activitatea de ani de zile, unde o luă grăbit pe scări, urcând câte două trepte odată.

Toată chestia asta nu fusese decât o aberație în istoria autoguvernării germane. Și ce dacă aici se născuse Beethoven? După părerea lui Klaus Drexler, cu toate palatele sale și istoria sa de două mii de ani, acesta era un oraș fără caracter și fără cultură, căruia i se acordase un statut nemeritat atunci când fusese ales să găzduiască guvernul-marionetă din perioada postbelică.

Slavă Domnului că acea eră se încheiase cu doi ani în urmă. Într-o bună zi, guvernul de la Bonn nu va mai fi decât o notă de subsol în manualele de istorie ale glorioaselor Reich-uri germane – precedându-l pe cel de-al patrulea, care, era pe deplin convins, că va fi cel mai puternic și mai mareț dintre toate.

Hitler fusese un incompetent incult și egocentric, care nu avea nici pe departe calitățile necesare pentru a pune în practică ideile mărețe cuprinse în doctrina sa genială. Un idiot... dar un idiot cu convingeri temerare. Din păcate însă, acele convingeri fuseseră făcute publice cu câteva generații prea devreme. Naziștii și Cămășile Brune fuseseră cu toții niște imbecili care nu au înțeles că militarismul era o abordare greșită pentru atingerea scopurilor urmărite de ei.

Dar el, Klaus Drexler, nu va comite o asemenea greșeală.

La momentul potrivit – și asta cât de curând! – el va ridica viziunea führerului la un nou nivel, global, la un nivel la care Himmler, Göring și toți ceilalți nătărăi din șleahta lui Hitler nici cu gândul nu gândiseră. Și va face asta fără focuri de armă.

Fără ca armata să intervină câtuși de puțin! Acesta era destinul lui și toate forțele cosmice aveau să se alinieze pentru împlinirea acestui destin. Începuse o nouă eră. O eră care, datorită lui *Herr* Gorbaciov, îi stătea acum la dispoziție pentru aplicarea planurilor sale.

O eră în care fervoarea xenofobă se cerea combinată cu valorile spirituale curente, alimentată cu ambiții economice și politice și consolidată nu cu tancuri, mitraliere și rachete de luptă, ci prin puterea banului și măiestria de a ști cum s-o folosești!

Cu pas hotărât, traversă coridorul pustiu, îndreptându-se spre biroul pe care încă îl mai ocupa în această capitală *provizorie*. Era în jur de șase dimineața. Majoritatea colegilor săi nu veniseră încă la lucru. Deși nu fuseseră mutate la Berlin decât câteva departamente, atmosfera începuse deja să se schimbe, într-o bună zi, aceste coridoare aglomerate vor fi la fel de lipsite de viață ca o arhivă somnoroasă, ferecată într-un subsol.

Viitorul era în Est. Simțise toată viața chemarea Berlinului. Cât tânjise să scape din văgăuna asta – pentru totdeauna! Acum că avusese loc reunificarea și începuse deja transferul Bundestagului – asta în pofida faptului de-a dreptul ilar că acest nou sediu de proporții gigantice abia ce fusese ridicat! – își va închide ultimul dintre birouri cu prima ocazie. Se preconiza că mutarea guvernului va fi finalizată abia în 1996, dar el nu avea de gând să aștepte până atunci.

Totuși, date fiind delicatețea câtorva dintre activitățile cu care se îndeletnicea și caracterul secret al unora dintre

parteneriatele sale, deocamdată îi convenea să mai rămână puțin și să pună la cale anumite aranjamente de aici.

Aici era mai ascuns de ochii lumii. Înconjurat de mai puține priviri iscoditoare. Ar fi fost o nesăbuintă să apară în compania unor indivizi de teapa lui Claymore în apropiere de Berlin.

Nu îi rămânea decât să pună la punct ultimele detalii înainte de a pleca la Moscova. Pe parcursul summitului, va juca rolul șefului de delegație loial colegilor săi din Bundestag, care sprijină cu entuziasm negocierile duse de cancelar cu privire la fondurile de finanțare.

Dar adevărata istorie se va scrie la Moscova peste doar câteva ore, fără niciun spectator. El și ministrul Apărării din această conglomerată neliniștită de noi republici își vor pune, în sfârșit, planul în aplicare. Așteptaseră ani de zile și acum, în sfârșit, evenimentele se aliniau în perfectă concordanță cu scopurile lor. Summitul constituia acoperirea perfectă.

Scoase un dosar din sertar, îl răsfoi grăbit, apoi îl aruncă în servietă și se așeză la masă. După ce dădu două telefoane, se uită la ceas. Era 6: 23. Peste o oră și jumătate se va îmbarca în avion, iar peste trei ore va fi deja la Moscova.

Se ridică în picioare și aruncă o ultimă privire biroului înghesuit. Cu puțin noroc, aceasta avea să fie ultima dată când îl vedea. Peste o săptămână, maxim două, nu va mai fi nevoit să își ascundă planurile.

O plimbare printre amintiri

Oberammersfeld

Matthew își amintea prea bine plimbările zilnice făcute de tatăl său și de baronul Dortmann de la cabana lor de pe povârniș până jos, în sat.

Acum, deși pe siglă scria tot *Bakerei Rendt*, nimic nu mai era la fel cum fusese pe vremea când nu trecea dimineață fără ca Thaddeus și Heinrich să calce pragul brutăriei unde joviala Frau Rendt îi întâmpina mereu cu un zâmbet. Pe atunci, căminul lor din Oberammersfeld deborda de exuberanța libertății și a noului început. El și Sabina erau proaspăt căsătoriți. După ani lungi de detenție, baronul se bucura, în sfârșit, de libertate. După o lungă despărțire, Thaddeus își recăpătase fiul. Dintr-odată, aproape pe neașteptate, erau din nou împreună cu toții, fericiți, ducând o viață frumoasă și plină de bucurii. Acum, acele zile nu mai erau decât amintiri.

Matthew era acum mai bătrân decât fusese tatăl său pe vremea aceea. Cuprins de nostalgie, acesta deveni tăcut și meditativ, tăcerea gândurilor sale contrastând puternic cu clinchetul vesel al clopoțelului ce răsună deasupra ușii când el și propriul său fiu – deja bărbat în toată firea – ieșiră din prăvălie și porniră de-a lungul străzii spre capătul satului.

Trecuseră trei zile de când Matthew, Sabina și Tad stăteau la pensiunea din cătun. În fiecare dimineață, Matthew și fiul său treceau pe la brutărie, de unde luau două rulouri – atât în memoria bunicilor lui Tad, cât și pentru a-și satisface propriul apetit – pe care apoi le savurau de-a lungul plimbării pe care o făceau agale până la cabană și înapoi.

Dacă foietajele dulci erau la fel de savuroase ca în urmă cu treizeci de ani, când erau pregătite de bunicul actualului brutar, Matthew n-ar fi putut să zică. La fel cum nici

destoinicul bavarez din spatele tejghelei nu știa ce semnificație avea atât pentru tată, cât și pentru fiu, acest ritual zilnic menit să consolideze amintirile din trecut și nu numai legătura dintre ei, ci și cea cu înaintașii lor. Deși, după plecarea lor din Germania în 1970, Tad revenise de mai multe ori pe meleagurile natale și ascultase deja de nenumărate ori poveștile legate de aceste locuri, Matthew i le depăna din nou, iar Tad îl întrerupea cu zeci de întrebări, cu entuziasmul și curiozitatea unui copil de zece ani.

Amândoi simțeau, fără ca vreunul dintre ei să o spună cu voce tare, că era ultima oară când se bucurau împreună de frumusețea acestor locuri. Și, totuși, acest gând nu umplea de regrete sufletul niciunuia dintre ei. Asimilând temeinic învățăturile transmise de-a lungul timpului de cel ce-i fusese socru unuia și bunic celuiilalt, știau amândoi că ciclul vieții, ilustrat atât de bine de Grădina Primăverii care aparținuse cândva baronului Dortmann, cuprinde în egală măsură plantele și oamenii.

Matthew știa prea bine că grădina vieții lui Tad tocmai ce pășea în vară, în anotimpul înfloririi, în timp ce el înainta încet, dar sigur, spre ultimele luni ale anului său lumesc. În adâncul inimii, era bucuros și îi mulțumea lui Dumnezeu nu doar pentru amintirea anotimpurilor lăsate în urmă, ci și pentru noua Primăvară minunată în care avea să pășească în curând.

În timp ce Matthew și Tad urcau agale povârnișul, Sabina își lua ceaiul de dimineață la mai vechea sa cunoștință pe a cărei proprietate se afla actualmente cabana ce, vreme de aproape nouă ani extrem de fericiți, fusese reședința Dortmann / McCallum.

O jumătate de oră mai târziu, pe drumul de întoarcere, Sabina se întâlnește cu soțul și cu fiul ei.

— Ei, ați mai descoperit ceva nou în dimineața asta?

— Am făcut cunoștință cu o vacă extrem de curioasă, răspunse Tad.

— E fantastic cât de puțin s-a schimbat satul în toți

acești ani! remarcă Matthew, mergând alături de soția sa.

— Da, există în continuare multe locuri ca acesta care pur și simplu par să *nu* se schimbe, oricare ar fi schimbările ce survin pe scena politică mondială, răspuse Sabina. America se va deosebi mereu de Europa din acest punct de vedere. În Statele Unite, totul este mereu nou, într-un flux continuu, într-o permanentă schimbare, pe când aici obiceiurile și tradițiile strămoșești fac ca lucrurile să rămână neschimbate generații la rând.

— Și asta mai ales la țară, adăugă Matthew. Într-un loc ca acesta, departe de oraș.

Își continuă o vreme drumul în tăcere.

— Locurile acestea chiar nu s-au schimbat deloc de când am plecat în America? întrebă într-un târziu Tad.

— Îți mai amintești cum arăta satul pe atunci?

— Dacă e să mă bazez pe amintirile mele, *aș zice* că totul a rămas neschimbat, râse Tad.

— Și *chiar* a rămas, răspuse Sabina, zâmbind. Poate că oamenii nu mai sunt aceiași, au apărut câteva chipuri noi, bătrânii pe care îi cunoșteam pe atunci au murit, tinerii s-au maturizat, la fel ca tine; dar, în esență, satul a rămas același.

— Și e, de asemenea, remarcabil cât de multe cunoștințe avem și acum printre localnici, adăugă Matthew.

— Își amintesc cu toții de voi? întrebă Tad.

— Mai mulți decât *aș* fi crezut. Amintirea bunicilor tăi a rămas înfiptă adânc în conștiința sătenilor. Bătrânii satului vorbesc chiar și acum despre ei.

Se lăsă din nou tăcerea. Se apropiau de sat.

— Ce planuri aveți pentru astăzi? întrebă la un moment dat Tad.

— M-am gândit c-am putea da o raită cu mașina pe munte să-ți arătăm biserica la care ne-am cunurat, răspuse Matthew.

— Mi-ați arătat-o și data trecută, râse fiul său.

— Adică acum opt ani? A trecut ceva timp de atunci, așa

că e cazul să-ți reîmprospătăm memoria, ripostă Matthew mucalit.

— Voi doi nu vă săturați niciodată să depănați amintiri?

— Niciodată! răspunseră într-un glas Matthew și Sabina.

— Ai reușit să afli ceva în dimineața aceasta? îl întrebă Sabina pe soțul ei, de astă dată pe un ton serios.

— Am reușit să iau legătura cu autoritățile, dar, în urma convorbirii telefonice, nu m-am ales decât cu numele altor două persoane de contact. Germania o fi acum o țară liberă, dar birocrăția e încă aceeași peste tot. Și bineînțeles că autoritățile germane nu au, la drept vorbind, niciun cuvânt de zis în ceea ce privește afacerile interne ale Poloniei. Toți cei cu care am discutat până acum s-au arătat plini de solicitudine și dornici să ne ajute, dar de fiecare dată ne lovim de aceeași problemă – după război, când Rusia a retrasat, cu de la sine putere, hotarul vestic, acea porțiune a Germaniei a fost anexată Poloniei. Evenimentele ce au survenit recent pe scena politică mondială și actualul guvern, zice-se democrat, din Polonia nu schimbă cu nimic faptul că, în prezent, *Lebenshaus* se află pe teritoriu polonez, nu german. Or tu și tatăl tău nu ați fost cetățeni polonezi, ci *germani*.

— Eu încă tot nu înțeleg bine ce s-a întâmplat, spuse Tad.

— După sfârșitul războiului, toată lumea era atât de sătulă de conflicte, încât puterile occidentale practic au cedat tuturor cerințelor înaintate de Uniunea Sovietică. Nimeni nu voia să fie reluate ostilitățile. Așa că Rusia a putut face cam tot ce și-a dorit cu estul Europei.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Liderii sovietici au permis Poloniei să-și anexeze partea de est a Germaniei, până la linia Oder-Neisse. Cu alte cuvinte, hotarul polonez dintre 1919-1939 a fost mutat cu aproximativ 240 de kilometri spre vest și, brusc, *Lebenshaus* a ajuns să facă parte din Polonia.

— Cum de SUA le-a permis rușilor să facă una ca asta?

— După cum ziceam, americanii nu erau înclinați să conteste aceste demersuri și asta cu atât mai mult cu cât Germania de Est se transforma, la rândul-i, într-un stat satelit al Uniunii Sovietice. La vremea aceea, retrasarea graniței a fost considerată o problemă prea mărunță pentru a fi băgată în seamă.

— Mărunță pentru toți în afară de germanii care trăiau în regiunea anexată Poloniei. Cu ei ce s-a întâmplat?

— Majoritatea au fost expulzați pentru a face loc cetățenilor polonezi. Poate c-ar trebui să zicem mersi că *Lebenshaus* a fost confiscată de către comuniști și nu a fost lăsată în paragină, la cheremul vagabonzilor, al fermierilor și al intemperiiilor. În 1962, când am fost acolo, casa era renovată și arăta cât de cât satisfăcător. Dar mă întreb oare ce s-o fi întâmplat de atunci...

Sabina oftă din greu.

— Crezi că este un vis imposibil, Matthew?

— Nimic nu este imposibil, draga mea. Amintește-ți că, deși părea inițial imposibil, în cele din urmă, tot am reușit să-l eliberăm pe tatăl tău din închisoare. La fel ca atunci, nu ne vom da bătăuți nici acum. Vom merge... până în pânzele albe, dacă e nevoie. Îmi doresc să revăd fosta moșie Dortmann la fel de mult ca tine. Poate că am putea să ne furișăm înăuntru, cum am făcut eu cu ani în urmă, fără a mai cere acordul autorităților.

Sabina zâmbi, dar era evident că optimismul ei de la început pălise și acum se gândea cu oarecare groază la ceea ce ar putea găsi în locul unde se aflase odinioară casa ei părintească.

21

Suspiciuni

Moscova

Se punea ceva la cale, era sigur de asta.

Nu știa ce anume, doar că era ceva de importanță majoră - cu implicații mai mari decât oricare mutare din jocurile Războiului Rece. Chiar dacă Rusia și SUA erau acum în relații cordiale, lumea era încă plină de oportuniști gata oricând să manipuleze lucrurile în propriul interes. Și atâta vreme cât politica însemna luptă pentru putere, spionii ca el vor avea în continuare de lucru cu vârf și îndesat.

Se încadră în trafic, la trei-patru mașini distanță în spatele limuzinei negre.

Problema era că el voia să se lase de spionaj. Descoperise din întâmplare trădarea asta - culmea ironiei! - taman când se pregătea să părăsească țara pentru totdeauna. Totuși, chiar dacă va pune ițele cap la cap, la cine va putea să meargă cu rezultatele anchetei? Nu mai avea niciun prieten, niciun aliat, niciun refugiu.

Temerile pe care le avusese în momentul căderii Zidului fuseseră cât se poate de întemeiate. Așa cum era de așteptat, în cele din urmă, schimbarea care a acoperit ca un torent întreaga Europă de Est l-a afectat și pe el. Coșmarul său a devenit realitate. Era în pericol chiar și aici, în Moscova.

Totuși, nu putea să nu joace această ultimă mână. Fusesse agent KGB prea mult timp ca să-și poată înfrâna curiozitatea acum, când fiecare atom din ființa lui îi spunea că se pune ceva la cale. Era aproape un reflex. Spionajul îi dezvoltase un al șaselea simț și, acum, acesta îi spunea că se petrece ceva de o importanță epocală.

Ce păcat că nu avusese timp să monteze un microfon sub limuzina aceea din fața lui! Într-un fel sau altul, trebuia să afle ce se ascunde în spatele acestei întâlniri secrete

dintre Desiatovski și demnitarul german! Expresiile pe care le văzuse pe chipurile celor doi în timpul conferinței de presă îi dăduseră de înțeles că discuțiile lor nu se rezumau nici pe departe la pachetul de ajutoare de stat pe care intenționau să îl aloce guvernele german și francez nou-fondatei Comunități a Statelor ruse Independente. Proiectul de finanțare avea să fie supus unui vot hotărâtor în Bundestagul german în cadrul unei sesiuni extraordinare programată pe 17 ale lunii. În urma acestui mini-summit preliminar, ajutorul de stat părea să fie asigurat. Sau, cel puțin, așa îi promitea cancelarul german președintelui rus.

Dar se mai pregătea ceva. Dacă asta avea sau nu de-a face cu votul, nu știa. Se putea chiar să nu aibă nicio legătură cu negocierile. Flerul îi spunea că ceea ce se întâmpla în culise era mult mai important decât dezbaterile purtate în lumina reflectoarelor.

Îl știa de prea multă vreme pe Bludaiev Desiatovski ca agitația acestuia să nu-i sară în ochi. Bărbatul își ștergea neconținut broboanele de sudoare de pe frunte, deși era o zi de vară plăcută, departe de a fi toridă. Fuseseră colegi în cadrul aceluiași guvern vreme de două decenii. Ba de vreo două ori chiar fusese nevoit să îl spioneze. Așa că îl cunoștea suficient de bine pentru a ști că gândurile lui Bludaiev nu stăteau nicidecum la dezbateri.

Și de neamț ce să mai vorbim! Nu avusese niciodată încredere în Klaus Drexler și acum limbajul corporal al acestuia în timpul conferinței de presă – individul fusese tot numai un zâmbet, dar era clar că ascunde ceva – nu făcuse decât să îi adâncească suspiciunile în privința lui.

Toți ochii fuseseră îndreptați spre Boris Elțin, Helmut Kohl și președintele francez François Mitterand – vedetele spectacolului, liderii noii Europe unite. Dar nu și ai lui Galanov. Acesta rămăsese cu privirea ațintită asupra celor doi subalterni – ministrul rus al Apărării și mai puțin importantul *Bundesminister* german – și în momentul în care se încheie conferința de presă, sări în mașină și o luă

pe urma lor, curios să vadă cum vor evolua lucrurile.

Cine știe? Poate că, în schimbul informațiilor pe care le va obține, se va alege cu plata călătoriei în Occident sau cu o funcție în noul guvern și ștergerea stigmatului ce i se aplică acum din cauza fostei sale ocupații. Asta s-ar putea să fie oportunitatea pe care o așteptase.

De fapt, dacă se gândea mai bine, nu voia să rămână în țară – nici chiar dacă reușea să iasă din încurcătura asta. Totul se schimbasese. Totul se întorsese cu susul în jos și acum, din vânător, se transformase brusc într-un om hăituit, ca mare parte dintre foștii săi colegi de breaslă. Nu avea niciun viitor aici. Viața îi era în pericol.

În Occident, va fi în siguranță – o siguranță pe care nu o va avea niciodată dacă rămânea în țara sa natală. Câțiva dintre foștii săi colegi găsiseră o cale de a se integra în noua societate rusă. Dar el nu era sigur că vrea să-și asume riscul. Știa că poate opta pentru China, unde se refugiau în prezent mulți dintre cei ce făceau parte din vechea gardă comunistă.

Dar ideea asta nu-i surâdea deloc. În China, agenții KGB ar fi exact ca naziștii refugiați în Argentina după al Doilea Război Mondial – ar discuta la nesfârșit despre vremurile de altă dată, de fiecare dată cu speranța că într-o bună zi comunismul va reveni la putere și ei se vor putea întoarce acasă. Și, la drept vorbind, o astfel de posibilitate nu era chiar de neconceput: pe teritoriul fostei URSS exista în continuare un numeros contingent de nostalgici – coloana a cincea, care aștepta în tăcere ziua în care visul din 1917 va deveni din nou realitate.

În fond, nu e exclus să se întâmple așa, își zise Galanov. Mandatele lui Gorbaciov și Elțin nu reprezentau decât o fracțiune de secundă în istoria Rusiei. Nu era garantat că democrația va ajunge să prindă rădăcini într-o țară ce, vreme de peste zece secole, fusese guvernată de tirani.

În fine, el nu avea de gând să rămână aici pentru a vedea ce va aduce viitorul! Ar fi prea periculos. Jocul ăsta

nu mai era de el. Trebuia să plece. Să găsească un loc unde să-și ia viața de la capăt.

Pericolul era real. În lumea răsturnată a spionajului internațional, vânătorii deveniseră peste noapte vânați și viceversa. Brusc, se trezise hăituit de propriii săi oameni.

Cine ocupase o funcție înaltă în KGB era considerat criminal în noul regim. *Oare cum a reușit Bolotnikov să intre în grațiile noului guvern?* Ei, dar n-avea timp să se gândească la asta. Acum trebuia să aibă grijă să scape *el* cu pielea întreagă. Desiatovski era deja pe urmele lui. Probabil că îl observase încă de la conferința de presă. Va trebui să fie cu mare băgare de seamă.

Nici chiar descoperirea unor informații incriminatoare la adresa ministrului Apărării nu i-ar garanta o siguranță totală. Va hotărî mai târziu cum să se folosească de informațiile obținute. Mai întâi de toate, trebuia să afle ce se petrece. Și să fie atent să nu lase nicio urmă. În caz contrar, Desiatovski ar intra imediat la bănuieli.

Nu avea la dispoziție decât câteva zile. Trimisese deja vorbă prin câteva dintre vechile lui contacte în Polonia și Germania că trebuia să plece din țară și că avea nevoie de un mijloc de transport și de noi acte de identitate. În momentul în care va dispune de acestea, va trebui să părăsească Rusia pentru totdeauna, indiferent dacă până atunci va fi elucidat misterul ori ba.

Înainte de toate însă, ar fi dat orice să afle ce se petrecea în limuzina care se deplasa în fața lui. Iar, când va obține actele solicitate, va lăsa în urmă totul – și ancheta, și pericolul ce îl pândea constant în această țară – și își va vedea de viață.

22

Birocrație

Berlin

De două zile încoace, Matthew era purtat de la un birou la altul. Acesta fusese al patrulea.

Atât nemții, cât și americanii îi promiseseră că „vor analiza problema” și că „vor vedea ce se poate face” în privința cererii lui, fără ca vreunul dintre ei să îi ofere însă o soluție concretă.

În ultimul an, Matthew trimisese nenumărate cereri, dăduse zeci de telefoane și apelase la toate cunoștințele sale din cadrul Departamentului de Stat, dar totul fusese în zadar. Lucrurile nu mai stăteau nici pe departe ca pe vremea lui Kennedy, când era de ajuns ca președintele să pocnească din degete ca întregul guvern să se pună în mișcare. Între timp, războiul din Vietnam și afacerea Watergate schimbaseră din temelii administrația din Washington. Și-apoi, cu actualul președinte, Matthew nu era în relații de prietenie și nici Statele Unite nu se mai bucurau de stima pe care le-o acordase cândva Europa.

Oricum, sperase că, din Berlin, va reuși să rezolve mult mai ușor lucrurile. Ei, aș! Singura descoperire pe care o făcuse atât de această parte a Atlanticului, cât și la Washington, era că din influența de care considera că se bucurase odată nu mai rămăsese mai nimic. Cele câteva discuții purtate înainte de călătorie cu puținii diplomați activi care îi datorau o favoare sau alta nu s-au soldat decât cu programarea câtorva întâlniri cu autoritățile din Berlin, niciuna foarte promițătoare.

Deși bătuse deja nenumărate străzi și dăduse atâtea telefoane că începea să dezvolte un țiuit permanent în urechea dreaptă, până acum Matthew nu se alesese decât cu o durere înfiorătoare de picioare și cu un năduf ce depășea nivelul pe care ar fi vrut să îl admită. Nici măcar

documentul pe care îl recuperase, spre satisfacția lui, dintre actele de la *Lebenshaus*, care dovedea dreptul de proprietate al Sabinei asupra moșiei, nu-i fusese de ajutor.

— Vedeți, domnule McCallum, îi spusese funcționara germană cu care se întâlnise recent, repetând practic ceea ce Matthew auzise deja de zeci de ori până atunci, problema este că de la reunificare încoace am primit zeci de mii de astfel de cereri de retrocedare și, oricât de tare ne-am strădui, sortarea lor va dura ani de zile. Nici chiar existența acestui vechi act de proprietate nu schimbă cu nimic situația.

— Mă tem că eu și soția mea nu mai avem atât de mulți ani de trăit, răspuse Matthew cu un surâs ostenit.

— Știu că este frustrant, răspuse femeia, înțelegătoare. Dar multe dintre aceste cereri legitime ascund aspecte de o complexitate extraordinară. Proprietatea dumneavoastră, bunăoară...

— Nu este proprietatea mea, ci a soției.

— Așa e, îmi cer scuze. Revenind la ce spuneam adineauri, după război. Uniunea Sovietică a cedat Poloniei teritoriul pe care se află proprietatea în cauză. Prin urmare, terenul nu mai este în jurisdicția noastră. Aceste acte par autentice, dar din păcate nu stă în puterea noastră să vă ajutăm.

— Bine, dar terenul de care vorbim a fost german, s-a aflat generații la rând în proprietatea unei familii de nobili *germani*.

— Înțeleg asta, dar întrucât granița RDG trasată în 1945 se situa la vest de acea regiune, ea a devenit teritoriu polonez.

— Da, știu, oftă Matthew. Dar *cineva* tot trebuie să aibă controlul regiunii.

— Fără îndoială că în tot acest timp s-a aflat în mâinile comuniștilor polonezi.

— Și care este situația, acum că procesul de privatizare a fost început și în Polonia?

— Îmi pare rău, dar nu știu. Vă sfătuiesc să luați legătura direct cu autoritățile poloneze.

— Am încercat, oftă Matthew, dar până acum n-am reușit să primesc niciun răspuns clar.

— Din păcate, în Polonia sistemul comunist a prins rădăcini mult mai adânci decât în Germania. Fără îndoială că va dura ani de zile până se vor dezbăra de toate năravurile comuniste.

Fusesse depusă o cerere oficială la Bonn, care, fusesse asigurat, va fi analizată „la cel mai înalt nivel”. Dar, până nu vor primi răspunsul polonezilor, chiar și Departamentul american de Stat avea mâinile legate.

Din punct de vedere legal, terenul aferent fostei *Lebenshaus* se afla pe teritoriu polonez și orice eventuală modificare de statut putea fi hotărâtă *exclusiv* de către guvernul polonez.

Ce-păcat că nu-l cunosc personal pe Lech Wałęsa, ofta cu un zâmbet trist Matthew în timp ce se întorcea la hotel după încă o zi lungă și nerodnică. Poate așa am fi avut și noi o șansă să recuperăm casa...

Pe urmele unei fotografii

Între timp, nici Tad n-a stat degeaba.

Legitimația WNS i-a asigurat imediat accesul la arhivele agențiilor de știri din Berlin. A doua zi după sosirea în capitală, stând de vorbă cu reporterii și fotografii berlinezi de la UPI și AP, a obținut numele a șase dintre tinerii care, în noaptea cea mare, au fost imortalizați stând pe Zid, în fotografia care-i atrăsese atenția în revista pe care o citise în avion.

— Aș putea, oare, să iau legătura cu vreunul dintre ei?

— Ar fi greu și după o zi, darămite acum c-au trecut doi ani, răspunse cel cu care vorbea.

Majoritatea celor imortalizați pe peliculă în acea noapte epocală din noiembrie 1989, îi explică el, se treziseră împinși în lumina reflectoarelor din pură întâmplare, doar pentru că se aflau acolo în acel moment istoric, după care se pierduseră la fel de repede în anonimatul din care veniseră.

— Totuși, adăugă bărbatul, la una dintre agențiile de știri germane lucrează un bărbat care se ocupă cu monitorizarea disidenților, a instigatorilor, a revoluționarilor și a teroriștilor. Dacă vreuna dintre persoanele fotografiate se distinge prin ceva anume. Raul Schlink o va recunoaște și va spune și o putem găsi.

— Și Schlink? Întrebă Tad. E și e/ greu de găsit?

— Nici vorbă. Toate publicațiile, chiar și poliția, apelează la serviciile lui. Locuiește chiar aici, în Berlin.

— Cum pot să dau de el?

— Am să-ți dau adresa. O am chiar aici, în mapă.

Spunând acestea, bărbatul îi întinse un petic de hârtie pe care era notată o adresă.

— Dacă există printre cei fotografiați vreo persoană cunoscută, care se află în continuare în oraș, Raul va fi în

măsură să-ți spună.

Tad îi mulțumi pentru ajutor și apoi părăsi clădirea.

Raul Schlink se dovedi a fi un personaj în sine. Dacă Tad n-ar fi fost hotărât să își continue investigațiile cu privire la noaptea căderii Zidului, mai c-ar fi fost tentat să scrie un articol întreg doar despre Schlink.

Era de ajuns o privire ca să-ți dai seama că acest apartament de burlac conținea, probabil, mai multe informații decât bazele de date ale guvernelor american și german puse la un loc. Etajere ticsite, fișete metalice, mormane de cărți, dosare și plicuri burdușite, mai multe mese acoperite cu munți de hârtii și acte, două calculatoare, trei mașini de scris (dintre care una de-a dreptul antică) și un telex de modă veche – Tad zări toate acestea în cele patru-cinci secunde pe care le avu la dispoziție pentru a arunca o privire în jur.

Era un talmeș-balmeș pe care îl simți imediat familiar – un soi de harababură organizată în care oricare *altul* ar fi putut scotoci chiar și o lună de zile fără să găsească măcar o fărâmbă de informație utilă. Însă, cu ajutorul proprietarului acestei vizuine – căci locul semăna mai mult cu *bârlogul* unui copoi știrist decât cu un birou propriu-zis – probabil că puteai accesa orice informație mai rapid chiar și decât din Biblioteca Congresului SUA.

Tad întâlnise adesea oameni ca Schlink – aceștia i se păreau că prevalează în domeniul jurnalismului de știri, deși, la drept vorbind, n-avea nimic concret pe ce să își bazeze o astfel de ipoteză. Printre angajații de la WNS, bunăoară, se găseau mai mulți indivizi de acest tip. Cei ce nu îi înțelegeau îi considerau îngrozitor de dezordonați și de dezorganizați.

Când sunt întrebați de sceptici: „Bine, dar cum poți să te descurci în harababura asta... ce fel de sistem de arhivare folosești?”, aceștia răspund de obicei cu un zâmbet mucalit, arătând cu arătătorul spre cap: „Totul e înregistrat aici, sus, amice”.

Cei cu experiență știu că pe aceste inedite sisteme de arhivare te poți bizui oricând. Dacă doreai să explorezi nu doar șoselele principale, ci și vreun drum lăturalnic al informațiilor internaționale, astfel de indivizi îți erau de-a dreptul indispensabili și trebuia să știi când să te folosești de ei.

Schlink îl trată pe Tad cu o ușoară nepăsare până când află că sunt colegi de breaslă.

— Da, am auzit de WNS! exclamă el și între cei doi se încinse îndată o conversație plină de însuflețire.

Bărbatul, mai scund decât Tad, dar bine legat, avea un aspect neglijent ce se întâlnește, de altfel, adesea la acest tip de oameni. Cămașa, fără un nasture, dar relativ curată, îi era vârată în blugi doar pe jumătate. Ciuful de păr castaniu din vârful capului îi stătea vâlvoi, iar fața îi era acoperită de o barbă deasă care, la fel ca mustața, nu mai văzuse de cel puțin o săptămână lama de ras.

După un schimb de politețuri gazetărești suficient cât să se stabilească un anumit nivel de camaraderie și încredere reciprocă între cei doi oameni de presă, Tad îi arată lui Schlink copia fotografiei din „Time”.

— A, da! exclamă neamțul zâmbind. Aia chiar c-a fost o noapte de pomină!

— Recunoști fotografia?

— Ba bine că nu!

— Dar nu tu ai făcut-o, nu-i așa?

Schlink pufni în râs.

— Am fost acolo în noaptea aia... și aveam și aparatul de fotografiat la mine. Dar niciuna dintre fotografiile mele nu au ieșit atât de bine ca asta. Băieții de la „Time” au aparatură serioasă, nu glumă!

— Mi s-a spus că tu m-ai putea ajuta să-i identific pe câțiva dintre oamenii ăștia și, poate, chiar să-i găsesc.

— Hm... Nu e o treabă ușoară. A trecut ceva vreme de atunci. Totuși, ia să vedem...

Luă fotografia din mâna lui Tad și o cercetă cu atenție.

— Da, ăsta e Klapmann, iar cel de acolo pare-mi-se că e...

Se opri, înșfăcă o lupă de pe una dintre mesele ticsite cu hârtii și, mijind ochii, o îndreptă asupra fotografiei.

— Da, ăstălalt e Horst Brandes.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Doar pe câțiva dintre ei - și doar din auzite. Majoritatea sunt trecători obișnuiți care s-a întâmplat să se afle acolo în momentul în care s-a făcut poza.

— Pe ceilalți cum de îi cunoști? Sunt disidenți?

— Eu, prietene, îi cunosc pe toți revoluționarii, protestatarii și teroriștii activi - să zicem că e un hobby oarecum sadic de-al meu.

— Deci cine sunt cei doi bărbați pe care i-ai recunoscut?

— Fac parte dintr-o grupare numită Alianța pentru Libertate. Am intrat de câteva ori în contact cu ei, așa că le cunosc fețele.

— Și organizația mai este încă activă?

— Prea puțin. După 1989, regimul împotriva căruia protestau a depus brusc armele, să zic așa. Odată cu reunificarea, cauza lor a încetat, practic, să existe.

— Și despre cei doi ce se mai știe?

— Despre Klapmann n-am mai auzit nimic, răspunse Schlink. Dar știu că Horst a rămas în Berlin.

— De ea știi ceva? Întrebă Tad, arătând spre femeia pe care unul dintre bărbați o ținea strâns de mână.

Era o tânără zveltă și atrăgătoare, cu tenul deschis, ochii căprui și un păr negru ce îi ajungea până la umeri. Comparativ cu celelalte persoane ce sărbătoreau victoria pe zid, părea să aibă în jur de 1, 70 m.

Schlink își mută lupa și examinează preț de o clipă silueta indicată de Tad.

— Desigur! exclamă el la un moment dat. Cum de-a putut să-mi scape?

— O cunoști?

— A făcut și ea parte din Alianță.

— Știi cum o cheamă?

— Nu... nu-i știu decât fața. Mi-a rămas întipărită în memorie - din prima clipă mi s-a părut că face parte din alt film.

— Cum așa?

Schlink ridică din umeri.

— Pur și simplu mi s-a părut că nu-și avea locul acolo... că era altfel decât ceilalți. Deși, adăugă el, e în organizație de multă vreme și, dacă nu mă înșel, chiar a condus gruparea împreună cuăștialalți doi. Ciudată treabă, nu-i așa?

— De ce spui asta?

— Păi, din moment ce e atât de diferită de ei, ce a determinat-o să fie atât de devotată cauzei lor?

— Ai idee unde aş putea s-o găsesc?

Schlink căzu o clipă pe gânduri.

— Alianța avea pe vremuri o casă în Berlinul de Est, în care locuiau patru-cinci femei.

— Oare se află și acum în proprietatea lor?

— Nu știu, dar dacă te interesează, îți pot da adresa.

— Ar fi grozav, îți mulțumesc!

— Și chiar dacă nu găsesc adresa, Horst ar trebui să știe dacă tipa mai e sau nu prin zonă. Sunt sigur că aş putea să te pun în legătură cu el. Dar, de fapt, ce treabă ai cu ea?

— Poate că m-a frapat și pe mine chipul ei, răspunse Tad.

— Adică ți se pare și ție că nu se potrivește în tabloul general?

— Nu neapărat, spuse Tad gânditor, după care se opri să cugete preț de o clipă. De fapt, nu știu ce să-ți spun. De îndată ce-am văzut acea față, m-am simțit atras spre ea... am știut că tânăra aceasta ascunde o poveste pe care trebuie să o descopăr.

24

Stratageme

Moscova

— Claymore?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Cu angajatorul dumitale.

— De ce m-ați sunat? Parcă ziceați că...

— N-avem timp de explicații. Vreau să știu dacă ai descoperit ceva despre Schmundt.

— Am dat de câteva piste promițătoare.

— Adică?

Claymore slobozi un hohot hârâit.

— Ce-ai descoperit? insistă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Probabil că suficient cât să joace cum îi cântați fără să cârtească.

— Nu te plătesc pentru aluzii, mârâi celălalt. Vorbește clar!

— Deocamdată vă pot spune un singur lucru: se pare că ați avut dreptate în privința individului. Nu are un trecut imaculat.

— Arată-mi un fost comunist care să aibă!

— Da, dar unii ascund mai multe secrete decât alții. Interlocutorul său ascultă cu atenție preț de câteva clipe.

— Interesant... dar faptul în sine nu înseamnă mare lucru... și, în orice caz, nu în zilele noastre.

— Nu fiți atât de sigur de asta.

— Trimite-mi dosarul complet. Ai toate documentele?

— Plătiți pentru cele mai bune servicii și asta veți obține. Când am să vă prezint raportul meu, veți avea toate datele de care aveți nevoie.

Politicianul german râse satisfăcut.

— Dar ceva informații de natură mai... hm... *personală* n-ai aflat?

— Vă referiți la femei?
— Există vreuna în viața lui?
— După toate aparențele, nu.
— Nu e bărbat care să n-aibă o femeie în viața lui.
— Ei bine, ăsta n-are. E un celibatar convins.
— Deocamdată se pare că va trebui să mă mulțumesc cu atât. Trimite-mi toate informațiile pe care le-ai obținut la căsuța poștală din Berlin, pe numele obișnuit.
— Doriți să continui investigațiile?
— Da, va trebui să mă întâlnesc cu el în curând. Despre rus ai reușit să afli ceva?
— Nu, pentru a afla detalii relevante va trebui să fac un drum până la Moscova.
— Asta va trebui să aștepte. Deocamdată vreau să rămâi pe aproape. Păstrăm legătura.
Drexler puse receptorul în furcă, stătu o clipă pe gânduri, apoi formă un alt număr. Nu era nevoie să se uite în agenda telefonică. Știa numărul pe de rost de ani de zile.
— Eu sunt. Au apărut noutăți de când am plecat? Întrebă el în rusește, cu un ușor accent german.
— Au trecut doar două zile. Ce să se întâmple într-un răstimp atât de scurt?
— Bănuiai că ne-a urmărit cineva.
— *Ja*, un fost agent KGB care vrea să-mi vină de hac. Dar n-avea grijă, mi-am pus deja oamenii pe urmele lui. În câteva zile va fi eliminat.
— Orice scăpare ne poate fi fatală!
— Nicio grijă, prietene. Individul nu știe nimic și nu are cum să afle ceva nici de-acum încolo.
— Contactele tale sunt gata de acțiune?
— Totul e pregătit, stai liniștit. În câteva zile, toate sindicatele din țară vor începe să vuiască, revendicând o schimbare, căile ferate vor fi blocate, centrele financiare – cuprinse de haos, iar armata va fi la dispoziția mea. Fii pe pace, colaborez cu persoane competente, care depun eforturi uriașe pentru a orchestra întreaga operațiune.

— Se apropie momentul. Pachetul de finanțare va fi supus la vot peste nici două săptămâni. Acea s-ar putea să constituie ocazia perfectă. Vei fi pregătit până atunci?

— N-am nevoie decât de un avans de patruzeci și opt de ore pentru a pune lucrurile în mișcare.

— Ai grijă ca toți oamenii tăi să fie gata de acțiune.

Bludaiev Desiatovski puse receptorul în furcă.

Asta era problema cu nemții – își făceau prea multe griji. Un popor de panicarzi, mereu agitați, mereu nervoși.

Și unde mai pui că nu se încredeau decât în compatrioții lor. Trăiau cu impresia că doar un neamț poate face treabă bună. Ce mai, o nație arogantă și egocentrică – aproape la fel de răi ca americanii.

Dar, că-i plăcea ori ba,ăștia erau vecinii lor din vest. De-a lungul istoriei, rușii descoperiseră că fie erau cooperanți cu nemții, fie împotriva lor, iar acum Desiatovski nu putea decât să spere că făcuse alegerea cea mai bună pentru viitorul compatrioților *săi* optând pentru prima variantă.

Ochi-albaștri ar face mai bine să se îngrijească de propria lui ogradă! În fond, probabilitatea de a o face de oaie era mult mai mare de cealaltă parte a hotarului.

Un vot neprevăzut, o mișcare greșită în abordarea tipului din celălalt partid, pe care încă trebuia să-l convingă să voteze favorabil, o scăpare cât de mică și totul ar fi pierdut pentru politicianul teuton! După operațiunea radicală pe care o pune la cale, ar cădea în groapa pe care și-o săpase singur!

Niet, amice! Își spuse rusul. Nu pentru mine trebuie să-ți faci matală griji. Păzește-ți propriul cojoc!

Se ridică și începu să se învârtă tot mai nervos prin birou. Convorbirea cu neamțul îl scosese pur și simplu din sărite! După finalizarea primei etape, va trebui să preia cumva frâiele situației.

Nu avea de gând să rămână veșnic la cheremul acestui individ. Nu avea încredere în el.

Dar deocamdată, volens nolens, trebuia să-l suporte.

Avea nevoie de el.

Partea a V-a

Evanghelizare și uneltiri

25

Deschiderea congresului

Berlin

— Oare Iosif o fi sosit deja? întrebă Sabina în timp ce se îndreptau spre recepție.

Soțul ei dădu să răspundă, dar nu apucă.

— Matthew McCallum! răsună o voce entuziastă din celălalt capăt al holului.

Când ridicară privirile, Tad, Matthew și Sabina dădură cu ochii de un bărbat ce se apropia de ei cu mâna întinsă și un zâmbet larg, pe măsura salutului exuberant cu care îi întâmpinase.

Cei trei urcaseră din parcare subterană în holul hotelului Westmark și abia ce porniseră spre recepție când fuseseră opriți de vocea cunoscută.

Abia ce apucară să își întoarcă buimaci privirile, că Darrell Montgomery era deja lângă ei, bătându-l prietenește pe umăr pe Matthew cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi scutura viguros mâna.

— Cât mă bucur să te revăd! exclamă el, după care, întorcându-se spre Sabina, adăugă cu căldură, înainte ca vreunul dintre interlocutorii săi să apuce să scoată o vorbă: Iar scumpa ta soție este la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Dădu mâna și cu Sabina, apoi adăugă:

— Stimată doamnă McCallum, mă bucur nespus că l-ați putut însoți pe soțul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule Montgomery.

— Ei, Darrell, cum se anunță congresul? întrebă Matthew, reușind să-și revină cât de cât de pe urma acestei primiri furtunoase.

— Nici că s-ar putea ca lucrurile să stea mai bine! mai ales din moment ce ai fost de acord să ni te alături. Suntem cu toții încântați să te avem printre noi și așteptăm cu nerăbdare să auzim ce ai de spus.

Ridicând o sprânceană, Matthew le aruncă soției și fiului său o privire ce părea să spună: „Mă bucur că e/ e atât de sigur că am ceva de spus!”

— Ultima carte pe care-ai publicat-o a făcut senzație, continuă Montgomery. E un concept care le pune pe gânduri. Lansarea cărții a coincis perfect cu înscrierea la congres. Nici că se putea nimeri mai bine!

— Nu cred că îl cunoști pe fiul meu, replică Matthew. Tad, ți-l prezint pe Darrell Montgomery, organizatorul congresului. Darrell, acesta este fiul meu, Tad McCallum.

— Încântat de cunoștință, spuse Tad, dând mâna cu Montgomery.

— Așijderea! exclamă acesta. Să înțeleg că putem conta și pe participarea dumatilă?

— Fiul meu lucrează la WNS, interveni Matthew.

— Jurnalist, deci! Va trebui să-mi măsoar cuvintele în preajma dumatilă!

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, râse Tad. Sunt doar un simplu traducător.

— Un traducător al cărui articol despre congres va fi distribuit agențiilor de presă din întreaga lume, preciză Matthew.

— Păi atunci *chiar* că trebuie să fiu atent la ce spun!

— Mă voi rezuma la relatarea obiectivă a evenimentelor, domnule Montgomery, spuse Tad. Nu sunt un jurnalist propriu-zis. Uneori sunt detașat în Europa pentru simplul fapt că vorbesc limba germană.

— Minunat! exclamă exuberant Montgomery. Sunt încântat că ați venit tustrei. Va fi un congres pe cinste!

— L-ai văzut cumva pe Aviz-Rabin? întrebă Matthew.

— Pe Aviz-Rabin?... A, prietenul vostru din Israel! Nu, nu știu să fi sosit încă.

— Îți mulțumesc că l-ai invitat și pe el să ia cuvântul. Perspectiva sa de evreu creștin este inestimabilă. Sunt sigur că n-ai să fii dezamăgit.

— La cât de călduros mi l-ai recomandat, cum aș fi putut să refuz? Iar acum, veniți, vreau să vă fac cunoștință cu câteva persoane!

De îndată ce se aflase de sosirea lui Matthew McCallum și a misterioasei sale soții ce emana atâta grație și prestanță, în jurul lor începuse să se strângă tot mai multă lume. Cei doi soți strângeau mâinile ce li se întindeau în timp ce Montgomery încerca să își croiască drum prin mulțime. Tad mergea în urma grupului tot mai mare de admiratori, bucuros să observe de aproape adâncă stimă ce li se arăta părinților săi în cadrul comunității creștine.

Darrell Montgomery se număra printre cei mai celebri lideri evanghelici din America. Carismatic, înalt, chipeș, bronzat, înzestrat cu o siguranță de sine și o franchețe incurabile, acesta extinsese organizația evanghelică pe care o conducea mult dincolo de granițele campusurilor școlare și studențești în care își începuse activitatea cu vreo douăzeci de ani în urmă. În prezent, organizația se putea lăuda chiar și cu o editură, în cadrul căreia Montgomery însuși publicase mai multe bestselleruri, și cu o rețea de comunicații ce cuprindea întregul mapamond. Țelul său fusese dintotdeauna să salveze oile rătăcite de pe toate continentele și din toate națiunile și, în ultimii ani, organizația nu precupețise niciun efort în a vesti Evanghelia fiecărei ființe de pe fața pământului.

Imediat după căderea Zidului Berlinului și dezintegrarea Uniunii Sovietice, Montgomery demarase pregătirile pentru organizarea acestui congres în capitala noii Germanii și spera ca acest rod al minții sale să se bucure de un răsunet asemănător convenției de la Lausanne și proiectului Evanghelizare 2000, deschizând calea grupărilor evanghelice către îndelung inaccesibilul bloc răsăritean. Darrell Montgomery se implicase trup și suflet în

organizarea evenimentului, nutrind speranțe mari în privința rezultatelor ce se vor obține în urma celor două săptămâni de convorbiri.

După o oră și jumătate, când Matthew și Sabina ajunseră în sfârșit în camera lor și Tad în a lui, soții McCallum erau aproape epuizați. Matthew se prăvăli pe pat, slobozind un oftat ce putea fi ușor confundat cu un geamăt. De cum îi întâlneau, Montgomery turuise întruna, copleșindu-i cu instrucțiuni.

— Poate c-ar fi trebuit să venim de dimineață, înainte să sosească grosul participanților, râse Sabina. Atunci ne-am fi putut ascunde în cameră!

— Poate c-ar fi fost mai bine să ne cazăm la alt hotel, cât mai departe de acesta! îi ținu Matthew isonul, zâmbind ostenit.

— În fine, bine c-am trecut și peste asta!

— Un lucru e sigur: Darrell a invitat toate personalitățile comunității creștine, spuse Matthew întinzându-se cu un oftat de plăcere.

— Și tu ești una dintre vedetele principale, mustăci Sabina. Ce mândru ar fi tatăl tău!

— Sunt un invitat ca oricare altul. Nu mă mai lua peste picior!

— Ei, hai c-ai văzut și tu sclipirea din ochii lui Darrell când ne-am întâlnit în holul hotelului!

— L-ai vrăjit cu frumusețea ta, glumi Matthew.

Sabina izbucni în râs.

— Ei, asta-i bună!

— Ești la fel de frumoasă ca în ziua în care te-am cunoscut.

— Acum știi sigur că minți. Ia nu mai încerca să schimbi subiectul! insistă Sabina, bucurându-se în sinea sa de stima ce i se arăta soțului ei la fel de mult cum o făcuse cu puțin timp în urmă Tad.

Mai târziu în după-amiaza aceea, sosi la Berlin și Iosif Aviz-Rabin, vechiul lor prieten, și cei patru petrecură seara

împreună, depănând amintiri și încercând să recupereze anii de când nu se mai văzuseră.

Dimineața următoare, sala mare din centrul de conferințe situat pe Leitzenburger Straße, vizavi cu hotelul Westmark, era plină ochi, în timp ce Darrel Montgomery se îndrepta cu pas hotărât spre podium, cu fața luminată de un zâmbet larg, făcând cu mâna mulțimii care aplauda.

— Vă urez tuturor un călduros bun venit, începu el când zarva se domoli. Voi toți, lideri religioși care ați venit cu această ocazie la Berlin, veți avea privilegiul de a lua parte la o adunare creștină cum n-a mai fost alta în istorie. Căci, pentru prima dată în istorie, ne așteaptă zile – și poate chiar ani – în care vom avea oportunitatea fără precedent de a propovădui cuvântul Evangheliei în noi regiuni ale globului. Acesta este motivul pentru care ne-am întrunit acum aici – pentru a discuta modul în care ar trebui să acționeze Biserica în această nouă ordine mondială în mijlocul căreia ne-am trezit brusc cu toții.

În timp ce asculta, Matthew se întreba cu ce, oare, ar putea contribui el la dezbaterea acestei adunări. Se îndoia că principiile de natură launtrică și personală pe care încerca să pună accent în cărțile sale – preluate, în mare parte, din jurnalele baronului von Dortmann – ar constitui un subiect de mare interes într-o împrejurare ca aceasta.

O oră mai târziu, Tad, Matthew, Sabina și Iosif se ridicară cu toții în picioare. În capătul opus al sălii, Matthew zărise un chip cunoscut. Un bărbat pe care sperase de mult să-l întâlnească. O figură proeminentă în cercurile germane religioase și politice, cu contacte sus-puse la Bonn și o reputație solidă în comunitatea evanghelică, Gentz Raedenburg nu părea a fi adeptul „evangelizării prin satelit” și deci constituia o curioasă notă discordantă față de însuflețitul discurs pe care tocmai îl ascultaseră.

Darrell pare, într-adevăr, să fi adus laolaltă persoane dintre cele mai diferite, își spuse Matthew.

Văzându-l pe Raedenburg, Matthew începu să cugete

mai profund la noua politică a Europei și la măsura în care noile teritorii libere se pretau la evanghelizare. *De fapt, se întreabă el, în ce măsură se intersectează evanghelismul cu vederile politice ale unui individ? Oare noua ordine mondială presupune o nouă abordare și în planificarea strategică creștină?*

Umplându-și traista cu și mai multe întrebări la care încă nu avea niciun răspuns, Matthew înainta îngândurat spre ieșire împreună cu soția și fiul lui, surd la tot ceea ce se întâmpla în jurul său.

Ministrul Apărării împletite și fostul șef al KGB-ului

Moscova

Deși actualul ministru rus al Apărării colaborase în repetate rânduri cu fostul șef al KGB-ului, între cei doi nu se închease niciodată o relație apropiată. Erau tovarăși de partid și nimic mai mult. Or, acum, circumstanțele necesitau o alianță mai strânsă.

La drept vorbind, Desiatovski nu știa dacă se poate încrede în Bolotnikov. Ei bine, acum era timpul să se dumirească.

Avea nevoie de oameni experimentați care să-i fie loiali. Se înconjurase deja de un număr redutabil de aliați și acum considera că a venit vremea să îl coopteze și pe fostul șef al KGB-ului în rândurile acoliților săi. Trebuia să afle ce tabără va alege Bolotnikov la momentul decisiv.

Și, până atunci, ajutorul acestuia era bine-venit.

— A, bine ai venit, tovarășe Bolotnikov! exclamă ministrul Apărării când fostul șef al KGB-ului intră în biroul său. Ei, și cum te împaci cu noua... ăă... cu noua dumitale funcție din cadrul guvernului?

— Totul e bine, cu excepția unor mici probleme de acomodare, răspunse precaut Bolotnikov. Dar vă asigur că nu e nimic insurmontabil, tovarășe ministru.

— Mă bucur să aud asta.

Leonid Bolotnikov se pricepea de minune să își studieze atât adversarii, cât și aliații, să îi „citească”, să le ghicească intențiile și obiectivele. Fără acest înăscut simț al observației nu ar fi reușit să urce pe culmile ierarhiei KGB-ului. Și nici să se numere printre puținii care se strecuraseră în noul guvern neprejudiciați de vechea lor reputație. Majoritatea foștilor săi colegi de breaslă nu fuseseră atât de norocoși.

La cei cincizeci și șase de ani ai săi și o înălțime de 1, 90 m, Bolotnikov era încă un bărbat cu o forță redutabilă, cu umerii lași, brațele puternice și părul încă negru, cu doar câteva fire cărunte. Se înrolase în armata sovietică la optsprezece ani și, după 1956, când se distinsese în timpul revoluției ungare, cariera lui avusese o evoluție spectaculoasă. În 1968, când a avut loc invazia Cehoslovaciei, era deja comandant de divizie, un bărbat extrem de tânăr pentru o astfel de funcție – deși, având în vedere predilecția Kremlinului de a numi octogenari în funcțiile de conducere, o astfel de excepție era practic irelevantă. La scurtă vreme după aceea, Bolotnikov a devenit membru al Politburoului, o promovare obținută prin mijlocirea mentorului său, răposatul ministru al Apărării Dmitri Ustinov, unul dintre predecesorii lui Desiatovski. Văzând în Bolotnikov unul dintre viitorii lideri ai patriei-mamă, Ustinov nu a pregetat să-l recomande pe protejatul său pentru preluarea șefiei KGB-ului în 1978, atunci când postul a devenit vacant.

Deși Desiatovski fusese ani de zile coleg cu Bolotnikov în cadrul Politburoului, aceasta era prima lor întâlnire privată. Încă nu înțelegea pe deplin cum de reușise Bolotnikov s-o scoată la capăt în tumultuoșii ani '80, la sfârșitul cărora majoritatea agenților KGB au căzut brusc în dizgrație. Ei, dar el, în calitate de șef, probabil că se afla în posesia unor informații care ar fi putut doborî pe oricine. *I-o fi avut cu ceva la mână atât pe Gorbaciov, cât și pe Elțin, gândi Desiatovski, și asta i-a asigurat o trecere lină prin dezintegrarea URSS-ului și tranziție.*

În timp ce ședea în fața superiorului său, roțițele din creierul lui Bolotnikov se învâртеau la fel de repede ca ale acestuia. Mai nou, nu era rus care să nu aibă intenții ascunse. Oare care or fi fost intențiile lui Desiatovski? Bolotnikov hotărî să aștepte – va fi numai ochi și urechi – și să vadă cum vor evolua lucrurile.

— Un fost colaborator de-al dumitale, continuă

Desiatovski, unul dintre vechii dumitale aghiotanți, dacă nu mă înșel, îmi dă niscaiva bătaie de cap.

Bolotnikov schiță un zâmbet.

— Știu foarte bine la cine vă referiți. Am înțeles că încearcă să părăsească țara.

— Așa o fi. Dar deocamdată e încă aici și mă filează pe mine.

— Și credeți că aş putea să vă fiu cumva de ajutor în această privință?

— A fost unul dintre cei mai buni agenți ai KGB-ului.

— Între timp am pierdut legătura cu el - știți și dumneavoastră cât de mult s-au schimbat lucrurile de când s-a format Comunitatea Statelor Independente. Eu am revenit în armată, dar individul de care vorbiți a fost mai puțin norocos, să zic așa.

Bolotnikov tatona terenul. Nu avea de gând să-și dea frâu liber la limbă înainte de a fi aflat care erau intențiile lui Desiatovski.

— Înțeleg, spuse ministrul. Știu că se află într-o situație grea. Poliția îl anchetează chiar în momentul de față pentru *crimele* comise pe când lucra la KGB - sper să nu-mi iei cuvintele în nume de rău.

— Nicidecum.

— Totuși, poliția încă n-a reușit să pună mâna pe el. Asta deși individul se află încă în țară - chiar în Moscova, din câte știu.

— Așa am auzit și eu, încuviință Bolotnikov.

— Cât timp se află în libertate, persoana cu pricina poate periclita niște negocieri de o natură extrem de delicată în care sunt angajat în momentul de față.

— Să înțeleg că încearcă să vă submineze *planurile*?

— Fără doar și poate.

— Atunci trebuie oprit numaidecât.

— Exact.

— Încep să înțeleg unde bateți, tovarășe ministru. Și ziceți că este căutat de poliție?

— Fără niciun rezultat! Iertat să-mi fie, dar vremurile s-au...

Desiatovski făcu o pauză, cercetându-și cu atenție interlocutorul.

— Îmi permiți să îți vorbesc deschis, tovarășe Bolotnikov?

— Chiar vă rog, răspunse acesta, înclinând din cap.

— După cum spuneam, continuă Desiatovski, vremurile s-au schimbat. În astfel de chestiuni, actuala poliție - și sper că îmi veți ierta franchetea - nu are nici pe departe eficacitatea organizației pe care o conduceai dumneata odinioară. Agenții KGB știau cum să rezolve problemele rapid și eficient - *dacă* înțelegei ce vreau să zic.

Era clar că Desiatovski tatona, la rândul său, terenul, încercând să afle poziția interlocutorului său.

Și Bolotnikov era conștient de asta.

În colțul gurii, îi apărură un surâs schițat. Poate că îl judecase greșit pe ministru. Din ceea ce auzise, părea că ei doi s-ar putea înțelege de minune.

— Da, cred că înțeleg, răspunse el zâmbind. Și mă simt flatat de vorbele dumneavoastră.

— Poliția nu știe că individul are două domiciliu - deși e clar ca lumina zilei chiar și pentru un neavenit ca mine!

— Și acum sunt pe urmele lui?

— Da, dar degeaba.

— Și de ce nu le indicați dumneavoastră pista corectă?

— Nu pot să mă implic personal în chestiunea asta, nu înțelegeți? Ne aflăm într-o situație extrem de... delicată în momentul de față. Tocmai de aceea am apelat la dumneata. Mai ții cumva legătura cu vechile duminale *contacte*? Crezi că ai putea să mă ajuți?...

— Am să văd ce pot să fac, răspunse Bolotnikov pe un ton reținut.

— Te simt reticent.

— În vremurile acestea, situația este delicată pentru noi toți, tovarășe ministru. Fiecare dintre noi trebuie să se

miște cu prudență în noul regim. Realizați, de bună seamă, că eu însumi, în calitate de fost șef al KGB-ului, mă pot confrunta cu anumite pericole dacă fac un pas greșit.

— Înțeleg perfect. Și da, ai dreptate – trăim vremuri grele, în care trebuie să fii precaut și să îți alegi alianțele și prietenii cu mare discreție.

Se lăsă o tăcere grea, încărcată de cuvinte nespuse. În mod clar, ambii bărbați cugetau adânc la implicațiile conversației. Dacă ar fi să se creeze o alianță între ei, aceasta nu ar fi una bazată pe încredere reciprocă, ci pe faptul că fiecare vedea în celălalt o cale de a-și atinge propriul obiectiv.

— Spune-mi, tovarășe Bolotnikov, întrerupse într-un sfârșit tăcerea Desiatovski, ce crezi *dumneata* despre noul regim?

— Este o întrebare complexă, tovarășe ministru.

— Să înțeleg că nu ai curajul să răspunzi?

Bolotnikov își îngustă aproape imperceptibil ochii, apoi surâse. Era o provocare îndrăznească – care îl atrăgea în mod irezistibil. Va aștepta să vadă ce are de spus Desiatovski.

— Vremurile s-au schimbat, răspunse el într-un târziu. Nimeni nu poate nega acest lucru. Nici chiar eu. Și, cu toate acestea, n-ai cum să nu te întrebi dacă schimbarea a fost una pozitivă... sau una negativă pentru patria-mamă.

Erau exact cuvintele pe care sperase să le audă Desiatovski. Se pare că avusese dreptate în privința lui Bolotnikov.

— Să înțeleg că ești *nemulțumit* de actualul curs al evenimentelor?

Era o provocare și mai îndrăznească.

— *Nemulțumit* sună parcă prea categoric.

— Așa e. Și totuși, n-am să folosesc o exprimare mai vagă. Ei, care ți-e răspunsul?

Fu rândul lui Bolotnikov să își cântărească pentru ultima dată opțiunile. Nu stătu mult pe gânduri.

— Atunci permiteți-mi să vă dau un răspuns parțial. Da, poate că sunt, într-adevăr, așa cum v-ați exprimat dumneavoastră, nemulțumit.

Era tot ce voia să audă Desiatovski. Ministrul înțeleșese perfect conotația vorbelor lui Bolotnikov.

— În acest caz, poate c-ai fi curios să afli *de ce* consider necesar ca fostul dimitale subordonat să fie oprit.

— O, da - foarte curios!

— Înainte de toate, ce zici de încă un pahar de votcă? E o poveste destul de lungă.

27

Variații de la adevăr

Berlin

Matthew, Tad și Iosif își petrecură următoarea dimineață asistând la discursuri și participând la toate seminarele organizate în cadrul congresului.

Sabina luă, la rândul-i, parte, împreună cu soțul și fiul ei, la conferința matinală pe tema „Rolul ce le revine liderilor religioși în ceea ce privește fructificarea nou-createlor oportunități de evanghelizare”, dar nu reuși nicicum să se concentreze asupra dezbaterilor, gândurile zburându-i în cu totul alte direcții.

— *Suntem cu adevărat încrezători*, spunea vorbitorul, *în faptul că Dumnezeu va săvârși lucruri minunate și remarcabile printre noi pe parcursul acestor două săptămâni. Sunt convins că ne aflăm la una dintre marile răscruci ale existenței umane, în fața unei oportunități epocale de a împlini Marea Poruncă divină. Cât de privilegiați suntem să ne numărăm printre cei ce au trăit să vadă cu ochii lor evenimentele acestei epoci!*

Discursul nu trezea în mod deosebit interesul Sabinei. *Cât de diferit ar fi abordat subiectul papa!*

Începu să rederuleze în minte frânturi din conversațiile avute cu tatăl ei în timpul războiului. Pe vremea aceea, reședința Dortmann era mai mereu plină de refugiați evrei.

Într-o zi, îl întrebase pe tatăl ei de ce familia lor nu depune mai multe eforturi pentru a împărtăși credința creștină oaspeților lor. Baronul zâmbise gânditor și apoi o invitasă să îl însoțească la o plimbare prin grădină.

Sabina zâmbi amintindu-și. Fusese una dintre cele mai memorabile discuții purtate vreodată cu tatăl ei. Și-o amintea mereu cu mare drag. Acela fusese unul dintre ultimele momente de profundă apropiere spirituală trăite alături de tatăl ei la *Lebenshaus*.

— Sabina, scumpa mea, începuse baronul în timp ce coborau povârnișul lin spre *Der Frühlingsgarten*, aceasta este una dintre cele mai importante întrebări pe care trebuie să și le pună un creștin, o întrebare la care – din păcate! – copiii lui Dumnezeu nu reflectă în mod serios, cu evlavie cuvenită.

Baronul făcu o pauză și Sabina așteaptă. Cum se întâmplase de atâtea ori în trecut, știa că tatăl ei o va călăuzi cu blândețe pe cărările gândirii spre înțelegerea profundă pe care și-o dorea.

— Poate crezi, copilă, că ar trebui să le vorbim mai mult oaspeților noștri despre credința creștină? Întrebă el într-un târziu.

— Cred că ar fi bine, răspunse Sabina.

— *De ce* ar fi bine?

— Fiindcă ei nu știu că Iisus a fost Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lor.

— Și trebuie să le-o spunem noi?

— Din moment ce Dumnezeu i-a trimis la noi, nu este, oare, de datoria noastră să le spunem adevărul?

— *Este* aceasta o răspundere pe care ne-o dă Dumnezeu?

— Bine, dar nu trebuie să li se spună care este adevărul?

— Nu cred că trebuie neapărat să li se *spună*. Deși, de bună seamă, în cele din urmă, trebuie să descopere și ei acest adevăr.

— Nu este același lucru?

— Nici pe departe.

— Bine, dar cum să afle că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, dacă nu li se spune?

— Ai pus punctul pe „i”, scumpa mea.

Sabina surâse din nou, amintindu-și metoda genială a tatălui ei de a o călăuzi spre o concluzie printr-o serie de întrebări bine gândite. Baronul fusese un om extrem de înțelept și Sabina era convinsă că nici chiar acum, la o

vârstă înaintată, nu ajunsese să descopere tot ceea ce îi dezvăluise Tatăl ceresc acestui bărbat remarcabil în timpul ființării sale pământești.

Abia aștepta să își revadă părinții când propriu-i pelerinaj pe acest pământ va fi ajuns la sfârșit!

Pe podium, oratorul îi dădea mai departe cu discursul său.

— *Așadar, noi - noi, dragi prietenii! - ne aflăm în dreptul unei răspântii. Nouă ne stă în putere, mai mult ca oricărui alți creștini din istorie, să îndeplinim porunca lui Cristos: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Ne aflăm aici deoarece ne unește mărețul țel de a propovădui Evanghelia în toate cele patru zări ale lumii.*

Sabina și tatăl ei au mers o vreme în tăcere, adâncindu-se tot mai mult în încântătoarea Grădină a Primăverii.

— Se pare că întrebarea e, mai degrabă: cum ajungem să descoperim adevărul? zise într-un târziu baronul.

— Nu mi-am pus niciodată întrebarea în această formă, dar ai dreptate: totul poate fi redus, într-adevăr, la asta, răspunse Sabina care, deși încă tânără, începea deja să gândească așa cum o învățase tatăl ei.

Baronul tăcu preț de o clipă, formulându-și în gând următoarea întrebare.

— Spune-mi, Sabina, *tu* cum știi că Tatăl tău ceresc te iubește? Să fie, oare, pentru că așa te-am învățat eu și mama ta?

— Nu... nu cred.

— Și atunci, cum de *știi*?

— Am învățat să îi simt personal iubirea pe măsură ce-am crescut. Am descoperit ce fel de Tată este Dumnezeu.

— Mama ta și cu mine ți-am vorbit despre Dumnezeu, dar tu ai descoperit iubirea Lui de una singură, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Și exact acesta este și răspunsul la întrebarea ta: fiecare om trebuie să facă singur această descoperire.

— Te-am auzit de multe ori spunând asta, papa.

— Orice adevăr trebuie descoperit și înțeles din *interior*. Nimic din ceea ce vine *din exterior* nu inculcă adevărul în mintea omenească. Ceea ce vine din afară poate fi perceput drept informație, dovadă faptică – dar nu adevăr. Adevărul vine doar din interior.

— Bine, dar să-i luăm, de pildă, pe cei ce nu îl cunosc pe Dumnezeu. Pentru a-i ajuta să-L descopere singuri, nu trebuie să începem prin a le vorbi despre El? Eu, de exemplu, am ajuns să descopăr singură adevărurile mai profunde despre Dumnezeu pentru că *tu* mi-ai vorbit despre El.

— Eu *nu* cred că îi ajutăm pe oameni să înceapă procesul descoperirii lui Dumnezeu vorbindu-le despre El. Așa cum nu cred nici că tu ai ajuns să descoperi adevărurile mai profunde despre Dumnezeu doar fiindcă eu ți-am vorbit despre El.

— Atunci cum de am descoperit acele adevăruri?

— Asta am să te las să descoperi singură. Dacă te gândești îndeajuns de mult la asta, ai să vezi că răspunsul este unul cât se poate de simplu.

Amintirea aduse din nou un zâmbet pe chipul Sabinei. Nu a trecut mult până să înțeleagă la ce se referea tatăl ei – că nu atât *vorbele*, cât *ținuta lui morală* și faptul că el constituise mereu *un model de viață trăită în credință* fusese ceea ce o propulsase în propria călătorie spirituală pe nesfârșitele cărări ale descoperirii.

În timp ce Sabina se adâncea în trecut, bărbatul de pe podium își continua cu înflăcărare pledoaria:

— *Frați și surori, vă dați seama ce impact uriaș am putea exercita în momentul de față? Ușile din întreaga lume stau deschise în fața noastră și, în curând, grație eforturilor noastre, o mare mulțime va dobândi viața veșnică. Vom trimite echipe de misionari în Est. Vom duce milioane de cărți și de broșuri în regiuni unde Evanghelia n-a fost cunoscută până acum. Nu va mai trebui să ne furișăm cu*

câte o carte ascunsă în bagaje. Acum vom trimite în Est camioane întregi de Biblii!

— Bine, dar ești și tu de părere că creștinii îi pot ajuta pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu, nu-i așa, papa? Îl întrebase Sabina pe baron în timpul acelei plimbări prin grădină.

— Desigur.

— Dar asta nu neapărat vorbindu-le despre El?

— Exact. A vorbi despre Dumnezeu poate fi uneori benefic, dar nu rezolvă mare lucru. Nu, Sabina, nu *vorbele* sunt mijlocul prin care îi putem ajuta să pornească pe calea descoperirii și a creșterii spirituale pe cei ce nu cunosc iubirea Tatălui.

— Bine, dar tu le-ai vorbit despre Dumnezeu lui Matthew și lui Thaddeus.

— Așa este.

— Și asta le-a trezit interesul.

— Dar oare asta se datorează *vorbelor* mele?

Sabina își încreți nedumerită fruntea.

— Sper din tot sufletul și mă rog în fiecare zi ca Matthew și Thaddeus să fi pornit pe calea descoperirii și să-și dorească să afle singuri adevărul despre Dumnezeu, adăugă baronul. Totuși, chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, nu *vorbele* mele au declanșat procesul, ci ceva de cu totul altă natură – acel lucru de care îți spuneam adineauri că am să te las să îl descoperi singură. Știi la ce mă refeream?

— Cred că da, papa.

— Matthew observase deja ceva la *tine* și atât el, cât și tatăl lui au observat ceva la familia și la căminul nostru – ceva diferit în modul nostru de viață, în felul nostru de a fi. *Aceasta* este scânteia care aprinde focul credinței – *ceea ce văd necredincioșii în caracterul oamenilor lui Dumnezeu*.

— Înțeleg.

— Și un rol la fel de important îl au, desigur, rugăciunile noastre, adăugă baronul. Ne-am rugat atât pentru Matthew,

cât și pentru Thaddeus, nu-i așa?

Sabina încuviință din cap.

— Dacă într-o bună zi vom afla că Matthew și Thaddeus au hotărât să devină fii ai Tatălui – și sunt convins că așa va fi – această convertire va fi fost făcută posibilă, mai presus de toate, de *rugăciunile* noastre și de *modelul nostru de viață*.

În timp ce asculta discursul așezat în rândul publicului, Matthew se întreba care ar trebui să fie rolul său în cadrul evenimentelor din săptămâna în curs. Încă nu știa ce contribuție ar trebui să aducă – sau dacă era cazul să aducă vreuna.

Și el se gândea la tatăl Sabinei. Cunoștea ideile și perspectivele spirituale ale baronului von Dortmann mai bine decât oricare altul și, din anumite puncte de vedere, poate chiar mai temeinic decât soția sa. Dedicase ani întregi efortului de a aduce cugetările socrului său la cunoștința publicului larg. Considerase mereu că este de datoria lui să transmită moștenirea spirituală a baronului generațiilor viitoare.

Și acum, iată-l invitat la un congres la care participau lideri creștini din întreaga lume. Să fie, oare, acesta momentul de a ține o cuvântare și de a încerca să comunice ceea ce le-ar spune baronul celor prezenți, dacă ar fi avut ocazia să discute cu fiecare în parte în grădina lui de trandafiri?

Matthew știa prea bine că baronul se rugase ani de zile pentru unificarea Germaniei și pentru vitalitatea spirituală a națiunii germane. Ca susținător al ideilor acestuia, care ar trebui să fie actualul său rol în cadrul congresului? Cum să acționeze drept purtător de cuvânt al baronului în țara acestuia în această nouă epocă? Spre deosebire de Matthew, care încă nu găsisese niciun răspuns la dilemele sale, vorbitorul de pe podium trăgea deja concluziile finale.

—... *n-am trecut cu vederea nici cel mai mic detaliu. Peste o săptămână și ceva, când se va termina acest*

congres, veți pleca echipați cu strategii concrete pe care le puteți transmite imediat celor din parohiile voastre pentru a împlini ceea ce eu consider că este menirea noastră în această nouă eră: propovăduirea Evangheliei în întreaga lume.

Când conferința luă sfârșit, Sabina, cu gândul încă la trecut, se retrase în cameră.

După o pauză de treizeci de minute, Tad asistă la o dezbatere sub genericul „Noua ordine mondială – aliat sau dușman al Evangheliei?”, în timp ce tatăl său luă parte la un simpozion pe tema „Strategii practice în Europa zilei de azi”.

Cei trei bărbați se întâlniră din nou cu Sabina la prânz, ocazie cu care Matthew studie programul congresului și discută cu fiul său despre evenimentele la care puteau participa pe parcursul după-amiezii.

La un moment dat, Sabina, care fusese neobișnuit de tăcută în timpul mesei, îi anunță că are de gând să facă o plimbare până la fostul ei apartament.

— Nu vrei să te însoțesc? o întrebă Matthew. Nu ard de nerăbdare să mă întorc la congres.

— Nu, răspunse Sabina, zâmbind gânditoare. Simt nevoia să petrec puțin timp singură.

— Este totul în regulă? o întrebă Matthew, cu vădită îngrijorare în glas.

Sabina încuviință din cap.

— M-am gândit mult la tatăl meu.

— Și eu la fel.

— Amintirile m-au răscolit și încă sunt multe lucruri cu care-mi vine greu să mă împac. Unul dintre ele este faptul că n-ai obținut niciun răspuns concret privitor la *Lebenshaus*. Abia acum realizez cât de mult sperasem s-o revăd. Gândul că asta nu se va întâmpla niciodată sau, chiar mai rău, că *Lebenshaus* poate că nici nu mai există este greu de acceptat.

— Înțeleg, murmură Matthew.

Cei doi soți se sărutară și Sabina porni spre ieșire pentru a face o plimbare pe străzile Berlinului, iar Matthew, Tad și Iosif se îndreptară spre una dintre sălile de conferință ale hotelului pentru a participa la dezbaterile pentru care optaseră.

La capătul coridorului, Matthew se opri și, aruncând o privire în spate, după soția lui, care tocmai ieșea din hotel, rosti în gând o rugăciune pentru ea. Știa că nu va putea înțelege niciodată pe deplin ce înseamnă *să fii* german. Aceasta era o țară complexă, cu un popor complex care încă nu știa foarte bine care ar trebui să fie rolul și poziția sa în comunitatea mondială.

Germania se îmbarcă într-o nouă eră, gândi Matthew. Iar asta pesemne că reprezenta un proces mult mai dificil decât își închipuise el. Toți germanii trebuiau să treacă prin această schimbare la față, fiecare în felul său. Știa cum va proceda Sabina – va căuta să privească lucrurile din perspectiva tatălui ei, adică va încerca să afle voia Tatălui ceresc. Și apropo de adaptarea la schimbare, în toți acești ani se întrebasese oare ce s-o fi ales de...

Nu-și duse gândul până la capăt.

Ei, asta-i bună! își spuse el, râzând în sinea lui. Nu se mai gândise de ani de zile la vechiul său dușman și nici acum nu avea de gând să-și irosească timpul gândindu-se la el!

Făcu stânga-mprejur și porni grăbit în urma fiului său. Venise vremea să își îndrepte atenția spre politica noii epoci, noua ordine mondială și oportunitățile pe care le prezentau ambele pentru lumea creștină.

Aproape în același moment, Sabina se trezi la rândul ei năpădită de un val similar de nostalgie supărătoare. Brusc, printre amintirile plăcute despre tatăl ei, *Lebenshaus* și prima vizită făcută de Matthew la moșie se strecurase nepoftit un alt chip din trecut ce amenința să arunce un nor negru peste gândurile ei.

Acesta era un alt aspect legat de întoarcerea ei la Berlin

la care până acum evitase să se gândească – neplăcutul fapt că acesta era locul în care îl văzuse ultima dată pe *e*!.

Nu era exclus să fie și acum aici!

Deși trecuseră zeci de ani de la ultima lor întâlnire, Sabina se cutremura și acum la gândul că – prin absurd! – drumurile lor s-ar putea încrucișa din nou.

A fi sau a nu fi... loial?

Ar fi eronat să spunem că el nu se mai gândise la ea, căci gândurile îi zburau și acum la Sabina și asta deloc sporadic. Dar zilele în care tânjea după iubirea ei se topiseră de mult în amintire, la fel ca imaginea chipului ei dispărând într-un mormânt gol de lângă Zidul Berlinului în urmă cu aproape treizeci de ani.

Ei, dar câte dorințe adormite nu s-ar fi trezit în inima lui chiar și acum, la șaptezeci și doi de ani, dacă ar fi știut că femeia la care râvnise toată viața cu o patimă feroce se afla la nici trei kilometri de el!

Totuși, în momentul de față nu-i stătea gândul la iubirea din tinerețe, ci la politică. La trecutul recent... și la soarta pe care s-ar putea s-o aibă în curând.

Peisajul politic se schimba cu repeziciune. Trăise să vadă atât începutul comunismului în Germania, cât și sfârșitul lui, și nimic nu reușise să-l doboare. Dar cât timp va mai putea rezista în această nouă eră ce se arăta din ce în ce mai puțin binevoitoare față de colaboratorii fostului regim? Nu mai era tânăr. Trebuia să joace cu cap puținii ași pe care-i mai avea în mânecă... În caz contrar, știa prea bine ce soartă îl așteaptă.

Gustav Schmundt era destul de versat cât să recunoască semnele. Știa câștigătorii și perdanții și ce se întâmpla cu cei ce jucau de partea greșită a gardului politic – gard ce tăia mai abitir ca sârma ghimpată de pe fostul Zid al Berlinului.

Nu era el istoric, dar văzuse destule la viața lui pentru a ști că așa fusese mereu. *Loialitățile și alianțele sunt lucruri trecătoare pe scena politică europeană*, cugetă el în timp ce înainta cu pași hotărâți pe coridor.

Și când te gândești că în urmă cu doar câțiva ani toate aceste clădiri erau practic pustii! Acum se proiecta un nou

sediu al Bundestagului și el se afla la nicio aruncătură de băț de acea parte a orașului în care îi fusese interzis accesul vreme de aproape treizeci de ani, în drum spre biroul provizoriu al cancelarului din Berlin – cancelarul unei Germanii unite!

Da, lucrurile se schimbau cu repeziciune. Or, în aceste împrejurări, trebuia să fii cu ochii în patru, să adulmeci permanent aerul ca să vezi din care parte bate vântul schimbării și să-ți păzești mereu cojocul.

Loialitatea era, într-adevăr, un lucru trecător. Nu trebuia să știi multă istorie pentru a realiza acest adevăr dureros. Gustav muncise din greu să ajungă unde se afla azi și nu avea de gând să se lase tras înapoi de niște loialități nesemnificative. Va face tot ce era de făcut pentru a-și asigura supraviețuirea. Era o lecție învățată de la Korsch pe care nu o uitase niciodată. O cauză căreia îi rămâi loial la momentul nepotrivit poate să-ți aducă moartea sau încarcerarea, așa cum se întâmplase cu neghiobul de baron.

În zilele astea, nehotărârea se putea solda foarte ușor cu căderea în dizgrație. Foștii lideri din Rusia și Polonia erau acum șomeri sau în închisoare și același lucru începea să se întâmple și cu guvernanții fostei RDG. Or el refuza să aibă soarta foștilor săi colegi. Nu avea de gând să devină și el o victimă. Nu se va lăsa călcat în picioare. Da, știa că actuala sa carieră politică i se datorează lui Kolter. Dar, până acum, se revanșase cu vârf și îndesat. De la reunificare, îi cântase în strună cancelarului, votând mereu după cum îi cerea acesta. Dar, acum, trebuia să țină pasul cu realitatea momentului, iar în acest joc...

Gândurile îi fură întrerupte când intră în anticamera cancelariatului.

— *Cuten Tag, Herr Schmundt*, îl salută cu răceală secretara. *Wie gent es Ihnen heute?*

— *Sehr gut, Frau Wildig, danke.*

— Vă rog să luați loc. Domnul cancelar stă de vorbă cu

ministrul de Finanțe. Sunt sigură că nu va mai dura decât câteva minute.

Gustav dădu din cap și se așeză.

Somptuozitatea noului cabinet al cancelarului îl făcu să mediteze la evoluția evenimentelor din ultimii ani. Cine să fi crezut că totul se va schimba atât de radical de la o zi la alta? Cei ca el, care urcaseră pe scara ierarhică guvernamentală în anii '50 și '60, erau convinși că Germania de Est nu se va mai uni niciodată cu cea de Vest. Deși, în timpul Războiului Rece, guvernării de la Bonn țineau periodic discursuri pro unificare, toți germanii – și mai ales cei din RDG – erau convinși că acelea nu sunt decât vorbe goale. Est-germanii nici măcar nu *își doreau* în mod deosebit reunificarea.

Văzuse, într-adevăr, multe la viața lui. Văzuse haosul din Germania postbelică. Își amintea și acum dărâmurile, clădirile bombardate, dezolarea, liniștea mormântală, bătrânele care jeleau în tăcere patria-mamă.

După aceea, urmasse ruptura. Ruptura care a făcut ca soarta poporului german să o ia în două direcții radical opuse.

Datorită reformelor introduse de ministrul Ludwig Erhard, în Republica Federală Germania a avut loc un real miracol economic. În timpul administrației Adenauer, Germania de Vest a cunoscut o perioadă de dezvoltare economică de-a dreptul spectaculoasă. Statul a făcut uz de numeroșii săi muncitori calificați, industria a înflorit în văile Rinului și Ruhrului, eficiența era la cote maxime, iar rata șomajului la cote minime. Din cenușa amarei înfrângeri suferite în cel de-al Doilea Război Mondial s-au născut noi centre industriale și reforme agricole care au revitalizat zonele rurale. Drumurile și aeroporturile au fost reparate, iar orașele reclădite – noua națiune trecea printr-un proces de modernizare globală.

Iar cei din Germania de Est nu puteau decât să se uite, cu jind, la toate acestea, întrebându-se de ce nu fuseseră și

ei la fel de norocoși, în timp ce se arătau loiali, nu cauzei reunificării Germaniei, ci virtuților regimului comunist.

Ei bine, acum era rândul lor! Venise vremea ca Germania de *Est* să cunoască un miracol economic! Căci, într-adevăr, fosta

RDG trecea deja printr-o refacere chiar mai vertiginoasă decât cea care avusese loc în RFG în anii '50. Să vadă toată lumea din ce aluat sunt făcuți germanii – *toți* germanii!

Începu să mediteze la propria-i carieră. Deși nu se distinsese prin mai nimic ca ofițer *Stasi*, activitatea în cadrul serviciului secret s-a dovedit a fi o cale cum nu se poate mai potrivită spre periculoasele desigurii ale politicii din RDG. Ascensiunea sa politică a urmat-o aproape imediat pe cea a prietenului și colegului său Erich Honecker și, în 1966, a părăsit *Stasi* în favoarea unei funcții de o proeminență satisfăcătoare în ierarhia politică din Germania de Est.

Nu, nu se numărase printre liderii politici din RDG. Era conștient de asta. Când Brejnev sau Gorbaciov veneau în vizită, el nu era invitat să facă parte din comitetul de primire. Totuși, iluzia puterii era satisfăcătoare și funcția sa în guvernul controlat de Moscova îi asigura, fără doar și poate, un nivel de trai mult mai ridicat decât cel de care se bucurau majoritatea compatrioților săi.

În cele din urmă, tocmai faptul că nu s-a distins prin nimic și că nu și-a exprimat niciodată incisiv vederile politice s-a dovedit a fi salvarea lui. Cu trei săptămâni înainte de căderea Zidului, Honecker a fost înlocuit cu un alt lider comunist, Egon Krenz, un opozant al schimbării la rândul-i. Dar nici acesta n-a avut viață lungă ca președinte al Consiliului de Stat al RDG și – culmea! – în ajunul reunificării Germaniei, dintre toți politicienii est-germani, cancelarul Hans Kolter l-a abordat tocmai pe el!

Liderul vest-german ajunsese cumva la concluzia că Schmundt, deși fusese loial fostului regim, era un politician moderat și, deci, un om care îl putea ajuta să conducă noul

stat german. Lui Schmundt, pe de altă parte, nici prin cap nu-i trecuse să îl contrazică. Un bărbat de vârstă și cu trecutul lui nu era în măsură să facă nazuri. Din fericire, Kolter nu părea să aibă cunoștință de activitatea sa de ofițer *Stasi* și Gustav omisese cu dibăcie să-l informeze despre acest aspect.

Oferta înaintată de Kolter a fost una cât se poate de simplă. Dacă Gustav accepta să îl sprijine și să renunțe complet la comunism, cancelarul va face uz de influența sa pentru ca Schmundt să fie ales în noul Bundestag al Germaniei unite. Avea nevoie de o coalțiție puternică, spusese Kolter, una care să includă și câțiva dintre liderii cu reputație bună din fosta RDG. îl urmărise de ceva vreme, adăugase cancelarul – deși Gustav nu știa câte din spusele acestuia erau adevărate și câte doar simple lingușeli – și ajunsese la concluzia că el, Gustav Schmundt, ar constitui un real câștig pentru noul guvern.

Acceptând condițiile cancelarului, Gustav s-a trezit brusc ales – după cum i se promisese – în funcția de președinte al partidului CSDU. Era unul dintre liderii aleși prin vot democratic în noua Germanie reunificată! Cât de repede se poate schimba soarta omului și a unei nații întregi!

Deși CSDU nu avea un număr mare de susținători, cele circa șaiszeci de locuri de care dispunea pentru a reprezenta în Parlament interesele fostei RDG serveau cât se poate de bine scopurilor lui Kolter. Depășind cu cel puțin cinci procente pragul electoral de 5% din voturi necesar unui partid pentru ca membrii săi să fie aleși în Bundestag, soarta și subterfugiile sistemului parlamentar au făcut ca formațiunea CSDU să joace un rol hotărâtor în politica Germaniei, având chiar puterea de a-i determina viitorul.

Pe plan internațional, numele lui nu va fi niciodată atât de cunoscut ca al lui Kolter. Cu toate acestea, Gustav era cât se poate de conștient de puterea sa. De voturile de care dispunea depindea victoria sau înfrângerea celui căruia îi datora actuala sa poziție, dacă nu chiar și libertatea.

Gustav Schmundt ajunsese să dețină dreptul de veto. O știa și asta îi mângâia orgoliul, chiar dacă rămânea jucătorul din umbră. Nu apărea în lumina reflectoarelor decât sporadic, atunci când se vota vreun proiect de lege important sau se vehiculau prin presă zvonuri false despre inițierea unei mițiuni de cenzură. În rest, persoana lui era ignorată cu desăvârșire de marele public.

Totuși, exista cineva care *nu* îl ignora niciodată – chiar bărbatul cu care urma să se întâlnească. Gândul îl făcu să zâmbească.

Vechea zicală era cât se poate de adevărată: Nu e important câți oameni cunoști, ci *pe cine* cunoști. Într-un joc care se baza – o știa oricine – pe putere și influență, el deținea tronful. Devenise unul dintre câștigătorii jocului. După ani întregi de anonim în sectorul estic, iată-l acum în anticamera unuia dintre cei mai puternici oameni din lume, așteptând să fie lingușit și flatat în fel și chip.

Hans Kolter *avea nevoie* de el, de voturile lui, de sprijinul lui. El, Gustav Schmundt, era omul de care depindea reușita proiectului de lege pe care cancelarul își mizase întreaga reputație.

Da, Gustav trebuia să admită că îi făcea plăcere gândul că se bucură de o asemenea influență și mai ales că stă în puterea lui să îi dea peste nas acestui vest-german egocentric și plin de ifose. Faptul că îi era îndatorat cancelarului îi stătuse mereu ca un nod în gât. Kolter era un tip relativ cumsecade, cu un aplomb care făcea deliciul publicului, dar din cale afară de superficial. De la reunificare încoace, popularitatea lui crescuse văzând cu ochii, ajungând să concureze cu Reagan, Gorbaciov, Bush, Thatcher și Elțin drept unul dintre principalii lideri mondiali.

Cu toate acestea, Gustav înclina să creadă că dincolo de exteriorul masiv al lui Kolter, nu se ascundea, de fapt, o inimă la fel de mare. Circumstanțele istorice făcuseră din el un erou, dar Kolter nu era un erou care să determine cursul evenimentelor conform propriilor idei și decizii. *Un erou de*

mâna a doua, își spuse Gustav, plin de năduf. Și, dacă e să ne gândim mai bine, poate că nici nu poate fi numit erou.

Și, totuși, iată-l cancelar al Germaniei unite. Omul își jucase cărțile cu măiestrie.

Și dacă un om superficial ca Gustav Schmundt nu reușea să distingă prea bine iritarea de invidia pe care le simțea, cine să îi interzică această plăcere? Un om de teapa lui nu putea decât să invidieze norocul celui căruia îi era îndatorat și să aștepte cu o satisfacție diabolică momentul răzbunării.

În clipa aceea, gândurile îi fură din nou întrerupte de glasul secretarei.

29

Schimbări

Sabina era tăcută și gânditoare, într-un contrast frapant cu efervescenta zgomotoasă de pe străzile orașului. Se gândea la toți acei ani în care făcuse zilnic naveta din sectorul estic, la metamorfoza emoțională pe care o trăia când trecea dintr-o parte a Berlinului în cealaltă prin punctul de control. Acum, întreaga Germanie de Est trecea printr-o astfel de transmutație a caracterului său profund.

Și, totuși, acum pietonii nu mai trebuiau să treacă prin acea metamorfoză zilnică. Nu mai existau punctele vamale ce despărteau cândva vitalitatea de tăcere. În fostul Berlin de Est, nu mai exista nicio stradă mohorâtă, tăcută și pustie. Peste tot – și *cu precădere* în fostul sector estic, unde locuitorii se străduiau din răspuțeri să recupereze într-un timp record cei patruzeci de ani care îi despărteau de compatrioții lor – se construia, era plin de oameni, de mașini, de zarvă și de agitație.

Sabina se duse întâi până la fostul său loc de muncă, o clădire pe cât de masivă, pe atât de banală, a cărei revedere – deși petrecuse atâtea ore între acei pereți – nu îi stârni nicio emoție. Acea fusese perioada cenușie a vieții ei. Perioadă ce luase sfârșit în 1961, în acea minunată dimineață de iunie când ieșise în sfârșit soarele și pe strada ei.

Retrăind parcă acele momente, Sabina parcurse din nou traseul pe care îl făcea până la serviciu și înapoi, oprindu-se să verse lacrimi de bucurie, să-și amintească și să înalțe noi rugi de mulțumire în fața clădirilor care, în urmă cu treizeci de ani, găzduiseră birourile atașate consulatului american.

Pentru ea, ziua în care îl reîntâlnise pe Matthew rămânea și acum una miraculoasă, un vis devenit realitate. Ea și soțul ei încă mai vorbeau despre ea și revizitau locul acela ori de câte ori veneau în Germania. Era o amintire de

care nu se va sătura nicicând să vorbească. O amintire ce reușea de fiecare dată s-o facă să plângă. Dumnezeu a fost atât de bun cu ea! Avea inima plină de recunoștință.

Într-un târziu, porni mai departe, spre fosta ei locuință. Trecu prin punctul de control – între timp desființat – ce ducea spre sectorul estic și o luă pe Leipzigerstra Ge. Strada, cândva atât de mohorâtă, deborda acum de vitalitate.

Un grup de turiști se adunaseră ciorchine în dreptul unei porțiuni nedărmate din zid. Unii loveau zidul cu ciocanele, încercând să spargă câte o bucățică din el și s-o ia drept suvenir, alții îl escaladau, râdeau, făceau poze. Sabina trecu pe lângă ei fără să se oprească. Pe ea rămășița aceea hidoasă de zid, acoperită acum cu graffiti, nu o interesa câtuși de puțin. Cunoscută prea îndeaproape durerea, suferința și moartea cauzate de zid pentru a sta să-l vadă immortalizat de turiști. Ea una și-ar fi dorit ca întregul zid să se fi făcut praf și pulbere.

Merse mai departe, cotind întâi la dreapta și apoi la stânga. Totul i se părea familiar și totodată diferit, ca și cum ar fi revenit într-un vis neclar avut cu multă vreme în urmă.

Se opri și își roti privirea.

Casa în care trăise ani de zile nu mai exista.

Chiar dacă se așteptase cumva la asta, nu-și putu înfrâna lacrimile. Strada era goală și plină de săpături. Fără îndoială că urmau să construiască un bloc de apartamente, o clădire de birouri sau poate o parcare.

Totul se schimbase și asta era îmbucurător. Atunci de ce plângea?

Poate pentru că simțea că, odată cu dărâmarea fostei sale locuințe, dispăruse și o părticică din ea? Fiindcă realizase că timpul trece inexorabil și nu mai are nici ea mulți ani de trăit? Că probabil nu va mai călca niciodată pe străzile acestea?

Cum se explica acest val de nostalgie care o cuprinsese

subit?

Ea a dus o viață fericită după ce a plecat de aici, se gândi Sabina cu inima strânsă, dar mulți *alții*, printre care și prieteni și colegi de-ai ei, neavând încotro, au fost nevoiți să suporte în continuare oprimarea regimului comunist. Amintirile legate de acest loc nici măcar nu erau din cale afară de plăcute – asta până când Matthew a reintrat în viața ei și i-a transformat-o într-o adevărată poveste.

Se bucura că estul își dobândise, în sfârșit, libertatea. Atunci cum se explicau aceste lacrimi? Poate, reflectă ea, sunt lacrimi vărsate pentru un trecut chiar mai îndepărtat decât cel în care trăise aici, în Berlinul de Est – pentru anii lipsiți de griji ai copilăriei, pentru amintirea părinților ei... pentru acele clipe de fericire pe care nu le va mai putea retrăi niciodată.

Sau poate – la acest gând i se puse un nod în gât – poate că plângea de teamă. De teama că, în locul unde fusese cândva casa ei părintească, nu mai era, la fel ca aici, nimic... Că acea casă care era cândva plină de viață fusese dărâmată, transformată în praf și pulbere, așa cum ceea ce mai rămăsese din Zidul Berlinului se dezintegra acum încet, bucată cu bucată, sub ciocanele turiștilor avizi de suvenire...

Poate era mai bine că eforturile lui Matthew nu se soldaseră cu niciun rezultat. N-ar suporta să afle că *Lebenshaus* fusese demolată.

Făcu stânga-mprejur și porni repede în direcția opusă.

Nu se mai putea gândi la asta. Era prea dureros. Va trebui să își confrunte temerile, dar o va face treptat, încetul cu încetul.

Avea de mers un kilometru până la Alexanderplatz. Se va duce până acolo să vadă cum arată acum centrul Berlinului de Est. Ajungând la un colț de stradă cu totul neremarcabil, fu copleșită de o altă amintire – de astă dată nu a unei clădiri, ci a unui chip. Acesta era locul în care se întâlnea cu Hermann ori de câte ori aveau să-și transmită

ceva legat de activitatea rețelei.

Amintirea feței aspre și colțuroase a vechiului ei camarad o făcu să zâmbescă.

Dragul de el, murmură ea. Domnul să te binecuvânteze, Hermann, oriunde te-ai afla.

Ce n-ar fi dat să știe unde se afla acesta!

Dar nu îi știuse niciodată adresa. Întâlnirile lor aveau de obicei loc la acest colț de stradă sau în apropiere de locuința ei. *Oare ce-o fi făcând acum?* se întrebă ea. *O mai fi în Berlin? Vai, cât de tare aș vrea să-l revăd!*

Nici nu îndrăznea să spere la așa ceva. Nu putea decât să se roage pentru un miracol.

O, Doamne, pentru Tine nu există imposibil. Acum treizeci de ani Tu ne-ai ajutat pe toți să ne refugiem în vest. În comparație cu acel miracol, ar fi o nimica toată pentru Tine să-mi împlinești această rugămintă!

Apropiindu-se de Alexanderplatz, observă de departe cât de diferit era acum totul. Toate magazinele erau pline ochi de cumpărători. Peste tot domnea o energie frenetică aproape palpabilă, foarte diferită însă de tumultul din cealaltă parte a orașului. În ochii multora putea fi detectat un impuls aproape febril de a *cumpăra* și a *poseda bunuri*, ca și cum nou dobândita libertate de a participa la sistemul economic capitalist ar fi constituit în sine o plăcere îndeajuns de mare, indiferent dacă mărfurile din galantare meritau sau nu să fie achiziționate. Mare parte din ofertă era, în mod evident, de calitate inferioară. Era clar că magazinele de aici încă nu atinseseră nivelul calitativ al celor din Berlinul de Vest. De-a lungul trotuarelor, în ambele direcții, se înșirau tarabe la care se vindeau vechi articole militare rusești, tricouri și șepci ieftine, suvenire din Zidul Berlinului.

Sabina nu putu să simtă decât repulsie față de acest mercantilism de prost gust care contrasta atât de puternic cu maiestuoasele clădiri istorice din centrul orașului. Dezgustată, se urcă într-un taxi. Mai erau câteva locuri pe

care voia să le viziteze, dar începuseră să o doară picioarele și nu ar fi putut parcurge pe jos distanța până la următoarea ei destinație.

Cancelarul și șeful de partid

— Ah, Gustav, mulțumesc că ai răspuns atât de prompt invitației mele, îl întâmpină cu cordialitate cancelarul.

— Era de datoria mea să o fac, domnule cancelar, răspunse Schmundt.

— Ei, zău așa, Gustav, nu e nevoie să fii atât de formal, spuse Kolter, arătând spre scaunul de lângă el. Am trecut prin prea multe împreună în acești ani pentru a reduce prietenia noastră la o serie de platitudini.

— Vă rog să mă scuzați, domnule cancelar.

— Nu e nevoie să te scuzi. La o adică, eu trebuie să îmi cer iertare că ți-am cerut să vii atât de grabnic. Dar, vezi dumneata, mâine dimineață trebuie să mă întorc la Bonn și era imperativ să îți vorbesc înainte de plecare.

— Vă asigur că nu este o problemă.

— Acesta este unul dintre neajunsurile navetei între Bonn și Berlin, oftă Kolter. Ei, dar în curând toate departamentele vor fi mutate aici și aceste neplăceri vor lua sfârșit.

Gustav încuviință din cap.

— Și chiar dacă reprezentăm electorate diferite și uneori suntem nevoiți să adoptăm poziții opuse în cadrul dezbaterilor parlamentare, continuă cu însuflețire cancelarul, suntem doi oameni care se respectă reciproc și au trecut prin prea multe împreună pentru a lăsa ca acest fapt să stea în calea prieteniei lor. Ești de acord?

— Întru totul.

Cancelarul se ridică în picioare și se apropie de fereastra deschisă din spatele biroului său.

— Și acum parcă-mi vine greu a crede câte s-au schimbat în acești doi-trei ani, adăugă Kolter, oprindu-se în dreptul ferestrei, cu spatele la Gustav. Trăim vremuri incredibile, Gustav - de-a dreptul incredibile! Stau la

fereastră și privesc un Berlin unit... un Berlin liber! Uită-te și tu, Gustav – clădiri, șantiere, mașini, autobuze, camioane, turiști... Toate străzile freamătă de viață și de activitate, de la Alexanderplatz până la Kurfürstendamm, din est până în vest, în întregul oraș. Viață, energie, vigoare, vitalitate! Asta îmi inspiră toți acești oameni pe care îi văd mergând pe trotuar, adăugă cancelarul, arătând entuziast cu mâna spre trecători, fără să bănuiască iritarea pe care i-o provocau lui Schmudt vorbele lui.

Asta-i problema cu vest-germanii, își spuse Gustav în sinea lui. Se cred salvatorii celor din Est, nu partenerii lor egali.

— Uită-te și dumneata cât de hotărâți și de vioi le sunt pașii! Își continua Kolter monologul, fără a bănui scepticismul interlocutorului său. Emană cu toții însuflețire, exuberanță. Cum să nu iubești acest popor, Gustav? Nu există în toată lumea altul ca el. Și fără îndoială că acești oameni de ispravă vor aduce un tribut spiritului german reconstruind din temelii fostul sector estic, așa cum au insuflat o nouă viață celui vestic în anii '50.

Se răsuca încet și se îndepărtă gânditor de fereastră, fără a avea habar de nemulțumirea pe care i-o stârniseră celui alt cuvintele sale.

— Câte s-au schimbat... și asta în doar câțiva ani, oftă el. Aproape imediat după venirea lui Gorbaciov la putere, piesele de domino au început să cadă – în direcție opusă celei de care se temeau americanii! Într-un răgaz extrem de scurt, s-au succedat o serie de evenimente epocale – reformele din Rusia, organizarea de alegeri democratice... revendicările naționaliste ale republicilor din est, căderea Zidului, colapsul Uniunii Sovietice și acum reunificarea propriei noastre națiuni. La ce vor duce toate acestea? Care va fi următorul pas? Cine deține cheia viitorului?

Cancelarul se întoarse spre vizitatorul său, așezându-se în cele din urmă pe scaunul din fața acestuia.

— Noi deținem acea cheie, Gustav, continuă el pe un ton

grav. În mod excepțional, acum totul stă în mâinile câtorva persoane care, prin deciziile pe care le vor avea de luat, pot schimba cu adevărat cursul istoriei. Noi doi, stimat Gustav Schmundt, ne numărăm printre aceste persoane... doi politicieni deveniți prieteni în vâltoarea schimbărilor globale din ultima vreme, doi prieteni care evoluează cot la cot chiar în centrul scenei politice mondiale...

Oare de ce mă perie în halul ăsta? se întrebă intrigat Gustav. De regulă, înainte de a-i cere o favoare, cancelarul îl trata cu o porție dublă de lingușiri. Știa că nu era cazul să i se urce la cap. Va aștepta să vadă care erau, de fapt, intențiile lui Kolter.

— Trăim o eră cum n-a mai fost alta în istorie, îi dădea înainte cancelarul. Cu oportunități la tot pasul. Hitler a fost un maniac nebun, din cauza căruia Germania a regresat cu cel puțin cincizeci de ani. Dar acum am ajuns din nou la un nivel care ne permite să ne împlinim menirea ca o adevărată națiune între cele mai puternice națiuni din istorie. Dar acest statut important implică și obligații, Gustav. Obligațiile care îi revin unui lider. Obligația de a închea noi relații cu comunitatea internațională. Care este acum direcția adoptată de CEE [Comunitatea Economică Europeană, n.tr.] și cine vor fi cei ce o vor pune în practică? Acum, după dezintegrarea Uniunii Sovietice, cum se vor integra noile republici independente în politica mondială și, în speță, în cea europeană? Totul ține de cei ce dețin conducerea! Aceasta este cheia viitorului. A apărut, în mod indubitabil, o nouă ordine mondială, ca să folosesc terminologia introdusă de domnul Bush. Dar cine va conduce această nouă lume în secolul al XXI-lea? Sunt sigur că știi unde bat cu asta, Gustav. *Noi* vom fi cei ce o vor conduce – Germania, Berlinul, cancelarul și Bundestagul. Lumea va fi guvernată chiar din acest birou, Gustav. *Acesta* este focarul viitorului, al acestei noi ordini mondiale.

Kolter se opri și trase adânc aer în piept, vădit însuflețit de ceea ce spunea.

— Fără îndoială că RFG a fost un stat puternic și, în mod similar, RDG a fost, din toate punctele de vedere, liderul blocului răsăritean. Dar, acum, Germania unită deține o putere la care nici cu gândul n-a gândit vreunul dintre predecesorii noștri. Acum că Uniunea Sovietică a fost scoasă din joc, Germania a devenit *principala* putere a Europei. În momentul de față, dragă Gustav, cursul evenimentelor este dictat de trei mari puteri: SUA, Japonia și Germania. Te cam trec fiorii dacă te gândești ce responsabilitate uriașă apasă pe umerii noștri, nu-i așa? Iar Japonia e o țară atât de mică... Cât timpâși va mai putea menține actualul nivel economic? N-are unde să se extindă, aliați la care să apeleze... Mai devreme sau mai târziu, energia acestei dezvoltări industriale și creative va începe, în mod inevitabil, să scadă. Înțelegeți la ce mă refer, Gustav? Frâiele sunt în mâinile noastre. Chiar și Statele Unite au intrat într-un declin lent, dar sigur. Or noi le suntem extrem de îndatorați și este în interesul stabilității mondiale ca SUA și NATO să rămână puternice și de acum înainte. Totuși, în anii care vin, tot mai multe vor depinde de noi. Și noi vom avea obligația să conducem cu mare grijă această alianță a marilor puteri. Va trebui să apărăm și să ocrotim toate resursele lumii - resursele naturale, financiare și, nu în ultimul rând, pe cele umane. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care ți-am cerut să îmi faci o vizită în această seară, dragul meu Gustav. Trebuie să discutăm despre ședința parlamentară de săptămâna viitoare. Sper că pot să contez în continuare pe votul partidului tău. Situația se arată favorabilă?

— Cât de favorabilă se poate arăta în această fază preliminară, răspunse Schmundt.

— Nu e tocmai preliminară, ripostă Kolter cu o ușoară exasperare în glas pe care și-o mască însă aproape instantaneu. Ședința e programată pe săptămâna viitoare. Acest vot pentru ajutorarea fostelor republici sovietice este crucial, Gustav. Fără sprijinul nostru, toate aceste națiuni

tinere s-ar putea să nu supraviețuiască. Ajutându-le, vom stabili un model de cooperare demn de urmat de toate statele lumii. Trebuie să mă asigur că pot conta pe voturile voastre. Cei din opoziție vor face tot posibilul să respingă proiectul.

Gustav dădu din cap, fără a da însă de înțeles în vreun fel dacă subscrie sau nu la părerea cancelarului.

— Klaus se opune, fără excepție, oricărei propuneri înaintate de mine, continuă Kolter. Cred că ar fi în stare să respingă chiar și un proiect de lege pe care îl susține în secret și asta doar ca să-mi facă mie în ciudă. În orice caz, e hotărât să îmi submineze eforturile și de astă dată și cred că va avea de partea lui și celelalte partide din opoziție. *Nu* m-ar mira să te fi abordat și pe dumneata! adăugă el, cu un zâmbet slab.

— Nu există secrete nici la Bonn și nici aici, în Berlin, răspuse Gustav, întorcându-i zâmbetul.

Ambii știau mai multe decât erau dispuși să admită în mod deschis.

— În orice caz, reluă cancelarul, noi doi avem o *înțelegere* pe care, după ce te-am salvat din acel guvern-epavă în ultimele luni de existență ale Republicii Democrate Germane și ți-am mijlocit alegerea în noul Bundestag, dumneata ai respectat-o mereu și pentru asta vreau să știi că îți sunt extrem de recunoscător. Ești un aliat de nădejde, Gustav Schmundt.

— Vă mulțumesc, domnule cancelar.

— Înțelegi, așadar, cât de important este acest vot. De-a dreptul vital și nu doar pentru republicile răsăritene, ci și pentru mine, pentru păstrarea reputației mele atât în țară, cât și peste hotare. Este atât de important, încât am considerat că este justificat să convoc o sesiune extraordinară. Nu-ți ascund, prietene, că dumneata ești cel căruia i se datorează, în mare măsură, nu doar unitatea coaliției mele, ci și siguranța statutului meu și faptul că Germania are un cuvânt greu de spus pe scena politică

mondială. Iată de ce spuneam adineauri că noi doi – Kolter și Schmundt – vom deține împreună puterea de a stabili cursul evenimentelor. Iată de ce...

Vocea secretarei răsună în interfon, întrerupându-l.

— Mă scuzați, domnule cancelar... îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar tocmai a sunat Herr Raedenburg și știu că doreați să discutați cu dânsul.

— E încă pe fir? întrebă Kolter.

— Da, domnule cancelar.

— Îți mulțumesc, Helga. Fă-mi legătura, răspuse Kolter, după care se duse la birou și ridică receptorul. Gentz! Cum mai ești, bătrâne? întrebă el zâmbind, după care ascultă cu atenție. Da. Azi?... Înțeleg... Bineînțeles că vreau să ne întâlnim, din moment ce te afli aici. Dar, din păcate, mâine dimineață trebuie să plec la Bonn... Rămâi o săptămână întreagă? Perfect – ne vom întâlni când mă întorc... înțeleg. Așa se întâmplă cu congresele astea, îți ocupă tot timpul, la fel ca politica... înțeleg... Da, da, sună bine. Stabilește detaliile cu Helga. Abia aștept să ne întâlnim.

După ce puse receptorul în furcă, Kolter se întoarse la invitatul său.

— Îl cunoști pe Gentz Raedenburg? întrebă el, așezându-se pe scaun.

— Doar din auzite, răspuse Schmundt. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Este un om deosebit. Ne cunoaștem de ani de zile. N-am întâlnit niciodată un om mai principial. Săptămâna aceasta, participă la un congres evanghelic organizat aici, în Berlin.

Gustav dădu din cap fără să facă vreun comentariu. Puțin îi păsa lui de alde Raedenburg și de convenția unor fanatici religioși.

— Revenind la ceea ce spuneam, reluă cancelarul, soarta acestor națiuni depinde de noi, Gustav. De mine și de dumneata. Au trecut printr-o iarnă grea, după cum bine știți, și se confruntă în continuare cu probleme economice

deosebit de grave. Au nevoie de ajutorul nostru și eu sunt hotărât să le ofer acest sprijin, dând astfel un exemplu întregii lumi.

Zicând acestea se ridică în picioare, dând de înțeles că întrevederea se apropia de sfârșit.

— Așadar, pot conta pe tine, nu-i așa? întrebă el, întinzând mâna spre Gustav, ca pentru a pecetlui încă o dată alianța ce stătea la baza coaliției parlamentare.

— Nu v-am dezamăgit niciodată, domnule cancelar, răspunse Gustav, ridicându-se la rândul său.

Dădu mâna cu Kolter, apoi părăsi somptuosul birou, traversă coridorul și ieși în briza răcoroasă a serii.

31

Întrebări

În timp ce Sabina se plimba gânditoare prin marele oraș ce reprezenta chintesența spiritului german și o parte integrantă a propriului ei trecut, iar Gustav cugeta la discuția avută cu cancelarul, Matthew asculta o prelegere care îi proiectase gândurile în zeci de direcții.

—... colapsul comunismului le-a adus multora libertatea, spunea vorbitorul. Dar, odată cu comunismul, s-a deșirat și o anumită țesătură socială care, deși era urzită cu fire de teamă, tiranie, privațiuni și deznădejde, reușea totuși să țină sudate toate elementele societăților răsăritene, conferindu-le o oarecare structură și previzibilitate. Chiar dacă nu se bucurau de libertate în sensul pe care noi, occidentalii, îl atribuim noțiunii, majoritatea oamenilor aveau ce să mănânce. Diferența dintre categoriile sociale nu era atât de accentuată.

După colapsul dominației sovietice însă, prăpastia dintre păturile sociale a devenit tot mai evidentă. Străzile din Varșovia, Praga, Budapesta, Cracovia și București s-au umplut brusc de persoane fără adăpost. Iar acum, când cetățenii acestor națiuni au libertatea de a călători peste hotare, avem de-a face cu o adevărată migrație. Țările occidentale s-au umplut de țigani veniți din Est – vagabonzi, nomazi, toți oameni fără căpătâi. Și orașele vestului au devenit deșertul acestor pribegi.

În asta constă, prieteni, cea mai mare provocare și totodată cea mai mare oportunitate a evanghelismului modern. Acești oameni sunt flămânzi – noi trebuie să le dăm să mănânce. Le este sete – noi trebuie să le dăm de băut. Sunt fără adăpost – noi trebuie să le găsim adăposturi. Le este frig – noi trebuie să îi acoperim cu păaturi călduroase. Trăiesc în deznădejde – noi trebuie să le redăm speranța.

Noi suntem uneltele Domnului!

Căci Dumnezeu ne zice: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Aceasta trebuie să fie misiunea noastră, stindardul nostru, sunetul de goarnă al inimilor și al glasurilor noastre – farul călăuzitor spre care să ne îndreptăm cu credință și hotărâre. Este datoria noastră să vestim întregii lumi mesajul speranței și să îi hrănim pe cei aflați în nevoie, să îi îmbrăcăm, să îi adăpostim și să le ostoim setea. Acesta este, în esență, mesajul Noului Testament. Și asta, o spune chiar Domnul, ne va deschide porțile către împărăția cerurilor.

Așadar, nu putem rămâne indiferenți la cuvintele Sale. Să îi hrănim pe nevoiași, să îi îmbrăcăm, să le găsim adăposturi. Calea noastră este clară. Însuși Iisus ne-a arătat-o. Iar cei pe care trebuie să îi ajutăm se află chiar în fața ochilor noștri – bătând zi și noapte cărările asfaltate ale deșertăciunii, într-o nesfârșită părădorie a deznădejdi.

Conferențiarul se opri, bău niște apă din paharul din fața lui, apoi, după ce aruncă o privire spre ceas, își reluă discursul.

În timp ce Matthew asculta prelegerea, gândurile îi zburau, când și când, fără voia lui, la tatăl Sabine.

—... ni s-au deschis larg ușile către cei nevoiași și fără adăpost... Trebuie să trimitem *persoane* echipate cu tot ceea ce este necesar pentru a întâmpina nevoile despre care am vorbit. Oameni care vorbesc limbi străine, cu pregătire medicală și psihologică – oameni ale căror mâini și cuvinte să înlăture nevoile săracilor și să le *atingă* sufletele.

...*Ajutoare* creștinești – alimente, apă, păături, medicamente, mănuși, cămăși, încălțăminte... adunați și trimiteți toate *lucrurile* necesare misiunii noastre... ceea ce implică străngeri de fonduri, donații de alimente, îmbrăcăminte, păături – măsuri pe care le vom lua cu toții în bisericele noastre și în comunitățile în care trăim. Trebuie să

punem bazele unei organizații pentru adunarea donațiilor care să asigure un flux continuu de ajutoare...

...sedii în care să se ofere călăuzire spirituală, hrană, căldură și adăpost, birouri, locuri pentru depozitarea ajutoarelor ce urmează a fi distribuite, adăposturi propriu-zise... paturi, bucătării și săli de masă...

...totul depinde de voluntarii noștri – de acei creștini plini de compasiune și dăruire dispuși să renunțe la traiul lor confortabil și îmbelșugat și să meargă în aceste locuri unde nevoia este atât de adâncă. De cei ce...

Câțiva ascultători își luau notițe, observă Matthew, învârtindu-și ochii prin sală. Vreo doi înregistrau prelegerea cu reportofonul. Toți păreau de-a dreptul vrăjiți de discurs. Bărbatul de pe podium vorbea cu un entuziasm atât de debordant, încât mai că-ți venea să te înscrii numaidecât voluntar în proiectul expus de el.

După încheierea prelegerii, o mare parte din public mai rămase o vreme în sală pentru a pune diverse întrebări. După finalizarea dezbaterii, Matthew se întâlnește cu fiul său pe coridor.

— Ei, cum a fost conferința la care ai participat?

— Cum mă așteptam, răspunse Tad. Am aflat care este „*cea mai bună*” metodă de evanghelizare a Europei de Est”.

— Și care ar fi aceea? se interesă Matthew.

— Distribuirea de broșuri și cărți care să-i preseze pe oameni să-L primească pe Dumnezeu în viața lor. Chestii de genul ăsta.

— Credeam că tema congresului este noua ordine mondială.

— Și cu, răsese Tad. Dar aceea a fost doar deschiderea unei prelegeri tipice despre evanghelizare și nevoia de a tipări numaidecât un catralion de publicații în toate limbile est-europene care să fie distribuite gratuit peste tot.

Matthew pufni în râs.

— Eu am asistat la un discurs cu totul diferit.

— Și anume? întrebă Tad, așezându-se alături de tatăl

său.

— A fost interesant. Chiar foarte interesant. Cred că ar fi trebuit să fie una dintre cuvântările-cheie adresate întregului congres.

Cel care a ținut discursul este, în mod clar, un om dinamic. A venit cu o mulțime de sugestii practice. A vorbit despre lucrurile importante – și, în unele cazuri, de-a dreptul imperative – care trebuie făcute. Și totuși... nu știu... parcă...

— Lipsește ceva? sugerează Tad.

— Nu știu dacă „lipsește” este cuvântul potrivit. Nu mă înțelege greșit – îi dau dreptate în tot ceea ce a spus... doar că nu pot să nu mă gândesc cât de diferite sunt toate astea – făcu un gest amplu indicând hotelul și centrul de conferințe – de perspectiva pe care o avea bunicul tău cu privire la modul în care trebuie să-i abordeze pe ceilalți un ucenic al lui Cristos – pentru a avea un impact *real* în viețile acestora.

— Mda, nu mi-l imaginez pe bunicul organizând un congres în acest scop.

— Ai dreptate, Tad. Baronul i-ar fi invitat pe toți la *Lebenshaus* să se odihnească și să exploreze grădina împreună cu el, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut să organizeze un eveniment atât de... grandios, spuse Matthew, clătinând din cap. Nu mă înțelege greșit, sunt sigur că acest congres este benefic multora. Dar parcă niciuna dintre abordările pe care le-am auzit până acum nu m-a convins într-un totuș...

Se ridică în picioare.

— Hai să bem niște cafea până la următoarea conferință. Cred că mai trebuie să reflectez puțin la asta. Se pare că fiecare nouă conferință generează mai multe întrebări decât răspunsuri.

32

Nemulțumire

Gustav Schmundt părăsi clădirea care găzduia biroul provizoriu al cancelarului chinuit de senzația supărătoare că, în toți acești ani, Hans Kolter nu făcuse decât să își bată joc de el, cu subtilitatea care îl caracteriza, desigur, și poate nici măcar în mod intenționat.

De când ajunsese la putere, Hans dobândise o condescendență inerentă unui ego tot mai umflat. Afișa aroganța vest-germanului care se crede superior. Or pe Gustav îl scotea din sărite când aceasta era îndreptată spre persoana lui.

Cică *amândoi* dețineau puterea! pufni disprețuitor. Niciunul dintre ei nu credea o iotă din aceste minciuni gogonate! în realitate, Hans nu catadicsea să se întrețină cu el decât înainte de votarea unui proiect de lege important și atunci îl copleșea, invariabil, cu un potop de vorbe măgulitoare.

Detesta să fie folosit. Ani întregi fusese marioneta comuniștilor, iar acum, după ce, făcând uz de influența sa, îi obținuse alegerea în noul parlament, Kolter îl dăduse complet uitării. Își amintea de el doar înainte de dezbaterile unei moțiuni. Și asta deoarece Hans știa că Gustav îi va aduce voturile partidului CSDU. Și Gustav o făcea de fiecare dată, fiindcă n-avea încotro.

Că-i convenea ori ba, îi era dator vândut lui Hans Kolter și nici măcar infatuarea supărătoare a cancelarului nu putea schimba acest lucru. Fără ajutorul pe care îl primise din partea lui Kolter în 1989 și 1990, Gustav Schmundt ar fi fost pe nicăieri în momentul de față – sau poate chiar în pușcărie, dacă s-ar fi aflat cumva de faptele pe care le săvârșise în calitate de ofițer *Stasi*. Totuși, reușise să distrugă toate dovezile scriptice care îl implicau în activitățile mai controversate ale poliției secrete de la

sfârșitul anilor '50 și începutul anilor '60, iar Kolter habar nu avea de trecutul său. Din câte știa el, Gustav Schmundt fusese toată viața un funcționar est-german de nivel mediu.

Și, pentru ca lucrurile să rămână așa, Gustav nu putea să-l calce pe coadă. Chiar dacă secretul trecutului său nu va fi descoperit niciodată, era de ajuns un cuvânt din partea lui Kolter și își putea lua adio de la cariera politică. Era doar un est-german bătrân și neinteresant pe care nimeni nu va ezita să îl înlocuiască la următoarele alegeri cu un politician mai tânăr.

Ce mai, era la cheremul lui Hans Kolter!

Câteodată mai că-și dorea ca lucrurile să fi evoluat altfel. La drept vorbind, lui nu-i displicuse atât de tare regimul comunist. Comparativ cu alții, lui îi mersese destul de bine pe atunci. Totuși, lucrurile se schimbaseră și, în situația de față, nu putea să fie decât recunoscător pentru actualul său statut.

Chiar dacă uneori îl găsea de-a dreptul detestabil pe Kolter, adevărul e că probabil acesta îi salvase viața. Iar Kolter avea grijă să i-o amintească mereu. O făcea de fiecare dată subtil, desigur. Dar, înaintea unei mișcări importante, știa întotdeauna să joace, într-un fel sau altul, această carte a salvatorului. Uneori era de ajuns o inflexiune a vocii sau o anumită privire ca Gustav să înțeleagă exact la ce se referea cancelarul – că nu va înceta niciodată să-i reamintească de soarta pe care o avusese Honecker, soartă care l-ar fi așteptat probabil și pe Schmundt dacă el nu i-ar fi întins o mână de ajutor.

Oamenii de teapa lui Kolter erau experți în astfel de jocuri psihologice, gândi ofuscăt Gustav. Își înfingeau ghearele în victimele lor și apoi nu le mai dădeau drumul, insuflându-le o dependență perversă, acoperită cu straturi de obligații nerostite. Nu era ușor să te eliberezi din aceste gheare, iar Kolter era un maestru al acestui joc prin care subjugase deja nenumărate persoane din întreaga Germanie. Probabil că așa procedează toți politicienii de

vârf. Poate că secretul succesului e tocmai acesta: a ști să „ajutri” pe cineva pentru ca apoi să-i ceri să îți întoarcă însutit favoarea.

Oare el de câte ori va mai trebui să-l răsplătească pe Kolter pentru supraviețuirea sa politică? N-avea cum să știe. Oare va avea vreodată curajul să voteze împotriva cancelarului? Tot ce știa în momentul de față era că se cam săturase să-i cânte în strună unui om care îl privea de sus!

Detesta să fie tratat ca un copil... și mai ales având în vedere faptul că el era cel ce asigura unitatea coaliției lui Kolter. Îi fusese loial în tot acest timp. Votase în favoarea lui de fiecare dată. Oare nu venise vremea să fie tratat și el cu puțin respect?

Totuși, era periculos să te opui cancelarului. Dacă făcea un pas greșit și asta mai ales acum, la o vârstă înaintată, Gustav risca să piardă totul – nu doar cariera politică! Kolter nu era genul de om pe care să ți-l dorești ca dușman, mai ales acum, când popularitatea de care se bucura pe plan mondial atinsese cote maxime. *Dacă e să fac o schimbare, cugetă Gustav, va trebui să mă asigur că voi alege tabăra câștigătoare!*

Iată de ce întâlnirea secretă pe care o avea în această seară era atât de importantă. De rezultatul întrevederii depindea viitorul multora și, nu în ultimul rând, al propriei sale persoane.

O discuție la cină

Sabina se întorsese la hotel în ultima oră de conferințe. După încheierea dezbaterilor, Matthew o găsi așteptându-l în cameră.

— Cum a fost plimbarea?

— Meditativă, răspunse Sabina cu un surâs.

— Și eu am meditat la multe lucruri în după-masa asta.

— La ce anume?

— La multe. Și eu aș vrea să-mi povestești despre plimbarea ta, dar ce-ai zice să luăm întâi cina? Iosif și Tad au plecat deja să caute un restaurant bun. Am convenit să ne întâlnim cu toții în holul hotelului peste douăzeci de minute.

— Of, gemu Sabina, mă dor îngrozitor picioarele.

— În acest caz, am putea cere să ni se aducă ceva de mâncare în cameră.

— Nici gând, vom face cum ați convenit. În fond, o vacanță care nu te lasă sleit de puteri nu se poate numi vacanță!

Peste patruzeci și cinci de minute, erau așezați toți patru la masă în restaurantul ales de Tad și Iosif. Ospătarul tocmai le luase comanda și conversația începuse să curgă liber.

— Ei, și pe unde ai fost azi? o întrebă Matthew pe Sabina.

— M-am dus întâi la fostul meu loc de muncă, apoi la vechiul sediu al consulatului american, unde ne-am reîntâlnit noi doi, după care am mers la fosta mea adresă. Casa în care locuiam a fost demolată.

— Cum așa?... Și ce este acum acolo?...

— Nimic, dar se pare că se va construi ceva în curând. De acolo m-am dus până la Alexanderplatz și apoi am luat un taxi până la cimitir.

— Vorbești serios? exclamă Matthew. Până la cimitirul de pe strada Fischer?

— Îmi doream să revăd locul acela, răspunse Sabina. În afara faptului că zidul a fost dărâmat, cimitirul a rămas în mare parte neschimbat.

— Și eu trebuie să fac un drum până acolo, interveni Iosif. Știu că este un loc important pentru voi doi, dar nu uitați că are o semnificație profundă și pentru mine: acolo mi-am încredințat inima Domnului și tot acolo am reîntâlnit-o pe Ursula după ani lungi de separare.

— Poate că am putea să mergem toți patru, sugeră Matthew.

Toți ceilalți încuviințară din cap.

— Mai e acolo mormântul lui E. Brecht? adăugă Matthew, adresându-se soției sale.

Sabina surâse.

— Am căutat peste tot... dar mă tem că nici mormântul nu mai există.

— Era de așteptat. Păcat. Aș fi vrut să îi putem arăta lui Tad exact unde se afla groapa prin care ne-am refugiat.

— Și ce ne împiedică? întrebă Iosif. Orice ar fi acum acolo, aș găsi și cu ochii închiși locul de veci al onorabilului Brecht. Și sunt convins că și tu la fel, Matthew. În fond, tu ai condus întreaga operațiune.

Matthew izbucni în râs.

— Domnul a condus-o, nu eu! Eu eram mort de frică.

— Dar n-ai arătat-o și eu am avut încredere totală în tine, spuse Sabina, după care adăugă: Ei, dar m-am gândit destul la trecut pe ziua de azi! Povestește-mi mai bine despre ziua ta, Matthew. Spuneai că ai meditat la multe lucruri în după-masa aceasta. La ce te refereai, mai exact?

— Am participat la un seminar extrem de interesant, dar din păcate n-am putut să mă concentrez într-un totu asupra prelegerii fiindcă gândurile îmi zburau constant la tatăl tău. Mă întrebam ce părere ar fi avut baronul despre un asemenea congres.

— Care a fost tema prelegerii?

Matthew îi explică pe scurt, conchizând:

— Dar chiar mai interesant decât ceea ce s-a spus a fost componența auditoriului.

— Adică? întrebă Iosif.

— În primul rând, sala a fost pe jumătate goală – nici nu știu dacă erau treizeci de persoane în total. Iar conferențiarul este un om extrem de apreciat în anumite cercuri. S-a scris despre el în multe reviste importante... Ce mai, este o personalitate de talie mondială. Și, totuși, iată-l ținând o prelegere despre care s-ar fi zis că nu auzise nimeni. N-am văzut în public pe niciunul dintre cunoscuții mei și niciunul dintre cei prezenți nu părea să știe cine sunt eu.

— Și asta ți-a atins orgoliul, tată? glumi Tad.

— Ei, bineînțeles că nu! exclamă Matthew. Mă cunoști, doar. Ideea e că n-am văzut mulți lideri conservatori acolo. Prelegerea a fost, ce-i drept, de factură liberală – de evangheliism social – dar extrem de convingătoare. S-au spus exact genul de lucruri pe care ar trebui să le audă liderii fundamentalisti. Dar eu n-am văzut niciunul în auditoriu. De fapt, nu m-ar mira să aflu că toți cei ce au asistat la seminar nutresc *deja* convingeri similare.

— La fel s-a întâmplat și în cazul conferințelor la care am participat eu, remarcă Iosif. Nu m-am gândit până acum la asta, dar să știi că ai dreptate: cei mai mulți nu caută să afle idei noi, ci aleg să audieze exclusiv discursuri care confirmă pozițiile pe care le-au adoptat *deja*.

— Exact, încuviință Matthew. În cadrul congreselor creștine, participanții tind să facă bisericuțe. Or, pentru a da cu adevărat rezultate, un astfel de eveniment ar trebui să consistă într-o polenizare încrucișată de idei, metode și personalități. Cei ce ar fi avut de învățat de pe urma conferinței de care vă vorbesc probabil că asistau între timp la dezbateri despre lucrurile pe care le fac *deja*, care nu mai prezintă o noutate pentru ei. Or, așa, unde-i provocarea în

treaba asta?

— Cum ți s-a părut conferința la care ai participat? întrebă Sabina.

— Grozavă. Omul a făcut câteva sugestii demne de luat în seamă... a vorbit despre lucruri importante. Și totuși... nu știu ce să zic... Discursul a fost însuflețitor, dar parcă... unidimensional. Conferențiarul nu a pomenit nici măcar o dată de Evanghelie și nici de evanghelizarea propriu-zisă. N-a pomenit nimic de mântuire, de rugăciune sau de puterea lui Dumnezeu de a salva vieți. Totul s-a rezumat la a-i ajuta pe săraci cu alimente, păături și câni cu apă rece. Ceea ce nu e deloc greșit, pentru că așa ne îndeamnă și Iisus.

— Și atunci ce anume te-a deranjat? întrebă Tad.

— Nu mă înțelege greșit. Susțin întru totul partea legată de binefacere. Dumnezeu ne îndeamnă să facem binele. Iar comunitatea creștină ar putea să facă infinit mai multe în acest sens decât o face în momentul de față. Din acest punct de vedere, nu pot decât să aplaud mesajul conferențiarului. Totuși, nu văd în ce măsură putem să numim asta *evanghelizare*. E, mai degrabă, o evanghelizare-surogat fără niciun *mesaj* evanghelic. Este binefacere și este de *datoria* noastră să facem binele, căci așa ne îndeamnă Iisus. Totuși, nu știu dacă astfel de acțiuni pot fi numite *evanghelizatoare* doar pentru că sunt acte de caritate. Participanții poate c-or fi evangheliști, dar cuvintele, conținutul Evangheliei, lipsesc cu desăvârșire.

— Eu, pe de altă parte, replică Iosif, sunt cam sătul să ascult evangheliști care propovăduiesc *mesajul* convertirii și al mântuirii, fără a face însă ceva concret pentru a ostoi setea unei lumi însetate.

— Sătui suntem cu toții, încuviință Matthew.

— Mesajul evanghelic propriu-zis este asimilat cu mare dificultate de către evrei, continuă Iosif. De-a lungul anilor, m-am lovit constant de această problemă. Evreii înclină să respingă conținutul învățăturilor creștine, considerând că

acestea există în vid.

— Iubirea lui Dumnezeu trebuie împărtășită celor aflați în nevoie atât prin vorbe, cât și prin fapte, fu de părere Sabina.

— Doar că, din păcate, asta nu se întâmplă decât foarte rar, remarcă Tad.

Conversația le fu întreruptă de sosirea ospătarului.

— Și ce mai face Ursula? se interesă Sabina după ce roștiră o rugăciune și începură să mănânce.

— E bine, răspunse Iosif. Dar e necăjită că nu poate fi și ea aici cu noi.

— Ei, chiar *atât* de necăjită nu cred eu că e acum, că are încă o nepoțică! râse Sabina.

— Aici chiar că nu pot să te contrazic, răspunse Iosif zâmbind. Și... vrei să-ți spun un secret?

— Bineînțeles!

— Am vorbit adineauri cu ea la telefon și mi-a spus că totul merge bine acasă, așa că în scurtă vreme s-ar putea să ni se alăture aici, în Berlin.

— Vai, Iosif, ar fi de-a dreptul minunat! exclamă Sabina entuziasmată.

Discutară o vreme despre familiile lor și alte chestiuni personale, după care, cu mult înainte de servirea desertului, se adânciră din nou în dezbaterile celor mai bune metode de a face cunoscută lumii împărăția Tatălui.

Matthew tocmai vorbise despre puternica influență pe care o avusese baronul în viața tatălui său și asta cu toate că tatăl Sabine nu făcuse nicio încercare vădită de a-l converti pe diplomat.

— Și la fel s-a întâmplat și cu noi doi, dragă Matthew, spuse Iosif, încuviințând din cap. Faptul că azi suntem amândoi creștini nu se datorează vreunui mesaj evanghelic, ci exemplului de viață dat de doi oameni ai lui Dumnezeu – un exemplu atât de grăitor, încât a fost imposibil să îl ignorăm. Ești de acord cu mine?

— Bineînțeles.

— Acesta este, de altfel, și unul dintre motivele pentru care am ținut să fiu prezent la acest congres – asta pe lângă șansa de a vă revedea pe voi, se înțelege!

Atât Matthew, cât și Sabina izbucniră în râs.

— Adică nu *noi* am fost principalul motiv pentru care ai venit la Berlin?! exclamă Matthew, mimând stupefacția.

— În toți acești ani m-am rugat să am ocazia să-l revăd pe Dieder Palacki. *Trebuie* să îi strâng mâna, să mă uit în ochii lui și să-i spun ce impact au avut cuvintele lui usturătoare și ajutorul său plin de compasiune asupra vieții mele.

— Nimic nu are un impact mai mare în viața noastră decât sacrificiul pe care este dispus să îl facă pentru noi un om al lui Dumnezeu, spuse Sabina.

Se lăsă tăcerea preț de o clipă, răstimp în care cei doi bărbați reflectară la vorbele ei. Sabina se gândea, de bună seamă, la tatăl ei și la impactul pe care îl avea și acum asupra multora puterea de sacrificiu de care dăduse acesta dovadă toată viața.

— Ce înțelegi prin „cuvinte usturătoare”? întrebă în cele din urmă Tad.

Iosif zâmbi.

— Să zicem că Dieder Palacki e genul de om care nu menajează pe nimeni și vorbește fără ocolișuri atunci când consideră că Dumnezeu i-a dat ceva de spus. Dacă îl asculți cu smerenie, efectul vorbelor lui poate să-ți schimbe viața. Eu trebuie să recunosc că nu m-am arătat foarte smerit când mi-a vorbit, dar eram deja de atâta amar de vreme în căutarea adevărului, încât eram dispus să acord o șansă oricui s-ar fi oferit să-mi dea un răspuns.

— Revenind la ceea ce ai spus adineauri, interveni Matthew, da, trebuie să recunosc că tatăl meu și cu mine ne-am întors spre Dumnezeu nu atât datorită unui anumit mesaj de mântuire, cât modelului de viață oferit de Sabina și de părinții ei. Nu că învățăturile creștine de care ne-au vorbit ar fi fost lipsite de logică sau neverosimile.

Dimpotrivă. Doar că mie și tatii – doi atei la vremea aceea – nu asta ne-a stârnit în primul rând interesul.

— Ceea ce apropie sufletele oamenilor de Tatăl nostru ceresc nu sunt cuvintele, ci *viața*, spuse Iosif. Aceasta este ideea pe care trebuie să o comunicăm atunci când ne va veni rândul să luăm cuvântul. Credința se poate naște *doar* din viață.

O convorbire nocturnă

La nouă ore după întâlnirea dintre Schmundt și cancelarul german, într-un cartier mai sărăcăcios decât cel în care Gustav aştepta să treacă timpul, consultându-şi ceasul şi uitându-se pe geam din două în două minute, un alt bărbat mergea grăbit pe trotuarul prost luminat, cu un pachet la subsuoară.

Gustav habar nu avea de existenţa misteriosului pieton; acesta, în schimb, ştia o mulţime de lucruri despre Schmundt. Nu de alta, dar politicianul fără astâmpăr era chiar motivul pentru care venise Claymore în capitală – aterizase pe aeroportul din Berlin cu doar două ore în urmă – şi subiectul dosarului confidenţial pe care îl ducea acum sub braţ. Interlopul se îndrepta spre locul de întâlnire stabilit cu cel cu care avea să se vadă mai târziu, Gustav.

Claymore fusese instruit să meargă până la Poarta Brandenburg din fostul sector estic al oraşului, de acolo s-o ia spre sud pe Grotewohistraße, apoi la est, pe Behrenstraße, prin labirintul înaltelor clădiri din piatră ce găzduiau câteva dintre birourile provizorii ale noului guvern german unit, şi în cele din urmă pe Friedrichstraße, până în zona hotelului ieftin la care se cazase.

Undeva pe acest traseu, o maşină avea să tragă în dreptul lui, iar el trebuia să urce numaidecât. Dacă nu apărea nicio maşină, fusese instruit să se întoarcă la hotel şi să aştepte.

Până acum, nu-şi făcuse apariţia niciun automobil. După treizeci de minute de mers pe jos, Claymore ajunsese înapoi la hotelul de unde luase recent un taxi până la Poarta Brandenburger.

Intră în hotel, străbătu holul fără să arunce măcar o privire recepţionerei şi urcă grăbit, câte două trepte odată, până la al doilea etaj. Mocheta roasă de pe scară şi

coridoare abia ce reușea să camufleze zgomotul pașilor săi apăsăți.

Ajuns în cameră, aprinse becul de 40 de wați al veiozei și se așază pe pat, nervos că pierduse o oră întreagă cutreierând de-a prostul pe străzi.

Peste două minute, sună telefonul. Îl lăsă să țârâie de câteva ori, apoi se ridică fără tragere de inimă, se apropie leneș de măsura pe care se afla telefonul și ridică, în sfârșit, receptorul.

— *Ja.*

— Văd că ai ajuns în Berlin la ora stabilită.

— Și aș fi avut o oră la dispoziție să trag un pui de somn, dacă n-aș fi fost trimis să umblu teleleu, ripostă cătrănit ocupantul camerei. De ce m-ați pus să bat atâta drum, dacă nu aveați de gând să...

— Am făcut-o pentru binele tău, amice, răspunse celălalt, cu un hohot gâlgâit, gutural.

— Pentru binele *meu*?! Mersi, dar mă puteam lipsi de acest exercițiu fizic. De ce nu m-ați abordat pe traseu?

— Din motive bine întemeiate. Te-am urmărit.

— M-ați urmărit?! Dacă nu aveați încredere în mine, de ce...

— Ei, nu te ambala! A trebuit să mă asigur că nu ești filat. N-am de gând să-mi asum riscuri inutile. Miza jocului e prea mare. Ai la tine dosarul pe care ți l-am cerut?

— Da, am dosarul deputatului, mârâi în receptor interlopol.

— Inclusiv dovezile de care am vorbit... cu privire la trecutul său?

— Inclusiv.

— Excelent. Lasă dosarul în fața ușii.

— Poftim?! Ați înnebunit?!

— Nu va rămâne acolo mai mult de zece secunde. Sunt pe aproape.

— Și banii?

— Am să-i las în fața ușii. După ce vei auzi o bătaie

ușoară, așteaptă cincisprezece secunde și apoi deschide ușa.

— Și dacă nu vor fi de ajuns?

— Colaborarea noastră încă n-a luat sfârșit. Spuneai că mai faci investigații și că s-ar putea să afli mai multe despre acest caz.

— Așa e.

— Data viitoare am să-ți mai dau niște bani. Între timp, dacă onorariul pe care îl vei găsi în pachet nu e suficient, deși eu unul mă îndoiesc sincer de asta, ești liber să mă treci în fruntea listei negre.

Claymore nu spuse nimic.

— Data trecută am vorbit de o eventuală călătorie până la Moscova, continuă interlocutorul său. Îți aduci aminte?

— Da.

— Ei bine, a venit vremea să faci un drum până acolo.

— În ce scop?

— Când ajungi, sună-mă la numărul privat să-mi spui cum pot lua legătura cu dumneata, apoi așteaptă să te contactez.

— Va fi o misiune de supraveghere sau un asasinat?

— Poate și una, și alta. Fii pregătit pentru orice.

O întâlnire în miez de noapte

Nu era nicidecum prima sa întâlnire cu Klaus Drexler, dar era, de departe, cea mai importantă, iar împrejurările în care avea loc erau, fără doar și poate, inedite.

Deși nimeni nu o recunoștea în mod deschis, Drexler era, practic, al doilea om în stat. La drept vorbind, în calitate de parlamentar și șef de partid, era pe picior de egalitate cu Schmundt. Întrucât Drexler, de care nu se știa absolut nimic dincolo de hotarele Germaniei, nu avusese nici măcar trei mandate complete în Bundestag și se afla la primul său mandat de șef al partidului, unii îl considerau și acum un nou-venit pe scena politică națională. Dar cei ce îl subestimau astfel nu se uitaseră niciodată adânc în ochii lui. Nu văzuseră niciodată focul care ardea în ei – un foc ce vădea ambiții mult mai mari decât cele afișate la suprafață.

Gustav observase acel foc și, de atunci, încetase să-l mai subestimeze pe Klaus Drexler. Știa că, în pofida aparențelor și a vechimii mai mici pe care o avea ca deputat, Klaus Drexler era un om hărăzit unui destin mareț. Și, când zarurile sorții vor fi aruncate, Gustav voia să se asigure că se va afla în tabăra câștigătorilor.

Drexler fusese cel ce îl contactase și stabilise această întâlnire în miez de noapte. Îi trimisese o mașină, al cărei șofer nu scosese o vorbă cât timp rulasera pe străzile tăcute ale Berlinului. Acum Gustav urca treptele, nu fără o oarecare strângere de inimă, până la etajul al doilea, unde se afla biroul lui Drexler.

Schmundt încercase toată seara să se pregătească psihic pentru această întrevedere, spunându-și că era mai experimentat decât Drexler și că nu avea de ce să se simtă intimidat de acesta. Totuși, oricât s-ar fi străduit, nu putea înlătura nicicum timorarea care se încăpățâna să izvorască în continuare din adâncurile ființei lui. Traversă emoționat

tăcutul coridor, dureros de conștient de ecoul pașilor săi, și se opri în fața unei uși impunătoare. Trase adânc aer în piept și apoi bătu o dată, cu o neplănută, dar vădită șovăială.

Din birou îi răspunse o voce autoritară. Gustav deschise încet ușa și păși înăuntru.

— Îți mulțumesc din suflet că ai răspuns invitației mele, dragul meu Gustav! îl întâmpină plin de căldură gazda sa, îndreptându-se spre el cu mâna întinsă. Te rog să iei loc.

Schmundt îi mulțumi și se așează.

— Dorești o cafea?

Gustav încuviință din cap și privi cum bărbatul se duce la barul de lângă perete și umple două cești cu cafea. Drexler avea în jur de 1, 85 m. Faptul în sine nu era remarcabil – Kolter îl depășea cu aproape zece centimetri în înălțime și cu mult mai mulți la circumferința taliei. Ceea ce frapa era prestața și extraordinara siguranță de sine pe care le emana din toți porii acest individ.

Părul șaten, bogat, curat și strălucitor, pieptănat impecabil cu cărare într-o parte, îi ajungea până deasupra urechilor, lăsând să se vadă doar câteva fire cărunte în partea de sus a perciunilor. Cutele care se întrezăreau pe fruntea parțial acoperită de breton erau riduri de expresie și nicidecum de bătrânețe. Sprâncenele groase – mai închise la culoare decât părul capului – se mișcau cu o expresivitate subtilă, accentuând ochii pe care păreau să-i încadreze. Pomeții înalți și eleganți, obrații supli, parcă sculptați, și bărbia hotărâtă, osoasă și ușor pătrată, confereau feței un aspect plăcut și viguros. Sonoritatea vocalelor germane făcea ca buzele, potrivit de groase pentru un bărbat, să stea ușor ținute.

Ascultându-i vocea guturală și calmă, autoritară fără a fi ridicată, îl vedeai parcă în fața ochilor pe Wotan, stăpânul zeilor din opera wagneriană *Der Ring der Nibelungen*, ținându-și în frâu exuberanța, așteptând să intre triumfător în Valhalla, călare pe falnicul său bidiviu. În timbrul

deocamdată controlat se ghiceau rezerve uriașe de energie. Un bărbat cu un caracter mai slab ar fi ridicat tonul pentru a-și masca nesiguranța. Drexler nu avea nevoie de astfel de trucuri. Emana autoritate din toată ființa și nu trebuia să ridice vocea pentru a se face auzit. Un regizor de la Hollywood ar fi văzut în el întruchiparea perfectă a nord-europeanului viguros și bine proporționat.

Totuși, dintre toate trăsăturile acestui om, cel mai mult izbeau ochii – niște ochi strălucitori, de un albastru pal, adânciți în orbite, de o expresivitate ieșită din comun, a căror privire intensă și sfredelitoare avea puterea să hipnotizeze pe oricine.

Știind asta, Gustav Schmundt se strădui să evite efectul nimicitor al acestor ochi, fixând întâi gura, apoi fruntea și, în cele din urmă, plimbându-și privirea aiurea prin încăpere. Știa că Drexler îl străpunge cu privirea. Totuși, reuși să reziste tentației de a privi direct în ochii lui.

Drexler se așeză pe un scaun alăturat și sorbiră amândoi tăcuți din cafea. Drexler stătu o vreme cu fruntea încrețită, vădit îngândurat, căutându-și cuvintele, apoi brusc, ridică privirea.

— Gustav, vreau să fiu sincer cu dumneata.

Schmundt îl asculta cu atenție, precaut și totodată intrigat.

— După cum știi, mă opun stimatului nostru cancelar în ceea ce privește ajutorul destinat fostelor republici sovietice. Și te asigur că motivele mele sunt întemeiate. Nu e cazul să intrăm acum în detalii, cunoști deja cât se poate de bine toate aspectele problemei și sunt sigur că ai întors și dumneata chestiunea pe toate părțile.

Schmundt încuviință din cap.

— Totuși, motivul pentru care am dorit să-ți vorbesc nu se rezumă exclusiv la următoarea sesiune parlamentară. Lucrurile vor sta la fel ca de fiecare dată: de ambele părți se vor forma alianțe, noi doi, Hans și ceilalți șefi de partid vom recurge cu toții la amenințări și lingușiri ca să obținem

voturile oamenilor noștri și, în cele din urmă, se va încheia un soi de înțelegere între partide și parlamentari și chestiunea va fi rezolvată fie în favoarea lui Hans, fie în favoarea mea. Dar asta contează prea puțin. Miza pe termen lung e mult mai ridicată, Gustav. Am pășit într-o nouă eră. Sunt convins că în următorii ani alianțele internaționale vor fi extrem de fluide. Vor avea loc schimbări majore și eu unul vreau să fiu pregătit – pentru binele alegătorilor mei și al întregului popor german. De aceea am considerat că ar fi bine să ne unim forțele ca lideri și prieteni – sper că nu te superi că îți spun „prieteni” – pentru a călăuzi Germania viitorului în direcția care să fie cea mai favorabilă poporului nostru, economiei noastre și statutului la care suntem îndreptățiți în această nouă ordine mondială care se impune atât de vertiginos. Înțelegi ce spun, Gustav?

— Da, cred că înțeleg foarte bine. Și eu îmi doresc cu tărie ca Germania să devină un stat puternic.

— Germania trebuie să devină nu doar un stat puternic – în albastrul ochilor lui Drexler mai că ghiceai văpaia roșiatrică a cărbunilor ce începeau să se aprindă –, ci una dintre marile puteri mondiale. Noi, germanii, suntem un popor cu tărie de caracter, hotărât și puternic – o știe întreaga lume. Tehnologia germană, filosofia germană, sistemul german de educație, ingineria germană, teologia germană și literatura germană au condus lumea spre progres încă de pe vremea strămoșilor noștri celți. Germania este o națiune de oameni puternici și competenți. Nu ești de acord?

— Bada.

— Și, totuși, meritele noastre nu au fost niciodată recunoscute pe deplin. De-a lungul istoriei, germanii nu și-au împlinit niciodată mărețul destin, fiindcă au fost nevoiți să se plece mereu în fața unor popoare inferioare – în fața italienilor, a portughezilor, a spaniolilor, a francezilor, a olandezilor și a britanicilor în secolele trecute și în fața

americanilor și a rușilor în secolul acesta. În fața rușilor! Îți dai seama cât de mult am decăzut, dacă am ajuns să ne supunem unei civilizații atât de imbecile și de arierate? Nici nu știu cum s-a putut întâmpla una ca asta. Eh, ce să-i facem, adăugă el cu un oftat amar, soarta nu ne-a prea surâs în acest secol.

Făcu din nou o pauză, apoi continuă:

— Dar sunt convins că suntem la începutul unei noi ere – o eră a oportunităților, în care puterea și progresul nu vor mai fi nicidecum determinate de forțele militare, în care puterea credinței unui popor va conta mai mult decât arsenalul de luptă al acestuia, în care cursul acțiunii va fi impus nu de armate, ci de politica economică. Asistăm la începutul unei noi ordini mondiale în care rolul de lider va trebui să revină unei națiuni puternice și viguroase.

Credință în valorile superioare ale planului cosmic, credință în abilitatea omului de a trăi în armonie cu întreaga creație, cu toți semenii săi... Credință... și leadership, Gustav! Iată cele două noțiuni care reprezintă cheia viitorului, a noii ordini mondiale, cum îi spun americanii. Și ambele, după umila mea părere, vor trebui să provină din afara forurilor convenționale din trecut, atât în Est, cât și în Occident.

Este o nouă eră. Aproape fiecare zi reprezintă un nou început. Vechile convingeri se cer reinterpretate. Lumea are nevoie de noi lideri.

Îți împărtășesc toate acestea, Gustav, fiindcă te urmăresc cu interes de multă vreme și am ajuns la concluzia că ai vederi la fel de optimiste și de temerare ca mine. Ești exact genul de om pe care îmi doresc să îl am ca aliat în viitor. Deși e o chestiune care poate avea un impact însemnat asupra acestui viitor, nu îți cer neapărat să votezi de partea mea în cadrul ședinței parlamentare de săptămâna viitoare. Nu, pe mine mă interesează mai degrabă tabloul de ansamblu. Planificarea pe termen lung. Caut oameni de încredere, care să împărtășească vederile

mele radicale, care să-și dorească, la fel ca mine, ca Germania să devină lider mondial. Și, din câte am văzut, dumneata ești un astfel de om – un lider vizionar, un bărbat integru și loial... care crede în noua ordine mondială. Ești nemulțumit și dumneata de starea lucrurilor sau mă înșel? Nu-ți dorești, la rândul-ți, o schimbare? Spune-mi, Gustav, cum vezi dumneata viitorul?

Gustav era de-a dreptul vrăjit. Cuvintele măgulitoare și înflăcărate cu care vorbea Drexler avuseseră efectul scontat și asta cu atât mai mult cu cât veneau în urma a ceea ce Schmundt considerase a fi încă una dintr-un lung șir de întâlniri umilitoare cu „iubitul” cancelar german. Era plăcut, firește, să se simtă apreciat cu adevărat, să i se recunoască meritele, să i se vorbească nu așa cum vorbești unui terchea-berchea, ci cu respectul cuvenit unui lider. Dată fiind funcția lui Gustav și reacția pe care o avusese în urma întâlnirii avute anterior cu Kolter, era firesc să se simtă măgulit de vorbele mieroase ale lui Drexler.

Drexler se lăsase pe spătarul scaunului și aștepta, fixându-și colegul cu o privire întrebătoare, de parcă ar fi ars de nerăbdare să îi afle gândurile, cu un aer umil de învățăcel aflat în fața maestrului său, din a cărui experiență era avid să învețe.

De fapt, Drexler știa foarte bine ce se petrece în mintea lui Gustav Schmundt. De n-ar fi fost un maestru al prefăcătoriei, l-ar fi trădat zâmbetul viclean abia schițat în colțurile gurii. Știa ce gândește Gustav Schmundt pentru că era un bun cunoscător al firii umane – cunoștea calitățile, defectele, metehnele, nemulțumirile și punctele slabe ale oamenilor, le cunoștea visurile și ambițiile secrete, micimea de caracter, suferințele și anxietățile ascunse. Iar pe Schmundt îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a ști ce efect vor avea vorbele sale asupra lui. Își alesese cuvintele cu precizia cu care mănuieste un chirurg bisturiul.

În mod inevitabil, Schmundt căzuse în mrejele întinse de el și acum îl putea juca pe degete.

Cum să te împaci cu trecutul... și cu viitorul

Se făcuse târziu.

Sabina adormise cu o carte pe genunchi și abia ce se trezise când intrară în cameră soțul și fiul ei. Se întorceau de la ultima conferință a seriei. Toți trei erau epuizați fizic și emoțional. Tad le ură noapte bună părinților săi, apoi se retrase în camera sa.

— Ei, cum a fost conferința? întrebă Sabina.

— Înfiorătoare, răspunse Matthew. Mai bine nu mă duceam.

— Cum așa?

— Prefer să nu vorbesc despre asta acum. O discuție pe tema asta n-ar face decât să mă indispună și mai tare, răspunse Matthew, după care se așeză pe marginea patului și, slobozind un oftat prelung, își trecu încă o dată privirea peste programul congresului.

— Te-ai gândit la ce dezbateri vei participa mâine? îl întrebă Sabina.

— Nu, încă nu m-am hotărât. Deși aceasta a fost doar prima zi a congresului, mă simt deja epuizat psihic și chiar am ajuns să mă întreb ce căutăm noi, de fapt, aici.

— Motivul pentru care ne aflăm aici este că *tu* ai fost invitat să ții o prelegere menită să-i facă pe toți cei prezenți să vadă lucrurile într-o nouă lumină.

— Mai bine nu-mi aminteai, gemu Matthew.

— Ai auzit și tu ce-a spus Iosif – datoria voastră este să vă spuneți răspicat părerea.

— În momentul de față nici măcar nu pot gândi limpede. Mă frământă o mulțime de întrebări.

— Tu ai pus întotdeauna întrebări grele. Ne-ai asaltat cu întrebări atât pe mine, cât și pe papa și asta de la bun început, după care, urmând sfatul tatii, ai învățat să cauți

adevărul în profunzime, dincolo de aparențe. Asta face din tine un bun scriitor.

— Ei, spui asta doar ca să mă bine dispui! râse Matthew.

— Vorbesc cât se poate de serios, dragul meu. Ai dus o luptă intelectuală și emoțională acerbă pentru a dobândi lumina pe care o ai acum asupra lucrurilor – și tocmai asta face ca ea să fie extrem de valoroasă. Deci, la ce conferințe vei participa mâine?

— Îți mulțumesc pentru vorbele frumoase, dar chiar și așa... încă nu m-am hotărât. Apropo de asta, tu nu intenționezi să audiezi niște prelegeri? În fond, și tu te numeri printre participanții la congres.

Sabina zâmbi.

— Mi-ar fi greu să mă concentrez asupra unei prelegeri acum, când sufletul mi-e năpădit de atâtea incertitudini. Când, la fel ca tine, nu știu ce înseamnă toate aceste schimbări în ceea ce...

mă privește.

— Te înțeleg *foarte* bine, draga mea, răspunse Matthew, dând din cap.

— Credeam că vom putea merge direct la *Lebenshaus*, continuă Sabina. Îmi făcusem atâtea speranțe...

— Vom merge de îndată ce vom obține vizele pentru Polonia.

— Știi că nu la asta mă refeream; nutream speranța că acum, cu toate aceste schimbări...

Matthew dădu înțelegător din cap.

— Poate tocmai fiindcă am nutrit speranțe atât de mari, îmi vine atât de greu să accept acum realitatea.

— Adică?

— În adâncul sufletului știam că... *într-o bună zi...* va trebui să mă împac cu trecutul... și cu viitorul – doar că speram să pot face asta la *Lebenshaus*. Or acum încep să realizez că acest lucru n-o să se întâmple, poate, niciodată... Că poate niciodată nu mă voi putea apropia mai mult de vechea mea casă părintească, în timpul plimbării

de azi, când am văzut locul pustiu în care se înălțase cândva casa în care am locuit, am înțeles brusc că poate nici *Lebenshaus* nu mai...

Începu să plângă încetisor.

Matthew se ridică de pe pat și, așezându-se lângă ea pe canapea, o cuprinse tandru cu brațul. Suspinând, Sabina își cuibări capul la pieptul lui. Vreme de câteva minute rămaseră amândoi tăcuți.

— Știi foarte bine, Matthew, că aceasta s-ar putea să fie ultima noastră vizită în Germania, murmură într-un târziu Sabina. De când am realizat acest lucru, m-au năpădit o mulțime de amintiri reprimite, ca apele oceanului ce înaintează încet pe coastă în timpul fluxului.

Analogia îl făcu pe Matthew să zâmbească.

— Nu e vorba doar de *Lebenshaus*, continuă ea, ci de *persoana mea*, ca ființă, de viața mea, de trecutul meu, de istoria poporului meu. Aici nu e ca în Bavaria. Berlinul îmi stârnește amintiri cu totul diferite. Când am părăsit orașul, am lăsat aici o părticică din mine. Iar acum totul e atât de schimbat... Simt nevoia să reflectez asupra întregii mele existențe, să înțeleg ce semnificație are ea prin prisma acestor schimbări... Eu mă apropii de sfârșitul vieții mele, în timp ce Germania se află în fața unui nou început.

Matthew reflectă câteva clipe la vorbele soției sale înainte de a răspunde.

— Nu pot pretinde, desigur, că aș înțelege întru totul sentimentele pe care le încerci tu, spuse el într-un sfârșit, dar, din punct de vedere spiritual, mă aflu și eu cumva în aceeași situație. Acest congres îmi stârnește o mulțime de gânduri... Simt nevoia să meditez la viața mea... la convingerile mele, la cum se potrivesc în tabloul de ansamblu vederile noastre despre ce înseamnă să fii creștin. La fel ca tine, îmi dau și eu seama că ne apropiem de sfârșitul vieții și vreau să mă asigur că toate învățăturile pe care le-am primit de la Dumnezeu vor fi transmise generațiilor viitoare.

— Trebuie să reevaluăm totul.

— Așa este, oftă Matthew. Mai multe decât aș fi crezut.

— Eu bănuiam că această călătorie va fi un prilej potrivit pentru a încheia socotelile cu trecutul, dar parcă niciodată nu te poți pregăti întru totul pentru emoțiile care însoțesc un asemenea proces. Deși am asistat la felul în care s-a pregătit papa pentru sfârșitul vieții sale pământești, nu știi cu adevărat cum e până nu treci personal prin asta.

Se lăsă tăcerea. Matthew se ridică încet și o ajută și pe Sabina să se ridice, după care se pregătiră amândoi de culcare.

Pion în Măinile unui maestru

Claus Drexler nutrea aspirații grandioase de ani de zile. Dar știa că nu trebuie să se pripească – planurile sale necesitau timp. Hotărâse de la bun început să ridice metodic cuburile de construcție ale viitorului, trecând, rând pe rând, de toate obstacolele. Și pentru asta avea nevoie de aliați. O știuse dintotdeauna.

Prin urmare, în timp ce urcase încet, dar sigur în ierarhia politică din RFG, fusese mereu cu ochii în patru, în căutare de potențiali simpatizanți nu ai modului său de gândire – asta putea să mai aștepte ci ai persoanei sale. Primul lucru pe listă era să și-i facă prieteni. Să le câștige încrederea. Apoi, încetul cu încetul... restul avea să vină de la sine.

Era un proces bine gândit, lent și îndelungat, nu o tactică de doi bani cum fusese puciul de la berărie organizat de predecesorul său neghiob! Un ignorant ce se crezuse capabil să conducă un imperiu! Nu, strategia lui era mult mai subtilă și mai inteligent ticluită.

Între timp, *reușise* să atragă în tabăra sa un număr mare de simpatizanți – mulți chiar din rândul partidelor adverse. Darnic cu serviciile sale, își îndatorase până acum o mulțime de politicieni influenți din întreaga țară care, la o adică, socotea el, nu vor ezita să îi acorde tot sprijinul necesar.

Pe Gustav Schmundt îl avea în vizor de ceva vreme și de două ori chiar ceruse să fie investigat. În caz că Schmundt se arăta refractar, avea el ac de cojocul lui: informațiile incriminatoare descoperite de Claymore. Dar poate că nici nu va trebui să facă uz de ele. Le va păstra drept un as în mânecă, pentru a se asigura că Schmundt îi va rămâne loial pe toată durata activității sale politice.

De nu voia să înfunde pușcăria pentru omucidere, Schmundt n-avea decât să-i cânte în strună!

Oricum, individul avea atâtea defecte de caracter, încât îi va fi lesne să îl joace pe degete. Când va fi terminat cu el, Schmundt nici nu va ști pe ce lume trăiește. Multă vreme evitase, în mod intenționat, să îl abordeze direct. Schmundt, în calitate de șef al CSDU și membru de bază al coaliției lui Kolter, reprezenta un jucător relativ important pe scena politică. În consecință, Drexler fusese nevoit să opereze cu mare băgare de seamă. O îndepărtare prematură între Schmundt și cancelar i-ar fi zădărnicit planurile.

Acum părea să fi venit, în sfârșit, momentul oportun.

În ultima vreme, observase că Schmundt este din ce în ce mai nemulțumit. Informatorul pe care îl infiltrase în urmă cu un an în CSDU îi confirmase faptul că liderul partidului era cătrănit pe cancelar și că nu rareori putea fi auzit bombănind: „Tare-aș vrea să văd care ar fi reacția stimatului domn Kolter, dacă într-o bună zi o să mi se năzărească să votez independent de scopurile dumnealui!” De astă dată, Drexler era hotărât să nu exercite nicio presiune asupra lui Schmundt. Va deschide dialogul, va tatona terenul, îi va mângâia orgoliul rănit și nimic mai mult.

Aranjase întrevederea în biroul său, la o oră atât de târzie, pentru a apăra de eventuali ochi iscoditori atât reputația invitatului, cât și pe a sa.

Acum aștepta răbdător răspunsul lui Schmundt, fixându-l cu o privire sinceră și nevinovată – o invitație tacită la încredere. Schmundt cumpăni preț de un minut înainte de a-i răspunde.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele măgulitoare, dragă Klaus, spuse el în cele din urmă. Într-adevăr, îți împărtășesc optimismul în ceea ce privește viitorul și rolul Germaniei în acest viitor. Și firește că și eu îmi doresc să fiu unul dintre liderii de care vorbești.

— Și vei fi, Gustav, răspunse Drexler cu însuflețire, sunt sigur de asta! După părerea mea, Germania viitorului are

nevoie de lideri ca dumneata, de oameni care au slujit această națiune ani în șir, oameni care cunosc acest popor. Acesta constituie unul dintre motivele pentru care mă simt inspirat de dumneata și vreau să-ți fiu aliat. În anii care vin îmi doresc să urmez un conducător ca dumneata.

— Ești... ăă... ești prea amabil, colega, băigui Schmundt, luat pe nepregătite de turnura conversației. Dar dumneata dispui de un număr mult mai mare de voturi în parlament. Puterea mea politică nici nu se compară cu...

— Te înșeli, Gustav, te înșeli! Mărima partidelor noastre este irelevantă. Eu vorbesc despre calitatea de lider. Partidul dumatile este format din gânditori independenți, nu va atrage niciodată un număr mare de adepți. Dar eu tocmai despre această gândire independentă vorbesc! Dumneata ești un lider independent, hotărât să lupte pentru convingerile sale. În acești ultimi ani nu te-ai abătut măcar o dată de la principiile partidului pe care îl reprezinți, deși știai că ești în minoritate. Asta numesc eu devotament adevărat! Ești un om al viitorului, ale cărui calități de conducător vor fi recunoscute într-o bună zi de acest popor. Sunt convins de asta. Iar când vei fi ales lider, Gustav, vreau să fiu alături de dumneata. Să te ajut să-ți împlinești visurile pe care le ai pentru această națiune. Vreau să-ți pun la dispoziție întreaga mea putere politică. Cred în dumneata, Gustav, și sunt sigur că ne așteaptă un viitor luminos dacă vom avea ocazia să colaborăm - să conducem împreună țara spre culmi.

— Nu știi dacă mai apuc eu ziua aceea.

— Ei, cum să n-o apuci?

— Sunt om bătrân.

— Vârsta n-are nicio importanță. Eu caut oameni cu vederi similare care își doresc, la fel ca mine, să conducă lumea spre progres. Dumneata dispui de înțelepciunea vârstei. Se apropie o nouă eră, o eră a luminii, care ne atrage în vârtejul evoluției. Pacea instaurată recent pe întregul mapamond aduce cu sine un nou început pentru

întreaga omenire. Armonia noastră, a oamenilor, cu noi înșine, cu natura și cu conștiința universală va duce la un apogeu al evoluției umane. Cei ce vor deschide calea sunt o nouă generație de lideri din întreaga lume, bărbați și femei care recunosc această armonie și datoria noastră de a ne împlini destinul istoric.

Sunt ferm convins că ne stă în putere să reconstruim societatea conform idealurilor la care înaintașii noștri nu puteau decât să viseze. Acum că barierele ostilității au fost îndepărtate și alianțele militare aducătoare de moarte s-au dezintegrat, acest țel suprem – de a forma o societate globală bazată pe principiile conștiinței divine latente din sufletul omenesc – poate fi, în sfârșit, atins. Aceasta este încununarea incontestabilă a istoriei umane.

Aceasta este marea cauză pe care am îmbrățișat-o: luminarea acestui popor și, cu timpul, poate și a altor națiuni astfel încât să devenim un far călăuzitor pentru toate popoarele lumii, să le ajutăm să-și lepede lanțurile sclaviei și ale gândirii lor limitate și să pășească într-o nouă eră a păcii, a cooperării și a unității. Oamenii ca noi trebuie să preia inițiativa de îndată ce se va ivi prilejul.

Făcu o pauză, continuând să-și cerceteze victima pe sub sprâncene.

— Deci, spune-mi, Gustav, cum vezi dumneata viitorul Germaniei? Te vezi în rolul de conducător și purtător de cuvânt al acestei națiuni? Este extrem de important să-ți aflu părerea în această privință, întrucât, după cum am mai spus, îmi doresc cu ardoare să colaborăm în orice chip cu putință.

După ce întinse plasa, Drexler se lăsă pe spătarul scaunului și își ascultă cu atenție invitatul, continuând să îl perieze și să îl îmbrobodească ori de câte ori se ivea ocazia.

Ceva mai târziu, Schmundt părăsi biroul lui Drexler complet vrăjit. Victima fusese – sau se lăsase de bunăvoie – prinsă în plasă.

O discuție înainte de culcare

Stând întins în pat alături de soția sa, Matthew lăsa să-i scape un oftat.

— Ce n-aș da să putem sta acum de vorbă cu tații noștri – chiar și numai pentru zece minute...

Sabina surâse în întuneric.

— Unul dintre puținele mele regrete în această viață este că n-am petrecut mai mult timp cu papa.

— E unul dintre dezavantajele maturizării, bănuiesc.

— Totuși, mă îndoiesc că ei ar putea să răspundă la toate întrebările cu care ne confruntăm noi acum.

— Chiar și așa, mi-ar fi plăcut să le aflu părerea.

— Nu uita, Matthew, că lumea în care trăim e diferită de cea pe care o cunoșteau ei. În zilele noastre, și asta cu precădere în SUA, unde trăim noi, viața de creștin este mult mai complexă, mai intensă și mai activă pe plan social.

— Da, dar să nu uităm la câte a renunțat tatăl tău pentru credință. A făcut chiar și pușcărie din cauza credinței lui. Probabil că eu nu va trebui să fac niciodată astfel de sacrificii.

— Da, dar tatăl meu nu s-a confruntat niciodată cu genul de probleme creștine cu care te lupți tu în prezent.

— Chiar și așa, încă mă mai întreb dacă noi ne ridicăm cu adevărat la înălțimea exemplului de credință pe care ni l-au dat tații noștri.

— Știi bine că tu ești un exemplu pentru Tad, dragul meu, spuse Sabina cu nedisimulată sinceritate. Fiul nostru îți respectă credința în aceeași măsură în care am respectat-o noi pe cea a părinților noștri.

— Uneori mă îndoiesc că sunt un exemplu demn de urmat.

— În comparație cu tatăl meu?

— Inclusiv.

— Tata era un om aparte, spuse Sabina.

— Cu totul deosebit.

— E greșit să te compari cu el. Și-apoi, adăugă Sabina, în ceea ce privește slujirea lui Dumnezeu, ești, la rândul-ți, un model demn de urmat. Perspectiva pe care o are Tad asupra lucrurilor ți se datorează ție exact așa cum sistemul nostru de gândire se datorează tatălui meu. E clar ca bună ziua. Nu-ți mai amintești ce cuvinte frumoase ne-a spus în avion?

— Congresul acesta m-a făcut să mă gândesc îndelung la felul în care ne transmitem unii altora credința – și să mă întreb în ce măsură am reușit să le-o insuflu copiilor noștri.

Se lăsă tăcerea.

— Hm, ce ciudat, murmură într-un târziu Sabina. Azi, în timp ce mă plimbam, și gândurile mele s-au îndreptat cumva în aceeași direcție.

— Te-ai gândit la copiii noștri?

— Da. Mi-am amintit de discuțiile pe care le purtam cu ei pe vremea când erau copii, când le spuneam că fiecare generație trebuie să semene semințele credinței în solul generației următoare. Mai ții minte?

— Cum aș putea să uit? Au fost niște vremuri extraordinare. Și acum iată că Tad este deja bărbat în toată firea – un fiu de care ar fi mândru orice tată.

— Și orice mamă. Și atunci, cum de mai ai încă îndoieli?

— N-am îndoieli în privința copiilor noștri... Sunt niște tineri deosebiți amândoi. Doar că mă întreb dacă am avut asupra lor influența spirituală pe care mi-aș fi dorit s-o am.

— Cum poți să ai dubii în această privință? E de ajuns să te uiți la Tad. Este oglinda caracterului și a înțelepciunii tale din toate punctele de vedere.

— Și zici că gândurile tale se învâртеau tot în jurul copiilor?

— Nu doar în jurul lor. Dar, cum spuneai și tu... congresul și faptul că mă aflu din nou în Berlin au stârnit în mine o mulțime de emoții. M-am gândit mult și la papa. M-

am gândit la multe.

Rămaseră tăcuți în întuneric preț de câteva minute, ținându-se fericiți în brațe.

— Totuși, nu e chiar atât de ușor să te împaci cu faptul că ai îmbătrânit, comentă într-un sfârșit Sabina.

— Nu, nu e, răspunse Matthew, râzând încetisor. Dar, ce să-i faci, așa e viața. Timpul nu stă în loc pentru nimeni.

— Și când te gândești cât de repede trec plantele prin toate etapele vieții! Acesta este unul dintre motivele pentru care papa îndrăgea atât de mult toate roadele pământului. Îi plăcea să vorbească despre anotimpurile și ciclurile vieții. N-a încetat niciodată să învețe de la natură. Acum e rândul nostru să privim dincolo de sfârșitul vieții noastre, așa cum a făcut el acum douăzeci și trei de ani.

— Așa cum în urma taților noștri am rămas noi, tot așa, după noi, vor rămâne pe această lume Tad și Mary. Care este moștenirea veșnică pe care le-o lăsăm? Care dintre învățăturile primite de la părinții noștri vor dăinui peste generații? Cât de adânc *sunt* înfipite rădăcinile noastre în solul caracterelor copiilor noștri? Acestea sunt întrebările care mi se par acum mai importante ca niciodată.

— De ce acum? întrebă Sabina. Tad e bărbat în toată firea, iar Mary e deja femeie la casa ei.

— Întrebările ridicate de evanghelizare pun totul în perspectivă mai clar ca niciodată. Poate faptul că ne aflăm în acest ultim stadiu al vieții noastre mă face să mă întreb cum vor fi următorii patruzeci-cincizeci de ani din viața lui Tad. Felul în care s-au dezvoltat în noi semințele de credință sădite de părinții noștri mă face să mă întreb oare ce rod vor da semințele semănate de noi în viața lui Tad și a lui Mary... Ce au însemnat viețile noastre... Ce e veșnic din ceea ce lăsăm în urmă... Ce va dăinui peste timp... nu doar prin Tad, ci prin toți cei pe care i-am cunoscut... prin cărțile pe care le-am scris...

— Nu sunt deloc întrebări ușoare, Matthew.

— Tocmai de aceea chestiunile discutate la acest

congres par să aibă un rol hotărâtor. Refuz să cred că singurul obiectiv al creștinilor este acela de a-i „converti” pe ceilalți. Trebuie să existe ceva mai durabil, ceva permanent care să aibă impact nu doar asupra *prezentului*, ci și asupra generațiilor viitoare. Ceva cu un impact *etern*. Asta a făcut tatăl tău – a avut un impact etern. Iar acum mă întreb dacă oi fi avut și eu un impact cât de mic...

— Ai avut, Matthew, și nicidecum unul mic.

Se lasă tăcerea vreme de câteva minute. Sabina credea că soțul ei a adormit, când brusc îl auzi vorbind din nou – doar că de astă dată cuvintele nu îi erau adresate ei.

— O, Tată, *sperăm că viețile noastre vor fi contat în împărăția Ta. Te rugăm ca tot ceea ce ne-ai învățat, tot ceea ce ne-ai arătat, viața pe care ne-ai dăruit-o, să dăinuiască în Tad și Mary, în fiii și fiicele lor și în toate generațiile următoare. Te rugăm fierbinte pentru aceste generații viitoare, pentru mlădițele care pot răsări din viețile noastre. Fă, Doamne, ca acești nepoți să ducă mai departe viața dăruită de Tine... învață-ne ce înseamnă să trăim pentru Tine și să transmitem și altora această viață. Arată-ne, Doamne, adevărul prin acest congres și, mai ales, prin Duhul Sfânt, vorbind inimilor noastre.*

39

Cugetări nocturne

Spațiosul birou era cufundat în tăcere, până și oamenii de serviciu plecaseră de mult acasă. În afară de el, singurele persoane rămase în clădirea adormită erau cei doi paznici de la parter, așezați în fața monitoarelor de supraveghere.

Klaus Drexler se ridică încet de pe scaun și traversează biroul, oprindu-se în dreptul ferestrei întunecate. Aici rămase nemișcat preț de vreo zece minute, privind afară, în noapte. Chiar și acum, la ora 2, Berlinul, luminat cât vedeai cu ochii, era încă plin de viață. Iată un oraș în adevăratul sens al cuvântului – capitala glorioasei Prusii, domeniul Hohenzollernilor – un oraș istoric, mândru și puternic!

Inima Germaniei, a Europei și a lumii întregi. Un oraș cum nu mai exista altul pe întregul mapamond.

Iar el se afla chiar în epicentrul puterii! În acest oraș, în patria lui!

Cum de le-a putut trece prin cap germanilor să instaleze guvernul într-un oraș plebeian de provincie precum Bonnul? Reunificarea și mutarea administrației la Berlin constituiseră un semn clar cum că, în curând, avea să vină și vremea lui. N-ar fi putut face asta din Bonn. În fine, acela fusese oricum doar un sediu provizoriu.

Acum iată-l privind de la fereastră centrul imperiului în care va lua în curând naștere noua putere mondială. Căderea Zidului, reunificarea, colapsul Uniunii Sovietice, toate se succedaseră cu repeziciune și iată-l acum cuprinzând cu privirea inima Berlinului. Deodată, îi stătea în putere să facă pasul decisiv. Și, pe zi ce trecea, lucrurile păreau să se aranjeze de la sine în direcția dorită de el.

Klaus Drexler era un vulpoi bătrân. Știa prea bine mersul lucrurilor.

Împinși de un spirit caritabil exacerbat, americanii ar fi

aruncat cu bani în orice adversar înfrânt. După cel de-al Doilea Război Mondial, reconstruiseră din temelii atât Germania, cât și Japonia, neglijând cu totul propria lor industrie și pe cea a Marii Britanii. Acum foștii lor adversari prosperau ca lideri mondiali în domeniul industrial, în timp ce America se ducea încet de râpă din cauza datoriilor acumulate.

Culmea ironiei era că, acum, propriii săi compatrioți – și mai cu seamă tânăra generație, crescută în puf – să manifeste o atitudine ostilă față de SUA, arătând în schimb bunăvoință vecinilor din est – asta chiar dacă tocmai Uniunea Sovietică fusese cea care le dezbinase națiunea și ucisese sute de mii de cetățeni germani. Totuși, în cele din urmă, chiar și această loialitate prost direcțională avea să acționeze în avantajul lui.

Iar americanii nu s-au învățat minte nici după ce s-au ars din cauza generozității arătate Germaniei și Japoniei – pe care le-au transformat în puteri industriale ce au ajuns să amenințe propria lor industrie. Nu, SUA împărțea și acum ajutoare de miliarde de dolari în întreaga lume, susținând dictaturi șubrede, furnizând banii necesari pentru arme și tehnologie militară care într-o bună zi aveau să fie folosite chiar împotriva lor. Neghiobii de americani nu se vor opri din dat până nu se vor trezi cu un picior în groapă!

Chiar dacă ajutorul acordat de ei fusese în beneficiul națiunii sale și constituise fundamentul planurilor lui, în ochii lui Drexler, americanii erau cu toții niște prostănaci. A ajuta atunci când ai puterea să o faci e, fără doar și poate, o inițiativă meritorie și chiar nobilă. Dar a continua să ajuti în detrimentul propriei economii, ei bine, asta era curată nesăbuință.

În ultimii cincizeci de ani, rolurile se inversaseră complet. *Bogații* au dat *săracilor* până când, nemaiaivând ce să dea, au ajuns la mila celor pe care, în urmă cu cincizeci de ani, îi ajutaseră să renască din cenușa orașelor lor bombardate. Ce îi făcea pe americani să arunce în

continuare cu bani în adversarii lor învinși? Să fi fost, oare, un sentiment latent de vinovăție?

Din moment ce „câștigaseră” Războiul Rece, Drexler nu avea niciun dubiu că acum americanii se vor arăta la fel de darnici față de Europa de Est și de republicile sovietice. După ce, vreme de cincizeci de ani cheltuiseră miliarde de dolari pentru a preveni dezvoltarea Uniunii Sovietice, când aceasta s-a prăbușit, au început să vorbească imediat despre un ajutor de stat. Era sigur că Statele Unite vor petrece *următorii* cincizeci de ani pompând bani în Europa răsăriteană; dacă ajutorul avea să fie acordat în numerar sau sub alte forme conta prea puțin. Indiferent dacă avea să constea în credite, garanții bancare, subvenții, ajutoare alimentare sau altele asemănătoare, rezultatul final avea să fie același.

Și tocmai acesta era scenariul pe care se bazau strategemele lui.

Centrul nervos al economiei mondiale avea să sufere în curând o mutație spectaculoasă. După previziunile lui Klaus Drexler, istoria Războiului Rece avea să se repete.

După cum planul Marshall ridicase din cenușa înfrângerii marile puteri economice ale Războiului Rece, tot așa, din *actuala* înfrângere, putea rezulta *următorul* centru al puterii economice. Varșovia, Budapesta, București, Belgrad, Praga, Moscova, Kiev, Sankt Petersburg... peste cincizeci de ani *acestea* aveau să fie capitalele industriei, ale comerțului și ale tehnologiei! Învinșii Războiului Rece vor deveni marile puteri ale capitalismului. Banii americanilor vor reface din temelii Rusia și Europa răsăriteană, așa cum se întâmplase anterior cu Germania și Japonia.

Odată cu înflorirea democrației și a capitalismului în toate aceste capitale, cu ajutorul finanțelor și al tehnologiei americane și recurgând la uriașa piață internă a forței de muncă, în mai puțin de două generații, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, România și Rusia vor deveni națiuni la fel de avansate și de prospere cum fusese Germania în urmă cu

câțiva ani – reconstruite, bogate, productive, dinamice, energice, eficiente, cu o rată a șomajului tot mai scăzută și un produs național brut tot mai ridicat – în detrimentul statelor occidentale, care vor ajunge să se ruineze de-a binelea în încercarea de a reclădi Europa de Est.

Și-apoi, mai era de luat în considerare și factorul energiei naționale. În toate statele Europei răsăritene stătea să explodeze o vitalitate comparabilă cu cea care determinase creșterea productivității germane din ultimii patruzeci de ani.

Ceva din caracterul sau spiritul nativ al națiunilor celtice și slavice, înăbușit atâta timp de chingile regimului comunist, era gata să răbufnească. Chiar dacă nu va ajunge niciodată să egaleze hotărârea și etica superioară a spiritului teuton, Drexler nu se îndoia nicio clipă că temperamentul slav avea să bulverseze în curând partea sa de lume.

Producția începuse deja să fie mutată în țări aflate în curs de dezvoltare precum Coreea, Taiwan și China și, în curând, producătorii mondiali aveau să-și îndrepte atenția spre Europa de Est. Aici oamenii erau dornici să lucreze, nu în schimbul unor remunerații exorbitante ca muncitorii americani, ci pur și simplu pentru satisfacția de a fi, în sfârșit, părtași la economia de piață.

Viitorul, așadar, îl vor reprezenta fostul bloc comunist și statele membre ale Pactului de la Varșovia. Cu resursele și forța de muncă de care dispuneau acestea și cu banii și tehnologia care le vor fi furnizate cu generozitate de către Occident, centrul lumii se va muta în curând undeva între Varșovia, Budapesta și Praga – și asta, dacă va avea și el un cuvânt de spus, sub influența Berlinului!

Iar Germania, dacă își juca bine cărțile și nu își irosea finanțele, avea să fie puterea care va coordona această mutație mondială.

Acesta era motivul pentru care se opunea unei contribuții germane la pachetul internațional de asistență

destinat republicilor independente din fosta Uniune Sovietică. Bineînțeles că Germania își va atrage critici aspre dacă va respinge proiectul de lege, dar, după ce vor bate palma cu Kolter, americanii vor prelua frâiele situației și șovăiala germanilor va fi, în cele din urmă, dată uitării.

Ajutorul va fi acordat. Națiunile est-europene vor primi toți banii de care au nevoie și, în cele din urmă, vor uita de la cine i-au primit.

Nu era exclus ca, peste treizeci de ani, când nu vor mai avea nicio grijă pe fața pământului, asemeni germanilor, să îi deteste și ei pe americani și să îi adore pe liderii ruși, uitând cât a avut de pățimit întreaga lume din cauza lor vreme de cincizeci de ani.

Ce scurtă este memoria istorică a omului de rând!

Aceasta era, deci, soluția: n-aveau decât să plătească americanii – sau oricine altcineva – pentru reconstruirea Europei de Est. Germania trebuia să rămână prosperă, să nu-și irosească surplusul bugetar. Germania trebuia să rămână cu un pas înaintea tuturor, să nu depindă de nimeni și să țină sub control băncile, instituțiile financiare și centrele industriale.

Granițele și hotarele lumii au fost dintotdeauna fluide, schimbătoare, considera Drexler. Acum că nu mai exista Cortina de Fier, unde aveau să fie trasate noile hotare? Unde vor fi încheiate următoarele alianțe?

Zidul Berlinului ilustrase cât se poate de bine conflictul secular dintre Răsărit și Occident. Drexler își coborî din nou privirea peste oraș. Parcă vedea și acum cu ochii minții nemilosul șarpe de beton, lung de patruzeci și cinci de kilometri, ce se întindea odinioară prin inima Berlinului. Nu mai rămăsese din zid decât o porțiune de două sute de metri, îngrădită și conservată ca monument istoric. În afara gardului se afla o lespede mare din fosta barieră, destinată turiștilor ce voiau să ia ca suvenir câte o bucățică de istorie.

Noul destin al lumii nu își va avea piatra de temelie nici în Răsărit și nici în Occident, ci chiar în centru, la intersecția

dintre est, vest, nord și sud – o alianță eurasiatică convergentă, noua comunitate de popoare a secolului al XXI-lea!

Cortina de Fier nu mai era decât o amintire. Noua linie de demarcație se va întinde de la Haga până la Zürich, de-a lungul graniței franco-germane. Statele occidentale, Franța, Marea Britanie și SUA, pradă bunelor lor intenții, vor fi tocate până la ultimul bănuț. Capitalele financiare din Elveția și Olanda vor fi nevoite să decidă de care parte a liniei vor să fie.

Dar centrul va fi în Est! Chiar aici, în Berlin. Până în anul 2030, Drexler preconiza că întreaga lume va ajunge să fie condusă din Berlin. Londra, Paris, Roma, New York și Washington își vor fi pierdut până atunci orice putere sau influență, devenind orașe-fantomă. În mod ironic, chiar triumful capitalismului pentru care au luptat cu atâta ardoare le va aduce în cele din urmă pierzarea. Lăsaseră să li se scurgă totul printre degete. Și acum totul era la dispoziția lui!

După o vreme, se îndepărtă de fereastră și se așază din nou la birou. Ora era înaintată, dar munca sa era departe de a fi încheiată. Scoase câteva dosare private dintr-un sertar și începu să le răsfoiască. Totul depindea de votul de săptămâna viitoare. Trebuia să-i țină sub control pe toți jucătorii importanți. Pe Schmundt, pe Otto Greim de la FDP, pe Weisskopf. Deși nu erau toți politicieni de vârf, fiecare juca un rol deloc neglijabil într-un minister sau altul și în parlament.

Și-apoi mai era și Claymore – un tip imprevizibil, care îi fusese de mare ajutor până acum, dar care, dacă se întorcea împotriva lui... Căci, deh, nu se știe niciodată ce i se poate năzări unui interlop...

Gândul îi zbură apoi la rus, la complicii acestuia... la individul care trăgea sforile pentru a isca o serie de revolte muncitorești în mai multe fabrici de automobile din CSI... la fostul agent KGB care bătea liber străzile Moscovei

Încercând să le dea planurile peste cap...

Slobozi un oftat prelung. Existau atâtea necunoscute, atâtea posibilități ca lucrurile să meargă prost...

Mintea sa eficientă și încrezătoare alungă însă imediat gândul supărător. Înșfăcă un creion și o foaie de hârtie și începu să noteze grăbit lucrurile de care trebuia să se ocupe a doua zi.

Partea a VI-a

Dezbinare în stil modern

40

Nori de furtună

Berlin

Lisel Lamprecht sări în sus ca arsă, gâfâind. O trezise același coșmar care îi bântuia somnul de o lună încoace. Era sătulă până peste cap de aceste vise urâte.

Privi afară. Se mije de ziuă. Se uită la ceas. Era cinci și un sfert. Își lăsa încet capul înapoi pe pernă. Deși respira mai ușor, fragmente dispartate din vis continuau să i se perinde în mintea încă amețită de somn.

Din acea noapte epocală când, în mijlocul orașului, se suise pe zidul ce în curând avea să cadă, Lisel trecuse printr-o adevărată metamorfoză. Deși ar fi trebuit să se bucure de triumful cauzei pentru care luptase atâta timp, se simți, în schimb, cuprinsă de neliniște. La început nu știu cum să interpreteze asta. Neliniștea sufletească este greu de recunoscut atunci când începe să ne roadă, oarecum la fel ca foamea, marginile rezervorului de mulțumire interioară.

După acea noapte, lucrurile au început aproape imediat să se schimbe. După ce s-a risipit euforia victoriei, a dispărut treptat și interesul pentru cauză. Lumea a început să părăsească organizația. Mișcarea nu mai atrăgea, ca odinioară, tineri energici, hotărâți să schimbe lumea. Pentru ce să mai lupti acum? Germania își dobândise libertatea. Ce rost mai avea Alianța?

Acea idee înfricoșătoare îi venise în urmă cu un an sau poate acum șase luni, nu-și amintea exact.

În starea sa gernală, gândul ce i se strecurase nepoftit în minte putea fi rezumat cam așa: Alianța luptase

întotdeauna - sau cel puțin așa socotea ea - pentru libertate. Or, acum, brusc totul se schimbase: Zidul căzuse, comunismul se prăbușise, lumea își *dobândise* libertatea... și poate că și-ar fi dobândit-o și fără eforturile lor.

În fond, ce realizaseră în toți acei ani? Ce rost avusese totul... dacă jugul avea să cadă oricum, indiferent de acțiunile lor? Faptul că, după căderea Zidului, interesul față de mișcare a dispărut aproape cu desăvârșire - în ultimii doi ani, jumătate dintre lideri hotărâseră să abandoneze alianța și să-și vadă de viețile lor - a făcut, în mod inevitabil, să-i încolțească în minte întrebarea: *De fapt, ce are de oferit Alianța pentru Libertate... ce a avut de oferit vreodată?*

Iar acestei întrebări i-a urmat imediat o alta, care își avea sursa în copilărie: Dacă *ei* și alții asemeni lor - jumătate de mapamond - nu au reușit să elibereze poporul de jugul comunist... atunci ce *a putut* să provoace prăbușirea subită a două dintre cele mai puternice națiuni ale globului fără a se trage măcar un foc de armă?

Să fi fost vorba de o forță *superioară*... de o forță ce o depășea cu mult pe cea a Alianței pentru Libertate... de o autoritate ce nu aparținea planului lumesc, ci celui spiritual?

Răspunsul ce îi pătrunse în minte prin ușa din dos a trecutului ei consta dintr-un singur cuvânt: *rugăciune*. *Prostii*, își spuse ea însă aproape imediat, alungând gândul.

Dar era prea târziu. Ușa îndelung ferecată stătea întredeschisă și prin ea se revărsau acum alte gânduri și mai tulburătoare.

Atacul era dus de amintirea tatălui ei. Știa ce ar spune Hermann - că libertatea dată de Dumnezeu, diferită de cea pământească, are un caracter etern.

Lisel își răsese de eforturile lui de a-i ajuta pe oameni nu doar să se refugieze în Vest, ci și să dobândească libertate spirituală, strigându-i în față că asta nu va folosi niciodată la nimic. Dar eforturile *ei* la ce au folosit? L-a acuzat de

ineficacitate. Dar cât de eficace a fost ea?

Putea pretinde ea că ajutase cu adevărat pe cineva? Criticile aspre pe care i le adusese tatălui ei se întorceau s-o bântuie, doar că acum ele erau îndreptate împotriva propriei sale persoane!

Să fie oare posibil – îi venea greu să își formuleze ideea – ca eforturile celor ca tatăl ei și *rugăciunile ridicate de acești creștini din lumea întreagă* să fi contribuit la căderea Zidului mai mult decât toate alianțele europene pentru libertate la un loc?

Și, uite așa, în ultima vreme valorile indicate de barometrul emoțional al ființei sale începuseră să scadă vertiginos, anunțând o schimbare iminentă.

Lui Lisel îi era scris să se confrunte cu trecutul nu într-o plăcută vară indiană sau în zilele căldute din miez de iarnă, ci în frământata primăvară a vieții sale, la al cărei orizont începuseră să se adune nori negri de furtună încă din noaptea căderii Zidului. Ploi torențiale, grindină, lapoviță și vânturi înghețate goneau spre ea ca să-i deștepte spiritul și să-i redirecționeze pașii spre tatăl ei.

Atacul începuse și nu mai putea fi oprit. Nu va putea amâna la nesfârșit confruntarea cu propriile sentimente.

Era tulburată și asta o nemulțumea teribil. În această dimineață, resimțea presiunea interioară mai puternic ca niciodată.

A fost doar un vis fără noimă! Își spuse ea cu jumătate de inimă. *Refuz să mă gândesc la astfel de lucruri!*

Se strădui, la fel ca în noaptea în care urcase pe Zid, să alunge amintirea tatălui ei.

Aruncă plapuma la o parte și coborî repede din pat. Deși aproape că nu închisese un ochi toată noaptea, era hotărâtă să iasă în oraș, gândindu-se că activitatea va combate vocea conștiinței. *Nu* va da ascultare gândurilor despre trecut. Poate că va face o plimbare până în sectorul vestic. Se va duce în parc sau la piscină. Sau la cumpărături. Azi era liberă. Își va petrece întreaga zi

distrându-se.

La o adică, putea să iasă în oraș chiar acum, chiar dacă era doar cinci și jumătate. Se va opri la o cofetărie să bea o cafea, să mănânce un corn și să vadă cum se trezește la viață orașul!

Simțindu-se deja mai înviorată, se îmbracă în grabă și, peste niciun sfert de oră, păși afară în dimineața răcoroasă.

Bani pentru evanghelizare

Aerul era neobișnuit de rece pentru o zi de vară. Totuși, dacă e să luăm în considerare că era doar șase și un sfert dimineața și că Berlinul se situează la numai 160 de kilometri de Marea Baltică, condițiile meteorologice nu erau chiar atât de surprinzătoare.

Matthew McCallum inspiră adânc.

Avusese o noapte zbuciumată, în care nu-i dăduse pace întrebarea: în ce constă, de fapt, propovăduirea credinței creștine? Nu că subiectul i-ar fi fost străin. Practic, își dedicase ultimii douăzeci de ani acestui scop. Dorința sa arzătoare de a face cunoscute învățăturile și valorile de viață ale baronului von Dortmann se rezuma, în fond, tocmai la asta - la transmiterea credinței așa cum aceasta îi fusese transmisă lui. Iar acum avea prilejul să țină o prelegere pe tema asta în fața unei adunări de lideri religioși, doar că direcțiile și prioritățile lor nici că puteau fi mai diferite de vederile lui.

Gimnastica mentală de peste noapte îi fusese provocată de emisiunea înregistrată pe care o vizionase seara trecută. Mai bine ar fi rămas în cameră cu Sabina. Dar nu, el hotărâse, în schimb, să urmărească pe ecranul lat al uriașului televizor din sala bavareză a hotelului transmisia maratonului de strângere de fonduri pentru evanghelizarea Rusiei și a blocului răsăritean.

În cadrul emisiunii, care fusese transmisă la televizor în urmă cu câteva luni, Bob MacPatrick, un evanghelist de notorietate internațională, invitasе zeci de celebrități ale lumii creștine, luase nenumărate interviuri și difuzase o mulțime de filmulețe. Evenimentul adusese, mai degrabă, a varieteu și nicidecum a program cu caracter religios. Totuși, campania - numită „Evanghelizarea Lumii 2000” - s-a bucurat de un succes răsunător, reușind să strângă

incredibila sumă de treizeci de milioane de dolari pentru tipărirea și distribuția de literatură evanghelică în croată, sârbă, rusă și vreo zece alte limbi est-europene. Redifuzarea transmisiunii aici, în cadrul congresului, se datora, fără doar și poate, faptului că MacPatrick trebuia să sosească la Berlin dintr-un moment într-altul pentru a le înmâna personal liderilor creștini din blocul răsăritean cecurile necesare pentru finanțarea activității lor.

Cine n-ar vrea ca Evanghelia să fie vestită pretutindeni, prin toate mijloacele posibile? se întrebă Matthew. Cine putea să nege impactul mondial al campaniei lui MacPatrick? În fond și la urma urmei, scopul acestui congres consta tocmai din a profita de schimbările ce aveau loc pe plan internațional pentru a da năvală în Estul acum accesibil. Exact așa cum spusese MacPatrick în cadrul emisiunii sale: „Nu putem ști cât timp vor rămâne deschise aceste uși ale oportunității. De aceea trebuie să facem imediat tot ce ne stă în puteri pentru a răspândi mesajul Evangheliei în întreaga lume. Trebuie să pornim imediat la atac, să vestim cuvântul Evangheliei atât în scris, cât și prin intermediul radioului și al televiziunii”.

Deși părea o inițiativă lăudabilă, în spatele ei Matthew nu putea să nu sesizeze un vădit spirit de auto-promovare. Majoritatea vorbitorilor pe care îi audiase până acum nu pierduseră nicio ocazie de a vorbi despre viziunea, programul, cărțile, casetele și produsele *lor*. Toate în numele vestirii Evangheliei, desigur. Dar, printre rânduri, se citea clar mesajul: „Metoda *mea* este cea mai bună, așa că nu mai stați pe gânduri: băgați repede mâna în buzunar și sprijiniți-mă!”

MacPatrick strânsese, ce-i drept, o mulțime de fonduri, dar să nu uităm că mare parte din ele aveau să revină organizației sale pentru achiziționarea de echipamente noi și pentru extinderea editurii și a imperiului său mediatic. Ca să nu mai vorbim de proverbialele „cheltuieli administrative” care reușesc cumva să își revendice mereu

partea leului. Ce procent din cele treizeci de milioane de dolari va fi folosit, efectiv, pentru evanghelizarea propriu-zisă?

Dacă singurul țel al celor prezenți la congres era propovăduirea Cuvântului, atunci cum se explica rivalitatea dintre ei? Era de ajuns să te uiți în ochii lor pentru a înțelege ce îi motivează. Dincolo de pretențiosul jargon spiritual pe care îl foloseau cu toții, era de ajuns să fii atent la tonul vocii, la gesturile și la privirile lor pentru a le sesiza trufia.

Nu-și putea scoate din cap cuvintele lui MacPatrick: „Donați; ajutați-ne să salvăm lumea până în anul 2000!”

Ajutați-ne să salvăm lumea, repetă Matthew în gând. De parcă Dumnezeu n-ar avea nicio legătură cu asta. Mesajele auzite până acum puseseră toate accentul pe schimbările politice, pe noile oportunități, pe fondurile necesare și pe cei ce puteau să facă rost de ele. Iar, după ce vom strânge lovelele, *noi* vom salva lumea!

Majoritatea „greilor” invitați la congres cântau cu toții același refren. Bani, bani și iarăși bani... Evangheliile... literatură evanghelică... broșuri. Dar nimeni nu pomenea o vorbă despre rugăciune sau despre lucrarea pe care o săvârșește *Dumnezeu* printre oameni! Nici măcar cei aflați la extrema opusă, care vorbeau despre nevoile propriu-zise ale oamenilor, nu îl includeau pe Dumnezeu în planurile lor.

Unde era echilibrul? Să ne implicăm personal în ajutarea celor aflați în nevoie, dar să nu pomenim niciodată de Dumnezeu – propovăduia una dintre tabere. Evanghelizare, dar de la distanță! striga cealaltă. Donați, donați cu toții. În felul acesta rezolvați problema simplu și eficient, fără a trebui să propovăduiți personal Evanghelia în zona în care *trăiți*. Lăsați banii voștri să evanghelizeze lumea fără ca voi să mișcați un deget. Trimiteți bani lichizi și lăsați-i pe evangheliști, pe predicatori și pe misionari să facă munca de jos în locul vostru.

O plimbare matinală prin Berlin

După ce trecu de uriașul și modernul complex Europa Center, Matthew o luă pe Kurfürstendamm StraÙe spre Breitscheidplatz și Biserica Memorială Kaiser Wilhelm. Mergea absorbit de propriile-i gânduri, fără a acorda vreo atenție clădirilor din jurul său. Vizitase deja împreună cu Sabina vechea catedrală, distrusă în timpul războiului de bombele Aliaților, și se rugaseră amândoi în noua biserică ce fusese construită alături. Dar în dimineața aceasta Matthew trecu pe lângă lăcaș aproape fără să-l vadă, surd la tot ceea ce se petrecea în jurul lui.

Imensa metropolă, unul dintre cele mai mari centre industriale, comerciale și politice din lume, începea să se trezească la viață. Aici, în sectorul de vest, în pofida prosperității evidente, pe străzi și printre clădirile noi detectai la tot pasul semne ale declinului moral.

Străzile erau populate de o lume pestriță – familii de refugiați, muzicanți ambulanți, talentați sau fără pic de talent, care reluau la nesfârșit, cu mici variații, același repertoriu limitat, oameni de afaceri aflați în drum spre birou ce călcau peste cerșetorii care dormeau întinși pe trotuare.

Întregul oraș era presărat cu astfel de juxtapuneri ale contrariilor. Democrația și comunismul se intersectaseră, aruncându-și vorbe grele, chiar în inima Berlinului, vreme de treizeci de ani. Iar acea ostilitate persista, chiar dacă într-o formă mai puțin fățișă, și acum, după căderea Zidului, când harnicul și stoicul popor german se trezise confruntat brusc cu o afluență masivă de imigranți străini – est-europeni veniți în căutarea unei vieți mai bune, pe care Occidentul nu era neapărat dornic să le-o ofere.

Subit, Matthew realizează că trecea tocmai pe lângă clădirile în care își desfășurase activitatea atunci când

fusesse detașat în 1961. Locul unde o reîntâlnise pe Sabina în acea zi de neuitat se afla chiar după colț!

Iuți pasul, rederulând în minte acel moment minunat, ca și cum totul s-ar fi întâmplat ieri. Venise aici împreună cu soția sa imediat după ce sosiseră la Berlin. Totuși, acum că pășea singur pe acest trotuar în primele ore ale dimineții, se simțea parcă mai recunoscător ca niciodată pentru acel miracol.

Cât de bun fusese Dumnezeu cu ei! După toți acei ani de despărțire, avusese șansa de a-și trăi tot restul vieții alături de femeia iubită. Planul divin este întotdeauna unul pe termen lung, gândi Matthew, și timpul în care își săvârșește Dumnezeu lucrarea vindecă toate angoasele omenești!

Porni mai departe, revenind cu gândurile în prezent.

Oriunde se uita, nu vedea decât contraste. Sub aparențele de prosperitate și vitalitate se ascundeau fisurile unei societăți ce s-a trezit dintr-odată chiar deasupra faliei unui cataclism politic major.

La doar câțiva kilometri depărtare, nevoia disperată de redresare economică a sectorului estic slăbise deja echilibrul celui vestic. Guvernul de la Bonn furnizase banii necesari reconstrucției acestei noi capitale a Germaniei unite și se mai așteptau fonduri din partea altor state occidentale. Dar aceste fonduri vor fi, oare, suficiente pentru a o scoate la capăt fără a distruge economia înfloritoare a Germaniei de Vest?

Oare, pe termen lung, căderea Zidului va aduce armonie sau, dimpotrivă, falia, cicatricea ce se întindea sub Zid, era prea veche pentru a mai putea fi vindecată? Oare cutremurele spirituale și economice vor face întotdeauna parte din viitorul Germaniei? Prin ce se va caracteriza acest realism politic la sfârșitul secolului al XX-lea?

Pe măsură ce înainta, devenea tot mai conștient de realitatea din jurul lui și de atmosfera generală a orașului. La drept vorbind, Berlinul nu se schimbase mai deloc în

ultimii treizeci de ani. Oare cum ar arăta, peste zece ani, o lume guvernată de Berlin – un oraș dominat de schimbări, de contraste... și, nu într-o mică măsură, de haos?

Se spunea că foști comuniști din toate țările blocului răsăritean se refugiau în această metropolă cosmopolită, nervoasă și turbulentă, în speranța că aici vor găsi un ungher în care să se ascundă de actualul val de intoleranță democratică îndreptat împotriva lor.

Până una alta, orașul era plin cu panouri și graffiti cu svastici și sloganuri antisemitice. La fiecare colț de stradă se găsea câte un chioșc la care se vindeau bomboane, gumă de mestecat, ziare și reviste pornografice a căror comercializare într-un loc atât de public ar fi fost de neimaginat în State. *Ce fel de sistem de valori morale își pot forma copiii când cresc înconjurați de astfel de mizerii?* se întrebă abătut Matthew.

Dar oamenii, zeci și sute de indivizi, treceau nepăsători pe lângă toate astea. Geci de piele cu lanțuri și ținte lângă costume elegante și exorbitant de scumpe, strigăte și claxoane, camioane și autobuze... și fiecare își vedea de treaba lui fără să-i pese de cei din jurul său.

Berlinul, cugeta Matthew, era un microcosmos care reflecta perfect schimbarea la față prin care trecea întreaga lume în acest punct culminant al istoriei.

Și, în mijlocul acestui tumult, câțiva lideri religioși se adunaseră să discute despre rolul care ar trebui să-i revină Bisericii în aceste vremuri de tranziție. Dar, în actualul context, ce relevanță vor avea dezbaterile și planurile lor?

Privi spre cerșetorul întins pe trotuar, spre tânărul ras în cap, cu cercei în ureche, spre omul de afaceri ce mergea cu pas hotărât și energic, cu o servietă scumpă în mână – câtă atenție ar acorda oricare dintre aceștia unei broșuri despre Judecata de Apoi, scrisă în germană sau în poloneză? Era posibil să se înșele, dar, din punctul lui de vedere, aprovizionarea pieței europene cu tone de literatură creștină nu ar fi decât frecție la un picior de lemn în

contextul real în care trăiau acești oameni.

Brusc, se opri în mijlocul trotuarului și începu să se roage în gând pentru cei din jurul lui.

O, Doamne, arată-Te acestor oameni... Salvează-i de toate acestea, Tată! Deși nu o știu, au atâta nevoie de Tine! Arată-Te acestei lumi ce are atâta nevoie de dragostea Ta. Dă-ne nouă, slujitorilor Tăi, ochi să vedem cum să arătăm acestor sărmani copii ai Tăi iubirea arătată de Fiul Tău. Iartă-ne orbirea, Tată - dă-ne ochi să vedem...

În momentul acela, o tânără trecu pe lângă el, întrerupându-i rugăciunea. Tânăra părea să fie de vârsta copiilor lui. Matthew simți un junghi în inimă, un val inexplicabil de iubire.

Se răsuci și porni pe urmele tinerei. *O, Doamne*, murmură el înlăcrimat, *atrage-o spre inima Ta pe această fiică dragă Ție*. Oftă din nou, apoi se întoarse, trase adânc aer în piept și porni în direcția în care se îndreptase inițial.

Campaniile de atragere de adepți ale sectelor de tip New Age și ale mișcărilor militante aveau o vizibilitate publică mult mai mare decât cele creștine. Principalele culte creștine din Europa aveau un caracter mai mult politic decât spiritual. Majoritatea revoluțiilor și a revoltelor pentru libertate fuseseră conduse de așa-zii lideri religioși al căror impact spiritual era îndoielnic. Și peste tot domnea o atmosferă de decadență și amoralitate... ce exporturi letale trimisese Occidentul în noile state est-europene!

Cum avea să se integreze în acest context stilul evanghelic american și cum putea să exercite acesta un impact în mijlocul atâtor forțe, mișcări și curente opuse?

Slobozi un oftat și își continuă drumul.

Mai era puțin și se făcea ora opt. Străzile începeau să se umple de oameni, mașini, camioane, autobuze și taxiuri. Gălăgie, miros de motorină, claxoane nervoase. Câțiva muzicanți ambulanți se pregăteau să înceapă o nouă zi de cerșit artistic.

Chioșcarii își expuneau marfa indecentă - oferta de

reviste și vederi dezgustător de sugestive.

Se apropia de hotel. Lunga plimbare nu rezolvase nimic, dar avusese măcar ocazia să-și aerisească mintea și să înalțe niște rugăciuni și asta îl făcea să se simtă întrucâtva revigorat.

Cu mintea încă plină de gânduri și de întrebări fără răspuns, Matthew deschise ușa hotelului Westmark și păși înăuntru.

Jurnalistul și activistă

Când Matthew intră în camera lor de la etajul al șaselea, o găsi pe Sabina în halat de baie, înfășurându-și părul cu un prosop. Tocmai făcuse un duș.

— Ei, a fost plăcută plimbarea? se interesă ea.

— Mda, răspunse Matthew gânditor. M-am gândit la discuția pe care am avut-o aseară... la ce ar face Iisus în anumite situații... la „fleacuri” de genul acesta.

Înainte ca Sabina să apuce să-i răspundă, se auzi un ciocănit la ușă și, în momentul următor, Tad intră în cameră.

— Nu coborâm să luăm micul dejun? îi luă tânăra în primire pe părinții săi.

— Sunt gata în două minute, răspunse Sabina, îndreptându-se spre baie cu o rochie în mână.

— Ai apucat să studiezi ordinea de zi? îl întreabă Tad pe tatăl său, fluturând foaia pe care o ținea în mână.

— Nu.

— Uite, cred că am găsit o conferință pe gustul tău: „Strângeri de fonduri pentru evanghelizare în anii '90”. Vor fi prezentate noi și spectaculoase strategii de strângere de fonduri pentru cei ce vor să evanghelizeze lumea.

— Nu e deloc pe gustul meu, răspunse Matthew, oftând din rărunchi.

Se așezară la masă și începură să consulte împreună agenda congresului. În scurtă vreme, își făcu apariția și Sabina și coborâră tustrei la restaurant.

— Și chiar ai de gând să participi la seminarul despre strângerea de fonduri? îl întreabă Sabina pe fiul ei.

— Nici vorbă, răspunse acesta râzând. În dimineața aceasta, n-am să particip la nicio conferință.

— Cum așa? întreabă mirat Matthew.

— Voi încerca să iau legătura cu o persoană care sper

să-mi poată oferi un punct de pornire pentru articolul pe care vreau să-l scriu.

— O persoană din fotografia aceea făcută în noaptea căderii Zidului?

Tad aprobă din cap.

— Ieri am reușit să fac rost de un nume și de o adresă. Să sperăm că persoana cu pricina nu s-a mutat între timp.

Dimineața nu fusese nici pe departe atât de distractivă precum sperase Lisel.

La opt și jumătate era deja plictisită de activitățile pe care și le planificase și avea ciudata senzație că ar trebui să se întoarcă acasă. Deși, la drept vorbind, era ultimul loc în care ar fi dorit să se afle. Colega ei de apartament era la serviciu și, în actuala sa stare de spirit, știa că locuința i s-ar fi părut îngrozitor de mohorâtă.

Totuși, parcă împotriva voinței ei, Lisel se trezi urcând treptele până la apartament și băgând cheia în yală.

Intră și se prăbuși pe canapea.

Stătea încă acolo, nemișcată, cu ochii fixați în gol, întrebându-se descumpănită ce va face tot restul zilei când, brusc, cineva bătu la ușă, întrerupându-i apăsătoarea reverie.

Când deschise ușa, Lisel dădu cu ochii de un tânăr atrăgător, cu aspect îngrijit, ce părea să fie de-o vârstă cu ea.

— *Fräulein* Lamprecht?

— Da, eu sunt Lisel Lamprecht.

— Numele meu este Tad McCallum. Sunt jurnalist.

Faptul în sine nu explica pe deplin de ce se afla acolo, așa că Lisel așteptă să i se dea mai multe lămuriri.

— Scriu... scriu un articol despre căderea Zidului, continuă Tad. Numele dumitale mi-a fost furnizat de Horst Brandes.

Din câte înțeleg, faci parte dintr-o organizație numită Alianța pentru Libertate și este posibil să te fi numărat printre cei care au ieșit în stradă în noaptea aceea.

Lisel încuviință încet din cap, fără a-l gratifica însă cu un zâmbet – se obișnuise să fie circumspectă: Alianța nu era privită cu bunăvoință în unele cercuri.

— Mă... ăă... mă întrebam dacă ai fi dispusă să stai de vorbă cu mine, continuă Tad. Să-mi răspunzi la câteva întrebări, să-mi spui cum a fost să fii acolo în noaptea aceea – din perspectiva unei persoane care a militat pentru cauza libertății.

Lisel nu răspunse imediat.

— Ești prieten cu Horst? întrebă ea într-un sfârșit.

Știa deja răspunsul, dar voia să-l pună la încercare. Să vadă dacă are sau nu obiceiul să umble cu cioara vopsită. Un jurnalist atât de curățel și de bine îmbrăcat n-avea cum să fie prieten cu fostul ei coleg.

— Nu, răspunse Tad. Am apelat la Horst Brandes doar pentru că am înțeles că el ar putea să mă pună în legătură cu dumneata.

— Cine ți-a spus asta?

— Un coleg de breaslă pe nume Raul Schlink.

Un surâs abia schițat răsări în colțurile buzelor lui Lisel. Asta explica totul.

— Și de ce ai vrut să ieși legătura cu mine?

— Deoarece am considerat că ar fi interesant să aflu povestea acelei nopți din perspectiva unui martor ocular.

— Ce te face să crezi că aș fi fost printre cei adunați la Zid?

Fu rândul lui Tad să zâmbească.

— E o poveste ciudată, râse el. S-ar putea să nu mă crezi.

— Pune-mă la încercare.

Îi plăcea chipul lui. Inspira onestitate și o lipsă totală de intenții ascunse. Aceste calități, pe care nu le întâlnea des în domeniul ei de activitate, o făcură să-și lepede rezerva pe care o ațuia de obicei, ca pe o platoșă, față de ceilalți. Știu aproape instantaneu că, în relația cu el, nu avea nevoie de o asemenea armură.

Continuând să zâmbească, Tad scoase fotografia din buzunar și i-o întinse.

Lisel se uită la ea și zâmbetul i se lăți, în sfârșit, pe toată fața. Deși nu mai văzuse niciodată fotografia, recunoscuse imediat scena.

— Se pare că ai dreptate. *Chiar* am fost acolo.

Tad nu spuse nimic.

— Și m-ai căutat în tot acest timp? Înseamnă că ai fost foarte perseverent.

— N-aș spune. Am găsit fotografia doar acum două săptămâni.

— Chiar și așa, înseamnă că ești un adevărat jurnalist de investigație.

— Ei, aș! râse Tad. Am făcut tot posibilul să te găsesc fiindcă voiam să stau de vorbă cu dumneata, atâta tot.

— Și iată că ai reușit. N-ai vrea să poștești înăuntru?

— Nu deranjez?

— Nu. Azi e ziua mea liberă și n-am nimic special de făcut.

— În acest caz, îți accept bucuros invitația.

O discuție însuflețită

În ora care trecuse parcă pe nesimțite, jurnalistul american și activista germană discutaseră despre câte-n lună și-n stele, subiectele abordate incluzând căderea Zidului, schimbările survenite de atunci în ambele părți și starea generală a lucrurilor pe plan mondial.

Fiecare îl găsea pe celălalt revigorant de diferit față de persoanele cu care avea de-a face în mod obișnuit, așa că discuția dintre ei curgea firesc, într-un mod extrem de agreabil. Tad obținuse deja mult mai multe informații decât ar fi crezut că îi vor fi necesare pentru scrierea articolului și, de pe-acum, conversația o luase pe alte făgașe. Erau deja la jumătatea celui de-al doilea ibric de cafea.

— Vorbești germana la perfecție, remarcase cu puțin timp în urmă Lisel. Dacă nu mi-ai fi spus că ești american, aș fi băgat mâna-n foc că te tragi din sud-vest, din zona Stuttgartului.

Tad pufni în râs.

— Îți mulțumesc, e un mare compliment, având în vedere că vine din partea unui vorbitor nativ. Totuși, trebuie să recunosc că am avut un avantaj.

— Și anume?

— Am crescut în Germania până la vârsta de șapte ani.

— Serios? Unde?

— În Bavaria.

— Deci am fost pe aproape! Cum de ai copilărit aici?

— Mama e nemțoaică.

— Din Germania de Est sau de Vest?

— Din Germania de Est... sau, mai bine zis, din amândouă. A copilărit într-o regiune care în prezent aparține Poloniei și apoi a trăit mai mulți ani aici, în Berlin. Locuia în RDG și lucra în RFG.

— Și tatăl tău e american?

Tad încuviință din cap.

— În anii '60 a lucrat aici, în cadrul Departamentului de Stat. Așa că eu am învățat ambele limbi.

— Și așa ai ajuns traducător?

— Faptul că am copilărit în Germania m-a ajutat, într-adevăr, în mare măsură.

— Și cum s-au cunoscut părinții tăi? Nu de alta, dar nu auzi de mulți diplomați americani care să se fi însurat cu fete din Germania de *Est*.

— E o poveste lungă, râse Tad. Lungă și plină de peripeții.

— Mi-ar plăcea s-o ascult.

— Poate că ți-o vor spune chiar părinții mei – mama e fenomenală, sunt convins că ți-ar plăcea de ea! Sunt și ei aici, în Berlin.

— Au venit aici... în concediu?

— Participăm împreună la un congres organizat la Westmark. Ai vrea să faci cunoștință cu ei?

— Ăă... d-da, bâigui Lisel.

Invitația o luase total pe nepregătite. Oamenii cu care era obișnuită erau mult mai reținuți față de cei pe care nu îi cunoșteau bine.

— E o poveste grozavă, adăugă Tad, și nimeni n-o poate istorisi mai bine decât mama!

— Ziceai că ați venit la un congres. E un congres politic?

— A, nu, râse Tad. Tata s-a retras din diplomatie de vreo zece ani. Nu, e un congres al liderilor creștini, axat pe tema evanghelizării.

Bănuind că Lisel nu este credincioasă, se așteptase să-l întrebe ce este, mai exact, evanghelizarea. Spre mirarea lui însă, Lisel primi informația cu un aer îngândurat, fără să spună nimic. Știa prea bine ce înseamnă termenul. Până și numai gândul îi făcea silă.

Se lăsă o tăcere grea.

— Am spus ceva greșit? întrebă într-un târziu Tad, râzând nervos.

Lisel nu răspunse imediat.

Fu rândul lui Tad să aștepte.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, cu vădită reținere în glas. Doar că nu mă interesează subiectul, atâta tot.

— Judecând după reacția ta, aş zice că e vorba de mai mult de atât.

— Ei bine, da, ai dreptate. Gândul că niște creștini se adună să discute despre *mântuirea lumii* mă scârbește și mă scoate totodată din sărite. Poftim – am fost destul de clară de astă dată? Îl repezi ea pe un ton ce nu mai semăna defel cu cel folosit cu un minut în urmă.

Zâmbetul prietenos de adineauri dispăruse și el cu desăvârșire și, acum, îl ochea pe Tad cu circumspecție, de parcă tânărul ar fi devenit brusc adversarul ei.

— Pot să te întreb de ce?

— De putut, poți, dar nu știu dacă îți va conveni răspunsul meu.

— Acum e rândul meu să spun ceea ce mi-ai spus tu când stăteam la ușă.

Lisel îi aruncă o privire întrebătoare.

— *Pune-mă la încercare*, zise Tad. Nu mă voi simți ofensat de cuvintele tale, orice ai avea de spus.

Lisel pironi câteva clipe podeaua, apoi își ridică privirea și i se uită drept în ochi.

— După părerea mea, de-a lungul istoriei, creștinii au făcut mai mult rău decât bine. Sunt cu toții încrezuți, aroganți, intoleranți și ipocriți. Și faptul că vor să transmită și altora credința lor absurdă, să îi facă și pe alții la fel de fățarnici ca ei... ei bine, asta mă irită la culme.

— Să înțeleg că tu nu ești credincioasă?

Lisel pufni disprețuitor.

— *Bineînțeles* că nu. Mă mir că mai trebuie să întreb. Nu e evident?

— Comentariile tale nu exclud neapărat posibilitatea că ai fi creștină. Și sincer vorbind, în multe privințe, sunt de acord cu tine.

— Poftim?... Cum poți să participi la un congres creștin, dacă nici tu nu ești credincios?

— N-am spus asta. Sunt cât se poate de credincios.

— Bine, dar spuneai...

— Spuneam că, în multe privințe, sunt de acord cu tine. Singura afirmație cu care nu sunt deloc de acord este că ar fi absurdă credința creștină. În rest, nu pot decât să îți dau dreptate.

— Ești creștin, spuse Lisel, ochindu-l cu vădită neîncredere, și cu toate astea îmi împărtășești părerea cum că mulți creștini sunt niște ipocriți?

— Desigur.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Mulți creștini chiar *sunt* ipocriți. Ar fi o prostie din partea mea să neg acest lucru sau să pretind contrariul.

Lisel îl privea năucită. Acesta nu era defel răspunsul la care se așteptase. Nu era obișnuită să audă astfel de vorbe din gura unui credincios.

— Mă bucur că o recunoști atât de deschis, spuse ea, îmbunată.

— Nu știu dacă ai să te bucuri la fel de tare când ai să auzi tot ce am de spus.

Lisel îl privi cu o expresie ce îl invita să continue.

— Și noi doi putem fi ipocriți uneori.

— Dar eu n-am pretins că aș fi creștină, nu-i așa?

— Nu trebuie să fii creștin pentru a fi ipocrit. *Nimeni* nu este perfect. Nimeni nu poate urma întru totul sistemul său de credință. Căci un ipocrit este un om care nu respectă întru totul crezurile pe care le propovăduiește, nu-i așa?

— Să zicem.

— Sunt sigur că ai și *tu* principii de viață la înălțimea cărora pur și simplu nu poți să te ridici tot timpul, la fel cum nici eu nu reușesc să mă ridic întotdeauna la înălțimea principiilor creștine după care încerc să *îmi* trăiesc viața.

— Și unde bați cu asta? îl întrebă Lisel, revenind la scepticismul de odinioară.

— Nu poți afirma că sistemul de credință creștin este fals doar pentru că se întâmplă ca unii creștini să fie ipocriți. E posibil ca doctrina creștină să fie adevărată sau să *nu* fie – fiecare persoană trebuie să pună în balanță dovezile și să hotărască pentru sine. Dar ipocrizia unor creștini nu are nimic de a face cu adevărul sau cu neadevărul creștinismului.

Lisel încercă să analizeze argumentul în mod logic, dar se simți cuprinsă de o apăsare ciudată. Conversația lejeră de adineauri devenise brusc tulburător de profundă, luând-o pe fâgașe pe care nu era deloc dornică să le exploreze. Tad, pe de altă parte, datorită genelor și educației primite, avea un puternic simț al identității, care se manifesta prin încredere în sine și o sinceritate pe care încă mai învăța – uneori prin lecții deloc plăcute – să și-o drămuiască.

— Eu nu am vorbit doar despre ipocrizie, spuse Lisel.

— Iar eu îți repet că sunt de acord cu tine. Creștinii *au făcut* mult rău de-a lungul istoriei. Nu neg asta. Nu pot s-o neg, fiindcă este adevărat. Și mie mi se face silă numai să mă gândesc la asta. Și da, din păcate, și creștinii pot fi încrezuți, aroganți și moraliști. Și pe mine mă supără lucrul acesta, dar cel mai tare mă supără atunci când vinovatul sunt chiar *eu însumi*, căci și eu sunt om, și eu sunt înclinat să fiu înfumurat și orgolios și să cred că numai eu am dreptate. Mi-e groază când mă gândesc ce cale lungă mai am de bătut până să ating maturitatea spirituală.

— Și bănuiesc că urmează să-mi spui că și eu sunt, la rândul-mi, orgolioasă și intolerantă?

— Nu sunt eu în măsură să judec asta.

Deși îi displăceau implicațiile vorbelor lui Tad, Lisel evita să îi dea un răspuns direct.

— Credincioșii sunt mai afectați de maladia asta decât necredincioșii, eu așa cred, comentă ea.

— Hm, e o afirmație interesantă, spuse Tad gânditor. Într-adevăr, creștinii sunt afectați la modul cel mai serios. Dar dacă sunt *mai* afectați decât necredincioșii, asta chiar

n-o știu. Poate așa o fi. Dar asta ar însemna că toți credincioșii sunt mai orgolioși decât necredincioșii. Or există creștini care au atins maturitatea spirituală, modești și altruști, după cum există și creștini egoști și infatuați. Trufia este un cancer universal, care se întâlnește în politică, în universități, în ateism – peste tot, nu doar în creștinism. Ceea ce încerc să spun e că nu poți respinge veridicitatea creștinismului doar fiindcă există creștini care nu respectă întru totul preceptele credinței lor, așa cum nu poți respinge democrația ca sistem politic doar în baza faptului că nu există democrații perfecte. Procedând astfel, nu facem decât să ne lăsăm prinși într-o capcană logică pe cât de elementară, pe atât de orbitoare.

— Adică nici măcar politica de guvernare americană nu e un model de democrație perfectă?

— Nici pe departe. Sistemul politic american are nenumărate lacune și inechități. Și, totuși, este o formă de guvernământ bazată pe mai mult *adevăr* decât totalitarismul sau dictatura. *Adevărul* unui sistem nu se bazează pe calitățile sau defectele adeptilor săi. Suntem cu toții niște ființe imperfecte care trăiesc într-o lume imperfectă. *Nimic* nu este perfect. Dar asta nu înseamnă că nu există adevăr, ci doar că, fiind atât de limitați, nu suntem întotdeauna capabili să ne ridicăm la înălțimea acestui adevăr.

Preț de vreo două minute rămaseră amândoi tăcuți, căzuți pe gânduri.

— Și când te vei considera *matur*, cum spuneai adineauri, în calitate de creștin? Întrebă în cele din urmă Lisel.

— Să zicem că voi ști că mă apropii de maturitate atunci când voi începe să mă preocup *mai puțin* de mine și *mai mult* de ceilalți. Pentru asta mă rog zilnic. Lepădarea totală a Sinelui este țelul meu suprem, deși sunt conștient că n-am să-l ating niciodată – sau, mă rog, nu în această viață.

— Deși nici prin cap nu mi-ar trece să mă *rog* pentru

asta, pot spune că și eu nutresc aceeași dorință: să mă maturizez spiritual.

— Mulți își doresc asta, dar creștinismul este singurul sistem de valori care oferă un plan realist în acest sens.

— Așa zici *tu*. Eu sunt de o altă părere. În felul meu, și eu mă aflu în căutarea adevărului. Dar ceea ce am descoperit până acum diferă foarte tare de adevărul de care vorbești tu.

— Și ce adevăr *ai descoperit* până acum? întrebă Tad fără pic de ironie în glas.

Lisel cugetă preț de o clipă înainte de a răspunde.

— Că e important să-mi rămân fidelă mie însămi.

— Nu știu dacă asta se ridică neapărat la statutul de *adevăr*. Ce se întâmplă atunci când trebuie să te abați de la principiile tale?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Dar dacă ți se va întâmpla?

— Nu știu, voi vedea. Deocamdată, însă, acesta este crezul meu.

— Dar dacă este un crez superficial... lipsit de substanță? în fond, ce înseamnă să-ți fii *fidel ție însuți*? Cuvintele acestea nu conțin niciun crez, niciun sistem de credință, niciun *adevăr*. Tot ce indică este un oarecare nivel de egocentrism.

Lisel se înroșește de furie.

— Dar dacă asta vreau eu să cred, cine ești *tu* să mă judeci?! trânti ea cu vădită iritare în glas.

— Nu spun că principiile tale sunt greșite. Aceasta este o concluzie pe care va trebui eventual s-o tragi de una singură. Nu fac decât să scot în evidență o lacună a sistemului tău de convingeri, a așa-zisului adevăr după care te ghidezi în viață.

— Lacună?

— Spuneai că te afli în căutarea adevărului. Or, din punctul meu de vedere, a-ți fi fidelă ție însăși nu are nimic de-a face cu adevărul.

— Și atunci în ce există adevăr?

— În credința creștină, în a fi fidel *Adevărului*, nu doar ție însăși. Adevărul trebuie să provină dintr-o sursă mai înaltă, nu din vederile limitate pe care le are fiecare dintre noi. Să zicem că, într-adevăr, creștinii sunt ipocriți față de tot restul lumii. Dar asta nu schimbă cu nimic *Veridicitatea* creștinismului.

— Indiferent de părerea ta, eu *aleg* să detest creștinismul și să îl consider o credință absurdă. Ei, la asta ce răspuns ai?

— Există două răspunsuri posibile. Primul este că poate *nu* îți pasă de adevăr chiar atât de mult precum susții și, în consecință, nu ești dispusă să analizezi în mod onest principiile creștinismului. *Sau* ai avut o experiență neplăcută în trecut, un conflict cu un creștin sau poate chiar cu unul dintre părinții tăi, care, fiindcă încă te mai afectează emoțional, te face să întorci spatele adevărului. În acest caz, singurul mod de a-ți manifesta mânia este respingând credința creștină, atât de dragă celor cu care ai avut o neînțelegere. Acesta este modul în care te răzbuni pe ei. Dar persoana pe care o rănești cel mai mult printr-o astfel de reacție ești tu însăși.

Lisel sări în picioare clocotind de furie, cu obrajii în flăcări.

— Cum îți permiți să îmi aduci asemenea acuzații?! N-ai niciun drept să mă judeci. Nici măcar nu mă cunoști! Inițial am crezut că ești altfel. Dar acum îmi dau seama că ești la fel de ipocrit ca toți ceilalți creștini!

Realizând că sărise calul, Tad încercă să se scuze.

— Iartă-mă, n-am vrut să... începu el, șocat de răbufnirea lui Lisel.

— Scutește-mă! ripostă Lisel furioasă. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt!

— Te rog să mă ierți, chiar n-am vrut să...

— Ieși afară!

Năucit de turnura evenimentelor, Tad se ridică în

picioare abătut, încercând să găsească scuzele potrivite. Nu reuși, însă, decât să dea de câteva ori din cap, cu buzele întredeschise, dar fără să poată scoate un sunet. Lisel privea, furioasă, în direcția opusă. Era clar că nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Tad se răsuci încet spre ușă și părăsi apartamentul. La jumătatea treptelor, auzi ușa trântindu-se în urma lui.

În spatele ușii, Lisel Lamprecht începea deja să își regrete ieșirea. Avusese tot dreptul să fie supărată pe americanul ăla arogant și atotștiutor, încerca ea să se justifice în sinea ei. Totuși, acum, că mânia începea să i se potolească, regreta că îl dăduse afară, ba mai mult, își dorea să mai aibă ocazia de a vorbi cu el.

45

Diferende

În aceeași după-masă, la hotelul Westmark era programată o ședință plenară în cadrul căreia avea să ia pentru prima dată cuvântul influentul luteran german Gentz Raedenburg.

Pe la 12 și jumătate, Matthew și Iosif tocmai luau prânzul la cafenea când îl văzură intrând pe Tad. Matthew îi făcu semn fiului său, iar acesta se apropie de masa lor.

— Ei, ai obținut interviul? se interesă Matthew.

— Mda, am avut o discuție... *interesantă*, răspunse Tad în doi peri, așezându-se lângă tatăl său, după care se grăbi să schimbe subiectul: Și tu, Iosif? Ai reușit să dai de prietenul tău?

Iosif clătină din cap, vădit abătut. Tad îi aruncă tatălui său o privire întrebătoare.

— Dieder Palacki ar fi trebuit să sosească astăzi pentru a rosti câteva cuvinte înainte de discursul lui Raedenburg.

— Palacki este bărbatul de care vorbeai ieri, cel ce ți-a călăuzit pașii spre Domnul? întrebă Tad.

Iosif aprobă din cap.

— Nu l-am mai văzut din 1962. Speram să-l întâlnesc chiar la sosire pentru a stabili o întrevvedere. Deși poate că el nici nu-și mai aduce aminte de mine.

— Din câte mi-ai spus, interveni Matthew, am impresia că nu e genul de om care să uite atât de ușor.

— Cred că ai dreptate, răspunse Iosif, zâmbind.

— Povestește-mi și mie câte ceva despre Palacki, îl rugă Tad. În afară de faptul că drumurile voastre s-au încrucișat cu mulți ani în urmă, nu știu mare lucru despre el.

— Chiar nu ai auzit de el? îl întrebă Iosif.

— Știu doar că a fost închis și că a scris o carte intitulată *Torturat, dar...*

— *Torturat, dar neînvins: Credința în acțiune în spatele*

Cortinei de Fier, îi sări Iosif în ajutor. Manuscrisul a fost scos pe ascuns din Polonia și, în cele din urmă, a văzut lumina tiparului în Scoția.

— Ca să vezi cât de puține știu despre el! râse Tad.

— Dieder a fost arestat, nu știu exact la câtă vreme după plecarea mea, pentru modul deschis în care își practica și propovăduia credința, continuă Iosif. A stat zece sau cincisprezece ani după gratii, timp în care, deși a trecut prin toate ororile posibile – a fost bătut, torturat, izolat de ceilalți – nu a încetat să propovăduiască Evanghelia. Fapt care, chiar dacă nu am avut privilegiul să petrec decât un răstimp limitat în compania lui, nu mă surprinde câtuși de puțin. De tânăr a fost neînfricat.

— Înțeleg că între timp a fost pus în libertate.

Iosif încuviință din cap.

— Era recunoscut drept unul dintre liderii mișcării secrete a creștinilor din Europa încă de pe vremea când era în pușcărie. După ce a fost eliberat, a călătorit în toată Europa de Est – a străbătut Bulgaria, Polonia, Rusia, Ungaria și România, predicând și încurajând grupurile locale de credincioși.

— Dacă nu mă înșală memoria, pe la jumătatea anilor '80 parcă a făcut un turneu de strângere de fonduri și în Occident, interveni Matthew.

— *Turneu* cred că e impropriu spus, râse Iosif. Din câte știu eu, Dieder a făcut, într-adevăr, un tur al Statelor Unite. A luat cuvântul în biserici și în fața tuturor congregațiilor dispuse să-l asculte. Încerca să strângă fonduri, așa cum ai zis tu, ca să poată cumpăra Biblii pentru compatrioții săi nevoiași.

— Și a avut succes? întrebă Tad.

— Nu a reușit să strângă foarte mulți bani. Din câte am auzit, întreaga experiență i-a lăsat un gust amar și nu s-a sfiit să-și arate dezamăgirea.

— Un om care a petrecut atâția ani în pușcărie avea tot dreptul să fie cinic la adresa americanilor, comentă

Matthew. Povestea lui seamăna întrucâtva cu cea a bunicului tău, Tad.

— Cred că există, într-adevăr, o similaritate între ei, încuviință Iosif, deși baronul von Dortmann era cu siguranță mai blând în exprimare decât Dieder Palacki.

— Palacki se află și acum în State? întrebă Tad.

— Nu, s-a întors de mult în Polonia, doar că o vreme a dispărut de pe scena publică. După dezintegrarea Uniunii Sovietice, nu a mai trebuit să se ascundă și, de atunci, e cât se poate de activ. Totuși, a trecut multă vreme de când n-am mai auzit nimic de el. De aceea, de îndată ce am aflat că participă la acest congres, am pus mâna pe telefon și am sunat la agenția de voiaj.

— Și care este acum problema? se miră Tad. N-a sosit azi la Berlin?

Iosif se posomorî din nou.

— Ba da, dar l-am ratat. M-am întâlnit cu Darrell Montgomery și el mi-a spus că Dieder sosise deja, dar expresia de pe fața lui mi-a dat de înțeles că primul lor schimb de cuvinte nu fusese unul foarte amiabil.

— Adică?

— Nu știu exact. Montgomery nu mi-a zis decât că Palacki era nemulțumit de felul în care conturează congresul și a refuzat să participe la întâlnirea din după-masa aceasta.

— Hm, făcu Matthew. Nu mă mir că Darrell e îngrijorat. L-a anunțat pe Palacki drept unul dintre capetele de afiș ale congresului. Prezența lui aici era menită să pecetluiască îndelung așteptata uniune dintre rezistența creștină din Est și bisericile libere din Occident.

— Un fel de „Estul și Vestul își dau mâna peste zid”, comentă Tad.

— Exact. Palacki este o persoană cu prestigiu. E firesc ca nemulțumirea lui să îl îngrijoreze pe Darrell.

— Când este programat discursul lui? întrebă Tad.

— În penultima seară a congresului.

— Și parcă ziceai că urmează să primească o donație de valoare considerabilă provenită din fondurile strânse în cadrul campaniei lui MacPatrick.

— Da, este una dintre surprizele menite să încununeze evenimentele săptămânii, confirmă Matthew. Dar deocamdată lucrul ăsta e secret – un secret de care noi *nu* ar trebui să avem cunoștință. Știi bine ce vâlvă ar crea un astfel de zvon. Așa că ai grijă să nu mai pomenеști nimănui de asta.

— Bine, dar tot nu înțeleg de ce ar fi nemulțumit Palacki, insistă Tad. Bănuiesc că e/ știe de donație.

— Dieder Palacki nu și-ar trăda principiile nici pentru toți banii din lume, spuse Iosif.

— Și cum ai de gând să dai de el? îl întrebă Tad.

— Voi găsi eu o cale. În fond, Palacki este principalul motiv pentru care mă aflu aici – cu excepția persoanelor de față, se înțelege!

Matthew izbucni în râs.

— Nu te teme, n-ai cum să-mi rănești sentimentele: n-aș îndrăzni niciodată să mă compar cu un erou de talia lui Dieder Palacki!

Tad își consultă ceasul.

— Dacă nu vrem să ratăm sesiunea plenară, ar fi bine să mergem.

— Bine, dar nu ne-ai spus nimic despre dimineața *ta*, remarcă Matthew în timp ce se ridicau de la masă. Spuneai că *tu* ai dat de persoana pe care o căutai.

— Așa e, oftă Tad, dar conversația a luat o turnură neașteptată. În fine, este o tânăra extrem de interesantă.

— Aha! exclamă Matthew. Așteaptă să-i spun mamei tale!

Tad râse cu jumătate de inimă.

Cei trei bărbați părăsiră restaurantul și traversară strada, îndreptându-se spre hotel.

Despre importanța rădăcinilor spirituale

Matthew se întoarse repede la etaj să o cheme pe Sabina, care așteptase discursul liderului german cu mai mult interes decât orice alt eveniment al congresului, timp în care Tad și Iosif rămaseră în holul hotelului, în speranța că vor reuși să afle mai multe despre cauza nemulțumirii lui Palacki. Strânsul din umeri cu care îi întâmpinară puțin mai târziu pe soții McCallum arăta însă clar că toate eforturile lor în acest sens fuseseră zadarnice.

Uriașa aulă a hotelului începea deja să se umple de lume. Cei patru intrară și își ocupară locurile.

La unu fără cinci minute, mai multe personalități ale congresului luară loc pe scaunele așezate pe podium. Treptat, freamătul sălii se domoli și Darrell Montgomery porni spre microfon. Marele absent al conferinței era, fără doar și poate, Dieder Palacki, controversatul lider polonez care ar fi trebuit să se numere printre vorbitorii conferinței din această după-amiază.

Nedescurajat însă, Montgomery adusesese în locul lui un nume chiar și mai sonor. Proaspăt-sositul oaspete urcase pe podium împreună cu el, tot numai un zâmbet și emanând o autosatisfacție efervescentă, iar acum stătea pe scaun în spatele lui împreună cu ceilalți conferențieri. Era clar că omul era obișnuit și nu-i displăcea defel să fie în centrul atenției.

— Înainte de toate, începui Montgomery plin de entuziasm, permiteți-mi să îi urez bun venit printre noi unui om care nu mai are nevoie de niciun fel de prezentări... domnului Bob MacPatrick!

MacPatrick se ridică în picioare în ovațiile publicului și făcu zâmbitor cu mâna uriașei adunări de lideri creștini. Deși o expresie mai arogantă a încrederii în sine nici că s-ar

fi putut închipui, aceasta era atât de meșteșugit deghizată, încât nouăzeci la sută dintre privitori o ignorară cu desăvârșire. Îmbujorat de propria-i importanță, MacPatrick continua să își fluture brațul și să suradă condescendent mulțimii de admiratori, umflându-se tot mai mult în pene pe măsură ce se prelungea ropotul de aplauze. Nu părea nici pe departe pregătit să propovăduiască preceptul biblic conform căruia smerenia merge înaintea slavei.

— După cum știți deja, continuă Montgomery când aplauzele se domoliră, Bob va lua cuvântul și ne va împărtăși viziunea sa practică de propovăduire a Evangheliei vineri seara, când va împărți scena cu bunul nostru prieten Dieder Palacki. În calitate de principali reprezentanți ai Bisericii lui Cristos pe pământ, ei vor săvârși o uniune simbolică între Est și Vest, în spiritul care ne unește pe noi toți. Astăzi nu doream decât să vi-l prezint și să îi urez bun venit la congres.

Montgomery se întoarse spre Macpatrick și îi scutură viguros mâna, după care onoratul invitat se așeză la loc și gazda evenimentului reveni la microfon.

— Iar acum, continuă Montgomery după un scurt moment de tăcere, îmi face deosebită plăcere să vi-l prezint pe directorul departamentului de planificare a bugetului Bisericii Luterane din Germania, un bărbat care se bucură de înalta prețuire a liderilor politici și religioși din țara sa și a comunității creștine din întreaga lume, un om care poartă în mod admirabil mantaua de lider spiritual ce i-a fost transmisă de marii gânditori creștini ai trecutului, domnul Gentz Raedenburg.

În aplauzele moderate ale publicului, Raedenburg se ridică în picioare, strânse mâna lui Montgomery și apoi rămase tăcut în partea din spate a podiumului. Prezentarea, deși sinceră, nu se ridicase nicidecum la înălțimea celei făcute lui MacPatrick. Fără a părea să bage însă de seamă lucrul acesta, Raedenburg aștepta senin, aproape reticent să ia cuvântul. Când, în cele din urmă o făcu, vocea îi sună

blând și reținut, fără a trăda însă pic de timiditate. Forța și impactul vorbelor sale nu rezultau din volumul vocii, din ovații sau dintr-o mimică trufașă, ci din prestanța și dinamismul ce sălășluiau mult mai adânc în rezervoarele lăuntrice ale ființei.

— Mă bucur nespus să mă pot afla azi printre dumneavoastră, începu el. Această adunare în sine este, după cum știți cu toții, una inedită. Și ineditul său este adâncit și mai mult de diversitatea de mentalități și opinii reprezentate aici. Rar se întâmplă ca evangheliismul american de tip conservator și teologia liberală din Germania să interacționeze în mod profund, ajungând la o apropiere spirituală veritabilă. De aceea nu pot decât să mă simt onorat de invitația de a lua cuvântul în fața dumneavoastră. Sper sincer și mă rog ca această întâlnire să ducă la o reală uniune spirituală.

La drept vorbind, eu unul nu mă consider liberal și, deși mă aflu aici în calitate de conducător religios, nu pun această funcție pe primul loc. Eu sunt, înainte de toate, creștin. Un creștin care vrea să cunoască adevărul și să i se supună. Totuși, nu sunt un creștin naiv. Sunt conștient de felul în care am fost etichetați de-a lungul timpului. Știu că, vreme de două secole, liberalismul german a fost ca un spin în coasta fundamentalistilor din Anglia și din Statele Unite. Și de multe ori nu fără motiv! Totuși, dacă îmi veți acorda suficientă încredere, veți descoperi că eu nu mă încadrez în acest stereotip.

Vorbea engleza la perfecție, jonglând cu măiestrie între expresii ale englezei britanice și ale celei americane, iar ușorul accent nemțesc nu făcea decât să îi condimenteze vorbele cu o anumită doză de distincție.

— Aș dori să vă vorbesc despre o serie de chestiuni care mă preocupă, continuă el. În primul rând, despre evanghelizarea la nivel național. Evanghelicii din Statele Unite pun accentul pe caracterul *personal* al evanghelizării. Totuși, eu, în calitate de cetățean german care activează în

cadrul Bisericii germane și al administrației acestei țări, așa spune că Germania are nevoie de ajutor *ca națiune*.

Înțeleg că spiritualitatea trebuie să vină din interior, din inima fiecăruia în parte. Botezurile și convertirile în masă care au transformat Imperiul Roman, Rusia și alte meleaguri asemănătoare în așa-zise „națiuni creștine” nu au fost decât o mutare politico-religioasă pe tabla de șah a istoriei. Nu, eu nu la așa ceva mă refer. Spiritualitatea și convertirea la credința creștină sunt lucruri intime și personale.

Totuși, repet. Germania, ca mai toate statele europene și americane, se află la o mare răspântie spirituală și are nevoie de ajutor *ca națiune*. Rugămintea mea, stimați confrăți, este ca, în încercările dumneavoastră de a vă adresa nevoilor *individuale* ale compatrioților mei, să nu le pierdeți din vedere pe cele naționale. Berlinul, locul în care ne-am adunat cu toții în momentul de față, a devenit peste noapte centrul politic, financiar și decizional al Europei, spre care este îndreptată acum atenția întregii lumi.

Cu toate acestea – și nu cred că folosesc termeni prea duri – Germania *ca națiune* se află în pragul unui faliment spiritual. Noi, germanii, avem nevoie disperată de ajutor. Avem nevoie de o infuzie de *viață*! Nu că nu am avea rădăcini spirituale adânci. Să nu uităm că acestea sunt meleagurile unde a fost inițiată Reforma protestantă și că, de-a lungul anilor, această națiune a dat istoriei adevărați coloși spirituali, cum ar fi Dietrich Bonhoeffer și Wilhelm Busch, pentru a da doar câteva exemple din trecutul recent.

Totuși, din cauza teologiei liberale, a banilor, a prosperității, a orgoliului conferit de propriul succes, națiunea germană a luat-o pe o cale greșită. Din păcate, refacerea postbelică și toate binecuvântările ei ne-au făcut totodată să ne simțim invulnerabili, capabili să obținem tot ce ne propunem, prin propriile noastre forțe. Ne-au făcut să credem că, pentru a ne atinge scopurile, oricare ar fi ele, nu

avem nevoie de nimeni și de nimic... nici chiar de Dumnezeu.

Vă sună cunoscut, stimați confrăți americani? Păi cum altfel să vi se pară, din moment ce națiunea dumneavoastră se confruntă cu aceeași problemă? Falimentul spiritual de care vă vorbesc este un cancer ce afectează nu doar țara mea, ci și pe cea a domniilor voastre. Și dumneavoastră puteți cugeta la propriile rădăcini spirituale și la felul în care acestea sunt subminate de liberalism și de gândirea umanistă de tip New Age.

Noi, occidentalii, suntem acum prosperi din cale afară. Germanii au din nou o țară unită. Ce bucurie! Și totuși, suntem pe moarte. Suntem pe moarte căci prosperitatea noastră materială ne sufocă și ne omoară spiritual.

Da, a căzut Zidul Berlinului. Da, Războiul Rece pe care l-ați purtat cu Rusia s-a sfârșit. Dar, pentru a vindeca vrajba din sufletele noastre, e nevoie de mult mai mult.

Căci vrajba este, la bază, o separare de Dumnezeu pe care omul modern, prin atitudinea sa orgolioasă, nu a făcut decât să o adâncească. Or, pentru a îndepărta această vrajbă avem nevoie nu doar de o reunificare politică, ci mai ales de o reunificare a spiritului. Nu trebuie doar să încheiem un nou armistițiu cu un adversar politic, ci mai ales să punem capăt războiului rece pe care îl ducem împotriva Creatorului nostru. Avem nevoie de o revitalizare a primelor noastre iubiri – de vigoarea Reformei germane, de spiritualitatea impetuoasă a celor ce au fondat națiunea americană. În prezent, fervoarea națională a credinței creștine nu mai există nici în Germania, nici în Statele Unite, și asta ar putea să ne aducă sfârșitul.

Și așa merge chiar mai departe, spunând că *toate* națiunile reprezentate aici se confruntă cu aceeași necesitate.

Ceea ce auziți poate că nu este pe placul dumneavoastră, dar, dacă vreți ca strategiile noastre pentru viitor să aibă un impact cât de mic, trebuie să

înfruntăm cu toții realitatea.

Se poate ca unii dintre dumneavoastră să fie surprinși și chiar șocați de faptul că un om aflat în poziția mea vorbește cu atâta franchețe despre un subiect rezervat de regulă fundamentalistilor. Dar eu îmi iubesc prea mult țara și pe Domnul pentru a sta cu mâinile încrucișate. Sunt dispus la orice pentru a răsturna barierele ce împiedică adevărul Evangheliei să pătrundă în inimile și în mințile celor ce au atâta nevoie de el.

Rugăciuni și remușcări

În timp ce liderul german se adresa adunării creștine, atmosfera furtunoasă din apartamentul singuratic în care își petrecuse Tad dimineața se liniștise. După fulgere și tunete năprasnice urmasse o ploaie de lacrimi și acum se lăsase o mohorâtă ceață meditativă.

Lisel se străduise din răspuțeri să dea uitării incidentul, dar orice efort se dovedise zadarnic. Nu-și putea scoate din minte nici cuvintele lui Tad, și nici pe ale ei.

Nu știa câtă vreme rămăsese pe canapea după ce vărsase potopul de lacrimi. Într-un târziu, se ridică, se duse cu pași împleticiți până în dormitor, se întinse pe pat și încercă să adoarmă, dar fără succes. Rămase întinsă ore în șir, aproape dorindu-și să-și poată stârni din nou mânia pentru a exorciza dureroasele muștrări de conștiință care-i dădeau târcoale.

Dar furia îi trecuse cu totul și acum nu putea decât să rederuleze la nesfârșit în minte, împotriva voinței sale, cuvintele auzite pe parcursul dimineții: ... *nu îți pasă de adevăr... nu ești dispusă să analizezi în mod onest principiile creștinismului... sau ai avut o experiență neplăcută în trecut care, fiindcă încă te mai afectează emoțional, te face să întorci spatele adevărului... singurul mod de a-ți manifesta mânia este respingând credința creștină... acesta este modul în care te răzbuni pe ei...*

Și, apoi, cuvintele care îi trecuseră ca un fier roșu prin inimă: *Dar persoana pe care o rănești cel mai mult printr-o astfel de reacție ești tu însăși.*

Între timp, într-o altă parte a Berlinului, fără să aibă habar de congresul creștin sau de mișcările politice care se puneau la cale în Germania și în Rusia, un bătrân îngenuncha în solitudinea după-amiezii și se adânci în rugăciune – o activitate mai importantă în plan etern decât

oricare dintre problemele ce îi preocupau în momentul de față pe liderii politici ai țării și pe mulți dintre liderii religioși ce ascultau discursul prelatului german.

Se ruga zilnic pentru fiica sa. Totuși, azi simțise o schimbare de îndată ce se trezise și, până la amiază, senzația că se apropie un moment de cotitură devenise tot mai pregnantă.

Pe măsură ce se ruga, simțea o angoasă tot mai puternică, retrăind parcă durerea separării ca și cum totul s-ar fi întâmplat ieri, resimțind o infimă parte din suferința care sfâșie inima lui Dumnezeu atunci când fiii și fiicele Lui, în neștiința lor, îi resping iubirea.

De când își încredințase inima Tatălui Creator, se rugase constant să devină un om mai bun, după chipul și asemănarea Domnului său – să îi crească puterea de sacrificiu, să devină un om mai iubitor și mai altruist, capabil să se lepede total de Sine pentru a face voia lui Dumnezeu. Nici nu bănuia că răspunsul la această rugăciune – suprema renunțare la propria voință pentru care se poate ruga o ființă – va veni sub forma unui privilegiu de care puțini au parte în această viață: experiența de a cunoaște într-o măsură mică, dar reală, agonia vizionară și plină de speranță a inimii Tatălui... pulsul întregii vieți din univers.

Rănila produse de separările naționale începeau să se vindece, dar separările ce făceau acum obiectul rugii lui erau de o natură personală.

Deși, în timp ce se ruga, inima îi era plină de iubirea lui Cristos, nici cu gândul n-ar fi gândit sărmanul om că lacrimile pe care le vărsa acum pentru fiica sa vor servi drept lubrifiant al credinței ce stârnise, cu doar câteva ore în urmă, mânia lui Lisel – mânie ce dusesese la actuala ei introspecție.

Orele trecuseră parcă pe nesimțite.

Trebuie să fac ceva, își spuse în cele din urmă Lisel. *Nu pot să stau toată ziua în pat.*

Se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea patului. Nu îi era deloc foame. Totuși, trebuia să facă *ceva*.

Chiar dacă nu era câtuși de puțin de acord cu ideile lui McCallum, adevărul e că se comportase grosolan. Omul fusese sincer de la bun început și nu s-a dezmințit nici când conversația a atins subiectul credinței.

A spus, într-adevăr, niște lucruri dureroase, dar, în fond, nu avea nicio vină. McCallum măcar a vorbit fără ocolișuri și a recunoscut că și el e, la rândul-i, departe de a fi perfect. Ceea ce se putea spune despre prea puțini dintre creștinii pe care îi întâlnește ea în ultimii zece ani.

Nu putea face decât un singur lucru.

Se ridică încet în picioare și porni spre telefon.

Apel la discernământ

Gentz Raedenburg se opri să tragă aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit să abordeze un nou subiect, timp în care majoritatea ascultătorilor începură să se foiască ușor pe scaune.

— Strategiile noastre pentru viitor trebuie să țină, de asemenea, cont de anumiți factori culturali și istorici, continuă prelatul german. Permiteți-mi să vă dau un exemplu, referindu-mă din nou la SUA și la Germania. Chiar dacă decăderea morală este un fenomen larg răspândit în ambele țări, eu consider că modul în care îi abordează creștinii pe cei aflați pe calea pierzaniei ar trebui să difere considerabil de la o țară la alta.

Făcu din nou o scurtă pauză, apoi continuă.

— În pofida faptului că societatea americană trece, ca întreg, printr-o epocă a umanismului și a lipsei spiritualității, americanii *știu* că există un vid spiritual. În publicațiile voastre se subliniază constant necesitatea revenirii la valorile spirituale. Fiecare dintre ultimi trei președinți ai Statelor Unite a vorbit despre asta.

Și, chiar dacă mulți nu își doresc neapărat o trezire spirituală în propriile vieți, lumea percepe măcar, într-o măsură mai mică sau mai mare, adevărul mesajului. Cu alte cuvinte, după cum am mai spus, americanii recunosc că există un vid spiritual. Multora nu le pasă. Mulți nu își *doresc* spiritualitate. Dar recunosc, cel puțin, lipsa ei.

În Germania, pe de altă parte, asemenea mesaje sunt aproape inexistente. Nimeni nu vorbește în mod public despre nevoile spirituale fiindcă sunt prea puțini cei conștienți de mlaștina necredinței ce ne-a înghițit țara. Dacă aș ieși acum în stradă și aș întreba oamenii, în mod aleatoriu, dacă sunt sau nu creștini, probabil că șase din zece persoane m-ar privi ca pe un nebun. Ce întrebare

absurdă... Bineînțeles că sunt creștini... ca toată lumea, de altfel.

Vedeți așadar, țările noastre și-au pierdut vitalitatea spirituală - noi, germanii, am pierdut eficacitatea reformatoare a lui Luther, iar voi, americanii, pietrele de temelie pe care se bazează spiritualitatea națiunii voastre - în moduri cât se poate de diferite.

În numele egalității și al progresului, ultimele voastre generații de lideri au scos spiritualitatea pur și simplu în afara legii. Și uite așa, acum rugăciunea este interzisă în școli, în timp ce avorturile sunt perfect legale - o aberație absurdă care probabil că i-ar fi făcut pe părinții fondatori ai națiunii voastre să se dezică de un asemenea guvern.

Germanii, pe de altă parte, au fost atrași într-o capcană mult mai subtilă. Noi alunecăm în întuneric pe o cale cu totul diferită. Noi am făcut exact opusul a ceea ce ați făcut voi: am *instituționalizat* credința creștină. La școală, copiii noștri au ore de religie și învață să se roage. Noi nu am scos Biserica din școli, ci am integrat-o *în* toate. Biserica este parte integrantă a societății și a sistemului nostru de guvernământ. Atenție, biserica, nu credința sau spiritualitatea... instituția istorică, nu mireasa lui Cristos.

În calitate de conducător al bisericii, sunt plătit, în mod indirect, chiar de către guvern. Știu că asta ar putea să-i surprindă pe unii dintre dumneavoastră căci indică mariajul clar dintre Biserică și Stat. Eu sunt un prelat, ordonat ca pastor al Evangheliei... și angajatorul meu este guvernul german. Răspund în fața lui Hans Kolter, nu a lui Iisus Cristos.

Vedeți, așadar, că în Germania avem de-a face cu ecuația spirituală inversă. O ecuație care a făcut ca Biserica germană să își piardă suflul *vieții*, rezumându-se la o serie de dogme... dictate de guvern. Religia este o disciplină școlară ca oricare alta. Confirmarea în biserică la vârsta de paisprezece ani e mai degrabă o ceremonie de absolvire decât una spirituală.

Voi ați *interzis* predarea religiei în școli, noi *dăm* lecții de religie – în doze bine gândite, menite să îi vaccineze pe germani, făcându-i imuni la *viața* și puterea credinței.

Poate că vă uitați la mine și vă gândiți: „Bine, dar tu deții o funcție importantă. De ce nu le vorbești liderilor țării tale despre aceste lucruri? Fără îndoială că vorbele tale au greutate și ar putea să aducă o renaștere spirituală la nivel național”.

Ah, ce bine-ar fi ca lucrurile să stea așa! Domnul m-a binecuvântat, într-adevăr, cu o poziție de purtător de cuvânt. Dar vocea mea e atât de slabă și acest proces de imunizare de care vă vorbeam adineauri a fost atât de cuprinzător și de letal în societatea noastră încât am impresia că strig împotriva vântului.

Da, îi cunosc îndeaproape pe toți liderii partidelor politice din țara mea. Cancelarul Hans Kolter, de pildă, este un bun prieten de-al meu și mâine chiar urmează să luăm prânzul împreună. Iar când discut despre chestiuni spirituale, Hans este întotdeauna un ascultător atent și deschis. Dar pentru el vorbele mele nu se deosebesc de vorbele oricărui alt politician. Biserica este parte integrantă din guvern și felul în care își exprimă punctele de vedere nu diferă de cel al liberalilor, conservatorilor și comuniștilor. *Creștini socialiști... creștini democrați...* cuvântul „creștin” este vehiculat, fără pic de discernământ, de toți politicienii noștri. A devenit un simplu cuvânt, lipsit de *viață* și de spiritualitate.

Probabil că mâine Hans mă va întreba ce părere am despre pachetul de ajutor de Stat pentru fostele republici sovietice, actuala Comunitate a Statelor Independente – proiect de lege ce va fi supus la vot în Bundestag săptămâna viitoare. Este o chestiune importantă. Știu că mulți sunt nemulțumiți de politica dusă de cancelar și că, drept urmare, Hans nu este sigur dacă va obține un număr suficient de voturi pentru aprobarea propunerii sale legislative.

Când îmi va cere părerea, nu o va face din dorința de a afla care ar putea fi voia Domnului în această privință, ci mă va consulta ca pe oricare alt lider de partid sau al unui grup de interese care ar putea să îi aducă mai multe voturi în parlament.

Nu vă sună cunoscut, dragi confrăți americani? Și voi vă îndreptați în aceeași direcție. Ceea ce voi numiți *creștinii de dreapta* sunt pe cale să devină o grupare ce nu se va deosebi cu nimic de alte partide politice, cu un impact *spiritual* aproape nul.

Știu asta fiindcă am văzut ce s-a întâmplat în țara mea. De aceea, vă avertizez pe voi, cei ce încercați să aduceți schimbările necesare societății. Nu trăiți cu speranța că adevărata *spiritualitate* ar putea fi încorporată în arena politică.

Este imposibil.

Ceea ce încerc să spun este că lumea de după Războiul Rece cu care vă confrunțați voi, liderii religioși, nu este una unidimensională. Pentru ca vorbele voastre să nu se piardă în vânt, va trebui să deschideți ochii și să vă acordați la realitatea națiunilor cărora vreți să le transmiteți mesajul vostru.

Raedenburg făcu o pauză mai lungă, după care adăugă:

— Înainte de a încheia, aș vrea să vă mai atrag atenția asupra unui lucru. Lumea secolului al XXI-lea se va deosebi din nenumărate puncte de vedere de tot ceea ce am întâlnit până acum. Căderea Zidului din Berlin în 1989 și remarcabilele evenimente din ultimii ani au dus la reunificarea unei națiuni și au marcat sfârșitul celor cincizeci de ani de tensiune, perioadă pe care noi o numim Războiul Rece. Dar efectul lor nu se rezumă la asta.

În euforia acestor evenimente, cred că multora le-a scăpat semnificația mai profundă pe care o are acest moment în istoria omenirii. Când a vorbit pentru prima dată despre „noua ordine mondială”, președintele american George Bush nici nu bănuia adevărul profund pe care îl

ascunde această expresie. Între timp, cele trei cuvinte au intrat în vocabularul folosit în mod curent nu doar de scriitorii creștini, ci și de jurnaliștii, politicienii și sociologii din întreaga lume. Or este de datoria noastră, a liderilor creștini, să distingem adevărata importanță a acestor cuvinte. Totul s-a schimbat.

Vechile alianțe s-au destrămat peste noapte, făcând loc altora noi. În această nouă ordine a lucrurilor, mulți trăiesc cu impresia că ne aflăm în pragul unei noi ere a armoniei globale și că, odată cu venirea acesteia, vom lăsa în urmă toate nenorocirile care au năpăstuit, de-a lungul istoriei, omenirea. Asta susțin promotorii mișcărilor umaniste și New Age, câștigând astfel milioane de adepți în Germania, în Statele Unite și pe întregul mapamond.

Dar nu vă lăsați înșelați, dragii mei. Lumea s-a schimbat – dar sufletul omului rămâne la fel de păcătos ca înainte. Sunt ferm convins că schimbările la care suntem martori sunt cele despre care Biblia spune că precedă revenirea Domnului nostru Iisus pe pământ. Ne așteaptă mari încercări și, de aceea, va trebui să pășim în viitor cu ochii larg deschiși, să nu ne lăsăm amăgiți de cel rău.

Vrajba dintre națiuni s-ar putea să ia forme noi acum, dar nu cumva să credeți că această vrajbă ar fi dispărut cu totul. Se vor ridica noi lideri dornici să cucerească națiuni și continente. Naționalismul, cupiditatea și setea de putere nu au fost eradicate din sufletul omenesc. Dar noii cuceritori nu vor folosi mitralierele și tancurile predecesorilor, ci vor recurge la armele *noii* ordini mondiale.

Raedenburg făcu o pauză. În marea sală de conferințe domnea o tăcere deplină.

— Să fie acestea doar niște temeri nefondate? Întrebă el încet, după care făcu iar o pauză. Nu, nu sunt deloc nefondate. Amenințarea orgoliului xenofob persistă în întreaga lume. Nu mă tem de o nouă lovitură militară, ci de superioritatea politică și economică. Noua ordine mondială va fi guvernată de aceleași ambiții egoiste pe care le-a

nutrit omenirea în trecut. Singura diferență este că acum pionii și regulile jocului s-au schimbat. Mutările vor deveni mult mai subtile, mult mai ușor de trecut cu vederea decât bombardamentele și invaziile cu tancuri din trecut.

Acum noi, creștinii, trebuie să dăm ascultare cuvintelor Domnului nostru mai mult ca niciodată – trebuie să fim treji și să veghem, să fim vigilenți, să ne punem în gardă. În viitor se vor ridica noi hitleri, stalini și napoleoni care, deși împinși de aceeași sete de cucerire pe care o nutreau dictatorii trecutului, vor încerca să își atingă scopurile cu mai multă viclenie decât aceștia, răpindu-le oamenilor nu viața, ci sufletul, cucerind nu teritorii, ci inimi.

Cei ce vor instaura noua ordine mondială o vor face promovând prin metode nemaîntâlnite până acum noi ideologii și planuri naționale meschine ce vor pune încet stăpânire pe întregul mapamond.

După cum spuneam, totul se va schimba – lucrurile au început deja să se schimbe. Dar, pentru mulți, aceste schimbări rămân nevăzute, fiind astfel poate chiar mai periculoase decât metodele de cucerire folosite în trecut.

Noi însă știm că ordinea mondială a noii epoci nu este decât un preludiu al prăbușirii tuturor sistemelor de guvernare pământești, al marelui necaz care precedă sfârșitul prorocit în Biblie.

Până atunci însă, Domnul ne-a deschis larg aceste uși prin care avem oportunitatea de a vesti cuvântul Evangheliei în întreaga lume. Este o perioadă cum nu se poate mai prielnică pentru săvârșirea lucrării spirituale. Totuși, repet, nu trebuie să ne amăgim cu gândul că aceste uși vor rămâne deschise pentru totdeauna.

Suntem recunoscători pentru reunificare. Suntem bucuroși că libertatea și democrația încep să înflorească în Europa de Est. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste oportunități de a face auzit cuvântul Bibliei în țări în care acesta a fost interzis vreme de cincizeci de ani. Totuși, nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparențe. Dușmanul se află

încă printre noi și este la fel de activ ca odinioară.

În 1984, după ce s-a refugiat în SUA, ucraineanul Anatoli Golițin, un fost ofițer KGB, a demască politica de dezinformare dusă de către sovietici și a spus că lumea nu a înțeles, de fapt, adevărata natură a recentelor schimbări care au avut loc în blocul comunist. Ceea ce se întâmplă în prezent, ne-a avertizat el, nu este moartea unei ideologii, ci o nouă strategie de cucerire, conformă cu noua ordine mondială. Cuvinte de-a dreptul profetice, așa spune eu.

Racdenburg făcu o pauză, apoi continuă.

— Deci câtă vreme ne vor mai rămâne deschise aceste uși ale oportunității? Nu se știe. În calitate de ambasadori ai lui Dumnezeu, datoria noastră este să ne supunem viguros și fără întârziere poruncilor Sale. Prorocii Vechiului Testament vorbesc de o zi în care toate zidurile vor fi dărâmate și toate porțile vor fi deschise pentru ca, după un anotimp, să fie închise la loc.

Oare profeția se referă cumva la declanșarea unor noi războaie reci și la instaurarea unei noi cortine separatoare? Nu se știe.

Nu pretind că așa fi în măsură să tălmăcesc profeția sau să prezic eu însumi viitorul. Eu nu fac decât să vă pun în gardă. Vremurile nu sunt atât de roze precum par. În această eră în care gândirea, ordinea mondială, perspectivele, jocurile politice și filosofiele sunt toate noi, evangheliștii lui Cristos trebuie să fie mai bine echipați decât confrății lor din epocile trecute – pregătiți intelectual, pregătiți pentru a duce bătălii spirituale, pregătiți să dea o mână de ajutor celor aflați în nevoie, pregătiți să vestească mesajul evanghelic în forme noi – indivizilor, națiunilor, culturilor.

Misiunea noastră nu este de a sta la colț de stradă și a ține predici învechite trecătorilor nepăsători, satisfăcându-ne astfel propria nevoie de a ne simți importanți, dar făcând, de fapt, prea puțin pentru a avea un impact real asupra celor ce ne ascultă.

Nu. Misiunea noastră este de a transmite puterea transformatoare a vieții lui Cristos celor ce au nevoie disperată de ea.

De a fi vigilenți și pregătiți intelectual pentru a confrunța lumea modernă, de a fi plini de compasiune și de iubire și totodată pregătiți să ținem piept planurilor ingenioase și perfide ale dușmanului.

Trebuie să ne pregătim și să ne echipăm pentru a lupta pe toate aceste fronturi. Vă întrebați, probabil, dacă *ne putem* ridica la înălțimea acestei misiuni. Răspunsul este unul singur: *trebuie* s-o facem!

Spunând acestea, Raedenburg se întoarce la locul său și se așază. Aplauzele care urmară, timide la început, devin tot mai intense pe măsură ce ascultătorii realizau importanța mesajului pe care tocmai îl auziseră.

Darrel Montgomery urcă pe podium, bâigui câteva mulțumiri banale și apoi încheie sesiunea printr-o rugăciune parcă prea pripită pentru o asemenea ocazie.

Un telefon neașteptat

Mai târziu în după-masa aceea, întorcându-se în cameră într-o scurtă pauză dintre seminare, Tad observă numaidecât indicatorul luminos al telefonului. Sunând la recepție află că fusese căutat la telefon. Persoana nu lăsase niciun mesaj, doar un număr de telefon la care îl ruga să o contacteze.

Tad puse nedumerit receptorul în furcă, întrebându-se despre ce ar putea fi vorba. Numărul în sine nu îi spunea nimic. După un moment de gândire, ridică din nou receptorul și formă numărul.

— Alo.

Tad recunoscuse imediat vocea care răspunse la celălalt capăt al firului și se prezentă.

— O, da... bună ziua, domnule McCallum, Lisel Lamprecht la telefon. Îți mulțumesc că m-ai sunat. Deși... sincer, sunt surprinsă. M-aș fi așteptat să-mi ignori mesajul.

— Nu aș fi făcut niciodată așa ceva.

— De ce nu mă miră lucrul acesta?...

Lisel tăcu stânjenită, apoi adăugă cu jumătate de glas:

— Eu... ăă... voiam să te întreb dacă n-ai putea cumva să-mi faci încă o vizită. Dacă ai timp, firește; vreau să-mi cer scuze pentru ieșirea din această dimineață și... să mă explic, dacă se poate.

— Desigur. Vrei să trec pe la tine?

— Da... da, dacă e posibil.

— Când... acum?

— Știu și eu? N-aș vrea să ratezi vreo conferință din cauza mea...

— Nicio grijă, râse Tad. Majoritatea conferințelor sunt mai degrabă anoste. La ce oră să vin?

— N-ai vrea să... luăm cina împreună?

— Desigur... dar nu e prea mare deranjul?

— Nici vorbă. Ar fi plăcut să gătesc și pentru altcineva în afară de mine și de colega mea de apartament. Poți să vii la ora șapte?

— La șapte voi fi acolo, răspunse Tad, după care puse receptorul în furcă, ridicând amuzat și totodată perplex din sprâncene.

Era cea mai rapidă și mai radicală schimbare de atitudine din câte întâlnise. După confruntarea de dimineață, nici nu îndrăznise să spere că avea s-o mai revadă vreodată.

Partea a VII-a

Punct și de la capăt

50

Un nou regim, noi vânători

Moscova

La cât de întunecoase erau străzile, n-ai fi zis că mai erau doar două ore până la răsărit.

Din depărtare răzbătea când și când, estompat, câte un zgomot răzleț. Scrâșnetul roților pe asfalt sau vuietul unui motor de automobil erau amplificate în mod disproporționat, de parcă ar fi fost singurele sunete din întregul oraș.

Și apoi iar tăcere – urmată de zgomotul înăbușit al pașilor ce înaintau rapid și ritmic prin întuneric.

Urmăritor și urmărit, vânător și pradă.

În timp ce, în biroul său din Berlin, Klaus Drexler cântărea în minte numeroșii factori de care depindea propulsarea sa în centrul scenei politice mondiale, la 1600 de kilometri la est de el, un alt bărbat străbătea în goană străzile întunecoase ale capitalei ruse, pustii la această oră înaintată din noapte, în încercarea de a scăpa de urmăritori. Drumurile celor doi erau menite să se încrucișeze într-un mod pe care nu îl bănuia încă niciunul dintre ei. Fiecare știa de celălalt, dar nu vorbiseră niciodată față în față.

Peste doar câteva ore, Claymore, asasinul angajat de Drexler, avea să pornească spre Moscova. În cazul în care actualii urmăritori ai lui Galanov dădeau greș, va avea el grijă să îi vină de hac rusului. *Doar de aș găsi o ascunzătoare înainte de a se crăpa de ziuă*, gândi deznădăjduit Galanov în timp ce gonia pe străzile pustii. Toate necazurile i se trăgeau de la investigațiile pe care le începuse după conferința de presă de săptămâna trecută.

Andrassy Galanov, care abia ce pășise în al cincilea deceniu de viață, era ceva mai în vârstă decât Drexler – nu că în bezna care domnea acum pe străzi ți-ai fi putut da seama de acest lucru – și, în țara sa, fusese ani la rând un om la fel de influent precum era în prezent Klaus în Germania. Totuși, spre deosebire de Drexler și de propriul său compatriot, aliatul secret al politicianului german, din al cărui ordin era acum urmărit, el își exercitase puterea de influență în mod discret, din umbră.

Ei, dar asta fusese atunci. Acum, puterea pe care o deținuse în trecut părea pură himeră. Nu fusese niciodată un birocrat. Deși, dacă ar fi fost, poate că acum s-ar fi aflat în siguranță. Ei, dar o carieră administrativă ar fi fost de-a dreptul sufocantă pentru el. Fusese dintotdeauna un om de acțiune și asta îl ajutase să își mențină forma fizică, fapt pentru care era extrem de recunoscător în momentul de față. Nu mai avea mult timp la dispoziție. Mai era puțin și se mija de ziuă.

Fuseseră pe urmele lui toată noaptea. Se folosiseră de toate ascunzătorile, rutele ocolitoare și trucurile pe care le știa și tot nu reușise să scape de ei. Mai avea un singur as în mânecă, de a cărui existență spera ca urmăritorii să nu fi aflat încă. *Dacă nu ajung la apartament înainte de răsăritul soarelui, sunt un om mort.*

Trase adânc aer în piept, apoi, aidoma unui maratonist bătrân ce își adună ultimele puteri, ieși de pe alee și țâșni de-a curmezișul șoselei late de pe Vorovskovo Prospekt. Din fericire, pantofii Nike de import îi mascau perfect zgomotul pașilor, iar cel mai apropiat felinar stradal era la o distanță de peste o sută de metri.

După ce ajunsese, gâfâind, în partea cealaltă, o luă la fugă de-a lungul trotuarului, apoi coti repede pe o altă alee întunecoasă, unde se opri brusc și se ghemui la pământ.

Fugise toată noaptea și oboseala începea să își spună cuvântul. Închise ochii și încercă să se liniștească, inspirând aerul cu nesaț. Dar oxigenul îi umplea plămânii prea încet,

nereușind să-i înlăture insuportabila durere din capul pieptului.

Îi era greu să audă ceva în afară de propriul găfâit. Ciuli urechile.

Tăcere.

Ușurat, închise ochii. Poate că *scăpase*, în sfârșit, de ei. *Ce bine ar fi să ajung la apartament și s-apuc să dorm vreo două ore. După aceea, cu mintea limpede...*

Scrâșnetul de roți îi curmă brusc gândurile.

Blestemații! Erau și acum pe urmele lui!

Deși nu reușise să-și tragă bine sufletul, țâșni din ascunzătoarea provizorie și o luă la fugă pe alea întunecoasă. Unde ducea, habar nu avea, dar nu putea risca să iasă din nou la șosea. L-ar fi depistat imediat.

În spatele lui, se auzea tot mai puternic vuietul nervos al motorului. O frână bruscă, scrâșnet de roți și farurile mașinii fură îndreptate spre el, luminând alea pe care alerga.

Cum de dăduseră de el? Cu ultimele puteri, sprintă. Își simțea picioarele ca de plumb.

Automobilul porni în trombă pe urma lui, străpungând întunericul cu farurile-i amenințătoare.

Focuri de armă!

Galanov nu se opri.

Pistolul nu îi era de niciun folos. Epuizase toată muniția cu ore în urmă. Și-apoi, era depășit numeric. Probabil că în mașină se aflau vreo patru, dacă nu chiar cinci agenți.

Noi focuri de armă. Un glonț lovi, scoțând scântei, zidul de piatră al clădirii din dreapta lui și ricoșă spre capătul aleii, iar un altul făcu țândări o fereastră din stânga lui.

Fără să realizeze bine ce face, Galanov coti brusc într-o curte îngustă mărginită de două blocuri înalte. Nu știa dacă era o fundătură ori ba, dar de întors, nu se putea întoarce.

În spatele lui, mașina frână brusc.

Răcnete și înjurături. Două portiere deschise și apoi trântite la loc.

Zgomot de pași... și-apoi roțile scrâșniră din nou și

mașina ieși în marșarier de pe alee.

Galanov rămase cu urechile ciulite, neștiind ce să facă.

La orizont se zărea deja o dâră cenușie. Deși începea să se lumineze de ziuă, acest cartier de oameni nevoiași continua să doarmă.

Zgomot de pași. *Sunt doi*, deduse Galanov. Auzea Mercedesul gonind pe străzi, virând la răstimpuri cu scrâșnet de roți. Înceau să îi taie calea.

Agonizând, cu gambaie încordate și brațele aproape paralizate, încercând să-și umple plămânii dureroși cu aerul ce refuza, parcă, să intre, Galanov o luă din nou la fugă, încercând să se salveze. Efortul era aparent zadarnic, dar atâta vreme cât avea un avans chiar și de doar 7 metri față de urmăritorii săi, n-avea de gând să renunțe.

Mintea, privată de somn, începu să-i amortească. Vedeau clădirile din jur ca prin vis. Nu se mai auzea gâfâind, nu se mai auzea alergând. Evenimentele de peste noapte nu i se mai păreau decât o fantasmă. Ochii minții vedeau o cu totul altă realitate, miraje.

Totuși știa că e încă treaz, că încă mai aleargă.

Oare asta se întâmplă înainte de moarte? aiură creierul său obosit. *Îți trece întreaga viață prin fața ochilor?*

Brusc, își recăpătă luciditatea. Acum vedea totul limpede.

În celălalt capăt curtea dădea într-o altă alee. Mai avea o șansă! Vuietul Mercedesului se pierduse de mult în depărtare. Agenții îi pierduseră urma. Or *fi, probabil, foști birocrați*, își spuse el cinic.

După ani de zile în care el îi vânase pe alții, se trezise brusc în postura celui vânat. El, Andrassy Galanov, cândva mâna dreaptă a lui Bolotnikov, un agent KGB de teama căruia tremura odinioară toată suflarea, se afla acum la mila unor foști *birocrați* dornici de răzbunare.

Cât de repede se schimbă norocul omului! Acum acești *funcționărași* erau *noii* agenți ai așa-zisei libertăți.

Vederea i se încețoșă din nou și prin fața ochilor

Începură să i se perinde, într-o succesiune iluzorie de
amintiri somnolente, chipuri și imagini disparate din trecut.
Iar el continua să alerge...

51

Un agent de temut

Andrassy Galanov își dorise să devină agent KGB de când se știa.

Născut în Germania într-o familie de ruși, avusese doar patru-cinci ani când se sfârșise războiul. Prima amintire clară din copilărie era ziua în care tatăl său i-a spus că trupele germane ce atacau Stalingradul au fost încercuite și îngenuncheate și că glorioasa armată rusă a pornit spre vest pentru a elibera Rostovul, Harkovul și Caucazul.

Personal, nu-și amintea mare lucru din acea perioadă. Abia mai târziu, după ce s-au întors în Rusia, a ajuns să cunoască teama, o teamă ce *nu* îl părăsise toată viața, inspirată de discuțiile părinților săi despre amenințarea pe care o reprezintă nu germanii, ci *americanii* și despre nevoia imperativă de a apăra patria de o eventuală invazie.

În 1950, când a fost doborât primul avion de spionaj american deasupra Mării Baltice, avea doar nouă ani și deci nu își mai amintea decât vag incidentul. Dar zece ani mai târziu, când sovieticii au doborât avionul american U-2, a ales ferm, influențat nu în mică măsură de unchiul său, drumul pe care îl va urma în viață.

În același an, s-a înrolat în KGB și anul imediat următor a fost detașat deja la Berlin, în prima sa misiune peste hotare. Având rezultate bune, de atunci a continuat să urce în ierarhia Comitetului pentru Securitatea Statului.

Decesul unchiului său l-a propulsat și mai sus și, astfel, în ultimii ani ai administrației lui Brejnev și în primii ani de mandat ai lui Gorbaciov, Galanov a devenit mâna dreaptă a lui Bolotnikov și, deci, al doilea spion ca importanță din întreaga Uniune Sovietică.

KGB-ul era o instituție gigantică – cu mai mulți angajați în Moscova decât aveau organizațiile americane CIA și FBI în lumea întreagă. În timpul Războiului Rece, din sediul său

de la Lubianka, KGB și-a extins sfera de influență în aproape toate sferele societății sovietice – apărând întinsele hotare ale țării și pe numeroșii săi lideri politici. Serviciile secrete dețineau informații despre toți, cetățeni străini și sovietici deopotrivă, de la jurnaliști la înalți demnitari, și desfășura ample operațiuni de spionaj pe toate căile posibile – prin intermediul ambasadelor sovietice sau al marilor companii, folosind agenți sub acoperire ce pozau drept turiști sau sportivi.

Galanov avusese norocul de a opera pe teren încă de la începutul carierei sale, evitând să se împotmolească în urzeala încâlcită a birocrăției. Anul petrecut la Berlin, își spunea el adesea, îl căluse și îl ajutase să învețe o mulțime de lucruri despre sistem.

Nu putea nega însă faptul că activitatea în cadrul KGB-ului avusese și o parte neplăcută. Cum să-ți placă să deporțezi un bătrân în gulag? Sau să bați o femeie care țipă de groază până îți spune unde sunt ascunse actele secrete ale soțului ei? Sau să mituiești un copilaș, cumpărând cu bomboane informații despre părinții colegilor săi de școală?... Ei, dar n-aveai ce să faci. Un agent KGB trebuia să se execute fără a pune întrebări.

Și să fie total lipsit de scrupule. Să își ignore emoțiile. În Uniunea Sovietică din timpul Războiului Rece, nu existau sentimente. Țipetele nu contau. Nu le acorda nicio atenție. Țipetele nu fac nici cât o ceapă degerată. Te învățau asta în cadrul instrucției preliminare și o repetau ori de câte ori se ivera ocazia.

Țipetele disperate ale unui compatriot care își simte inima smulsă din piept nu sunt *nicidecum* strigăte de durere, i se explicase, ci doar icnetele celor care nu înțelegeau scopul, necesitatea. Ale celor ce nu înțelegeau că, punând Statul mai presus de toate, KGB-ul le *apăra*, de fapt, interesele.

Ucisese pentru prima dată la vârsta de douăzeci și șase de ani. Nu a fost ușor, dar se pregătise psihic în prealabil.

Nu pui suflet. Nu te uiți în ochii lor. După aceea, îi poți închide pe ai tăi preț de o clipă dacă simți nevoia. Dar nu îi lăsa, sub nicio formă, să te privească în ochi.

Pentru siguranța poporului, trebuie să mai și ucizi din când în când. Te învățau și asta.

Primei crime i-au urmat altele – toate comise cu sânge rece, fără a clipi măcar din ochi. A aplicat bătai cu duiumul, a spionat o grămadă de indivizi. A mințit, a înșelat, a escrocat și a șantajat... și la treizeci și cinci de ani era deja cunoscut drept unul dintre cei mai buni și mai lipsiți de scrupule agenți KGB.

Faima i-a crescut atât de mult în rețelele internaționale de spionaj, încât mulți, și cu precădere francezii, l-au abordat în încercarea de a-l atrage de partea lor. KGB-ul i-a acordat un concediu de doi ani, timp în care a trăit la Paris, făcându-i pe francezi să creadă că aderase complet la cauza lor. După ce le-a câștigat încrederea, a făcut mai multe incursiuni înapoi în Uniunea Sovietică, chipurile ca agent dublu lucrând în interesul francezilor, manevră pe care a practicat-o ani de zile, oferind Parisului informații aparent valoroase cu privire la serviciile secrete sovietice.

De fapt, totul era o înscenare elaborată, pusă la cale, până la cel mai mic detaliu, de Moscova. Ce distractiv și ușor a fost să-i ducă de nas pe înțepații ăia de francezi! Ce și-a mai râs în barbă de seriozitatea și de eticheta lor ridicolă!

Totuși, pe cât interesantă și de amuzantă fusese colaborarea cu francezii, satisfacția activității de agent dublu nu egalase niciodată în intensitate ura pătimașă pe care o simțea față de evrei și de creștinii fundamentalști. Care era cauza acestei antipatii profunde, nu știa. Probabil că maică-sa – care, pe vremea când era copil, se ruga constant, scoțându-l din sărite pe taică-său, care spunea mereu că astfel de lucruri nu-și mai au locul în Uniunea Sovietică modernă.

De când se maturizase și începuse să avanseze în

ierarhia KGB-ului, ajunsese la concluzia că nu există instigatori mai ascunși, mai vicleni, mai insidioși, mai subtili și mai subversivi decât creștinii. Unchiu-său Korskaiev fusese întotdeauna de părerea asta și propria sa experiență i-o confirmase de nenumărate ori.

Creștinii îl iritaseră dintotdeauna mai mult decât toți ceilalți credincioși. Păreau mai hotărâți ca oricine să opună rezistență regimului comunist – întâlnindu-se în secret, rugându-se pentru răsturnarea sistemului, *introducând* pe ascuns în URSS Biblii și texte religioase și scoțându-*i* ilegal din țară pe proscrișii notorii. Erau mai turbulenți și mai militanți decât orice altă grupare.

La început, îi produsese o satisfacție aparte să îi vânture, să dea buzna în mijlocul rugăciunilor de grup, să le spioneze liderii nebănuitori și să îi deporteze în Siberia.

Dar nimic din toate astea nu a reușit să-i oprească. Erau hotărâți, nu glumă! La fel de loiali cauzei lor cum era el cauzei sale.

Asta a înțeles-o cel mai bine în noaptea când a condus razia făcută în atelierul din acel orașel de lângă Moscova.

Era miez de noapte. S-au apropiat pe neauzite și au dat buzna peste ei, prinzându-i în flagrant delict.

La început aproape că nu-și crezuse ochilor!

În toate încăperile, la mese sau direct pe podea stăteau așezați copii, adolescenți, femei și bărbați, fiecare transcriind de mână diferite secțiuni ale unei Biblii dezmembrate pe capitole. Când i-a interogat, a aflat că această activitate laborioasă avea loc în fiecare noapte.

După ce au percheziționat camerele și podul casei au descoperit o duzină de Biblii scrise și legate de mână – reprezentând, probabil, rezultatul mai multor luni de muncă. Totul a fost confiscat – Bibliile complete, porțiunile în lucru și originalul tipărit – și ars.

Dar nu uitase niciodată lecția acelei nopți – și anume, cât de tenace și de muncitori pot fi acești oameni. Și, de atunci, fusese mereu vigilent în combaterea atelierelor de

acest tip și mai cu seamă a celor ce dispuneau de mașini de scris.

Își amintea și acum de bătrânul schilod ce, vreme de ani întregi, și-a petrecut fiecare zi bătând la o mașină de scris veche ca vai de ea copii ale unor cărți religioase, pe care le dădea apoi altora pentru a fi legate și distribuite în toată Rusia.

Nu îl aruncase pe bătrânul trădător în închisoare. N-avea niciun rost; omul avea deja vreo șaptezeci și cinci de ani. S-a răzbunat pe moșul care îl privea cu ochii înotând în lacrimi făcându-i țândări mașina de scris și punându-i casa sub supraveghere.

Da, erau hotărâți, nu glumă!

A ajuns să fie cunoscut drept „Cel mai mare dușman al credincioșilor” – poreclă de care a aflat după ce a interceptat un bilețel scris în grabă înainte de razia planificată la un loc secret de întâlnire al creștinilor. Nu exista în tot KGB-ul un agent care să știe mai multe despre metodele, ascunzătorile și obiceiurile lor. Prin urmare, Galanov primea, fără excepție, toate cazurile legate de grupările clandestine de credincioși.

Cu paisprezece ani în urmă, când Bolotnikov a preluat conducerea serviciilor secrete sovietice, lui Galanov i-a fost ușor să intre în grațiile acestuia și să avanseze mai departe pe scara ierarhică din simplul motiv că noul său șef îi detesta, la rândul său, pe creștini.

Dușmanul său de moarte, un important lider creștin pe nume Rostovcev – bărbatul pe care Galanov îl întâlnise pe o stradă din Moscova pe vremea când erau amândoi foarte tineri – îi scăpase ani de zile printre degete și Bolotnikov ardea de dorința de a pune mâna pe el și de a-l arunca în închisoare pe viață.

Primele muștrări de couștiință

Când și de ce a survenit schimbarea... nu știa exact. Cert e că, la un moment dat, a descoperit că, deși îl iritaseră dintotdeauna, creștinii începuseră să îl și... tulbure.

Poate că totul data încă de la începutul carierei sale, deși incidentul îi revenise în minte abia recent, semănându-i în suflet un sâmbure de îndoială pe care îl ignorase la vremea aceea. Fusesse una dintre primele razii de acest fel la care participase. Superiorul său dăduse buzna înăuntru, urmat de Galanov și de alți șase agenți.

— Ce faceți aici? îi întrebă el pe un ton răstit pe cei adunați în încăpere, deși, judecând după cântarea pe care aceștia o reluaseră plini de seninătate, răspunsul era cât se poate de evident.

Un bărbat se apropie de ei și le răspunse încet, pe un ton amabil și blând:

— Îl slăvim pe Dumnezeu.

— Aiurea! Nu există niciun Dumnezeu. Opriți-vă imediat!

— Noi credem că există și alegem să îl slăvim, răspunse liniștit bărbatul.

— Nu aveți voie s-o faceți!

— De ce?

— Pentru că este ilegal. Am fost trimiși aici cu ordinul de a vă cere să încetați imediat.

— Dar noi *nu* încălcăm legea, răspunse bărbatul, păstrând un ton politicos. Chiar tovarășul Lenin a spus că cetățenii țării noastre au dreptul și libertatea de a-L slăvi pe Dumnezeu.

Zăpăcit de vorbele omului, pe moment, ofițerul nu știa ce să răspundă.

— Tovarășul Lenin a spus că fiecare cetățean al țării noastre are dreptul de a-și practica credința în felul în care crede de cuviință, la fel cum are dreptul de a nu crede în Dumnezeu, continuă creștinul, după care cită din

Constituția Uniunii Sovietice, în care se foloseau aceleași cuvinte. Prin urmare, conchise el, noi nu facem decât să ne folosim de dreptul prevăzut de fondatorul țării noastre și de Constituția sovietică. Nu facem rău nimănui. Doar credem în Dumnezeu și îl slăvim. Ce rău e în asta? Întrebă el, după care tăcu, așteptând răspunsul ofițerului KGB.

Dar superiorul lui Galanov nu avea cum să nege adevărul afirmației auzite. Nu putea decât să revină la argumentul inițial.

— Asta n-are nicio importanță. Încălcați legile țării!

Fără să mai stea la discuții, îl înșfăcă brutal de braț pe creștinul care îi vorbise cu atâta blândețe, îl scoase afară din casă și începu să dea în el ca într-un sac de cartofi. Bărbatul nu a protestat nici măcar cu un cuvânt. Peste trei minute, agenții se retraseră, lăsându-l pe sărmanul om desfigurat, zăcând inert în zăpadă.

Dacă îndoiala i se strecurase în suflet încă de pe atunci, Galanov nu o sesizase. La scurtă vreme după aceea, conducea deja singur razii de acest fel, ignorând, la rândul-i, realitatea că legile sovietice *nu* interziceau, de fapt, libera practicare a credinței.

Sau poate că îndoielile au început să apară după vizita făcută la închisoare, când acceptase invitația directorului penitenciarului de a vedea ce se întâmplă cu afurisiții de creștini după ce ajung pe mâna *lui*. Acolo a asistat la orori inimaginabile care i-au întors pur și simplu stomacul pe dos – oameni arși cu fierul înroșit, schingiuiți cu cuțitele, bătuți cu cruzime. I s-au arătat conducte special proiectate în diferite celule prin care erau eliberați șobolani înfometați. Deținuții supuși acestei torturi erau nevoiți să se apere constant de scârboasele rozătoare, fără a închide un ochi, dacă nu voiau să fie mâncați de vii. Ochii directorului sclipeau de mândrie în timp ce îi arăta numeroasele și înfiorătoarele torturi inventate de el.

Îndoiala l-a lovit pe Galanov mai ales atunci când a făcut greșeala de a-i privi în ochi. Atunci a aflat de ce i se

spusese să nu facă niciodată asta. Ochii aceia l-au tulburat din cale afară. l-au sădit în suflet îndoiala – un sentiment letal unui om aflat în poziția lui. Există în acei ochi ceva pentru care nimic din experiența sa în cadrul KGB-ului nu l-ar fi putut pregăti.

Când l-a întâlnit pentru prima dată pe Rostovcev, pe o stradă din Moscova, l-au iritat nu doar aiurelile religioase îndrugate de acesta, ci și felul lui de a fi. Curajul, blândețea și siguranța cu care vorbea. Totală lipsă a fricii.

Totuși, după noaptea în care Rostovcev le-a scăpat printre degete, când a pornit într-o cursă nebună prin Polonia și RDG pe urmele lui, îndelungata sa ură a început să sufere o schimbare cam supărătoare.

Chiar dacă nu se poate spune că l-ar fi chinuit efectiv conștiința, lunga călătorie i-a dat răgazul de a medita. De a realiza că merseseră, parcă, prea departe pentru capturarea unui singur individ. Totuși, încerca el să se convingă pe de altă parte, *Profetul* era un contact crucial, unul dintre cei mai importanți lideri religioși din Rusia, pentru capturarea și chiar lichidarea căruia nu trebuia precupețit niciun efort. La vremea aceea încă nu știa – deși ar fi trebuit să bănuiască – că *Profetul* și Rostovcev erau una și aceeași persoană.

În timp ce gonea spre Varșovia pe urmele lui, a continuat să-i dea ghes îndoiala. Dar treaba unui agent KGB nu era să gândească și nici să aibă sentimente. Așa că, pentru a-și duce la capăt misiunea, în ultima parte a călătoriei a rămas, pe cât a putut, surd la vocea conștiinței.

Totuși, când s-a trezit față în față cu Rostovcev pe acel câmp și a comis fatala greșeală de a se uita în ochii *lui*, privirea acestuia l-a năucit total preț de o clipă.

În anii care trecuseră de la scurta lor întâlnire din Moscova, Rostovcev se schimbaseră considerabil – devenise mai matur, mai profund. Și, cu toate acestea, într-un anumit sens, rămăsese... *neschimbat*. Privirea lui avea și acum puterea de a paraliza. Când Galanov își reveni din

stupoare, gândul acesta îl întărește și mai tare.

Și, totuși, noaptea aceea a marcat un moment de cotitură în cugetul lui și de atunci i-a venit tot mai greu să evite privirea creștinilor pe care îi persecuta. N-a suflat însă nicio vorbă despre asta și a depus eforturi îndoită pentru a-i nimici, înfuriat și mai tare de aparenta lor capacitate de a-l face să simtă noduri în stomac.

Și trebuia să admită că, după venirea lui Gorbaciov la putere, când KGB-ul a primit ordine să înceteze investigarea, hărțuirea și persecutarea grupărilor creștine, în adâncul inimii a simțit o adevărată ușurare. Chiar nu își mai dorea să aibă de-a face cu ei.

Ochii lui Rostovcev erau motivul acestei schimbări!

Dacă n-ar fi simțit atunci nevoia de a-l lua peste picior, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ar fi trebuit să îl arunce pur și simplu în mașină și să o ia imediat din loc. Atunci imbecilul acela de fermier n-ar mai fi avut șansa de a-i tăia calea și de a-l doborî la pământ, Dmitri n-ar fi dispărut în noapte și el n-ar fi împușcat-o din greșeală pe fata care îl însoțea... Ce mai, întreaga noapte se soldase cu un eșec lamentabil!

Bine măcar că nu văzuse ochii *fetei*. În starea în care se afla atunci, se îndoia că ar fi putut suporta acea privire!

Parcă o vedea și acum fugind cu spatele la el... fugind... detunătura pistolului său... țipătul ei... bufnitura corpului prăbușit la pământ.

Rederulase scena în minte de o mie de ori. Ce se întâmpla cu el? De ce îl chinuia acest sentiment de culpă? Un agent KGB nu trebuia să aibă muștrări de conștiință. Își făcuse datoria. Erau inamici ai Statului și trebuise să...

Brusc, se împiedică de o bucată desprinsă de ciment și, dezechilibrându-se, se prăbuși la pământ... exact ca fata pe care o ucisese.

Căzătura îl făcu să se dezmeticească total, risipind instantaneu fantasmele trecutului.

53

Dilema lui Galanov

Nu știa exact unde se află.

Judecând după găfâit și sudoarea de pe față și cămașă, era clar că alergase în tot acest timp. Cum de avusese energia s-o facă, nu știa nici el. Se ridică, gemând, într-un genunchi. Palmele, cu care încercase să își atenueze căderea, îl usturau înfiorător. Genunchiul stâng îi sângera, dar de asta nu avea să-și dea seama decât mai târziu.

Ciuli urechile. Nu se auzeau pașii urmăritorilor și nici vuietul Mercedesului.

Răsuflă ușurat. *Nu sunt decât niște amatori amărății* își spusese el satisfăcut. Totuși, de tras, trăgeau cu gloanțe adevărate. Pesemne că Bludaiev știa că-i dibuise mașinațiunile și tremura de frică.

Pusese întreaga puteră pe urmele lui!

Se ridică, gemând, în picioare și privi în jur. Începea să se lumineze de ziuă. Oare cât timp să fi trecut de când o luase la goană din curtica dintre blocuri?... Cinci, maxim zece minute. Nu recunoscuse imediat locul în care se afla, dar cunoștea cartierul și faptul că nu era țipenie de om în jur constituia un avantaj.

Nu mai dăduse de câteva zile pe acasă. Totuși, nu putea risca să se întoarcă acolo. Precis că locuința îi era supravegheată deja.

Nu era, în schimb, departe de apartamentul pe care îl folosea drept ascunzătoare. Apartament de a cărui existență nu știa *nimeni*.

Nici chiar Bolotnikov. Oare ce s-o fi ales de el în noul regim? A căzut, fără îndoială, în picioare. Cei de teapa lui reușesc mereu să iasă basma curată! Precis că fostul său șef o fi găsit o nouă „funcție” în actuala administrație. Acum cei ce se aflau în pericol nu erau foștii ștabi, ci cei ca el, care le executaseră cândva ordinele.

O luă din loc, realizând pentru prima dată cât de extenuat îi era tot corpul, de la degetele amorțite până la genunchiul însângerat și palmele julite.

Ce ironie a sorții! își zise el din nou, zâmbind amar. După ani de zile în care el îi vânase pe alții, se trezise brusc în postura celui vânat.

Dar Rusia avea o istorie care abunda în asemenea răsturnări de situație. În 1917, printr-o lovitură de maestru, Lenin a înlocuit burghezia țaristă cu proletariatul și, peste noapte, imperiul a ajuns să fie condus de oamenii din popor. Cu timpul însă, Lenin, Stalin și Partidul Comunist au format o nouă elită, nimicindu-i și oprimându-i pe cei aflați sub guvernarea lor. Iar el, în calitate de agent KGB, a fost ani la rândul... unealta lor.

Iar acum, la fel de brusc cum a luat ființă, totul s-a sfârșit. Uniunea Sovietică s-a dezintegrat. Lenin a căzut în dizgrație. Comunismul a dispărut.

Totul se întorsese cu susul în jos. Revoluția culturală din China. Cei din urmă deveniseră, brusc, cei dintâi și cei dintâi se treziseră aruncați în voia sorții.

Iar acum, că-i convenea ori ba, îi venise *lui* rândul să fie cel din urmă! Temutul agent KGB de odinioară se trezise, pe neașteptate, în tabăra perdanților. Vânătorul de odinioară devenise, brusc, cel vânat. Marea curățenie de după 1990, îi spuneau unii.

Răsese când, după ce statele baltice și-au declarat independența, beretele negre s-au plâns că nu sunt lăsați să părăsească Lituania, făcând apel – culmea ironiei! – la aceleași drepturi ale omului pe care le refuzaseră ani la rând celor aflați sub guvernarea lor. Ei bine, acum nu mai râdea. Acum îi venise lui rândul să plătească pentru faptele din trecut.

Noua administrație democratică era hotărâtă să curețe societatea de băieții răi ai fostului regim. Or, dintre agenții KGB, el avea reputația de a fi fost unul dintre cei mai răi. Birocrații pe care îi disprețuise odinioară ajunseseră brusc

la putere... și erau chitiți să-i vină de hac.

Nu mai era în siguranță nicăieri în Rusia. Democrație... libertate... ce să însemne aceste cuvinte pentru unul ca el, un om prins în *pânza* de păianjen a prezentului, între vechea și noua rânduială?

Marea curățenie – acesta era un aspect al „democrației” ruse de care restul lumii nu va avea niciodată habar. La fel procedaseră toți liderii trecutului – Lenin, Stalin și Brejnev avuseseră cu toții grijă să își elimine adversarii din *propriul* partid. Iar noii lideri tot ruși erau. O nouă fațadă, dar regulile jocului rămâneau și aveau să rămână mereu aceleași. Rusia nu avea să se schimbe în profunzime de la o zi la alta.

Trebuia să plece din țară.

Aici nu va fi niciodată liber. Trebuia să se refugieze în Occident. Indiferent câte libertăți democratice ar avea acum poporul rus, el unul nu va fi niciodată liber. Acele libertăți nu erau destinate celor ce deținuseră puterea în fostul regim. A rămâne aici însemna moarte curată.

Trebuia să înceapă o nouă viață... în altă parte.

De îndată ce va fi posibil, deși nu avea să fie ușor având în vedere actualul său statut de proscris, trebuia să reia investigațiile. O va face cu cea mai mare prudență, apelând la contactele de care mai dispunea.

Trebuia să afle ce învățea Desiatovski cu neamțul. Fără îndoială că puneau ceva la cale și asta la cel mai înalt nivel posibil! Trebuia să descopere despre ce era vorba! Poate că informațiile obținute îi vor putea facilita ieșirea din țară.

Deși era conștient că își pune viața în pericol, nu putea renunța la anchetă tocmai acum, când se afla la un pas de o descoperire atât de importantă!

Poate că era o nesăbuintă. Dar trebuia să joace această mână... și apoi să părăsească Rusia pentru totdeauna.

Unde începe convertirea?

Berlin

Cine știe din ce tărâmurii nevăzute ale scopurilor divine pornesc săgețile adevărului și când sunt ele lansate în direcția unui suflet omenesc?

Cine știe de ce aceste săgeți par să fie trimise în mod hotărât doar spre unele suflete? De ce este de ajuns o secundă ca un criminal să vadă lumina, să se vadă așa cum este cu adevărat și prin pocăință să fie mântuit, în timp ce milioane de oameni își duc viețile plini de automulțumire fără a trăi vreodată acea revelație crucială care duce la adevărata viață?

De ce unele inimi răspund chemării și se lasă călăuzite total de adevăr, în timp ce altele rămân toată viața într-o stare de profundă apatie spirituală?

Care este principala deosebire dintre un suflet care se trezește din amorțeală și alege să spună „da” și un altul care privește nepăsător în jur, vede lumina zilei și, totuși, alege să se întoarcă leneș pe cealaltă parte și să mai tragă un pui de somn?

Nu știm decât că Mântuitorul a venit să îi salveze pe *toți* cei pierduți și continuă să o facă și în ziua de azi. Dar, în unele cazuri, lucrarea Sa e mai dificilă decât în altele.

Și, totuși, atunci când una dintre acele săgeți de lumină își lovește ținta, îngerii se bucură – indiferent dacă mântuitul este un criminal, un fariseu, un credincios împăcat cu viața sa ori un ateu rebel. Cerurile răsună de cântarea lor de bucurie ori de câte ori un suflet – indiferent de felul în care și-a trăit viața până în acel moment – este smuls din ghearele dușmanului.

Or acum se apropia tocmai un astfel de moment.

În primele ore ale dimineții, în timp ce fostul agent KGB străbătea în fugă străzile Moscovei, încercând să scape de

urmăritori, iar sute de așa-ziși evangheliști dormeau liniștiți în paturile lor, Tad McCallum rederula în minte evenimentele serii.

Fusese o seară neașteptat de agreabilă.

Chiar dacă invitația la cină constituise în sine o surpriză plăcută, Tad nici n-ar fi îndrăznit să spere la primirea călduroasă pe care i-a făcut-o cea care, cu doar câteva ore în urmă, îl dăduse afară pe ușă.

Fräulein Lamprecht și colega ei de apartament s-au dovedit a fi două gazde impecabile. Prietenoase și atente, acestea își răsfățară oaspetele cu o cină tipic nemțească – alcătuită dintr-o multitudine de mezeluri, brânzeturi, gemuri, rulouri și foietaje – care îl lăsă fără cuvinte. După servirea cafelei, Lisel îl conduse în mica sufragerie a apartamentului și, de îndată ce se așezară, atacă fără ocolișuri subiectul conversației lor anterioare.

— După cum ți-am spus și la telefon, vreau să-mi cer scuze pentru ieșirea de azi-dimineață. Sper să mă poți ierta.

— N-ai de ce să te scuzi, răspunse Tad, râzând. Am dat deja uitării întregul incident.

— Îți mulțumesc din suflet pentru înțelegere.

— A fi creștin înseamnă, implicit, a ști să ierți. Or eu îmi iau în serios credința. Te-am iertat încă de azi dimineață.

— Bine, dar atunci eram încă prea nervoasă pentru a-mi cere iertare...

— Iertarea este una dintre numeroasele „drumuri cu sens unic” ale credinței creștine. Porunca de a ierta îmi este adresată *mie*, indiferent dacă *tu* îți ceri sau nu iertare.

— În orice caz, acum *chiar* îmi cer iertare și îți mulțumesc că ești dispus să mi-o acorzi.

— Cu mare plăcere.

— M-am comportat urât și, deși nu sunt nici acum de acord cu multe dintre lucrurile pe care le-ai spus, am vrut să îmi îndrept greșeala.

— Și ai făcut-o în mod admirabil. Îți sunt sincer

recunoscător pentru invitație.

Se lăsă o clipă tăcerea.

— Chiar crezi că iertarea nu ține de ambele persoane implicate într-un conflict? Întrebă în cele din urmă Lisel. Eu aş zice că relația dintre doi oameni nu poate fi refăcută pe deplin dacă nu iartă amândoi.

— Iar eu cred tocmai contrariul, răspunse Tad. Fiecăruia dintre noi îi stă în putere să săvârșească actul iertării de unul singur.

— Cum?

— Iertând fără a aștepta să fii iertat la rândul tău.

Lisel ridică din sprâncene, așteptând în mod vădit mai multe lămuriri.

— Dacă fiecare ar aștepta o dovadă a iertării din partea celuilalt, continuă Tad, nu s-ar găsi niciodată o soluție. Iertarea trebuie să fie deplină în inima *fiecăruia*, fără a aștepta o reacție similară de cealaltă parte. Dacă fiecare ar aștepta ca atitudinea conciliatoare să fie mereu inițiată de celălalt, nicio relație dintre un bărbat și o femeie n-ar fi refăcută vreodată cu adevărat.

Lisel căzu o clipă pe gânduri, apoi murmură:

— E o teorie interesantă.

— În cazul iertării, eu unul nu cred în teoria întâlnirii la jumătatea drumului. A ierta pe jumătate e ca și cum nu ai ierta deloc. Sau, cel puțin, așa mi se pare mie.

— E un punct de vedere cam desuet în era în care trăim - în această epocă a egalității, remarcă Lisel.

— Nu am pretins niciodată că aş avea vederi foarte moderne. De fapt, chiar sper să nu am.

— Ciudat punct de vedere.

— Ți se pare straniu că nu vreau să fiu în pas cu timpurile?

— Da. Ție nu?

— Cred că este cel mai înțelept mod de abordare a vieții.

— Recunosc că este prima oară când aud așa ceva.

— A fi în pas cu contemporaneitatea poate fi de-a dreptul fatal pentru un creștin.

— Toți creștinii sunt de aceeași părere?

Tad pufni în râs.

— Nici pe departe. Să luăm, de pildă, congresul la care particip - majoritatea sugestiilor expuse până acum aduc izbitor de tare cu campaniile duse de firmele de marketing pentru schimba rea opiniei publice în chestiuni care nu au nimic de-a face cu credința creștină. Niciuna dintre metodele propuse până acum nu pare a fi înaintată de o organizație creștină. Ceea ce vine să confirme vorbele tale, cum că există atât de mulți creștini ipocriți.

— Mă tem că nu înțeleg...

— Creștinilor li se cere să fie *diferiți* de restul lumii și, cu toate acestea, majoritatea creștinilor depun eforturi considerabile încercând să fie *exact* ca toți ceilalți. Iată, deci, definiția perfectă a unui ipocrit - o persoană care nu trăiește după preceptele sistemului de valori pe care îl predică.

— Eu, pe de altă parte, am avut mereu impresia că creștinii vor să pară diferiți de restul lumii.

— Vor să pară, dar nu sunt, preciză Tad. În adâncul sufletului, majoritatea creștinilor au aceleași atitudini, valori și ambiții ca toți ceilalți.

— Și ăsta este un lucru negativ?

— N-am spus că ar fi *negativ*, am spus doar că nouă ni se cere să fim altfel. Or, dacă adevăratele noastre atitudini, valori și ambiții nu se deosebesc de ale tuturor celorlalți și doar încercăm să dăm vorbelor noastre o poleială spirituală... ei bine, asta ne aduce din nou la definiția ipocriziei.

— Trebuie să recunosc, râse Lisel, că n-am mai întâlnit în viața mea un creștin atât de franc ca tine.

— Mda, am niște vederi mai aparte, răspunse Tad, râzând la rîndul său. Bănuiesc că e o trăsătură de familie. Nu mulți creștini ar fi de acord cu ceea ce am spus

adineauri.

— Referitor la ipocrizie?

Tad încuviință din cap.

— Majoritatea confrăților mei creștini, răspuse el, cu un oftat trist, sunt cât se poate de mulțumiți de ei înșiși. Și trebuie să fiu, la rândul meu, atent să nu cad în aceeași capcană, de automulțumire.

În ciuda tonului trist al lui Tad, Lisel râse încetisor, clătinând uimită din cap.

— Ce este? o întrebă Tad.

— N-am mai întâlnit niciodată un creștin care să vorbească atât de deschis despre defectele creștinismului.

— Despre felul defectuos în care creștinii își *trăiesc* credința, nu despre defectele creștinismului în sine, o corectă Tad. În ceea ce privește credința creștină, eu unul consider că nu are niciun cusur.

— Mda, ai fost cât se poate de clar în această privință, răspuse Lisel, zâmbind mânzește. În orice caz, îți admir obiectivitatea... Și sper că n-ai s-o folosești din nou împotriva mea!

— Nu, îți promit că n-am s-o fac! răspuse Tad râzând.

Conversația, menținută printr-un acord tacit într-un registru mai puțin incisiv decât cea purtată de dimineață, o luă încet pe alte făgașe.

Treptat, fiecare începu să se destindă și să-i vorbească din ce în ce mai deschis celuilalt despre sine, fără a se teme că acesta ar încerca să îi schimbe punctul de vedere. Tad avea cu precădere grijă ca replicile lui să nu sune amenințător sau critic la adresa comentariilor făcute de Lisel – comentarii la care, adevărul fie spus, nu avea mare lucru de obiectat.

Prin urmare, discuția curse în mod liber și relaxat, iar la sfârșitul serii fiecare știa deja o mulțime de lucruri despre celălalt, chiar dacă, din punct de vedere spiritual, rămâneau la poluri opuse. De fapt, era doar o aparență.

Până să se facă ora 10 seara, când Tad își luă rămas-

bun, Lisel ajunsese să îi povestească inclusiv despre educația ei creștină și de răbufnirea avută în ziua în care plecase de acasă.

Deși îi relatase incidentul cu vădită emoție, Tad sesizase o anumită detașare în vocea ei. Era clar că multe dintre sentimentele legate de acel moment erau încă reprimare. Era ca și cum i-ar fi povestit despre ruptura cu tatăl ei mai mult pentru a se scuza pentru ieșirea avută în acea dimineață.

În tonul ei nu se simțea pic de remușcare pentru ceea ce făcuse cu doisprezece ani în urmă. Lisel omisese însă să-i spună de moartea prietenei sale. Nu era pregătită să se întoarcă *atât* de departe în acel trecut dureros.

Tad știa că Lisel nu îi destăinuise chiar totul – o trăda suferința care îi străfulgera când și când în ochi, în pofida nepăsării pe care o afișa când vorbea despre trecut.

Nu îl deranja acest lucru. Știa că, împărtășindu-i chiar și o părticică din poveste, Lisel făcuse un pas înainte spre vindecarea ei spirituală.

Începu să se roage pentru noua lui prietenă, în speranța că într-o bună zi va putea să o considere și soră de credință, până când simți că îl fură din nou somnul.

Fuse o seară memorabilă. Aproape că nu-i venea să creadă că stabiliseră să se întâlnească și a doua zi, la prânz. Se întâmplase cu totul spontan. Înainte de a se dezmetici bine, aranjamentele erau deja făcute.

În nici douăzeci și patru de ore, ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu interviu se transformase în ceva mult, mult mai complex.

Lisel se trezi și ea în miez de noapte și se răsuci pe spate, fixând tavanul întunecat al camerei, cu gândul la Tad.

Se deosebea de *toți* tinerii cu care avusese de-a face în cadrul Alianței. Era atât... atât de entuziast, de energic și de senin... atât de inteligent și totodată sensibil... Fuse atât de sincer și o acceptase așa cum era.

Să fi fost diferit pentru că era american? Sau poate că ținea de personalitatea lui? Sau de faptul că era creștin?

Nu făcuse nicio încercare de a o converti. Poate că asta o atrăgea cel mai mult la el.

Era onest, spunea fără ocolișuri ceea ce gândea, dar fără a-i judeca pe ceilalți. Ea, de pildă, i-a spus verde-n față că nu crede în adevărul creștinismului și, cu toate acestea, el a acceptat-o, ba chiar i-a dat impresia că o place și că se simte bine în compania ei. Ceea ce era de-a dreptul remarcabil.

Nu *putea* să nu îi fie simpatic. Nu întâlnise de ani de zile o persoană mai sinceră și mai naturală. Cât de diferit se simțea acum în comparație cu dimineața aceea, când îl dăduse afară din casă. Era încă jenată de ieșirea ei, dar bine măcar că reușise să dreagă situația.

Acum mintea îi era plină de gânduri plăcute, chiar dacă discuția din această seară atinsese, la rându-i, câteva puncte sensibile. Tad spusese unele lucruri pe care avea să și le amintească mai târziu, când va veni vremea ca acestea să-și facă lucrarea chirurgicală.

Pentru moment însă, Lisel adormi din nou cu un surâs pe față, fericită cum nu se mai simțise de luni de zile.

Nu doar cei doi tineri erau treji în această noapte.

Într-o altă cameră de pe palierul unde se afla camera lui Tad, în timp ce soțul ei dormea liniștit, Sabina McCallum fusese deșteptată din somn de o chemare lăuntrică imperioasă.

Începu imediat să se roage – nu știa de ce sau pentru cine, dar presimțea că se pregătesc niște schimbări extrem de importante în plan spiritual pentru care trebuie să se roage.

În timp ce se ruga în liniște să se facă voia lui Dumnezeu oricare ar fi forțele ce ar vrea să îi zădărnicească planurile, gândurile Sabinei zburară la tatăl ei.

Toată viața se călăuzise după sfaturile lui înțelepte. Fiecare fir din țesătura ființei ei fusese țesut de mâna

Tatălui ei ceresc la războiul care fusese viața pământească, învățăturile și caracterul baronului von Dortmann. Iar acum realiza mai clar ca niciodată moștenirea spirituală care, prin ea și soțul ei, era transmisă nu doar băiatului lor, ci și altora, multor persoane pe care ea nu avea să le cunoască niciodată.

Începu să se roage pentru *toți* cei ce au fost înrâuriți, în orice fel și în orice măsură, de viața ei, a baronului sau a lui Matthew, pentru cei înrâuriți de toți cei ce făcuseră parte din *Rețeaua Trandafirului* și pentru cei ce vor fi înrâuriți în viitor de fiul ei și de fluxul vieții spirituale ce va continua prin el.

Și iată că, în miez de noapte, la hotelul Westmark din Berlin, se adăugau noi fire de rugăciune în țesătura *Trandafirului*, țesătură urzită de mâna nevăzută a Tatălui de două generații înapoi.

Mama și fiul erau amândoi treji fiindcă, pentru doi dintre cei pentru care se rugau – unul în mod conștient, celălalt fără să o știe – se apropia trezirea spirituală.

Se apropia o naștere ce se cerea însoțită de *multă* rugăciune. Duhul le vorbise celor ce îi cunoșteau vocea, cerându-le să se roage ca și cei ce o vor recunoaște în curând să fie pregătiți pentru revelație.

Iar Sabina și Tad nu erau singurii copii ai lui Dumnezeu ce înălțau cerului rugăciuni în acest moment. Departele în est, prins în aceeași țesătură a vieții cu fire ce îl legau atât de Sabina, cât și de Lisel, un credincios fiu al Tatălui stătea într-o cămăruță întunecoasă așteptând... și rugându-se.

Se rugase de ani de zile pentru această oportunitate. Duhul se pregătea, într-adevăr, să vorbească acelor două suflete ce, deși îi aparțineau, până acum fugiseră de El.

Săgețile mântuirii, lansate deja în direcția lor, erau pe cale să își lovească ținta.

Unde își are originea mântuirea? Unde începe convertirea? În sânul Tatălui, în străfundurile inimii lui Dumnezeu.

Un moment de iluminare

Moscova

Fugarul înainta pe străzile pustii ale Moscovei, adâncit în gânduri.

Fostul agent KGB și prigonitor al creștinilor se trezise brusc singur, părăsit... fără niciun punct de referință... fără prieteni... fără niciun sprijin în afară de propriul orgoliu al autosuficienței.

Începură să-l asalteze din nou vedeniile trecutului... oameni pe care îi băgase ca pe niște animale în furgonetele ce așteptau să îi ducă la penitenciar... bătaii... țipete... femei din mâinile cărora smulsese Biblii... un bărbat care a plătit scump pentru că îngenunchease să se roage pentru el. Să se roage pentru *e!*

Cum puteau oamenii ăia să se roage pentru el? Îi detesta! Bătuse, aruncase în pușcărie și chiar omorâse creștini doar pentru că avuseseră curajul să rostească numele așa-zisului lor Mântuitor! *Și ei se rugau pentru e!* Era de-a dreptul absurd!

Și cu toții aveau o privire plină de... o privire pe care nu putuse niciodată să o descrie în cuvinte.

Îi răsunau și acum în urechi cuvintele pe care le-a rostit bărbatul când a îngenuncheat: „*O, Tată iubitor, în numele Fiului Tău Iisus, Te rog să îl ierți pe acest om și într-o bună zi să îl atragi spre Tine cu iubirea Ta nemărginită.*

Nu a apucat să-și încheie rugăciunea. În clipa imediat următoare patul puștii lui Galanov l-a izbit cu cruzime în cap și omul s-a prăbușit la pământ fără să scoată un sunet.

Oricât încercase, nu putuse să dea uitării acele cuvinte. Îi rămăseseră parcă marcate în inimă cu fierul roșu și refuzau să se șteargă.

Iubire... iertare... ce voia să zică omul cu asta? Cuvintele alea nu aveau nicio legătură cu *e!*

Nu putuse uita nici felul în care îl privise creștinul înainte de a închide ochii să se roage. Doamne, ce privire!

Brusc, îi apărură o lumină puternică în fața ochilor, întrerupându-i șirul gândurilor. Simți că îi stă inima în loc. Îl dibuieră! Bine, dar cum de nu auzise zgomotul mașinii?

Fără să mai stea pe gânduri, se răsuci și o luă la goană în direcția opusă. Apoi, amintindu-și că fusese urmărit și din spate, se opri și privi în jur. Tăcere.

Adineauri văzuse un singur fascicul de lumină, nu două, cum ar fi trebuit dacă ar fi fost vorba de farurile Mercedesului. Și-apoi, farurile unei mașini nu puteau proiecta o lumină atât de puternică.

O voce interioară îl îndemnă să se întoarcă. Incapabil să se opună chemării, se supuse și porni încet spre lumină.

Brusc, îl trecu un fior de groază. *Oare nu cumva oi fi înnebunit?* Nu era deloc neobișnuit ca un spion să o ia razna. Sau poate că surmenajul îi afectase creierul și acum nu mai era în stare să facă diferența dintre închipuire și realitate?

Tăcerea dimineții cenușii era neperturbată. Nu se auzea niciun zgomot de pași, niciun vuiet de motor. Singurul lucru pe care îl percepeau simțurile sale era lumina aceea strălucitoare care îl chema spre ea.

Oprește-te, îi șopti o voce lăuntrică. Galanov se opri în loc și rămase nemișcat și mut, oscilând între groază și curiozitate... în așteptare.

Trecură câteva minute sau poate doar secunde – nu știa exact – apoi, dintr-odată, din lumina aceea strălucitoare răsună... o voce. Dacă vocea putea fi auzită sau nu cu adevărat, habar n-avea. Tot ce știa era că o *simțea* în adâncul ființei.

— *De ce Mă prigonești? De ce îmi tiranizezi poporul?*

Vocea, adâncă, autoritară și clară, părea să vină chiar din mijlocul luminii.

Am halucinații, își spuse îngrozit Galanov. *Sau poate că mi-am pierdut complet mințile.* Totuși, neputând să ignore

vocea ce i se adresase cu atâta autoritate, se trezi răspunzându-i.

— Ci-cine ești? Întrebă el cu vocea tremurândă. Ai venit să... să mă arestezi... să mă ucizi? Îngăimă el cu jumătate de gură, privind în lumină.

— *Am venit să îți aduc viață.*

— Bine, dar... cine te-a trimis? bâigui Galanov.

— *Eu sunt Cel ce trimite și Cel ce dă viață.*

— Nu... nu înțeleg... Cine...

— *Eu sunt Domnul pe ai cărui copii îi hărțuiești,* veni răspunsul cu un amestec de severitate, compasiune și tărie. Forța vocii nu era dată de volum, ci de capacitatea ei de a impune supunere.

— *Iar acum du-te. Începând de azi, ai să mă slujești. Nu Mă vei mai prizoni, ci îmi vei vesti Cuvântul printre oameni.*

Când Galanov ridică din nou ochii, lumina dispăruse. Era din nou înconjurat de tăcere, singur pe străzile pustii și mohorâte ale Moscovei.

Mai rămase nemișcat preț de o clipă, apoi o luă din loc cu pași împleticiți. Brusc, mintea i se limpezi și recunoscă locul în care se afla. Revenindu-și treptat din stupoare, inspiră de vreo trei ori adânc, apoi iuți pasul.

Dintr-odată, vedea totul mai clar ca niciodată și simți speranța reînviindu-i în inimă. Nu se opri să se gândească dacă aceste senzații erau legate direct de extraordinara experiență pe care tocmai o avusese. Se lăsă pur și simplu călăuzit de sentimentele ce luau naștere în ființa lui. Se va gândi mai târziu la ce însemnau toate acestea.

În pofida oboselii și a lipsei de somn, fostul agent KGB se trezi cuprins de o profundă stare de bine. Străbătu energic cele zece străzi care îl despărțeau de adăpost, fără să întâlnească pe drum țipenie de om și fără a se sinchisi să se asigure că nu este urmărit. Ceva îi spunea că acum este în siguranță și, pe măsură ce înainta, simțea că pășește tot mai sprinten.

Mai mult din deprindere decât de frică, luă, totuși,

măsurile obișnuite de precauție: intră pe aleea alăturată, stătu cinci minute la pândă, după care intră în clădirea învecinată urcând pe scara de incendiu. Din fericire, ușa nu era niciodată încuiată. Străbătu coridorul lung, luminat de un singur bec chior de cincisprezece wați – bine că de pe-acum știa coridorul ca-n palmă și se putea descurca ușor și pe întuneric – și apoi coborî trei etaje, până în magazia de la subsol. Abia aici își scoase lanterna de buzunar. Era întuneric beznă.

Atent să nu facă zgomot, traversă culoarul de la subsol și intră, aplecându-se, în tunelul înalt de doar 1, 50 m ce făcea legătura cu clădirea de peste drum. Peste vreo trei minute se afla deja în bloc. Aici urcă până la etaj, ieși pe o fereastră deschisă, urcă pe scara de incendiu, traversă acoperișul și sări pe acoperișul blocului său, coborî pe scara de incendiu, intră în clădire și o luă în jos pe scări spre mica sa ascunzătoare – cele două camere pe care le procurase cu ani în urmă în acest bloc vechi și dărăpănat fuseseră folosite de când lumea pe post de spațiu de depozitare. Pe ușă scria și acum „Magazie”, iar el era singurul care deținea o cheie. Pentru orice eventualitate, încăperea din față era și acum plină de cutii, lăzi și aparatură stricată. În cămăruța din spate abia încăpuseră un pat, un scaun, o masă și o comodă.

Descuie ușa, răsuflând în sfârșit ușurat, și își aprinse lanterna. Toate erau așa cum le lăsase.

Trecu printre muntele de cutii și deșeuri și intră în bârlogul din spate, unde, fără să aprindă lumina, se prăbuși pe pat, făcând arcurile slabe de sub saltea să scoată un geamăt metalic. Abia ce se opri scârțâitul, că în cameră răsună o voce care îl băgă în sperieți:

— Mă bucur să te revăd în sfârșit, *Herr Andrassy Galanov*. Am fost trimis după dumneata.

Socotelile unui rus pragmatic

Bludaiev Desiatovski nu era un om înclinat spre meditație, ci unul mai degrabă pragmatic.

Fiecare cu ce știe – asta era deviza lui. Chinezii cu filosofia, japonezii și nemții cu tehnologia, americanii cu fanfaronada.

Singurul lucru la care Desiatovski se pricepea mai bine decât ei toți era puterea... puterea brută. Puterea de a manipula și de a controla evenimentele mondiale și de a le schimba cursul în propriul avantaj.

Și tocmai de aceea, socotea rusul, în final marele câștigător va fi chiar el. Asta nu reușea să înțeleagă imbecilul de neamț. Nemții îi subestimaseră întotdeauna pe ruși, crezuseră mereu că îi pot juca pe degete. Ei, dar nu și acum... nu cu acest rus. Veneau timpuri noi. O nouă ordine mondială! Una pe care o va dicta el, nu blegul de președinte american.

Abia trecut de șaiszeci de ani, Desiatovski era cel mai vârstnic dintre actorii piesei la a cărei scriere participa el însuși. Fiind un executant supus, avansase încet de-a lungul administrațiilor Hrușciov, Brejnev și apoi Gorbaciov, așteptând în toți acești ani o asemenea oportunitate.

Și acum se ivise.

Cum stătea el îngândurat la birou, luând când și când câte o înghițitură de votcă din paharul pe care îl ținea în mână, corpul masiv i se afunda încet în scaun și ochii erau ațintiți înainte, nu cu focul pârjolitor al viziunii înalte, ci mai degrabă cu trufia și mulțumirea de sine a celui ce aproape că a ajuns, în sfârșit, pe culmile puterii. Nu avea de gând să filosofeze pe tema puterii, ci doar să o acapareze pur și simplu.

Ridică din nou paharul la buze. Deasupra buzelor groase, cărnoase, ochii mult depărtați erau încadrați de o

frunte înaltă și niște obraji dolofani și buhăiți. Părul, rar și aproape complet cărunț, îi era acoperit în timpul zilei de cascheta militară. Drexler ar fi fost șocat să vadă cât de bătrân părea complicele său rus acum, în intimitatea singuratică a acestui miez de noapte.

Desiatovski nu mai era tânăr și forma sa fizică lăsa mult de dorit. Colăceii de grăsime, ce se înmulțiseră îngrijorător pe trupul său voluminos în ultimii zece ani, erau și ele camuflate cu pricepere de uniforma militară. Totuși, în public sau la telefon, generalul exercita în continuare o autoritate de fier ce nu depindea câtuși de puțin de fizicul său tot mai subred.

Desiatovski goli dintr-o înghițitură păhărelul de cristal, apoi se ridică, descuie fișierul din lemn de stejar și, căutând prin multitudinea de dosare, scoase în cele din urmă o mapă din carton gros, sigilată la rându-i cu un lacăt miniatural, pe care scria mare, cu litere roșii: „STRICT SECRET: Exclusiv în atenția domnului general Desiatovski”. Lăcășelul și avertizarea erau menite să înfrâneze curiozitatea personalului. O persoană cu adevărat dornică să afle ce se găsea înăuntru putea rezolva ușor problema cu ajutorul unui cuțit cu lama ascuțită. Dacă ar fi dat afară sau cineva ar încerca să intre cu forța în birou... ei, dar până atunci totul se va fi sfârșit. Dacă planul său va eșua, până să pună ei mâna pe mapă, el se va fi sinucis deja, așa cum făcuse Boris Pugo.

Iar, dacă va ajunge undeva pe-un nor, alături de Pugo, să-și deplângă reciproc eșecurile – Pugo pentru faptul că nu-l putuse răsturna pe Gorbaciov, iar el pe Elțin – ei bine, atunci puțin îi va păsa în mâinile cui vor ajunge dosarele!

Închise la loc cartoteca și, întorcându-se cu mapa în mână, scoase din al treilea sertar al biroului o cutiuță care avea o încuietoare cu cifru. Învârti repede minusculul cadran întâi spre dreapta, apoi spre stânga și din nou spre dreapta, după care, ridicând capacul, scoase o cheiță de bronz cu care deschise lacătul mapei de pe birou. După ce

puse la loc cheița și cutia și închise sertarul, Desiatovski deschise mapa și scoase din ea mai multe plicuri căptușite, marcate „Armată”, „Industrie/afaceri”, „Lideri străini”, „Politicieni/Moscova”, „Politicieni/republici”, „Presă”, „Transporturi” și „Finanțe”. Pe fiecare plic era trecut câte un număr de telefon.

Asta nu au înțeles niciodată Ianaev, Hrușciiov, Baklanov, Starodubțev și Tiziakov. Imperiul sovietic se schimbaseră radical de la 1985 încoace. Acum nu mai era atât de ușor să tragi sforile. Lumea era mai vigilentă. Aceștia nu luaseră în considerare toți factorii necesari, toate segmentele societății și nu acționaseră decisiv, impetuos și fulgerător.

Și bineînțeles că nu luaseră în considerare reductibilul suport public și internațional de care se bucura Boris Elțin. Ei bine, el nu va comite asemenea greșeli. El, Bludaiev Desiatovski, va avea grijă să țină *toate* elementele sub control. *Totul e în dosarele astea*, își spusese generalul cu satisfacție.

Ani de muncă, sute de favoruri și o răbdare de fier. Din fericire, presimțind schimbarea, părăsise partidul încă din anii '80, când începuse restructurarea. Știuse că era inutil să rămână împotmolit în trecut, așa cum făcuseră partizanii partidului comunist care eșuaseră atât de lamentabil în 1991.

Nu, doctrina lui era una cu totul nouă, în stilul lui Volski, Kozirev și Eduard Șevardnadze, dar menită să întrecă glasnostul și perestroika și să ducă Rusia pe culmi care lui Gorbaciov și lui Elțin nici nu le-au trecut prin cap!

Va face din Rusia suverană piatra de temelie a noii ordini căreia Drexler îi plăcea să-i spună Alianța eurasiatică – un stat puternic, măreț, prosper, viu, viguros, fără pereche în lume.

Revoluția din 1917, comunismul. Comunitatea Economică Europeană, Pactul de la Varșovia, NATO – toate acestea făceau de pe-acum parte din trecut. Chiar dacă multora dintre colegii săi le-ar fi venit greu s-o admită, doar

capitalismul trecuse testul timpului.

Dar, aidoma comunismului, acum și capitalismul american zăcea în ruine! *Ambele* tabere pierduseră Războiul Rece.

Și din cenușa lor se născuse o nouă comunitate de națiuni. Nemaifiind trasă în jos de fostele republici sovietice, Rusia se va ridica semeață în noua comunitate curasiatică, cu puteri reînnoite și o voce răsunătoare cu care să proclame viitorul. Iar *el*, Bludaiev Desiatovski, nici comunist, nici capitalist american, ci un lider de tip nou pentru această nouă eră a omenirii, se va afla în fruntea acestor națiuni, călăuzindu-le spre mileniul al III-lea!

Ministrul își trecu gânditor degetul peste foile din singurul dosar fără titlu. De aici va începe operațiunea. Totul era să acționeze la momentul potrivit. Circumstanțele trebuiau să fie perfecte. Să fie cu toții la un loc... un accident... o limuzină... un tren... un terorist nebun.

Situația perfectă se ivise odată cu așa-zisul summit. Acum răsfoia dosarul unui asasin cu experiență care știa să își acopere urmele. Se încredea orbește în el, mai mult decât în individul de care îi vorbise Drexler.

Dacă totul se va duce de râpă, îi dăduse ordin să se îngrijească inclusiv de *propria* sa moarte prematură. Nu de alta, dar, dacă dădea greș, n-avea de gând să înfrunte consecințele. Așa că, pentru orice eventualitate, îi achitase deja omului onorariul pentru lichidarea sa.

Gândurile îi zburară iar la Pugo. Tresări și alungă ideea unei sinucideri aranjate. Toate se vor întâmpla conform planului... nu avea ce să meargă prost. Se ocupase personal de toate detaliile. O dovedeau celelalte dosare de pe birou.

Lău din teanc un alt dosar, intitulat „Presă”, se lăsă pe spătarul scaunului, își puse picioarele pe masă și începu să îl răsfoiască. Aici trebuia să se asigure că nu va exista nicio scăpare. Radioul, televiziunea, ziarele... toate trebuiau să relateze, simultan, aceeași versiune a știrii. Îi pusese deja în

gardă pe mogulii presei - oameni cărora le cultivase prietenia de ani de zile. Niciunul dintre ei nu știa încă întregul adevăr și nici nu trebuia să-l știe. Era de ajuns ca fiecare să se ocupe de felia lui.

Cu armata, însă, lucrurile au fost ceva mai complicate, își zise el, punând la o parte dosarul și ridicându-l pe cel aflat în vârful teancului.

Cei ce figurau aici - în mare parte colonei - pusese ră planul la cale împreună cu el. În afară de el, din grupul conspiratorilor nu mai făceau parte decât alți doi generali. Ceilalți făceau parte din vechea gardă și pierduseră legătura cu subordonații. Coloneii - ei dețineau adevărata putere. Ei îi manevrau pe ofițeri. Acesta era motivul pentru care Desiatovski începuse cu ani în urmă să-și concentreze eforturile asupra acestor tinere speranțe ale ierarhiei militare.

Generalii care orchestraseră evenimentele din 1991 pierduseră contactul cu realitățile noii armate sovietice. Drept consecință, aceasta nu îi urmase. Dar *pe el* îl va urma pentru că îi avea la dispoziție pe coloneii în care soldații se încredeau și pe care îi vor urma orbește.

Recrutase, de asemenea, și un grup de sergenți din fiecare republică, oraș, batalion și regiment. Coloneii vor aduce cu ei corpul de ofițeri și fiecare ofițer va avea în subordine unul sau doi sergenți care îi vor conduce pe soldați. Și astfel, de astă dată, armata nu va mai rupe rândurile.

E un plan infailibil, își spuse el zâmbind satisfăcut, după care puse deoparte dosarul și luă un altul intitulat „Politicieni/republici”. Și pe acest front era sigur de reușită. Trebuia să primească sprijin simultan din partea oficialităților din toate statele estice - din partea primarilor, a politicienilor și a conducătorilor de stat. Își trecu privirea peste zecile de nume și dosare. Budapesta ridicase câteva întrebări supărătoare... Donețk intrase până la urmă în joc... Riga și Ietonii...

Hm, chiar dacă unii s-au arătat reținuți, ne putem descurca și fără ei...

În afară de câteva incertitudini pe ici pe colo, totul era aranjat. Mută scrisoarea de la primarul maghiar în dosarul „Lideri străini”, reflectând din nou la ironia sorții.

Industrie... Protestele muncitorești și greva sindicatelor erau deja în plină desfășurare.

Unul câte unul, Desiatovski analiză toate dosarele din mapa confidențială, făcând însemnări, notându-și nume, stabilind ceea ce îi mai rămânea de făcut și reparcurgând pentru a o sută oară fiecare etapă a grandioasei operațiuni pe care o pune la cale.

Nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării!

După două ore, avea deja o listă cu numele celor douăzeci și trei de persoane pe care mai trebuia să le contacteze. Împături cu grijă foaia de hârtie și o puse în buzunar. Ar fi fost periculos s-o lase la vedere. Închise lăcățelul mapei cu dosarele secrete, reșează mapa în cartoteca din care o scosese cu câteva ore în urmă și apoi se întinse pe canapea. Fusese o zi lungă. Va trage un pui de somn până pe la șapte și apoi se va duce să mănânce ceva.

Așa îmbrăcat cum era, în uniformă, Desiatovski adormi buștean în nici zece minute.

Când se trezi, biroul era deja scăldat de razele dimineții. Se ridică, se întinse, își aranjă uniforma și apoi se duse să ia micul dejun.

57

Visuri năruite

Mohorâta clădire din piatră începea să revină la viață. Secretara ministrului Apărării era deja la birou și coridoarele începeau să se umple de asistenți și funcționari de nivel mediu.

Când Desiatovski ieși din birou, o femeie de vreo patruzeci de ani îl aținti cu privirea. Când trecu pe lângă ea, Bludaiev îi zâmbi scurt, fără a schița însă vreun gest care să denote cât de puțină intimitate.

Marta Repninka simți cum i se accelerează pulsul. Dar nu de plăcere, cum s-ar fi întâmplat cu o săptămână în urmă, dacă Bludaiev i-ar fi aruncat o astfel de privire. Nu, de astă dată avea inima împărțită. Sentimentelor pe care le nutrise anterior li se adăugau acum mânia și nesiguranța.

Cum să procedeze?

Să se prefacă că nu auzise nimic și să spere că înțelesese greșit cuvintele lui? Sau să îl avertizeze pe luri? Dar vor fi descoperiți și poate că atunci lucrurile vor sta și mai rău.

De-ar avea cu cine să vorbească, o persoană care s-o poată ajuta!

În seara aceea, Marta se întoarse în apartamentul ei rece și solitar la fel de debusolată, departe de a fi găsit un răspuns la dilema ei emoțională. Își lăsa geanta în hol și se privi în oglinjoara ovală de pe perete. Văzându-și părul negru ce începea să încărunțească, încercă să își aranjeze, involuntar, câteva fire răzlețe. Apoi brusc, își întoarse privirea, dezgustată, începând să lăcrimeze. Ce-ar fi putut să găsească el atractiv la o asemenea față?

Cum putuse să creadă în minciunile lui seducătoare? Era o femeie trecută de prima tinerețe, ștearsă și prea rotofeie chiar și pentru o rusoaică. Și, cu toate astea, el a făcut-o să se creadă frumoasă. Se simțise atât de măgulită! Ar fi dat

orice să nu fi aflat ce părere avea *cu adevărat* despre ea. Dar era prea târziu pentru asta. Nu putea da timpul înapoi. Acum știa adevărul și era mai nefericită ca niciodată.

Blestematul! Ar fi împlântat cu plăcere un cuțit în pieptul acela lat și puternic... Dar nu era încă pregătită să moară și nu putea să îl trădeze pe luri.

Deschise dulapul – singurul pe care îl avea în bucătărie, înăuntru nu erau decât o jumătate de franzelă uscată și câteva conserve de legume – încropește o masă dacă poți! Își aminti că mai rămăsese niște brânză în frigideraș. Nu mai mâncase carne de o lună. În cele din urmă, luă din dulap o sticlă pe jumătate plină, ieși din bucătărie și se lăsă moale pe singura piesă confortabilă de mobilier din întregul apartament – un fotoliu negru cu tapițeria roasă. Nu îi era, oricum, foame. Poate că votca o va ajuta să uite. Deschise sticla, își umplu paharul și apoi, dintr-o înghițitură, îl sorbi jumătate.

Marta Repninka lucrase toată viața la Kremlin, ocupând diverse funcții insignifiante. Și, în toți acești ani, rămăsese nemăritată și nebăgată în seamă și nu îndrăznise niciodată să spere la o viață mai bună.

La început, reformele introduse de Gorbaciov îi umpluseră pe toți de speranță. Funcționarele ca ea au început să primească, la diferite ocazii, pachete cu alimente și cupoane cu ajutorul cărora își puteau cumpăra haine și chiar pantofi înainte de restul lumii. Dar, pentru cei mai mulți dintre compatrioții ei, Marta știa că „schimbarea” și „vremurile mai bune” de care vorbea secretarul de Stat în toate discursurile sale cu privire la perestroika se aflau undeva în viitorul îndepărtat – niște promisiuni vagi și din ce în ce mai puțin tangibile pe măsură ce economia țării intra tot mai mult în declin.

Ea se numărase printre puținii norocoși ai perioadei de tranziție. În timp ce uriașa și invincibila mamă Rusie se dezintegra încet din interior, soarta îi surăsese, propulsând-o în cabinetul noului ministru al Apărării, drept unul dintre

numeroșii asistenți ai secretarei personale a acestuia. Mărirea de salariu nu fusese una consistentă. Trăia în continuare în același apartament sărăcăcios. Nici acum nu își putea procura și nici nu îi dădea mâna să cumpere carne decât foarte rar. Totuși, noul post îi redase speranța în vremuri mai bune.

Concomitent cu avansarea sa, și fratele ei, Iuri, care trăia la Kiev cu soția, fiul și fiica lui fusese promovat în cadrul fabricii la care era angajat. Ei erau singurele rude ale Martei Pavlovna Repninka și, deși îi despărțeau șapte sute de kilometri, Iuri nu renunțase niciodată să speră că poate, într-o bună zi, sora lui va găsi un loc de muncă în Kiev și li se va alătura.

Marta se întrebase mereu cum de aflase ministrul de fratele ei și de ce se arăta atât de interesat de familia lor. Bludaiev a început să manifeste un interes subtil față de ea încă din prima zi – zâmbindu-i în treacăt, complimentându-i ba munca, ba ținuta – și cam tot pe atunci a început să se intereseze și de fratele ei din Kiev.

Acum înțelegea, în sfârșit – ah, cât de sfâșietoare era această descoperire! – că ar fi trebuit să fie mai prevăzătoare, să se întrebe de la bun început cum de obținuse un asemenea post în cadrul ministerului.

Dar atenția cu care o trata o dezarmase complet. Cât de proastă și de naivă a putut să fie! Ministrul i-a sedus mintea și emoțiile... iar ea i-a căzut, ca o găscă, în plasă! A folosit-o... iar acum se pregătea să se descotorosească de ea ca de o haină veche!

Of, dar cât de măgulită se simțise! Își dăduse uitării vârsta, părul cărunt, fălcile și șoldurile lăsate... O frază, un zâmbet, o vorbă bună fuseseră de ajuns pentru a o face să se simtă din nou tânără. Și ea a lăsat garda jos și, fără să își dea măcar seama, a început să îi dezvăluie tot mai multe ministrului – despre speranța de a duce o viață mai bună și mai ales de a se muta la Kiev pentru a fi alături de fratele ei. Bludaiev o asculta plin de interes, iar ea își descărca

inima în fața lui fără nicio rețineră.

Totul culminase cu prea fericita zi de acum șase luni când a invitat-o să ia masa împreună cu el – în mod discret și privat. Inima îi bătuse nebunește toată dimineața și chiar îndrăznise să îi spună, în gând, pe numele mic. *Bludaiev* – ce șuvoi de emoții îi stârnise în suflet acel cuvânt!

— Am nevoie de ajutorul dumitale, Marta Pavlovna, îi mărturisise ministrul.

Își amintea discuția ca și cum ar fi fost ieri. Mai că-i sărise inima din piept la gândul că un om atât de puternic avea nevoie de... ea.

Cere-mi orice, Bludaiev, dragul meu! îi răspunsese ea în gând. Răspunsul dat cu voce tare fusese însă unul mai formal:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ministru?

— Este o chestiune extrem de delicată, răspunse Desiatovski. Nimeni nu trebuie să afle de această conversație.

Ea încuviință cu înflăcărare din cap, iar el continuă promițând că-i va da câte-n lună și-n stele dacă îl va ajuta și îi va garanta și participarea fratelui ei – căci avea nevoie de un om de încredere la Kiev. Era o operațiune strict secretă de care depindea siguranța, dacă nu chiar supraviețuirea națională. Existau și acum forțe care încercau să preia puterea. Iar el, ca ministru al Apărării, avea datoria de a le opri. Dar pentru asta avea nevoie de ajutor. Se putea încrede în ea? Dacă operațiunea va fi încununată de succes, familia fratelui ei va fi răsplătită cum se cuvine, iar ea va fi promovată și se va putea muta la Kiev.

Dispusă să facă orice pentru bărbatul visurilor sale, Marta luă imediat legătura cu fratele ei și stabili o întâlnire între acesta și omul ministrului. Lucrurile se puseră imediat în mișcare. Iuri făcu rost de cele necesare și începu numărătoarea inversă.

Între timp, la Moscova, Marta acorda în fiecare zi mai

multă atenție ținutei de serviciu, cumpără chiar și un parfum ieftin pentru un efect sporit și seara, când se întorcea acasă, încerca să mănânce mai puțin. Ba mai mult, începuse chiar să se joace cu gândul de a *nu* se muta, totuși, la Kiev.

Știa că Bludaiev este căsătorit. Dar ce importanță are realitatea pentru o femeie îndrăgostită când e atât de ușor să fii cu capul în nori? Va găsi ea diverse moduri de a-i face pe plac și în curând ministrul o va da cu totul uitării pe nevastă-sa!

Și, uite așa, Marta bâjbâia visătoare prin birou toată ziua, trăind pentru acele scurte clipe de fericire când ministrul trecea pe lângă biroul ei sau – cel mai minunat cadou! – îi dădea o însărcinare specială.

Asta până ieri... când toate visurile i se năruiseră la picioare ca niște castele de nisip.

În sminteala ei de femeie îndrăgostită, nu se putuse opune îngrozitoarei și totodată irezistibilei tentații de a trage cu urechea la conversația privată pe care o purta iubitul său închipuit. Biroul era gol. Chiar și șefa ei, secretara ministrului, era plecată. Observând că este aprinsă luminița roșie care arăta că Bludaiev este angajat într-o conversație telefonică în biroul lui, Marta se apropie tiptil de biroul secretarei și ridică receptorul, ascultând cu inima tremurândă vocea ministrului.

Chiar și după ce realizează cu stupefație că vorbea despre *ea*, frica și durerea ce o cuprinsese brusc o împiedică să își îndepărteze receptorul de la ureche.

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine, spunea Desiatovski. Nu vreau să se facă vreo legătură între el și explozie. O eventuală anchetă ar duce imediat la soră-sa și la cabinetul meu.

— Cum să-l lichidez? întrebă interlocutorul său pe un ton rece și impersonal.

— Asta e treaba dumitale, ripostă iritat ministrul. Important e să rezolvi problema cât mai repede. Cum, te

privește - aruncă-i mașina în aer, omoară-l în bătaie ca să pară c-a fost victima unei încălțări stradale, trage-i un glonț în cap. Nu-mi pasă cum procedezi, important e să-i faci felul.

— Și cu familia lui cum rămâne?

— Pune-ți mintea la contribuție.

— Îi lichidez pe toți?

— Ascultă, amice, Drexler a spus că ești as în domeniu.

Chiar trebuie să-ți dau mură-n gură...

— Am înțeles. Consideră problema ca și rezolvată, îl întrerupse celălalt. Ai pomenit și de o femeie, o angajată de-a ministerului.

— Am eu grijă de ea.

— Cum?

— Asta nu te privește pe dumneata!

Desiatovski făcu o scurtă pauză, apoi pufni într-un hohot sardonice.

— Poate că am să mă ocup personal de ea. Ha, ha, ha! Cred că grășana e îndrăgostită de mine! Ha, ha! Asta-i bună, nu crezi... cum spuneai că te cheamă?

— Numele meu nu te privește. Tot ce trebuie să știi e că, dacă o faci de oaie, nu e exclus ca șeful meu să-mi ceară să înfig un paloș scoțian în inima *dumitale*.

— A da, este exact genul de replică pe care ar da-o melodramaticul meu amic Herr Drexler. Ha, ha! Transmite-i din partea mea că ar face mai bine să nu o dea e/ în bară! Și stai liniștit, voi avea eu grijă ca femeia să tacă pentru totdeauna - iar dumneata ocupă-te de frate-su. Ți-am dat toate informațiile de care ai nevoie. Măine vreau să fii deja la Kiev.

Albă ca varul, de parcă tocmai ar fi privit moartea în față, Marta puse încet receptorul în furcă și se furișă într-un alt colț al încăperii, unde nu avea să bată la ochi.

Bine măcar că ziua era aproape pe sfârșite. Tremura toată de panică și simțea că se sufocă de groază. Cu chiu, cu vai reuși să reziste, totuși, cumva până la sfârșitul zilei

de lucru și apoi porni cu pași împleticiți spre casă, oscilând între stupoare și groază. Deși în noaptea aceea aproape că nu închisese un ochi, avusese mintea prea încețoșată pentru a se gândi la o soluție salvatoare.

Azi, în timp ce rederula pentru a mia oară în minte îngrozitoarele cuvinte ale ministrului, realizând cu durere că nu fusese decât un pion în jocul plin de cruzime al acestuia, oricare ar fi fost el, și că ea nu însemnase niciodată nimic pentru Desiatovski, începu să o cuprindă încet o furie mută. Cât de oarbă fusese, cât de imbecilă!

Viața ei conta prea puțin. Dar trebuia să îi salveze pe luri și pe ai lui! Îl va suna să-l avertizeze în seara aceasta... chiar acum.

Dar ce va face apoi în privința acelui om abject și mârșav pe care crezuse că îl iubește? Oricare ar fi fost planul lui, ticălosul era dispus chiar și să ucidă pentru el. Cât de tare i-ar plăcea să-l vadă îngenuncheat, îndepărtat de pe înaltul său tron!

M-oi fi comportat eu ca o neghioabă, dar proastă nu sunt. Am să găsesc eu o cale de a mă răzbuna pe domnul ministru!

Ridică privirea. Se lăsase deja întunericul. Cât timp o fi stat așa, dusă pe gânduri? Paharul transparent pe care îl ținea în mână era gol. Fără să-și dea seama, băuse o jumătate de sticlă de votcă.

Încercă să se ridice în picioare, dar genunchii îi cedară și se prăbuși înapoi în fotoliu. Capul îi căzu pe spate și în clipa imediat următoare începu să sforăie.

Dormi buștean până pe la vreo trei noaptea, când se ridică din fotoliu și porni cu pași împleticiți spre pat.

58

Dan Davidson

Urâtă meserie îşi mai alesese!

Dar practica spionajul de ani de zile şi cu timpul reuşise să se descotorosească de multe scrupule.

Calea cea mai rapidă de a afla secretele unui bărbat este prin intermediul femeilor din viaţa lui. Aceasta era una dintre primele lecţii pe care le învăţase cu mult timp în urmă la Langley, în Virginia.

Or lui Dan Davidson îi plăceau femeile. Ba chiar le respecta, deşi nu era căsătorit. Femeile erau nişte fiinţe sensibile, emotive şi adesea foarte vorbăreţe... dacă ştiai cum să le iei. Era o slăbiciune feminină pe care o exploatase deja de zeci de ori şi pe care, înainte de-a fi capturat, ucis sau lăsat la vatră, o va mai exploata de alte zeci de ori.

Acum că se sfârşise Războiul Rece, era mai mare mirarea că şefii nu îl convocaseră încă înapoi în State. Mulţi dintre colegii lui care operaseră în statele cunoscute până mai ieri sub denumirea de „bloc răsăritean” (când se va obişnui cu toate schimbările acestea?) fuseseră expediaţi acasă şi acum lucrau ca funcţionari, desfăşurând activităţi administrative dintre cele mai banale.

El fusese mai norocos şi se afla încă aici. Doi-trei ani reprezentau, în fond, o perioadă destul de scurtă şi Washingtonul trebuia să fie ținut în continuare la curent cu jocurile de culise, chiar dacă acum Kremlinul şi Casa Albă erau, chipurile, prieteni la cataramă.

Aşa că nu-i rămânea decât să le mai tragă o vreme de limbă pe femei, să ungă şuruburile mecanismului pe care îl pusese la punct de-a lungul anilor şi să spere că micile descoperiri făcute din când în când vor reuşi să-i justifice şederea prelungită aici, în Europa.

Decât să învârtă hârtii opt ore pe zi, aşezat în spatele

unui birou, prefera să își dea demisia. Lucrurile, ce-i drept, nu mai erau nici pe departe la fel de palpitate ca înainte de căderea Zidului, dar oricum, el unul prefera să rămână aici.

Ah, dar câtă nostalgie îl cuprindea când își amintea de vremurile de odinioară, oricât de periculoase ar fi fost ele! Iugoslavia, locul în care își dobândise porecla... urmărirea din Leningrad... fuga din Kiev la Praga în '79, când a aflat de invazia sovietică în Afghanistan... Ce vremuri, domnule!

Ce-i drept, fusese la un pas de a da ortul popii la Marea Adriatică – atât din cauza gloanțelor, cât mai ales a frigului. Dar uite că supraviețuise. Și se putea mândri, pe deasupra, și cu câteva acte de eroism făcute în serviciul patriei sale. Dacă ar fi ajuns la Praga cu doar două zile mai repede și ar fi trimis vorbă în State, poate că ar fi putut salva președinția lui Carter.

Dar ajunsese prea târziu.

Totuși, avusese și câteva reușite notabile. De vreo două ori, de pildă, îi salvase pielea lui Ronald Reagan, fără ca bătrânul pezevenghi să o afle vreodată.

Scandalul Iran-Contra. Ăla chiar c-a fost un adevărat fiasco! Fără munca lui de teren și șpagile substanțiale făcute persoanelor potrivite, George Bush nu ar fi devenit niciodată președinte.

Ei, da, își slujise țara cu onoare – nu ca democrat și nici ca republican, ci ca american. Un american muncitor, devotat patriei sale.

Și asta va continua să fie și de acum încolo: un american devotat.

Davidson luă o înghițitură din cafeaua călduță, făcu o grimasă și își trecu privirea peste cele două foi de pe biroul său. *Se ascunde ceva aici... dar ce anume? Spre ce indică toate informațiile astea?...*

Îi mirosea a ceva important... A subterfugii, conspirație și manevre secrete. Sau poate că totul exista doar în închipuirea lui de agent bătrân, care trăia în trecut și ducea

dorul pericolului vieții de spion, pericol ce dispăruse cu totul în această nouă ordine mondială? Nu cumva... se seniliza și pierdea legătura cu realitatea?... Asta chiar c-ar fi fost moarte curată pentru un agent CIA!

Totuși, era convins că *se pune* ceva la cale. Trăise mulți ani aici și recunoștea semnele. În pofida libertății și a democrației proaspăt instaurate, rușii rămâneau ruși și aveau un mod aparte de a face lucrurile. Dar el putea detecta o conspirație... în orice limbă ar fi fost făcută ea, iar circumstanțele de față păreau să indice că tocmai se pune una la cale.

De aceea trebuia să obțină informații din interior. Pe cine-ar putea să tragă de limbă? Funcționarii de nivel inferior știu mereu câte ceva, fără a realiza, de cele mai multe ori, importanța informațiilor pe care le posedă.

Acum însă, era mai greu să găsești o persoană dispusă să vorbească. Înainte, mulți și-ar fi vândut și propria mamă în schimbul promisiunii că vor fi ajutați să se refugieze în Occident... sau câteva blănuri... sau chiar pentru un coș cu alimente – până și o recompensă atât de insignifiantă făcea minuni acum zece ani, când asemenea lucruri erau de-a dreptul neprețuite în Uniunea Sovietică. Dacă îi momeai cu morcovul potrivit, puteai face ce voiai din ei.

Între timp însă, totul se schimbaseră. Restricțiile de călătorie fuseseră ridicate aproape în întregime. Nivelul de trai începea să se îmbunătățească. Democrația din Rusia era un lucru bun, dar îi îngreuna teribil munca.

Nu mai rămâneau mulți morcovi de dat. Deși, având în vedere actualul declin economic, alimentele ar putea să reprezinte în continuare o soluție viabilă.

Alimentele și banii. Banii continuau să-i motiveze pe oameni mai mult ca orice altceva. Și tocmai de aceea le spusese recent superiorilor săi că, dacă vor informații, n-au decât să cotizeze.

Fiecare persoană avea o slăbiciune, pe care trebuia doar să afli cum s-o exploatezi.

Și, mai presus de orice, fiecare *femeie* avea punctul ei sensibil. Acesta era adesea mai subtil și mai ascuns, dar odată ce îl găseai... o jucai pe degete!

Scrută din nou foile de pe masă, apoi dădu pe gât restul cafelei din cană.

Venise vremea să îl sune pe lasceak. O năpârcă de om, dar util dacă erai dispus să îi achiți prețul cerut. Un agent avea nevoie de un informator în fiecare oraș în care activa. Informatorul lui Davidson din Moscova era lasceak.

No scruples, only rubles [„Ruble, nu scrupule”, n.tr.] era deviza lui lasceak – de altfel, singurele cuvintele inteligente pe care le știa în engleză, extrem de edificatoare în privința caracterului său de parazit. lasceak cunoștea oameni de toate soiurile, de la înalți demnitari până la infractori de cea mai joasă speță.

Agentul CIA ridică receptorul și începu să formeze numărul. *De fapt, cred c-ar fi mai bine să discut cu el față în față.* Puse rapid receptorul în furcă, se ridică în picioare, își înșfăcă jacheta și porni spre ușă.

Partea a VIII-a

Trecutul întâlnește viitorul

59

O voce din trecut

Moscova

La auzul cuvintelor nemțești ce răsunară în întunericul camerei, Galanov simți că îi sare inima din piept. Chiar și agenții KGB se sperie atunci când sunt prinși cu garda jos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i acolo? strigă el, ridicându-se înfricoșat în capul oaselor.

— Un om care vine în numele lui Dumnezeu, răspuse vocea. Nu ai de ce să te temi.

— Pot să aprind lumina? bâigui Galanov, începând să-și revină în fire. Aș vrea măcar să văd cine e omul care a reușit să mă captureze. Presupun că ești înarmat.

— Poți aprinde lumina, răspuse vocea.

Galanov se dădu jos din pat și trase de cablul care atârna din mijlocul tavanului. Deși era un bec amărât de doar 40 de wați, lumina care curmă brusc întunericul părea de-a dreptul orbitoare.

Necunoscutul îl privea calm, stând pe scaun.

— Bine, dar... cine ești dumneata?... Nu te-am mai văzut niciodată! bolborosi buimac agentul.

Afectat de oboseala nopții nedormite și a straniei experiențe avute cu puțin timp în urmă, nu putea să-l disocieze pe străin de urmăritorii săi.

— Sunt un prieten.

— Bine, dar... cum de ai descoperit ascunzătoarea asta? Nu știe nimeni de ea!

— Am mulți prieteni - oameni care vor să te ajute.

— Să mă ajute? făcu Galanov pe un ton zeflemitor. Cine ar vrea să mă ajute pe mine? Pentru Dumnezeu, nici măcar

nu ești înarmat! Ce te face să crezi că am să te las să...
Totuși cum ai intrat aici? Răspunde-mi odată!

Realizând că nu este în pericol de moarte, că omul nu îl imobilizase și nici nu ținea o armă îndreptată spre el, Galanov începuse să braveze puțin. Din cauza oboselii, avea nervii întinși la maxim.

Oaspetele său nepoftit ședea în continuare liniștit, fixându-l cu o privire gravă și totodată blândă, care conținea un amestec nedefinit de tristețe și durere sufletească, fără să spună nimic.

— Răspunde-mi! se răsti la el Galanov, clocotind de furie. Dacă ai de gând să mă arestezi, fă-o odată! Deși, având în vedere că nu ești înarmat, n-ai nicio șansă. Te omor, dac-ai să încerci!

— N-am venit să te arestez.

— Atunci de ce-ai venit?

— la loc, *Herr* Galanov.

Galanov rămase preț de o clipă nemișcat, holbându-se la străin. Calmul care se citea pe chipul acestuia reuși în cele din urmă să îi potolească furia și Galanov se așeză pe marginea patului.

— După cum ți-am spus, spuse bărbatul într-un târziu, am fost trimis după dumneata.

— *Trimis*? Cine te-a trimis?

— Un Prieten de-al dumitale.

— Un prieten?! Spionii nu au prieteni! Singurul scop în care te putea trimite cineva este ca să mă deportezi în Siberia!

— Ba *ai* prieteni, *Herr* Galanov. Eu sunt unul dintre ei și la fel este și Cel ce m-a trimis.

— Cine te-a trimis, omule?! Vorbește odată!

Străinul continuă să îl privească imperturbabil în ochi și așteptă ca rusul să se liniștească.

— Privește în ochii mei, prietene, spuse în cele din urmă străinul, pironindu-l cu privirea. Privește în acești ochi și spune-mi ce vezi.

Deși era o cerere aparent absurdă, Galanov se simți incapabil să i se opună.

— Văd... pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce să văd? Văd fața unui bărbat! Un străin... Cine ești?

— Privește cu atenție, *Herr* Galanov. Nu vezi nimic mai mult?

Galanov simți că îl lasă puterile. Chiar și în lumina slabă din apartament, se simțea cuprins de aceeași transă în care se afundase cu o jumătate de oră în urmă, când văzuse acea lumină terifiantă și auzise vocea din mijlocul ei. Îl trecu iarăși un fior de groază și întoarse privirea.

— Nu-ți întoarce privirea, *Herr* Galanov, spuse străinul. Trebuie să te uiți în ochii mei.

Fostul agent KGB nu avu nici de astă dată puterea de a i se opune.

— Dumneata... dumneata ești cel ce mi-a vorbit adineauri... pe stradă? Întrebă el derutat. Ai folosit un proiector...

— Te aștept aici de trei ore, răspunse străinul.

— Dar atunci cum de ai... și vocea dumitale... mi-e cunoscută. Dacă nu dumneata mi-ai vorbit adineauri, pe stradă... atunci de ce mă simt...?

— Uită-te în ochii mei, *Herr* Galanov, insistă bărbatul.

Galanov se conformă.

— Nu... nu e vorba doar de voce, spuse el într-un târziu, cu jumătate de gură. Îți... îți recunosc și ochii. Te *cunosc* de undeva...

Străinul continuă să îl fixeze cu privirea, fără să răspundă.

Pe chipul lui Galanov se succedară mai multe expresii – recunoaștere, apoi îndoială, apoi iar recunoaștere. Părea să re trăiască un moment din trecutul îndepărtat, unul dureros.

Amintirea îl făcu să se cutremure. Închise ochii preț de o secundă. Părea că încearcă să își păstreze cumpătul, să respingă o astfel de posibilitate... dar până la urmă trebui să accepte că era adevărat și, odată cu asta, îl cuprinse o

durere sufletească profundă cum nu mai încercase în toată viața lui.

— Dumneata... dumneata ești...

Nu putu să-și ducă vorba până la capăt și își întoarse privirea.

— Spune-o cu voce tare, *Herr Galanov*. Cine sunt eu?

— Ești... ești bărbatul care... care m-a atacat în acea dimineață... pe acel câmp de lângă Berlin.

— Așa este, *Herr Galanov*. Pe fiica mea ai împușcat-o în spate... și ai ucis-o atunci când *Profetul* a luat-o la fugă.

Săgeata își atinge ținta

Pe fiica mea ai ucis-o. Spiritul de autoconservare, nervii de oțel, insensibilitatea, indiferența față de semenii – tot ceea ce îl definise vreme de treizeci de ani pe fostul comunist și agent KGB se evaporă într-o secundă la auzul acestor cuvinte cutremurătoare și Andrassy Popovici Galanov, omul care se opusese o viață întreagă emoțiilor umane, ba chiar le negase existența, se trezi brusc vulnerabil, copleșit de un noian de sentimente neașteptate.

Încercă să își înghită nodul care i se pusese în gât. Scrută încăperea, cu ochi goi și lipsiți de viață. Oricât ar fi încercat însă, nu putea să ignore prezența celui ce stătea așezat pe scaun, vizavi de el.

De ce se simțea atât de intimidat de acest om? Era un simplu fermier... pe când el fusese unul dintre cei mai influenți agenți ai imperiului sovietic. Atunci de ce – cât de greu îi venea s-o admită! – de ce... se temea să îl privească în ochi?

Clipi o dată... și încă o dată. Fir-ar să fie, de ce lăcrima? Pesemne că îi venea să strănute.

Fără să vrea, ridică privirea. Bărbatul îl privea și acum drept în față.

— Atunci... atunci, pentru Dumnezeu, de ce te afli aici? Îngăimă Galanov.

— Tocmai din acest motiv.

— Ai venit să mă ucizi?

— Oarecum, răspunse bărbatul, schițând un surâs. Dar nu în sensul în care bănuiești dumneata.

— Nu înțeleg... Dacă ești, cu adevărat, cine spui că ești...

— Ți-am mai spus: am venit să te ajut.

— Să mă ajuți?... în ce sens?

— Să te ajut să scapi de urmăritori. Am aflat de la

camarazii mei că ești în pericol.

— Și ce îți pasă dumitale?... Nici nu știu dacă e cazul să-ți dau crezare. Tot ce spui este absurd!

— Îmi pasă fiindcă, începând cu acea dimineață fatidică, n-am încetat să mă rog pentru dumneata. M-am rugat zilnic pentru dumneata, *Herr* Galanov. M-am rugat ca, într-o bună zi, drumurile noastre să se încrucișeze din nou, să te pot privi în ochi și să-ți spun că te iert.

De parcă omul ar fi vorbit într-o limbă necunoscută, rusul rămase o clipă încremenit, incapabil să proceseze informația.

Pe măsură ce realiza încet înțelesul vorbelor pe care tocmai le auzise, îi reveni în minte celălalt incident de care își amintise în timp ce fugea pe alee, celălalt om care se rugase pentru el și pe care, drept mulțumire, îl trosnise cu patul puștii în moalele capului.

— Să mă *ierți*... repetă uluit Galanov, cu vocea tărăgănată. Bine, dar... nu înțeleg... După ce ți-am făcut, de ce ai vrea să mă... *ajuti*?

— Când *Trandafirul*, rețeaua de credincioși pe care, ani la rândul, ai căutat cu atâta înverșunare să o distrugi, a aflat că te afli în pericol și că încerci să te refugiezi peste hotare, am considerat că aceasta este șansa pentru care m-am rugat. Șansa de a te ajuta. M-am rugat și am postit pentru dumneata. Și, la un moment dat. Domnul mi-a vorbit. Mi-a zis așa: „*Du-te la omul acesta. Du-te la Moscova și caută-l. Mâna Mea este asupra lui. Îl voi atinge și îi voi vorbi. Du-te personal la el. Vorbește-i despre iertare. Spune-i că noua viață pe care o caută n-o va dobândi căpătând azil politic în Occident, ci încredințându-și sufletul Mie. Spune-i că l-am ales, în ciuda urâciunii păcatului său, pentru a-Mi vesti împărăția. Și spune-i cine este Cel ce i-a vorbit*”. Iată, deci, *Herr* Galanov, de ce mă aflu aici. Am venit să îți vorbesc despre iertare, să îți spun că te iert și că te iartă și Dumnezeu cel atotputernic, Tatăl nostru, Creatorul cerurilor și al pământului. Căci *El* este Cel ce ți-a

vorbit de curând. Nu știu când și în ce fel a făcut-o, dar mi-a poruncit să îți spun că vocea pe care ai auzit-o a fost vocea Lui. Și că trebuie să te supui poruncii Sale.

Gândurile lui Galanov zburară la cuvintele auzite pe acea alee pustie. *Am venit să îți aduc viață... Eu sunt Domnul... începând de azi, ai să mă slujești.*

Rămase încremenit și mut, cu privirea pierdută în depărtări nevăzute altor ochi omenești.

— Bine, dar *cum* poate fi adevărat ceea ce spui tu? spuse el într-un sfârșit, abia șoptit; nu mai opunea nicio rezistență.

— Căile Domnului depășesc puterea noastră de înțelegere, răspunse germanul. Eu sunt un om simplu, *Herr* Galanov. Dumneata probabil că ai mai multă școală decât mine. Nu pot, deci, să îți ofer un răspuns care să îți satisfacă intelectul la întrebarea: „Ce îl poate determina pe un comunist ateu să îmbrățișeze, de la o zi la alta, credința creștină?” Transmiterea vieții nu este un simplu exercițiu intelectual, ci o renaștere care are loc într-un om. Am venit să îți vorbesc, nu despre religia creștină, ci despre Cel ce a adus viața lui Dumnezeu pe pământ, despre Omul care a murit pentru păcatele noastre, ca noi să fim iertați, curățați și reîntregiți, al cărui Spirit poate sălășlui alături de noi și în noi, punându-ne într-o relație permanentă cu Dumnezeu, Tatăl nostru și al Lui. Acest Om este Iisus Cristos. El este Cel ce îți dăruiește acum adevărata viață.

Se lăsă tăcerea.

— Bine... dar dintre toți oamenii, de ce tocmai *dumneata* ești cel ce îmi vorbește de asemenea lucruri? Ar trebui să mă urăști.

Buzele fermierului schițară un surâs trist ce arăta că se luptase și el îndelung cu aceeași dilemă.

— Nu am un răspuns la întrebarea dumitale, spuse el cu blândețe. Domnul nostru ne cere să ne dăm viața unul pentru celălalt. Confruntându-mă cu suferința mea personală, am ajuns să înțeleg că am fost ales să

împărtășesc în mod intim amestecul de iubire și durere din inima Tatălui – un sacrificiu cunoscut de foarte puțini: renunțarea, din iubire, la viața propriului copil pentru salvarea mai multor vieți. Dumnezeu ni l-a dat pe Fiul Său pentru ca noi să îi cunoaștem iubirea. Și mi-a îngăduit să l-o dau pe fiica mea pentru ca *tu* să îi cunoști iubirea.

— E un sacrificiu prea mare pentru salvarea unui singur suflet.

— Mântuitorul nostru S-ar fi lăsat răstignit chiar și pentru izbăvirea unui *singur* păcătos. Dacă eu sau dumneata am fi fost singurii oameni de pe pământ, El tot și-ar fi dat viața pentru a ne mântui. Poate că, pentru fiica mea, a fost un privilegiu să participe la acest adevăr – dându-și *propria* viață pentru ca *o altă* ființă creată de Dumnezeu să înțeleagă că, sacrificându-Se pentru noi, Fiul Său ne-a salvat pe fiecare. Și, prin lucrarea lui Dumnezeu, sunt convins că, într-o bună zi, multă lume va cunoaște acest adevăr.

Fermierul tăcu, gânditor, schițând din nou un surâs ce conținea profunzimi nerostite, un amestec straniu de durere și triumf.

— *De ce, Herr Galanov?* reluă el pe un ton blajin. Asemenea întrebări își găsesc răspunsul doar în inima lui Dumnezeu. El a spus că doar prin iubire putem dovedi oamenilor că suntem ucenicii Lui. Iar eu unul, chiar *sunt* ucenicul Său. Și de-a lungul anilor, în timp ce mă rugam pentru dumneata, Dumnezeu mi-a sădit în suflet nu doar iertare, ci și *iubire*. Am venit la dumneata pentru că am fost trimis. Nu știu cum și nici de ce. Dumnezeu mi-a cerut să vin aici, să-ți spun că te iert și să îți vorbesc de puterea transformatoare a dragostei Sale. Îți acord tot sprijinul meu. Și îți spun că El te iubește ca pe un fiu și *asta m-a făcut și pe mine să te iubesc ca pe un frate*.

Galanov nu mai auzise în viața lui asemenea cuvinte.

În timp ce stătea pe marginea patului, privind cu ochi goi înainte, în răstimp de doar câteva minute, i se

rederulară în minte imagini fragmentate din sute de scene venite să-l bântuie din genunile trecutului. Viața pe care o dusesese până acum se dezvăluia în toată urâțimea ei conștiinței ce începea să se trezească, aruncându-l într-o agonie de nedescris.

Chipuri... cuvinte... strigăte... țipete... acte de o cruzime înfiorătoare. Vocea lui le acoperea pe celelalte. Și în acea voce se detecta clar negarea obstinată a adevărului care fusese mereu chiar în fața ochilor săi.

Lumina orbitoare și cuvintele pe care le auzise cu o oră în urmă pe acea alee pustie.

Iar cel mai zguduitor și mai îngrozitor dintre toate, lucrul pe care nu putea să îl înțeleagă, oricât de mult ar fi încercat, era faptul că omul căruia îi omorâse fata cu treisprezece ani în urmă îl *iertase*.

Și asta m-a făcut și pe mine să te iubesc ca pe un frate – nu-și putea scoate din minte cuvintele acelea.

Întrebările „cum?” și „de ce?”, la care căutase cu atâta disperare răspuns cu doar câteva clipe în urmă, își pierdură brusc orice importanță.

Din adâncurile ființei sale, ca dintr-un izvor lăuntric ce se umfla văzând cu ochii, plin de apele clocotitoare ale noii vieți, îi țâșniră pe buze cuvinte de recunoștință și de capitulare – cuvinte pe care nu le mai rostise niciodată, al căror sens îi era aproape necunoscut.

Fără să își dea seama ce face, se prăbuși în genunchi și își aplecă fața scăldată de lacrimi spre podea, abandonându-se total miracolului renașterii, care îi umplea fiecare por al ființei.

Fermierul german se ridică încet de pe scaun, se apropie de el, își așază blând mâna pe umărul său scuturat de suspine și îngenunche lângă el.

În următoarele treizeci de minute se rugară, vărsând amândoi lacrimi fierbinți.

61

Informatorul

— Ce mai faci, pungașule? îl luă, râzând, în primire Davidson, într-o rusă cursivă.

— Dacă altcineva spune așa la mine, răspunse pițigăiat mărunțelul, într-o engleză stricată, nu mai apuca zi de mâine.

— Ei, știi doar că țin la tine. Te răsplătesc gras de fiecare dată, nu-i așa?

— Mda, dar într-o bună zi poate sari cal.

— Mă îndoiesc, râse Davidson. Îi cunosc prea bine pe cei de teapa ta. Mai degrabă ți-ai tăia o mână decât să-ți elimini o sursă de venit.

Iasceak îi aruncă o privire de gheață ce nu trăda nicio emoție. Era genul de om care își câștiga traiul de pe urma talentului de a-și ascunde adevăratele sentimente. Purta un costum negru de prost gust și o cămașă albă veche, murdară în jurul gâtului. Postul pe care îl ocupa în cadrul Kremlinului era cu totul insignifiant, dar, făcându-și un obicei din a-și petrece timpul liber în locurile frecventate de persoanele importante, ajunsese să fie cunoscut de toată lumea. Auzul extraordinar de fin, viclenia și abilitatea de a citi oamenii mai bine decât s-ar fi bănuit făceau din el o inestimabilă sursă de informații.

Chiar dacă nimeni nu îi gusta în mod deosebit replicile lingușitoare, majoritatea îl tolerau ca pe o pacoste minoră. Părul negru și unsuros, dinții îngălbeniți și mirosul persistent de transpirație ce ieșea în evidență chiar și în Rusia, unde deodorantul nu se număra printre importurile cele mai căutate, indicau, în mod deloc eronat, o persoană neîngrijită și grosolană.

Ei, dar de-a lungul carierei sale Davidson avusese de-a face cu indivizi mult mai respingători. Iar Iasceak își dovedise abilitățile de zeci de ori până acum. Dacă voiai să

obții ceva, lasceak era omul la care să apelezi. Într-un acces de sinceritate, poate că Davidson ar fi recunoscut că omulețul îi era oarecum chiar simpatic.

— S-ar putea să fi dat de o pistă, continuă el. Trebuie să mă infiltrez cumva în Ministerul Apărării.

— Tu, personal?

— Nu, bineînțeles că nu. Am nevoie de o persoană din interior, de un om de încredere. Sau măcar de o persoană care poate fi mituită – de un nemulțumit, de cineva care să-i poarte pică șefului său. Vreau să fac rost de niște informații, pe orice cale posibilă.

— Ministerul Apărării, hai?... Nu ușor deloc. O să te coste, Danny.

— Totul costă. Sunt dispus să plătesc. Cunoști pe careva?

— Poate că da, răspunse lasceak cu un rânjel viclean.

— De ce nu mă mir?

— Am relații în tot Kremlin. În tot Moscova.

— Și în toate republicile nou-formate?

— Lucrez la asta.

— Și inclusiv în lumea interlopă, nu-i așa? Bănuiesc că te-ai bine cu toate lichelele.

— Ai grijă, Danny. Aveți voi o vorbă: „Nu jigni mâna care te hrănește”.

— De fapt, corect e „nu mușca mâna care te hrănește” și, dacă nu mă înșel, ne hrănim unul pe altul, așa că ar fi indicat ca niciunul dintre noi să nu își arate colții... în fine, cunoști vreo persoană care să mă poată ajuta în chestiunea asta?

— Tot ce se poate.

— O femeie?

— Poate că da, poate că nu.

— Ei, lasă textele astea. Cunoștințele tale sunt mai mereu de sex feminin! exclamă Davidson, rânjind.

— Șefii nu bagă în seamă pe femei. Și la femei nu place asta. Femeile se supără și supărarea dezleagă limba la ele.

— Mare pezevenghi mai ești, lasceak!

— Dacă știi cum să iei pe ea, femeia e cel mai bun informator. Spune tot și de multe ori nici nu dă seama că divulgă informații care face rău la șeful ei. Așa că, după aia nu ai niciun bătaie de cap: femeia nici măcar nu știe ce a făcut.

— Cunoști pe cineva în Ministerul Apărării?

— Am contacte care are și ei contacte. Dar de ce atâtea întrebări, Danny? Știi că nu te-am dezamăgit niciodată. Tu spune la mine ce îți trebuie și eu rezolv. Am cunoștințe peste tot în Moscova. Ai răbdare, Danny.

— De astă dată s-ar putea să nu am prea mult timp la dispoziție.

— De ce e atâta de urgent? Haide, Danny, știi că poți să spui la lasceak.

— Ei, dar știi că ai haz? Eu te plătesc să îmi dai informații, nu viceversa! Dacă ți-aș spune chiar și doar o parte din ceea ce știu, ai da imediat fuga să vinzi altcuiva informația pentru o mână de ruble!

— Da' de unde!

— Și-apoi, s-ar putea să fie doar o alarmă falsă. Ai noștri au interceptat un mesaj trimis de primarul Budapestei ministrului rus al Apărării – un mesaj foarte criptic, care mi s-a părut puțin suspect. Vreau să analizez chestiunea și dintr-un alt unghi, atâta tot.

— O să văd ce pot să aflu.

— Tot ce trebuie să faci e să găsești o angajată nemulțumită din Ministerul Apărării și să-mi aranjezi o întâlnire cu ea. Și, ca de obicei, nu care cumva să-i suflă o vorbă despre mine în prealabil.

— Știi, știi... asta e regula numărul unu.

— Fă bine și nu uita lucrul ăsta.

Prima lecție de credință

Trecuseră șase ore.

Bărbatul care zdruncinase din temelii viața lui Andrassy Galanov stătea calm de veghe pe coridorul pustiu, așezat direct pe podeaua murdară, pentru ca noul său frate să poată recupera măcar câteva dintre orele nedormite.

— Nici măcar nu știu cum te numești, îi spusese Galanov înainte de a se despărți. Am găsit! Ți voi spune *Der Deutsche Prophet*, având în vedere că pe profetul nostru autohton l-am izgonit din țară.

Vizitatorul clătină din cap.

— Spune-mi, simplu, „Germanul” dacă dorești.

Galanov își făcu din nou apariția pe coridor cam la aceeași oră când avea loc întâlnirea dintre Davidson și lasceak.

— Sper că ai dormit bine, îi spuse zâmbind germanul, ridicându-se în picioare.

— Ca un prunc, răspunse rusul. Am dormit atât de adânc, încât, atunci când m-am trezit, aveam impresia că totul a fost doar un vis. Aproape că mă așteptam să deschid ușa și să nu găsesc pe nimeni aici.

— Ți-am spus că nu am să te părăsesc nicio clipă.

— Știu, dar... trebuie să înțelegi că...

— Firește că înțeleg, răspunse germanul, zâmbind și punându-și blând brațul peste umerii lui. Aproape totul este nou pentru tine. Totuși, am convingerea că vei învăța repede.

— Ce anume să învăț?

— Ai multe de învățat. În timpul pe care îl vom petrece împreună am să încerc să îți explic tot ce pot. Dar, înainte de toate, trebuie să mănânci ceva.

— Eu ar trebui să fac oficiile de gazdă, dar mă tem că n-am cu ce să te servesc, se scuza Galanov. Petrec prea puțin

timp în acest loc pentru a păstra provizii.

— Nicio problemă. Acum că te-ai trezit, am să mă duc să cumpăr ceva de mâncare, spuse fermierul, pornind spre scară.

Brusc, se opri și se întoarse spre Galanov, care rămăsese nemișcat în dreptul ușii.

— Și ce simți acum, Andrassy? Încă mai crezi că totul a fost doar un vis?

— N-avea cum să fie, din moment ce te afli încă aici.

— Nu la asta mă refeream, ci la schimbarea care a avut loc *în sufletul* tău.

Galanov chibzui preț de o clipă înainte de a răspunde.

— Nici asta nu putea să fie doar un vis, răspunse el târăgănat, cumpănind încă problema. Mă încercă și acum un sentiment ciudat... simt o... o...

— *Pace?* sugeră germanul.

— Da, se poate spune și așa. În orice caz, e un sentiment pe care nu l-am mai trăit niciodată, care parcă îmi umple și acum ochii de lacrimi.

— Ce fel de lacrimi?

— Lacrimi de... Nici nu știu... De durere, cred. Mă doare când mă gândesc ce fel de om am fost, ce am făcut... și totodată... mă simt ușurat că acum am lăsat toate astea în urmă și că viitorul va aduce ceva nou și poate... mai bun în viața mea. Îmi vine să plâng de durere, dar și de bucurie. Cunoști sentimentul?

— Înainte de a-ți răspunde, permite-mi să-ți mai pun o întrebare. Ești dornic să iei totul de la început sau ai vrea, mai degrabă, să te întorci la vechea ta viață?

— O, nu, acum că am realizat cât de păcătos am fost, nu m-aș întoarce în ruptul capului la viața pe care am dus-o anterior! Totuși, trebuie să spun că necunoscutul mă cam... sperie. Lumina pe care am văzut-o azi-noapte a fost la fel de înfricoșătoare ca echipa de agenți care era pe urmele mele. Vocea care mi-a vorbit mi-a dat fiori. Și, totuși, cum să nu-i dau ascultare? *Nu pot* să mă mai întorc la vechea

mea viață.

— Atunci totul e așa cum ar trebui să fie, răspunse, zâmbind, germanul. E normal să ai asemenea sentimente. Și, ca să-ți răspund la întrebare, da, știu la ce te referi. Renașterea spirituală este, de cele mai multe ori, însoțită de lacrimi de bucurie, dar și de tristețe.

— Bine, dar cum este posibil să încerc simultan două sentimente radical opuse?

— Durerea te va însoți mereu, prietene. Pe măsură ce viața Duhului Sfânt va crește și se va extinde în ființa ta, vei ajunge să îți cunoști tot mai bine străfundurile sufletului. Iar ceea ce vei găsi acolo nu va fi întotdeauna plăcut. Ai gustat deja durerea acelei prime lecții de credință. Dar acum în ființa ta, pe lângă durere, sălășluiește și bucuria vieții lui Dumnezeu, care va da un țel existenței tale. Un țel care te va face să înțelegi tot restul lucrurilor.

— De ce ai spus că totul e așa cum trebuie să fie? întrebă Galanov.

— După ce se căiesc pentru păcatele lor în fața Tatălui, unii se retrag în ei înșiși în loc să îmbrățișeze *viața* pe care le-o dăruiește El. Dar ție trecutul ți-a devenit odios și ești dornic să pășești în adevărata *viață*. Mulți se răzgândesc, după ce deznădejdea ce i-a făcut să se căiască încetează să mai pară atât de neagră. Tu, în schimb, ai făcut pasul o dată și pentru totdeauna și, de aceea, vei învăța repede cum se trăiește viața în credință.

— Sper. Mă *rog* să fie așa, spuse Galanov cu nedisimulată sinceritate. Ai dreptate, *chiar* îmi doresc să las trecutul în urmă o dată și pentru totdeauna.

— În acest caz, avem multe de discutat, răspunse germanul. Dar, înainte de toate, trebuie să mă duc să cumpăr niște provizii. Spiritul are nevoie de un trup sănătos.

Băgă mâna în buzunarul gecii și scoase o cărticică pe care i-o întinse lui Galanov.

— Îți las asta. Mai devreme ți-am spus că Iisus este omul

care ne-a adus viața Tatălui. Îți amintești?

Galanov aprobă din cap.

— Ei bine, aceasta este povestea vieții Lui. În nemțește.

— Nu e o problemă, răspunde Galanov.

— Am însemnat câteva pasaje pe care le poți citi cât timp sunt plecat. La întoarcere, am să-ți spun mai multe.

Galanov primi cărticica aproape cu reverență. Fără să vrea, gândurile îi zburară la faptele detestabile pe care le săvârșise în trecut. Câte Biblii, câte cărți creștine confiscase și arse de-a lungul carierei sale!

Acum avea sentimentul că ține în mâini o comoară inestimabilă. Abia acum înțelegea de ce creștinii pe care îi persecutase de-a lungul anilor fuseseră dispuși să-și dea chiar și viața pentru a o salva.

Se întoarse fascinat în cămăruță, sorbind deja cuvintele primelor pagini ale Evangheliei.

Ridicând spre cer rugă de recunoștință, germanul coborî repede scara și, după câteva clipe, cutreiera deja străzile Moscovei, sub razele călduțe ale soarelui.

O rugămintă surprinzătoare

După întoarcerea germanului, cei doi își petrecură restul după-amiezii adânciți într-o conversație cum niciunul dintre ei nu mai purtase vreodată.

Germanul era conștient că, pentru siguranța lui Galanov, timpul de care dispunea pentru a-i inocula esențialele principii spirituale era extrem de limitat. În urma celor opt ani în care pusese zilnic câte o vorbă bună Celui de Sus pentru el, acum Galanov, un ascultător receptiv și smerit, dornic să afle cât mai multe despre această nouă viață ce îi fusese dăruită, absorbea fiecare informație ca un veritabil burete spiritual.

fermierului mai că nu-i venea să creadă. Fără să vrea, gândurile îi zburau constant la Faptele apostolilor 9:18-21 și, cu adâncă uluire plină de evlavie, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru privilegiul de a fi părtaș la o convertire atât de remarcabilă.

Analizară împreună mai multe pasaje din Biblie. Când se întorsese la ascunzătoare cu pâinea pe care o cumpăraseră, germanul îl găsisese pe Galanov adâncit în lectură, preocupat nu de foamea care îi rodea stomacul, ci de cea spirituală.

— Uite... uite ce am găsit! îi spusese acesta entuziasmat, ținând Biblia într-o mână și un pix în cealaltă. De aici i se trage numele lui *Der Prophet*.

Germanul aruncă o privire peste versetele subliniate de Galanov, apoi zâmbi.

— Și bănuiesc că i se potrivește și ceea ce a spus Iisus despre Sine: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria lui”.

Amintirea îl făcu pe Galanov să se întunece la față, dar de îndată ce se așezară să mănânce se însenină din nou și continuă să îl asalteze pe german cu întrebări, dăruindu-se învățării principiilor spirituale cu același zel de care dăduse

dovadă în tot ceea ce făcuse.

Ziua era deja pe sfârșite când reveniră din nou la subiectul salvării lui.

— Trebuie să te scoatem din țară, spuse germanul. Tatăl a investit mult în tine și noi trebuie să respectăm lucrul acesta.

— Încă nu pot părăsi Moscova. Am descoperit o... o pistă politică pe care simt că trebuie să o urmez până la capăt.

— Întregul concept al rețelei se bazează pe viteză și discreție. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

Galanov zâmbi amar. Toate se schimbaseră atât de subit în viața lui! Amintirea trecutului îi umplea încă sufletul de un noian de sentimente contradictorii.

— Chiar dacă azi-noapte ai reușit să scapi ca prin urechile acului, mai devreme sau mai târziu cei ce sunt pe urmele tale vor descoperi și această ascunzătoare. Dacă noi am reușit să dăm de tine, presupun că și ei pot s-o facă.

— Și totuși cum ai reușit să mă găsești? Întrebă Galanov. Încă tot nu înțeleg cum de mi-ai descoperit ascunzătura.

— Rețeaua este mai amplă decât îți închipui.

— Chiar și acum, când cetățenii ruși pot să călătorească peste hotare și să își practice liber religia? se miră Andrassy.

— Ai dreptate, în ultimii trei ani situația s-a ameliorat și activitatea noastră a avut parte și ea de schimbări de care suntem extrem de mulțumiți. N-am mai ajutat pe nimeni să fugă peste hotare din noaptea – se opri, șovăind preț de o clipă – din noaptea aceea în care ne-am întâlnit. Dar trebuie să înțelegi că o astfel de schimbare nu are loc de la o zi la alta și nu este întotdeauna completă. Cu puțin timp în urmă, cei ce încercau să fugă peste hotare erau împușcați. Chiar și în prezent mai există pastori și predicatori creștini închiși sau exilați. Am avut mult de lucru chiar și după începutul acestei ere noi. În lunile în care guvernul cehoslovac a pus în circulație trenul libertății, ascunzătorile

rețelei au operat la cotă maximă. Acele zile ale noilor începuturi au fost pline de pericole, rezistența vechii gărzi devenind chiar mai agresivă în unele părți. Mulți și-au pierdut viețile, inclusiv câțiva membri ai rețelei.

— Bine, dar *acum* că e democrație, ce vă mai rămâne de făcut? Uită-te la mine – sunt o dovadă vie a faptului că persecutorii vechiului regim au căzut în dizgrație.

— Conform presei internaționale, se pare că statele fostului bloc răsăritean și-au dobândit, în sfârșit, libertatea. Într-o oarecare măsură, așa s-a și întâmplat și asta nu poate decât să ne bucure. Totuși, în culise, acolo unde nu pătrund ochii jurnaliștilor străini, multe lucruri au rămas neschimbate. Propriii dumitale compatrioți, Golițîn și Soljenițîn bunăoară, ne avertizează în scrierile lor că, nu de puține ori, aparențele înșală, lucru ce rămâne valabil și în ziua de azi, în pofida schimbărilor ce au avut loc pe scena politică.

— Bine, dar acum creștinii nu mai trebuie să se ascundă și să se teamă pentru viețile lor.

— Și totuși, mulți creștini continuă să fie precauți și să se întâlnească pe ascuns. Chiar dacă vremurile s-au schimbat din punct de vedere politic, străvechiul conflict dintre bine și rău, dintre poporul lui Dumnezeu și dușman, continuă să existe.

— Prin dușman... te referi la statul comunist? Dar nu are niciun sens... Regimul comunist a sucombat!

Germanul râse încetisor – râsul lui nu conținea pic de ranchiună, ci doar o iubire plină de blândețe față de ignoranța umilă a celui alt.

— Oamenii lui Dumnezeu au un alt dușman, Andrassy. Un inamic din planul spiritual care trebuie să fie combătut pe căi și cu arme ce rămân necunoscute chiar și multora dintre cei credincioși.

— Sunt deja intrigat.

— Și, la rândul-ți, ești deja angajat în această luptă, continuă germanul, chiar dacă încă poate că nici nu îți dai

seama de asta. În orice caz, pentru a-ți răspunde la întrebare, legăturile dintre credincioși au rămas intacte și strânse și asta din mai multe motive. Ceea ce, în urmă cu câțiva ani, funcționa drept o „conductă” prin care oamenii se refugiau în Vest, iar noi introduceam pe ascuns Biblie în Est, s-a transformat între timp într-o rețea de distribuție a literaturii creștine. În ceea ce privește circulația persoanelor, „conducta” continuă să funcționeze, dar în sens invers. Acum aducem în Est predicatori și lideri religioși din Occident pentru a ajuta și a instrui grupurile locale de credincioși. Existența rețelei, drept conductă vitală pentru propagarea Duhului lui Dumnezeu, a rămas, deci, necesară și în ziua de azi.

— Să înțeleg că, după ce l-ai ajutat pe Rostovcev... pe Profet să se refugieze în Berlinul de Vest... conducerea rețelei ți-a revenit... *ție?*

— Nici vorbă! râse celălalt. Eu nu sunt nici pe departe liderul rețelei, ci doar unul dintre sutele sau poate chiar miile de membri ai acesteia.

— Înseamnă că nu tu ai pus la cale această... această operațiune de salvare?

— Firește că nu! După cum ți-am mai spus, mă rugam pentru tine și Dumnezeu m-a îndemnat să te găsesc și să încerc să te ajut. Dar n-am mai fost niciodată la Moscova. Nu știu o boabă rusește. Nu sunt decât un om simplu, Andrassy, un om care își câștigă pâinea cu sudoarea frunții. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi vorbit atât de bine nemțește! Ei, dar Dumnezeu întinde de fiecare dată o punte peste defectele noastre.

— Atunci cum de te afli aici?

— Am dat sfară în țară că vreau să te găsesc, iar de restul s-a ocupat rețeaua. Credincioșii din Moscova m-au primit cu căldură. Auziseră de tine și s-au arătat foarte sceptici când le-am împărtășit planul meu. Totuși, au acceptat să mă ajute.

— Auziseră de mine?

— Numele tău i-a făcut să se cutremure de groază. Mi-au spus că ai fost, ani la rândul, cel mai mare dușman al Bisericii. Totuși, eu am insistat, spunându-le că sunt convins că mâna Domnului e asupra ta.

Realizând din nou enormitatea păcatului său, Galanov își plecă iar capul în pământ și rămase multă vreme dus pe gânduri.

— A apărut la un moment dat un tânăr agent care îmi călca pe urme, zise el într-un târziu. A trecut atâta vreme de atunci că aproape l-am dat cu totul uitării. Totuși, acum, în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat, chipul lui mi-a revenit brusc în minte. Era tânăr, entuziast și fusese însărcinat să îi terorizeze pe creștinii din Rusia, lucru la care se pricepea de minune. La douăzeci de ani, conducea deja multe dintre razii. În secret, începusem chiar să mă tem că într-o bună zi îmi va sufla postul.

— Să înțeleg că nu și-a continuat activitatea în cadrul KGB-ului, i?

— Nu, flacăra lui în cadrul agenției, deși intensă, s-a stins repede.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A dezertat, răspunse Galanov. A sărit de pe o navă pe coasta Columbiei Britanice.

— Ai mai primit vești de la el?

— Nu, dar am auzit că s-a convertit la creștinism, ba chiar se vehicula zvonul că ar fi publicat o carte în Statele Unite – carte la care bineînțeles că nu a avut acces niciunul dintre noi. KGB-ul îl considera un renegat. Vestea dezertării lui a ajuns la cel mai înalt nivel și câțiva dintre superiorii mei de la vremea aceea au fost sancționați sever pentru lipsa lor de vigilență.

Galanov căzu iar pe gânduri, apoi adăugă:

— Deși era un subiect tabu pe atunci, am reușit totuși să aflu că, din Canada, fostul meu coleg trimitea mesaje mișcărilor creștine secrete din Rusia – chiar celor pe care îi persecutase odinioară. Se spunea că până și în cartea lui își

cerea iertare față de cei pe care îi rănisese și față de rudele celor pe care îi ucisese în cadrul raziilor.

Făcu o pauză, apoi privi cu nedisimulată sinceritate în ochii germanului.

— M-ai putea, oare, ajuta să-i întâlnesc pe câțiva dintre cei pe care i-am persecutat?...

— Multora le-ar fi prea frică să se întâlnească cu tine.

— Dar cum altfel să le spun cât de rău îmi pare... Cum altfel aş putea să-mi răscumpăr greșeala?...

— Mă tem că nu ar da crezare convertirii tale.

— Dar *trebuie* să le vorbesc. Eu nu sunt Serghei Kurdakov, nu scriu cărți. Eu trebuie să îi privesc în ochi și să le spun ce este acum în sufletul meu. Ce-ar fi dacă le-ai spune tu?

— Mulți ar crede că m-ai dus de nas. Nu uita că, pentru acești moscoviți, eu nu sunt decât un străin. Un om pe care nici nu-l cunoșteau în urmă cu două zile.

— Ce s-a ales de Rostovcev? El ar putea să îmi susțină cauza în fața creștinilor.

— *Profetul* a părăsit Europa.

— A pățit ceva?

— Nu, este în siguranță.

— Unde?

— Undeva în Statele Unite. Nici măcar eu nu știu unde se află exact.

— Cu ce se ocupă acum?

— Din păcate, Andrassy, nici la această întrebare nu pot să-ți răspund. Bănuiesc că a primit o nouă identitate, un loc de muncă... Din câte am auzit, mulți creștini de acolo îl consideră în continuare profet și încearcă, împreună cu alte persoane cu vederi similare, să avertizeze lumea cu privire la vremurile periculoase ce au să vină. În afară de asta, însă, nu știu nimic concret. Poate că s-o fi întâlnit la un moment dat chiar și cu fostul tău coleg.

— Exclus, oftă amărât Galanov.

— De ce?

— La niciun an după dezertarea lui, Kurdakov a fost prins de agenții noștri.

— Și a fost închis?

— Nu. I s-a înscenat sinuciderea. A fost împușcat. Cămăruța se cufundă în tăcere.

— Deci, mă vei ajuta? Întrebă rusul într-un târziu.

— În ce sens?

— Îmi vei aranja o întâlnire cu câțiva dintre prietenii tăi creștini din oraș?...

— Acum ei sunt și prietenii tăi, Andrassy. Frații tăi și surorile tale. Da, bineînțeles că am să încerc. Voiam doar să te previn în privința reacției lor. Dar da, m-aș considera cu adevărat binecuvântat să-i pot fi de ajutor noului *meu* frate.

Spunând acestea, germanul se ridică în picioare și îi întinse mâna. Nimic nu-i va putea îndepărta vreodată din suflet durerea pricinuită de pierderea fiicei sale. Dar zâmbetul care îi apăru acum pe chip arăta că aceasta nu murise în zadar.

Primul rendez-vous

Marta Repninka își trase și mai strâns șalul negru peste urechi. Era o zi toridă, dar prefera să transpire decât să își arate fața.

Tremura toată pe dinăuntru. După poveștile de groază pe care le auzise încă din copilărie despre spionii americani, uite că acum își punea viața în pericol vorbind cu unul. Totuși, prietenul colegei sale de birou, care o abordase acum câteva ore, în timpul mesei de prânz, o asigurase că n-are de ce să se teamă de acest bărbat.

— Acum agenții CIA sunt prietenii noștri, îi spusese el. Poți avea încredere în Dan. Iar, dacă îl vei ajuta, adăugase omulețul cu un rânjel care îi dezvăluia dinții gălbui, are să te răsplătească pe măsură.

Chiar și așa, ea tot era agitată. Dacă o vedea vreun amic de-al lui Bludaiev sau careva de la birou?

Trăgând cu ochiul din spatele șalului negru care îi acoperea jumătate din față, îl văzu venind înspre ea, cu un ziar sub braț, așa cum zisese lasceak.

Preț de o secundă, Marta cochetă cu gândul de a face stânga-mprejur. Poate că înțelesese greșit cuvintele lui Bludaiev! Poate că ar trebui să se ducă la el, să-i spună ce a auzit și să-i ceară să-i explice ce însemnau acele cuvinte îngrozitoare. Cu siguranță că intențiile lui nu erau chiar atât de negre pe cât păreau!

Ei, dar știa prea bine că asta era doar o iluzie deșartă. Și-apoi, era prea târziu. Bărbatul o reperase și acum venea direct spre ea.

Gândurile continuă să îi zboare, derutate, într-o mie de direcții, până când vocea americanului i le curmă brusc.

— Domnișoară Repninka, cred că eu sunt cel pe care-l așteptați, spuse acesta într-o rusă impecabilă.

Femeia ridică speriată privirea. Bărbatul se afla chiar

lângă ea! Deși nu zâmbea, nu semăna nici pe departe cu căpcăunul fioros pe care se așteptase să-l întâlnească.

— Să facem o plimbare, spuse bărbatul, luând-o din loc.

Buimacă, Marta porni la pas alături de el.

— Din câte înțeleg, ați putea să-mi faceți rost de niște informații, adăugă bărbatul după câteva momente.

— Nu știu, răspunse Marta șovăielnic, cu vocea tremurândă.

— Aveți cunoștință de planurile ministrului?

— Ce planuri?

— Mi s-a spus că știți ce pune la...

— Nu știu decât că sunt în pericol de moarte, îl întrerupse femeia pe un ton defensiv.

— Sunteți în măsură să aflați mai multe? – Nu știu. Tot ce se poate.

— Dacă vă garantez siguranța personală, ați putea obține anumite informații din dosarele lui?

— Nu știu ce anume doriți.

— Am să vă explic cât se poate de clar. Aveți sau nu acces la dosarele lui?

— L-am auzit vorbind despre ceva operațiune secretă.

— Ce operațiune?

Femeia șovăi.

— Vreți bani, domnișoară Repninka? Se aranjează. Sau doriți, poate, să începeți o nouă viață în Occident? Și asta se poate rezolva.

— Nu, răspunse Marta, clătinând din cap și ștergându-și o lacrimă cu capătul șalului. Tot ce-mi doresc e un loc de muncă în Kiev, să fiu aproape de frate-meu. Dacă vă ajut, va trebui să aveți grijă și de familia lui.

— Se poate aranja.

Femeia trase adânc aer în piept, încercând să-și stăpânească șuvoiul de emoții. Apoi, amintindu-și cât de trădată se simțise noaptea trecută, începu să clocotească iar de furie.

— Am să vă fac rost de informațiile de care aveți nevoie,

spuse ea hotărâtă. Spuneți-mi exact ce doriți să aflați.

Fără a se opri din mers, americanul îi relatează pe scurt conținutul mesajului pe care îl primise de la Belgrad.

— Nu știu exact ce căutăm, domnișoară Repninka. Va trebui să mă bazez pe informațiile de care puteți face rost. E, cel mai probabil, ceva legat de conversația pe care ați auzit-o. Dar voi avea nevoie de dovezi concrete.

— Și cum vom lua legătura dacă descopăr ceva?

— Vă voi suna sau voi aranja să ne întâlnim personal în fiecare seară. Dumneavoastră nu mă veți contacta. Am să vă urmez ca o umbră ca să mă asigur că nu pățiți nimic. În felul acesta, voi fi mereu pe aproape în caz că descoperiți ceva.

Marta dădu din cap, aparent satisfăcută, apoi își coborî ochii și oftă din nou. Când își ridică privirea, rămase încremenită.

Bărbatul dispăruse.

Într-o pivniță din Moscova

Întreaga pivniță fremăta de nerăbdare.

Nu toate chipurile erau zâmbitoare. De fapt, nerăbdarea ce plutea în aer se împărțea, în mod egal, între un amestec înăbușit de resentimente și mânie, pe de o parte, și o curiozitate lipsită de prejudecăți, de cealaltă parte.

Niciunul dintre cei adunați aici nu se așteptase să trăiască o asemenea zi – ziua în care se vor întâlni față în față cu cel ce, vreme de două decenii, fusese unul dintre cei mai aprigi prigonitori ai lor.

Unii erau nemulțumiți că i se acordase un asemenea privilegiu. Câțiva au protestat deschis. Câțiva au recomandat să fie tratat cu reținere. Și câțiva erau plini de voie bună și de entuziasm, dornici să facă exact așa cum îi instruisese Domnul lor în materie de vrăjmași. Pe scurt, evenimentul nu îl lăsa rece pe niciunul dintre cei prezenți.

Pe vremuri, treptele ce duceau la subsol, în încăperea în care se adunaseră, erau ascunse, separate de casă printr-o trapă. Dar glasnostul schimbaseră multe lucruri, inclusiv necesitatea de a ține întâlnirile religioase pe ascuns, iar chepengul, ce le ocrotise odinioară viețile, fusese între timp îndepărtat cu mare bucurie, ca o relicvă a unor vremuri trecute ce, sperau cu toții, n-aveau să mai revină niciodată. Totuși, pivnița rămânea cea mai spațioasă încăpere de care dispunea această frăție din Moscova și, astfel, ea continua să fie locul unde își țineau întâlnirile săptămânale.

Erau deja prezenți în jur de patruzeci și cinci de creștini și numărul lor continua să crească văzând cu ochii. În final se preconiza să se adune nu mai puțin de șaptezeci-optzeci de credincioși.

Întâlnirea fusese organizată în pripă, chiar a doua zi după ce Galanov îl rugase pe mentorul său german să mijlocească o asemenea întrevedere. Când cei doi bărbați –

ambii cunoscuți după reputație, chiar dacă nu și după chip – intrară în încăpere, în urma moscovitului care făcea parte din rețea, se iscă un murmur de voci în toate direcțiile. Totuși, șoaptele se stinseră aproape instantaneu, făcând loc unei tăceri desăvârșite. Toate privirile erau fixate asupra nou-veniților. La drept vorbind, înfățișarea lui Galanov nu era nici pe departe una care să inspire încredere. În pofida păcii interioare pe care o simțea, oboseala ultimelor zile își spunea cuvântul și cutele adânci de pe față indicau o persoană terminată atât fizic, cât și emoțional. Din suma gândurilor ce răsăriră în mintea fiecărui bărbat și a fiecărei femei ce îl privea acum pe fostul agent KGB s-ar fi putut scrie, fără doar și poate, o carte foarte, foarte groasă.

Rusul care îi însoțise pe cei doi pași imediat în față.

— Fraților, începu el, mărturisesc că știu la fel de puține ca voi despre ceea ce vom auzi în seara aceasta. Am venit doar să vi-l prezint pe noul meu prieten din Germania. Chiar dacă și eu l-am cunoscut abia acum trei zile, vă pot spune cu mâna pe inimă că este fratele nostru, un om deosebit, împreună cu care am avut marea bucurie de a îngenunchea pentru a-L slăvi pe Domnul. Acest om a venit ieri după-masă la mine și mi-a povestit ceva ce, la început, nici eu n-am putut să cred că poate fi adevărat. Dar eu îl cred *pe el*, așa că m-am învoit să vă rog să ne adunăm în seara aceasta și să îi servesc pe post de interpret. Vi-l prezint, așadar, pe fratele nostru german, camaradul nostru în slujba Domnului. Am să-l las să vă spună cu cuvintele lui de ce v-a chemat aici, iar eu am să-i tălmăcesc spusele cât mă pricep de bine.

Spunând acestea, se dădu la o parte, făcându-i loc germanului.

— Dragi frați și surori, începu acesta în nemțește, după care se opri și-l lăsă pe bărbatul de lângă el să îi traducă vorbele în rusește, metodă pe care cei doi aveau s-o mențină pe tot parcursul cuvântării. Deși străin de loc, vin la voi ca un frate de-al vostru întru Domnul. Vă transmit,

Înainte de toate, salutări din partea creștinilor germani și polonezi din rețea cu ajutorul cărora am ajuns aici. Am venit, de asemenea, să vă spun ceva ce unora dintre voi probabil le va fi greu să creadă. Căci cu toții știți, fără îndoială, că omul care mă însoțește în această seară – adăugă germanul, arătând spre Galanov, care stătea așezat alături el – este un fost agent KGB, un om pe care mulți dintre voi probabil că îl știu după reputație: Andrassy Galanov.

La auzul numelui, ascultătorii începură să fremete, fără însă ca vreunul din ei să scoată un cuvânt.

— Mă aflu aici, dragi prieteni, pentru a vă spune că *Herr* Galanov nu mai este dușmanul vostru. Ieri, în zorii zilei, *Herr* Galanov și-a încredințat inima, la fel cum a făcut-o fiecare dintre noi, Fiului lui Dumnezeu, Domnului nostru Iisus Cristos.

Încă un murmur de voci, de astă dată mai pronunțat. Câțiva se foiră neliniștiți pe scaune.

— *Herr* Galanov m-a rugat să îi mijlocesc această întâlnire pentru a vă putea vorbi, iar eu m-am învoit. Totuși, înainte de a-i da cuvântul, aș dori să vă spun cum l-am cunoscut pe *Herr* Galanov, în speranța că propria-mi mărturie vă va convinge de adevărul spuselor sale. După ce veți fi ascultat ceea ce avem să vă spunem, sunteți liberi să trageți propriile voastre concluzii.

Privi în jur, trase aer în piept și apoi continuă.

— Drumul meu și al acestui om s-au încrucișat pentru prima dată acum treisprezece ani, în Germania de Est. Prima noastră întâlnire a fost, cum e lesne de închipuit, una deloc plăcută. Eu făceam încă de pe atunci parte din rețeaua creștină și încercam să îl ajut pe Rostovcev, compatriotul vostru zis *Profetul*, să se refugieze în Vest. *Herr* Galanov pornise pe urmele *Profetului* imediat după fuga acestuia din Moscova și a încercat să îl captureze în apropiere de granița cu Germania de Vest. Când ochii ni s-au întâlnit prima dată, ne dușmăneam cu înrâncenare.

Se opri, vădit emoționat.

— După aceea întâlnire, Domnul m-a îndemnat să mă rog pentru acest om. Și asta am făcut. Deși nu l-am mai revăzut de atunci, nu a trecut zi în care să nu mă rog pentru el. De curând, rețeaua a aflat că Galanov, vechiul nostru dușman de moarte, este acum vânat de către noul regim democratic din țara sa pentru faptele pline de cruzime pe care le-a comis, ani la rând, în numele unui comunism despotice. La fel s-a întâmplat și în țara mea – de la o zi la alta, foștii adepți ai lui Erich Honecker au devenit proscriși și sunt vânați pretutindeni. Spre deosebire de mulți dintre frații mei creștini care s-au bucurat la auzul acestei vești, eu nu am simțit nicio bucurie. Mă rugasem zi de zi pentru acest om și, când am auzit că viața îi este în pericol, m-a cuprins o milă adâncă pentru el. L-am întrebat pe Domnul ce ar trebui să fac, ce rugă ar trebui să înalț. Drept răspuns, Domnul mi-a vorbit în duh, spunându-mi să vin aici. Mi-a spus să mă duc la Galanov și să îi vorbesc despre iertare și despre iubirea lui Dumnezeu pentru el și apoi să îl ajut să scape de această năpastă prin intermediul rețelei.

Tăcu preț de o clipă, lăsând mințile ascultătorilor să proceseze cele auzite. Reacțiile nici că puteau fi mai diferite.

— Așa că am dat ascultare îndemnului lăuntric, continuă germanul. Neștiind ce voi găsi și ce-ar putea să mi se întâmple aici, vă puteți lesne imagina neliniștea care m-a cuprins. În cele câteva ore de dinainte de răsărit pe care le-am petrecut așteptând în ascunzătoarea domnului Galanov, cuprins de îndoieli ca Iisus în grădina Ghetsimani, am înălțat rugă fierbinți, implorându-L pe Tatăl să depărteze de la mine paharul. Căci trebuie să vă mărturisesc că, deși mă rugasem pentru acest om, tot îmi era frică de el. În momentul în care îmi va descoperi prezența, ce-l va împiedica să scoată un pistol și să mă împuște? mă întrebam eu. Nu aveam niciun motiv să cred că îmi va cruța viața. Văzusem cu ochii mei o crimă săvârșită de el. Dar,

acum, iată că ne aflăm amândoi în fața voastră, ceea ce este o dovadă clară nu doar a faptului că nu m-a împușcat, ci și a miracolului săvârșit de puterea dragostei izbăvitoare a lui Dumnezeu. Căci acum eu mă aflu aici pentru a vă spune vouă, dragi frați moscoviți, că omul care îmi stă alături este fratele vostru în familia lui Dumnezeu!

Un murmur de uimire străbătu încăperea, însoțit de șoapte, comentarii și o ușoară foială.

— De ce ar trebui să credem ceea ce spui? întrebă morocănos un muncitor robust din spatele adunării.

Asprimea care i se citea pe față era cauzată de anii în care se spetise muncind sub jugul comunist și neîncrederea lui era scuzabilă sub același temei precum cea a predecesorului său spiritual, apostolul Toma. Viața în această societate îl învățase un lucru: că e mai bine să te încrezi în lucrurile palpabile, pe care le vezi cu ochii tăi.

— Nu zic să tăbărâm pe el și să-l linșăm, continuă el. Dar omul ăsta a făcut prea mult rău creștinilor și eu, unul, n-am de gând să-l răsplătesc cu o strângere de mână.

Moderatorul rus tălmăci cuvintele în germană.

— Drept răspuns, dragii mei frați, spuse germanul, am să-l las pe *Herr* Galanov să vă vorbească el însuși. După ce va fi spus ce are de spus, fiecare dintre voi este liber să aleagă dacă se încrede sau nu în adevărul cuvintelor mele.

Spunând acestea, germanul făcu un pas în spate și luă loc pe un scaun.

Galanov se ridică încet și înfruntă privirile ațintite spre el. În ochii compatrioților săi se citea nu atât iubire, cât îndoială.

O mărturie incredibilă

Vreme de câteva clipe, fostul agent KGB nu avu puterea să rostească nici măcar un cuvânt.

Bărbatul care, de-a lungul nemiloasei sale cariere, terorizase mii de persoane, era acum intimidat de mai puțin de o sută de oameni de rând – înfiorat de tăcerea lor grea, conștient de ceea ce gândeau despre el, de vrajba justificată pe care i-o purtau unii dintre ei.

Când, într-un târziu, începu să vorbească, glasul lui îi surprinse pe toți. Vocea domoală și umilă, îmblânzită brusc pe parcursul ultimelor treizeci și șase de ore, abia de răzbătea până la cei din spate.

— Nu îndrăznesc să vă spun prieteni și nici frați, începu Galanov, abia șoptit. V-aș spune tovarăși, căci chiar dacă nu ne unește nimic altceva, avem același sânge. Dar acum până și cuvântul „tovarăș” a căpătat brusc o conotație negativă, evocând vremurile de tristă amintire când pretindeam că toți rușii sunt tovarăși ce luptă împreună pentru cauza comunistă.

Străfulgerat de durerea amintirii, făcu o pauză, apoi trase adânc aer în piept.

— Dar, cum voi v-ați dat seama cu mult înaintea mea, noțiunea de „tovărășie” a fost doar o amăgire, o minciună. Un cuvânt ce înseamnă „unitate” și „fraternitate”, folosit într-o societate în care unitatea și fraternitatea lipseau cu desăvârșire. Un cuvânt folosit în sensul de „armonie” de către cei aflați la putere, drept proptă pentru regimul lor șubred, într-o societate în care cei cărora continuam să le spunem, în mod mincinos, „tovarăși” erau victime ale represaliilor și ale unui tratament barbar și nedrept.

Așa că nu, nu pot să vă spun tovarăși. Pentru că, orbit de răul ce sălășluia în sufletul meu, am făcut eu însumi parte din acel regim odios și inuman.

Dar acum ochii încep să mi se deschidă – încep să văd, în sfârșit, ce fel de om sunt acum și ce fel de om am fost înainte. Și, de aceea, vă rog, îngăduiți-mi să vă adresez aceste cuvinte măcar în calitate de compatriot, un compatriot ce își dorește cu ardoare – deși nu o merită nici pe departe – să vă fie frate și prieten.

Inspiră adânc, ridicându-și ochii spre tavan. Încordarea i se citea pe față și îi veni extrem de greu să înfrunte din nou privirea ascultătorilor săi.

— Abia de curând am început să reflectez la viața pe care am dus-o înainte. Când vechiul regim a început să se dezintegreze, adepții lui care, vreme de decenii întregi, au lăsat Statul să gândească pentru ei, au fost constrânși, pentru prima dată în viață, să gândească în mod independent. Au început să mă bântuie nenumărate amintiri de pe vremea când eram agent KGB. Chipurile persoanelor pe care le-am bătut cu cruzime și pe care le-am aruncat în închisoare... voci... nume...

Se opri, vădit tulburat, apoi continuă cu vocea gătuită:

— Dumnezeu, trecutul a început să mă răscolească! *Dumnezeu...* M-am trezit rostindu-i numele tot mai des, chiar fără să știu de ce! Cuvântul îmi ieșea pur și simplu pe gură, deși refuzasem întotdeauna să cred într-un Creator divin sau în viața de apoi. După aceea am început să îl blestem pe Dumnezeu fiindcă numele Lui îmi era permanent pe buze! îl blestemam ca și cum ar fi existat cu adevărat, în timp ce eu încercam să mă conving tocmai de contrariu!

Amintirile au început să mă bântuie în număr tot mai mare, tot mai chinuitor. Apoi noul guvern a început o vânătoare împotriva celor ce îmbrățișaseră fără rezerve cauza fostului regim. KGB-ul era primul de pe lista neagră. Niciunul dintre foștii agenți nu mai era în siguranță.

Iar acum trei săptămâni – ce să vezi? – am descoperit că se pusese un preț pe capul *meu*. Dacă nu mi-ar fi ajuns la ureche lucrul acesta, aș fi fost închis deja. Dar am aflat la

timp și, de atunci, mă ascund și încerc să găesc o cale de a mă refugia în occident.

Acum două nopți... au fost la un pas de a mă captura. Am fugit pe străzile orașului toată noaptea, până aproape că nu mai știam de mine.

Se opri, amintindu-și viziunea pe care o avusese după ce căzuse și vocea pe care o auzise. Totuși, încă nu era pregătit să vorbească despre asta.

— Printr-o minune, am reușit să ajung cu bine la ascunzătoare, continuă el. Dar eram sigur că mai devreme sau mai târziu vor descoperi și acel adăpost. Nu știam ce să fac. Nu aveam prieteni, nu aveam la cine să apelez pentru ajutor. După ce m-am prăbușit pe pat, am descoperit că în cămăruța mea întunecoasă mai era cineva. Acest bărbat, adăugă el, arătând spre fermierul german. Cum de îmi descoperise ascunzătorea și de ce se afla acolo, habar n-aveam. La început, m-am speriat cumplit. Nu mai eram agentul KGB de odinioară, ci un fugar îngrozit, care se temea pentru propria viață. Credeam că venise să mă aresteze... sau chiar să mă ucidă.

La scurtă vreme după aceea am aflat însă că scopul pentru care se afla acolo era, așa cum v-a spus și el, de o cu totul altă natură. Când a început să-mi vorbească, aproape că n-am înțeles o iotă din ce spunea, deși vorbesc cursiv nemțește. Cuvintele pe care le-a rostit mi-au înviorat sufletul... erau cuvinte de iertare, exact ceea ce, fără să îmi dau seama, tânjeam să aud. Eram atât de chinuit de remușcări din cauza păcatelor pe care le săvârșisem, gândindu-mă la oamenii pe care i-am torturat... la toți acei creștini nevinovați pe care – *Dumnezeu să mă ierte!* – i-am ucis.

Da, exact asta eram... un ucigaș! Și, totuși, acest om... acest om îmi vorbea de iertare și de un Tată care mă *iubește!* Vă puteți închipui cât de uluit am fost la auzul acestor cuvinte? Un Tată care mă iubește! Părea de-a dreptul absurd... de necrezut. Cum ar putea unul ca mine –

un netrebnic de cea mai joasă speță, un criminal – să fie iubit de cineva?! Și, totuși, omul acesta stătea calm, uitându-se în ochii mei, și îmi spunea că Tatăl mă iubește.

În timp ce îl ascultam, ceva îmi spunea că îl *cunoșteam* de undeva. Și în cele din urmă... mi-am amintit...

Incapabil să continue, își întoarse privirea și își șterse ochii plini de lacrimi.

— Da, îl *cunoșteam* pe acest om care a venit să mă caute... să mă *ajute*... care se *rugase* pentru mine. Îl întâlnisem acum treisprezece ani, când îl urmăream pe îndrăgitul vostru Profet... Cel ce m-a adus în fața voastră în această seară... omul *acesta*, adăugă el, arătând spre germanul ce ședea în fața lui, înlăcrimat la rândul său, mi-a sărit înainte, punându-și viața în pericol pentru a o salva pe a *Profetului*... și... după câteva minute... *iartă-mă... o, iartă-mi, te rog, îngrozitoarea faptă!*... fiica lui s-a... *o, Doamne!*... fiica lui s-a prăbușit neînsuflețită la pământ... ucisă de glonțul pistolului *meu!*

Iar acest om... omul care m-a adus azi aici... și care v-a vorbit despre mine... omul acesta *s-a rugat pentru mine în toți acești ani*... s-a rugat pentru mine – *ucigașul fiicei sale!* – și apoi a venit să mă caute, riscându-și din nou viața... și, când m-a găsit, m-a privit în ochi și mi-a spus că mă *iartă* și că Dumnezeu mă *iubește!*

Cum puteam să nu-l ascult?

Cum puteam să nu cred în acest Tată de care îmi vorbea? Căci acest om fie era nebun să-mi vorbească despre iertare – *mie, celui pe care ar fi trebuit să îl urască!* – fie cunoștea un secret al vieții ce nu era știut de niciunul dintre comuniștii pe care i-am întâlnit vreodată.

De îndată ce l-am văzut șezând liniștit în ascunzătoarea mea, am știut că acest om nu este nici pe departe nebun și, la scurtă vreme după aceea, am descoperit că și eu îmi doream să cunosc acest secret ce îi dădea puterea să iubească și să ierte un netrebnic ca mine.

Nu mai putu să continue. Zguduit de suspine, se prăbuși

pe un scaun, sub privirile consternate ale creștinilor moscoviți.

Germanul se ridică de pe scaun, se apropie încet de Galanov și, fără să spună un cuvânt, își puse încurajator mâna pe umărul lui.

Alți doi îi urmară exemplul. În nici trei minute, Galanov era deja înconjurat de zece – cincisprezece persoane care, atingându-l blând cu mâinile, se rugau, unii în gând, alții cu voce tare, pentru noul lor frate.

Continuă să se roage vreme de jumătate de oră, după care se retraseră rând pe rând, unii rămânând în picioare lângă Galanov, ceilalți întorcându-se la locurile lor.

După câteva minute, muncitorul cel neîncrezător, un munte de om, cu mâinile și fața încă înnegrite în urma unei zile de muncă în minele de cărbuni, se ridică încet de pe scaun și porni cu pas apăsător spre Galanov.

Andrassy ridică privirea.

— Dacă un frate german se încrede în tine, nu văd de ce n-ar face la fel și un compatriot rus, zise uriașul, întinzându-i mâna. Bine ai venit printre noi, frate Galanov.

67

Cele două uși

Berlin

Tad McCallum manifesta din ce în ce mai puțin interes față de congresul liderilor creștini. Pe parcursul ultimelor trei zile, se întâlnise zilnic cu Lisel Lamprecht – de două ori la prânz, o dată la cină și într-o seară făcuseră împreună o plimbare extrem de agreabilă în Tiergarten – și îi era din ce în ce mai greu să îl convingă pe oricare dintre părinții săi că aceste întâlniri aveau loc în scop strict „profesional”.

Prin urmare, în ultima vreme, Matthew, care participa în continuare la conferințe în pofida dubiilor pe care le nutrea cu privire în propriul său aport, se bucura tot mai rar de compania fiului său.

În după-masa zilei care tocmai se sfârșise, Tad o adusese pe Lisel la hotel ca s-o prezinte părinților săi. Întrucât vizita fusese una de scurtă durată, Lisel nu avusese ocazia să audă misterioasa poveste a mamei lui, dar Tad nutrea speranța că vor putea remedia această situație în viitorul apropiat.

— Părinții tăi sunt de-a dreptul minunați, îi spuse Lisel când ieșiră din hotel.

— Așa e, nici c-aș putea să-mi doresc niște părinți mai buni.

— Mama ta are o privire atât de blândă! Am simțit imediat că îi sunt dragă.

— Pentru că așa și este, răspuse Tad. Mi-am dat și eu seama că te place. După expresia ochilor.

— Mă privea... ca și cum m-ar *cunoaște*, adăugă Lisel. La început m-a zăpăcit puțin.

— Nu ți s-ar părea atât de ciudat dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl ei, răspuse Tad, râzând.

— De ce?

— Pentru că și baronul, bunicul meu, se uita mereu *în*

inima lucrurilor, după cum spune mama.

— Adică?

— Adică încerca să descopere, dincolo de aparențe, sensurile profunde, rădăcinile, lucrurile cu adevărat importante, nu pe cele trecătoare.

— Bine, dar nu sunt toate trecătoare?

— Bunicul meu ar spune că nu. Și eu la fel. În orice caz, cred că mama a moștenit ochii tatălui ei. De-a lungul timpului, am învățat să detectez pe fața ei acea privire pătrunzătoare care, chiar și atunci când nu rostește un cuvânt, îmi spune că privește dincolo de ceea ce văd ceilalți.

— Nu cred că-mi place cum sună.

— De ce?

— Nu știu. Sună puțin înfricoșător. Poate că nu *vreau* să se vadă tot ce este în inima mea.

Tad pufni din nou în râs.

— Când acea privire este îndreptată asupra altor oameni, ea este plină de iubire, spuse el. Iubirea – că este cea care face ca unii ochi să vadă mai adânc în interiorul lucrurilor decât alții. Nu poți pătrunde cu privirea ceea ce nu iubești. Așa că n-ai absolut niciun motiv de îngrijorare.

— Să înțeleg că mama ta mă privea în felul acela pentru că mă *iubește*?

— Exact.

Lisel rămase multă vreme tăcută, cumpănind vorbele lui Tad.

— Ești norocos, spuse ea în cele din urmă, că ai asemenea părinți. Se vede că ții la ei și că îi respecti.

— O, da! Le sunt foarte recunoscător pentru educația pe care mi-au dat-o, răspunse Tad.

Lisel căzu iar pe gânduri preț de câteva minute.

— Dar, din păcate, nu toți sunt atât de norocoși ca tine, spuse ea într-un târziu.

— Și unde bați cu asta?

— Unii pornesc în viață cu un avantaj. Ceea ce, dacă

există un Dumnezeu, nu mi se pare defel o rânduială dreaptă.

— Este una dintre consecințele necesare ale liberului arbitru cu care ne-a înzestrat, răspuse Tad. Dar e un subiect prea amplu pentru a-l dezbate acum. Aș adăuga doar că nimeni n-a spus că viața ar fi dreaptă. Dacă pornești de la premisa *echității*, vei descoperi că există multe lucruri în viață care te pot face să-ți iei câmpii dacă te gândești îndeajuns de mult la ele.

— Crezi că Dumnezeu este nedrept?

— Nu. Cred că *viața* e nedreaptă. Și probabil că așa este și *menită* să fie. Pentru a putea înțelege cât de puțin viața și adevărul, cred că e necesar să te debarasezi de premisa echității. La sfârșit va triumfa *dreptatea*, însă nu și echitatea. Dumnezeu va face fiecăruia dreptate. Dar asta tot nu înseamnă că viața ar fi dreaptă.

— De ce nu?

— Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea vieții sunt două lucruri total diferite. Dar și acesta este un subiect prea complex pentru a-l ataca acum. Să revenim la ceea ce ai spus adineauri.

— Și anume?

— Ai spus că nu toți sunt la fel de norocoși ca mine, că unii par să fi pornit în viață cu un avantaj.

— Și nu ești de acord?

— Aș spune că este unul dintre acei factori cărora li se atribuie mai multă importanță decât au de fapt.

— Ție, în calitate de beneficiar al unui astfel de avantaj, ți-e ușor să spui asta.

— Fiecare individ trebuie să se zbată pentru a descoperi adevărul pe cont propriu, răspuse Tad. Calea mea spre adevăr poate că diferă de a ta, dar asta nu înseamnă că mie totul mi-a picat din cer fără ca eu să trebuiască să mișc un deget. Liniile inechității sunt rânduite în mod diferit în viața fiecăruia. Fiecare dintre noi obține unele lucruri *mai ușor* și altele *mai greu* decât ceilalți.

— Așa este, încuviință Lisel.

— Fiecare primește un set unic de împrejurări de viață, continuă Tad. Dacă e să luăm în considerare toți factorii, toate lucrurile văzute și nevăzute, mă îndoiesc că ecuația generală a existenței omului pe pământ ar fi chiar atât de *nedreaptă* precum suntem înclinați să credem uneori. Orîșicum, suntem cu toții nevoiți să facem față circumstanțelor în care ne aruncă viața și să folosim aceste circumstanțe pentru a descoperi adevărul și a trăi călăuziți de el. Într-adevăr, poate că unii pornesc în viață cu un avantaj, dar chiar și așa – fiecare trebuie să descopere adevărul pe cont propriu.

— Chiar dacă pentru unii este mai greu decât pentru alții?

— Iar ridici problema echității, râse Tad. Faptul că e greu și chiar nedrept este, oare, o scuză pentru a sta cu brațele încrucișate și a ignora cu totul adevărul? *Adevărul trebuie să fie descoperit*, fie că drumul către el e ușor sau greu, fie că *altul* a pornit la drum cu un avantaj ori ba.

Lisel nu răspunse imediat.

— Să zicem că avem două uși închise, continuă Tad. În spatele fiecăreia dintre uși se află câte un lingou din aur. Tot ce trebuie să faci pentru a pune mâna pe lingou este să deschizi ușa și să îl ridici! E limpede până aici?

— Da.

— Și acum să zicem că apar două persoane. Fiecare se apropie de o ușă și apasă pe clanță. Una dintre uși are balamalele bine unse și se deschide cu ușurință. Prima persoană intră, ridică lingoul și se bucură de descoperirea sa. Cealaltă însă descoperă că ușa în fața căreia se află are balamalele ruginite și este întepenită, întrebarea mea este următoarea: Ce-ar face în acest caz un om înțelept? Ușa este, într-adevăr, greu de deschis, dar știm că lingoul este în spatele ei. În pofida dificultăților, un om înțelept ar încerca să găsească o modalitate de a deschide ușa și de a obține aurul, nu crezi?

— Ba da.

— A te plânge că ușa cealaltă s-a deschis mai ușor și a folosi asta drept scuză pentru a face stânga-mprejur, lăsând aurul acolo, ar fi curată nebunie. Un om cu adevărat înțelept ar spune: „Chiar dacă ușa e înțepenită, eu tot am să găsesc o modalitate de a o deschide și de a lua aurul!”

Lisel nu răspunse nici de astă dată și o vreme își continuară drumul în tăcere.

Tânăra avea multe de chibzuit și, mai presus de toate, nu reușea să-și scoată din cap surâsul din ochii mamei lui Tad.

Nu știa că Sabina se rugase pentru ea. Impactul acelor rugăciuni se făcea deja simțit în sufletul lui Lisel, fără ca ea s-o bănuiască măcar.

68

Viață prin moarte

Moscova

Următoarele două zile au fost neașteptat de plăcute atât pentru Galanov, cât și pentru prietenul și mentorul său german.

După ce au fost primiți cu inimile deschise de primul grup de credincioși, cei doi au avut ocazia să cunoască mulți alți creștini din frății similare. Galanov își dorea să participe la cât mai multe întâlniri de acest fel, căci presimțea că nu are mult timp la dispoziție și voia să își ceară personal iertare de la cât mai mulți credincioși. Rețeaua le-a asigurat găzduire și hrană din belșug, așa că Galanov n-a mai fost nevoit să se întoarcă în ascunzătoarea lui.

Atât germanul, cât și rusul și-au istorisit povestea vieții în fața mai multor grupuri de creștini și au avut numeroase prilejuri de a li se alătura acestora în rugăciune și de a asculta predici ținute în diferite unghere ale congregației cândva secrete ce număra deja peste o mie de suflete.

Galanov s-a supus unui curs intensiv pentru a-și însuși bazele noii sale credințe. Învățăturile erau cu atât mai profunde, cu cât îi erau transmise de compatrioți de-ai să-i pe care, până nu de mult, îi tratase cu dispreț. Acum rolurile se inversaseră și el era primul care o recunoștea.

Oriunde mergeau erau primiți cu căldură, căci povestea lor circula prin țesătura congregației mai rapid decât o făceau pașii lor. Scepticismul și mânia persistau și ele, chiar dacă în cantități mai reduse, dar de obicei erau de ajuns câteva cuvinte rostite fie de neamț, fie de gazda lor, un pastor rus pe nume Karl Medvodev, ca acestea să se risipească și Galanov să-și poată istorisi povestea fără a fi privit cu ostilitate.

Deși, cu timpul, a început să se simtă tot mai în largul lui

stând în fața compatrioților săi, ochii continuau să i se umple de lacrimi ori de câte ori li se adresa. Tema principală a mesajului său rămânea iertarea.

— Dragi prieteni, spuse el în cadrul unei întâlniri matinale, nici nu vă închipuiți ce impact are asupra unuia ca mine – un netrebnic care realizează pentru prima dată ce viață ticăloasă a dus până acum – faptul că, deși am păcătuit atât de grav, știu că sunt iubit și iertat. Nici nu vă puteți închipui puterea pe care o are asupra mea iertarea voastră! Cu câtă disperare mă face să-mi doresc să fiu întreg, curat. În aceste zile, m-a curățat și mi-a dat speranță iertarea pe care am primit-o de la omul care stă aici, lângă mine... un om care ar fi avut toate motivele să mă urască. Nu mă pot gândi...

Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Nu mă pot gândi la fapta mișească pe care am comis-o fără să simt apăsarea zdrobitoare a răului care sălășluiește în mine. „Doamne!” am strigat de nenumărate ori zilele acestea, „ia-mi viața, Doamne, și redă-i acestui om copilul!”

Se opri preț de o clipă să se șteargă la ochi.

— L-am implorat în repetate rânduri pe Dumnezeu să îmi pună capăt zilelor! Dar El n-a făcut-o. Iar omul acesta care îmi stă alături, îngenunchează să se roage cu mine, cu mâna așezată pe umărul meu, vorbindu-mi de puterea Tatălui de a spăla multitudinea de pete ce îmi întinează sufletul... petele vinovăției pe care o simt pentru sângele pe care l-am vărsat.

Fără *iertare*, dragi prieteni și frați, nu există renaștere. Știu asta fiindcă sunt zilnic purificat de exemplul viu al iubirii acestui om față de Tatăl lui, care i-a spus să se roage pentru cei ce îl urăsc și să facă bine celor ce îl prigonesc... și să ierte.

După ce părăsiră acel grup de credincioși, la amiază, în timp ce așteptau să întâlnească o altă frăție în cealaltă parte a orașului, Galanov, cuprins de deznădejde, imploră

din nou cerurile să îl zdrobească și să pună capăt pentru totdeauna nefericirii și remușcărilor ce-l apăsau.

— Bine, dar nu vrei s-o revezi pe fata mea și să-i spui cât de mult te căiești? îl întreabă cu blândețe prietenul său german.

— Este tot ce îmi doresc!

— Atunci prinde inimă. Căci o *vei revedea*.

— Lasă-mă să-mi pun capăt vieții. Vreau să mă duc la ea chiar acum!

— Ah, prietene, oftă neamțul, călcând pe urmele predecesorului său Barnaba care, așa cum se arată în Faptele apostolilor 9, s-a ridicat pe deplin la înălțimea numelui său, care înseamnă „fiul încurajării”, risipind îndoielile similare ale lui Saul, dar nu crezi că fiica mea s-ar bucura mult mai mult de acest dar al iertării dacă ai putea aduce în fața ei alți o sută ca tine? Sau poate o mie... sau chiar mai mulți! Frați și surori pentru care moartea ei să fi deschis calea către împărăția veșnică!

Luat pe nepregătite de complexitatea întrebării, Galanov nu spuse nimic.

Germanul continuă să îi mângâie sufletul îndurerat vorbindu-i despre viață și speranță.

— Frate, nu înțelegi că, dacă nu te folosești de această oportunitate pe care ți-a dat-o Tatăl pentru a-i face împărăția să crească printre oameni, fiica mea va fi murit ca să deschidă *doar* ochii tăi? După cum ți-am mai spus, Iisus S-ar fi jertfit chiar și pentru izbăvirea unui singur păcătos. Dar n-ar fi minunat ca moartea lui Girdel să aducă Tatălui sute sau chiar mii de suflete?

— Gândul acesta îmi unge inima, spuse rusul. Chiar crezi că e posibil să îi ofer fetei tale un asemenea dar, un dar care o va face să se *bucure* când mă va revedea?

— Ba chiar mai mult de-atât. Un asemenea dar o va face să te îmbrățișeze cu o nemărginită bucurie, nu ca pe un adversar, ci ca pe un frate, nu ca pe cel ce i-a *luat* viața, ci ca pe cel prin care Tatăl vostru a putut să *dea* darul vieții la

mii de oameni. Și astfel, pentru ea, pierderea propriei vieți va deveni cel mai mare și mai binecuvântat sacrificiu pe care îl putea face pentru Mântuitorul ei, urmând aceeași cale pe care a urmat-o și El, nu spre moarte, ci spre *viață*. Ascultă ce-ți spun, frate Andrassy, fata mea se bucură încă de pe-acum că, în împărăția Tatălui, i s-a acordat marele privilegiu de a-și da propria viață în numele credinței pentru ca mulți alții să ajungă să creadă. Vei putea să o îmbrățișezi... să privești în ochii ei și să-i spui: „Te iubesc, sora mea. Iartă-mă. Îți mulțumesc că ți-ai dat viața... pentru ca eu să-L pot cunoaște pe Tatăl”.

— Ceea ce spui sună... aproape de necrezut. Cum poate un muritor să cuprindă cu mintea astfel de adevăruri colosale? Dacă aș putea să cred că este adevărat ceea ce spui – o, *ce n-aș da să fie așa!* – din răul pe care l-am făcut ar putea rezulta... ceva bun... ceva important.

— *Crede* în ceea ce-ți spun! Dăruiește-ți viața complet, fără rezerve, cauzei Domnului nostru și El o va folosi pentru împlinirea planului Său perfect. Nici nu-ți închipui ce miracole poate săvârși Tatăl nostru dacă îți așezi viața în mâinile Lui ca lutul pe roata olarului. Noi nu putem înțelege scopurile înalte pe care le are Dumnezeu pentru omenire. Chiar și așa însă, este posibil ca scopul pentru care Tatăl i-a dat viață fiicei mele să fi fost tocmai acela ca ea să și-o jertfească, dăruindu-ți ție adevărata viață. Unul dintre principiile împărăției constă în faptul că adevărata viață poate fi căpătată doar prin moarte. Domnul nostru a spus că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare și își revarsă suflul vieții, el va aduce mult rod.

Fiica mea a fost o singură sămânță, un grăunte de grâu... o viață. Dar căzând pe pământ și murind, ea aduce acum rod bogat și oamenii aud deja – din gura ta – Vestea cea Bună a puterii regeneratoare a iertării pe care n-ar fi auzit-o niciodată de la fata mea. Azi le vorbești credincioșilor. Dar va veni, în curând, și ziua când vocea ta

se va face auzită până departe, printre necredincioși, sădind sămânță ce va da rod însutit și înmiit, precum marele apostol pribeag din vechime pe urmele căruia cred că ești destinat să calci. Chiar nu înțelegi? Pentru că fata mea și-a dat viața, Dumnezeu pregătește deja pământul ca viața ta să dea rod însutit.

— Bine, dar... dar *cum* să fie posibil așa ceva? Pare de-a dreptul incredibil!

— Căile Domnului nu se aseamănă cu căile omului. Legile împărăției lui Dumnezeu sunt opuse legilor împărăției omului.

— Opușe în ce fel?

— Oamenii spun că în viață trebuie să ai, să strângi, să acumulezi tot mai multe. Dumnezeu, pe de altă parte, spune că, dacă *ai* cu adevărat, secretul este să dai, să dai și iar să *dai*. Minte omenească, prea limitată ca să înțeleagă acest lucru, crede că asta este o prostie. *A avea* și *a da* sunt două lucruri diametral opuse. Doar văzute prin ochii lui Dumnezeu cele două devin unul și același lucru.

— Cred că înțeleg acum, spuse Galanov, cu vocea tăgănată. Nu e ușor să înveți să privești lucrurile dintr-o perspectivă cu totul nouă. Poți să îmi dai și alte exemple?

Germanul chibzui preț de o clipă, apoi spuse:

— Oamenii spun: „*Salvează-ți viața*”. Dumnezeu spune că, dacă vrei să te mântuiești, trebuie să îți *pierzi* viața. Oamenii spun: „*Urăște-ți dușmanii*”. Dumnezeu spune, din contră, că trebuie să îi *iubim* pe vrăjmașii noștri. Pentru a înțelege viața în împărăția lui Dumnezeu trebuie să renunțăm cu totul la judecata omenească. Oamenii spun: „*Trăiește*”. Dumnezeu spune că drumul către viață trece prin moarte. Oamenii spun: „*Prosperă*”. Dumnezeu spune că, dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și *dă tot ce ai* la săraci.

Cum se explică asta? Prin faptul că Dumnezeu este Tatăl nostru. Tatăl fiicei mele, Tatăl meu și acum și Tatăl tău. El face toate aceste lucruri fiindcă suntem copiii Lui și El le știe pe toate mai bine decât noi.

Galanov rămase tăcut. Avea multe de chibzuit.

Iosif și părinții săi spirituali

Berlin

— Dragii mei, permiteți-mi să vi-l prezint pe vechiul meu prieten, Dieder Palacki. Dieder, ți-i prezint pe Matthew și Sabina McCallum, pe care îi cunosc cam de pe vremea când te-am cunoscut și pe tine.

Cei trei își strânseseră zâmbitori mâinile.

— Dar vă rog să poftiți înăuntru și să luați loc, spuse Sabina cu un surâs cald pe buze, făcând grațioasă oficiile de gazdă chiar dacă se aflau într-o cameră de hotel. Bine ați venit în modesta noastră reședință provizorie.

— Reputația vă precedă, domnule Palacki, spuse Matthew după ce luară cu toții loc. Nu putem decât să admirăm activitatea pe care ați depus-o în toți acești ani.

— Vă mulțumesc, răspunse polonezul. Admirația este reciprocă. Am avut deosebita plăcere de a citi câteva dintre cărțile dumneavoastră.

— Trebuie să mărturisesc că asta mă surprinde puțin. Nu știam ca vreuna dintre cărțile mele să fi fost distribuită în aceste părți ale Europei.

— Am petrecut ceva timp în State.

— A, da, desigur. Iosif a pomenit ceva despre asta.

Palacki îi aruncă lui Iosif o privire întrebătoare.

— V-a urmărit activitatea în toți acești ani, explică Matthew în numele prietenului său.

— Încep să realizez lucrul acesta, răspunse surâzând Palacki, după care se întoarse iar spre Matthew și adăugă: Pe lângă publicarea cărților dumneavoastră, ați redactat, dacă nu mă înșel, și câteva dintre scrierile lui Heinrich von Dortmann?

Matthew încuviință din cap, zâmbind, după care arătă spre Sabina.

— Soția mea este fiica baronului.

Un murmur de uimire și încântare scăpă de pe buzele lui Palacki.

— Ah, în acest caz este o onoare chiar mai mare decât realizasem să vă cunosc pe amândoi! Nu făcusem legătura.

— N-am apucat să-i vorbesc lui Dieder despre voi, explică Iosif. Abia ce-am schimbat două cuvinte.

— Sunt un mare admirator atât al tatălui, cât și al soțului dumneavoastră, stimată doamnă, spuse Palacki cu nedisimulată sinceritate. Sunteți o femeie cu adevărat norocoasă. Ați avut privilegiul de a trăi alături de doi oameni remarcabili.

— Da, mă simt într-adevăr binecuvântată. Dar vă rog să-mi spuneți Sabina.

— De acord, cu condiția să renunțăm amândoi la formalisme.

— Ba eu zic să renunțăm cu toții! adăugă Matthew râzând.

— Nici nu vă puteți închipui cât de mult înseamnă pentru mine să vă am pe toți trei alături, spuse Iosif.

— Cum v-ați regăsit unul pe celălalt după toți acești ani? întrebă Matthew.

— Schimbați! răspunseră la unison Palacki și Iosif, pufnind amândoi în râs.

— V-ați fi recunoscut dacă v-ați fi întâlnit pe stradă?

— Dac-ar fi trecut pe lângă mine, probabil că nu l-aș fi recunoscut, răspuse Palacki. Dar vocea i-aș fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Și eu pot spune același lucru, zise Iosif. Eu *poate* că l-aș fi recunoscut pe stradă și asta din simplul motiv că în toți acești ani m-am rugat să am ocazia de a-l revedea și de a-i spune că îi mulțumesc.

— Se pare că Domnul ți-a ascultat rugile.

— Slăvit fie numele Său! De treizeci de ani mi-am dorit să fim împreună cu toții, în formație completă. Voi sunteți părinții mei spirituali! Singurul care lipsește este tatăl tău, Sabina.

— Și Ursula, adăugă Sabina.

— Soția mea, explică Iosif, aruncând o privire spre Palacki.

— Înțeleg. *Ei bine*, abia aștept să aud extraordinara poveste pe care ziceai că vrei să mi-o împărtășești, spuse pastorul polonez. Nici nu-ți închipui cât de fericit și de încurajat mă simt știind că ai umblat alături de Domnul în tot acest timp! Deși niciunul din frăție n-a știut, desigur, ce s-a întâmplat cu tine după ce ai plecat din Białystok, noi am continuat să ne rugăm pentru tine.

— Iar Domnul v-a ascultat rugile, călăuzindu-mi pașii spre *ei*, spuse Iosif, arătând spre Matthew și Sabina. Când am ajuns la Berlin eram pregătit să dau ascultare îndemnului tău, iar cu ajutorul lor și al baronului, mi-am încredințat inima în mâinile Domnului.

— Și de atunci îl urmezi?

Iosif aprobă din cap.

— Slăvit fie Domnul! exclamă Palacki. În domeniul meu de activitate rar ți-e dat privilegiul de a vedea roadele lucrării lui Dumnezeu. Această veste minunată nu mi-a făcut doar ziua mai frumoasă, mi-a făcut mai frumos tot *anul!*

Izbucniră cu toții în râs.

— Abia aștept să îți ascult povestea, adăugă Palacki.

— Vrei să auzi versiunea completă sau pe cea abreviată? întrebă Iosif.

— Pe cea completă, firește. Nu mai am niciun angajament pe ziua de azi.

Iosif trase adânc aer în piept, îl privi în ochi pe fiecare dintre cei trei prieteni ai săi, apoi începu povestirea pe care așteptase s-o spună vreme de trei decenii.

Trecuseră deja patru ore, soarele asfințise, cei patru creștini – un polonez, un evreu rus, o nemțoaică și un american – consumaseră de mult cina care ceruseră să le fie servită în cameră, dar conversația din camera de zi a apartamentului pe care îl ocupau soții McCallum la hotelul

Westmark încă tot nu dădea niciun semn de epuizare. Fuseseră cele mai agreabile patru ore pe care le petrecuse fiecare dintre cei prezenți de când sosise la Berlin.

— Ce păcat că nu e și Tad aici, oftă la un moment dat Sabina.

— Chiar așa, unde e Tad? se interesă Iosif. Pe la vreo conferință?

Matthew și Sabina pufniră în râs.

— Ei, aș! răspunse Matthew. Are întâlnire cu o tânără domnișoară.

— Oho... ceva serios?

— Cine știe? Totul a început cu un simplu interviu, dar de atunci se întâlnesc zi de zi.

— Din câte am eu impresia, interveni Sabina, vorbesc despre câte-n lună și-n stele. Ceea ce arată că se potrivesc: pot discuta despre orice unul cu celălalt. Amintește-ți cum eram *noi*, Matthew.

Soțul ei aprobă din cap.

— Când o începe să-i dăruiască trandafiri, *atunci* chiar c-am să intru la bănuiele! râse el.

Se lăsă din nou tăcerea preț de câteva clipe.

— Cine mai dorește niște cafea? întrebă Sabina, ridicându-se. Să mai fac o porție?

Bărbații încuviințară din cap și Sabina se duse să prepare cafeaua în chicinetă, continuând să asculte discuția care se purta în camera de zi.

Iosif se interesă de ceilalți membri ai frăției din Białystok.

— În ultimii ani ne-am văzut mult mai rar decât mi-aș fi dorit, răspunse Palacki. Totuși, acum trei luni am apucat să fac un drum până acolo, ocazie cu care am reînnotat vechile prietenii. A fost minunat. În ceea ce mă privește, frăția din Białystok rămâne căminul și sprijinul meu spiritual. Frații mei sunt bine. Între timp firește că bătrânii – tatăl meu și mulți dintre prietenii împreună cu care a pus bazele frăției – s-au dus. Dar frăția s-a îmbogățit cu membri

noi, cu tineri credincioși. Dintre cei ce erau de față la întâlnirea pe care am avut-o cu tine, la drept vorbind, nu mi-i amintesc cu certitudine decât pe Kochow Rydz și Waclau Chmielnicki. A trecut mult timp de atunci.

— Eu nici măcar nu-mi mai amintesc numele multora dintre ei, spuse Iosif. Frația desfășoară în continuare activități clandestine?

— Mai mult decât ai crede. S-or fi schimbat multe lucruri, dar Rusia rămâne Rusia, așa că frații continuă să îl roage pe Domnul să îi folosească pentru a face voia Sa.

Se lăsă tăcerea, dar doar preț de un moment.

— Spune-mi, Dieder, zise Matthew, *tu* despre ce ai să vorbești săptămâna viitoare?

— Din inflexiunea vocii tale înțeleg că întrebarea ascunde un tâlc mai profund.

— Să zicem doar că mă confrunt cu o criză interioară în privința rolului pe care ar trebui să îl am *eu* în cadrul acestui congres.

— O criză?

— Mă întreb în ce constă, de fapt, evanghelizarea și dacă toată tevatura care se face aici oglindește cu adevărat voia Domnului.

— Bănuiam eu că ne unește același spirit, spuse Palacki zâmbind. Și asta doar citindu-ți cărțile. Ei bine, acum *știu* sigur. Vei lua și tu cuvântul?

— N-am făcut o promisiune fermă, dar Darrell mă pistonează întruna.

— Și pe mine, răspunse Palacki, zâmbind mucalit. Eu însă am unele rețineri. Nu mă împac prea bine cu rolul ăsta de vedetă a creștinismului răsăritean pe care îl are în gând pentru mine.

— Și tu pari la fel de sceptic cum mă simt și eu de la o vreme încoace, râse Matthew.

— Nu vreau să par cinic, dar când Domnul îmi arată voia Sa, eu *spun* lucrurilor pe nume, nu mă ascund după deget.

— Da, parcă Iosif a pomenit ceva despre asta, râse

Matthew. În cei treizeci de ani de când ne cunoaștem, Iosif n-a încetat nicio clipă să-ți fie recunoscător pentru curajul și franchețea cu care i-ai vorbit *lui*.

Palacki oftă.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise el, după care se întoarse spre Iosif și adăugă: Fii binecuvântat că ți-ai deschis inima mesajului lui Dumnezeu. După cum cred că ți-am spus și la vremea aceea, cuvintele mele nu sunt întotdeauna primite cu atâta smerenie și recunoștință.

— Confruntarea cu propriile defecte nu este întotdeauna o experiență plăcută, dar este necesară, răspunse Iosif. Oamenii ca tine și ca tatăl Sabinei, care văd lucrurile mai clar decât restul creștinilor și fac ca adevărul să nu fie dat niciodată uitării, sunt de o necesitate vitală în Trupul lui Cristos.

— A pune adevărul în lumină nu este o sarcină ușoară.

— Dacă Domnul este cel ce îl inspiră, adevărul trebuie spus, fie că este plăcut ori ba celui ce îl aude. Cuvintele lui Iisus erau cel mai adesea aspre și chiar muștrătoare, nu calde și blânde.

Palacki încuviință din cap.

— O știi prea bine, răspunse el cu un oftat. Dar trebuie să înțelegeți că m-am luptat cu această dilemă încă de când am pornit pe calea credinței. M-am întrebat constant: ce să *fac* cu adevărurile pe care mi le arată Domnul? Calea pe care am ales-o n-a fost una plăcută și nici ușoară. Nu de puține ori L-am implorat pe Domnul să îmi ia darul discernământului, pe care, la fel ca Pavel, îl simțeam ca pe un țepuș în carne.

— Și ți l-a luat? întrebă Sabina, revenind în cameră.

— Ba din contră, răspunse pastorul polonez. M-a făcut să văd lucrurile și mai clar și mi-a spus: „Trebuie să înveți să îmi iubești poporul așa cum îi iubesc Eu, să îți dai viața pentru ei așa cum Mi-am dat-o Eu și să le vorbești despre tot ceea ce îți arăt”. Iar de-a lungul anilor am încercat să mă supun, cu smerenie, poruncii Lui.

Palacki făcu o pauză, apoi adăugă:

— Asta nu înseamnă că le dau permanent târcoale semenilor mei, în căutare de defecte pe care să le pot analiza și pune în lumină. Dar când Dumnezeu îmi deschide ochii asupra unui lucru, întâi mă consult cu El în rugăciune și abia apoi și la îndemnul Lui, vorbesc despre ceea ce mi s-a arătat. Atunci când e clar că vorbele mele nu vor avea niciun impact sau că vor semăna doar vrajbă, prefer să tac. Chiar dacă se mai poate întâmpla când și când ca vorbele mele să aducă dezbinare, asta nu este niciodată intenția mea. Vorbesc doar atunci când simt că asta va fi în folosul și spre beneficiul celui care ascultă sau atunci când Domnul îmi arată clar că, pentru evoluția viitoare a unui om, sunt necesare câteva cuvinte mai aspre.

— Și cum reacționează, în general, lumea? întrebă Matthew.

— Când vorbele sunt usturătoare și îi privesc personal, mulți creștini, deschiși doar în aparență, le acceptă cu reticență. Dumnezeu nu mi-a hărăzit să văd lucrurile superficiale. Lumina harului meu se îndreaptă spre interior, spre acele slăbiciuni și defecte ale oamenilor ce îngreunează lucrarea lui Dumnezeu. Și, de aceea, de regulă oamenii nu reacționează într-un mod foarte plăcut.

— Și nemulțumirea lor este îndreptată împotriva ta?

— De cele mai multe ori. Dacă mă pot denigra – dacă îmi taie puțin din nas, să zicem așa – au impresia că sunt îndreptățiți să îmi ignore vorbele.

Căzură cu toții pe gânduri preț de câteva clipe.

— Și, ca să-ți răspund la întrebare, Matthew, adăugă într-un târziu Dieder, nu, încă *nu* știu ce ar vrea Domnul să spun săptămâna viitoare. Mă rog fierbinte pentru un răspuns, dar deocamdată tot ce știu sigur este că mă simt din ce în ce mai străin de ceea ce se întâmplă aici.

Matthew oftă. Cunoștea perfect sentimentul.

— Cum proceda tatăl tău în asemenea situații? o întrebă Palacki pe Sabina.

— Atunci când avea de-a face cu alți oameni și cu reacțiile lor? La asta te referi?

Palacki încuviință din cap.

Sabina zâmbi. Întrebarea în sine îi stârnise atâtea amintiri legate de tatăl ei, încât avu nevoie de câteva momente pentru a se reculege înainte de a răspunde.

— Abordarea tatălui meu era diferită de cea pe care Domnul ți-a insuflat-o ție. Tata nu îi pune pe ceilalți față în față cu adevărul, ci mai degrabă îi provoacă să-l descopere singuri.

— Îi *provoca*? În ce fel?

— Îi provoacă să își schimbe modul în care îl priveau pe Dumnezeu, să se gândească mai mult la latura lui de Tată iubitor și mai puțin la cea de judecător neînduplecat. Nu-i așa, Matthew?

— Absolut. Tocmai acesta este motivul pentru care astăzi sunt credincios. Tu, Dieder, l-ai făcut pe Iosif să își *înfrunte* propriile slăbiciuni. Baronul von Dortmann, pe de altă parte, m-a *provocat* să îmi schimb singur perspectiva pe care o aveam asupra lui Dumnezeu. Să îl privesc, așa cum zicea Sabina, ca pe un Tată iubitor.

— Aș spune că, în toată viața lui, cea mai arzătoare dorință a tatii a fost să schimbe felul în care îl privesc oamenii pe Tatăl lor ceresc, adăugă Sabina. Aceasta este moștenirea lui spirituală.

— Iar străduințele noastre de-o viață s-au îndreptat spre transmiterea acestei moșteniri generațiilor viitoare, zise Matthew. Spre a integra învățăturile primite de la el în viața *noastră* de zi cu zi și spre a le transmite și *altora* aceste adevăruri despre Dumnezeu.

— Într-adevăr, interveni Iosif, este de datoria noastră să pătrundem adânc în inima și în mintea semenilor noștri și să-i facem să-L vadă pe Dumnezeu într-o lumină nouă. Matthew, tu spuneai că baronul vorbea despre latura de *Tată* a lui Dumnezeu, în comunitatea în care trăiesc, eu folosesc constant atât abordarea directă a lui Dieder, cât și

pe cea a baronului pentru a-i determina pe oameni să vadă în Iisus Cristos Iatura de *Fiu* a Lui Dumnezeu. În ziua de azi, oamenii pur și simplu nu realizează complexitatea și profunzimea divinității.

Axându-se cu precădere pe acest subiect, cei patru continuă să discute până seara târziu – despre cum poate fi schimbat felul în care îl percep oamenii pe Dumnezeu, caracterul și lucrarea Lui și despre schimbările ce se impun în cadrul Bisericii pentru ca aceasta să aibă un impact real asupra oamenilor.

La zece fără câteva minute, printr-un acord tacit, cei patru copii credincioși ai lui Dumnezeu începură să își reverse spontan către Tatăl lor dorințele inimii.

— *Doamne, începu să se roage Matthew, deși umblăm de atâta vreme alături de Tine, avem în continuare nevoie de călăuzirea Ta pentru a vedea clar. Uneori mi se pare la fel de greu ca la început să înțeleg care Ți-e voia. Te rog acum să îmi arăți în continuare ce vrei să fac și să mă ajuți să mă supun voii Tale.*

— *Da, Tată, se alătură Sabina rugii soțului ei, și îți mulțumim pentru privilegiul de a trăi alături de oameni precum Thaddeus și tatăl meu, care ne-au învățat să trăim în credință și ne-au lăsat o moștenire spirituală atât de bogată. Totuși, Doamne, realizăm că acum noi suntem cei ce trebuie să păstreze vii aceste învățături. Ajută-ne să o facem cu credință, astfel încât miracolul vieții Tale să fie transmis mai departe, urmașilor noștri.*

— *Arată-ne cuvintele pe care vrei să le rostim în cadrul acestui congres, se rugă Palacki. În aceste împrejurări pe care uneori le găsim dezagreabile, dă-ne un spirit smerit ca să îți auzim vocea și să ne iubim frații.*

— *Căutăm răspunsuri la Tine, Doamne, spuse Iosif. Nu știu cum e mai bine să procedăm pentru ca oamenii să se întoarcă spre Tine. Nouă ni se pare că porunca Ta de a-ți vesti Numele pe tot pământul nu se rezumă la conferințe și la discursuri. Arată-ne, Tată, adevărul Tău.*

— *Ajută-ne să vedem toate aceste lucruri așa cum le vezi Tu, prin ochii Tăi, din perspectiva Ta, adăugă Palacki.*

— *Și dă-ne, Doamne, curajul de a vorbi atunci când ne îndemni Tu s-o facem și credință în Tine să păstrăm tăcerea până atunci, spuse Matthew.*

— *Da, Doamne, curajul de a vorbi... și încrederea în Tine de a păstra tăcerea, repetă Palacki.*

— *O, Tată, se rugă din nou Sabina, fă ca felul în care ne trăim viețile să întoarcă priviri și să-i facă pe oameni să te vadă pe Tine sălășluind în noi. Deși suntem prea slabi pentru a trăi exact așa cum ne-a învățat Iisus, folosește-Te, Te rog, de noi chiar și în moduri nevăzute nouă, astfel încât faptul că Te cunoaștem pe Tine să schimbe cumva viețile oamenilor, îți mulțumim, Doamne, Dumnezeuule, pentru dragostea Ta nemărginită și pentru bunătatea pe care ne-o arăți. Te iubim, Tată!*

— *Amin! murmură cu toții.*

— *Doamne, adăugă Iosif, ne dorim să avem un impact asupra credincioșilor, dar asta doar în modul dorit de Tine. Ajută-ne să rămânem credincioși moștenirii spirituale lăsate de oameni precum tatăl Sabine și mai ales de cea lăsată de Domnul pe care L-a urmat acesta, Fiul Tău Iisus Cristos.*

— *Amin!*

Cine trebuie să facă primul pas?

Berlin

Tad stătea treaz în pat, rederulând în minte conversația avută cu Lisel în ajun.

De atunci, gândul îi zburase de mai multe ori la pilda cu uşile şi lingourile de aur pe care o ticluise în timp ce vorbeau. Acum se întreba ce-ar fi făcut *el* dacă s-ar fi trezit în faţa unei uşi cu balamalele ruginite şi nu a uneia unse cu mirul lubrifiant al credinţei înaintaşilor.

Zăbovi cu gândul la Lisel, care – era sigur de asta – după dureroasa ruptură de tatăl ei, zăvorâse uşa care ducea spre acesta şi o lăsase să ruginească.

Cauzele ruginirii diferă, desigur, de la caz la caz, cugetă el. Dar de datoria cui este să înlăture rugina *relaţională* şi să ungă iar balamalele cu untdelemnul împăcării?

Gândurile îi zburară brusc la Zidul Berlinului. *Dar cum rămâne cu zidurile dintre oameni?* se întreabă el, aducându-şi aminte de conversația avută cu Lisel în prima seară.

Brusc, se trezi cumpănind asupra unei întrebări la care nu se mai gândise niciodată. În acea seară, pornind de la faptul că o iertase pentru ieşirea ei anterioară, îi spusese lui Lisel că, în relația dintre doi oameni, fiecare trebuie să ierte, fără a aştepta să fie iertat, la rândul său, de *celă/alt*. Acum se întreba dacă acelaşi lucru era valabil şi în relația părinte-copil.

Primul răspuns care îi veni în minte fu că responsabilitatea refacerii unei relații ar trebui să revină, în mod logic, celui mai vârstnic, mai puternic şi mai înțelept. Dar dacă ruptura a intervenit din cauza celui mai tânăr, mai slab şi mai necopt? Ce ar *putea* face, în acest caz, persoana mai matură pentru a repara ruptura? Până nu ar apărea o schimbare în sufletul celui alt, orice strădanie a sa probabil c-ar fi în van.

Gândurile i se întoarseră iar la Germania. Separarea care dezbinase ani la rând acest popor fusese inițiată de cei din Est. Zidul fusese ridicat de cei din Est și, prin urmare, tot de datoria lor fusese și să îl dărâme. Oricât de puternică și de prosperă ar fi fost și oricât de mult și-ar fi dorit restabilirea unității naționale, Germania de Vest fusese cu totul neputincioasă în această privință. Nu putuse decât să aștepte, să spere și să se roage.

Dărâmarea Zidului, dacă era dat ca acesta să cadă vreodată, nu putea fi inițiată decât de Germania de *Est* – Germania mai mică, mai slabă și mai puțin matură, care era răspunzătoare de ruptura.

Ce dihotomie spirituală! se gândi Tad. Cei *maturi*, capabili să vadă adevărul și să acționeze în conformitate cu el, sunt *incapabili* să inițieze o schimbare. Schimbarea trebuie să fie inițiată de cei *imaturi*, care sunt cel mai puțin capabili să o instaureze.

Ceea ce ilustrează perfect răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu, își spuse Tad. Oricât de puternic și de iubitor este Dumnezeu, există un lucru pe care nici măcar El nu îl poate face – nu poate dărâma zidurile de separare pe care le-a ridicat omul împotriva Lui. Aceste ziduri pot fi năruite, restaurând unitatea dintre Creator și creație, *doar în inimile oamenilor*.

Gândurile îi reveniră la Lisel și la ruptura dintre ea și părinții ei, ruptura pe care el nu o cunoscuse niciodată. Cât de diferită fusese viața lui! Domnul îl binecuvântase cu o moștenire spirituală pentru care avea să îi fie veșnic recunoscător. Lisel avusese perfectă dreptate când spusese că el a pornit în viață cu un avantaj. Lui *chiar* că îi fusese mai ușor să deschidă ușa spre adevărul credinței creștine.

Dar dacă lucrurile ar fi stat altfel? Dacă în viitor se va confrunta cu greutăți nebănuite? Dacă s-ar trezi, la rândul lui, într-o asemenea situație, de datoria cui va fi să aducă o schimbare? Dacă, Doamne ferește, s-ar ridica un zid între el și propriul său tată, pe umerii cui ar cădea răspunderea de

a-l dăruia?

Drept răspuns la întrebare, gândurile îi zburară imediat la Evanghelia după Luca, capitolul 15. Nu *tatăl*, realizează el, s-a dus la fiul său pentru a-și cere iertare și a dăruia zidul lăuntric ce îi separa. Fiul a fost cel care, atunci când i-a venit în cele din urmă mintea la cap, și-a spus: „Mare neghiob am fost! Am păcătuit. *Am să mă scol și am să plec la tatăl meu*”.

Ceea ce se întâmplase între cele două Germanii evoca perfect parabola fiului risipitor! Germania mai tânără, mai slabă și mai mică s-a întors la patria-mamă. Iar acum Germania era din nou reîntregită.

A fost de datoria *copilului* să-și recunoască greșeala și să se ducă la părintele său. Inima tatălui fusese întotdeauna plină de iubire, dar acesta nu putuse decât să aștepte, să se roage și să scruteze cu privirea drumul, așteptând ca fiul său să se întoarcă, gata de a-l primi cu brațele deschise.

Zidurile separării nu pot fi surpate decât din interior.

Tad nu putea decât să spera că, într-o bună zi, și Lisel va găsi puterea de a o face.

Doamne, se rugă el, unge balamalele ușilor ei lăuntrice. Deschide-i inima către tatăl ei... și către Tine.

Era o rugăciune simplă. În astfel de chestiuni nu e nevoie să faci risipă de cuvinte.

71

Pregătiri de plecare

Moscova

— A venit vremea să mă întorc acasă, spuse germanul. Și va trebui să te iau cu mine. Pericolul care planează asupra ta crește pe zi ce trece.

— Crezi că de asta-mi pasă mie acum? ripostă Galanov.

— Nu avem voie să fim risipitori cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Domnul ți-a dat șansa unei noi vieți, iar tu trebuie să ai grijă de ea ca de un dar neprețuit, nu să-i dai cu piciorul.

— Da, poate că ai dreptate. Dar i-am hărțuit atâta vreme pe oamenii aceștia, că simt că este de datoria mea să petrec măcar o vreme printre ei, pentru a-mi răscumpăra, în cât de mică măsură, greșelile din trecut.

— Cu cât rămâi mai multă vreme aici, vorbești cu mai multe persoane și povestea ta devine mai cunoscută, cu atât crește riscul de a fi depistat de cei care se află pe urmele tale. La drept vorbind, mă mir că încă n-au aflat de activitățile tale. Chiar tu spuneai că s-a pus un preț pe capul tău. Dacă mai rămâi mult aici, riști să fii arestat.

— Gândul arestării nu mă mai înfricoșează.

— Chiar și așa, gândește-te la pericolele pe care le-ai putea atrage asupra noilor tăi frați de credință. Nu avem cum ști ce repercusiuni s-ar putea să existe. Și-apoi, cum rămâne cu cei la care Dumnezeu ar vrea să te trimită de acum încolo ca să le vorbești despre Fiul Lui? La ei nu te gândești? Nu vei putea îndeplini misiunea pe care ți-a încredințat-o Tatăl dacă ești aruncat după gratii sau deportat în Siberia pentru tot restul vieții.

— M-ai lăsat fără argumente, prietene. Mărturisesc că nu m-am gândit la implicațiile mai profunde ale situației mele.

— Acesta este motivul pentru care simt că trebuie să

plecăm neîntârziat din Rusia. Azi am revizuit detaliile planului împreună cu Medvedev. Aproape totul este aranjat. Ia aminte: cu cât rămâi mai mult în Moscova, cu atât crește pericolul.

Galanov rămase tăcut preț de câteva clipe, cumpănind cuvintele prietenului său.

— Da, murmură el într-un sfârșit. Ai, fără îndoială, dreptate. Cu cât rămân mai mult în țară, cu atât îmi scad șansele de a putea face vreun bine în altă parte.

— Exact. Trebuie să ajungi în Occident. Acolo vei fi liber și în siguranță.

— Mă las pe mâna ta, prietene.

— Și amândoi ne vom lăsa pe mâinile fraților noștri din *Das Christliche Netzwerk*.

— Crezi că vor fi dispuși să mă ajute? Vor avea, oare, încredere în mine? Nu vom avea timp să ne istorisim povestea fiecărei persoane de contact.

— Sunt sigur că ne vor ajuta. Și-apoi, nu toată lumea trebuie să îți cunoască identitatea - sau, mai bine spus, fosta identitate. Agentul KGB Andrassy Galanov nu mai există. A murit. Pe parcursul călătoriei poate c-ar fi indicat să folosești un alt nume. Astfel vom evita problemele ce s-ar putea ivi în raporturile cu membrii rețelei și urmăritorilor tăi le va fi mai greu să te depisteze.

— Cum dorești, răspunse Galanov. Când vrei să plecăm?

— Cât mai curând posibil.

— Putem să plecăm chiar în seara asta, dacă dorești. Nu trebuie decât să-mi iau câteva lucruri din ascunzătoare și sunt gata de plecare.

— Totul este aranjat, dar asta nu înseamnă că nu ne putem odihni câteva ore înainte de a porni. Nu vrei să-ți contactezi rudele, prietenii, să treci pe acasă?...

— Spionii nu au familie, răspunse abătut Galanov. Părinții mi-au murit, amândoi. Iar cu neamurile care mi-au rămas n-am păstrat legătura. Singurii prieteni mi-au fost colegii, dar prietenii acelea au încetat odată cu închiderea

KGB-ului. Domiciliul din buletin ține de fosta mea viață. Sunt convins că apartamentul este supravegheat și, oricum, n-am de ce să mă întorc acolo. Mașina, mobila, hainele – n-au decât să rămână aici, nu mai am nevoie de ele. Banii mi i-am scos de la bancă cu mult timp în urmă, de îndată ce au început tensiunile, i-am ascuns în fosta magazie în care mă adăpostesc acum. Este tot ce voi lua cu mine. De altceva nu am nevoie.

— Cred că așa e cel mai înțelept. În felul acesta, chiar dacă ți-au descoperit și cea de-a doua adresă și apartamentul este supravegheat, nu vei lăsa impresia că pornești într-o călătorie.

— Când vrei să plecăm?

— Întoarce-te în seara asta la ascunzătoare. Aș vrea să plecăm din Moscova înainte de a se lumina de ziuă. Îl voi contacta pe bărbatul care m-a adus cu mașina din Smolensk și îi voi spune să ne aștepte în locul în care m-a lăsat când am venit.

— Voi fi pregătit, răspunse Galanov.

Schimbare de planuri

În micul apartament pe care îl folosea drept ascunzătoare, Andrassy Galanov stătea întins în pat, cu ochii pironiți în tavan.

Era trecut de miezul nopții. Nu mai avea la dispoziție decât vreo două ore, cât să tragă un pui de somn, și apoi va părăsi Moscova pentru totdeauna, împreună cu prietenul său german.

Acesta era locul unde, cu atât de puțin timp în urmă, viața îi fusese zdruncinată din temelii. Era ca și cum Dumnezeu ar fi întins mâna din ceruri și, smucindu-l dintr-o viață, l-ar fi așezat într-alta. Dintr-odată, toate lucrurile care îl înconjurau, amintind de viața pe care o dusesese odinioară în calitate agent KGB, îi păreau străine, îndepărtate și complet lipsite de importanță...

Se ridică în capul oaselor și își fixă privirea pe scaunul uzat, singurul din încăperea, pe care șezuse prietenul lui, așteptându-l. Ce groază îl apucase când îi auzise vocea în întuneric!

Și cealaltă voce... cea care răsunase din acea lumină orbitoare, înainte de întâlnirea cu germanul. Nu avusese timp să cumpănească bine la semnificația acelor cuvinte. Era atât de obosit și de stresat, încât cuvintele îi intraseră și îi ieșiseră din creier cu lipsa de claritate a unui vis.

Totuși, acum, în timp ce reflecta atât la trecutul pe care îl lăsase în urmă, cât și la viitorul necunoscut ce se așternea înaintea lui, cuvintele îi reveniră în minte cu o claritate răsunătoare cum nu avuseseră nici chiar atunci când le auzise pe alee. *„Eu sunt Domnul... începând de azi, ai să mă slujești”*.

Și apoi cuvintele pe care Dumnezeu i le spusese germanului: „Mâna Mea este asupra acestui om”. Și cuvintele prietenului său: „Nici nu-ți închipui ce miracole

poate săvârși Tatăl nostru dacă îți așezi viața în mâinile Lui”.

Atâtea întrebări îi vâjâiau în creier! La ce vor duce toate acestea? Unde ducea calea destinului său? Se pregătea să își părăsească patria, poate pentru totdeauna.

Coborî din pat, alunecă în genunchi și începu să se roage. *Doamne, toate acestea sunt noi pentru mine. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu... învață-mă. Doamne, arată-mi... ajută-mă să fiu copilul pe care Ți-l dorești. Arată-mi ce să fac... calea pe care să pornesc.*

Un gând nu îi dădea pace. I se înfiripase în minte încă de dimineață și, de patru ore încoace, de când el și germanul începuseră pregătirile de plecare, îi dădea ghes tot mai abitir. Acum, în liniștea nopții, cum stătea el îngenuncheat lângă pat, rugându-se, Galanov începea să realizeze tot mai clar că, în spatele întâlnirii dintre cei doi lideri politici, care îi mirosise suspect încă de la bun început, se ascundea, într-adevăr, ceva de importanță majoră și că, poate, nu îi era dat să plece înainte de a descoperi exact despre ce era vorba.

Oare ce să fi însemnat toate acele indicii?... Intuiția îi spunea că se pune ceva la cale... Când începuse să investigheze chestiunea, o făcuse din pur instinct profesional. Asta face, în fond, un spion: cercetează și pune întrebări. Or el avea spionajul în sânge.

Și acum iată-l, dispus să își lase brusc în urmă întregul trecut. Totuși, oare nu îi era hărăzit să mai facă, să mai descopere ceva... *înainte* de a pleca?

Aceasta era întrebarea care îl frământase toată ziua.

Îmi mai rămâne ceva de făcut, Doamne?

Răspunsul veni prompt și fără echivoc – da, înainte de a pleca mai avea de îndeplinit o ultimă misiune.

Dar în ce anume consta aceasta, nu știa. Clar *era* doar faptul că avea de-a face cu cei doi lideri politici.

Brusc, îi veni o idee pe cât de nebunească, pe atât de genială! în fond, încercarea moarte n-are, își spuse el.

Oricum, în sursele *autohtone* nu se mai putea încrede. Era pe cont propriu. Dar nu putea descurca ițele de unul singur. În meseria asta nu ajungi niciodată departe de unul singur.

Avea nevoie de ajutor.

Acum americanii nu mai aveau niciun motiv să îi facă vreun rău. Va lua legătura cu agentul CIA, unul dintre cei mai aprigi inamici pe care îi avusese în trecut. Poate că *el* știa mai multe. Și, în fond, era și cazul să facă, în sfârșit, pace cu fostul său adversar.

Da, asta va face – va lua legătura cu Blue Doc.

Peste câteva ore cineva ciocăni încet la ușă. Era prietenul său german, care venise să îl conducă până la mașina cu care planificaseră să părăsească Moscova în această dimineață. După ce acesta intră, Galanov îl anunță fără nicio introducere, imediat după ce închise ușa:

— Mă tem că încă nu pot să plec. Sper să mă poți înțelege.

— S-a... s-a întâmplat ceva? Sper că nu dai înapoi...

— Nu, frate, nici vorbă de așa ceva, îl liniști, râzând, Galanov. Credința mi-e neclintită. E vorba de pista pe care am descoperit-o întâmplător înainte de sosirea ta. Intuiția îmi spune că ar trebui s-o urmez până la capăt și să descopăr ce se petrece.

— Ești sigur? Pericolul de a fi arestat crește cu fiecare zi.

— Așa este, dar am chibzuit și m-am rugat îndelung înainte de a lua această hotărâre. Sunt sigur că trebuie să duc investigația până la capăt. Am impresia că e important să o fac atât pentru copiii lui Dumnezeu, cât și pentru viitorul țării mele. Mai multe nu pot să-ți spun și asta din simplul motiv că deocamdată nici eu nu știu mai mult de atât.

— Dacă tu crezi că asta e voia Domnului, atunci rămâi.

— Dar vreau ca *tu* să te întorci în Germania, așa cum am planificat.

— Nu pot pleca fără tine.

— Trebuie s-o faci. Câtă vreme rămâi cu mine vei fi și tu

în pericol.

— Tu ești motivul pentru care am venit aici.

— Și ți-ai îndeplinit misiunea. Insist să pleci neîntârziat. Îmi va fi mai ușor să fac ceea ce am de făcut știind că ești în siguranță.

Prietenul său german căzu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviință din cap.

— Mă bucur că ești de acord, spuse Galanov. Am să te urmez cât de repede pot. Lasă-i lui Medvedev instrucțiuni cu privire la ceea ce va trebui să fac când voi fi gata. Sper să nu zăbovesc aici mai mult de două-trei zile.

— Am să mă rog pentru tine zi și noapte, frate dragă.

— Drum bun și Dumnezeu să te aibă în pază. Voi aștepta cu nerăbdare clipa revederii.

Cei doi bărbați se îmbrățișară cu lacrimi în ochi și își luară rămas-bun.

Partea a IX-a

Schimbare de perspectivă

73

Cum să se facă auzit... Cuvântul lui Dumnezeu

Berlin

În timp ce Iosif lua masa împreună cu Dieder Palacki, într-un alt restaurant din vecinătatea hotelului, Tad și părinții săi tocmai serveau o cină tipic americană, alcătuită din friptură și cartofi prăjiți. De două-trei zile încoace, aceasta era prima dată când cei trei membri ai familiei McCallum petreceau, în sfârșit, puțin timp singuri.

Matthew și Sabina manifestau o vădită curiozitate cu privire la Lisel, despre care Tad le spusese tot ceea ce era de spus – și anume, că o plăcea mult și că discuta despre o mulțime de lucruri cu ea. Pentru moment, adăugase el, nu le putea spune nimic mai mult. Trebuiau să aștepte, la fel ca el, să vadă la ce vor duce toate astea.

— Știi ceva despre familia ei? îl întrebă Sabina.

— Nu mare lucru, răspunse Tad. Știu că părinții ei sunt creștini. Cu toate astea, în momentul de față Lisel este mai degrabă reticentă față de Domnul.

— Și se prefigurează vreo schimbare? întrebă Matthew.

— Domnul lucrează în sufletul ei, se vede dar lucrul ăsta, răspunse Tad. Sunt convins că mâna Lui este asupra ei.

Când, după cină, porniră încet în direcția hotelului, Matthew simți cum i se strecoară în suflet o ușoară stare de melancolie. Dilema cu privire la propriul său aport în cadrul congresului îi apăsa în continuare spiritul și nu avea chef să se întoarcă încă la hotel. O *plimbare poate că mi-ar prii*, gândi el. Erau slabe șanse ca plimbarea să îi spulbere

îndoielile, dar - cine știe? - poate că îl va ajuta să își îndrepte gândurile în noi direcții.

— Aveți chef să dăm o raită până la Poarta Brandenburg? Întrebă el, privind spre soția și spre fiul lui.

— Sigur, răspunse Tad.

— Sabina?

Sabina chibzui preț de o clipă, dar intuind că tatăl și fiul aveau nevoie de un moment de intimitate, răspunse zâmbind:

— Mergeți voi doi. Eu aș prefera să mă întorc în cameră.

— Ești sigură?

Sabina încuviință din cap.

Cei doi bărbați o însoțiră până la hotel, apoi Matthew chemă un taxi.

Zece minute mai târziu, Matthew și Tad McCallum coborâră din taxi, pășind în aerul calduț al serii. La o sută de metri în fața lor se înălța, impunătoare și solemn iluminată, Poarta Brandenburg, simbolul emblematic al națiunii germane reunite.

Cei doi traversară tăcuți întinsa piață, observând mulțimea pestriță din jurul lor. Deși era trecut de ora nouă, judecând după forfota de pe străzi ai fi zis că e miezul zilei - pe străzi mișunau o mare de turiști, americani și de multe alte naționalități, familii cu copii și rebeli autohtoni, excentrici și bizari, majoritatea tineri, cu părul vopsit în culori stridente sau rași în cap, echipați în blugi zdrențăroși, geci de piele și bocanci negri cu ornamente metalice, ce duhneau a băutură și sfidau ordinea publică și bunul simț prin manifestările lor zgomotoase și pline de furie.

Printre trecători roiau, de asemenea, fel de fel de activiști și de guru în căutare de noi adepți, unii înarmați cu pancarte pe care erau trecute sloganuri înfricoșătoare din trecut.

În depărtare, un tânăr se opri brusc, își descheie pantalonii și se ușură într-o tufă ornamentală de pe marginea trotuarului. Un bărbat decent îmbrăcat, care

mergea cu câțiva pași în urma lui împreună cu fiica sa, o luă repede de mână pe fată și ieși grăbit în stradă pentru a evita să treacă pe lângă el. Tânărul nerușinat slobozi un hohot batjocoritor, sonor și viril, în timp ce se încheia la șliț, după care se puse să strige insulte profane și virulente în urma bietului tată.

Matthew își întoarse dezgustat privirea și Tad îl urmă pe o stradă lăaturalnică, departe de grosul mulțimii. Era o stradă bine iluminată, dar mai liniștită, și o vreme cei doi își continuară drumul în tăcere.

— Cât de diferit este totul acum, oftă Matthew la un moment dat.

— În ce sens?

— Înainte sectorul estic era gol, tăcut și rece, răspunse Matthew. Când treceam prin Checkpoint Charlie pentru a mă întâlni cu mama ta, chiar aici, lângă Poarta Brandenburg, aceste bulevarde erau pustii - nu vedeai niciun pieton, nicio mașină, nicio persoană ieșită la cumpărături, niciun turist. Magazinele erau puține, iar cele de suveniruri lipseau cu desăvârșire. Peste tot domnea o atmosferă mohorâtă. Era ca și cum ai fi pășit într-unul din acele filme vechi în care protagonistul se trezește brusc într-un oraș pustiu, unde toți locuitorii au fost răpiți de extraterestri. Totul contrasta în mod șocant cu forfota de pe străzile Berlinului de Vest și cu ritmul alert de lucru din cadrul Departamentului de Stat. Când pășeam în Berlinul de Est, mă treceau florii. Multe clădiri bombardate în timpul războiului zăceau încă în ruine.

— După atâta vreme?

Matthew încuviință din cap.

— Da, de parcă abia ce-ar fi fost bombardate. Iar aici, în mijlocul dărâmurilor, se ridicau, ca niște mausolee tăcute, santinele ale unor vremuri de mult apuse, maiestuoasa Poartă Brandenburg, clădirea Reichstagului, care s-a întâmplat să cadă în sectorul estic, și alte monumente impunătoare. Era o atmosferă aproape... funerară. Și asta,

cu atât mai mult cu cât, la doar câțiva kilometri în vest, străzile erau atât de pline de viață, de oameni, de forfotă și de energie. Ce contrast! Îmi doream atât de mult s-o conving pe Sabina să se mute în sectorul vestic!

— Dar mama voia să rămână în Est, nu-i așa?

— Da, din cauza rețelei și a bunicului tău. Nu bănuiam că, de la o zi la alta, cele două sectoare vor fi separate de un zid.

Peste vreo zece minute, după ce străbătură liniștita stradă lăturalnică, se treziră din nou în mijlocul vacarmului.

O multitudine de chioșcuri, vânzători ambulanți, turiști, taxiuri, autobuze, tarabe cu reviste pornografice și de scandal, magicieni, jongleri, muzicanți și activiști de tot soiul, printre care și o mână de predicatori creștini, care împărțeau broșuri și își pledau cauza oricui se întâmpla să privească în direcția lor.

Cei doi își continuă drumul pe bulevardul Unter den Linden, numit astfel după teii care mărgineau magistrala. Acesta era vechiul *Centrum*, fala Germaniei înainte de anii '30. Câteva hoteluri și cafenele trecuseră testul timpului, fără a-și păstra opulența și farmecul pe care le avuseseră în urmă cu șaiszeci de ani. În depărtare, înnegrită de pe-acum, se înălța clădirea care, până recent, servise drept sediu al celebrei poliții secrete est-germane cunoscute drept *Stasi* – aproape o versiune modernă a SS-ului. În spatele acelor ziduri se ținuseră cândva dosarele a peste două milioane de vest-germani. În afară de SUA și URSS, probabil că n-au existat alte două state care să se spioneze unul pe celălalt mai acerb decât se spionaseră între ele cele două Germanii înainte de reunificare. Se spunea că unul din cinci est-germani a fost informator. *Stasi* vedea și auzea tot.

Involuntar, gândurile lui Matthew zburară la Gustav și la întâlnirea pe care o avuseseră în cimitir în acea zi fatidică din urmă cu treizeci de ani. Oare ce se întâmplase cu Schmundt după aceea?

Îi reveniră în minte fragmente din discursurile pe care le

audiase până acum în cadrul congresului. Era just să acuze congresul de ineficacitate pentru că mesajul său trecea neobservat de milioanele de persoane ce mișunau pe străzile acestui colos urban?

Probabil că nu. În fond, congresul nu fusese organizat cu scopul de a-i converti pe locuitorii Berlinului, ci pentru a discuta diferite metode de propovăduire a Evangheliei în colțurile mai îndepărtate ale lumii.

Oare ce-ar scrie un jurnalist laic precum Tad despre această întâlnire a liderilor religioși? Oare n-ar vedea-o ca pe un simplu exercițiu intelectual între liberalii și conservatorii unei religii numite creștinism, doar una dintre zecile de religii cărora li se făcea reclamă ca fiind „adevărata cale” în această metropolă multiculturală?

În fond, ce însemna evanghelizarea într-un loc ca acesta? Cum putea pătrunde aici cuvântul Evangheliei? Ce-ar fi făcut Iisus dacă nu S-ar fi întrupat în Galileea secolului I, ci în Berlinul secolului al XX-lea? Cum să se facă auzit Cuvântul lui Dumnezeu într-un loc ca acesta?

De pe-acum, Matthew și Tad făceau deja cale întoarsă. Mergeau agale, schimbând doar când și când câte o vorbă, afundat fiecare în propriile gânduri.

Într-un târziu, printr-un acord tacit, realizară amândoi că văzuseră destule. Berlinul nu era un oraș care să afișeze ce este mai bun în natura umană. Departe de a fi revigorantă, plimbarea fusese una mai degrabă deprimantă și erau amândoi pregătiți să se întoarcă la hotel.

Matthew făcu semn unui taxi.

— Hotelul Westmark.

Fără a avea nevoie de alte indicații, taximetristul porni în trombă.

În cele zece minute în care goniră pe străzile aglomerate ale orașului, roțițele din creierul lui Matthew începură să se învârtască. Voia să evadeze din oraș, să petreacă o vreme undeva într-un loc liniștit, departe de congres și de toate acele *cuvinte* și *idei* evanghelice.

Spre bucuria lui, când se întoarseră în cameră, o găsiră pe Sabina trează, citind o carte. Sabina observă schimbarea de pe chipul lui de îndată ce ridică privirea.

Dădu să spună ceva, dar soțul ei i-o luă înainte.

— Mi-a venit o idee grozavă! Ce-ați zice de o schimbare de peisaj?

— Vrei să ne mutăm la alt hotel? întrebă Sabina, nedumerită.

— Nu la asta mă refeream, râse Matthew. Ce-ați zice să plecăm o vreme din Berlin? Eu unul m-am cam săturat de congres și simt nevoia să iau o scurtă pauză. Cred că a venit vremea să le facem o vizită vechilor noștri prieteni.

La auzul acestor cuvinte, Sabina mai că nu sări în sus de bucurie.

— Tare-aș vrea să-l revăd pe Udo Bietmann! adăugă Matthew. Tad, tu ce zici? Poți să vii cu noi sau te rețin aici obligațiile de serviciu?

— Bineînțeles că pot să vin, se grăbi să confirme Tad.

— Și cu... hm... cu *articolul* tău cum rămâne? îl întrebă Matthew, zâmbind pe sub mustață.

— Ai dreptate, cred că mai trebuie să iau un scurt interviu mâine dimineață. Oricum, mi-ar face plăcere să vă însoțesc.

Matthew zâmbi, simțind cum efectele negative ale plimbării încep deja să se risipească.

— Minunat. Atunci, rămâne stabilit! exclamă el. Vom pleca mâine dimineață, de îndată ce te întorci.

— Atunci e cazul să mă retrag la culcare, răspunse Tad, îndreptându-se spre ușă.

74

Vechiul secret

Era, ce-i drept, cam devreme pentru o vizită, dar Tad era dispus să își asume riscul.

Fără să o realizeze la început, după doar câteva zile petrecute în compania tinerei nemțoaice, se simțea mai atașat de ea decât crezuse inițial că ar fi posibil. Discuțiile dintre ei erau atât de variate, profunde, sincere și interesante, încât mai că-i ieșise din minte faptul că Lisel *nu* era – cel puțin, judecând după spusele ei – o persoană credincioasă. Tad nici nu bănuia cât de tare se asemana relația care îmbobocea între ei cu cea care se înfiripase cu cincizeci și trei de ani în urmă între părinții lui.

Între timp, între Lisel și Tad se formase o prietenie sinceră, bazată pe un respect reciproc. Animizitatea care existase în primele lor conversații dispăruse complet și acum discutau deschis despre orice, chiar și despre spiritualitate, mânați amândoi de o adâncă sete de cunoaștere, bucuroși să învețe unul de la celălalt și să exploreze împreună principiile credinței.

Iată de ce, acum când aștepta în fața ușii ei, la care bătuse în urmă cu câteva clipe, Tad nu se gândea că înăuntru locuiește o persoană necredincioasă, ci o prietenă dragă de la care trebuia să își ia rămas-bun înainte de a pleca din oraș.

Consternarea care apără pe chipul lui Lisel când aceasta deschise ușa și dădu cu ochii de Tad nu dură decât o secundă, transformându-se imediat într-un zâmbet de încântare.

— Tad!

— Scuză-mă, știu că e devreme...

— N-ai de ce să te scuzi, e în regulă! Poftește înăuntru!

— Ești sigură că nu te inoportunez?

— Cât se poate de sigură. Vezi doar că sunt deja

îmbrăcată. Peste o oră trebuie să fiu la serviciu. La drept vorbind, tocmai ce făcusem niște cafea și mă gândeam ce plăcut ar fi dac-am putea s-o savurăm împreună.

— Ei, de asta chiar că mă îndoiesc! râse Tad. Orișicum, îți accept bucuros invitația.

— E adevărul adevărat, spuse Lisel zâmbind.

Tad o urmă înăuntru, cu mâna dreaptă încă ascunsă la spate.

— Ți-am adus ceva, spuse el, întinzându-i cadoul pe care îl ținuse ascuns - o tulpină lungă, la capătul căreia se afla un boboc de trandafir de culoarea piersicii.

— Vai, Tad, este superb... îți mulțumesc! exclamă Lisel, ducând trandafirașul la nări și inspirând cu un zâmbet plin de încântare.

— Nu prea e parfumat, spuse Tad, ușor fâstâcit, dar, de cum l-am văzut, m-am îndrăgostit de culoare. Nu știu exact de ce, dar mi s-a părut că e trandafirul perfect pentru tine.

— *Are un parfum subtil, misterios.*

— Părinții mei spun că trandafirii au secrete. Poate că acesta își ține parfumul ascuns de noi tocmai din acest motiv.

— Din care motiv?

— Din pricina secretului său.

— Ce înțeleg părinții tăi prin *secretele* trandafirului?

— Nu știu și nici n-au să-mi spună vreodată. De fiecare dată când îi întreb, ei doar îmi zâmbesc și-mi spun că este ceva ce va trebui să descopăr singur.

— Se pare că și părinții tăi au secrete, la fel ca trandafirii. la loc. Am să-ți aduc niște cafea.

Spunând acestea, Lisel se duse în bucătărie, puse trandafirașul în vază și apoi reveni cu cafelele. Îi întinse o ceașcă lui Tad și apoi se așeză lângă el.

— Dar cum se explică trandafirul și această vizită matinală?

— Nu știu, răspunse Tad. Am văzut trandafirul și m-am gândit că ți-ar plăcea. E un fel de cadou de rămas-bun.

— De *rămas-bun*?

— Plec o zi-două împreună cu ai mei să facem o vizită unor prieteni de-ai lor.

— Of, ce m-ai speriat! Preț de o clipă am crezut că...

— Nu, ne vom întoarce în seara asta sau cel târziu mâine seară. Dar n-am vrut să plec fără să te mai văd o dată.

— Mă simt flatată, spuse Lisel, oftând. Și îți mulțumesc. Ești unul dintre cei mai atenți oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

Tad nu zise nimic. În cele câteva secunde de tăcere ce urma, Lisel rămase cu privirea pironită asupra trandafirului. Cuvântul „misterios”, pe care îl rostise adineauri, îi reveni în minte, amenințând să deschidă o ușă spre trecut, spre unghere ascunse ale sufletului ei pe care nu avea încă dispoziția necesară să le exploreze.

— Având în vedere că vine din partea ta, am s-o iau ca pe un mare compliment, spuse Tad după câteva secunde, întrerupându-i, în mod salvator, reveria.

— Deci, unde mergeți azi? Întrebă Lisel, bucuroasă să își îndrepte gândurile într-o altă direcție.

— La sud-est de Berlin, cred. Nu știu sigur ce localități vom vizita. Mama are mulți prieteni pe care nu i-a mai văzut din 1962.

— Au trecut mulți ani de atunci.

— Mama spune că mulți dintre ei probabil că nici nu mai sunt în viață sau și-au schimbat domiciliul. Orișicum, încercarea moarte n-are.

— Încă n-a apucat să-mi spună povestea ei.

— Stai liniștită, vom aranja o nouă întâlnire de îndată ce ne întoarcem.

Tad sorbi din cafea și apoi se ridică în picioare.

— Iar acum e cazul să plec. Ai mei mă așteaptă la hotel, iar *tu* trebuie să te duci la serviciu.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să treci pe la mine, spuse Lisel, conducându-l până la ușă. Și pentru trandafir,

adăugă ea, ridicându-și zâmbitoare ochii spre el.

Tad o privi adânc în ochi preț de o clipă, apoi înclină din cap.

— Am să te sun când mă întorc.

75

Vechi vrăjmaș

Moscova

Dan Davidson și Andrassy Galanov, cândva rivali, stăteau acum așezați față în față.

— Chiar că s-au schimbat vremurile, comentă Blue Doc. Un agent CIA și un agent KGB așezați la aceeași masă, așa ceva ar fi fost de neconceput în vechiul regim.

— Totuși, trebuie să fim cu băgare de seamă, spuse Galanov. S-a pus un preț pe capul meu.

— Da, am auzit.

— Prietenii s-au transformat în dușmani și dușmanii... uită-te la noi!

— Chiar dacă nu suntem tocmai prieteni, de astă dată n-am instalat niciun microfon sub masă. Dar poate c-ai avut tu grijă de asta!

Galanov pufni în râs.

— Nu, prietene. N-am ascuns niciun microfon. Dar schimbarea constă în primul rând în ceea ce încercăm să facem – ca aliați.

— Da, americanii și rușii sunt acum o mare familie fericită! replică Davidson ironic. Cine-ar fi crezut că Războiul Rece va duce la una ca asta?

— Nu chiar atât de fericită dacă bănuielile mele se confirmă, răspunse rusul.

— Văd că te mai ții și acum de spionaj.

— Năravurile vechi dispar greu, răspunse Galanov. Și-apoi, dacă reușesc să descurc ițele, nu e exclus să îmi pot negocia grațierea.

— Treci la subiect. Despre ce-i vorba? Și de ce m-ai ales tocmai pe mine?

— Ești singurul la care pot apela. Obiectul investigației mele ne plasează de astă dată pe amândoi în aceeași tabără.

- Crezi că ți-aș putea fi de ajutor?
- N-am nimic de pierdut. Unde-s doi, puterea crește. Și cu atât mai mult când e vorba de doi foști spioni.
- Bine, te ascult, spuse Blue Doc. Ce informații ai?
- Deocamdată e doar o bănuială, răspunse rusul. Ce știi despre Desiatovski?
- Te referi la ministrul Apărării?
- Da.
- Nu foarte multe, răspunse Davidson, alegând să nu își dea încă planurile în vileag.
- Dacă intuiția nu mă înșală, individul pune la cale o conspirație majoră.
- Și de ce nu îți urmezi pista până la capăt?
- Pentru că m-a dat în urmărire. Un pas greșit și sunt un om mort. Nu pot să dau de cap trășeniei ăsteia fără ajutorul tău.
- Blue Doc rămase tăcut, întrebându-se cât de tare se putea încrede în agentul rus care îi fusese rival ani de zile. Îl străpunsese îndelung cu privirea pe Galanov, încercând să își dea seama cât este de sincer și, în cele din urmă, aparent satisfăcut, hotărî să își arate asul din mânecă.
- Nu m-ar mira deloc dacă bănuielile tale s-ar dovedi a fi corecte.
- Chiar? făcu uimit Galanov, ridicând întrebător o sprânceană.
- Întâmplarea face că de curând am intrat în posesia unor informații ce par să confirme bănuielile tale.
- Ce fel de informații?
- Un mesaj ciudat... din afara țării.
- Așa...
- Am pus pe cineva să se intereseze.
- Și ce se spunea în mesaj?
- Mesajul era vag, dar pe mine m-a pus pe gânduri ceea ce se citea printre rânduri. Sper să primesc în curând vești de la persoana mea de contact. De îndată ce aflu ceva, iau legătura cu tine. Cum pot să te contactez?

— Nicicum, ți-am spus că sunt urmărit - răspunse fostul agent KGB. Am să te contactez eu mâine.

Se ridică în picioare și dădu să plece, dar se răzgândi.

— Dan, sper că n-ai să-mi ascunzi nimic. De astă dată va trebui să fii cinstit cu mine. Dacă aflu ceva, te anunț imediat și la fel mă aștept să procedezi și tu. Trebuie să lucrăm în echipă. S-ar putea ca de asta să-mi depindă viața.

— Voi juca cu toate cărțile pe față, Andrassy. La Kiev, în iadul care s-a dezlănțuit după ce s-a deschis focul, ai fi putut să mă lichidezi cu ușurință, dar tu m-ai lăsat să-mi iau tălpășița. Atunci aș fi putut să-mi pierd eu viața. Acum îmi spui că tu s-ar putea s-o pierzi pe a ta și eu te cred. E o chestiune de onoare. N-aș putea să uit vreodată un astfel de favor.

— Îți mulțumesc, Dan, spuse Galanov, strângând mâna americanului.

— Am să-ți spun tot ce aflu.

76

Călătorie în trecut

Fosta Germanie de Est

După atmosfera tot mai sufocantă din oraș și de la congres, călătoria cu automobilul închiriat făcută la sud-vest de Berlin s-a dovedit a fi de-a dreptul tonică pentru familia McCallum. O adevărată gură de aer curat.

Singurul lucru care ar fi putut s-o facă mai fericită, comentase Sabina, ar fi fost ca destinația lor să fie *Lebenshaus*.

Singurul lucru care l-ar fi putut face mai fericit pe Tad ar fi fost să o aibă alături și pe Lisel, dar pentru moment tânărul alege să își păstreze sentimentele pentru sine. Își dorea ca ea să îi cunoască mai bine părinții, dar până acum cei trei nu avuseseră ocazia să se întâlnească decât de câteva ori și mereu în fugă.

Dincolo de Berlin, pe care se grăbiseră să îl lase în urmă, drumul era mărginit de terenurile agricole ale regiunii care, cu doar puțin timp înainte, se numise, cinic, Republica *Democrată* Germană. Din când în când, treceau prin secțiuni ale Pădurii Brandenburg, unde pâlcuri de mesteceni și pini se încrucișau cu poteci și drumuri de pământ. Pe mare parte din teren se înălțau ogoare întinse de cereale, unele secerate, altele încă în curs de coacere și câteva în curs de recoltare. Majoritatea lanurilor străluceau aurii în soare, întrerupte doar ici și colo de frunzișul verde al cartofilor și al sfeclei de zahăr. Loturile de teren cultivate erau vaste, contrastând puternic cu micile ferme private din Vest, unde se cultiva o varietate mai mare de plante și se practica rotația culturilor.

Aici câmpurile nesfârșite, cultivate ba cu grâu, ba cu cartofi, stăteau mărturie sistemului colectivist încă existent în Est, care nu încerca să scoată maximul de profit din teren. Deși mii de foști proprietari înaintaseră guvernului

german cereri de retrocedare, sortarea și verificarea acestor cereri necesita un timp îndelungat, după cum descoperise și Matthew pe propria-i piele, și doar câteva fărâme de teren fuseseră înapoiate familiilor cărora le aparțineau de drept, în unele cazuri de secole întregi. Iar, între timp, noul guvern făcea eforturi colosale pentru a menține cooperativele agricole rămase moștenire de la vechiul regim comunist.

Dacă granițele ar fi fost retrasate altfel, cugetă Matthew, poate că am mai fi avut o șansă de a recupera Lebenshaus.

După ieșirea din oraș, observară imediat uriașa diferență dintre șoseaua cu două benzi pe care rula acum și drumurile din Vest. Acelea erau spațioase, frumos asfaltate, cu benzi de semnalizare clare, vopsite în alb și în galben, și acostamente late. Aici, drumurile, care nu mai fuseseră reparate de zeci de ani, erau înguste, nemarcate corespunzător și pline de hârtoape. Ocolirea gropilor îi încetinea în mod simțitor, iar evitarea traficului din sens opus era o adevărată aventură. Cât de bine își amintea Matthew aceste drumuri! Cu ani în urmă le bătuse în lung și-n lat în încercarea de a da de Sabina și de baron și... de a scăpa de Gustav.

Marca auto predominantă rămânea bătrânul Trabant, micul automobil fabricat în fosta RDG. Unii, mai groși la pungă, își dăduseră vechiul Trabant la fier vechi, înlocuindu-l cu o mașină nouă, fabricată în Vest. Dar celor mai mulți nu le dăduse mâna s-o facă și astfel, șoselele erau în continuare împânzite de sute de Trabanturi, relicve cu aspect de jucărie ce înaintau zgomotos, scuipând fum negru pe țeava de eșapament. De pe-acum, toate fabricile de automobile marca Trabant și Wartburg fuseseră închise, având aceeași soartă precum Interflug, singura companie aeriană est-germană, și majoritatea întreprinderilor de acest tip care, din cauza incapacității de a concura cu Occidentul, dăduseră faliment.

În baza instrucțiunilor primite de la Matthew și uneori de

la Sabina, Tad conduse întâi prin Potsdam, unde părinții săi îi arătară penitenciarul, acum abandonat, în care fusese închis bunicul lui.

Apoi, încercând să reconstituie traseul urmat de Matthew și de Sabina în fatidica zi a primei lor tentative de fugă peste hotare, pe care aceștia o istorisiră din nou fiului lor printre zâmbete amestecate cu lacrimi, își continuară drumul spre satul Grolbeeren.

Aici se opriă la casa familiei Brumfeld, care rămăsese neschimbată, dar, după toate aparențele, atât Clara, cât și Erich decedaseră, iar actualii proprietari nu auziseră niciodată de Willie. Josef Dahimann, fratele Angelei, dispăruse, de asemenea, fără urmă.

Revederea acestor locuri stârni un șuvoi de emoții în sufletele celor doi bătrâni. Lămuririle date lui Tad erau urmate de pauze uneori îndelungi în care aceștia priveau tăcuți pe geam, revăzând cu ochii minții chipuri, întâmplări, momentele tensionate pe care le petrecuseră ascunși în șuri, pivnițe și păduri, așteptând să treacă pericolul, cu inimile bubuind, tresărind la cel mai mic zgomot...

Da, acelea fuseseră vremuri pline de pericol, în care mulți oameni de credință își pierduseră viața. Acum toate aceste drumuri, sate și păduri aveau un aer atât de diferit – erau liniștite, netulburate, ca și cum acele vremuri cumplite nici n-ar fi existat vreodată.

După-amiază realizară că le mai rămânea un singur loc în care s-ar putea să dea de un chip cunoscut – un chip pe care Matthew își dorise să îl revadă încă din ajun. Era timpul să se îndrepte spre Kehrigsburg.

La tot pasul era clar că guvernul recent reunificat de la Berlin depunea eforturi considerabile pentru a aduce Estul la nivelul Vestului, și asta în cel mai scurt timp posibil. În fiecare așezare prin care treceau se făceau reparații la drumuri, se demolau clădiri vechi și se ridicau altele noi, munți de moloz tronau lângă șanțuri adânci în care se turnau fundații și se instalau conducte noi, se construiau

poduri... case, fabrici, școli și câte și mai câte!

Același proces de reconstrucție care se desfășura și în Berlinul de Est, cu o fervoare ce te făcea să crezi că est-germanii voiau să recupereze cei cincizeci de ani de delăsare în doar câteva zile. Totul fremăta de activitate și de viață!

— Cât de mult s-au schimbat toate! exclamă Matthew. Ultima dată când am fost aici, drumurile, clădirile, căile ferate, automobilele, străzile... toate erau vechi și lăsate în paragină. Ba mai rău, renunțarea se citea și pe chipurile oamenilor. Toți erau letargici, apatici, mohorâți și lipsiți de vlagă. Acum parcă, dintr-odată, totul a revenit la viață. Oriunde te uiți, oamenii pășesc cu acea vigoare nemțească proverbială, zâmbesc, reconstruiesc, sunt activi și plini de entuziasm. Cât de minunată trebuie să fie această schimbare pentru ei!

Sabina încuviință, tăcută, din cap. Ea, care trăise peste cincisprezece ani în Berlinul de Est, înțelegea mai bine ca oricine cuvintele soțului ei.

Tad, care nu mai fusese niciodată în Germania de Est, remarcă multe diferențe în structura clădirilor pe lângă care treceau, instituțiile masive, numeroasele blocuri de apartamente, uriașe și mohorâte, și numărul comparativ redus al caselor particulare - toate stând mărturie colectivismului cultivat vreme de cincizeci de ani de regimul comunist. Multe case și hambare din cătunele prin care treceau erau într-o stare deplorabilă - dărăpănate ca vai de ele, cu acoperișurile surpate și utilajele agricole abandonate pe câmp, mâncate de rugină.

Chiar dacă reconstruirea țării nu avea să se realizeze, în mod evident, peste noapte și condițiile de trai continuau să fie mai grele decât în Vest, se observa la tot pasul atenția acordată aparențelor. Un exemplu îl constituiau glastrele cu flori multicolore așezate, cu vădită fală, în fața unor case ce mai că stăteau să se surpe.

— Priviți, spuse Tad, arătând spre o bătrână care mătura

cu grijă pământul bătătorit din fața porții. Oamenii ăștia nu încetează să mă uimească. Acordă atâta atenție ordinii și curățeniei! Unde mai vezi oameni care să măture pământul?! Ei, dar dacă aleea de lângă gardul casei nu e *asfaltată*, neamțul face și *pământul* să strălucească de curățenie!

Comentariul fiului ei o făcu pe Sabina să zâmbescă.

În drum spre Kehrigsburg, Matthew îi povesti din nou lui Tad toate evenimentele care precedaseră prima lui întâlnire cu Udo Bietmann și toate eforturile depuse de acesta, chiar cu riscul propriei vieți, pentru a-i ajuta să se ascundă de Gustav.

— S-a comportat ca un adevărat frate spiritual, conchise Matthew. M-am rugat ani la rând să am ocazia să-l revăd.

— Știe că îl veți vizita? Întrebă Tad.

— I-am scris acum o lună că vom veni la Berlin, răspunse Matthew. Dar, cum nu îi știu adresa exactă, s-ar putea ca scrisoarea să nici nu fi ajuns la el.

Schimbările aduse de libertate

Kehrigsburg, fosta Germanie de Est

De cum intrară în sătuc, atât Matthew, cât și Sabina fură năpădiți de amintiri. Totul rămăsese aproape neschimbat!

Peste doar câteva minute, băteau deja, cu inimile strânse atât de teamă, cât și de emoție, la ușa casei în care nu o dată li se oferise adăpost.

Când Christa Bietmann deschise ușa, bucuria revederii luminează instantaneu atât chipul gazdei, cât și fețele soților McCallum. Ochii Christei și ai Sabine se umplură imediat de lacrimi. Tad privea totul de la distanță, cu o încântare similară celei pe care o simțise bunicul său atunci când asistasese la discuția plină de spiritualitate frățească dintre cei ce îl aduseseră aici.

Ce poate fi mai plăcut ochiului decât comuniunea spirituală dintre fiii și fiicele lui Dumnezeu? Fire cărunte, fețe brăzdate de riduri și inimi în care, chiar dacă li s-ar fi adăugat încă treizeci de ani de viață, iubirea ce strălucea acum în ochii umeziți de lacrimi ar fi rămas la fel de puternică.

— Vai, ce-o să se bucure Udo! exclamă Christa. Ne-am rugat Domnului să treceți și pe la noi.

— Ați primit scrisoarea? întrebă Matthew.

— Da, acu-s două săptămâni. De atunci n-am mai avut stare, zău așa!

— Unde-i Udo?

— Pe câmp, răspunse Christa, arătând cu mâna spre terenul din spatele casei.

Din depărtare răzbea hurea tractorului. Privind în direcția indicată de Christa, îl zăriră pe soțul ei arând un lan de ovăz secerat de curând.

Sabina o urmă pe Christa înăuntru, iar Matthew și Tad ocoliră hambarul din cărămidă de lângă casă și o luară

peste miriște. Când, într-un târziu, îi observă traversând brazdele, recunoscându-l pe Matthew, bărbatul care conducea tractorul opri brusc motorul și, în clipa imediat următoare, sări din cabină și o luă la fugă spre ei. Udo și Matthew căzură unul în brațele celuilalt și Tad asistă la un nou șuvoi de lacrimi, ce curgeau și de astă dată fără pic de sfială, chiar dacă erau vărsate de doi bărbați.

Tânărul lui suflet creștea de bucurie să vadă cât de iubiți erau părinții lui de cei ce îi cunoșteau cu adevărat – de cei ce îi cunoșteau sufletește.

Urmară prezentările, însoțite de zâmbete, exclamații de încântare și o călduroasă strângere de mână.

Peste o jumătate de oră, oaspeții erau așezați la masa din modesta bucătărie a soților Bietmann, pe scaune simple de lemn, bând cafea și ciugulind pateuri cu carne. Fie că trăia în est ori în Vest, fie că era înstărită ori ba, nu se pomenea gospodină germană care să nu aibă câteva bunătăți puse deoparte pentru musafiri neașteptați. Și cum acești musafiri fuseseră așteptați cu mare emoție și nerăbdare, de astă dată pateurile fuseseră pregătite într-o cantitate mai mult decât generoasă.

Reîntâlnirea dintre cei patru a fost una bogată spiritual și încărcată de bucurie. Printre zâmbete și lacrimi, împletite într-o combinație curioasă, Matthew și Sabina povestiră din nou tot ceea ce li se întâmplase după plecarea lor din Kehrigsburg la începutul lunii septembrie 1962. Tad auzise povestea fugii lor de nenumărate ori, dar parcă niciodată așa cum era povestită acum.

— Sincer să fiu, de-a lungul anilor am mai aflat și eu una, alta despre voi, spuse Udo după ce soții McCallum le povestiră pe scurt despre viața pe care au dus-o după mutarea în Statele Unite. Am reușit să fac rost de câteva dintre cărțile tale – adăugă el, observând nedumerirea de pe fața lui Matthew. Deși ești mai în vârstă decât mine, permite-mi să-ți spun că sunt mândru de tine.

— Mă flatezi, Udo! răspunse Matthew râzând.

Conversația continuă vreme de o oră și jumătate cu aceeași însuflețire și emoție.

— Nu vrem să vă reținem întreaga zi, spuse Matthew în cele din urmă. Știu că sunteți ocupați cu recoltatul, așa că probabil a venit vremea să ne luăm rămas-bun.

Dădu să se ridice, dar Christa și Udo săriră imediat să-l oprească.

— Doar n-aveți de gând să plecați! exclamă Udo.

— Păi, știi și eu...

— Nici să nu vă gândiți la una ca asta! După ce-am așteptat treizeci de ani să vă revedem, doar nu credeți c-o să vă lăsăm să plecați atât de repede!

Matthew pufni în râs.

— Înnoptați aici și petreceți măcar câteva zile împreună cu noi!

— Vă mulțumim, răspunse Matthew. Cunoscându-vă atât de bine, bănuiesc c-ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea ospitalitate. Dar muncile câmpului nu pot să aștepte. N-oi fi eu agricultor, dar atâta lucru tot știu.

— Așa e, dar hrana sufletească este mult mai importantă decât grânele din care se face pâinea necesară trupului. Și-apoi, majoritatea lanurilor au fost deja secerate. Frații mei s-au ocupat de recoltare după ce eu am fost chemat la datorie.

— Ai frați fermieri? întrebă Tad.

— Frați de credință, răspunse germanul. Frați spirituali. Ne ajutăm unii pe alții în cadrul comunității. Când am fost nevoit să plec pentru câteva zile, ei s-au ocupat și de ogoarele mele. Așa că mie nu mi-a mai rămas decât aratul, adăugă el căscând.

— Dar văd că ești obosit, obiectă Matthew. Poate că ar fi mai bine să revenim în altă zi. Vom fi în Berlin...

— Nici vorbă! îl întrerupse fermierul. Nici nu mă gândesc să vă las să plecați atât de repede. În seara asta *veți fi* oaspeții noștri. Nu înțelegi că m-am rugat ani în șir să vă pot revedea?

— Nu eram sigur că am să vă găsesc, râse Matthew. Sunteți singurii prieteni de care am reușit să dăm pe parcursul zilei de azi.

— Sunt convins că și prietenii voștri menoniți sunt nerăbdători să vă vadă, zise Bietmann.

— Știu că suntem în Germania? Întrebă Sabina.

— Glumești? Christa și cu mine am dat fuga la ferma lor de îndată ce am primit scrisoarea. De atunci, aproape că n-a trecut zi fără ca un menonit să nu treacă pe aici ca să ne întrebe dacă avem noutăți. În seara asta ar fi o adevărată onoare pentru mine să vă pot prezenta celorlalți frați din Kehrigburg.

— Noi ne-am simți onorați, răspunse Matthew. Singurul meu regret e că n-am avut posibilitatea de-a vă vizita mai devreme.

— Momentul ales de Dumnezeu nu vine niciodată prea repede sau prea târziu. Este o lecție pe care am învățat-o de multe ori în acest colț de lume. E o vorbă pe care mi-o spun de fiecare dată când simt că-mi pierd răbdarea, când lucrurile nu se întâmplă atât de repede pe cât și-ar dori-o firea mea pământească: *în împărăția lui Dumnezeu, toate se întâmplă la timpul lor*. Voi ați venit acum, deci acesta este momentul potrivit.

— E o vorbă înțeleaptă, care poate preveni luarea unor decizii pripite, comentă Matthew.

— Exact. Este un adevăr cu mii de aplicații. Dumnezeu nu se grăbește niciodată. Planul Lui se împlinește întotdeauna, dar rareori de la o zi la alta.

— Tata obișnuia să spună același lucru, zise Sabina.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, spuse Udo cu evlavie. A fost un om după sufletul lui Dumnezeu.

— Amin, adăugă Matthew.

— Fiica voastră locuiește în apropiere? Întrebă Sabina. Se lăsă tăcerea.

— Girdel... răspunse într-un târziu Herr Bietmann, nu... nu mai e alături de noi.

Sabina nu mai puse alte întrebări. Dacă așa o vrea Dumnezeu, avea să afle mai multe la momentul convenit.

— Și cum e viața voastră acum? se interesă Tad, incapabil să își țină prea mult timp în frâu curiozitatea de jurnalist. Situația s-a îmbunătățit acum, că Estul și-a dobândit libertatea?

Bietmann rămase un răstimp îndelungat adâncit în gânduri. Într-un târziu, oftă adânc și zise:

— M-am întrebat adesea ce i-aș spune unui occidental, dacă aș avea libertatea de a-i explica situația noastră în profunzime.

— Ei bine, acum ai, spuse Tad.

— Lucrurile pe care le am eu de spus nu sunt cele pe care se așteaptă să le audă un american.

— Perfect. Nu te-aș fi întrebat dacă n-aș vrea să știu ceea ce crezi cu adevărat. Știu care sunt impresiile părinților mei de când am ajuns în Germania. Acum vreau să le aflu pe ale tale.

— E un jurnalist în devenire, explică Matthew zâmbind, înarmat cu toată curiozitatea necesară pentru a săpa dincolo de aparențe.

— Asta mi-e deja cât se poate de clar, răspunse Udo.

— Și nu vreau să iau de bună versiunea dată de ziare, adăugă Tad. Vreau să aflu care este opinia *ta*.

Bietmann aruncă o privire spre Matthew și Sabina. Aceștia încuviințară din cap, încurajându-l să vorbească fără ocolișuri.

— Atunci am să-ți spun, băiete, cum văd eu lucrurile.

Preț de o clipă se lăsă iar tăcerea, apoi Udo continuă.

— La început, a fost o euforie generală. Călătorii, vizite în Vest, libertatea de a cumpăra produse occidentale la care, cu puțin timp în urmă, nici nu visam, recuperarea terenurilor confiscate – toți erau încântați de schimbare! Erau, în sfârșit, liberi să viziteze coasta Mediteranei, Alpii elvețieni, Franța, Italia – minuni ale Vestului care, deși se aflau la doar patru-cinci ore distanță de noi, ne fuseseră

inaccesibile până atunci. Nici nu-ți poți închipui ce lucru neprețuit este libertatea pentru cei cărora le-a fost refuzată o viață întreagă. Libertatea de a călători, libertatea de exprimare, libertatea religioasă, libertatea presei, drepturile de proprietate privată – toate aceste libertăți dobândite după 9 noiembrie 1989, când a căzut Zidul Berlinului, au fost și sunt în continuare de-a dreptul neprețuite pentru toate națiunile fostului bloc răsăritean.

— Totuși, după tonul vocii tale, înțeleg că lucrurile nu se rezumă la atât, spuse Tad când Bietmann făcu o pauză.

Stăpânul casei zâmbi.

Așa este. Ai perfectă dreptate. Euforia nu a durat multă vreme. Imediat după reunificare au apărut îndoielile și chiar unele regrete. În cazul confrăților noștri din Vest, îndoielile erau legate mai ales de cine are să plătească „nota de plată”. Marca germană este, într-adevăr, cea mai puternică monedă din Europa, dar chiar dacă în viitor o Germanie unită și puternică va putea beneficia de pe urma reunificării și va deveni pentru Europa ceea ce reprezintă Statele Unite în Americi, pentru moment situația nu este deloc ușoară pentru compatrioții noștri din Vest. Impozitele s-au mărit și guvernul a fost nevoit să se împrumute, or aceste lucruri i-au afectat în mod serios pe confrății noștri prosperi.

— Și pe voi nu?

— În cazul germanilor din Est, situația este diferită. La început, în schimbul mărcilor noastre lipsite de valoare, ni s-au dat mărci vest-germane. Toată lumea era extaziată. Dar în curând ne-am dat seama că ne-am bucurat prea repede. Când mărcile primite inițial s-au dus, n-au mai fost altele care să le înlocuiască. Ce e de preferat, ne-am întrebat noi cei din Est în repetate rânduri: să ai bani, cum se întâmpla pe vremea comunismului, dar prea puține mărfuri pe care să îi cheltuiești sau magazine ce gem de mărfuri occidentale pe care însă nu ți le poți permite? Căci în prezent, aceasta este situația în majoritatea țărilor est-europene: oamenii abia de își permit strictul necesar.

— Cum așa?

— Fiindcă economiile statelor estice s-au prăbușit. În cele patru decenii de comunism, toate s-au deteriorat în mod înfiorător – construcțiile, industria, transporturile, mediul, nivelul de trai. Avem șine de cale ferată și macazuri care datează de la sfârșitul secolului trecut. După al Doilea Război Mondial, sovieticii au dezafectat cele mai bune fabrici est-germane și au subtilizat toate utilajele. Apoi au pângărit pământul. Toate râurile și apele subterane sunt îngrozitor de poluate. În unele păduri, copacii își pierd frunzișul cu mult înainte de sfârșitul verii. Aerul e plin de sulful emanat la arderea cărbunilor. Fluviul Elba e plin de plumb și de pesticide. Sovieticii au devalizat și și-au bătut joc de toate țările aflate sub ocupația lor. Capitalismul și economia de piață sună bine pe hârtie și toți est-europenii și-au dorit să trăiască în democrație. Dar, în realitate, acestea i-au aruncat pe cei mai mulți într-o sărăcie lucie. După instaurarea sistemului liberei inițiative, magazinele și comerțanții au putut să își stabilească singuri prețurile. Și astfel, dintr-odată, totul a devenit de zece sau chiar douăzeci de ori mai scump decât era înainte. Toată lumea a fost șocată. Produsele de bază, pe care, până mai ieri, le putuseră cumpăra fără probleme, deveniseră brusc inaccesibile din cauza prețului exorbitant. În Cehoslovacia lucrurile stau chiar mai rău de-atât. Acolo se vorbește de catastrofă, tragedie și haos. La fel s-a întâmplat și în Rusia anul acesta, în ianuarie, când Elțin a pus capăt politicii de intervenție a Statului în controlul prețurilor. Lumea abia de-și mai permite să cumpere alimentele de bază – pâine, lapte, carne. Fructele proaspete au devenit un adevărat lux. Iar prețul carburanților e atât de mare, încât oamenii nu-și mai permit să călătorească, chiar dacă acum sunt liberi să meargă unde vor.

— E vorba doar de creșterea prețurilor? Cu timpul fără îndoială că prețurile se vor stabili.

— Da, încep deja să se stabilizeze. Dar o problemă și

mai mare și din ce în ce mai răspândită o reprezintă șomajul. În unele orașe există o rată a șomajului de 70-80%. Nici nu-ți poți închipui câte ramuri ale economiei au dat faliment. Aproape toate fabricile din RDG au fost închise. Nu aveau cum să concureze cu Occidentul – și în niciun caz cu RFG. În medie, un muncitor est-german produce doar 25% din producția realizată de un confrate vest-german.

— Bine, dar nu există ajutor de șomaj? Germania de Vest nu a luat nicio măsură în acest sens?

— S-au alocat niște fonduri. Dar acestea au fost puține și sunt deja pe terminate. Pe lângă costurile uriașe necesare pentru reconstruirea Germaniei de Est, noul guvern ar da faliment dacă ar trebui să ofere, pe deasupra, și indemnizații pentru șomeri. Totuși, est-germanii se consideră norocoși că a existat o Germanie de Vest cu care să se reunească. Economia germană probabil că se va reface în câțiva ani, maxim într-un deceniu, două. Pentru toate *celelalte* state est-europene însă, tranziția va fi mult mai îndelungată – vor trece, probabil vreo două generații până când se vor reface complet. Declinul economic continuă și toate aceste popoare se luptă pentru supraviețuire. Da, ne-am dobândit libertatea, dar ne confruntăm cu greutăți financiare enorme. Chiar dacă RDG a fost cel mai puternic stat din blocul comunist, nu suntem nici pe departe în stare să concurăm cu Occidentul. Iar țări precum Rusia, Cehoslovacia sau Bulgaria se află într-o situație și mai precară.

Bietmann făcu o pauză, răstimp în care cei trei oaspeți ai săi cugetară adânc la cele auzite. Sabina era cea mai afectată de cuvintele lui, căci era vorba de meleagurile ei natale.

— Regiunea aceasta este cunoscută și acum drept Germania *de Est*? Întrebă Tad.

— Denumirea oficială este „*Die fünf neuen Bundesländer*”...

— Cele cinci noi landuri federale, murmură Matthew în engleză.

— Dar, continuă Udo, adevărul este că da, mulți îi spun și acum *Ostdeutschland*.

— Și cum reacționează oamenii la toate aceste schimbări? Întrebă Matthew după un moment de tăcere.

— Sentimentele sunt mixte. Lumea se bucură că ne-am dobândit libertatea, dar confruntarea cu greutățile aduse de ea reprezintă o luptă zilnică pentru marea majoritate. Se spune că în prezent est-germanii se află într-o stare maniaco-depresivă. Uneori există răbufniri de furie chiar și împotriva noului nostru guvern, din cauza noilor reglementări, din cauza pierderii locurilor de muncă, din cauza noii birocrății. Libertatea pe care am dobândit-o este, în mare parte, o libertate de care se pot bucura doar cei groși la pungă. Oamenii sunt foarte dezamăgiți.

— Sunt convinsă că le este foarte greu să se adapteze la noile condiții de viață, murmură Sabina.

— În prezent, doar o treime din populația est-germană trăiește mai bine decât trăia înainte de căderea Zidului, continuă Udo. Unii chiar își doresc ca zidul să nu fi căzut deloc.

— Nu pot să cred așa ceva! exclamă Tad.

— Și totuși, este adevărat. Oamenii sunt atât de descumpăniți și de dezorientați, încât nu e de mirare că există câțiva care consideră că înainte viața, chiar dacă nu era trăită în libertate, era măcar mai ușoară. Mai previzibilă.

— Dar spuneți-mi, vă rog, că aceștia constituie doar o minoritate restrânsă!

— Așa este. În general, suntem cu toții foarte mulțumiți de schimbare. Doar că voiam să știi că există și excepții.

— Și cum o duce în prezent biserica? Întrebă Matthew.

— Efectele tranziției sunt, și în acest caz, mixte. Noi, cei din RDG, ne-am bucurat mereu de o relativă libertate religioasă, chiar dacă, înainte de căderea Zidului, se mai întâmpla să fim hărțuiți și priviți cu suspiciune. Acum

această libertate este și mai mare, dar mulți se confruntă cu probleme financiare atât de grave, încât nu mai sunt în stare să se gândească la cele spirituale.

— Despre creștinii din restul Europei de Est știi ceva?

— Situația copiilor lui Dumnezeu este, în general, înfloritoare, deși multă vreme cei din țările estice au fost nevoiți să-și practice credința în condiții dintre cele mai primitive. Spre deosebire de RDG, în Rusia, bunăoară, adevărata biserică a trebuit să funcționeze clandestin. În Cehoslovacia, tinerii sub vârsta de optsprezece ani nu aveau voie să meargă la biserică – asta deși mersul la biserică nu era, practic, interzis de lege. Totuși, dacă încălcau această lege nescrisă, își pierdeau privilegiul de a face studii superioare. Așa că, deși acolo nu a existat o biserică secretă propriu-zisă, prețul pe care trebuia să îl plătești pentru credință era, totuși, extrem de mare. Creștinii din RDG și din Polonia s-au confruntat și ei cu greutăți similare.

— Și care este acum situația în Germania de Est? Întrebă Matthew. Cum o duce comunitatea voastră?

— Nu putem decât să fim recunoscători, răspune Udo. Dumnezeu este bun, iar acum, când nu mai trebuie să ne temem de persecuții din partea autorităților, numărul celor ce răspund la chemarea Domnului crește pe zi ce trece. În plus, în această regiune, lumea o duce bine și din punct de vedere financiar. În baza unui decret emis în iulie 1990, toate terenurile confiscate de comuniști după 1949 au fost retrocedate proprietarilor de drept. Și cum multe dintre fermele din zonă, printre care și a noastră, sunt proprietăți strămoșești, acum avem din ce să ne câștigăm traiul. Utilajele noastre sunt vechi și banii puțini și acum, dar ne ajutam unii pe alții și putem să ne cultivăm pământurile ca să avem ce pune pe masă. Munca cinstită, în sine, aduce multe satisfacții.

— Bine, dar odată cu eliberarea națiunii, n-a avut loc și o trezire spirituală? Întrebă Tad.

— În prezent se desfășoară o activitate spirituală bogată, ce-i drept, dar nu cred că putem vorbi de o trezire la nivel național. Viteza nebună cu care se transformă întreaga societate, din Berlin și până la Moscova, are și numeroase dezavantaje. Unul dintre ele îl reprezintă noianul de reviste, cărți și filme pornografice care au apărut brusc la fiecare colț de stradă. De la o zi la alta, blestemul decadenței occidentale și-a pus amprenta pretutindeni.

— Înainte nu se vindeau astfel de publicații?

— Nu, erau cenzurate de comuniști.

— Din motive morale?

— Ei, aș! Comuniștii au interzis comercializarea materialelor pornografice doar pentru că nu voiau ca ele să distragă atenția oamenilor de la obiectivele lor socialiste. Chiar și în materie de religie, libertatea politică nu aduce întotdeauna *viață*.

— Mă tem că nu înțeleg.

— După prăbușirea comunismului s-a creat brusc un vid spiritual. Ideologia care a guvernat întreaga societate a dispărut peste noapte, iar acum edilii orașelor, liderii guvernamentali și directorii școlilor caută cu mare zel ceva cu care s-o înlocuiască. Se roagă de pastori și de mireni calificați să predea învățăturile creștine și Biblia în școlile publice.

— Pare o idee minunată, spuse Sabina.

— Problema e că primele care au sărit să dea curs invitației au fost sectele. Acestea au fost mai rapide și s-au folosit primele de nou-creatul vid spiritual. Prin urmare, acum principalii profesori sunt sectanți sau reprezentanți ai unor grupări religioase minoritare și bineînțeles că foștii comuniști habar nu au de falsitatea învățăturilor acestora. Iar, între timp, aceste culte și secte și-au întins mrejele asupra întregii societăți. Mulți oameni care până acum n-au pus piciorul într-o biserică sunt dornici să afle mai multe despre religia creștină. Vor să afle ce au pierdut în toți acești ani. Și asta îngreunează și mai mult eforturile noastre

de evanghelizare. Din cauza unei mărturii mincinoase primită anterior de la reprezentanții unei secte, mulți ne privesc derutați atunci când le spunem adevărul. Ba mai rău, atunci când mergem din casă în casă, există și oameni care nici nu vor să ne asculte, fiindcă sunt sătui de metodele agresive de convertire practicate de sectanți. Dacă îi abordezi după ce au avut de-a face cu astfel de indivizi, te vor privi cu ochi răi când le spui că ești *creștin*. Și ca să-ți răspund la prima întrebare, există o mare sete de spiritualitate în Est. Doar că, din păcate, aceasta este contracarată de derută și de neliniștea creată de numeroși alți factori ai schimbării.

— Bine, dar persecutarea creștinilor a încetat, nu-i așa? Întrebă Sabina.

— Aici, în RDG, a încetat. Totuși, contactele mele din Cehoslovacia îmi spun că acolo, în unele cazuri, lucrurile stau chiar mai rău decât înainte. Comuniștii din garda veche se folosesc de schimbări în propriul avantaj, uneori vărsându-și mânia pe creștini, biserici și pastori. Toți cei aflați acum la putere – și asta este valabil pentru toate țările est-europene – sunt foști comuniști. Retragerea lor din Partidul Comunist a fost una dictată de circumstanțe și nicidecum de o schimbare a modului lor de gândire. Mulți dintre polițiștii și înalții funcționari ai fostului regim sunt încă la putere – ei sunt profesorii, demnitarii și directorii cu care avem de-a face în ziua de azi. Noi, cei din Germania de Est, am fost mai norocoși, dar viața creștinilor din alte țări nu a devenit mai ușoară așa, peste noapte. Nu de puține ori se întâmplă ca donațiile primite din Occident să nu ajungă la cei ce au cea mai mare nevoie de ele. Bibliile și cărțile creștine trimise la Praga și în alte mari orașe au fost acaparate de lideri ai cultelor majoritare, care le-au vândut apoi la prețuri exorbitante. Am auzit, de pildă, că o Biblie cu coperti necartonate s-a vândut la Praga pentru echivalentul a 150 de mărci germane. Și comunitatea noastră a primit literatură creștină, pentru care îi mulțumim lui Dumnezeu.

Dar de obicei occidentalilor care fac astfel de donații nu prea le pasă ce se întâmplă cu conținutul coletelor după ce le livrează și pleacă acasă. Chiar și așa, există foarte mulți tineri dornici să îmbrățișeze cariera preotească și din ce în ce mai mulți est-europeni se întorc, într-adevăr, spre Cristos.

— Spuneai că, în cadrul comunității voastre, lucrurile merg bine.

— Da. Mulți localnici se confruntă cu probleme financiare și sunt cuprinși de deruta și frustrarea de care vă vorbeam adineauri. Totuși, din punct de vedere spiritual, norul fricii de a fi creștini practicanți a fost ridicat de deasupra noastră și asta e o adevărată binecuvântare. Acum, delectându-ne, să zic așa, cu darul libertății, ne întâlnim, chiar dacă nu în mod oficial, de mai multe ori pe săptămână. Am să le dau imediat de știre celorlalți săteni că în seara asta veți lua și voi parte la întrunire.

Matthew aruncă o privire spre Sabina.

— Rămâneți la noi în noaptea asta, repetă Christa.

Matthew și Sabina se priviră din nou, apoi se întoarseră spre Bietmann, ridicară din umeri și, zâmbind radioși, încuviințară din cap.

Comuniune spirituală

În seara aceea Matthew, Sabina și fiul lor au luat parte la un act de profundă comuniune spirituală, cu totul diferit de orice altă întâlnire religioasă la care participaseră vreodată, la care au fost tratați ca niște oaspeți de cinste.

Pe Sabina, amintirea vremurilor de odinioară și a anilor de dinaintea minunatei zile a reîntâlnirii cu Matthew o copleși cu o intensitate pe care n-ar fi putut-o înțelege pe deplin nici soțul și nici fiul ei.

Își petrecuseră restul după-amiezii plimbându-se pe afară, observând cu mare interes diferențele dintre condițiile de trai din Est și cele din Vest. În timp ce Matthew și Tad au făcut ocolul fermei împreună cu Udo, soția acestuia i-a povestit Sabinei, printre lacrimi, despre dureroasa pierdere a fiicei lor și despre oportunitatea de slujire care li s-a arătat după aceea.

Seara, după cină, se înghesuiră toți cinci în micul automobil al fermierului și merseră cale de doi-trei kilometri până la casa unde avea loc adunarea. Cei trei membri ai familiei McCallum simțiră căldura sufletească de cum pășiră înăuntru.

— Udo! strigară imediat mai multe voci.

Urmară străngeri de mână, îmbrățișări, băți prietenești pe umăr, prezentări, cuvinte de bun venit, noi străngeri de mână și încă un val de zâmbete prietenoase și un șuvoi de urări de bine. Când reieși că printre cei prezenți se aflau și câțiva menoniți din comunitatea care îi adăpostise cu ani în urmă pe Matthew și pe Sabina, bucuria și entuziasmul întâlnirii se amplificară și mai mult.

În mijlocul agitației, Tad observă cum un bărbat îl trage pe Udo la o parte și îi șoptește ceva la ureche. Bietmann se întunecă brusc la față și îi răspunse în șoaptă. La urechile lui Tad nu ajunseră decât câteva cuvinte:

—... Dumnezeu e mare... trebuie să ne rugăm... E un moment hotărâtor...

Celălalt bărbat spuse din nou ceva. Bietmann aprobă din cap.

— Poate... în curând... fu tot ce auzi Tad, fiindcă în momentul imediat următor părinții săi îl luară de braț să îl prezinte prietenilor menoniți.

Majoritatea celor prezenți erau îmbrăcați în haine simple de lucru. Bărbile, acoperămintele capului și ținuta unora dintre ei indicau apartenența lor la comunitatea menonită, dar fără a crea o notă distinctă de restul adunării. Ulterior Bietmann le-a explicat celor trei invitați că mica lor frăție cuprinde, de asemenea, catolici, bapțiști, luterani, vreo doi adventiști și o duzină de nou-veniți care nu păreau să aparțină vreunei confesiuni anume.

— Suntem un grup mixt, eterogen de oameni care cred în Iisus, le spusese el. Fără nume și fără afiliere la vreo biserică. Un grup în care oricine este bine-venit, indiferent de confesiune... dacă are vreuna!

— Primiți și necredincioși printre voi? Întrebă Tad.

— Bineînțeles! răspunse Bietmann. Cum altfel crezi că se explică acest entuziasm spontan? La întâlnirile noastre participă întotdeauna și oameni care nu cred în Dumnezeu. De fiecare dată când ne adunăm, există nou-veniți – prieteni, vecini etc. Entuziasmul împărtășirii credinței noastre este de-a dreptul molipsitor. Oamenii pe care i-ați cunoscut în seara aceasta se roagă toată ziua pentru cunoscuții pe care speră să îi poată ajuta sau să îi aducă la întrunirile noastre. Și cât de mare ne e bucuria când la fiecare întâlnire – în fiecare săptămână... în fiecare zi chiar! – vedem că rugile noastre au primit răspuns! Există astfel de grupuri, tot mai numeroase și mai pline de viață, în toate satele din zonă.

— Obişnuiești să vizitezi și alte frății de acest tip?

— Nu călătoresc foarte mult, răspunse Bietmann, dar uneori sunt nevoit s-o fac. Și pot să vă spun că foarte mulți

încep să îl primească în inimile lor pe Mântuitorul nostru.

— Mă bucur să aud asta, spuse Matthew gânditor, și mai ales să o *văd* cu ochii mei și să fiu aici alături de voi.

După ce se încheiară prezentările și Bietmann explică pe scurt cine erau invitații lui și cum de erau prezenți la adunare, toată lumea începu să cante și o pace plină de evlavie se pogorî asupra spațioasei încăperi. În timp ce cântau, toată lumea se așeză, câțiva pe scaune, iar marea majoritate direct pe podea.

Nu aveau instrumente muzicale și nici cărți de cântări, iar imnurile religioase pe care le înălțau, contrastând cu zarva plină de veselie de la începutul întâlnirii, erau în mare parte unele vechi, în gamă minoră. Totuși, acest fapt nu le știrbea câtuși de puțin intensitatea, căci fiecare voce se ridica în unison cu celelalte, amintindu-i lui Tad de maiestruozitatea unui cor călugăresc străvechi.

Acestea nu erau refrene facile, cântate cu inima ușoară, ci cuvinte de slavă și de mulțumire simțite până în adâncul sufletului și înălțate cu pioșenie de voci grave și solemne. Pe chipurile celor ce cântau se vedeau cutele adânci lăsate de anii de muncă trudnică, greutate și persecuții prin care credința le-a fost încercată, adâncită și confirmată în creuzetul asprului trai dus sub jugul comunist.

Experiența îi mișcă până în adâncul sufletelor pe toți membrii familiei McCallum, deși niciunul dintre ei n-ar fi putut să spună exact de ce. Avea să mai treacă un timp până să înțeleagă pe deplin semnificația acestei seri.

Tad își întoarse privirea spre bărbatul pe care tatăl său ținuse atât de mult să-l revadă, ce stătea acum cu ochii închiși și cânta încetișor împreună cu prietenii lui creștini. Oamenii aceștia, realiză tânărul, plătiseră scump pentru credința lor. Bucuria și entuziasmul exuberant pe care le manifestau acum veneau după ani și ani de încercări și suferințe prin care el, personal, nu trecuse niciodată. Acum înțelegea de ce părinții săi erau, chiar și după atâta vreme, legați sufletește de aceste locuri.

Bietmann era, în mod vădit, un om liniștit, cu un caracter puternic și plin de profunzime, exact așa cum i-l descrisese tatăl său. Tad, care, prin prisma meseriei, era obișnuit să întâlnească tot soiul de oameni, nu putuse să nu remarce, de asemenea, maturitatea spirituală și înțelepciunea cu care vorbea și se comporta acest bărbat.

Udo părea să aibă în jur de cincizeci și opt-șaizeci de ani, dar aparențele puteau fi înșelătoare – în scurta perioadă de timp petrecută în sectorul estic, Tad descoperise deja că aici oamenii păreau mai bătrâni decât erau de fapt, că deznădejdea unei vieți trăite sub opresiune le afectase spiritul, îmbătrânindu-le chipurile înainte de vreme. Prietenul tatălui său nu era pastorul comunității – la drept vorbind, nici nu părea să existe vreun pastor printre ei –, dar era, fără doar și poate, unul dintre liderii ei spirituali.

Într-un târziu, cântarea încetă. Ridicând privirea, Tad văzu că Bietmann și alți câțiva bărbați îl împing pe tatăl său în față. Trezindu-se brusc în fața celor aproximativ treizeci de persoane care îl priveau într-o tăcere deplină, Matthew, luat pe nepregătite, avu nevoie de o clipă pentru a-și aduna gândurile.

— Nici nu știu cu ce să încep, spuse el, cu o ușoară stinghereală în voce. În dimineața aceasta, când am pornit la drum, nici măcar nu eram siguri că îl vom găsi pe vechiul nostru prieten, adăugă el, arătând spre Bietmann. N-am mai fost pe aici de treizeci de ani. Și cu toate astea, am dat de Udo și iată-ne acum înconjurați de o mulțime de noi prietenii! Știu că sunt în asentimentul soției și fiului meu când spun că ne simțim extraordinar de binecuvântați să putem fi aici, în mijlocul vostru, și vă mulțumim că ne-ați primit cu inimile deschise. Sper și mă rog să găsim o cale de a ne exprima recunoștința și iubirea în scurtul răstimp pe care îl vom petrece împreună.

Elucidarea misterului

Moscova

Telefonul îl luă prin surprindere pe fostul agent KGB.

— Nu mă așteptam să mă cauți chiar atât de repede.

— Ne putem întâlni undeva? Întrebă Blue Doc.

— Unde anume?

— Tu ești cel urmărit. Alege tu locul și eu am să fiu acolo. N-o să-ți vină să crezi ce am descoperit.

— În regulă, stai să mă gândesc puțin.

Rămase tăcut preț de o clipă, apoi îi comunică fostului său adversar locul de întâlnire.

— Voi fi acolo peste o jumătate de oră, răspunse Blue Doc, după care puse receptorul în furcă și se uită încă o dată la incredibilul dosar pe care îl ținea în mână.

Îi fusese livrat în urmă cu o oră. Cum de reușise femeia să pună mâna pe el și cum i-l pasase lui lasceak, nu știa. Și nici nu-l interesa! Important era că îl avea, asta era tot ce conta.

Simțea că-i zbârnâie creierul. Avea încă dubii în privința rusului. Dar, așa cum îi spusese și lui, îi era dator. Și își dăduse cuvântul.

Peste treizeci de minute, cei doi agenți erau așezați unul lângă altul la adăpostul umbrei unui pod puțin circulat construit peste un afluent mai mic al râului Moscova. Pentru binele amândurora, ceea ce aveau de discutat nu trebuia să ajungă la urechile nimănui.

— Am avut dreptate în privința lui Desiatovski? Întrebă Galanov.

— Ai tras lozul cel mare, amice! Dacă poți numi așa o conspirație de a răsturna guvernele din toate republicile sovietice și de a reinstaura o putere de stat unică în CSI.

— Poftim?!

— E totul aici - fiecare detaliu al unei operațiuni menite să mute frâiele din mâinile republicilor direct în mâinile

amicului nostru Bludaiev Desiatovski.

— Incredibil! Se pune la cale un nou... puci? Bine, dar n-are cum să le iasă figura acum când Uniunea Sovietică s-a dizolvat!

— Desiatovski a planificat totul până în cel mai mic detaliu. După părerea mea, nu poate fi vorba decât de o lovitură de stat. Dar poți să te convingi și singur.

Davidson deschise mapa pe care o ținea în mână, scoase mai multe dosare și, sprijinindu-se într-un genunchi, le răsfirea pe jos, în fața rusului.

În timp ce studia dosar cu dosar, îngrijorarea vizibilă de pe fața lui Galanov devenea tot mai adâncă. Când vorbi din nou, tonul vocii sale vădea gravitatea situației.

— Ai dreptate. Toate par să indice că se pregătește o lovitură de stat. Cu toate că, având în vedere schimbările care au avut loc după dezintegrarea Uniunii Sovietice, nu văd cum ar putea s-o scoată la capăt. Totuși, trebuie să recunosc că, în comparație cu ăsta, puciul anterior pare o treabă făcută de amatori. Desiatovski n-a lăsat să-i scape niciun detaliu. Și-a asigurat sprijinul fiecărui segment al societății și al liderilor tuturor republicilor.

— Crezi că el e capul conspirației?

— Cine altcineva ar putea să fie? Nu ziceai că mapa a fost luată din cabinetul lui?

Blue Doc încuviință din cap.

— Citește și asta, spuse agentul CIA, înmânându-i încă două-trei foi de hârtie.

Galanov își trecu repede privirea peste ele, apoi scoase un fluierat prelung.

— Exact ceea ce bănuiam...

— Să înțeleg că nu ești surprins? Întrebă Blue Doc.

— Am intrat la bănuieli încă de când i-am văzut împreună.

— Știam eu că nu e o idee rea să te am drept partener, spuse agentul CIA, zâmbind pe sub mustață.

— Drexler e unul dintre politicienii de vârf din

parlamentul german.

— Și ce urmărește?

— Nu știu exact. E un om influent, șef de partid, lider al opoziției în Bundestag, cea mai puternică figură politică din Germania după Kolter.

— Și l-ai văzut recent în compania lui Desiatovski?

Galanov aprobă din cap.

— După summit.

— Da, îmi amintesc de dezbaterile acelea cu privire la ajutorul la stat. Crezi că există vreo legătură între propunerea de finanțare și conspirație?

— Nu știu. Dar puneau ceva la cale, de asta am fost sigur de cum i-am văzut. De fapt, tocmai ăsta a fost motivul pentru care am început investigația. Asta până n-am fost dat în urmărire. Sunt sigur că m-au mirosit.

Fu rândul lui Blue Doc să scoată un fluierat admirativ.

— Sau, mai bine zis, că i-ai mirosit tu pe ei.

— Cum ai făcut rost de dosare? Întrebă Galanov. Cu toată experiența mea de agent KGB, mă îndoiesc că aș fi putut obține niște informații atât de explozive. Ceea ce avem aici e suficient pentru a le dejuca toate planurile.

— Le-am furat.

— *Tu* le-ai furat... chiar din biroul lui Desiatovski?!

— Ei, nu eu personal. Mi s-a dat o mână de ajutor, să zicem așa.

— Voi, americanii, sunteți de-a dreptul ingenioși! Trebuie să recunosc că v-am subestimat.

— Nu-mi pot asuma toate meritele. Complicii mei au fost ruși get-beget, râse Blue Doc. În meseria asta, succesul depinde de persoanele pe care le cunoști și de informațiile pe care ți le pot procura ele.

— Iar când dai de greu și nu ai *niciun* prieten... ești terminat, spuse gânditor Galanov.

— Să înțeleg că în situația asta te afli tu acum?

Rusul încuviință din cap.

— Ei bine, probabil că, așa cum spuneai ieri, vei putea

să te folosești de aceste informații pentru a ieși din încurcătură.

— Trebuie să acționăm cu grijă... și repede. Având în vedere actualul meu statut de paria, în Rusia nu există nicio persoană căreia aș avea curajul să-i încredințez acest secret.

— Probabil că ar trebui să ne adresăm lui Kolter și celor din Departamentul de Stat, spuse Blue Doc. Ei vor ști ce să facă. Informațiile trebuie să ajungă la Berlin și la Washington.

— Nu ai o linie directă cu CIA? Sună-ți superiorii, sugeră Galanov.

Blue Doc rămase o clipă tăcut, analizând în gând numeroșii factori ai problemei. După ce deunăzi își spusese că toate tensiunile de pe mapamond luaseră sfârșit, iată-l acum în posesia unor informații-bombă și neștiind ce să facă cu ele!

— Tu ești cel ce trebuie să-i dea în vileag, spuse el în cele din urmă.

— De ce? obiectă rusul. Tu îi poți anunța pe americani mult mai repede.

— Dacă informația vine din partea CIA, rușii vor pretinde că SUA încearcă să reia ostilitățile Războiului Rece. Cu contactele din mass-media pe care le dețin, vor putea desființa cu ușurință orice acuzație bazată pe informații furnizate de CIA și nu e exclus să convingă întreaga lume de asta. Nu, informația trebuie să vină din partea ta.

— Hm... înțeleg unde bați, murmură Galanov, aruncându-și din nou privirea peste dosare. Ai dreptate - cu Alekdaniov de partea lui, *nimeni* n-ar putea să-i țină piept.

— Ascultă, ne vom întoarce la biroul meu și vom fotocopia toate dosarele. Tu vei lua originalele, iar mie îmi vor rămâne copiile, pe care le voi da colegilor mei... în caz că tu dai de necaz.

— Ai putea să îi pui imediat la curent și să le spui să nu facă nicio mișcare până când nu dezvălui eu informațiile.

— Dacă ar afla, cei din Departamentul de Stat n-ar putea păstra tăcerea nici preț de o oră. Washingtonul, care pur și simplu nu realizează cu câtă antipatie sunt văzute Statele Unite de aproape tot restul lumii, s-ar grăbi să denunțe public conspirația. Nu, prefer să aștept câteva zile înainte de a lua o decizie.

— Atunci eu va trebui să părăsesc cât mai repede Rusia. În orice caz, fii pregătit. Dacă cei ce mă urmăresc îmi vin de hac, situația va fi în mâinile tale.

— Vrei să te ajut să treci granița? Am contacte.

— Nu, mă descurc singur.

— Cum? Parcă spuneai că nu mai ai niciun contact.

— Nu contează cum. Pentru siguranța ta, e mai bine să știi cât mai puține, răspunse Galanov.

— Dacă zici tu... Dar ești sigur că te vei descurca?

— Am câțiva colaboratori noi, care au planificat deja întreaga operațiune. Dar de îndată ce facem fotocopiile, va trebui să ne despărțim. Nu putem risca să fim capturați amândoi. Nici n-am să mă mai întorc la apartament. Timpul e prea scurt. Voi părăsi Moscova înainte de miezul nopții.

— N-am să fac nimic până nu mă asigur că ai reușit să părăsești cu bine țara sau că, dintr-un motiv sau altul, nu vei putea s-o faci.

— Dacă vezi că lucrurile se pun în mișcare, ia măsuri. Dacă până atunci nu vei fi primit vești de la mine, înseamnă că am fost arestat sau că zac mort pe undeva.

— În regulă, spuse Blue Doc. Pentru orice eventualitate, am să-ți dau numele persoanei mele de contact din Washington.

Scoase un petic de hârtie, notă pe el un nume și un număr de telefon și apoi îi întinse bilețelul lui Galanov.

— Dacă dai de necaz, sună la numărul ăsta și spune parola notată aici. În felul acesta, suntem acoperiți amândoi, în caz că mi se întâmplă mie ceva. Vreau să mă asigur că, orice s-ar întâmpla, măcar *unul* dintre noi va putea lua legătura cu Washingtonul sau cu Berlinul.

Galanov încuviință din cap.

— Totuși, nu cred c-ar fi înțelept să te însoțesc până la birou. Probabil că Desiatovski a pus deja sub supraveghere ambasada americană, în caz că aş cere azil politic.

— Uite, la asta nu m-am gândit. Ai perfectă dreptate. Și-apoi, lumea ar intra la bănuieli dacă am fi văzuți împreună.

Îngândurat, Blue Doc strânse toate hârtiile și le puse la loc în dosare.

— Am să mă întorc singur la birou, voi fotocopia dosarele și apoi ți le voi aduce. Ne întâlnim aici peste două ore.

— De acord.

Se ridicară și își strânseră mâinile cu un aer solemn, fiecare realizând cât se poate de bine că, printr-o ironie a sortii, ajunsese să își încredințeze viața tocmai în mâinile adversarului său de-o viață.

Partea a X-a

Încotro

80

O ultimă trecere în revistă

Moscova

Bludaiev Desiatovski merse cu pas hotărât și un aer plin de importanță pe lângă funcționarii rămași la birou la acea oră târzie, fără să arunce măcar o privire spre confidenta lui, Marta Repninka. Adevărul fie spus, de două zile încoace, femeia tremura ca varga la vederea lui și stătea toată ziua aciuată prin colțurile cele mai îndepărtate ale biroului în speranța că acesta nu va detecta groaza și trădarea ce se citeau în ochii ei.

Mai ales acum, că săvârșise îngrozitoarea faptă!

Pe lângă mânia pățimașă pe care o simțea clocotindu-i în piept împotriva acestei bestii cu două fețe, Marta încerca totodată și un sentiment aproape incontrollabil de groază la gândul că, dintr-o privire, Bludaiev va înțelege imediat ce făcuse. Nu-și dorea decât să se termine odată programul de lucru și să părăsească pentru totdeauna acest birou. Nu se va mai întoarce niciodată aici. Americanul îi promisese că se va îngriji de siguranța ei. Mâine la ora asta va fi... ei bine, nu știa sigur unde va fi, dar aici nici vorbă.

Marta putea sta liniștită. Gândurile ministrului rus al Apărării erau în cu totul altă parte. Acesta păși în biroul său cu un surâs infatuat, apoi închise ușa în urma lui satisfăcut.

Fusese una dintre acele zile când, contrar zicalei, toate îi merseseră *bine*. Ba chiar incredibil de bine! Toate lucrurile păreau să se aranjeze de la sine în avantajul lui.

Astăzi purtase trei discuții importante care, după părerea lui, nu doar că măreau în mod semnificativ șansele reușitei sale finale, ci păreau să genereze și să stimuleze

circumstanțele necesare pentru atingerea scopului său fără ca el să ridice un deget. Lui nu-i va rămâne decât să dea un mic ghiont situației pentru ca evenimentele să o ia pe inevitabilul făgaș spre care se îndreptau deja. Făcând uz de ridicola analogie folosită de paranoicii de americani, el nu va mai trebui decât să dărâme prima piesă de domino și restul va veni de la sine!

Întregul univers părea să conspire la împlinirea destinului său, după cum suna una dintre aiurelile metafizice pe care le îndruga mereu fanfaronul de Drexler.

Erau o grămadă de baliverne, desigur, chit că nu i-ar fi spus-o niciodată verde-n față neamțului. La o adică, va aborda și el același discurs de tip New Age. Asta voiau să audă oamenii – sau, cel puțin, bogătașii nemți și ceilalți indivizi de teapa lor care tăiau frunză la câini cât era ziuica de lungă, zgâindu-se la stele și la cristale și dezbătând astfel de tâmpenii. În privința compatrioților săi nu avea nicio grijă – rușii erau oameni cu picioarele pe pământ, nu credeau în bazaconiile astea așa-zis spirituale.

Totuși, după ziua de azi, aproape că înclina să-i dea dreptate lui Drexler. Mai știi? Poate că neamțul se rugase la vreunul dintre cristalele alea ridicole ale lui și rostise niscaiva incantații care făcuseră ca toate lucrurile să se alinieze scopurilor sale.

Nici n-ar fi putut să viseze la împrejurări mai favorabile! Cutremurul din Azerbaidjan... cine ar fi putut regiza un preludiu mai potrivit? Lucrurile vor decurge de la sine fără ca ei să trebuiască să le creeze în mod artificial.

Și ce noroc cu accidentul petrecut recent la centrala nucleară din Kuibîșev! Nu fusese nici pe departe atât de grav precum cel de la Cernobîl și impactul asupra industriei era aproape nul, dar știrea făcuse ocolul întregului mapamond și toată lumea era alarmată.

Ceea ce se potrivea de minune planurilor sale. O populație nervoasă constituia fundalul perfect. Iar vizita pe care Elțin, Șevardnadze și președinții altor trei dintre cele

mai mari republici stabiliseră s-o facă la reactorul nuclear și apoi la Kirovabad... cădea la țanc, nu alta!

Prima „criză a Comunității Statelor Independente”, așa o numeau – un prilej de a demonstra unitatea existentă între noile republici independente. Un summit menit să arate lumii întregi că liderii fostei Uniuni Sovietice își doresc menținerea relațiilor de armonie și solidaritate între fostele state membre.

Și astfel, la momentul crucial, toți liderii politici vor fi plecați, înlăturase îndoielile Donețkului la Budapesta. Aproape toate breșele planului fuseseră astupate. Chiar dacă două-trei republici mai mici se vor arăta refractare, vor fi luate pe sus de iureșul evenimentelor. Nu-i mai rămânea decât să dea câteva telefoane. O va face la sfârșitul săptămânii și apoi nu va mai trebui decât să aștepte.

Grație atenției arătate grășanei de Repninka, greva sindicatelor muncitorești era deja în plină desfășurare.

Evenimentele se apropiau de apogeu în toate celelalte arene. Până să se dezmeticească lumea, el va fi pus deja bazele unui comitet de urgență ce va ține legătura cu lideri din toate cele opt grupuri vitale – verigi intrinseci puterii – din fiecare republică.

Comitetul format de el va prelua controlul în toate capitalele republicilor. Totul se va petrece fulgerător, înlăturând complet posibilitatea unui eșec sau a unei riposte armate.

Nimeni nu va vorbi de *puci*. O măsură de consolidare a puterii impusă de această tulburătoare și neașteptată situație de criză, așa o va numi când se va duce la postul național de televiziune să anunțe tragicul accident în care și-au pierdut viața mai mulți lideri ai Comunității Statelor Independente. O tragedie în urma căreia liderii din toate domeniile s-au adunat în jurul lui, dedicați menținerii principiilor democratice de independență introduse de acești iubiți conducători răposați.

De noțiunea de *puci* poate că va pomeni doar atunci când le va spune oamenilor că el și cei din jurul său luau deja măsuri pentru a se asigura că nu va exista nicio acțiune de subminare a ordinii de stat, nicio tentativă de *lovitură de stat*, că în fiecare dintre republici totul va rămâne așa cum era înainte și că el și Comitetul pentru Apărarea Comunității Statelor Independente fac tot ce le stă în puteri pentru a preveni preluarea controlului de forțe însetate de putere, dornice să folosească situația de criză pentru atingerea propriilor scopuri necinstite.

Le va spune că vorbise deja la telefon cu președintele american și cu alți lideri mondiali și că-i asigurase că în Comunitatea Statelor Independente domnea calmul și ordinea, că nu existau neliniști sociale, acte de violență sau proteste și că procesul democratizării și al independenței va continua neperturbat în toate republicile suverane.

Ah, mai că nu-i venea să creadă că se va întâmpla cu adevărat! Și va fi chiar mai ușor decât își imaginase.

Poate că ideile lui Drexler despre stele, destin, karma și alinierea forțelor cosmice ascundeau, totuși, un sâmbure de adevăr. Simțea că momentul culminant al destinului său este mai aproape ca niciodată.

Își turnă niște votcă în pahar și se așează la birou, reflectând la evenimentele de peste zi.

De dimineață se întâlnise cu mogulul media Valeri Alekdaniov. Deși, în urmă cu doar zece ani, ar fi fost de neconceput să folosești termenul *mogul* cu referire la un rus, de pe-acum Valeri devenise cu adevărat versiunea rusească a eroului și mentorului său personal Ted Turner, cu care era prieten de ani de zile și împreună cu care întorsese planul pe toate părțile de câteva luni încoace.

Valeri e la fel de însetat de putere ca mine, își spuse zâmbind Desiatovski. Aveau amândoi de câștigat din treaba asta. Alekdaniov va avea controlul total asupra mass-mediei. Desigur că o va face indirect, numindu-l probabil în funcția de ministru, dar efectul va fi același. Alekdaniov va

deține controlul asupra știrilor externe difuzate în țară și a celor interne comunicate agențiilor internaționale și îi va sta în putere să influențeze fluxul informațiilor în avantajul lor. Iar în schimb, Alekdaniiov îi va oferi ceea ce voia el.

Desiatovski se ridică, se duse până la dulapul în care era montat televizorul, îl deschise, introduse în aparatul video caseta pe care o primise în urmă cu două ore și, în liniștea biroului său, vizionă încă o dată materialul regizat de Valeri.

Ce mai, omul ăsta era un adevărat geniu! Problema era că o știa și avea un orgoliu pe măsură.

Iată, deci, buletinul de știri pregătit *în prealabil*, gata de a fi transmis în toată țara și „interceptat” în mod cât se poate de oportun de CNN și difuzat în întreaga lume.

La cererea lui Elțin și a președinților republicilor, iată-l pe el, Bludaiev Desiatovski, plin de siguranță și prestanță, la cârma CSI în absența lor. Faptul că o asemenea cerere nu îi fusese, de fapt, înaintată și că absența lor era una silită, nu era, desigur, menționat. Alekdaniiov montase materialul cu măiestrie, tăind ingenios pe ici și colo, astfel încât niciun cuvânt să nu sune nelalocul lui. Și asta mai ales în cazul interviurilor care însoțeau discursul lui Desiatovski – cu lideri din diverse domenii care declarau că sprijină fără rezerve și încurajează din tot sufletul această măsură provizorie de „consolidare a puterii”.

Printre cei intervievați se numărau lideri parlamentari din toate republicile și toți, fără excepție, îl ridicau în slăvi pe președintele interimar al CSI, Bludaiev Desiatovski.

Oare cum de reușise Valeri să obțină toate aceste interviuri? se întrebă Desiatovski. Multe dintre ele erau realizate cu persoane de care nici nu știuse că ar fi implicate în conspirație. Să fi montat Valeri materialele de așa natură? Era o simplă făcătură? Să se datoreze totul montajului?

Când îl întrebase, Alekdaniiov zâmbise și îi spusese doar atât:

— Secretele meseriei, prietene. Nu e cuminte să pui

prea multe întrebări. Dacă îți divulg chiar totul, *mie* nu-mi mai rămâne niciun as în mânecă.

Mare șmecher!

În orice caz, important era că acest material avea să fie vizionat de milioane, dacă nu chiar de miliarde de persoane. Era atât de impecabil și de credibil, încât nimeni nu va pune la îndoială adevărul afirmațiilor lui. Și asta mai ales după ce vor urmări interviurile realizate deja cu lideri și persoane influente din diverse domenii de activitate, care vor confirma totul. Chiar dacă ar fi intervievați de CNN, rezultatul ar fi același – cu toții vor declara în mod unanim că îl sprijină pe noul președinte al Comunității Statelor Independente și al Comitetului de Apărare.

Desiatovski scoase caseta video, o puse deoparte și introduse în aparat o copie a interviului pe care îl înregistrase pe parcursul zilei și pe care Alekdaniov urma să îl monteze, la momentul oportun, combinându-l cu un material în care vor fi prezentate știrile curente și detalii ale situației. De astă dată Desiatovski se adresa națiunii și lumii întregi, cu o mină gravă, relatând evenimentele care duseseră la această schimbare necesară – evenimente ce nu se petrecuseră încă – solicitată chiar de către Boris, Eduard și președinții celorlalte republici.

Ce mai, suna cât se poate de convingător! Dacă n-ar fi știut cum stăteau, de fapt, lucrurile, aproape c-ar fi crezut-o și el! Valeri avea talentul de a face pe oricine să dea bine în fața unei camere de filmat... și de a modifica, prin montaj, mesajul unui interviu după bunul lui plac!

Momentul crizei – criză ce va impune consolidarea puterii – se apropia vertiginos. În mai puțin de o săptămână, întreaga lume va urmări cele două înregistrări lipite sub forma unui singur material și prezentate ca și cum ar fi fost realizate în iureșul evenimentelor.

Da, lovitura de stat începea deja să se contureze în mod clar.

Fusese o alegere inspirată să îl coopteze din timp pe

Alekdaniov. Cu ajutorul acestui geniu al mass-mediei, va fi floare la ureche să ducă poporul de nas.

Scoase caseta, închise aparatul și, așezându-se la birou, începu să reflecteze la cea de-a doua discuție de peste zi.

Ajunsese la biroul generalului Feodor Șapoșnikov pe la ora două. Kieveanul, de care îl lega o prietenie îndelungată, fusese șeful Statului Major în vechiul regim și, după dezintegrarea Uniunii Sovietice, devenise primul ministru al Apărării din Ucraina. Totuși, renunțase la această funcție pentru a reveni la Moscova și, mai exact, la Kremlin, unde, de șase luni încoace, activa în calitate de comisar militar și persoană de legătură între agențiile militare separate din cadrul CSI Prin prisma noii sale funcții, care prevedea coordonarea relațiilor militare dintre cele cincisprezece republici, Șapoșnikov menținea aproape constant legătura cu Desiatovski și cu liderii militari din celelalte state. Dintre toți, era cu precădere apropiat de subordonații săi direcți din Ucraina, țara sa natală, Uzbekistan și Kazahstan – președinți ai căror țări vor fi cu toții plecați, împreună cu Elțin, să viziteze centrala nucleară.

Rusia și aceste trei republici însumau o populație de peste 235 de milioane de persoane, adică peste 82% din totalul populației din CSI Cui îi păsa dacă Turkmenistanul sau Tadjikistanul, cu cele unu sau două procente ale lor, nu voiau să intre în joc? Principalele patru republici erau suficiente și Șapoșnikov va avea grijă ca liderii militari ai acestora să le urmeze ordinele.

Șapoșnikov, care urcase și el încet pe scara ierarhică în timpul administrației Gorbaciov, era aliatul militar perfect, gândi satisfăcut Desiatovski. La sfârșitul anilor '80, nu ieșise în evidență drept unul dintre susținătorii înfocați ai regimului, astfel încât, după dezintegrarea Uniunii Sovietice, putuse să revină pe scena politică drept un politician moderat, respectat de către occidentali, un reprezentant al „noii clase politice” din Rusia, cum spuneau analiștii americani de la Kremlin. Nimeni nu cunoștea

intențiile și ambițiile ascunse ale lui Feodor mai bine decât vechiul său prieten Bludaiev Desiatovski și, ca atare, kieveanul fusese aproape de la început unul dintre principalii complici ai ministrului.

Preparativele făcute de Șapoșnikov erau la fel de eficiente și de ample ca ale mogulului Alekdaniov. Kieveanul luase în considerare orice scenariu, antiscenariu și contrascenariu posibil. De la generali și până la locotenenți, toți ofițerii – și conduși de ei, toți tinerii recruți – erau pregătiți să intre în acțiune pentru a înlătura neliniștile populației și a grăbi lucrurile. La un semn din partea lui Feodor, mașinăria militară din toate republicile, de la comandanții centralelor nucleare și până la răcani, se vor uni sub comanda lui.

Feodor nu era singurul lider militar care îl susținea. În afară de acesta erau dedicați cauzei încă vreo douăzeci de colonei și doi-trei generali. Unii erau conservatori nemulțumiți care, în adâncul sufletului, nu acceptaseră niciodată reformele, alții – radicali impetuoși, dornici de schimbare. Cu toții, însă, fără excepție, erau dispuși să șteargă cu buretele diferențele ideologice dintre ei și să participe împreună la o nouă ordine mondială și, mai ales, la o nouă ordine *sovietică* în care se vor bucura din nou de putere și prestigiu – chiar dacă va trebui să împartă între ei atât puterea, cât și prestigiul. Planul era ingenios, iar implementarea lui – sigură.

Ministrul Apărării recapitulă în minte detaliile militare.

Era de o importanță vitală ca, în momentul loviturii de stat, să poată comunica simultan cu toți subordonații din pozițiile-cheie. Ceea ce probabil că nu va fi deloc ușor. O altă problemă delicată era felul în care va porționa ulterior puterea.

Trebuia să se asigure de sprijinul ziarului „Pravda” și al agenției de presă Tass, deși probabil că Alekdaniov se va putea ocupa singur de asta. Nicio operațiune de o asemenea amploare nu e lipsită de complicații... și de

riscuri.

Gândurile îi zburară la ceilalți jucători-cheie ai planului său. *Puciul din interior*, așa îl numea. Gunder Haslack, directorul Băncii Comunității Europene și președintele cartelului bancar internațional cu sediul central la Haga și un important centru operațional la Geneva, îi va atrage de partea lor pe liderii financiari din Europa și va preveni instalarea panicii pe piața bancară.

La New York îl aveau pe Carter McPherson, iar la Tokio – pe I lawasaki Nakasone. Ambii vor fi intervievați „în direct”, ocazie cu care vor declara că nu se anticipau fluctuații majore nici pe Wall Street, nici la bursa japoneză. Activitatea de pe piața bursieră se desfășoară normal, vor spune ei, ba chiar pare să fi luat avânt după difuzarea ultimelor știri.

De fapt, grație lui Alekdaniov, acele interviuri fuseseră deja înregistrate și se aflau în prezent la montaj. În mai puțin de douăzeci și patru de ore vor fi gata să fie difuzate în cadrul buletinelor de știri din toată lumea în momentul în care Desiatovski va da undă verde.

Următorul care îi veni în minte fu Valentin Gorbunoviev, președintele Comitetului pentru democratizare și informare – o organizație cu caracter informal menită să asigure comunicarea dintre liderii tuturor fostelor provincii sovietice și să le coordoneze, cu permisiunea lor, desigur, pașii nesiguri spre viitor. Comunicatele pe care le va trimite Gorbunoviev tuturor republicilor – cu scopul de a liniști parlamentele respective și, mai ales, de a le câștiga de partea noii administrații de la Kremlin, asigurându-le că președintele Desiatovski își dorea cu tărie să mențină independența și autonomia provinciilor – fuseseră deja redactate. Această manevră, se va explica ulterior, era doar o măsură provizorie și necesară de consolidare a puterii de stat care nu va pune capăt, ci dimpotrivă, va accelera procesul democratizării.

Bludaiev Desiatovski, se menționa mai departe,

intenționa să facă o vizită în fiecare republică pentru a-i asigura pe toți liderii politici că susține și încurajează direcțiile lor independente, întâi, președintele se va concentra asupra Rusiei, Ucrainei, Uzbekistanului și Kazahstanului, state ai căror președinți au pierit într-un mod atât de tragic. Acesta va lua, desigur, cuvântul la funeralii și se va asigura ca alegerea noilor președinți să se petreacă în cea mai mare regulă. Ceea ce *nu* se preciza în comunicate era faptul că Desiatovski îi alesese deja pe succesorii viitorilor defuncți.

Pe parcursul zilelor de criză se va repeta pe toate căile posibile – în discursurile publice, în interviurile televizate și din presa scrisă, în cadrul întâlnirilor cu liderii străini – că Desiatovski este un politician progresist, care susține republicile și nu își dorește decât să le faciliteze tranziția spre independență, occidentalizare și o economie de piață. Îi abordaseră deja pe Vadim Petrikov, președintele Republicii Moldova, Anatoli Dzasohov, președintele Republicii Belarus, și Evgheni Baramertnikim, președintele Kîrgîzstanului.

Era riscant să cooptezi în plan niște persoane atât de importante. Dar fără riscuri, nu există câștig – și în niciun caz unul atât de mare precum cel ce se contura la orizont. Oricum, toți trei, îl informaseră persoanele lui de legătură, erau nemulțumiți de felul în care merseseră lucrurile în ultimii doi ani.

Erau, ce-i drept, state mici. Dar, din moment ce patru președinți vor fi dat ortul popii și știa că se poate baza pe sprijinul acestor trei, se îndoia că restul s-ar arăta refractari să colaboreze. Între timp nu putea decât să spere că niciunul dintre cei trei președinți nu va divulga secretul înainte de vreme.

Sabotajul planificat la uzina kieveană va duce, fără doar și poate, la un val de proteste muncitorești. Din cauza recentei crize de alimente și a salariilor mici, situația era deja extrem de tensionată, așa că liderul de sindicat

Marktov Bobrikov îl asigurase că, în termen de treizeci și șase de ore, toată muncitorimea din Ucraina va fi în grevă.

Guvernării țării se vor trezi brusc depășiți de situație și intervenția lui va fi pe deplin justificată.

Apropo de asta, trebuia să-i elimine pe Repninka și pe frate-său ca să nu mai rămână nicio pistă care să ducă la el. N-ar fi trebuit să ceară ajutorul unei angajate. A fost o greșeală de amator... dar se putea remedia cu ușurință.

Cu câteva ore în urmă avusese cea de-a treia întâlnire importantă de peste zi, cu ministrul Transporturilor, Nursultan Hasbulacek, și magnatul Max Harmin. Întrucât distribuția mărfurilor și a alimentelor era o problemă cu care rușii se confruntau de ani de zile, cei trei nu fuseseră niciodată nevoiți să se întâlnească în secret. Propunerile lui Harmin de a introduce în CSI tehnologie americană, franceză și japoneză și de a ajuta la modernizarea sistemului de transport rus pentru a face posibilă implementarea reformelor considerate necesare de către Desiatovski - toate aceste discuții fuseseră consemnate. Marele public nu avea însă habar de amploarea planurilor dezbătute de cei trei odată ce ușile fură închise și discuțiile „oficiale”, lăsate deoparte.

Parcursese încă o dată în minte numele tuturor jucătorilor principali, cu gândul la anii de preparative, la colosala muncă din spatele operațiunii, la toți informatorii plasați strategic cu mult timp înainte. Asistase, așteptând momentul potrivit, la succesul lui Gorbaciov și apoi la căderea lui din grațiile poporului. Așteptase ani la rând, urzind încet acest plan genial ce cuprindea persoane de la cel mai jos până la cel mai înalt nivel.

Dădu satisfacut capul pe spate și goli dintr-o înghițitură votca rămasă în pahar.

Sub conducerea lui, Rusia își va redobândi măreția de odinioară. Rușii nu vor mai muri de foame. Le va reda speranța și pofta de viață. Ah, poporul îl va adora!

Adună notițele cu privire la discuțiile purtate peste zi, se

ridică și porni încet spre fișierul din lemn de stejar de pe peretele opus. În dreptul cartotecii, scoase cheile din buzunar, introduse una în broască, deschise larg sertarul de sus și, fără să se uite înăuntru, cu mintea aiurea, băgă mâna în locul unde ținea mapa cartonată cu dosarele secrete.

Nu simți sub degete decât câteva plicuri căptușite.

Brusc îl trecu un fior de groază și sângele i se scurse din obraji.

Mapa dispăruse!

O chestiune urgentă

Înnebunit, cu fruntea îmbrobonită brusc de sudoare, Desiatovski scotoci cu degetele tremurânde întregul sertar.

Mapa, ia-o de unde nu-i! Cum de era posibil așa ceva?!

Fără să catadicsească să închidă sertarul sau să adune fișele pe care le aruncase pe jos în panica momentului, Desiatovski se răsucii pe călcâie și, cu groaza întipărită pe față, se năpusti în secretariat, încercând din răspuțeri să ascundă teama cumplită care pusese stăpânire pe el.

În afară de credincioasa lui secretară, toți ceilalți angajați plecaseră deja acasă.

Câteva întrebări puse la repezeală îl asigurară că secretara nu știa nimic. Lucra pentru el de ani de zile și nu era, oricum, îndeajuns de șireată pentru a minți cu seninătate în legătură cu ceva atât de important.

Ignorând privirea ei îngrijorată și întrebările pe care i le puneau femeia alarmată de anxietatea lui, ministrul se întoarse în birou și trânti ușa. Gâfâind, cu pete mari de sudoare formate la subsuorile cămășii groase, se prăbuși pe scaun și rămase cu ochii fixați în gol, mut de stupefacție.

Cum de era posibil așa ceva? Cine putuse să se infiltreze în biroul lui?... Și, mai ales, ce era de făcut acum?

Lipsa mapei schimba brusc întreaga situație! Întrebarea era *cine* subtilizase dosarele și dacă acea persoană avea sau nu inteligența necesară pentru a descifra semnificația conținutului lor. Dar oricine ar fi, mai devreme sau mai târziu, tot se va dumiri.

Dacă nu acționau rapid și decisiv, toți acei ani de preparative se vor duce pe apa sâmbetei, iar el va fi condamnat la muncă silnică în ocnele de sare din Siberia! Democrația nu schimbaseră chiar totul.

Se ridică și începu să se învârtă agitat în jurul biroului, de parcă mișcarea ar fi constituit singurul mod de a scăpa

de vertijul care îl cuprinsese.

Cum s-a putut să dispară mapa? Ce să mă fac acum? se întreabă el din nou.

Dar ce mai conta în acest moment *cum* de fusese posibil? Cineva *umblase* la dosarele lui private. Era prea târziu pentru a mai schimba asta.

Întrebarea importantă era... *cine?*

Se așază din nou la birou și își desfăcu cravata și gulerul cămășii de pe-acum aproape learcă de transpirație. *Cine are priceperea, experiența și curajul necesare pentru comiterea unei asemenea fapte?... Cine ar avea de câștigat de pe urma...*

Luminându-se brusc, izbi furios cu palma în masă.

Desigur! Cum de-am putut fi atât de neghiob?

Era clar ca bună ziua! Din ce alt motiv l-ar fi urmărit nemernicul acela de Galanov? Știuse de la bun început că individul era periculos. Ar fi trebuit să pună mai mulți oameni pe urmele lui. Doar un agent KGB ar fi putut să intre și să iasă din biroul lui fără a mișca măcar un fir de praf.

Cei trimiși pe urmele lui Galanov erau cu toții niște imbecili. După ce, acum patru nopți, fuseseră la un pas de a pune mâna pe el, tâmpiții îi pierduseră complet urma!

Situația era clară. Fostul agent *trebuia* să fie găsit și dosarul – recuperat. Cu orice preț!

Înșfăcă receptorul și atacă discul telefonului cu degetele încă tremurânde și o hotărâre plină de venin.

— Bolotnikov, a sosit vremea să intri personal în acțiune, spuse el fără nicio introducere când celălalt răspunse la apel. Atât eforturile oamenilor tăi, cât și ale contactelor mele s-au dovedit a fi insuficiente. A avut loc un furt care ne periclitează întregul plan. Galanov trebuie să fie găsit și redus la tăcere – imediat!

Celălalt puse o întrebare.

— Da, sunt sigur că e vorba de el! tună ministrul.

Bolotnikov mai spuse ceva.

— Or fi ei cei mai buni în domeniu, dar de astă dată au dat greș, răspunse Desiatovski, începând să se calmeze. Individul trebuie eliminat imediat. În momentul de față, dumneata ești singurul în care mă pot încrede. Chestiunea asta nu suportă amânare!

Bolotnikov mai puse câteva întrebări.

— Pare să fie pista corectă... murmură ministrul. Da, vreau să te ocupi personal... Ei, chiar e atât de greu de înțeles, Leonid?! Dacă vrei să avansezi în noul regim, așa cum am discutat, fă-i felul, la asta mă refer!

Desiatovski trânti iritat receptorul și se lăsă pe spătarul scaunului.

Bolotnikov era un om înfricoșător. Dacă nu l-ar fi avut la mână cu dosarul despre trecutul său, s-ar fi temut ca nu cumva să preia e/puterea.

În orice caz, nemilos și lipsit de scrupule, Bolotnikov era exact genul de om de care avea nevoie pentru o asemenea misiune. Dacă și el o dădea în bară, puteau să-și facă bagajele cu toții pentru Siberia!

Știa că mai avea de dat un telefon, dar îi era groază s-o facă. De astă dată va fi mult mai greu. Stătu câteva minute, încercând să formuleze o introducere și gândindu-se la toate întrebările care i-ar putea fi adresate.

În cele din urmă ridică din nou receptorul, formă cu mișcări tăragănite numărul și apoi se lăsă pe spătar, așteptând, fără tragere de inimă, să i se răspundă. Nu, de astă dată nu va fi deloc ușor.

82

Visuri mărețe

Claus Drexler puse pe masă documentul pe care tocmai îl citise, o înștiințare cu privire la ajutorul de stat, se ridică și se îndreptă, cu pas agale și totodată hotărât, spre fereastra biroului său. Aici se opri, trase adânc aer în piept și apoi expiră lent.

Situația stătea să dea în clocot. În curând vor trebui să treacă la acțiune. După cum se arăta clar în înștiințarea care îi fusese livrată în urmă cu doar câteva ore prin curier special din partea cabinetului premierului, Kolter pornea deja la atac, solicitând, după ce reconvocase de urgență Bundestagul, votarea imediată a pachetului de finanțare.

Dar Drexler era pregătit. Își asigurase din timp alinierea factorilor necesari, inclusiv sprijinul lui Gerhardt Werner. Se va folosi de acest prilej ca să-l îngenuncheze pe Kolter inițiind o moțiune de cenzură și ca, în vidul astfel creat, să-ia locul la conducerea țării.

Venise, în sfârșit, momentul mult așteptat!

Proiectul de lege va fi ușor de respins per să se gândească Drexler. Germania acordase deja fostei Uniuni Sovietice mai multe împrumuturi decât își putea permite. În cazul în care celor 250 de miliarde de mărci germane cheltuite pentru reconstruirea fostei Germanii de Est li se va adăuga și masivul ajutor de stat propus de Kolter, trezoreria din Berlin aproape că ar rămâne fără fonduri. Și toate astea doar pentru a sprijini o industrie complet ineficientă, fărâmițată și neomogenă precum cea ex-sovietică, ce habar nu avea cu ce se mănâncă economia de piață. N-ar fi decât bani aruncați pe apa sâmbetei – un munte de bani făcuți cadou fostei URSS pentru simplul motiv că avusese bunul simț de a depune în sfârșit armele și de a admite că sistemul comunist nu funcționează.

Lasă-i pe americani să-și cheltuiască dolarii pe

modernizarea industriei sovietice, pe implementarea de reforme economice, pe crearea unei burse moscovite viabile, care să genereze creștere economică, și pe atragerea de investitori străini în fostele republici sovietice. Acum e drept că americanii dădeau din colț în colț, dar, în cele din urmă, tot ar face-o – asta dacă Germania nu va sări să ducă greul în locul lor! Germanii trebuiau, considera el, să își canalizeze eforturile spre consolidarea unei Germanii unite care, atunci când CSI și toate celelalte state din blocul răsăritean vor fi făcut deja trecerea la un capitalism înfloritor, să poată conduce această alianță prorăsăriteană în cel de-al XXI-lea secol.

Momentul era potrivit, forțele cosmice erau aliniate pentru a-i împlini destinul. Va câștiga această bătălie și, în mai puțin de două săptămâni, va fi noul cancelar al Germaniei.

Ce mai, avea o karmă de învingător! Era, într-adevăr, predestinat să joace un rol decisiv în modelarea relațiilor politice internaționale! Acum nu-i mai rămânea să se ocupe decât de câteva detalii finale, ca totul să fie pregătit atunci când va ajunge la putere. Alianța cu Comunitatea Rusă era de o importanță crucială și la fel de important era să se asigure că sindicatele industriale și militare ale ambelor țări vor acționa simultan.

Kolter era, într-adevăr, un politician redutabil. Dar trecuseră mai bine de zece ani de când era la putere și acest fapt, în sine, îl făcea vulnerabil. Sindromul Thatcher. Indiferent cât de mari ar fi realizările unui politician, după urcuș vine și coborâș; nimeni nu poate rămâne pe culmea succesului la nesfârșit. Kolter realizase multe, dar după atâta timp petrecut în lumina reflectoarelor, sosise vremea ca steaua lui să apună. Acum!

Iar el, Klaus Drexler, era pregătit să treacă la atac. Atâta vreme, desigur, cât rusul putea fi convins să acționeze și el în același timp.

În ochi îi ardea focul aprig al unui destin autoproclamat,

viziunea unui viitor măreț, clădit cu ingeniozitate. Prevăzuse totul încă de acum șapte-opt ani, când, urmându-i lui Cernenko în funcția de secretar general al Partidului Comunist, Mihail Gorbaciov începuse să vorbească de *glasnost* și de *perestroika*. Drexler, aflat pe atunci abia la al doilea său mandat în Bundestag, începuse imediat să caute susținători printre intelectuali și oamenii de afaceri, să se facă plăcut colegilor săi politicieni și, cel mai important aspect, să viziteze tot mai des Uniunea Sovietică pentru a tatona terenul, să zicem așa, pentru a-i cunoaște pe cei aflați la periferia puterii – următoarea generație de lideri – și a le afla calitățile și defectele. Încă de pe-atunci știuse că Boris Elțin reprezenta o forță redutabilă. Dar acesta nu se potrivea scopurilor lui – era prea independent, prea năvalnic, prea lipsit de subtilitate. Totuși, învățase câte ceva atât din relația cu Elțin, cât și din cea cu Gorbaciov. Ambii erau politicieni pricepuți, dar le lipsea viziunea necesară pentru a modela cu adevărat viitorul. Niciunul dintre ei nu putea spera să-i fie alături atunci când el va conduce lumea în secolul al XXI-lea.

Așa că își continuase căutările până la sfârșitul anilor '80, când soarta i-l scosese în cale pe Desiatovski, un politician viclean care nutrea aceleași ambiții nerostite și reciproc avantajoase. Tentativa sovietică de lovitură de stat din 1991 fusese o lecție bună pentru amândoi – învățaseră în acest mod ce greșeli să evite și cât de important era ca toate elementele să fie coordonate concomitent, fără nicio scăpare.

Și în tot acest timp, Drexler își clădise o reputație și o imagine publică de lider vizionar și intelectual rasat, așa cum își imagina că trebuie să fie conducătorul german al viitorului, profitând subtil de pe urma visurilor de odinioară și a speranțelor actuale ale unei națiuni care nu dobândise niciodată cu adevărat prestigiul și puterea mondiale la care năzuise și continua să năzuiască. Devenise purtătorul de stindard al unei noi generații de politicieni inteligenți și

competenți ce se bucurau de o mare popularitate în rândul celor ce uitaseră, în mod convenabil, evenimentele din anii 1930-1940. Împachetate într-o retorică de tip New Age, discursurile pline de înflăcărare în care pleda pentru reafirmarea Germaniei ca putere mondială erau percepute cu precădere în termeni economici. În viziunea lui Drexler, puterea viitorului nu consta în informații sau industrie, cum susțineau mulți, ci pur și simplu în bani. Tehnologia, economia, afacerile, modernizarea și competitivitatea industrială, productivitatea, comunicațiile... toate acestea depindeau de banii pe care îi aveai în bancă. Statul cu cea mai puternică monedă, cu cea mai mare rată a lichidității și cu cel mai mic grad de îndatorare națională le va conduce pe toate celelalte. Or, din aceste puncte de vedere, Germania se afla deja în fruntea tuturor națiunilor.

De îndată ce George Bush a început să vorbească de o nouă ordine mondială, Drexler a prevăzut oportunități atât pentru el, cât și pentru națiunile din fostul bloc răsăritean. Oportunități la care știa că nu se gândește niciun alt occidental. Posibilitățile economice ce se conturau în Est erau de necrezut! Nu-l deranjase să-i lase pe Bush, Gorbaciov, Kolter, Elțin, Mitterand și Major să se bucure o vreme de lumina reflectoarelor. În fond, aceștia nu făcuseră decât să împingă lucrurile în direcția dorită de el. Dar acum răsăriseră zorii unei noi epoci și era rândul lui să își revendice centrul scenei.

În momentul acela reveria îi fu întreruptă brusc de zbârnâitul telefonului.

Lucrurile se precipită

— Drexler? Desiatovski la telefon. Ești sigur că nu suntem ascultați?

— Foarte sigur.

— În regulă, fiindcă ceea ce am să-ți spun este...

Desiatovski nu fu în stare să-și ducă fraza până la capăt.

— Spune odată! se răsti Drexler, impacientat. Ce s-a întâmplat?

— Ceva îngrozitor, îngăimă Desiatovski. Ni s-a înfundat.

— Poftim?!

— Mapa cu dosarele secrete mi-a fost furată din birou.

— Poftim?! tună Drexler. Cum de-a fost posibil așa ceva, imbecilule?

— Uite c-a fost, se oțărî Desiatovski, ofensat de lipsa de respect cu care i se adresase neamțul. Cum de-a pătruns în biroul meu, nu știu, dar dosarul va fi recuperat.

— Știi cine l-a furat?

— Un agent KGB. Vom pune mâna pe el.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Nu-i vom lăsa nicio cale de scăpare.

— Claymore e la Moscova. Am să-i dau ordin să te ajute să rezolvi problema.

— N-am nevoie de ajutor, ripostă rusul. Am oamenii mei. Ne vom descurca și singuri.

— Așa cum te-ai descurcat când hoțul ți-a suflat mapa de sub nas? Nu, insist să colaborezi cu Claymore. Dacă există probleme de securitate, el le va rezolva rapid și eficient.

— Cum îți permiți să îmi vorbești așa? se burzului Desiatovski.

— Dacă ai vreo obiecție, poate că n-ar fi rău să-i spun lui Claymore să se ocupe de *dumneata* dacă tot e în Moscova.

Se lăsă tăcerea, răstimp în care furia celor doi aspiranți

la titlul de lideri mondiali începuse să se potolească.

— Știi ce înseamnă asta, spuse în cele din urmă Desiatovski.

— Trebuie să acționăm imediat.

— Am să iau măsurile necesare de îndată ce încheiem convorbirea.

— Adică?

— Prima piesă de domino. Am să dau câteva telefoane pentru a aranja instigarea grevei sindicale și a protestelor muncitorești. Apoi totul va urma de la sine.

— Pe când e programată vizita lui Elțin și a celorlalți președinți în zonele sinistrate?

— La sfârșitul săptămânii. Săptămâna viitoare CSI va fi deja în mâinile mele. Tu ai grijă să fii *voi* pregătiți.

— Stai liniștit, amice. Voi avea grijă ca totul să meargă conform planului. Îți amintesc că *nu mie* mi s-a furat dosarul de sub nas.

În scurtă vreme, încheiară convorbirea și fiecare se retrase în intimitatea propriilor gânduri.

Desiatovski răsuflă ușurat. O făcuse și pe asta. Ba chiar reușise să nu se piardă cu firea, ceea ce era mare lucru, date fiind circumstanțele. Agitat și încă transpirând abundent, se așeză la birou și își mai turnă niște votcă în pahar.

Între timp, la Berlin, calm, sigur pe el și hotărât, Klaus Drexler rămase nemișcat lângă biroul său – purtase convorbirea stând în picioare – rederulând pentru a suta oară în minte scenariul pe care îl pusese la punct și gândindu-se, în răstimpuri, cât de nătărău era ministrul rus.

Ce n-aș da să mă pot descurca și fără el! își spuse el cu părere de rău. Ei, dar visul său era prea mareț pentru a-l putea realiza fără ajutorul rușilor.

Ce păcat că nu erau toți la fel de competenți ca nemții!

84

Indicii biblice

Moscova

Fizic și mintal, Leonid Bolotnikov întruchipa perfect prototipul rusului robust, calculat și viclean, fidel unei singure cauze – propriei persoane.

Din cauza fostei sale funcții de șef al KGB-ului, acum acesta era nevoit să facă o echilibristică periculoasă pe sârma dintre trecut și viitor. Trebuia să se supună noilor guvernanți și să pretindă că le cântă în strună, fără a-și trăda însă ambițiile personale cu bătaie lungă. Până acum se descurcase binișor. Nimeni nu știa ce părere are, *de fapt*, despre Gorbaciov, Elțin și ceilalți susținători ai reformelor.

Va veni din nou și vremea lui. Până atunci... trebuia să meargă mai departe pe sârmă. Dar, în curând, vremurile aveau să se schimbe. Acesta era motivul pentru care aderase la planul ministrului. Nu că l-ar fi respectat din cale afară pe Bludaiev Desiatovski. Totuși, trebuia să admită că acosta era un demnitar destul de competent, cu țeluri îndrăznețe și multe relații.

Desiatovski avea poziția, contactele și prestigiul necesare pentru reușita unui asemenea plan. Iar, dacă planul lui dădea greș, ei bine, Bolotnikov trecuse prin multe la viața lui și știa cum să iasă basma curată dintr-o încurcătură. Se va achita de sarcina ce-i fusese încredințată și, chiar dacă se va alege praful de lovitura de stat, el tot va ateriza cumva în picioare și va continua să meargă înainte... ascendent.

Asta deoarece Leonid Bolotnikov avea *propriul* său țel – și anume, o nemărginită sete de putere. Și nimeni dintre cei ce îl cunoșteau nu ar fi comis greșeala de a crede că acesta ar fi ajuns deja pe culmea carierei sale politice.

Ecoul pașilor săi răsună puternic pe strada pustie, mărginită de clădiri abandonate. *Ce cartier jalnic*, își spuse

el. *Locul perfect pentru o ascunzătoare.* Asta dacă pista și bănuielile sale se vor dovedi a fi corecte.

E/ așa ar fi procedat. Subordonatul său învățase bine lecția. Și acum iată-l aici, încercând să îl ucidă tocmai pe cel împreună cu care arestase pe vremuri tot soiul de nelegiuiți. Cum se pot schimba lucrurile de la o zi la alta! De ce nu înțelesese Galanov că, pentru a răzbi, trebuia să li se alieze, nu să încerce să-i submineze...

De fapt, realiză el, fostul său subordonat nu prea avusese de ales. Tocmai *e/*, Bolotnikov, fusese cel ce îl denunțase pentru a-și consolida poziția în cadrul noului regim. Totuși, preferase ca, față de Desiatovski, să facă pe neștiutorul. Nu de alta, dar în această parte a lumii, pentru a avansa pe scara ierarhică, trebuia să te asiguri că știi mereu mai multe decât cred colegii tăi – aliați și adversari deopotrivă.

Schiță un zâmbet sardonice. Adevărul fie spus, dacă ar fi fost în locul lui Galanov, și el ar fi făcut exact același lucru – ar fi furat dosarele în încercarea de a-și salva jocul. Da, din anumite puncte de vedere, fostul său subaltern rămânea protejatul lui. Aproape că era mândru de el.

Firește că asta nu schimba cu nimic lucrurile, își zise el când intră în clădirea dărăpănată de la adresa pe care o notase în grabă pe un petec de hârtie. Că se mândrea ori ba cu Galanov, de ucis, tot trebuia să-l ucidă.

În afară de chițăitul de șobolan ce răzbea în răstimpuri din depărtare, coridorul era cufundat într-o tăcere deplină. Bolotnikov înaintă aprinzându-și când și când lanterna, pentru orice eventualitate, deși se îndoia că ar întâlni pe cineva pe aici. Clădirea părea abandonată.

Aerul ce pătrundea prin ferestrele sparte genera un curent slab de-a lungul întunecosului coridor. Podeaua era plină de bucăți de tencuială, căzute din tavan cu cine știe câte luni în urmă. Judecând după aparențe, probabil că nu se mai făcuse curățenie pe aici de cel puțin cinci ani.

Coti și urcă două etaje, scrutând întunericul în

Încercarea de a desluși ce era scris pe uși. Aici, palierele erau ceva mai curate. *Pesemne că mai există câțiva chiriași în dărăpănătura asta*, își spuse Bolotnikov. La etajul trei, se opri și porni tiptil de-a lungul coridorului. Aici trebuia să fie ascunzătoarea lui Galanov. Asta dacă informatorul îi spusese adevărul. Dar, la câți pumni îi administrase, se îndoia că ar fi îndrăznit să-l mintă.

Ce idee ingenioasă! Îl felicită el în gând pe cel pe care intenționa să-l omoare. *Două locuințe separate, la nici doi kilometri una de cealaltă. Iar de una dintre ele nu mi-ai vorbit nici măcar mie, șefului tău.*

Bolotnikov zâmbi din nou, apoi băgă mâna în buzunar și scoase un pistol semiautomat de ultimă generație.

În timp ce înainta în vârful picioarelor, cu lanterna stinsă și arma pregătită, expresia feței spunea totul despre caracterul lui. Ochii mijiți cu care scruta întunericul ar fi fost negri chiar și la lumina zilei, oglindind perfect bezna din sufletul lui. Pieptul lat și brațele musculoase nu fuseseră dobândite prin fapte bune.

Gândurile îi zburară la incidentul din urmă cu treisprezece ani, când nenorocitul de Rostovcev le scăpase printre degete. Cât timp pierduse încercând să pună mâna pe liderul rețelei creștine!

Cu gândul la eșecul de odinioară, Bolotnikov se opri în fața ușii și o izbi năprasnic cu piciorul. Ușa, crăpată în patru, se prăbuși cu un zgomot puternic ce reverberă de-a lungul întregului coridor. Bolotnikov se năpusti imediat înăuntru, cu degetul pe trăgaci.

Privind în jur, realizează că se afla într-o magazie. Era înconjurat de cutii, lăzi și produse de curățenie. Pășind încet printre deșeuri, se îndreptă spre capătul întunecat al încăperii, unde atârna o draperie.

Cu pistolul pregătit, dădu perdeaua la o parte și privi înăuntru. Beznă totală. Ținând în continuare arma cu mâna dreaptă, cu stânga aprinse lanterna. Mica ascunzătoare se umplu brusc de lumină pentru ca în clipa imediat următoare

să se cufunde din nou în întuneric. O privire fusese de ajuns pentru a-și da seama că încăperea era goală. Aprinzând din nou lanterna, Bolotnikov se apropie de șnurul becului care atârna din tavan și trase de el. Becul se aprinse.

Nemișcat, Bolotnikov își roti privirea prin cămăruță. Toate rămăseseră așa cum le lăsase Galanov. Bolotnikov își puse pistolul la loc în buzunar. După aspectul și chiar mirosul acestei încăperi, era clar că nimeni nu mai fusese aici de cel puțin douăzeci și patru de ore. Bolotnikov începu să cotrobăie prin cameră, deschizând câteva sertare și un dulap.

Era, fără doar și poate, ascunzătoarea lui Galanov. Recunoștea hainele, stilul, ba chiar și... mirosul fostului său coleg. Rămăseseră doar ei doi sau mai bine zis, el în persoană și spiritul lui Galanov, încleștați într-o ultimă luptă pentru supremație. Din care el trebuia să iasă învingător.

Va găsi aici ceva, un indiciu care să-l trădeze pe fostul său protejat, bărbatul care stătea între el și următoarea treaptă ierarhică. *Va găsi* ceva ce-l va duce direct la Galanov!

Răscoli vreo douăzeci de minute peste tot, scotocind printre haine, cercetând fiecare petic de hârtie. Într-un târziu privirea îi căzu pe o cărticică parțial ascunsă de cămașa ce fusese aruncată peste ea. Cum de n-o observase până acum? Ei, dar asta conta prea puțin. Înșfăcă intrigat volumul. Era singurul material scris pe care îl găsisese în odăiță și, ca atare, un posibil indiciu.

Volumașul cu coperti necartonate avea vreo douăzeci-treizeci de pagini și părea mai degrabă o broșură decât o carte propriu-zisă. Bolotnikov începu să frunzărească grăbit cărticica. Era scrisă în nemțește. Cunoștințele lui de limba germană erau prea sărace pentru a înțelege despre ce era vorba în text. Părea să fie un soi de broșură religioasă. Titlul, trecut în partea de sus a primei pagini, era *Die Gute Nachricht Nach Markus*.

Ce să caute aici o carte religioasă, scrisă în nemțește?

se întrebă mirat Bolotnikov. *Galanov detestă religia.*

În timp ce răsfoia distrat cărticica, ochii îi căzură asupra unor rânduri ce fuseseră subliniate. Lucrul acesta îi atrase imediat întreaga atenție. Miji ochii și scrută de aproape textul în lumina slabă, încercând să înțeleagă semnificația cuvintelor ce urmau imediat după numărul 6 de la începutul paragrafului... *Aber Jesus sagte zu ihnen: Ein Prophet wird überall geachtet, nur nicht in seiner Heimat, bei seinen Verwandten und in seiner Familie.*

Ce-or fi însemnând cuvintele astea? se întrebă nedumerit Bolotnikov. *Pesemne că e ceva important din moment ce-au fost subliniate.*

Parcurgând încă o dată pasajul, un cuvânt se detașă brusc de celelalte, atrăgându-i atenția. *Prophet* – iată un cuvânt german al cărui înțeles îl cunoștea prea bine!

Gândurile îi zburară într-un trecut îndepărtat, la ziua de care își amintise în timp ce traversa coridorul... ziua în care netrebnicul de Rostovcev îi scăpase printre degete. *Der Prophet* – așa i se spunea lui Rostovcev, în *nemțește*!

Galanov era cel pe care-l trimisese pe urmele lui Rostovcev, până hăt în Berlin, dar nici acesta nu reușise să pună mâna pe liderul religios. Oare o fi păstrat în tot acest timp broșura drept memento al aceluia eșec?

Era îndoielnic. Avea el o senzație... o bănuială... intuiția îi spunea că era vorba de mult mai mult de-atât. De ceva...

Înșfăcă din nou cărticica. Mai erau și alte pasaje subliniate, își aminti el, răsfoind înfrigurat broșura. Iată unul ce părea să fie marcat cu numerele 8:34, orice o fi însemnând asta: ... *Dann nef Jesus die ganze Menschenmenge hinzu und sagte: „Wer mit mir kommen will, der darf nicht mehr an sich selbst denken. Ei muss sein Kreuz auf sich nehmen und mir auf meinem Weg folgen. Denn wersein Leben retten will, wird es verlieren. Aber wer sein Leben für mich und für die Gute Nachricht verliert, wird es retten“.*

Reciti de mai multe ori cuvintele, încercând a le traduce

cu ajutorul brumei de germană pe care o știa... *cineva... să vină după mine... să se lepede... să urmeze... viața o va pierde... din cauza mea...*

Bolotnikov se opri din citit și căzu iar pe gânduri. Dintr-odată, se luminează! Asta era! Desigur! Neghiobul schimbase macazul... devenise unul de-al lor! Vânătorul fusese sedus de pradă!

Imbecilul de Galanov devenise creștin!

Bolotnikov își lăsă capul pe spate și slobozi un hohot de râs. Ei, asta-i bună! Ironia situației era de-a dreptul delicioasă. Șocul schimbării de regim îi luase mințile nenorocitului de Galanov! *Ha, ha, ha!* Situația era de-a dreptul comică!

Brusc, amintindu-și motivul pentru care se afla acolo, Bolotnikov se opri din râs și coborî fulgerător privirea spre cârtică. Dar aceasta nu-i putea răspunde la întrebarea care tocmai îi explodase în creier. Galanov avea dosarele și datoria lui era să-i dea de urmă.

Iar acum știa cum să procedeze. Totul era legat de ridicolul de Rostovcev și clica lui de creștini răsfirați prin toată Europa. Asta era! Galanov încerca să fugă din țară cu ajutorul celor ce își spuneau *Das Christliche Netzwerk*.

În secunda următoare, fostul șef al KGB-ului ieși valvârtej din cămăruță, la fel de zgomotos precum intrase, călcând nepăsător peste ușa pe care o dărmase la sosire. Rețeaua se mișca repede. Nu avea niciun minut de pierdut.

Dosarele poloneze

Leonid Bolotnikov năvăli în biroul său aproape la fel de vijelios cum dăduse buzna în apartamentul lui Galanov cu o oră în urmă.

Se năpusti la cartotecă, deschise fulgerător al doilea sertar, aproape trântindu-l de pământ, și își trecu înfrigurat degetele peste vechile dosare marcate drept „clasificate”.

Aici se aflau toate informațiile strânse de-a lungul anilor despre rețelele creștine, inclusiv dosarele predecesorului său. Douăzeci și cinci de ani de nume, locuri, contacte, spioni, informatori... datând încă de pe vremea lui Nikiforov și Kurdakov. Execuțiile de la botezul din Elizovo... dezertarea lui Serghei în 1971 – toate erau aici!

Câte informații din vechiul dosar mai erau valabile, n-avea cum să știe. În pofida eforturilor depuse, a investigațiilor efectuate și a informatorilor folosiți, nici măcar KGB-ul nu reușise să descopere totul despre vasta rețea creștină și cu atât mai puțin despre cei ce îi ajutau pe fugari. Existau lacune majore.

Cunoșteau câteva puncte de legătură, dar nu pe toate – cele câteva locuri de întâlnire de care aveau cunoștință erau prea puține la număr pentru a forma un fir continuu în ceea ce privește activitatea rețelei și modul său de operare. Chiar și după ce Gorbaciov redusese restricțiile religioase, el continuase să strângă discret informații despre rețea... pentru orice eventualitate. Astfel reușise să mai descopere câteva necunoscute, să mai afle câteva nume. La ordinele sale, în ultimii ani, oamenii lui își concentraseră atenția îndeosebi asupra punctelor de trecere a frontierei care erau, fără doar și poate, de o importanță crucială în această chestiune.

După toate probabilitățile, Galanov încerca să se refugieze în Occident, or ruta cea mai scurtă pentru a

ajunge în Vest era via Polonia, până în Germania. Firește că existau multe alte rute posibile – putea s-o ia spre nord, prin țările scandinave, sau spre sud, prin Turcia, pe coasta mediteraneeană, sau chiar prin Orientul Mijlociu – cine să știe ce avea de gând să facă Galanov cu acele documente?

Totuși, dacă era ajutat de creștini, principala rută pe care o foloseau aceștia în cazul fugarilor ducea întotdeauna spre vest.

Poate că se înșela, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume, în fond, nu putea să se împartă în zece!

Se așază și începu să caute prin vechile dosare, oprindu-se la cel marcat „Puncte de trecere a frontierei în Polonia”. Nu putea decât să spere că Galanov se afla încă pe teritoriul Rusiei. Acesta reprezenta singurul avantaj al faptului că era ajutat de creștini. Deși nu pierdeau timpul, creștinii înclinau să fie extrem de atenți și să-și ia numeroase măsuri de precauție, ceea ce îi încetineea în mod considerabil. Nu era exclus să-i poată intercepta înainte de a trece granița.

Înșfăcă o hartă a regiunii nord-vestice și o desfășură pe masă, aruncând câte o privire asupra ei în timp ce parcurgea dosarul.

Existau trei puncte vamale pentru care era posibil să opteze cei din rețea, își spuse el, trecându-și degetul peste linia de frontieră trasată pe hartă la sud de Kaliningrad până la Liov. Conform vechilor dosare ale KGB-ului, creștinii foloseau punctele de trecere a frontierei din Brest și Przemyśl, dar aveau contacte și dincolo de graniță, unde drumurile fuseseră închise, în Hrodna și la sud Kaunas. Drumul din Brest, pe de altă parte, era deschis.

Bolotnikov scoase din calcul punctul cel mai nordic și pe cel mai sudic. Galanov își dorea, de bună seamă, să părăsească țara cât mai repede și, deci, va opta pentru ruta cea mai directă. Prin urmare, nu rămâneau decât două puncte de trecere a frontierei, din fericire apropiate una de alta, la Hrodna și la Brest. Până una, alta, va lua măsuri

pentru închiderea întregii granițe.

Înșfăcă receptorul și formă numărul ministrului Apărării.

O ultimă misiune

Berlin

În seara zilei de după vizita lui Tad, când auzi un ciocănit insistent la ușă, Lisel alergă într-un suflet să deschidă, în speranța că era chiar prietenul ei american care, pesemne, se întorsese deja la Berlin.

Dar, în momentul în care deschise ușa, cuvintele exuberante de bun venit ce îi stăteau pe limbă îi pieriră pe buze și zâmbetul radios îi pări instantaneu, făcând loc unei vădite surprinderi.

— Horst?!

Fără a catadicsi să îi răspundă cu un zâmbet sau un salut și fără a aștepta vreo invitație, vizitatorul privi agitat în jur și apoi dădu buzna înăuntru, aproape răsturnând-o pe Lisel, cu care era, în mod evident, în relații apropiate.

Până s-apuce gazda să închidă ușa și să îl urmeze înăuntru, vechiul ei coleg se învârtea deja ca un leu în cușcă prin minuscula cameră de zi a apartamentului.

— Poți să-ți iei câteva zile libere?

— Nu știu, răspuse Lisel șovăind. Câte zile?

— Câteva zile... poate o săptămână.

— Nu pot să lipsesc atâta timp de la serviciu.

— E vorba de o misiune importantă.

— Ce misiune?

— S-a ivit o oportunitate de a restabili reputația Alianței.

— Nu... nu înțeleg despre ce vorbești, Horst. Ce poate fi chiar atât de...?

— E o chestie colosală, Lisel, o întrerupse Brandes. Colosală.

— Bine, dar ți-am spus că sunt pe tură.

— Schimbă tura.

— Nu e atât de ușor.

— Dă-ți demisia.

— Ei, zău așa, Horst!
— Îți fac eu rost de un alt loc de muncă.
— Așa, pocnind din degete?
— Ai încredere în mine. Am nevoie de ajutorul tău. E o chestie colosală, ascultă ce-ți zic. Asta e ocazia pe care am tot așteptat-o de a readuce Alianța pentru Libertate în lumina reflectoarelor. Nu a trecut nicio lună de când îmi spuneai că și tu îți dorești același lucru.

Lisel nu răspunse imediat. Își amintea conversația. De atunci părea să fi trecut un an întreg, nu doar patru săptămâni. Atât de multe se schimbaseră între timp... Horst Brandes îi părea atât de diferit acum, când îl cunoștea pe Tad!

Dădu încet din cap.

— Despre ce e vorba?
— M-a sunat o cunoștință.
— Cine?
— Nu-l știi. E implicat într-o misiune importantă și are nevoie de ajutor. S-a oferit să îmi dea patru mii de mărci pentru deranj.

— Și ce te oprește să accepți?
— Tipul spune că, la sfârșit, o să ne putem asuma meritul pentru întreaga tărășenie. Pe el nu-l interesează să culeagă laurii.

— Despre ce lauri vorbești?
— Despre reputația Alianței. Ce, nu ți-s toți boii acasă, Lisel? Ce ai?

— N-am nimic, răspunse Lisel, ușor iritată. Trebuie să fie, într-adevăr, o chestie importantă, dacă zici că știrea va ajunge în presă.

— Va ajunge garantat. Dar nu pot să-ți spun mai multe.
— De ce?
— Fiindcă atâta știu și eu. Contactul meu din Rusia îmi va da mai multe detalii.

— Din *Rusia*?!

— Trebuie să mergem într-un orașel de lângă granița

dintre Polonia și Belarus și să-i așteptăm instrucțiunile. Pașaportul și viza îți sunt încă valabile?

Lisel încuviință din cap, deloc sigură însă că-i surâde ideea unei asemenea deplasări. Colegul ei avea ochii bulbucați și plini de patimă. Nu îl mai văzuse atât de agitat de mai bine de doi ani. Părul îi stătea vâlvoi și arăta ca și cum nu dormise și nu se mai spălase de câteva zile.

— Cine va mai lua parte la misiune? îl întreabă Lisel.

— Nimeni. Vom fi doar noi doi.

— De ce ai nevoie de mine?

— S-ar putea să am nevoie de un șofer.

Lisel îi aruncă o privire pătrunzătoare. Focul pătimaș din ochii lui avea ceva neliniștitor și îi spunea că ar trebui să refuze. Dar Horst și cu ea trecuseră prin multe împreună și, dintre toți, rămăseseră cam singurii membri devotați cauzei Alianței.

Dacă nu îl ajuta ea, nu îl va ajuta nimeni.

Evenimentele iau o turnură tragică

Moscova

Martei Repninka nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la locul ei de muncă. Tot ce își dorea era să plece departe, cât mai departe de Moscova.

Când Davidson o sunase ca să-i spună unde să meargă și cum să procedeze, avea deja bagajele făcute, pregătită să ia trenul spre Kiev ce pornea peste o oră. Așteptase tot restul zilei ascunsă în casă, tremurând de frică, numărând clipele ce se scurgeau cu o încetineală chinuitoare.

Americanul îi spusese că o va aștepta în fața blocului la 10 seara și o va duce cu mașina până la gară, de unde ea va lua trenul de noapte. La sud de Kiev o va aștepta un colaborator de-al lui, care o va însoți până în locul în care se afla familia fratelui ei. Mâine, înainte de ora prânzului, îi promisese el, vor fi cu toții în siguranță, în afara oricărui pericol.

La zece fără un sfert, nemaivând răbdare să aștepte, Marta aruncă o ultimă privire plină de alean micului ei apartament, apoi stinse lumina și o luă în jos pe scări cu cele două valize ale ei. Va aștepta ultimele minute în stradă, în caz că americanul își făcea apariția mai devreme. Nu voia să-l rateze.

Lui Claymore nu-i plăcea să lucreze pentru doi stăpâni odată.

Cu Drexler se înțelesese întotdeauna, chiar dacă acesta era un înfumurat și jumătate. Dar cu rusul cu care îl instruisese Drexler să ia legătura nu era sigur că se va înțelege la fel de bine. Îl și avertizase pe Drexler la telefon că, de data asta, prea întinsese coarda.

Dar neamțul îi promisese o recompensă pe măsura deranjului la sfârșitul misiunii. Și-apoi, reflectă Claymore, făcea și asta parte din riscurile meseriei. În orice caz, dacă

dădea de bucluc din cauza asta, le va face de petrecanie amândurora – atât neamțului, cât și rusului.

Gratis.

Rusul cel mătăhălos îi spusese să rezolve chestiunea pe stradă.

— Nu trebuie să existe vreo trimitere nici la cabinetul meu, insistase el, nici la apartamentul ei. Fă să pară victima unui act de violență stradală, importată din SUA. Un produs colateral al democrației. Voi avea grijă ca incidentul să fie prezentat ca atare în presă.

Politicienii chiar că sunt un soi aparte, își spuse Claymore în timp ce aștepta în mașină, umplându-și încă o dată cana cu cafea. În curând se va lăsa întunericul. Cu atât mai bine, gândi el. Totuși, abia aștepta să rezolve odată problema. Aștepta aici de o zi întreagă. Femeia asta chiar nu avea de gând să mai iasă din casă?

Într-un târziu, văzu că se stinge în sfârșit lumina în apartament. Poate că se pregătește să meargă la culcare, își spuse el. Totuși, nu strica să se pregătească, pentru orice eventualitate. Așeză cana pe panoul de bord și se aplecă după armă.

Blue Doc începea să aibă tot mai multe dubii cu privire la decizia luată. Într-un domeniu de activitate în care lucrurile nu erau întotdeauna în alb și negru, aceasta era una dintre cele mai tulburi situații cu care se confruntase vreodată.

Nu că s-ar fi îndoit de buna credință a lui Galanov sau de abilitatea acestuia de a duce treaba la bun sfârșit. Doar că nu era obișnuit să stea cu brațele încrucișate, așteptând ca altul să ducă greul în locul său.

Singurul lucru pe care îl avusese de făcut azi fusese să ia legătura cu colaboratorii săi din Kiev pentru a aranja ultimele detalii în privința Martei Repninka și a familiei fratelui ei. Acum totul era rezolvat, găsiseră chiar și o ascunzătoare în care fugarii puteau locui o lună de zile. Nu îi mai rămânea decât să o ducă pe femeie până la gară.

Probabil c-ar fi trebuit să aranjez să plece mai devreme, cu o mașină CIA, își spuse el. Dar voise să evite riscul de a fi văzută în plină zi. Din moment ce erau atâtea în joc, Desiatovski probabil că nu se va da în lături de la nimic.

Trenul de noapte era o soluție discretă și sigură. O va conduce personal până pe peron și îi va mai da câteva sute de ruble pentru drum. Femeia va fi în al nouălea cer, iar aceasta va fi cea mai mică sumă pe care o cheltuisese vreodată CIA pentru a împiedica o lovitură de stat.

Era la trei străzi depărtare de blocul dărăpănat în care locuia Marta. Farurile mașinii sale erau singurele care luminau amurgul tăcut din orașul nordic.

Brusc, Blue Doc zări pe strada din fața lui portiera deschisă a unei mașini. Instinctiv, apăsă pedala de frână și stinse farurile. Nu trebuia să fie reperat. Numărul de corp diplomatic al mașinii ar fi prea ușor de recunoscut.

În timp ce aștepta, văzu un bărbat înalt și zvelt coborând din mașina parcată pe strada alăturată. Pesemne vreun alt locatar, își spuse Davidson. Va aștepta ca individul să intre în blocul în care locuia, oricare ar fi acela, și apoi va porni. În depărtare o vedea deja pe Marta, care îl aștepta în stradă, încadrată de două valize.

Stai așa! Ce-are individul în mână?! Nu, era imposibil... se uitase la prea multe filme cu spioni! Ba nu, imaginația nu îi juca feste: individul chiar avea o armă!

Toți anii de instructaj și de experiență i se învălmășiră în minte, întunecându-i judecata. Piciorul drept căută, în mod reflex, pedala de accelerație, iar mâna dreaptă se avântă în buzunarul interior al hainei, în căutarea armei.

Totuși, recenta remodelare a creierului său opri ambele acțiuni.

Discreție... acum totul trebuie făcut cu cea mai mare discreție – așa sunau toate ordinele și comunicatele primite în ultimii doi ani. *Nu provocați niciun fel de incidente... Nu deranjați nici măcar un fir de praf... Lăsați această revoluție democratică să se desfășoare fără intervenția noastră.*

Aceleași cuvinte fuseseră repetate în înștiințarea pe care o primise de la Langley cu nici patru luni în urmă.

Totuși, ceea ce plutea acum în aer era tocmai opusul democrației, punând totul în pericol. Nu era de datoria lui să apere interesele Statelor Unite? Prin gestul său, Marta apăraseră interesele democrației. Nu merita ea, oare, să fie ajutată și apărată?

Toate aceste gânduri contradictorii i se învălmășiră în minte, luptându-se fiecare pentru supremație, în mai puțin de două secunde. Dar acest răstimp de șovăire, pe cât de scurt, fu suficient ca necunoscutul să își occhească victima.

Blue Doc apăsă, în sfârșit, acceleratorul până la podea, privind cu groază cum străinul se apleacă, reazemă arma letală pe capota mașinii și ochește.

Mașina lui Davidson nu apucă să înainteze nici șapte metri când bubuitul puștii sfărâmă tăcerea nopții, acoperind scrâșnetul făcut de pneurile lui pe asfalt și apoi stingându-se printre clădirile înalte. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, Blue Doc o văzu în depărtare pe sărmana femeie prăbușindu-se neînsuflețită pe trotuar, într-o baltă de sânge.

Oricât de obișnuit ar fi fost odinioară cu astfel de scene, în ultimii ani gheața din inima lui Blue Doc începuse să se topească, făcând loc omeniei, și stomacul fostului spion se revoltă la văzul înfiorătoarei priveliști.

Accelerând, băgă mâna în haină și își scoase pistolul. Trecuseră vreo trei-patru ani de când nu îl mai folosiseră. Ei bine, acum îl va folosi din nou! îl va ucide pe ticălosul acela fără inimă care împușcase o femeie nevinovată!

Un nou foc de armă îi făcu țândări parbrizul mașinii, readucându-l la realitate.

Doc apăsă frâna. Mașina se înclină într-o parte și se opri scrâșnind. Aripa laterală fu ciuruită de o ploaie de gloanțe. Într-o secundă, Blue Doc țâșni afară, îngenunche în spatele portierei deschise și, ridicând mâna deasupra capotei, trase orbește câteva focuri în direcția ucigașului. Dacă unul

dintre gloanțele sale nu își nimerea din întâmplare ținta, nu avea nicio șansă împotriva unei puști automate.

Un nou foc de armă îi explodează în urechi și oglinda laterală, aflată la doar câțiva centimetri de capul lui, care se făcu țandări, împrăștiându-l cu cioburi.

Blue Doc se aruncă la pământ, acoperindu-și fața. Când ecoul detunăturii se estompă, Davidson se ridică într-un genunchi și ridică pistolul, dând să riposteze. Dar era prea târziu. Mașina ucigașului se îndepărta deja în viteză.

Raportul lui Claymore

Era târziu, trecut de ora la care obișnuia să se culce.

Dar acestea erau vremuri periculoase. În ultimul timp, petrecuse multe nopți albe în acest birou și noaptea asta nu se anunța a fi cu nimic diferită. Până nu va recupera acele dosare, nu va putea dormi liniștit.

Țârâitul telefonului îl făcu să tresară. Ministrul înșfăcă înfrigurat receptorul.

— Am fost asigurat că nu vor exista complicații, mârâi vocea de la celălalt capăt al firului.

— Complicații? Ce complicații?

— Mai era cineva acolo.

— Unde? Întrebă buimac ministrul Apărării, care încă nu își recunoscuse interlocutorul.

— La blocul femeii. Unde altundeva, idiotule?!

Acum îl recunoștea - era nesimțitul pe care i-l băgase Drexler pe gât.

— Așa, și?

— Am reușit să spăl putina, dar nu-mi place să fiu văzut.
E O complicație de care mă pot lipsi bucuros.

— Ți-a văzut cineva fața?

— Nu.

— Și cu femeia ce s-a ales?

— Stai liniștit, am rezolvat problema.

— Și cealaltă persoană... ce te face să crezi că...

— Pentru că s-a tras asupra mea, uite de-aia! îl repezi Claymore.

Desiatovski căzu o clipă pe gânduri. Oare cine-o fi persoana asta misterioasă care s-a nimerit să fie de față la momentul asasinatului?

— Ai fost urmărit? Întrebă el în cele din urmă.

— Dumneata chiar ai impresia că stai de vorbă cu un imbecil?! Nu, firește că n-am fost urmărit!

- Atunci cum de...
- Cum s-a întâmplat să mai fie cineva acolo, n-ai decât să descoperi dumneata! se zborși la el ucigașul plătit.
- I-ai văzut fața?
- Nu, eram prea ocupat să mă feresc de gloanțele lui!
- Mașina?
- De fabricație rusească, dar cu număr de înmatriculare străin.
- Polonez, german?...
- Nu. Nu sunt sigur. Venea în viteză spre mine când am tras asupra lui. Dar cred că era numărul unei ambasade.
- Care ambasadă?
- Probabil cea americană, dar nu sunt sigur.
- Hm, murmură Desiatovski, cu creierul zbârnâind. În regulă... Dă-te la fund. Am să rezolv eu problema asta.
- Pentru propria *ta* siguranță, chiar te-aș sfătui s-o faci!

89

Soi rău

Când telefonul sună din nou, la scurtă vreme după convorbirea cu Claymore, ministrul era încă adâncit în gânduri. Era, totuși, bucuros de partea bună a veștilor.

— Cred că știu cum să dăm de el, spuse Bolotnikov. Puteți să închideți granița cu Polonia?

— Întreaga graniță?

— Da, întreaga graniță!

Desiatovski căzu o clipă pe gânduri.

— Ar fi fost mai bine să nu se fi ajuns la asta decât peste câteva zile, spuse el. Un ordin de o asemenea amploare îi va afecta pe lituanieni, bieloruși și ucraineni și s-ar putea să iște un val de nemulțumiri, ceea ce nu e deloc indicat în acest moment.

Bolotnikov înjură în barbă.

Cu doar trei ani în urmă, în calitate de șef al KGB-ului, i-ar fi stat în putere să închidă *toate* granițele și asta în mai puțin de o oră. Acum erau la cheremul unei mâini de republici independente. Ei, dar, din fericire, în curând toate astea aveau să se schimbe!

— Am putea măcar să solicităm ca toți cei ce vor să treacă granița să fie opriți și supuși unui control riguros, sugerează Bolotnikov.

Desiatovski rămase tăcut, cântărind în continuare opțiunile. Orice mișcare ar face putea pune în pericol lovitura de stat.

— Iată cum vom proceda, spuse el după un moment de gândire. Am să-l sun pe generalul Șapoșnikov. El e de partea noastră și îi stă în putere să închidă granița sudică dintre Polonia și Ucraina. Eu am să închid granița în nord. Să sperăm că asta îl va descuraja pe Galanov să se refugieze în Lituania. Și, chiar dacă va avea o tentativă, granița lituaniană nu se întinde pe o distanță mare. Să sperăm că va funcționa. Nu vreau să creez nemulțumiri în

rândul lituanienilor înainte de vreme. Problema e granița cu Republica Belarus. Acea ar fi ruta cea mai directă. Spuneai că există două posturi de frontieră pentru care s-ar putea să opteze?

— Da, Hrodna și Brest, răspuse Bolotnikov.

— Ambele situate în Belarus. Hm... nu, nici acolo nu ne putem permite să tulburăm apele.

— Ați putea lăsa lucrurile în seama mea, sugeră Bolotnikov.

— Are cine să te-ajute?

— Dacă îmi dați undă verde, voi face tot ce este necesar.

Desiatovski nu șovăi decât un moment. Mersese deja prea departe pentru a da înapoi acum.

— Dacă dai greș, spuse el pe un ton grav, va trebui să spun că nu am avut cunoștință de acțiunile tale.

— Înțeleg, răspuse fostul șef al KGB-ului.

— E clar, deci, faptul că nu acționezi la ordinele mele directe?

— Cât se poate de clar.

— Atunci fă ce trebuie să faci. Granița bielorusă e în mâinile tale.

— Îl voi intercepta pe trădător și voi recupera dosarul furat fără ca bielorușii să-și dea măcar seama că am fost pe-acolo.

Urmă o scurtă pauză.

— Avem încă o... ăă... încă o problemă.

— Vă ascult, răspuse Bolotnikov.

— Se pare că un agent CIA a mirosit ceva.

— Unde? Aici, în oraș?

— Da.

— Îi cunosc pe toți agenții americani din Moscova. Doriți să îl...

— Nu, îi curmă vorba Desiatovski, cumpănind la miriada de opțiuni de care dispunea. Am să mă ocup eu de problemă. Tu du-te la graniță după Galanov. Trebuie să

recuperăm dosarele!

Bolotnikov puse receptorul în furcă, reflectă preț de o clipă, apoi îl ridică din nou și spuse pe un ton răstit:

— Am nevoie de elicopter!

După ce își adună toate dosarele cu privire la grupările creștine din Minsk, Kiev, Liov și estul Poloniei, Bolotnikov ieși valvârtej, înșfăcându-și doar haina, pălăria și pistolul. Era tot ce îi trebuia. Nu avea să fie o misiune complicată. Un glonț și problema va fi rezolvată!

90

Arestarea

Dan Davidson, alias Blue Doc, își dobândise porecla în urma unei confruntări înfricoșătoare avute pe coasta iugoslavă a Adriaticii, prima sa ciocnire serioasă cu KGB-ul, din care scăpase ca prin urechile acului. De atunci, porecla îl însoțise pe tot parcursul carierei sale de agent sub acoperire în Uniunea Sovietică și alte puncte din estul Europei.

Gândul îl făcu să râdă amar. Acum, atât Iugoslavia, cât și Uniunea Sovietică erau de domeniul trecutului!

Condusesse toată noaptea, încercând să înțeleagă ceea ce se petrecuse cu câteva ore în urmă, oscilând între remușcările simțite din cauză că îngăduise să se întâmple ceva ce ar fi trebuit să prevină și gândul că nu el era, de fapt, cel vinovat pentru moartea femeii. Până acum nu ajunsese la nicio concluzie fermă.

Fusesse și de astă dată norocos, la fel ca în urmă cu ani de zile, pe coasta Adriaticii. Dar niciodată n-aveai cum să știi dacă, data viitoare, soarta va fi cu tine sau împotriva ta. Vremurile deveniseră mai liniștite sau cel puțin așa se spunea. Probabil că era adevărat, iar asasinatul la care asistasse în seara aceasta în apropierea blocului de apartamente constituia doar o excepție de la regulă. Totuși, incidentul îi confirma clar faptul că încă nu se putea încrede nici cât negru sub unghie în KGB.

Dar oare ordinul asasinării femeii să fi venit, într-adevăr, din partea fostei agenții comuniste de securitate? Întrebarea îl duse iar cu gândul la noul său aliat.

Galanov era altfel. Nu știa exact de ce, dar îl credea. Și-apoi, dosarele erau o dovadă clară. Trebuiau luate măsuri și propriile sale surse îi confirmaseră că Galanov se afla de ceva vreme pe lista neagră a „noului KGB”. Ceea ce îi puneă, oarecum, pe amândoi în aceeași oală, să zicem așa.

Deși, din punct de vedere oficial, „noul KGB” era „aliatul” Statelor Unite, ceea ce însemna că proscrisul Galanov ar trebui să fie, în continuare, adversarul lui.

Cum să mai înțelegi ceva din harababura asta? Cum să mai știi cine ți-e prieten și cine – dușman, în această nouă eră ridicolă în care toate se schimbau de la o zi la alta? Uneori mai că-i era dor de vremurile Războiului Rece. Pe atunci, cel puțin, știai care-s *băieții buni* și care – *băieții răi*.

În ceea ce-l privea, noul KGB nu-i inspira mai multă încredere decât cel vechi. Și, dacă Galanov fusese sincer ori ba, conta prea puțin. În momentul acesta, dosarul se afla în posesia amândurora.

Dacă Galanov reușea să treacă granița și să demaște tentativa de lovitură de stat, prea bine. Dar el unul n-avea de gând să aștepte cu brațele încrucișate.

Probabil c-ar fi trebuit să ia legătura cu președintele american de îndată ce citise dosarele. N-ar fi trebuit să tragă de timp.

Gândul acesta îl măcinase pe tot parcursul zilei de ieri și nu putuse să închidă un ochi toată noaptea. Și, din cauza asta, o femeie nevinovată – femeia căreia îi datorau totul – plătise cu viața!

Cum se explicau chestiile alea religioase de care îi vorbise Galanov? Tot ce știa era că ele ridicau anumite semne de întrebare cu privire la starea mintală și emoțională a rusului. Încă un motiv, în afară de incidentul de aseară, pentru care acum, la treizeci și șase de ore de la despărțirea lor, Davidson hotărâse că nu mai poate aștepta. Acum, viețile amândurora erau, probabil, în pericol. Trebuia să comunice imediat la Washington cele aflate.

E drept că, după părerea lui, pentru o mai mare credibilitate, demascarea trebuia să fie făcută din interiorul CSI, și nu de către SUA.

Totuși, reflectând îndelung, realizase că luarea unei asemenea hotărâri nu îi revenea *lui*. El lucra pentru CIA, nu pentru sine. Nu era în măsură să hotărască într-o chestiune

atât de importantă.

Şefii de Stat Major, preşedintele şi Consiliul Securităţii Naţionale trebuiau să decidă între a acţiona prompt şi deschis sau a aştepta până-şi va juca Galanov cartea.

La orele mici ale dimineţii, Blue Doc era încă la volan, rulând pe străzile Moscovei spre ambasadă, cu dosarele furate aşezate pe bancheta din spate. Regreta că nu făcuse imediat fotocopii. Astfel ar fi putut lăsa mapa în biroul lui Desiatovski şi acesta nici n-ar fi bănuît furtul. Dar nu avuseseră destul timp la dispoziţie şi-apoi, ar fi fost prea complicat să îi însărcineze pe lasceak şi pe Marta cu aşa ceva. Acum era, oricum, prea târziu. Nu putea decât să spere că Desiatovski nu descoperise încă lipsa dosarelor. Le va trimite prin fax la Washington, apoi îi va anunţa imediat telefonic pe superiorii săi.

Era la şase străzi de ambasadă când sirena unei maşini de poliţie răsună brusc în spatele lui. Trase pe dreapta. Uitându-se în oglinda retrovizoare, văzu că, în timp ce poliţistul rămâne în spatele volanului, bărbatul de lângă el coboară şi se apropie de maşina lui. Judecând după pardesiu, pălărie şi expresia feţei, era fără îndoială un agent KGB. După atâţia ani de experienţă, Blue Doc ajunsese să-i poată recunoaşte într-o secundă, fie că făceau parte din noul *sau* din vechiul regim.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule Davidson, spuse bărbatul într-o engleză precară.

— Regret, răspunse Blue Doc, gândindu-se că noii spioni nu se comparau nici pe departe cu cei din vechea gardă, dar mă tem că nu se poate. Sunt un angajat al ambasadei americane. Am la mine actele care atestă faptul că fac parte din corpul diplomatic.

Dădu să bage mâna în haină, dar agentul îl opri.

— Vă rog, domnule Davidson, spuse el, încruntat de astă dată, aşezându-i mâna pe umăr. Şeful meu ar dori să vă vorbească. Acum.

— Dar eu nu vreau să vorbesc cu şeful dumitale.

— Mă tem că trebuie să insist.

Cu aceste cuvinte, agentul scoase de sub pardesiu un pistol și îl apropie de tâmpla lui Davidson.

— Ei, în acest caz, bănuiesc că pot să îmi rup *puțin* timp, răspunse Blue Doc, încercând să facă haz de necaz. Apropo, șeful dumitale e tot vechiul meu amic Bolotnikov sau, între timp, a ajuns și el pe lista neagră?

— Tovarășul Bolotnikov a trebuit să părăsească orașul într-o chestiune urgentă, răspunse cu răceală bărbatul. Am primit ordin să vă duc la tovarășul ministru Desiatovski.

Blue Doc coborî din mașină.

— Și încă ceva, domnule Davidson, adăugă agentul. Vă rog să luați cu dumneavoastră și dosarele acelea de pe bancheta din spate.

Partea a XI-a

Das Christliche Netziverk

91

Chemarea destinului

Kehrigsburg, Germania

Seara era liniștită și caldă. Pe grătarul din grădină placat cu piatră, se rumeneau vreo treizeci-patruzeci de cârnăciori groși ce răspândeau arome inconfundabile de mirodenii nemțești, deși fumul se ridica direct în sus. Nicio adiere de vânt nu tulbura aerul serii.

Adulții, vreo treizeci și cinci la număr, discutau și râdeau plini de voie bună, răsfirați în grupuri de câte trei, patru sau șase, în timp ce vreo duzină de copii zburdau veseli pe câmpul din apropiere. Era o adunare de prieteni și vecini așa cum scrie la carte, plină de culoare locală. Jumătate din bărbați aveau câte o sticlă de bere neagră în mână, în timp ce restul scormoneau pământul cu toiegele. Majoritatea erau îmbrăcați cu cămăși de lucru din bumbac și *Iedern hosen* sau pantaloni scurți ce le veneau până la genunchi, iar femeile purtau șorțuri înflorate. Toți cei prezenți se bucurau din plin de acest prilej de a sărbători împreună după datina străveche a locului.

Pentru familia McCallum, cele două zile petrecute alături de Udo și Christa Bietmann și de creștinii din zona Kehrigsburgului fuseseră de o neprețuită bogăție sufletească și, acum, cei trei își luau rămas-bun de la noii lor prieteni.

— *Dos Fleisch ist gleich fiertig!* strigă o voce de lângă foc, anunțând adunarea că friptura era aproape gata.

Ca la un semn, toată lumea porni spre grătar. După o rugăciune de mulțumire plină de entuziasm, Christa începu să umple farfuriile cu salată de cartofi, în timp ce cârnăciorii

picanți din carne de porc dispăreau de pe grătar cu o viteză amețitoare.

După ce fură umplute toate farfuriile, conversația, glumele și voia bună continuă neperturbate, în timp ce invitații se înfruptau cu poftă din mâncare și din băutură.

— Un toast! strigă într-un târziu Udo. Trebuie să închinăm paharul în cinstea oaspeților noștri care au avut generozitatea de a organiza această petrecere.

— Bine zis!

— Am să țin eu toastul, spuse un fermier pe nume Micka, care probabil că se bucurase de timpul petrecut în compania familiei McCallum mai mult ca oricine, din motive știute doar de el și de Bietmann.

De-a lungul anilor, Micka fusese unul dintre cei mai curajoși colaboratori pe care îi avusese Udo în cadrul rețelei.

Se lăsă o tăcere deplină. Micka, unul dintre puținii nemți care nu consumau băuturi alcoolice, ridică paharul său cu *Apfelsaft*, în timp ce restul înălțară paharele lor cu licoarea pe care o consumau în momentul acela, și spuse tare și răspicat:

— Să închinăm paharul în cinstea lui Matthew, a Sabinei și a lui Tad McCallum, oaspeții noștri pe cât de neașteptați, pe atât de bine-veniți. Vă mulțumim pentru vizită. Vă mulțumim că ne-ați oferit acest prilej de a petrece împreună. Vă mulțumim pentru cârnați și pentru bere!

Adunarea izbucni în urale.

— Iubirea, gândurile și rugăciunile noastre vă vor însoți mereu, adăugă Micka. Fie ca Dumnezeu să își reverse binecuvântările asupra voastră și să vă poarte din nou pași pe aceste meleaguri în viitorul apropiat!

Cuvintele îi fură primite cu urale și un ropot de aplauze.

— Acum va trebui să le adresezi și tu câteva cuvinte, îi șopti Udo lui Matthew.

— Bine, dar am luat deja cuvântul aseară! obiectă în șoaptă Matthew.

— N-are a face, răspunse Udo, zâmbind cu toată fața.

Matthew se ridică încet și dădu să își înceapă cuvântarea, dar văzând-o pe Christa venind dinspre casă, șovăi preț de o clipă.

Femeia se apropie de soțul ei și îi șopti ceva la ureche. Udo primi informația cu o mină gravă.

— Am venit în Germania, începu Matthew, pentru a revedea meleagurile natale ale soției mele și pentru a participa la un congres organizat în Berlin pe tema evanghelizării. Totuși, trebuie să spun că, în ceea ce privește propovăduirea Cuvântului, n-am găsit la nicio conferință răspunsurile pe care le-am descoperit aici, în mijlocul vostru.

Văzând că soția lui Udo se întoarce și pornește înapoi spre casă, Matthew se opri.

—... Nici nu știți cât vă suntem de recunoscători pentru ospitalitatea, prietenia și exemplul spiritual pe care ni le-ați arătat, continuă el în cele din urmă. Vă mulțumim tustrei din adâncul inimilor și fie ca Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare în parte.

Udo se apropie de Matthew și îi spuse șoptit:

— Iartă-mă, prietene, dar a intervenit o situație care necesită atenția noastră imediată... și rugile noastre. Pot să te întrerup?

— Desigur, spuse Matthew, dându-se la o parte.

— Dragi frați și surori, se adresă Udo adunării, am de făcut un anunț important. Foarte important. În momentul de față, soția mea vorbește la telefon cu noii noștri prieteni din Moscova. *Herr* Karl Medvedev a sunat să ne informeze că noul nostru frate de credință, despre care v-am vorbit și pentru care ne-am rugat cu toții, este deja în drum spre noi.

Cuvintele sale iscară un val de șușoteli și exclamații în rândul ascultătorilor.

— Karl spune că prietenul nostru se află în mare pericol. Trebuie să ne rugăm pentru el. Sunt ferm convinși că mâna lui Dumnezeu este asupra acestui om, indiferent de faptele

pe care le-a săvârșit în trecut. Deși abia ce m-am întors acasă de două zile și încă n-am apucat să-mi refac forțele pe deplin în urma călătoriei, simt că este de datoria mea să îi merg în întâmpinare și să îl însoțesc personal până aici. Vreau să vedeți cu ochii voștri miraculoasa putere transformatoare a lui Dumnezeu pentru care și-a dat viața scumpa noastră Girdel.

— Lasă pe altcineva să se ducă, Udo, îl îndemnă Micka. Eu nu am acum de lucru și aș avea timp să...

— Îți mulțumesc, prietene, spuse Bietmann. Dar asta e ceva ce cade în răspunderea mea. Este destinul meu, în calitate de tată al lui Girdel. Domnul a ales familia mea - pe Christa, pe mine și pe fiica noastră - drept canale prin care și-a revărsat Spiritul în inima celui ce odinioară L-a prigonit și acum îi este fiu. Este destinul care mi-a fost hărăzit - acela de a-mi sacrifica, *la rândul-mi*, viața pentru acest om. Este o cale pe care trebuie să o urmez.

O invitație periculoasă

Peste o oră și jumătate, după ce petrecerea în aer liber a luat sfârșit în urma unei solemne rugăciuni de grup în care s-au adâncit toți cei adunați în jurul focului, Matthew, Sabina și Tad ascultau povestea soților Bietmann, relatată chiar de Udo și de Christa – una dintre cele mai cutremurătoare mărturii despre suferință, rugăciune și victorie din câte auziseră vreodată.

Deocamdată, nici Matthew și nici Sabina nu aveau habar că bărbatul despre care vorbeau fusese, în calitate de aghiotant al lui Gustav, unul dintre urmăritorii lor atunci când organizaseră evadarea baronului din închisoarea de la Potsdam. Chiar dacă nu se întâlniseră niciodată față în față, drumurile lor se încrucișaseră cu siguranță în împrejurări dintre cele mai periculoase.

— Într-o bună zi, poate c-am să scriu un articol despre asta, îi spuse Tad tatălui său după ce Udo își încheie incredibila istorisire, trăgând cu ochiul la Christa, care vărsa în tăcere lacrimi de durere și de bucurie.

Durerea de a-și fi pierdut odorul, care n-avea să se șteargă niciodată din sufletul ei, și bucuria că Dumnezeu fusese atât de bun cu ei. Sabina stătea lângă ea, ținând-o de mână. Și mama lui Tad cunoscuse, la rândul ei, suferința și asta îi dădea puterea de a-i consola pe cei mâhniți.

— Oamenii trebuie să audă despre evanghelizarea prin sacrificiu, adăugă Tad.

Matthew oftă adânc.

— *Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi*, murmură el gânditor. Chiar aseară am citit acest verset în timp ce reparcurgeam Evanghelia după Ioan. La asta se reduce totul.

Tad încuviință din cap.

Printr-un acord tacit, se luară toți cinci de mână și

Începură să se roage spontan pentru siguranța și viitorul noului lor frate întru Cristos, care, chiar și în acel moment, deși nu știau unde anume se află, era călăuzit, îndrumat și susținut de noua viață ce îi răsărise în suflet.

În timp ce se rugau, în mintea lui Tad începu să se înfiripe o idee năstrușnică, pe care tânărul o îndepărtă la început ca fiind pură fantezie, dar a cărei sursă profundă fu apoi confirmată de cuvintele ce ieșiră din gura lui Udo în momentul imediat următor.

— În timp ce ne rugam, spuse acesta, deschizând ochii și uitându-se la cei doi americani, mi-a venit o idee.

Matthew și Tad așteptară curioși continuarea.

— Vi se pare cu adevărat interesant ceea ce v-am povestit? îi întrebă el.

— Da, desigur... n-am mai auzit niciodată așa o poveste, răspunse Matthew.

— N-ați vrea să aflați mai multe?

Aprobară amândoi din cap. De pe-acum și Sabinei îi fusese stârnită curiozitatea și aceasta aștepta, la rândul-i, continuarea cu vădit interes.

— Tad, chiar crezi că într-o bună zi vei scrie despre ce v-am povestit în seara asta?

— Nu pot fi sută la sută sigur, răspunse tânărul. Dar asta mi-e profesia, *sunt* jurnalist – sau cel puțin încerc să fiu – și, cum zicea și tata, asta chiar *este* o poveste ieșită din comun. Așa că, da, *chiar* cred că lumea ar fi cu adevărat binecuvântată să o audă.

— Nu v-ar plăcea să ne ajutați în îndeplinirea misiunii pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu? întrebă Bietmann, întorcându-se din nou către Matthew.

— Cum să nu!

— Atunci, nu veniți amândoi cu mine? întrebă germanul după un moment de ezitare.

— Până în Rusia?! exclamă, aproape la unison, tatăl și fiul.

— Măcar până la granița poloneză. Medvedev spune că

am ajunge la graniță cam în același timp cu camarazii lui.

Matthew și Tad se uitară unul la altul cu ochii mari de uimire.

— Ei, asta chiar că e o idee temerară! murmură Matthew.

— Pe care ai face bine să ți-o scoți imediat din cap.

Deși Sabina rostise cuvintele pe un ton glumeț, nu încăpea nicio îndoială că vorbește foarte serios.

— Ai participat deja la o fugă și asta e de ajuns pentru o viață de om, adăugă ea. Nici prin cap nu-mi trece să te las să pleci!

Cuvintele ei îl făcură pe Matthew să pufnească în râs.

— Și-apoi, suntem prea bătrâni pentru așa ceva, adăugă Sabina.

Tad tăcea. Și lui îi venise aceeași idee în timp ce se ruga.

— Oricât ar protesta Sabina, recunosc că mi-ar face mare plăcere să te însoțesc, zise Matthew. Dar, din păcate, nu pot să lipsesc atât de mult de la congres. Și așa, am senzația că mi-am cam neglijat obligațiile. Ce mai, mă apasă simțul răspunderii!

— Te înțeleg, răspunse Udo. A fost nesocotit din partea mea să îți fac o asemenea propunere când tu ai alte angajamente pe care trebuie să le onorezi. Și nu-mi doresc nici pe departe să bag zădărnici între tine și încântătoarea ta soție.

— În această privință n-avea nicio grijă, prietene, răspunse Matthew râzând. Dacă m-aș învoi să te însoțesc, nu mă îndoiesc că Sabina mi s-ar alătura și ar da dovadă de mai multă cutezanță și hotărâre decât doi bărbați de jumătatea vârstei ei la un loc!

— Tad, tu ce zici? întrebă Bietmann, întorcându-se spre tânăr. Tu nu trebuie să iei cuvântul la congres. Există vreo șansă să mi te alături?

— Eu ar trebui să scriu despre congres. În fond, acesta e scopul pentru care am fost trimis la Berlin.

Din tonul vocii lui Tad, era cât se poate de evident că entuziasmul cu care abordase inițial această sarcină de serviciu îl părăsise aproape complet.

— Operațiunea asta e de zece ori mai importantă decât conferințele din Berlin, spuse tatăl său. Dacă șeful tău nu înțelege atâta lucru, trimite-l la mine. Am să-l lămuresc eu!

Gândul unei confruntări în cadrul căreia tatăl lui îl pune la punct pe Lockhart îl făcu pe Tad să izbucnească în râs. După câteva clipe de tăcere, tânărul începu să dea încet din cap și zâmbetul i se lăți pe toată fața.

— Da, cred că este exact ceea ce trebuie să fac.

— *Sehr gut!* exclamă Bietmann.

— Când plecăm? întrebă entuziasmat Tad.

— Ca să ajungem acolo la timp, răspunse germanul, va trebui să pornim la noapte.

La auzul acestor cuvinte, gândurile lui Tad zburară imediat la Lisel. Îi spusese tinerei că a doua zi se va întoarce la Berlin.

— De acord. Cu condiția ca, înainte de a pleca, să pot da un telefon la Berlin.

93

Pe cărări ocolite

În partea de vest a Republicii Belarus

Andrassy Galanov era încă novice în credința creștină și nu era obișnuit să se oprească pentru a se ruga ori de câte ori se afla în fața unui punct de cotitură, cum făcea actuala lui călăuză.

Nu că toți cei pe care îi întâlnise până acum ar fi procedat așa.

Învățase, într-adevăr, multe de la creștinii cu ajutorul cărora traversase partea de nord-vest a Rusiei până în Belarus, pe ruta Moscova-Smolensk-Minsk-Baranovichi, schimbând ghidul o dată la câteva ore.

Călătorise cu mașina, cu motocicletă și chiar cu barca, pe Nipru între Orsa și Moghilev, dar drumul până la locurile de întâlnire – în păduri și pe cărări obscure, în mijlocul pustietății – îl făcuse mai mereu pe jos.

Datorită acestei experiențe personale, acum putea, în sfârșit, înțelege cum de creștinii reușiseră să își desfășoare atâta timp activitatea fără a fi prinși de KGB. Iar ironia sorții făcea ca acum propria sa viață să depindă tocmai de rețeaua pe care, ani la rândul, încercase din răspuțeri să o distrugă.

La fiecare punct de legătură, fuseseră rostite rugăciuni, cu precădere de către membrii rețelei. De cele mai multe ori, el se simțise ca un observator extern. Cu unii nu discutasese nimic în afară de strictul necesar. Alții, dimpotrivă, vorbeau deschis și cu vădită bucurie despre schimbările din ultimii ani. Cei tăcuți păreau să trăiască și acum cu teama că poliția secretă îi va găsi și îi va arunca în închisoare.

Niciunul dintre ei, realiză Galanov, nu știa cine este el cu adevărat. Prietenul său german avusese grijă ca identitatea lui să rămână secretă atunci când îi pusese la cale fuga cu

ajutorul lui Medvedev, colaboratorul lor din Moscova.

— Haide, prietene, spuse actualul său ghid, întrerupându-i reveria. Nu mai e mult până la locul de întâlnire. Dea Dumnezeu să ajungem la râu înainte de revărsatul zorilor. Dacă n-ajungem, persoana de legătură se va întoarce acasă și va trebui să petreci douăsprezece ore în pădure până la lăsatul serii.

Spunând acestea, călăuza – un bărbat zvelt și vorbăreț – se puse în genunchi și începu să se roage.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el după ce încheie rugăciunea, ridicându-se satisfăcut în picioare. Mai avem de mers vreo trei kilometri.

Galanov era un bărbat puternic, dar, în pofida experienței sale și a condiției fizice bune, lunga călătorie îl sleise de puteri.

După ce va trece granița, în Polonia lucrurile vor merge mai ușor, încercă el să se încurajeze. Din câte știa, în prezent, KGB-ul avea un acces limitat pe teritoriul polonez.

De unde să fi știut el ce i se pregătea atunci când părăsise Moscova împreună cu Medvedev? Nu-i de mirare că rețeaua le scăpase mereu printre degete! Rostovcev organizase totul în mod ingenios, ba chiar cu un strop de ironie pe ici pe colo, aproape râzând în nas KGB-ului. Într-un oraș, bunăoară, după ce petrecuse câteva ore într-o ascunzătoare, fusese pasat următoarei călăuze într-o brutărie situată chiar lângă secția de poliție, în fața căreia erau adunați la momentul respectiv o droaie de polițiști! Câtă siguranță de sine și ce simț al umorului trebuie să fi avut autorul unui plan atât de îndrăzneț!

Doamne, ce periplu! Cutureierase păduri, făcuse călătorii lungi și anoste cu automobilul, ba chiar zburase câțiva kilometri cu un biplan vechi de când lumea, ce părea să se dezintegreze la fiecare mișcare... Ce aventuri! De dormit, dormise iepurește pe unde apucase – pe câte-o canapea, pe bancheta din spate a unei mașini sau chiar direct pe podea. O, și să nu uităm de aranjamentul spontan făcut cu

un taximetrist chiar în mijlocul Smolenskului!

Realiza, desigur, că fiecare misiune a rețelei era abordată diferit, folosind mereu alte persoane de contact, alte rute și alte puncte de legătură, și că niciunul dintre acești oameni nu știa foarte multe despre restul operațiunii. Călăuzele nu aveau habar de membrii moscoviți ai rețelei și nici de destinația ulterioară a „prizonierului” lor. Ei doar îndeplineau sarcina ce le revenea personal, despre care primeau anticipat vorbă într-un fel sau altul. Uneori instrucțiunile se comunicau chiar și telefonic, dar de fiecare dată în limbaj codificat, ceea ce avea drept rezultat niște convorbiri de-a dreptul bizare.

După două ore, când ieșiră din luminiș, călăuza se opri. În fața lor, scăldat de razele semilunii, se zărea luciul unui râu.

— Am ajuns la timp, încă nu s-a risipit întunericul, spuse însoțitorul lui Galanov. Iată barca, adăugă el, pornind spre malul apei.

Acolo, legată de un copac, era o luntre cu o singură vâslă.

— Vei lua barca și vei merge o jumătate de kilometru în aval. Curentul nu e rapid, dar va trebui oricum să vâslești cu putere, continuă călăuza. Vezi copacul acela înalt și singuratic? Întrebă el, arătând în josul apei, spre malul opus.

Galanov se uită în direcția indicată, apoi aprobă din cap.

— Acolo te va aștepta un alt frate, care te va duce la el acasă, în Mosty, unde te vei putea odihni câteva ore. Domnul să te aibă în pază, frate!

Spunând acestea, bărbatul cel subțirel se făcu nevăzut printre copaci.

Așa se întâmpla de fiecare dată, cugetă Galanov dezlegând luntrea. Cuvintele de despărțire erau la fel de puține precum cele cu care era întâmpinat. Acestea erau, toate, tovărășii necesare, de scurtă durată, și nicidecum împrejurări în care să poți lega prietenii pe viață.

Împinse luntrea cu piciorul, apoi sări înăuntru și se așeză. Peste câteva clipe, plutea deja lent și silențios în aval, vâslind cât putea el de bine spre copacul singuratic ce se înălța în depărtare.

94

În captivitate

Moscova

În împrejurări normale, Blue Doc era un om cu o fire relativ echilibrată. Dar aceste împrejurări nu erau nici normale, nici rezonabile și americanul se învârtea ca un leu în cușcă, spumegând de furie. După al cincisprezecelea ocol al cămăruței, izbi nervos cu piciorul într-un scăunel, azvârlindu-l de perete.

Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de când era ținut captiv în apartamentul ăsta jegos. Îi era frig. Simțea că o ia razna. Dar, mai presus de orice, era furios.

Cum îndrăzneau rușii să recurgă la o astfel de manevră perfidă, tipică Războiului Rece? Dar cineva va plăti pentru asta. Va plăti scump! După ce va scăpa de aici, va trage toate sforile de care dispunea în comunitatea diplomatică și, la o adică, se va adresa chiar celor mai înalte foruri!

Forurile cele mai înalte – nici nu mai știa ce înseamnă asta acum. Gândul îl făcu să-și vină în fire. Se calmă și se așează pe scaun.

Probabil că era prea târziu pentru a împiedica lovitura de stat. Îi luaseră dosarele, pistolul, până și actul de identitate și apoi îl aruncaseră în celula asta improvizată în care era ținut captiv și acum.

Bine măcar că nu făcea foamea. Cei ce îl țineau prizonier îi aduceau de mâncare și, în afară de faptul că fusese imobilizat la început, îl trataseră fără pic de violență. În acest sens nu avea ce să le reproșeze.

Gândul îi zbură la scurta discuție pe care o avusese cu Desiatovski imediat după arestarea sa. De fapt, fusese mai degrabă un interogatoriu. Cum a făcut rost de dosare, cine l-a ajutat, cine mai avea cunoștință de asta și alte întrebări de genul ăsta. Întrebări la care el nu a dat niciun răspuns. Deși simțea că generalul clocotește de furie pe dinăuntru,

acesta reușise să afișeze, totuși, un aer calm.

— Eu unul mă bucur că am recuperat dosarele, domnule Davidson, spusese în cele din urmă Desiatovski. Și, orice veți fi dedus dumneavoastră după citirea lor, vreau să vă asigur că nu este nicidecum ceea ce credeți. Modurile noastre de operare diferă de cele ale Statelor Unite chiar și acum, în noua eră. Minteaa unui occidental n-are cum să înțeleagă metodele noastre. Așa că, în interesul menținerii relației de cooperare dintre națiunile noastre, vă sfătuiesc să dați uitării conținutul acestor dosare.

Ai vrea tu, amice! își spusese Bluc Doc în timp ce încuviința, chipurile, din cap.

Și apoi îl aruncaseră în dărăpănătura asta!

De atunci, singurul său vizitator fusese un agent KGB care îl interogase, probabil vreun acolit de-al tovarășului Bolotnikov, un veritabil atavism al vechiului regim.

Acesta nu fusese atât de subtil. Nici măcar nu încercase să își mascheze furia. Intrase cu un aer amenințător și nu îl rugase, ci îi ceruse pe un ton imperativ să îi spună cu cine colabora.

Deși agentul nu rostise nici măcar o dată numele lui Galanov, era clar că știa. Blue Doc dăduse dinadins răspunsuri evazive, lăsând totodată de înțeles că ar fi comunicat deja informația forurilor din Washington.

Măcar de-ar fi fost așa! Acum era sigur că nu va mai avea posibilitatea să ia legătura nici cu CIA, nici cu Departamentul de Stat, nici cu Pentagonul și nici cu Casa Albă înainte ca acest cuib de conspiratori să-și fi pus în aplicare mârșavul plan.

Nu-i rămânea decât să spere că Galanov reușise să treacă granița.

95

Trufie și credință

În partea de vest a Poloniei

— Probabil că a fost egoist din partea mea să-ți cer să mă însoțești, spuse Udo Bietmann.

— Glumești? exclamă Tad. N-aș fi ratat o asemenea aventură pentru nimic în lume!

Singurul său regret, pe care îl păstră însă pentru sine, era că nu o găsisese pe Lisel acasă atunci când o sunase. Nu luase legătura cu ea la momentul stabilit și acum cine știe cât timp va trece până o va revedea.

Chiar și aici, în nord, drumul îngust cu două benzi pe care rula spre est era deja cufundat în întunericul nopții. Trecuseră granița în Polonia de o jumătate de oră și, cu Fordul lui Bietmann și rezerva de carburant asigurată de unul dintre membrii rețelei special pentru astfel de ocazii, avea să le fie lesne s-ajungă până la persoana lor de contact din Varșovia, unde vor realimenta și vor vedea dacă au apărut între timp noi instrucțiuni. Bietmann spera să poată porni mai departe spre Białystok încă înainte de revărsatul zorilor. Dar asta depindea în mare parte de starea drumurilor și de viteza cu care se vor putea deplasa pe timp de noapte.

Până la destinație aveau de parcurs în jur de 500 de kilometri.

— Să nu faci pe grozavul. Nu subestima dificultatea acestei misiuni, spuse într-un târziu Bietmann. Mulți occidentali au dat greș tocmai fiindcă n-au tratat cu seriozitatea cuvenită activitatea creștină din aceste părți ale lumii.

— Îmi pare rău, cred că m-am exprimat greșit, spuse Tad. Nici prin cap nu-mi trece să tratez misiunea cu neseriozitate. Voiam doar să spun că sunt foarte bucuros că am prilejul să iau parte la o asemenea operațiune împreună

cu tine.

— Știu.

— Totuși, m-ai făcut curios. De ce mi-ai spus să nu fac pe „grozavul”?

Bietmann cugetă adânc înainte de a răspunde.

— După ce granițele au fost deschise, spuse el într-un târziu, creștinii din Occident au început să vină în Germania de Est în număr tot mai mare. La început, mi-a fost greu să le înțeleg intențiile.

Bietmann tăcu din nou, scrutând întunericul, în timp ce mașina înainta hurducându-se pe drumul plin de gropi.

— De fapt, pentru a înțelege mai bine la ce mă refer, am să-ți povestesc întâi despre doi bărbați. Unul este Franz Schmidt, un prieten de-al meu vest-german, cu neamuri în Germania de Est. Bucurându-se încă de pe vremea vechiului regim de o relativă libertate de a călători peste hotare, acesta a vizitat ani la rând comunitatea noastră și alte grupuri asemănătoare, aducându-ne clandestin tot felul de lucruri de care noi nu puteam face rost. Uneori Biblii și literatură creștină, dar cel mai adesea articole de uz practic – o chitară sau o muzicuță, un casetofon, alimente, cărți în limba germană, stofă pentru femei, câte o pereche de cizme noi pentru unul dintre săteni. Uneori chiar și o ladă cu fructe proaspete aducea lacrimile în ochii multora. Nici nu-ți poți închipui – niciun occidental nu poate – ce înseamnă să fii privat ani întregi de lucrurile cele mai elementare! Pentru noi, Franz a fost un adevărat colac de salvare, omul care ne-a ajutat să nu cădem uneori pradă celei mai amare deznădejdi. Tot prin intermediul lui am reușit să fac rost de câteva dintre cărțile tatălui tău.

Cel de-al doilea bărbat despre care am pomenit la început este chiar bunicul tău. Baronul von Dortmann a fost un om minunat, dispus să sufere pentru credința sa și să se roage pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru noi, în toți acești ani el a rămas o legendă, în adevăratul sens al cuvântului, un exemplu de spiritualitate și de sfințenie.

Acesta este motivul pentru care îi stimăm atât de mult și pe părinții tăi.

— Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit acest lucru.

— Și, prin extrapolare, simt nevoia să îl adaug pe listă și pe tatăl tău. Ar fi trebuit să zic de la bun început *trei*, nu doi bărbați.

Se lăsă o vreme tăcerea, apoi Bietmann continuă.

— Tatăl tău și Franz sunt excepțiile de la regulă. După căderea Zidului în urmă cu câțiva ani și mai ales de la reunificare încoace, am avut o mulțime de vizitatori din Occident. Cum, nu știu, dar cu toții aflaseră despre comunitatea noastră și despre alte frății similare. Unii îmi știaau chiar și numele și au venit să mă caute în mod special. Cum or fi aflat de mine, habar n-am. Izolarea în care au trăit ani în șir est-germanii este acum de domeniul trecutului, între timp, am intrat în contact cu o mulțime de creștini americani. Și știi motivul pentru care vin ei aici? Întrebă el, privind spre Tad.

Tânărul clătină din cap.

— Nu vin să asculte ce avem de zis, nici să discute cu noi în pace și evlavie și nici să se roage. Nu-i interesează gândurile și sentimentele noastre. Ai observat cum s-au comportat părinții tăi cu persoanele din comunitate? Matthew și Sabina i-au ascultat pe frații mei. I-au tratat cu căldură și cu iubire.

— E de la sine înțeles! exclamă Tad. Mama e, doar, nemțoaică. Cum altfel să se poarte cu compatrioții ei?

— De când trăiesc în America, atât Sabina, cât și Matthew ar fi putut să se schimbe. Nu, ceea ce face diferența nu este sângele german al mamei tale, ci caracterul părinților tăi. Ceilalți nu ajung să ne știe după numele mic și, atunci când pleacă, nu se despart de noi cu cuvinte pline de căldură precum cele rostite de părinții tăi. Nu spun că vor să ne ajute și să facă parte din viețile noastre.

— Și atunci *de ce* vin aici? Întrebă, nedumerit, Tad.

— Fiecare vine pentru a-și începe *propria* lucrare, cum îi zic ei, răspunse Bietmann. Vin aici pentru că au impresia că noi le putem oferi o bază locală pentru înființarea unei biserici sau pentru desfășurarea a ceea ce ei numesc cu atâta mândrie *lucrarea* lui Dumnezeu. Te rog să mă ierți dacă vorbele mele sună puțin cinic. Dar adevărul e că noi nu valorăm nimic pentru ei dacă ne arătăm reticenți față de planurile lor. Ei nu ne privesc ca pe niște frați și surori de credință, ci ca pe niște mijloace de a-și atinge propriile scopuri, de a-și extinde organizațiile. Dacă am accepta să ne alăturăm cauzei lor și să le purtăm numele, ne asigură că ne vor trimite bani și ajutoare și cărți și misionari americani care vor „vesti Cuvântul” în Est. Dar, dacă încercăm să le spunem: „Dumnezeu lucrează aici și noi îi vestim deja Cuvântul pe toate căile posibile. Nu dorim să ne alăturăm organizației voastre, dar dacă ne puteți ajuta cu...”, nici nu apucăm să ne ducem vorba până la capăt, că ei vor fi plecat deja să caute un alt loc în care să-și construiască o filială cu o firmă impunătoare care să proclame *lucrarea* la care este atașat importantul nume al organizației *lor*.

— Schmidt vă mai vizitează? Întrebă Tad.

— O, da, Dumnezeu să-l ajute! Și ne aduce în continuare diverse lucruri de care avem nevoie și asta fără intenții ascunse, în modul cel mai dezinteresat cu putință. Omul acesta și-a dovedit ani de zile iubirea pe care ne-o poartă și continuă să și-o arate în modurile cele mai practice.

— Și el este singurul care vă ajută în mod dezinteresat?

— Da. După reunificare, am fost vizitat de nu mai puțin de douăzeci și unu de grupuri de creștini americani. Tu și părinții tăi sunteți cel de-al douăzeci și doilea.

— Înseamnă că soția ta nu mai prididește cu munca! Și toți acești americani au stat la voi?

Bietmann pufni în râs.

— Tad, tu n-ai auzit ce ți-am spus până acum? *Niciunul* n-a stat la noi! Voi sunteți primii vizitatori americani dornici

să petreacă mai mult timp în comunitatea noastră. Spre deosebire de voi, ceilalți n-au participat la nicio întâlnire a frăției, la nicio rugăciune de grup, la nicio discuție, la nicio petrecere în aer liber. Niciunul dintre ei n-are habar de existența rețelei sau de legăturile care îi unesc pe creștinii din toată Europa de Est. Au venit, ne-au vorbit – nu au vorbit *cu* noi – și apoi au plecat, știind la fel de puține despre situația noastră reală precum știau la sosire. N-ar fi *vrut* să stea mai mult timp la noi nici dac-aș fi apucat să le fac invitația.

— Și, totuși, *unde* au stat toți oamenii aceștia?

— La hotel, în Berlin.

— Din acest punct de vedere, n-aș putea spune că ne deosebim de ei. Și noi suntem cazați la hotel.

— Asta fiindcă participați la un congres. E o mare diferență. Cei de care îți vorbesc au venit la noi cu mașinile lor de lux, îmbrăcați în costume scumpe, pregătiți cu discursuri învățate de dinainte prin care eram informați despre mulțimea de avantaje pe care le-am avea dacă ne-am alătura organizațiilor lor. Ne-au vorbit cu un aer superior, așteptându-se să cădem în genunchi de recunoștință, ca în fața unor salvatori. Au venit – și unii chiar au avut tupeul să ne-o spună deschis – ca să „sondeze terenul” în numele Domnului. De parcă, în acest colț îndepărtat de lume, lucrarea lui Dumnezeu nu s-ar fi putut săvârși decât acum, c-au venit *ei*.

— Și chiar n-a participat niciunul la întrunirile frăției voastre?

— Unii au fost atât de aroganți, încât nici prin cap nu mi-a trecut să le fac cunoștință cu vreun membru de-al comunității noastre. Am aruncat o privire peste broșurile lor și apoi le-am spus, pur și simplu, că nu suntem interesați. Au existat, totuși, și unii care păreau să aibă intenții sincere și pe aceștia i-am invitat la întâlnirile grupului nostru. Doar că, în cele din urmă, toți, fără excepție, au sfârșit prin a încerca să ne convingă să ne alăturăm organizației *lor*

„deschizătoare de drumuri” și să vestim Cuvântul Evangheliei după metodele *lor*. „N-am putea, oare, ridica aici o biserică *baptistă* sau o filială a organizației *cutare*?” Dar noi nu de *asta* avem nevoie aici, în Est, ci de oameni care să acorde sprijin comunității *noastre* religioase, în școli și la locurile de muncă, și care să ajute la formarea noii generații de pastori. Voi ne-ați ascultat, ne-ați tratat ca pe niște egali. Și asta face toată diferența din lume. Vorbele acestor indivizi scliviși care vin „să sondeze terenul” se lovesc de un zid și asta mai cu seamă acum, când o mulțime de est-germani sunt șomeri și trăiesc de la o zi la alta. Faptul că tatăl tău a cumpărat cârnați și bere și a organizat o petrecere pentru acești oameni a însemnat mai mult pentru comunitatea noastră decât toate vorbele celorlalți americani la un loc.

— Niciunul dintre ei nu s-a oferit să vă ajute, să vă procure lucrurile de care aveți nevoie?

— Niciunul.

— Nici măcar Biblii și cărți creștine?

— Aici, în Germania, Bibliile s-au putut procura mereu fără mare dificultate și desigur că acum este și mai ușor să faci rost de literatură creștină. Dar în Polonia, Rusia și alte țări est-europene accesul oamenilor la aceste cărți este considerat un adevărat miracol. Așa că, vezi tu, e eronat să spun că americanii n-au oferit nimic. Este o adevărată binecuvântare că Scripturile se revarsă în Est într-un număr atât de mare. Dar chiar și asta are adesea un caracter impersonal. În câteva dintre marile orașe, în loc să hrănească suflete flămânde, Bibliile donate ajung fie pe piața neagră, fie să fie vândute la prețuri exorbitante chiar de către reprezentanții Bisericii. Uneori zău că am impresia că americanii trimit camioane încărcate cu literatură creștină nu atât pentru a schimba viețile celor de aici, cât pentru a da bine în ochii celor de-acasă.

— Chiar crezi asta?

— Li se citește în ochi. Unii vizitatori vin încărcăți cu

cărți creștine. Noi le primim cu bucurie și suntem recunoscători pentru ele. Dar pe fețele lor nu se citește decât trufia. E ca și cum ar spune: „la priviți ce v-am adus *noii* Nu-i așa că ne sunteți recunoscători?” Acestea nu sunt daruri făcute din spirit de sacrificiu, ci din mândrie. Există o mare diferență între a *dăru*i și a *dona*, între jertfirea de Sine și altruismul mimat, între slujirea adevărată și cea afișată. Mulți nici nu realizează ce preț mare pun pe aparențe. Dar întrebarea este: câți se jertfesc cu adevărat pe ei înșiși pentru a-i sluji pe alții? Aceeași era situația și în cazul *echipelor* de americani care veneau aici pe vremuri, chipurile „în vacanță”, cu scopul secret de a distribui Bibliei. Pentru ei, nu contam nici noi, nici nevoile noastre reale. Tot ce conta era să se poată umfla în pene în fața compatrioților lor, să se laude cum au reușit ei să introducă pe ascuns Bibliei, în numele Domnului, dincolo de Cortina de Fier. Cei precum prietenul nostru Schmidt sau fratele Andrew – oameni care și-au riscat în repetate rânduri viețile pentru a ne ajuta în mod dezinteresat și nu pentru a-și umfla lista meritelor spirituale – au fost puțini la număr.

Rulară mai bine de cinci minute în tăcere pe șoseaua pustie.

— Iată de ce ți-am zis să nu faci pe *grozavul*, spuse într-un târziu Bietmann. Mulți compatrioți de-ai tăi vin aici cu un subtil aer de superioritate spirituală care nu le face cinste și nici nu le câștigă simpatia creștinilor din Est. Dar, de cum te-am cunoscut, mi-am dat seama că tu ești altfel, mult mai profund. Mi-a făcut plăcere compania ta în aceste două zile. Am știut de la bun început că ești făcut din același aluat spiritual ca bunicul și părinții tăi. De aceea, vreau să ajungi să ne cunoști la un nivel mai profund decât sunt capabili să o facă alți americani.

— Îți mulțumesc că îmi spui toate aceste lucruri.

— Ne așteaptă o misiune grea și periculoasă. Sincer să fiu, în timp ce ne rugam cu toții, am simțit un impuls cum că s-ar putea să am nevoie de ajutor în această misiune și,

nu știu de ce, m-am gândit imediat la tine. Mi-am spus că faptul că tu și familia ta vă aflați la noi în momentul în care am fost chemat la datorie nu poate fi pură întâmplare. Sper că acel impuls a fost, într-adevăr, un imbold al Duhului Sfânt.

— Sunt și eu convins că Domnul a aranjat lucrurile în felul acesta pentru un motiv bine întemeiat, răspunse Tad. În împărăția lui Dumnezeu nu există momente sau împrejurări întâmplătoare.

— Poate că, într-o bună zi, vei scrie despre lucrurile de care ți-am vorbit și pe care le-ai văzut cu ochii tăi. Creștinii din Occident trebuie să știe cum stau, de fapt, lucrurile în Est la fel de mult ca pe vremea când eram persecutați.

— Sper că voi avea prilejul s-o fac.

— Și-apoi, dacă următoarele două zile vor fi așa cum bănuiesc, voi avea nevoie să am alături un războinic spiritual. Acesta este principalul motiv pentru care am considerat că trebuie să mă însoțești – pentru a lupta întru Spirit împreună cu mine.

— Am să mă străduiesc.

— Nu trebuie decât să te rogi ca dușmanul să fie legat de mâini și de picioare. S-o fi instaurat o nouă ordine mondială, dar puterea răului rămâne la fel de mare. Cei ce își urmăresc propriile interese joacă în continuare pe viață și pe moarte.

— Cel pe care îl vom ajuta deține, cumva, vreo funcție importantă în guvern? Întrebă Tad cu o mină gravă.

— Nu, este doar un fost agent KGB care încearcă să își salveze viața, spuse gânditor Udo. Pe plan spiritual, niciun om nu e mai important decât celălalt. Dar convertirea sa a fost una spectaculoasă și sunt convins că mărturia lui va avea un răsunet uriaș. Trebuie să îl ajutăm, Tad. Există forțe care vor să îl reducă la tăcere. Iar eu sunt convins că este voia Domnului ca omul acesta să propovăduiască Evanghelia multor necredincioși.

— De ce nu te-a însoțit acum două zile, când ai plecat

din Moscova?

— După cum ți-am spus, este un fost agent KGB. Convertirea lui s-a produs fulgerător și pe neașteptate. A fost un privilegiu să asist la ea. Totuși, schimbarea a apărut atât de brusc, încât i-a fost cu neputință să își lase imediat în urmă fosta viață. Când ne-am cunoscut, era în toiul unei investigații. Nu mi-a divulgat detaliile, dar mi-a spus că trebuie să mai rămână o vreme la Moscova pentru a descurca niște ițe și că simte că asta este și voia lui Dumnezeu. Descoperise niște mașinațiuni politice și considera că este de datoria lui să le dea de capăt. Fiind conștient de pericolul în care se afla câtă vreme rămânea la Moscova, am insistat să vină cu mine. Dar el mi-a spus că se pune la cale o conspirație periculoasă și că trebuie să afle exact în ce consta aceasta.

— Sună periculos.

— Omul a fost spion toată viața, Tad. Lumea lui e cu totul diferită de cea pe care o cunoaștem noi.

— Ai idee ce fel de dificultăți au întâmpinat la trecerea graniței?

— Nu știu să fi întâmpinat greutăți. Dar, din câte am înțeles, au existat mulți factori de risc.

— Cum ar fi?

— Nu cunosc detalii. Apelul pe care l-am primit a fost unul de urgență și în aceste cazuri, mesajele sunt, de regulă, foarte succinte.

— Și cum de te-a contactat tocmai pe tine? Tu ești, cumva, marele cap?

Bietmann pufni în râs.

— Nici pe departe. Dar sunt unul dintre cei mai vechi colaboratori ai rețelei. Chiar nu știi cine sunt – sau, mai bine zis, au fost – adevărații „capi” ai organizației noastre?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Unul dintre ei a fost chiar bunicul tău, Tad – el este cel care a pus bazele întregii rețele, în timpul războiului. După război, cât timp baronul a fost închis, mama ta a fost

cea care a început să extindă *Rețeaua Trandafirului*. Totul li se datorează lor... rugăciunilor înălțate de ei, credinței... și curajului de care au dat dovadă. Sabina chiar nu ți-a spus nimic despre asta?

Tad primi cuvintele lui Bietmann cu vădită uimire.

— Mama mi-a spus că a colaborat cu *Trandafirul*, dar... n-a pomenit niciun cuvânt cum că ea însăși ar fi condus rețeaua...

Bietmann zâmbi în întuneric.

— La cât este de modestă, nici nu mă mir. Când ne-am întâlnit prima dată, nici eu n-am știut cine este. Pe vremea aceea, eram și eu relativ novice în cadrul rețelei. Doar după ce au plecat mi-am dat seama pe cine avusesem privilegiul să ajut.

— Și de atunci ce s-a întâmplat?

— Pe măsură ce rețeaua s-a extins, de ce să mint, mi-a revenit onoarea de a juca un rol din ce în ce mai proeminent. Poate datorită faptului că locuiesc aproape de Berlin, am devenit principala verigă din Vest, așa cum era *Der Prophet* la Moscova. El era la start, iar eu la finisul cursei, să zicem așa.

— *Der Prophet*?

— E o poveste lungă. Am să-ți spun mai multe despre el la întoarcere... Asta, dacă apucăm să ne întoarcem.

— Acesta este motivul pentru care te-au contactat pe tine?

— Plus faptul că îl cunosc personal pe fugar.

Bietmann căzu o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— Trebuie să înțelegi că acest om i-a persecutat pe creștini cu o cruzime cumplită, a fost un adevărat Saul... Convertirea lui a fost unul dintre cele mai extraordinare lucruri la care am asistat vreodată. Dar printre credincioși s-ar putea să existe și câțiva care încă nu sunt pregătiți să îl primească în rândul lor pe acest adversar de odinioară. M-am confruntat deja cu problema asta la Moscova. Acum, că se află în dificultate, este de două ori mai important să fiu

alături de el. Chiar dacă reușește să treacă granița, s-ar putea să aibă nevoie de un aliat care să-i susțină cauza față de ceilalți credincioși.

— Un Barnaba personal, murmură gânditor Tad. Asta e de o sută de ori mai interesant decât toate discursurile pe care le-am ascultat la congres!

— E trecut de miezul nopții, încearcă să tragi un pui de somn, spuse Bietmann. Mai târziu poate că va trebui să îți cedezi volanul.

Cei doi creștini nu aveau cum să știe că automobilul lor nu era singurul care străbătea Polonia în acea noapte. Două mașini păreau să se îndrepte spre aceeași destinație, dar în scopuri ce se deosebeau ca de la cer la pământ.

Una se îndrepta spre Est în spiritul milosteniei, iar cealaltă, în care se aflau Horst Brandes și Lisel Lamprecht, într-o misiune dictată de îngerul morții.

Fără să o știe, Lisel era un pion – din fericire, tot mai reticent – în mâna dușmanului. Încă nu realiza cât de puternică devenise între timp conștiința ei, dar în curând va avea prilejul s-o afle.

Numeroase erau rugăciunile cărora li se dădea răspuns în ambele mașini și, mai cu seamă, rugile înălțate de doi tați iubitori pentru fiicele lor.

Una dintre fiice se afla deja la Tatăl ceresc, în timp ce tatăl ei de pe pământ se ruga pentru bărbatul care o trimisese acolo.

Cealaltă era gata să pună capăt vieții duse până atunci și să se întoarcă acasă.

Adăpostul de lângă graniță

La sud de Krynki, în apropierea graniței dintre Polonia și Belarus

Condițiile de cazare nu erau tocmai de cinci stele. Patul improvizat din paie și fân nu se compara, bunăoară, nici pe departe cu cearșafurile din mătase și plăpumile fine cu care fusese obișnuit Galanov pe vremea când cutreia Europa în interes de serviciu, trăgând la cele mai bune hoteluri din Moscova, Kiev, Praga, București, Belgrad, Paris și Londra. Bine măcar că hambarul ăsta n-avea acoperișul găurit. Și că paiele erau uscate. După obositoarea călătorie nocturnă pe care o făcuse din Mosty până aici, nici prin cap nu-i trecea să se plângă.

Soarele se înălța deja pe cer, proiectându-și razele portocalii printre scândurile din peretele estic al hambarului. Dar pe el nici măcar asta n-avea să-l țină treaz. Se așază pe o grămadă moale de paie, rezemându-se cu spatele de un snop nedesfăcut de fân, și închise ochii. Străbătuseră Volkovyskul cu mașina. Nu exista niciun risc de a fi luați la întrebări, îl asigurase călăuza. Era un oraș mic, care, la fel ca restul așezărilor din preajmă, de câțiva ani încoace nu mai era supravegheat de către grăniceri. Cândva existase un punct de trecere a frontierei între Volkovysk și orașul polonez Białystok, dar acesta fusese închis, iar drumul care ducea spre el pe teritoriul rusesc, distrus pe o distanță de șapte kilometri.

Ultimii șapte kilometri îi parcurseseră pe jos.

Iar acum iată-l odihnindu-se la nicio aruncătură de băț de gardul ce despărțea fosta Uniune Sovietică de teritoriul polonez, odihnindu-se în vechiul hambar al unui frate creștin care se presupunea că știe cum să-l treacă granița în Polonia.

Cum anume, Galanov nu avea habar. Dar, dacă acest

pelerinaj îl învățase un lucru, acela era că poate să se încreadă în creștini. Oamenii aceștia acționau cu cap. Și se rugau mult. Nu aveau încotro, spuneau ei. La cât de multe erau în joc, cum să *nu* se roage? îi repetau ei tot timpul.

Actuala sa gazdă îi spusese că avea un văr de cealaltă parte a graniței, în Polonia. Datorită înrudirii dintre ei, de-a lungul timpului, cei doi păstrasera legătura într-o măsură mai mare decât știau sau ar fi aprobat autoritățile din ambele țări.

Uriașul lot de teren, care aparținuse de generații întregi familiei poloneze, fusese cultivat de străbunicul și de bunicul lor înainte de al Doilea Război Mondial, când întreaga regiune făcea parte din teritoriul Poloniei.

Totuși, pe măsură ce Rusia își extindea teritoriile spre vest, între 1940 și 1945, o parte din pământ a ajuns sub dominație sovietică, rezultatul fiind că, după război, când hotarele Uniunii Sovietice au fost retrasate, Polonia a pierdut o parte mai mare din teritoriile sale strămoșești decât Estonia, Letonia, Lituania, România sau Cehoslovacia.

Și, astfel, ferma familiei a fost împărțită în două și, copil pe atunci, actuala călăuză a lui Galanov, polonez prin naștere, tradiție și sânge, s-a trezit brusc în jumătatea din Bielorusia, o republică a URSS. Deși terenul tatălui său a fost confiscat de către stat și integrat în sistemul sovietic colectivizat, familiei i s-a permis, totuși, să trăiască în continuare acolo și să cultive o porțiune infimă din fostul lor pământ strămoșesc.

Datorită faptului că aici frontiera nu era patrulată cu aceeași vigilență ca în alte părți, frații - tații celor doi veri - reușiseră cumva să păstreze legătura de-a lungul anilor.

Ambii fiind creștini, în cele din urmă și fiii lor au ajuns să fie implicați în activitatea rețelei clandestine. Încă din adolescență, cei doi băieți înjghebaseră, cu ajutorul unor cabluri subterane, un sistem telegrafic între cele două reședințe. Deși agricultori pe timp de zi, ambii aveau un talent tehnic înnăscut (și un pronunțat apetit pentru risc) și

astfel își petreceau nopțile meșterind tot felul de dispozitive și perfecționându-și mijloacele de comunicare astfel încât, deși nu se puteau vizita personal, să poată măcar discuta între ei după pofta inimii.

Având amândoi ambiția de a da peste nas regimului care le distrusese ferma, în cele din urmă au găsit o modalitate de a tăia o gaură cu diametrul de aproximativ jumătate de metru în gardul de la graniță, fără a fi surprinși de semnalul electric care ar fi declanșat alarma la punctul de control aflat la o distanță de trei kilometri.

Totul s-a petrecut într-o singură oră, atunci când curentul electric a fost oprit pentru efectuarea unor lucrări de întreținere. Băieții au tăiat gardul, au montat noi cabluri electrice și apoi au pus la loc bucata tăiată din gard și au transplatat în dreptul ei câteva tufe sălbatice care creșteau în număr mare în zonă. Astfel camuflată, porțiunea de gard nu era văzută niciodată de aproape cu ocazia rarelor controale care se făceau pe acolo.

Efectul imediat a fost că verii puteau să se viziteze reciproc și să pună la cale alte pozne relativ nevinovate, vorbind față în față. Totuși, cu timpul, după ce mentorul lor a fost aruncat în închisoare, pe măsură ce credința li s-a adâncit și cei doi s-au implicat tot mai serios în activitățile rețelei creștine secrete, spărtura din gard a servit unui scop mult mai înalt, ajutând la refugierea a zeci de creștini din Uniunea Sovietică.

Dar de doi ani încoace lucrurile începuseră să se schimbe în bine și, până acum, nu mai apelase niciun fugar la ajutorul lor.

— De ce nu treci, pur și simplu, granița? îl întrebase bărbatul pe Galanov, încă nedumerit de motivul pentru care era necesară atâta discreție. Mai nou, aproape că nici nu se uită la acte. Atmosfera s-a destins complet. Dacă vreau să-i fac o vizită lui văru-meu, mă urc în mașină și într-o clipită am și trecut granița. Nu înțeleg ce rost are să te ascunzi. Te pot duce cu mașina dacă vrei.

— Te asigur că *mie* mi-ar controla actele, râse Galanov. Din nefericire, sunt căutat, probabil la fiecare punct vamal dintre Marea Neagră și Finlanda.

— Da' de ce, ce-ai făcut? întrebă bărbatul, oarecum mirat.

Galanov râse din nou.

— Cu cât știi mai puține, cu atât va fi mai bine pentru tine, prietene. Dar stai liniștit, n-am comis nicio crimă. Sau, cel puțin, nu împotriva statului sovietic, murmură el, gândindu-se abătut la păcatele săvârșite împotriva credincioșilor, care îi apăsau greu conștiința, după care adăugă: Nu, dacă e să ies din țară, n-am s-o pot face decât în secret. Îmi pare rău că îți pricinuiesc neplăceri, mai ales din moment ce n-ai mai fost nevoit să participi la astfel de operațiuni de câțiva ani de zile.

— Să nu-ți pară! Eu unu' mă bucur că se-ntâmplă - în sfârșit! - ceva interesant. De când am primit vorbă c-ai să vii la noi, aproape că n-am mai avut astâmpăr. Nu știu cine ești și de ce e atât de importantă fuga ta, dar văru-meu și cu mine vom face tot ce ne stă în puteri să te ajutăm. Eu am să rămân polonez cât trăiesc și, câtă vreme familia noastră e despărțită de gardul acela și pământul *nostru* e lucrat de alții, n-am să încetez să lupt pentru libertate.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Puțin îmi pasă că acum îi zice Republica Belarus, dacă face parte din URSS sau din CSI ori dacă-i independentă sau guvernată de Elțin. Eu sunt *polonez* și pământul ăsta - la fel; și n-am să uit niciodată că ni l-au furat. Or fi vorbind ei de independență în stânga și-n dreapta, dar tot o nație de hoți și de criminali rămân. Faptul că acum i se zice Comunitatea Statelor Independente nu schimbă nimic. Sunt tot urmașii lui Stalin și soldații lui Stalin l-or omorât pe bunicul.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— A trecut multă vreme de-atunci. Ți-am zis toate astea ca să înțelegi de ce văru-meu și cu mine luptăm cu atâta

îndârjire pentru libertate. Ce rost are să te numești creștin, dacă nu faci nimic concret ca să-i ajuți pe alții? Aceasta-i calea ce ne-a fost hărăzită. Și iată că... am ajuns, adăugă el, deschizând ușa șubredă și conducându-și oaspetele înăuntru.

— Care e următorul pas? întrebă Galanov.

— Azi vei dormi aici, în hambar. La asfințit, nevastă-mea îți va aduce ceva de-ale gurii. Încearcă să te odihnești. La miezul nopții, te vom trece în Polonia.

Amintirea unor clipe de tihnă

Kehrigsburg

În noaptea în care Udo și Tad se îndreptau cu mașina spre Est, iar cel pe care sperau să-l ajute se odihnea pe un pat încropit din paie, Matthew și Sabina au avut parte de un somn liniștit în casa Christei Bietmann.

Acum, după ce luaseră micul dejun în agreabila companie a soției lui Udo, cei doi erau în drum spre comunitatea menonită în sânul căreia petrecuseră zile pline de fericire și tihnă cu treizeci de ani în urmă, înainte de fuga lor peste hotare. Dimineața și amiaza aceea au fost momente de mare bucurie pentru amândoi.

Atunci când ne întoarcem în locurile de care ne leagă amintiri fericite, de cele mai multe ori se întâmplă să descoperim că împrejurările, oamenii și relațiile s-au schimbat odată cu trecerea timpului, pierzându-și luciul și strălucirea pe care tinde să le atribuie memoria umană anumitor imagini și clipe fericite din trecut.

Totuși, acesta s-a dovedit unul dintre acele prilejuri rare când anii, cât de mulți la număr, se topesc instantaneu și totul este așa cum era înainte. Reîntâlnirea cu mulți dintre prietenii lor de acum treizeci de ani se lăsă cu strângeri în brațe și lacrimi de bucurie. Totul rămăsese aproape neschimbat – asta, desigur, cu excepția faptului că *toți* erau cu treizeci de ani mai în vârstă, la fel ca soții McCallum. Arndt Moeller trecuse între timp în lumea celor drepti, dar văduva lui era încă în viață și fiul lor era acum unul dintre cei trei patriarhi ai comunității.

De astă dată, în locul baronului și al bătrânului patriarh de odinioară, Matthew și Fritz Moeller erau cei ce se plimbau împreună pe câmp, discutând liniștiți – asta cu excepția momentelor în care Matthew izbucnea pe neașteptate în râs atunci când recunoștea câte o porțiune

de teren pe care o arase el cu stângăcie pe vremuri sau când se apleca și își îndesa degetele în pământ, amintindu-și cât de minunat fusese acest refugiu pentru ei în 1962, când fuseseră nevoiți să se ascundă de periculoșii lor urmăritori.

Cei doi – tinerii de odinioară care acum erau, la rândul lor, niși de ani – se plimbau discutând și cumpănind împreună la o mulțime de lucruri și cu precădere la moștenirea spirituală lăsată de cei pe urmele cărora călcau. Și, cum fiecare descoperea cu bucurie în celălalt un om cu vederi similare, se treziră întrebându-se cu voce tare care ar fi metoda cea mai eficace de a transmite noilor generații, așa cum le fuseseră inculcate lor, perspectivele spirituale ale înaintașilor.

Între timp, femeile trebăluiau și conversau voioase în bucătărie, la fel ca odinioară. Sabina avea senzația că nu trecuse nici măcar o zi de când plecase de aici! Erau prezente trei generații – cea reprezentată de Sabina, Frau Moeller și alte câteva femei mai vârstnice, mamele care fuseseră copile cu treizeci de ani în urmă, și copilașii care zburdau în jurul lor, generația viitoare care avea să ducă mai departe tradițiile comunității și care constituia principalul obiect al rugilor înălțate de cei doi bărbați care se plimbau afară, discutând despre aspectele profunde ale vieții de creștin.

În după-masa aceea, între orele patru și șapte, întreaga comunitate de la ferma Moeller avu parte de un festin ca-n povești. Când afluă însă că onorații lor oaspeți trebuiau să se întoarcă la Berlin, toți se arătară triști și reticenți.

— N-ați putea să înnoptați la noi și să plecați mâine dimineață? îi imploră Frau Moeller.

Matthew și Sabina se uitară unul la altul și apoi izbucniră în râs. Vizita lor în afara orașului se prelungise, oricum, mai mult decât anticipaseră. Ce mai conta încă o noapte? La rugămințile stăruitoare ale gazdelor, în cele din urmă se învoiră, așadar, să rămână acolo până a doua zi. Dar de

culcat, nu ajunseră să se culce decât după miezul nopții.

Era imperativ să se întoarcă la Berlin – chiar și doar pentru a recupera somnul pierdut!

A doua zi dimineață, în timp ce se întorceau cu mașina la Berlin, obosiți dar totodată bine dispuși, gândurile Sabinei zburară pe neașteptate la Hermann.

Acesta fusese cel mai apropiat colaborator al ei și una dintre persoanele cărora le datorau libertatea. Hermann își pusese în joc propria viață și libertate pentru ei.

Era un tip dur și ursuz și nu simțise niciodată că l-ar „cunoaște” cu adevărat. Abia după ce Hermann a ieșit din viața ei, a realizat cât de mult ținea, de fapt, la el.

Vechiul ei camarad de rețea confirma, mai mult ca oricare altul, adevărul conform căruia apropierea sufletească se prezintă într-o varietate uriașă de învelișuri umane și că aparențele sunt adesea înșelătoare.

Inima îi spunea Sabinei că Hermann este încă în viață și că trăiește și acum la Berlin. De-ar putea să dea cumva de el! Nu voia decât să i se uite în ochi... și să îi *spună* cât de mult înseamnă pentru ea.

Piese de domino încep să cadă

Brest, Belarus

— Credeam că ai pus deja mâna pe el! tună nervos la telefon vocea ministrului Apărării.

— Stați liniștit, am să recuperez dosarele. Doar că va dura puțin mai mult decât am anticipat.

— Ultima dată când am vorbit mi-ai spus că, dacă închidem o porțiune din graniță, îl vei putea intercepta pe trădător. Eu m-am ținut de înțelegere. Am dat telefoanele necesare, l-am cooptat pe Șapoșnikov... Agentul american a fost arestat și-acum stă la răcoare...

— A ciripit?

— Așa ar vrea el să ne facă să credem, dar n-avea cum. Mapa era încă la el când a fost arestat și de la Washington nu se aude nimic. Dacă ar fi ciripit, s-ar fi încins de pe-acum toate liniile telefonice ale americanilor.

— Dacă americanul avea dosarele, poate că Galanov nu e decât un mijloc de diversiune.

— Nu, idiotule! zbieră Desiatovski. Davidson avea doar *copiile* dosarelor. Pesemne că Galanov e în cârdășie cu el. Continuă căutările. Trebuie să dai de Galanov fără întârziere!

— Pista care ducea la Brest s-a dovedit a fi falsă. Nu trece nicio muscă pe aici. Acum mă duc să verific personal toate rutele spre granița lituaniană. Între timp, oamenii mei – câțiva dintre cei mai buni agenți care mi-au rămas loiali – îi interoghează pe toți creștinii menționați în dosarele KGB. Vom descoperi în curând dacă se pune ceva la cale în cadrul rețelei.

— N-avem mult timp la dispoziție.

— Pornesc chiar acum. Vom continua căutările toată noaptea.

— Nu avem nicio clipă de pierdut, insistă ministrul.

Accidentul care va avea loc pe ruta dintre reactorul nuclear de la Kuibișev și Kirovabad este deja aranjat până în cele mai mici detalii. Și la fel sunt toate celelalte! Dacă nu pui mâna pe Galanov, totul se va duce de râpă!

— Stați liniștit, nu va reuși să-mi scape.

— Alekdaniov are deja interviurile pregătite pentru difuzare, continuă Desiatovski, livid atât de mânie, cât și de teamă. Azi am luat legătura cu Gorbunoviev și am vorbit la telefon cu Petrikov, Dzasohov și Baramertnikh. Aseară a avut loc în mai multe fabrici a doua rundă de explozii. Cu doar două ore în urmă Bobrikov a luat cuvântul la televiziunea națională și a convocat o grevă generală. Hasbulacek va prelua controlul asupra căilor ferate la noapte. Piese de domino încep să cadă!

— Și Germania?

— N-avea tu grija Germaniei! Fandositul ăla de Drexler n-are decât să-și facă treaba, dacă nu vrea să rămână de căruță. Am să-l sun imediat și-am să-i pun clar în vedere lucrul ăsta.

— Pe mine vă puteți bizui.

— Fapte, Leonid, nu vorbe! Dacă nu-mi faci rost de dosar până mâine dimineață, ești un om pierdut! răcni Desiatovski, după care trânti receptorul.

Bolotnikov făcu o grimasă. O fi fost Desiatovski un om influent, dar cum de-și permitea să-l trateze cu atâta lipsă de considerație? Ei, dar lasă, va veni ea și vremea răzbunării.

Netezind cutele orgoliului său șifonat, Bolotnikov inspiră adânc, apoi ieși din biroul în care purtase convorbirea și se năpusti spre elicopterul care aștepta în fața clădirii.

Fire împletite în țesătura trandafirului

Białystok, Polonia

În timp ce Matthew și Sabina se bucurau de compania prietenilor vechi și noi din comunitatea menonită, fiul lor era angajat într-o conversație antrenantă cu unul dintre membrii frăției din Białystok. După o oră de discuții amicale, cei doi descoperiseră că au o cunoștință comună – pe Iosif – și, din acel moment, dialogul parcă prinsese aripi.

Polonezul se arătase nerăbdător să afle noutăți despre fugarul evreu cu care se împrieteniseră cu ani în urmă membrii frăției și fusese din cale afară de încântat când Tad îi spusese că Iosif era la Berlin și că tot acolo avusese ocazia de a-l întâlni, cu câteva zile în urmă, și pe îndrăgitul lor conducător spiritual Dieder Palacki. Din acel moment, întrebările începură să curgă cu repeziciune.

— Deci și tu ai fost închis, dar nu din motive religioase? Îl întrebă Tad pe bărbatul în casa căruia se aflau de trei ore încoace.

— Am fost considerat disident, răspunse acesta. Asta se întâmpla pe vremea când grevele erau privite drept acțiuni subversive. Lech Wałęsa, liderul sindicatului Solidaritatea care a organizat nenumărate proteste, a ajuns președinte. Eu, în schimb, cu doar câțiva ani în urmă, am fost închis și bătut din același motiv – pentru că eram lider de sindicat. Bănuiesc că așa se întâmplă atunci când încerci să schimbi sistemul înainte de vreme.

— Și cât ai stat la pușcărie? Întrebă Bietmann.

— Doar patru ani.

— Bine, dar Dieder Palacki nu era lider de sindicat și l-au ținut închis mai mult de-atât, din câte știu eu.

— Nu, nu era lider de sindicat, ci un simplu pastor. Dar ataca problema intoleranței religioase mult mai direct decât

îndrăzneam noi să atacăm orice altă chestiune. Autoritățile de la Moscova și marionetele lor din Varșovia nu-l înghițeau.

— Câtă vreme a fost închis?

— Cincisprezece ani.

— Și spui că v-ați reîntâlnit în închisoare, după ce, ani de zile, nu mai știuseși nimic de el?

— El era în al șaselea an de detenție când am ajuns eu acolo – mi s-a rupt inima când am dat prima oară ochii cu el. Ce priveliște sfâșietoare! Aproape că nu l-am recunoscut. Îmi amintesc că m-am întrebat îngrozit: Oare și pe mine mă așteaptă aceeași soartă? Preferam să mor decât să îndur câte îndurase el. Avea corpul plin de vânătăi de pe urma bătailor, capul plin de contuzii și buzele însângerate. Era dureros să văd starea jalnică în care îl aduseseră pe acest om la care țineam cu toții atât de mult.

Tad McCallum și Udo Bietmann ajunseseră la casa lui Kochow Rydz pe parcursul după-amiezii, trăseseră un pui de somn și acum stăteau de vorbă cu stăpânul casei în timp ce soția acestuia pregătea masa de seară. După cină, vor încerca să se mai odihnească puțin înainte ca Rydz să le dea detaliile exacte ale întâlnirii nocturne pe care o vor avea cu ultima persoană de contact, Waclau Chmielnicki, un membru al frăției din Białystok care îl întâlnise pe Iosif pe vremea când era copil, și a cărui fermă se afla la distanță de patruzeci și trei de kilometri în est, chiar la graniță.

— Ai petrecut mult timp în compania lui câtă vreme ați fost în închisoare? Întrebă Bietmann.

— Eram în celule apropiate, răspunse Rydz. Nu că asta ar fi contat foarte mult. Nu era deținut care să nu-l cunoască pe Dieder. Chiar și în închisoare, Palacki și-a continuat misiunea și, în cele din urmă, a reușit să vorbească fiecărui deținut.

— Ce misiune? Întrebă Tad.

— Propovăduirea Evangheliei. Nici nu vă puteți închipui

ce tare era Dieder în credința lui! Gardienii îl băteau ori de câte ori aflau că vorbise cuiva despre Dumnezeu, dar asta nu l-a oprit niciodată.

— Cum de a supraviețuit bățăilor?

— Era de ajuns să te uiți în ochii lui ca să înțelegi că în el ardea un foc aparte. Noi, cei din frăție, am știut-o încă de pe vremea când era băiețandru. De aceea l-am ales să ne fie pastor la o vârstă atât de fragedă. Era, în mod clar, un ales al Domnului. În ciuda rănilor, a cicatricelor și a evidentei subnutriții, chiar și în închisoare, în acel loc înfiorător, ochii lui străluceau plini de viață... și de iubire. Era de ajuns să îl privești în ochi pentru a ști că te *iubește*.

— Și a reușit să convertească mulți deținuți? întrebă Bietmann.

Rydz aprobă gânditor din cap. Gândurile lui Tad zburară la Iosif.

— Nu cred că ar putea cineva să asiste la suferințele îndurate de un om ca Dieder Palacki, răspunse în cele din urmă Rydz, și să vadă iubirea pe care o poartă acesta în suflet fără a fi schimbat de o asemenea experiență. De obicei, oamenii își încredințau inimile Tatălui după doar două-trei discuții avute cu Dieder. Își doreau și ei viața pe care o vedeau în el. Dieder nu pierdea nicio ocazie de a se ruga împreună cu oricare alt deținut, chiar dacă erau amândoi conștienți că vor fi bătuți din cauza asta.

Se lăsă tăcerea preț de o clipă, apoi Tad întrebă:

— Ți s-a întâmplat și dumitale?

— Ce anume?

— Să fii bătut pentru că te-ai rugat împreună cu Dieder.

Rydz surâse.

— O, da! în repetate rânduri. Ne rugam împreună de câte ori aveam ocazia. Drept urmare, eram adesea bătuți sau ținuti în detenție solitară. Eu unul n-aș fi rezistat nicio lună de zile dacă nu l-aș fi avut pe Dieder în fața ochilor drept un exemplu constant de credință. Ei, și de câte ori nu l-am auzit rugându-se chiar și pentru prigonitorii lui!

— Și tu ai petrecut acolo patru ani?

— Da, patru.

— Și eu care credeam că *mie* mi-a fost greu! exclamă Bietmann, râzând încetișor. Am fost închis de două ori, dar în total am stat în detenție doar vreo doi ani și jumătate.

— Poftim? exclamă Tad, întorcându-se spre el. Până acum nu mi-ai pomenit nimic despre asta!

— În această parte a lumii, dragă Tad, răspunse Udo zâmbind, nu ne place să facem paradă cu faptele noastre de curaj. Aici am suferit *cu toții* pentru credință. Ne așteptam să suferim și de aceea nu acordăm prea multă importanță suferințelor noastre.

Spunând acestea, Bietmann se întoarse iar spre Rydz.

— Și ce s-a întâmplat în cele din urmă cu Palacki?

— A stat în închisoare nu mai puțin de cincisprezece ani, răspunse gazda. Când a fost eliberat, era deja considerat un adevărat sfânt. Deși slăbit trupește, a vizitat biserici și frății secrete din Polonia, Bulgaria, România și chiar și Rusia. Pe unde mergeam, întâlneam bărbați și femei care spuneau că mântuirea lor se datorează iubirii, credinței și inimii lui iertătoare. Câți copii spirituali trebuie să aibă omul ăsta în toată Europa de Est... Cred că sunt cu miile!

— Unul dintre ei este prietenul nostru de familie, Iosif Aviz-Rabin, spuse Tad.

— Exact.

— S-a întors aici, în țara lui natală? întrebă Bietmann.

— Nu, n-a stat decât puțină vreme printre noi. Părinții îi muriseră deja amândoi și nu voia să ne pună în pericol.

Căzură tustrei pe gânduri.

— E o poveste cu adevărat extraordinară, murmură Tad într-un sfârșit. De fapt, întreaga noastră călătorie a fost o înlanțuire de povești extraordinare.

— Și încă n-am ajuns la sfârșitul călătoriei, spuse Bietmann. Să sperăm că înainte de revărsatul zorilor vei ajunge să îl cunoști pe bărbatul a cărui convertire constituie una dintre cele mai emoționante povești pe care le vei fi

auzit vreodată.

— Cine este acest bărbat? întrebă Rydz.

— Sper că voi putea să îți fac și ție cunoștință cu el, răspunse Bietmann.

— Aș fi onorat.

— Este adevărat, adăugă Udo, că Tatăl nostru nu face deosebire între oameni atunci când îi alege pe cei care îi vor duce mai departe lucrarea în această lume.

100 *Încolțiți*

Granița dintre Polonia și Belarus

Andrassy dormi neîntors pe patul de paie, mai bine decât ar fi făcut-o în așternuturi din mătase. Ziua trecu repede, iar bucatele reci aduse pe un fund de lemn de către gazdă nu i s-ar fi părut mai gustoase nici dacă le-ar fi servit într-un restaurant de lux, la lumina lumânărilor. După cină, așipi din nou.

La un moment dat – habar nu avea cât trecuse de când adormise – o mână îi atinse umărul, trezindu-l, și o voce îl anunță:

— E timpul.

Era gazda lui.

Se furișară afară din hambar. Călăuza lui Galanov avea în mână o lanternă mică de buzunar. Traversară un câmp și apoi intrară într-un desiș.

Fermierul trimise trei semnale luminoase în direcția graniței. Dintre copacii din cealaltă parte licăriră, una după alta, două scânteii. Fermierul răspunse cu două semnale luminoase, după care zise:

— E văru-meu. E pregătit și calea e liberă.

— Procedați la fel de fiecare dată? întrebă Galanov, surprins de aparenta simplitate a metodei.

— Nu, folosim de fiecare dată un alt semnal și acționăm la ore diferite din noapte. Pe vremuri foloseam sisteme care de care mai complicate ca să ne camuflăm mișcările. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu mai există pericolul de odinioară.

— Sper să ai dreptate.

— Să mergem.

Porniră prin întuneric spre gard de-a curmezișul unei pajiști presărate cu tufe și niscaiva copaci.

Brusc, deasupra lor se auzi un vuiet teribil de elice. Un

elicopter scruta câmpurile cu un proiector uriaș!

Nu dură decât vreo două-trei secunde până lumina orbitoare a proiectorului îi dibui și se opri asupra lor, țintuindu-i locului. Nu aveau cum să se mai ascundă. Elicopterul plana amenințător deasupra lor, iscând rafale năprasnice.

— *Nu mișcați! Sunteți înconjurați din toate părțile, veni avertizarea prin megafon. Dacă faceți chiar și o singură mișcare, vom deschide focul.*

Ca pentru a confirma că nu erau doar vorbe goale, câteva detunături asurzitoare despicară demonstrativ tăcerea nopții și gloanțele loviră pământul la nici trei metri de locul în care se aflau cei doi. Galanov rămase nemișcat. Orice încercare de a scăpa ar fi fost inutilă. Recunoscuse vocea și știa că stăpânul ei vorbise cât se poate de serios.

Partea a XII-a

Tensiunea atinge cote maxime

101

Presiuni de ultim moment

Berlin

Se auzi o bătaie în ușă. Matthew se ridică și se duse să deschidă. Cel ce aștepta pe holul hotelului era chiar organizatorul congresului, Darrell Montgomery.

— Am auzit că te-ai întors la Berlin, spuse acesta, strângând mâna lui Matthew, și m-am gândit să trec pe aici ca să văd dacă totul este în regulă.

— Nici că se poate mai bine, Darrell, răspunse Matthew. N-ai vrea să poțestești înăuntru?

— Doar pentru un minut, nu vreau să deranjez.

Montgomery îl urmă pe Matthew în apartament și o salută pe Sabina. După ce bărbații luară loc, se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, asta-i seara cea mare, spuse în cele din urmă Montgomery.

Matthew dădu din cap fără tragere de inimă.

— Nu te-ai răzgândit, nu-i așa? Sper că mâine vei ține discursul, așa cum am stabilit.

— Nu mi-am luat niciun angajament ferm în acest sens, ripostă Matthew. Am spus doar că am să mă rog pentru un răspuns.

— Dar nu ai spus nu.

— N-am spus nici da.

— Am presupus că...

Montgomery nu-și duse fraza până la capăt.

— Acum câteva zile m-am rugat împreună cu Dieder, adăugă Matthew. Amândoi L-am rugat pe Domnul să ne arate când să vorbim și când să păstrăm tăcerea.

— Tu și Palacki vă cunoașteți personal? Întrebă Montgomery, cu o ușoară îngrijorare în voce.

Matthew încuviință din cap. Montgomery primi informația cu vădit interes. Nu era convenabil ca nemulțumiții să petreacă prea mult timp împreună.

— Și ce *v-a arătat* Domnul?

— Dacă nu mă înșel, Dieder simte că *trebuie* să ia cuvântul în cadrul congresului.

— Și tu?

— Încă nu știu.

— Ei, zău așa, bătrâne! protestă Montgomery. Acesta este punctul culminant al săptămânii! Lipsa ta de entuziasm nu va da deloc bine.

— Îmi pare rău, Darrell, dar va trebui să fac ceea ce îmi dictează conștiința.

— Și eu ce să înțeleg din asta? Ai face bine să-ți faci ordine în idei înainte de a urca pe podium.

— *Dacă* voi urca pe podium, n-am să te fac de rușine, stai liniștit.

— N-ar strica să asculți discursurile din seara asta. Lipsa de interes pe care ai manifestat-o zilele astea mă îngrijorează la modul cel mai serios și mă face să mă-ntreb dacă nu cumva începi să pierzi legătura cu realitatea. Ai grijă de tine, frate.

— Voi avea.

— În seara asta ești bine-venit să împarți scena cu ceilalți invitați speciali.

— Nu, mulțumesc, Darrell. Nu țin să mă număr printre invitații „speciali”, cum spui tu. Sabina și cu mine putem sta foarte bine undeva în spate.

— Ei, zău așa, bătrâne! exclamă Montgomery, trădându-și iritarea. Tu chiar nu înțelegi că unii dintre noi, printre care te numeri și tu, ne aflăm în poziții de vârf și, ca atare, trebuie să ne exercităm din când în când talentul și chemarea de lider? Turmele au nevoie de păstori.

— Vorbește în numele tău, Darrell. În ceea ce mă

privește, nu îmi doresc decât să trăiesc ca fiu al lui Dumnezeu. Să fiu *copilul* lui Dumnezeu, nu purtătorul Lui de cuvânt și nici conducătorul turmelor Sale. Așa că îți mulțumesc, dar nu vreau să împart scena cu voi. În privința discursului de mâine, am să mă mai gândesc și-ți voi da de știre de îndată ce voi fi luat o decizie.

— În ordine, amice. Ai grijă de tine. N-aș vrea să se spună că ai căzut de la credință taman la congresul *meu*. Nu de alta, dar mi-ar strica reputația. Ha, ha!

Montgomery se ridică hohotind și porni spre ușă. Matthew îi scutură încă o dată mâna, apoi închise ușa în urma lui și se întoarse în cameră. Aruncându-i Sabinei o privire care nu avea nevoie de cuvinte, lăasă să-i scape un oftat prelung și apoi se așeză lângă ea.

— Simt nevoia să ies puțin. Să găsesc un loc liniștit unde să pot să mă plimb sau să mă așez și să citesc și să vorbesc cu Domnul până când îmi va da un răspuns clar cu privire la ceea ce trebuie să fac.

— Totuși, pe moment înclini să crezi că n-ar trebui să ții discursul, nu-i așa? îl întrebă Sabina.

Matthew încuviință din cap.

— Cât de bine mă cunoști! exclamă el, râzând încetișor. Totuși, trebuie să fiu sigur.

— Firește.

— Dacă este voia Domnului să iau cuvântul în fața acestor oameni, trebuie să fiu dispus să îi dau ascultare.

— Și tu ești întotdeauna dispus să i te supui.

— Bănuiesc că da. Totuși, *am* sentimentul că de astă dată ar fi inutil să adaug propriile-mi cuvinte celor ce-au fost rostite din belșug până acum. De astă dată, răspunsul cuvenit s-ar putea să fie tocmai tăcerea. Dar, după cum am mai spus, trebuie să fiu sigur.

O alianță incertă

— Cum ești, dragul meu Gustav? răsună vocea de la celălalt capăt al firului.

— *Sehr gut, Herr Chancellor*, răspunse Schmundt.

— Ei, zău așa, ce rost au formalitățile astea între doi oameni care sunt prieteni de atâta vreme? Credeam că am stabilit deja asta data trecută. Prieteni și aliați, nu-i așa, Gustav?

— Da... da, desigur, Hans, răspunse Schmundt cu jumătate de gură, încercând să își ascundă nervozitatea.

Sperase că nu va mai trebui să vorbească încă odată cu cancelarul. Bine măcar că acesta îl sunase la telefon și nu îl convocase iar în biroul său.

— A venit vremea, Gustav, continuă Kolter, să punem din nou la încercare prietenia ce ne unește și să demonstrăm lumii, așa cum am demonstrat-o națiunii noastre, că privim spre viitor. Nu ești de acord?

— Ba da, Hans, cum să nu fiu?

— Dezbaterea aproape c-a ajuns la final, Gustav. În după-masa asta va fi supus la vot proiectul de lege privind acordarea ajutorului de stat. Va fi, fără doar și poate, o luptă strânsă. Prietenul nostru comun *Herr Drexler* a reușit să îi atragă de partea sa pe mulți dintre colegii noștri din parlament. Nu e exclus ca ecologiștii și cei din FDP [Partidul Liber Democrat, în germană *Freie Demokratische Partei*, n.tr.] să voteze împotriva noastră. Tu știi ceva despre asta, Gustav?

— Doar că informațiile tale sunt corecte, răspunse Schmundt cu reținere în glas. Într-adevăr, Klaus n-a stat degeaba.

— Presa și comunitatea internațională sunt de partea noastră, ripostă Kolter, și sunt convinși că, în cele din urmă, și ceilalți se vor da pe brazdă. Este clar pentru oricine că

guvernul german are răspunderea de a ajuta nou-fondată Comunitate a Statelor Independente. Cred că nu trebuie să ne facem nicio grijă în această privință.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Totuși, nu mi-au plăcut deloc argumentele potrivnice care s-au înaintat azi dimineață în parlament. Deși vulpoiul de Drexler a tăcut chitic, sunt convins că toate au pornit de la el.

Schmundt nu zise nimic.

— În orice caz, continuă Kolter, chiar dacă îi va avea pe ecologiști și pe cei din FDP de partea lui și nu ne vom putea bucura de un vot majoritar, coaliția CSUD/CDU va garanta măcar un vot favorabil.

— Înțeleg unde bați, răspunse Schmundt, evitând să comenteze ultima afirmație făcută de Kolter. O victorie răsunătoare în parlament ar fi reprezentat o garanție mai fermă a poziției noastre.

— Da, dar *noi* ne vom mulțumi cu ce putem obține, nu-i așa, Gustav? îi ridică mînea la fileu Kolter, punând dinadins accentul pe cuvîntul „noi”.

— Victoria e victorie, indiferent dacă se obține printr-un vot majoritar ori ba, o întoarce Schmundt.

— Așa te vreau! Voiam doar să mă asigur că nu ți-ai schimbat între timp vederile în această privință, spuse cancelarul. Dar sunt sigur că ești ocupat, așa că nu te mai rețin.

— La revedere, domnule cancelar.

— Ne vedem la ședință, Gustav.

Schmundt puse receptorul în furcă. Era lac de transpirație.

O ofertă greu de refuzat

Moscova/Berlin

— Ți-am spus să nu mă suni la numărul ăsta decât în caz de forță majoră, idiotule! tună Drexler.

— Acesta s-ar putea să fie tocmai un astfel de caz, răspunse sec Claymore.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Drexler.

— Se pregătește o lovitură de stat.

— Știu. Dar n-avea grijă - totul e sub control.

— Eu nu sunt atât de sigur. Rusul e un om periculos.

— Desiatovski?

— Da. Întreaga CSI stă pe un butoi cu praf de pulbere. Eu mă întorc... să-mi ridic onorariul și să ies din afacerea asta până nu mi se dărâmă totul în cap!

— Așteaptă! exclamă Drexler, cu creierul zbârnâind.

Dar Claymore n-avea niciun chef să aștepte.

— Ce să mai aștept? replică el țăfnos. CSI e pe cale să se dezintegreze. Peste o zi, două, se va instaura dictatura militară și nu e exclus să se închidă toate granițele. Nu, eu unul n-am să rămân aici acum, când jumătate din republicile ex-sovietice sunt la un pas de anarhie!

— Stai liniștit, chicoti Drexler, amuzat de anxietatea interlocutorului său. Totul face parte din plan. Lucrurile sunt exact așa cum trebuie să fie. Totul este sub control, crede-mă. Desiatovski are complici care trag sforile în toate domeniile - inclusiv în armată. Chiar dacă vor închide granițele și vor exista niscaiva ciocniri între republici, tu n-ai de ce să-ți faci griji. Atâta vreme cât ești cu mine, Desiatovski te va proteja.

— Să-mi pun viața în mâinile unui rus?! pufni Claymore. Asta chiar că-i prea de tot!

— Putem să ne încredem în el.

— Eu nu mă-ncred în nimeni!

- Nu înțelegi că situația este sub control?
- Eu știu un singur lucru și anume că țara asta e la un pas de dezastru. Îl cunoașteți pe Bolotnikov?
- Am auzit de el, răspunse Drexler. Din câte înțeleg, e de partea noastră.
- Ei bine, și ăsta e o bombă cu ceas.
- Atunci urmărește-l și, dacă devine periculos, ucide-l. Desiatovski nu-și va da niciodată seama că noi ne aflăm în spatele asasinatului.
- Ușor de spus, dar Bolotnikov e genul de om cu care până și *eu* aș prefera să n-am de-a face. Și oricum, nu știu unde se află acum. A pornit pe urmele cuiva.
- A, da, își aminti Drexler, el a fost trimis pe urmele celui care a furat dosarele. Asta înseamnă că agentul KGB este încă în libertate? Dar Desiatovski m-a asigurat că problema asta va fi rezolvată rapid!
- Eu nu știu decât că Bolotnikov încă nu s-a întors la Moscova, mârâi Claymore.
- Atunci n-ai decât să dai de el cât mai repede. Individul pe care îl urmărește *trebuie* eliminat cu orice preț.
- Să-l elimine cine-o putea! Eu unul n-am de gând să mai rămân nicio clipă prin părțile astea.
- Termină cu prostiile! Dacă pui mâna pe hoț înaintea lui Bolotnikov, îi faci felul și recuperezi dosarele pe care le are la el, am să-ți triplez onorariul.
- Oferta îl amuți pe Claymore.
- Am chemat deja întăriri ca să mă asigur că nu ne scapă, spuse el după un moment de gândire.
- Puțin îmi pasă ce măsuri ai luat! Pe mine nu mă interesează decât să rezolvi problema. Cum, te privește.
- De acord, se învoi Claymore după câteva momente de gândire.
- Fusese o mișcare inspirată să îl cheme pe Brandes din Berlin. Și nici nu îl costase mult. Poate că îi va da încă două mii de mărci și-l va lăsa pe Bolotnikov în seama lui.
- Atunci dă-i bătaie! îi zberă Drexler în ureche,

întrerupându-i gândurile. Data viitoare când mă suni sper că o vei face din Germania ca să-mi spui că ai făcut rost de dosare, încheie Drexler pe un ton tăios, trântind receptorul în furcă.

Un zâmbet perfid i se lăți încet pe buze. Dacă neghiobul de Claymore *reuşea* să pună mâna pe hoţ înaintea lui Bolotnikov, dosarul ar constitui arma supremă pe care o va putea folosi în viitor împotriva lui Desiatovski – dovada că acesta orchestrase întreaga operaţiune. Şi, astfel, îl va avea la mână pe imbecilul ăla de rus pentru totdeauna. În cele din urmă, furtul dosarului s-ar putea dovedi cel mai bun lucru care ar fi putut să se întâmple!

Brusc, zâmbetul îi păli şi se ridică în picioare. Îngrijorarea lui Claymore nu era, totuşi, complet neîntemeiată, căci, într-adevăr, cine să poată prevedea cum vor evolua lucrurile în CSI după începerea operaţiunii? Exista mereu posibilitatea ca, după ce va deschide uşa spre schimbare, la fel ca Gorbaciov înaintea lui, Desiatovski să nu fie în stare să țină evenimentele sub control. Următoarele patruzeci şi opt de ore aveau să fie hotărâtoare pentru viitorul omenirii. Şi-apoi, chiar dacă CSI se va dezintegra, asta tot nu schimba cu nimic ceea ce trebuia să facă pentru a asigura împlinirea *propriului* destin.

Venise vremea să îl îngenuncheze pe Kolter. O va face chiar azi.

Ieşi din birou şi porni de-a lungul coridorului. Nu mai era mult până la şedinţă. Trebuia să vorbească încă odată cu Keil Weisskopf, liderul partidului ecologist şi cu FDP-istul Otto Greim.

Îşi va juca ultimele cărţi cu fiecare şi îşi va asigura reuşita recurgând la un pic de şantaj neaşteptat.

104

Despărțire de trecut

Granița dintre Polonia și Belarus

Lisel nu dormise nici trei ore și nu mâncase mai nimic de seara trecută, când plecaseră din Berlin.

Ajunseseră în apropiere de granița poloneză, în locul unde li se spusese să aștepte la revărsatul zorilor. De atunci, stătuse mai tot timpul în mașina aceasta neîncăpătoare și incomodă, coborând doar când și când ca să-și întindă mădulele. Horst plecase de mai multe ori, întorcându-se de fiecare dată doar cu câteva sticle de bere caldă, ceea ce explica, într-o măsură mai mare decât oboseala, roșeața din ochii lui, ce devenea tot mai accentuată pe oră ce trecea.

Cu stomacul strâns de emoții, Lisel nu reușise să înghită toată ziua nimic în afară de coltucul rupt din franzela pe care o adusese de acasă, pe care îl mesteca acum în timp ce aștepta din nou să se întoarcă Horst.

Călătoria ce durase toată noaptea și clipele de așteptare din această zi aduseseră la suprafață multe lucruri neașteptate în conștiința lui Lisel. Cel mai mult o presa întrebarea, pe cât de simplă, pe atât de dureroasă: *Ce văzuse vreodată într-o astfel de viață?*

Dintr-odată, farmecul, importanța și misterul pe care i le atribuia odinioară dispăruseră cu desăvârșire. Era o viață *de nimic*, asta era!

Și ce văzuse vreodată la Horst?! Acum i se deschiseseră ochii și îl vedea pentru prima dată așa cum era cu adevărat – un individ superficial, egocentric, lipsit de principii, bețiv, slinos, nemanierat, care își urmărea doar propriul interes și nu punea pe nimeni mai presus de sine.

Pe scurt, nu era tocmai o plăcere să fii în compania lui. Era un om egoist care nu putea purta o conversație inteligentă și rațională pe nicio altă temă în afară de

vederile sale politice radicale. Politețea, amabilitatea, bunăvoința – acestea erau concepte complet străine de persoana lui.

Și unde mai pui că azi duhnea a băutură. De fapt, la drept vorbind, Horst duhnea tot timpul. Cum de nu realizase până acum cum este el cu adevărat? Cum de nu-și dăduse seama de *atâtea* lucruri? Ce fel de viață dusese în ultimii zece – doisprezece ani? Până și porcii o duceau mai bine decât oamenii în multe dintre locurile în care trăise până acum!

Lisel își ridică ochii încețoșați de lacrimi și îl văzu pe Horst alergând spre ea dinspre satul la periferia căruia parcaseră mașina. Avea ochii bulbucați, plini de un entuziasm frenetic. Fără să se oprească din fugă, acesta își duse sticla la gură, îi dădu pe gât conținutul și-apoi azvârli sticla pe drum.

— Am luat în sfârșit legătura cu Claymore! exclamă el înfierbântat când ajunse la mașină. Trecem la acțiune! Ambele grupuri sunt de cealaltă parte a graniței, unde stă el la pândă. Mi-a dat semnalmentele lor și mi-a spus unde să așteptăm.

În timp ce vorbea, Brandes scotocea înfrigurat prin grămada de lucruri aruncate pe bancheta din spate a neîncăpătorului automobil. *Probabil o fi căutând o altă sticlă de bere*, își spuse Lisel.

În cele din urmă, acesta reuși să desprindă o porțiune din podea, pe care o ridică, dezvăluind un mic compartiment ascuns, și apoi, satisfăcut, se așeză la volan lângă Lisel, ținând în fiecare mână câte un pistol automat de fabricație rusească.

Cu o expresie de om nebun, îi întinse una dintre arme lui Lisel.

— Ce sunt astea?! exclamă tânăra, îngrozită.

— Tu ce crezi? hohoti Brandes ca un dement. Sunt instrumentele noastre de lucru, asta sunt!

— Armele n-au fost niciodată instrumentele *mele* de

lucru, Horst! Ce vrei să facem cu ele?

— Să ducem la îndeplinire misiunea pentru care am venit aici.

— *Misiunea?! Ce misiune?*

— Vom împușca un fost KGB-ist de rang înalt. Știrea va fi titrată pe prima pagină a ziarelor din toată Europa!

— Horst! ți-pă îngrozită Lisel, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ți-am spus că e o chestie colosală. Așa că fă bine și lasă sentimentalismele astea. Știi care-i miza.

Vocea bărbatului devenise, brusc, rece și plină de sarcasm.

— Până acum n-am folosit niciodată arme.

— Vorbește în numele tău, hohoti Brandes cu cruzime.

— Horst!

— Nu mai fi atât de naivă, Lisel, mârâi disprețuitor bărbatul.

— *Naivă?! Credeam că luptăm pentru niște idealuri!* spuse deznădăjduită tânăra, pe un ton rugător.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Credeam că luptăm pentru libertate! Dar ce libertate e aceea pentru care trebuie să iei viața unui om?

— Asta nu-i America! o repezi Brandes. Aici libertatea nu se câștigă decât prin vărsare de sânge!

— Eu nu așa vreau să lupt pentru libertate.

— Și ce-o să faci, o să întorci spatele cauzei? Ai întârziat cam vreo zece ani cu asta, cumătro! ripostă Brandes, râzând sardonice.

— Până acum nu mi-ai pus niciodată o armă în mână.

— Ei bine, îți pun una acum. Iar dacă ești de partea mea, va trebui s-o și folosești.

— *Nu!* Refuz să fiu părtașă la o crimă! strigă Lisel, zgâlțâind disperată portiera până reuși s-o deschidă.

— Nu fi proastă. Suntem în Polonia. N-ai mașină, n-ai bani, n-ai unde să te duci. *Trebuie* să rămâi cu mine! spuse el pe un ton care, departe de a fi liniștitor, suna mai

degrabă a amenințare.

— Acum că știi ce ești cu adevărat, Horst Brandes, n-am de gând să mai rămân cu tine nici măcar o secundă!

Spunând acestea, Lisel sări afară din mașină și o luă la goană de-a lungul străzii, cu ochii plini de lacrimi. Totul era cu atât mai înfricoșător, dat fiind faptul că realizase atât de brusc această realitate de coșmar.

— Lisel, întoarce-te imediat! strigă Brandes în urma ei. N-ai să poți ajunge departe de una singură. Dacă nu mă ajuți s-o scot la capăt, Claymore are să te găsească și-n gaură de șarpe și el nu e așa milos ca mine.

Dar Lisel continua să fugă, plângând în hohote, fără să aibă habar încotro o duceau pașii.

Brandes privi o vreme în urma ei. Vederea și judecata îi erau ambele încețoșate. Las' că se întoarce ea. Lisel nu va putea supraviețui fără el. Dar el unul n-avea de gând să alerge după ea. Va aștepta ca vulpița să se întoarcă din proprie inițiativă și să îl roage în genunchi s-o ierte.

Până una, alta, trebuia să treacă la acțiune. Băgă cheia în contact și porni motorul. Venise vremea să se ducă la locul indicat de Claymore.

Nu era înțelept să se lase așteptat de un om atât de periculos.

105

La graniță

Tad McCallum și Udo Bietmann ajunseră la ferma familiei Chmielnicki, situată chiar la granița cu fosta Uniune Sovietică, la două ore după miezul nopții.

Inițial întâlnirea fusese stabilită pe mai devreme, dar Kochow Rydz primise în ultimul moment un telefon prin care erau informați că fuseseră detectate mișcări suspecte și zgomot de elicopter de cealaltă parte a hotarului și erau rugați să își amâne plecarea cu câteva ore.

Acum, cei doi ascultau stând în picioare, în timp ce Waclau, noua lor gazdă, le relata pe scurt soarta pe care o avuseseră vărul lui și fugarul pe care veniseră să îl treacă granița.

— Au fost capturați la o aruncătură de băț de hotar. Elicopterul a apărut din senin și eu n-am mai putut să fac nimic.

Tad și Bietmann se priviră alarmați.

— Nu-mi dau seama cum de au știut exact unde ne vom afla, adăugă Chmielnicki.

— Au fost răniți? Întrebă Bietmann. Au fost duși înapoi la Moscova?

— Nu, niciunul dintre ei n-a fost rănit și, din câte știu, se află încă aici, în zonă, răspunse Waclau într-un amestec de poloneză și germană. Norocu' meu a fost că n-au știut că eram ascuns printre copaci. Că altfel m-ar fi dibuit și pe mine cu proiectorul ăla al lor și nu mă-ndoiesc că tipu' din elicopter m-ar fi împușcat fără să stea pe gânduri.

— Înseamnă că nu te-au văzut?

— Nu. M-am culcat la pământ și am văzut tot ce s-a întâmplat. Elicopterul a aterizat și din el a coborât un bărbat solid, cu o armă în mână. A urmat un schimb de cuvinte, apoi i-au băgat pe văru-meu Jahn și pe omu' vostru în elicopter și duși au fost. Dar, judecând după lumina și

zgomotul elicopterului, mi-am dat seama că au aterizat pe undeva pe aproape. După ce-au plecat, m-am furișat prin gard și m-am luat după ei, cale de nici trei kilometri, până la fostul post de grăniceri pe unde trecea odată drumul. Elicopterul a aterizat acolo și-am văzut și câteva mașini. De atunci, ținem locul sub supraveghere, așa că știm că încă îi țin închiși în una dintre celulele din clădirea principală. Pe vremuri, toate posturile de grăniceri aveau încăperi speciale pentru cei arestați. Elicopterul a plecat după o vreme fără niciun pasager, dar mașinile au rămas.

— Și care este situația acum? Întrebă Bietmann.

— Supraveghem și-acu' clădirea de aici, de pe teritoriul polonez. Nu se vede nicio mișcare, dar cât timp au să-i interogheze, n-avem cum să știm. S-ar putea să-i transfere la Moscova dintr-un moment într-altul. Poate că elicopterul o să se întoarcă mai târziu după ei.

— Există vreo posibilitate de a trece frontiera pe drumul ăsta de care ai pomenit? Întrebă Bietmann.

— Nu, răspunse Chmielnicki. Acu' drumul e tăiat de un gard înalt cu fundații adânci de beton și înconjurat cu sârmă ghimpată. Unde mai pui că e luminat la tot pasul. Iar, în situația de față, patrulele care îl păzesc sunt mai vigilențe ca oricând.

— Și tu pe unde ai reușit să treci dincolo?

— Printr-o spărtură în gard pe care am făcut-o cu ani în urmă împreună cu văru-meu, care e deconectată de la circuitul lor electric.

— Ce distanță spuneai că e până la postul de grăniceri?

— În jur de trei kilometri.

— Zonă împădurită sau câmp deschis?

— Și una, și alta. Am avut noi grijă ca zona să rămână plină de copaci și de tufe dese și viguroase. Totuși, e o adevărată minune că n-au descoperit încă „trecătoarea”. Poate că locul pare atât de pustiu, că nici nu le-a dat prin cap să îl verifice îndeaproape.

Așa că am putut să ne strecurăm pe acolo ani de zile,

fără să trezim vreo bănuială.

Rămaseră cu toții tăcuți câteva clipe, cumpănind situația.

— Cred că, înainte de toate, cel mai bine ar fi să ne rugăm, sugeră Bietmann.

— Le-am dat deja de veste creștinilor din zonă și membrilor frăției, adăugă Chmielnicki.

— În miez de noapte? se miră Bietmann.

— Voi sunteți aici, nu-i așa? Când e vorba de lucrarea lui Dumnezeu, nu există timp de odihnă, nici pentru cei ca voi, care o săvârșesc, și *nici* pentru cei ce se roagă.

— Așa e, încuviință Bietmann zâmbind. Ar avea cine să ne ajute în caz de nevoie?

— Pot conta sigur pe patru-cinci inși.

— În regulă.

— Unul dintre ei stă de veghe chiar în momentul ăsta. Dar haideți să intrăm, adăugă Chmielnicki, părăsind punctul de observație de unde scrutaseră până atunci granița și îndreptându-se spre casă. Nevastă-mea are să ne pregătească niște ceai să ne încălzim, iar noi o să ne rugăm și-o să punem la punct un plan de acțiune, după care voi doi ar trebui să vă odihniți un pic.

106

O rugăciune simplă

Lisel habar nu avea cât timp trecuse de când stătea așezată pe bordura trotuarului murdar și denivelat de la marginea satului.

Era deja trecut de patru după-masa, dar ei numai la asta nu-i stătea capul. Nu realiza cât este ceasul și la fel de puțin ținea seama că îi chiorăia stomacul de foame. Știa doar că îi este sete, dar deocamdată nici măcar nu încercase să găsească o soluție la această problemă.

Pe fața-i murdară de praf se vedeau dărele lăsate de lacrimi. Rătăcise suspinând o oră și ceva, fără o țintă anume, mânată doar de gândul disperat că trebuie să se ascundă de Brandes. Își păstrase îndeajuns cugetul cât să realizeze din căutătura pe care i-o aruncase Horst că, pentru două mărci, acesta n-ar fi ezitat să folosească una dintre arme împotriva ei.

Totuși, pe măsură ce trecea timpul, conștientizând pe deplin semnificația vorbelor lui Horst, teama pentru propria-i siguranță trecuse în plan secundar, făcând loc uneia mult mai mari. Horst spusese că avea de gând să *ucidă* pe cineva.

Era cumplit chiar și să se gândească la o asemenea atrocitate!

Cum putea să-l oprească? Cum putea să prevină această crimă la comiterea căreia aproape că ajunsese să fie, fără voia ei, complice?

Tăvălugul odată pornit, întrebările deveniră din ce în ce mai grele. Ce *putea* ea să facă? Horst avusese dreptate – era singură, într-o țară străină. N-avea la ea bani, n-avea nimic. Nu putea face nimic. Nici măcar nu știa cum avea să-și ostoiască setea și foamea... cum avea să se întoarcă acasă...

Horst era singurul care o putea ajuta – singura ei

legătură cu trecutul – dar nu ştia unde se află acum acesta şi, chiar dac-ar fi ştiut... îi era teamă de el. Cum îl putea opri? Cum se va putea întoarce acasă?

Nu se mai simţise în viaţa ei atât de singură, de oropsită şi de neputincioasă. Autosuficienţa de odinioară dispăruse cu desăvârşire şi acum nu mai simţea decât deznădejde şi un adânc sentiment de singurătate.

Într-un târziu, se opri din mers şi aproape că se prăbuşi pe trotuarul pe care şedea acum, izbucnind din nou în suspine amare.

Lisel plânse îndelung. Apoi, dintr-un rezervor adânc de deznădejde ieşiră la suprafaţă cinci cuvinte şoptite pe care, în urmă cu nici două luni, nici cu gândul n-a gândit că le-ar putea rosti vreodată: *Doamne... ajută-mă, Te rog!*

O revedere neașteptată

Tad și Udo avuseseră parte de un somn revigorant și acum, la aproximativ paisprezece ore de la sosire, stăteau la masă în casa familiei Chmielnicki, în compania a șase creștini polonezi – dintre care doi luaseră parte, cu ani în urmă, și la operațiunea de salvare, la fel de periculoasă, a lui Iosif Aviz-Rabin – trecând pentru ultima oară în revistă detaliile planului pe care îl chibzuiseră în dimineața aceea.

Era, ce-i drept, un plan riscant din mai multe puncte de vedere. Bietmann voise să își asume toate riscurile, dar Tad insistase să împartă cu el greul.

Waclau, care trăia aici de ani de zile, trebuia să rămână în continuare în afara oricărei suspiciuni și deci nu putea participa la operațiune, conchisese Bietmann. Capturarea lui ar fi pus în pericol siguranța rețelei în caz că va fi nevoie de serviciile acesteia în viitor.

Așijderea, Bietmann insistase ca și ceilalți membri ai frăției să rămână în spatele scenei, unde riscul de a fi arestați va fi minim.

În timp ce discutau, sosi Erik Gomułka, un alt membru al frăției. Acesta îl luă pe Waclau deoparte și îi șopti:

— Pe drum încoace am dat peste o tânără nemțoaică care ședea pe trotuar. M-am oprit s-o întreb dacă n-are nevoie de ajutor și fata a început să bolborosească, printre lacrimi, că se pune la cale o crimă și că n-are cum s-ajungă acasă.

— Crimă? Ce crimă?

Gomułka ridică din umeri.

— Nu știu. Vorbea fără noimă și n-am înțeles mare lucru. E într-o stare jalnică, sărăcuța. Se vede clar că-i lihnită de foame și ruptă de oboseală.

— Și unde se află acum?

— Am adus-o cu mine – sper să nu te superi.

— Cum să mă supăr? Adu-o înăuntru. Nevastă-mea îi va pregăti o baie și-o masă caldă și-apoi are s-o ducă să se culce. Totuși, ce-ai înțeles tu din vorbele ei?

— Știi și eu? Mă întrebam dacă n-o fi cumva ceva legat de cel pe care vrea să-l ajute germanul.

Chmielnicki dădu din cap, cu o expresie gravă întipărită pe chip.

— Hai să vedem dac-om putea desluși ceva din ceea ce zice.

— Și după aia, vorbește cu neamțul, sugeră Gomułka. Poate-o ști el vreo cale de a o ajuta să se întoarcă acasă.

Chmielnicki aprobă din cap.

— Adu-o în casă, Erik. Între timp, eu am să le explic celorlalți situația.

Gomułka se întoarce la mașină și Waclau, la oaspeții săi. Înainte s-apuce el să-și termine istorisirea, Gomułka își făcu din nou apariția, însoțit de o tânără femeie.

Când o văzu, Tad sări imediat în picioare.

— Lisel! exclamă el, alergând spre ea.

— Vai, Tad... ce mă bucur să te văd... dar cum... cum de...

Epuizată, flămândă, speriată și consternată, sărmana Lisel nu putu exprima în mai multe cuvinte uriașa ușurare pe care o simțise explodând brusc în mijlocul derutei și al disperării care puseseră stăpânire pe ea. Se prăbuși în brațele lui Tad și începu să plângă ca un prunc.

Trecu o vreme până ce tânărul reuși să înțeleagă ceva din explicațiile pe care i le dădea ea printre suspine ca să le transmită și celorlalți. Acestor informații li se adăugară apoi fragmentele cunoscute de Gomułka și, încetul cu încetul, versiunea lui Lisel.

Udo Bietmann n-ar fi recunoscut-o pe fata vechiului său prieten dacă Tad nu i-ar fi rostit numele. Realizând că tânăra era chiar fiica pe care camaradul său de rețea nu o mai văzuse de mai bine de doisprezece ani, ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

Știa că Dumnezeu ascultă rugăciunile oamenilor și le dă răspuns. Văzuse lucrarea Lui miraculoasă în cazul lui Galanov. Dar niciodată nu și-ar fi imaginat că rugile înălțate de dragul de Hermann pentru fiica *lui* ar putea fi împletite într-un mod atât de neașteptat cu propriile-i rugi pentru Girdel. Totuși, va trebui să procedeze cu mare evlavie și băgare de seamă în privința lui Lisel. *Nu* putea să îi divulge în întregime ceea ce îi lega pe amândoi de bărbatul pe care sperau să îl salveze. Fără doar și poate că tânăra nu era încă pregătită să facă față unei asemenea informații.

Peste o oră, Lisel își reveni suficient cât să poată relata în mod coerent ceea ce i se întâmplase. Deși Bietmann se schimbase foarte puțin, din cauza stării ei fizice și emoționale și a mediului străin în care se trezise brusc, la început Lisel nu l-a recunoscut pe tatăl prietenei sale din copilărie.

Înainte ca soția lui Waclau să o ducă la culcare, Bietmann îi spuse cine este. Lisel primi vestea cu aceeași consternare cu care privise tot ceea ce i se întâmplase de câteva ore încoace. Era prea epuizată psihic pentru a înțelege toate acestea și adevărul e că pe Bietmann abia și-l mai amintea.

— Du-te de te culcă, draga mea, conchise Udo. Și fii liniștită, te afli printre prieteni și eu voi avea grijă să ajungi cu bine acasă.

Lisel fu lăsată în grija plină de blândețe a soției lui Waclau, care o ajută să se spele, îi pregăti o masă ușoară și apoi o duse la culcare. Tânăra adormi buștean în doar câteva minute.

Din informațiile furnizate de ea, chiar dacă acestea nu înlesneau cu nimic operațiunea pe care o aveau în față, bărbații deduseră între timp că ținta dementului de Brandes era nimeni altul decât Galanov, noul lor frate de credință.

— Pare-se că trebuie să fim și mai precauți decât credeam c-o să fie nevoie, conchise Chmielnicki.

Bietmann reveni asupra aspectului despre care discutau înainte de sosirea lui Lisel: crearea diversiunii. El însuși avea să conducă principalul vehicul-țintă.

— Ar putea arunca mașina în aer cu un singur proiectil lansat din elicopter, obiectă unul dintre polonezi.

— Este un risc pe care va trebui să mi-l asum, replică Udo. Oricum, mă îndoiesc că vor trage asupra noastră. Or să încerce să ne captureze pe toți vii.

— Și dacă vă capturează, ce i-ar opri să vă omoare?

— Există, într-adevăr, și acest risc. Dar, unu la mână, mă voi afla pe teritoriu polonez și, în această nouă eră, mă îndoiesc că ar risca să provoace un incident de frontieră. Doi la mână, cred că am să-i pot convinge că sunt doar un excursionist german inofensiv care s-a aventurat, din greșeală, prea aproape de graniță.

Bărbații din jurul mesei rămaseră tăcuți, căzuți pe gânduri. Ca planul lor să funcționeze, toate detaliile trebuiau să se succedă cu o precizie de ceasornic.

— Și nu uitați, adăugă într-un târziu Bietmann, că mașina pe care o voi conduce, preferabil un Mercedes, trebuie să aibă un motor puternic și transmisie manuală. Trebuie să facă zgomot la schimbarea treptelor de viteză. Puteți să faceți rost de-un asemenea automobil?

— Da.

— Va trebui să vă mișcați repede. Trebuie să fim gata de acțiune de îndată ce se întoarce elicopterul.

— Și ce se întâmplă dacă nu se întoarce?

— Să sperăm că se va întoarce. Elicopterul joacă un rol-cheie în planul nostru.

— Mașina pe care ai cerut-o îți va fi adusă într-o oră.

— Perfect. Santinela trebuie să ne dea de veste de îndată ce va auzi zgomot de elice. Va trebui să acționăm de cum aterizează elicopterul. Probabil că imediat după aceea prizonierii ar urma să fie transferați la Moscova.

108

Un rezultat șocant

Berlin

Atmosfera din parlamentul german fusese încinsă pe întregul parcurs al dezbaterilor din acea după-amiază. Totuși, nu chiar atât de încinsă cât să lase de înțeles neașteptata turnură pe care aveau s-o ia în curând evenimentele.

Spre sfârșitul zilei, sătui să mai asculte argumente pro și contra și sătui de această inoportună întrerupere a vacanței lor de vară, cei peste 650 de deputați erau pregătiți să voteze și să se întoarcă la casele lor. În adâncul sufletului, majoritatea erau iritați că Hans Kolter convocase această sesiune extraordinară. Și de ce la Berlin? Era peste mână. Majoritatea își aveau încă birourile la Bonn și, lăsând simbolismul la o parte, acela ar fi fost, deci, locul în care ar fi trebuit să se organizeze, în mod logic, o asemenea sesiune. Dar, având în vedere importanța momentului istoric și a deciziei pe care o aveau de luat, fuseseră de acord și cu Kolter și cu simbolismul locului ales de acesta.

În cele din urmă chestiunea fu, deci, supusă la vot. După câteva remarci previzibile cărora niciunul dintre parlamentarii prezenți nu le acordară mare atenție, cancelarul Hans Kolter, vorbind în numele CDU, depuse toate cele 211 voturi ale partidului *în favoarea* acordării ajutorului de stat.

Următorul care se ridică în picioare fu Klaus Drexler. Cu un surâs un pic cam prea trufaș, considera Kolter, având în vedere înfrângerea sa certă, acesta declară că voturile RDP-ului, 197 la număr, erau toate *împotriva* propunerii legislative, după care se așeză la loc fără să facă nicio observație suplimentară.

Keil Weisskopf, șeful partidului ecologist, se ridică în picioare și rosti câteva cuvinte despre meritele proiectului

de lege și despre faptul că este de datoria națiunilor occidentale să aloce fonduri și energie pentru modernizarea standardului de viață din fostele republici sovietice, devenite de curând independente. Cu toate astea, adăugă el, în ultima vreme îl cuprinseseră anumite îndoieli cu privire la această finanțare și, până nu se va înainta o propunere mai coerentă, ceea ce spera să se întâmple în viitorul apropiat, el unul vota *nein*. Și cu acestea omul se așează, înconjurat de exclamațiile de mirare ale colegilor săi.

Kolter era, în mod vădit, bulversat de această răsturnare bruscă de situație. Totuși, încercă să își păstreze calmul. Nu era mare lucru că pierduse 51 de voturi. Dar nemernicului de Weisskopf îi va zice vreo două mai târziu.

Cele 63 de voturi *ja* venite din partea DHP înclinară din nou balanța, chiar dacă doar ușor, în favoarea coaliției lui Kolter.

Dar cancelarul nici nu apucă bine să râsufle ușurat, că urmă o altă trădare, și anume cele 33 de voturi *împotriva* ale FDP, însoțite de explicațiile trase de păr date de Otto Greim, care semănau izbitor de tare cu cele oferite de Weisskopf.

Clocotind de furie, Kolter aproape că nici nu auzi când fură declarate cele 27 de voturi *pentru* ale CSP. Acum cancelarul avea 301 voturi favorabile. Și, deși cu cele 87 pe care le va primi din partea CSDU, va avea destule cât să îngroape opoziția, faptul că Drexler reușise să strângă 281 de voturi și să atragă de partea sa două dintre partidele mai mici, ei bine, asta îl înfură la culme! Ei, dar îi va face el să regrete această trădare!

Gustav Schmudt se ridică încet în picioare.

În calitate de președinte al celui mai mare partid minoritar, de câte ori nu savurase el acest moment, când totul depindea de votul CSDU, de votul final! Coaliția CDU/CSDU/DHP supraviețuise zece ani de zile datorită loialității sale. Chiar dacă tabăra lui Kolter mai și pierduse de-a lungul anilor, în tot acest timp Schmudt îi rămăsese

fidel cancelarului. Acum câteva dintre partidele mai mici din coaliție schimbaseră însă, brusc, macazul.

Doar el, Gustav Schmundt, știa cât de bulversantă era cu adevărat această schimbare de poziție. Simți că îl trec din nou nădușelile. Dar hotărârea era luată. Făcuse o alegere și nu mai exista cale de întoarcere.

Toate privirile erau îndreptate spre el. Soarta Germaniei în noua ordine mondială depindea acum de un singur om. Nu de Kolter, nici de Drexler... ci de el, de Gustav Schmundt.

— Stimați colegi și prieteni, începu el cu jumătate de voce, încercând din răspuțuri să-și ascundă nervozitatea, hotărârea pe care trebuie s-o luăm azi este de o importanță colosală, care depășește ajutorul de stat pus actualmente în discuție. Dacă ar fi să luăm în considerare doar factorii economici, decizia noastră ar fi una relativ simplă. Dar această decizie, fie că suntem sau nu conștienți de asta, va determina relațiile pe care le vom avea în viitor cu toate statele din fostul bloc răsăritean.

Schmundt vorbea cu tot mai multă înflăcărare și siguranță de sine. Kolter îi sorbea uimit fiecare cuvânt, aproape nerecunoscându-l pe fostul est-european pe care îl scosese din anonim cu ani în urmă și pe care îl considerase în tot acest timp un aliat naiv și ușor de manipulat.

— În fața noastră se înalță destinul națiunii germane, continuă Schmundt. Un destin măreț ce se întinde dincolo de momentul prezent. În calitate de cetățeni ai acestei Germanii reunite, trebuie să ne întrebăm încotro ne îndreptăm *noi* și totodată ce rol vrem să jucăm *noi*, ca lideri, în noua comunitate europeană. E, oare, înțelept să ne irosim forțele și resursele financiare într-un moment atât de dificil, în care ne confruntăm, la rândul nostru, cu o criză economică? Sau e mai bine să gândim pe termen lung, să spunem „nu” astăzi pentru ca, în viitor, Germania să poată deveni un lider mai puternic și mai apt să acorde ajutor?

Acestea sunt întrebările pe care trebuie să le luăm în considerare...

Dacă până atunci Hans Kolter nu dedusese amploarea trădării, judecând după timbrul ferm al vocii lui Schmundt și după faptul că acesta îi evita constant privirea în timp ce vorbea, cuvântul *nu* din penultima frază constitui un semnal de alarmă cât se poate de clar. Preț de câteva momente creierul cancelarului încetă să mai înregistreze șuvoiul de cuvinte ce se revărsa de pe buzele fostului său aliat.

Când își reveni în fire, Kolter nu mai auzi decât:

—... având în vedere toate aceste considerente, CSDU, partidul pe care îl reprezint, a decis să voteze *împotriva* acestei propuneri.

Spunând acestea, Schmundt luă loc, iar sala izbucni într-un ropt de aplauze, presărate cu strigăte de bucurie și murmure de uimire. Vreo douăzeci de parlamentari săriră ca arși și se năpustiră spre ieșire. Într-o oră, știrea neașteptatei înfrângeri a cancelarului va face ocolul întregii lumi!

În mijlocul hărmălaiei, Kolter, negru de supărare, se răsuci în scaun și căută privirea lui Schmundt. Dar Gustav era întors cu spatele la el. Era conștient de ce făcuse și nu avea de gând să privească în ochii celui pe care îl trădase.

Drexler se ridică brusc în picioare.

— *Meine Damen und Herren!* strigă el, acoperind zarva. Vă rog să mai rămâneți o clipă la locurile dumneavoastră!

Treptat agitația din sală se potoli.

— Știu că sunteți cu toții nerăbdători să părăsiți Berlinul, dar am să vă rog să vă amânați, totuși, plecarea cu o zi. Ceea ce s-a întâmplat azi, ultima dintr-o serie de rupturi îngrijorătoare care au avut loc în cadrul coaliției Kolter, demonstrează clar că actualul nostru cancelar este incapabil să conducă această instituție în mod eficient. Prin urmare, cer Bundestagului să înainteze o moțiune de cenzură, retrăgând mandatul domnului Kolter, și să îmi dea astfel posibilitatea de a forma o nouă coaliție majoritară. Vă

cer să supunem la vot această moțiune mâine după-masă, prilej cu care fiecare partid își va face cunoscută decizia cu privire la persoana care va conduce Germania spre culmi în anii următori!

Cuvintele sale dezlănțuiră un adevărat pandemoniu, care de astă dată dură o oră întreagă, până se goli sala.

109

În aşteptare

Granița dintre Polonia și Belarus

— Mașina e la locul convenit! anunță cu o voce triumfătoare tânărul polonez care tocmai intrase pe ușă.

Bărbații adunați în casa lui Wacław Chmielnicki își întoarseră cu toții privirile spre noul venit.

— Cei de la postul bielorus de frontieră au văzut-o?

— Tot ce se poate, nu știu. Am dat încet în marșarier în timp ce ei aveau treabă în altă parte. Când am ajuns la cincizeci de metri de gard, m-am strecurat afară și m-am furișat înapoi prin pădure.

— Bravo... te-ai descurcat de minune! Ești sigur că n-ai fost văzut?

— Foarte sigur. Am aşteptat până s-or întors amândoi în clădire și atunci mi-am luat tălpășița.

— S-or fi dus să raporteze apariția automobilului, răsă unul dintre bărbații adunați în jurul mesei.

— Și, chiar dacă nu l-au remarcat încă, în scurtă vreme tot o să le sară în ochi, comentă Bietmann într-o poloneză din ce în ce mai cursivă, deși trecuseră ani de zile de când nu mai folosisese limba statului învecinat. Și noi chiar asta ne dorim. Încă n-a apărut elicopterul? îl întrebă el pe tânăr.

— Nu, răspunse nou-venitul, clătinând din cap.

— Și n-ai văzut nici mașina de care ți-am vorbit? interveni Lisel, care acum, după două ore de somn, era dornică să se facă utilă.

— Cred c-am văzut-o, în apropiere de locul unde am parcat Mercedesul, răspunse tânărul. Dar pe colegul tău nu l-am văzut nicăieri.

Lisel dădu din cap, întrebându-se dacă n-ar trebui cumva să pornească personal în căutarea lui Horst. Dar, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nu era, totuși, o idee prea bună.

— Când am coborât din mașină, continuă tânărul, am luat-o la fugă prin pădure și m-am întâlnit cu Raul și micul Leeka, care stăteau de veghe la nord de drumul cel vechi. Raul mi-a zis că n-a văzut nicio mișcare de cealaltă parte a graniței.

Rămaseră cu toții îngândurați preț de o clipă, apoi Bietmann întrerupse din nou tăcerea.

— Și cheia unde-ai lăsat-o?

— În contact. Dar stai liniștit, nimeni n-are să se atingă de mașină.

— Ce îmi mai poți spune despre automobil?

— E un Mercedes nemțesc clasic. Când bagi în a-ntâia, face zgomot de ți-e mai mare dragul.

— Cum ai făcut rost de ea?

— Ei, am eu metodele mele, răspunse tinerelul cu un zâmbet hâtru, dezvăluind o gură pe jumătate știrbă. Îs mecanic auto și-am multe cunoștințe. Am „împrumutat” mașina de la un cunoscut care n-o să știe în veci ce s-a întâmplat.

Câtiva dintre cei prezenți izbucniră în râs. Era clar că asta nu era prima dată când camaradul lor recurgea la astfel de soluții ingenioase în folosul rețelei.

Bietmann încuviință din cap, surâzând la rândul său amuzat. Totuși, când reluă conversația, o făcu pe un ton cât se poate de serios.

— Va trebui să ne mișcăm cât mai rapid. Dacă prizonierii sunt scoși din clădire, totul e pierdut.

— Leeka e cel mai rapid băiat din frăția noastră. Deși n-are decât unspe ani, aleargă trei kilometri în zece minute. Dacă el ar da fuga până la ferma lui Raul, nevasta lui Raul ar putea veni să ne ia cu mașina și să ne aducă înapoi pe căi ocolite.

— Zece minute el... cincisprezece, noi, la întoarcere - mă tem că n-avem atâta timp la dispoziție.

— Ai dreptate. Cea mai rapidă rută e prin pădure.

— Cu bicicleta? sugeră cineva.

— Nu există bicicletă care să străbată pădurea mai repede decât piciorușele lui Leeka, răspunse Chmielnicki.

— Hm... murmură Bietmann, cumpănindu-și opțiunile. Poate că n-ar trebui să mai pierdem vremea. Am putea să ne ocupăm pozițiile acum când cei doi grăniceri păzesc clădirea, în felul acesta, în momentul în care aterizează elicopterul, vom fi pregătiți de acțiune.

— Bine, dar cei mai mulți membri ai echipei de salvare trebuie să treacă pe teritoriul bielorus, obiectă Waclau. Or singura cale de acces prin gard e aici, la distanță de trei kilometri.

— Așa e. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Haideți să formăm două echipe, sugeră unul dintre bărbați. Cei ce trebuie să treacă dincolo or s-o facă acum și vor aștepta ascunși în desișul de la marginea câmpului, la doar jumătate de kilometru de postul de grăniceri. Între timp, cealaltă echipă își poate ocupa pozițiile. Noi, cei de dincolo, vom aștepta semnalul vostru și apoi vom trece la acțiune.

— Ce semnal? Întrebă Bietmann.

— O explozie. De ce crezi c-am adunat toată ziua grenade? Întrebă bărbatul, zâmbind pe sub mustață.

Udo și Waclau se priviră unul pe altul și apoi încuviințară din cap.

— Ce fel de proiectile sunt? Întrebă Bietmann.

— De pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial, răspunse Chmielnicki, slobozind un oftat în care speranța se împletea cu un dram de îndoială. Dar important e că le *avem*.

— Și armele în ce stare sunt?

— Toate sunt ruginite și doar jumătate sunt încărcate. Dar stai liniștit, cele trei pistoale de care avem nevoie sunt deja pregătite.

— În regulă. Atunci cred că a venit momentul ca ambele echipe să își ocupe posturile de observație.

Toți bărbații se ridicară. Chmielnicki împărți uneia dintre

echipe grenade, măști și cele trei revolve vechi de care pomenise adineaori. Între timp, Bietmann și membrii echipei sale adunară proiectilele pe care aveau să le ducă la nord de drumul vechi pe care fusese parcat Mercedesul, acolo unde aveau să aștepte ei.

— Nu uitați că grenadele nu trebuie să cadă în apropiere de elicopter, spuse Bietmann. Elicopterul *trebuie* să fie funcțional.

— Și nu țintiți nici spre grăniceri, le aminti Waclau. Nu vrem să rănim pe nimeni, doar să producem zarvă și derută.

— Dacă voi trei puteți să le aruncați în aer mașinile fără a răni pe nimeni, nu ezitați s-o faceți, spuse Udo, adresându-se echipei care avea să treacă granița. Dar nu zăboviți mult. Furișați-vă repede în spatele clădirii și-apoi ascundeți-vă din nou printre copaci. Până atunci să sperăm că se va fi lăsat deja întunericul. N-o luați de-a lungul graniței înapoi spre sud până nu vedeți că elicopterul a pornit pe urma mea. Trebuie să rămâneți ascunși până când se face nevăzut, adăugă el, aruncând o privire pătrunzătoare celor trei bărbați înarmați. Din aer are să vă zărească imediat chiar și pe întuneric dacă ieșiți din ascunziș înainte de vreme. Așteptați până ce elicopterul se va fi pierdut în zare, dincolo de graniță. Ne-am înțeles?

Încuviințară tustrei din cap.

— Atunci, să mergem! spuse Bietmann, dând mâna cu ei. Domnul să vă aibă în pază. Nu ne vom revedea, așa că vă mulțumesc de pe-acum pentru tot. Iar cu tine, Waclau, adăugă el, întorcându-se spre Chmielnicki, mă voi întâlni în Kryнки. Dacă vor trage asupra mașinii și n-am s-o mai pot folosi, am să vin pe jos. Iar dacă voi fi ucis, dă-i de veste lui Tad și ai grijă ca el și Lisel să ajungă cu bine la Berlin.

Polonezul încuviință zâmbind din cap.

— Domnul va fi cu tine, prietene. Ne-am rugat cu toții pentru reușita acestei operațiuni și pentru ocrotire. Ne vedem la locul de întâlnire.

— Vă rog să fiți cu băgare de seamă, adăugă Lisel. Horst este un om periculos. Nu l-am văzut niciodată atât de pornit. Pur și simplu *vrea* să ucidă.

— Domnul ne va apăra, copila mea, răspunse Bietmann zâmbind. Și-apoi trebuie să scap teafăr ca să te pot duce înapoi acasă. Dar am să-ți ascult sfatul. Voi fi cât se poate de prevăzător.

Îi zâmbi cu blândețe tinerei și apoi se întoarse spre Tad.

— Ei bine, băiete, spuse el, strângând mâna tânărului său prieten și privind adânc în ochii lui, tu joci rolul cel mai important. Părinții tăi și-au dovedit deja curajul cu mulți ani în urmă, când au fugit din RDG. Acum se pare că e rândul *tău*.

Tad aprobă din cap.

— Sper că nu va trebui să aștepți mult.

Cu aceste cuvinte, Udo se răsuca și ieși din casă însoțit de alți patru bărbați care duceau grenadele și celelalte proiectile învechite. Ceilalți trei porniră spre breșa din gard.

Chmielnicki, Tad și Lisel se priviră unii pe alții, zâmbiră și apoi se așezară. Începea așteptarea.

Timpul trecu repede. Acum că fusese salvată din propriul său infern și adusă în acest paradis în care exista atâta iubire și căldură, Lisel se simțea în al nouălea cer, chiar dacă era conștientă că se aflau într-o situație extrem de periculoasă și revederea cu Bietmann îi răscolise, în mod inevitabil, amintiri dintre cele mai dureroase. Încă nu îi trecuse prin minte să întrebe cum de tatăl prietenei sale din copilărie lua parte la operațiunea de salvare a unui fost agent KGB.

Auzise, de asemeni, suficient de multe din discuția cu privire la legăturile care îi uneau pe acești creștini polonezi de prietenul tatălui ei și de părinții lui Tad pentru a începe să se îndoiască de faptul că prezența ei aici era pură coincidență. Prin urmare, își pusese o mulțime de întrebări și acum era, în sfârșit, pregătită să asculte răspunsurile, orice implicație spirituală ar fi avut acestea.

— La ce s-a referit Bietmann când a spus că părinții tăi și-au dovedit curajul cu mulți ani în urmă? îl întrebă ea pe Tad.

— Aceasta este povestea pe care am promis că ți-o va istorisi mama.

— Udo Bietmann a jucat și el un rol în această poveste? Tad aprobă din cap.

Lisel cumpăni la potențiala semnificație a acestui fapt. Legăturile dintre acești oameni păreau să fie mai numeroase și mult mai îndelungate decât realizase. Asta nu era nici pe departe o reuniune întâmplătoare.

— Fuga părinților tăi a avut vreo legătură cu *Rețeaua... Trandafirului*? întrebă ea după un scurt răgaz de tăcere.

— Dar tu cum de știi de rețea?! exclamă uimit Tad.

— Să zicem că asta ține de *propria-mi* poveste. E o poveste lungă pe care am să ți-o spun într-o bună zi.

Conversația o luă apoi pe alte făgașe. În sinea ei, Lisel hotărî să îi spună lui Tad totul cu privire La Girdel Bietmann și tatăl ei de îndată ce vor porni spre Berlin.

Veniți la mine... și eu vă voi da odihnă

Berlin

trecuseră vreo două-trei ore de când Matthew se plimba rugându-se în tăcere și privind îngândurat amalgamul de oameni ce se perindau pe lângă el, dintre care îi atrăgea din când în când atenția ba chipul nevinovat al unui copilăș ce privea în jur cu ochii mari de uimire, ba privirea preocupată a unui om de afaceri angajat într-o discuție serioasă cu un partener, ba ochii reci și goi ai unui așa-zis revoluționar.

Doamne Iisuse, spuse el în gând, ce ai face dacă ai fi acum în locul meu, plimbându-te pe această stradă? Ai trece rugându-Te pe lângă acești oameni, așa cum fac eu? Sau i-ai opri, poate, pe toți și le-ai vorbi despre Tatăl Tău? Ai săvârși o minune? Le-ai da ceva să citească sau ceva de mâncare? Cum le-ai vorbi Tu despre adevărata viață?

Brusc, avu o revelație. Dar Tu ești deja aici, nu-i așa, Doamne? Pășești pe acest drum alături de mine... în sufletul meu... cu mine! Ești aici! Așadar, ce ai face... ce ai vrea să fac eu? Dacă în momentul acesta eu sunt reprezentantul Tău, mâinile, picioarele, urechile Tale, ochii Tăi, gura Ta, cum să le împărtășesc oamenilor viața care este în mine - viața Ta? Cum să-i fac să înțeleagă?

În fața lui, chiar în mijlocul largii alei pietonale, se afla un chioșc cu suvenire și reviste. În fața chioșcului, pe un stativ, erau expuse o sumedenie de cărți poștale: jumătate erau vederi înfățișând diferite locuri din Berlin, iar celelalte conțineau imagini și cuvinte obscene. În spatele tejghelei, două-trei duzine de reviste erotice își etalau în văzul tuturor copertile indecente.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum scump de culoare albastră stătea de vorbă cu proprietarul gheretei, un grăsan

chel cu cămașa murdară, un rânjel desfrânat pe față și o privire libidinoasă, care tocmai îi arăta o revistă deocheată. Cu o mișcare rapidă, acesta deschise revista exact la pagina potrivită, desfăcând cu nerușinare sub ochii pofticioși ai mușterului un poster uriaș, cât se poate de sugestiv.

Matthew nu era îndeajuns de aproape de ei pentru a auzi despre ce discutau. Dar nici nu avea nevoie să audă. Satisfacția depravată ce le strălucea în ochi le arăta cât se poate de clar gândurile obscene.

Matthew coborî privirea și încercă să treacă repede pe lângă ei, bucuros că Sabina nu era cu el.

Chioșcarul, nevrând ca marfa să-i fie ignorată, îi lansă în gura mare o invitație fără perdea, fluturând indecentul poster în direcția lui. Bărbatul în costum albastru se răsuci pe jumătate și, tăindu-i calea lui Matthew, duse mâna în dreptul gurii și îi suflă, chipurile în mod confidențial, ca de la gentleman la gentleman, că individul își cunoaște meseria și știe de ce are nevoie un bărbat, după care îi făcu cu ochiul și îi aruncă o privire cu subînțeles.

Matthew ridică privirea și i se uită în ochi. O secundă fu de ajuns. Creierul abia de înțelesese ceea ce-i spusese bărbatul, dar inima înțelesese totul. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi și porni grăbit mai departe, surd la obscenitățile pe care le striga în urma lui chioșcarul înfuriat.

Matthew rătăci îndelung cu mintea încețoșată, fără să știe încotro merge. Nici chiar cu ajutorul unei hărți n-ar fi putut să-și reconstituie traseul. Când își veni, în sfârșit, în fire, se afla departe de aglomerația, turiștii și agitația din centru, aproape de un părculeț cu două-trei statui și câteva bănci răsfirate pe ici, pe colo. Pe jos erau aruncate hârtii și gunoaie. Cei câțiva trecători din apropiere se îndepărtau cu pași grăbiți, nerăbdători să lase parcul în urmă.

Matthew se așeză pe o bancă liberă, își puse cartea deoparte și își îngropă capul în palme. Când plănuișeră călătoria nu asta se aștepta să găsească în Germania! Oare

lucrurile se schimbaseră, într-adevăr, atât de mult prin părțile acestea... sau el devenise mai sensibil la deșertăciunea lumii?

Gândurile îi zburară la congres și la conversația avută cu Darrell Montgomery. Asta era seara cea mare, așa spusese Darrell. Seara în care va lua cuvântul MacPatrick și, într-un discurs mișcător, îi va felicita pe toți cei prezenți că sunt dispuși să își unească eforturile pentru a salva lumea până în anul 2000.

Vai, cât de vanitoși sunteți, dragii mei confrăți! strigă inima lui. Sunteți atât de absorbiți de proiectele voastre de așa-zisa evanghelizare, că ați și uitat să luați pulsul vieții reale!

Îi veni în minte un fragment dintr-un jurnal al baronului pe care tocmai îl citea. Adusese volumașul cu el, dar îl dăduse cu totul uitării până acum. Luă cărticica de pe bancă, și-o așeză pe genunchi și căută pagina. Da, iată pasajul – era un fragment pe care baronul îl transcrisese cu mâna sa din scrierile autorului său scoțian preferat.

Deși citise deja pasajul în acea dimineață, Matthew hotărî să îl parcurgă din nou.

Ce cuib de griji și de dureri e inima omenească! Ce nevoie disperată are de un refugiu! Câtă nevoie are omenirea de un Mântuitor la care să se poată adăposti orișicare, în orișice moment!

Îmi vin în minte cuvintele Evangheliei: *Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*

Ah, cum te ung la inimă aceste cuvinte dumnezeiești!

Căci, într-adevăr, ceea ce ne dorim este ODIHNA – pacea sufletească pe care am simțit-o în copilărie. Nu irosiți timpul întrebându-vă cum v-o poate da. Rugați-L doar să vă ierte, să vă curețe sufletește și să îndrepte lucrurile în viața voastră. Dacă nu o face, înseamnă că nu este Mântuitorul omenirii și că nu i s-a dat pe bună dreptate numele de Iisus.

Veniți, dar, la chemarea Creatorului care tămăduiește și dă pocăință și lumină tuturor păcătoșilor, voi toți cei pe

care vă apasă povara păcatului. Căci El vă iubește din toată inima! Amintiți-vă cum a iertat El păcatele oamenilor, îndepărtând astfel din inimile lor povara zdrobitoare ce îi paraliza. Dintre toate cuvintele ce-au fost rostite de-a lungul istoriei, au existat vreodată unele mai blajine, mai duioase, mai smerite și mai încântătoare ca acestea? *Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.*

Acestea sunt cuvinte pe care orice inimă omenească s-ar bucura să le-audă! Și ele sunt adevărate. Domnul vrea să aducă pace în sufletele noastre – pacea LUI. Sau poate această pace vi se pare, dragi prieteni, prea îndepărtată de durerile și suferințele acestei lumi, de grijile voastre de zi cu zi?

Lucrurile din jurul nostru nu ne aduc pace. Pacea trebuie să vină din altă parte. Și-apoi, nu sunt chiar sufletele noastre cele ce tânjesc după o viață mai nobilă, mai bună și mai frumoasă?

Vai de bieții muritori și de inimile lor încercate! Vino, dar, inimă îndurerată, la Domnul și vezi dacă inima Lui o poate tămădui pe a ta. Căci El știe ce sunt suspinele și lacrimile.

Iubiții mei, TREBUIE să ne lepădăm de suferința asta a noastră, căci ea ne ucide. Transformă acest frumos pământ într-un iad și inimile noastre – în focul ce-l alimentează. Ascultați cuvântul Celui ce spune că știe. Mergeți la Cel ce, cu blândețea și milostenia Lui eterne, spune: *Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.*

Cu mult înainte de a ajunge la sfârșitul pasajului, ochii

lui Matthew se umplură de lacrimi. Cuvintele scoțianului, transcrise de mâna scumpului său socru, se împleteau în mintea lui cu imagini distorsionate de la congres și cu chipurile și vocile celor doi bărbați de la chioșcul din centru și toate acestea îi stârniră în inimă o durere adâncă, de parcă ar fi resimțit suferința întregii omeniri.

Lăsă cartea să cadă lângă el pe bancă și acolo, în acel parc singuratic dintr-un colț îndepărtat al Berlinului, nevăzut de nimeni, bărbatul pe care mulți îl socoteau a fi unul dintre cei mai importanți autori creștini contemporani vărsă în tăcere lacrimi amare pentru această lume pe care Domnul său venise să o salveze de la pierzanie.

Mai târziu în după-masa aceea, când se întoarse la hotel, Matthew o găsi pe soția sa în compania unui vizitator.

— Bună ziua, Matthew.

— Dieder! Mă bucur să te văd.

Cei doi bărbați dădură mâna.

— După cum îi explicam încântătoarei tale soții, spuse pastorul polonez, am venit să vă spun că am hotărât să *iau* cuvântul în seara asta.

Matthew primi informația cu un aer grav, dând din cap.

— Ai hotărât deja ce vei spune?

— Încă nu, răspunse Palacki. Trebuie să mă mai rog îndelung pentru călăuzire. Tocmai ce m-am întâlnit și cu Aviz-Rabin și i-am cerut același lucru pe care vi-l cer acum și vouă – să vă rugați ca diseară să mă pot lepăda complet de Sinele meu și să rostesc doar cuvântul Domnului, fie el unul de încurajare, fie de mustrare.

— Vom fi onorați să dăm curs rugăminții tale.

— După ce plec de la voi, adăugă Palacki, voi petrece tot restul zilei singur, vorbind cu Domnul. *El* îmi va arăta ce trebuie să spun în seara asta. Și tu? Ai luat deja o hotărâre?

Matthew oftă, apoi spuse cu voce tărăgănată:

— Da... cred că da.

Sabina și oaspetele lor așteptară plini de interes continuarea.

— Am multe pe suflet, zise Matthew într-un târziu. Totuși, simt că pe mine Domnul mă îndeamnă să procedez exact invers – că acesta e un moment în care tăcerea mea va transmite cel mai eficient mesajul Său.

— Și care este acest mesaj? întrebă Dieder.

Matthew zâmbi.

— Sincer, încă nici eu nu știu. Va trebui să aștept și eu ca să-l aflu, la fel ca toți ceilalți. Dar am presentimentul că va fi un mesaj bazat pe experiență de viață, nu pe vorbe goale. Sper ca discursul tău și tăcerea mea să se îndeplinească în mod fericit spre împlinirea voinței Lui.

— Amin! răspunse cu entuziasm Palacki.

— Poate c-ar fi bine ca acum să ne rugăm împreună tustrei, sugeră Sabina, și să închinăm aceste două zile și chiar rugile pe care le vom înălța ulterior împlinirii scopului lui Dumnezeu.

Cei doi bărbați încuviințară din cap. Îngenuncheară tustrei pe podea, se prinseră afectuos de mâini și închiseră ochii pentru rugăciune. Era cel mai restrâns și totodată cel mai puternic și mai simbolic cerc uman cu putință – funia împletită în trei ale cărei rugi, făgăduise Fiul, *vor* fi îndeplinite de către Tatăl Lui.

111

Trecerea frontierei

Granița dintre Polonia și Belarus

Exploziile începuseră deja să răsună în depărtare de vreo patru-cinci minute când Leeka se năpusti gâfâind în casa familiei Chmielnicki, unde Tad, Waclau și Lisel așteptau cu sufletele la gură. Cei doi bărbați începuseră să se roage atât pentru siguranța confrăților, cât și pentru cea a adversarilor lor, încă de când auziseră vag dinspre nord zgomotul produs de explodarea primei grenade.

Lucrurile se petrecuseră exact așa cum intuise Bietmann.

După ce elicopterul se întoarse și ateriză lângă clădirea abandonată a fostului post de grăniceri, evenimentele se succedaseră într-un ritm alert.

Bolotnikov sări din elicopter înainte ca aparatul de zbor să atingă bine pământul și se năpusti în clădire, iar după nici două minute fură chemați înăuntru și bărbații care stăteau de pază la gard, în locul pe unde trecea odinioară drumul.

Polonezii mai așteptară un minut.

Tânărul Leeka dădu fuga prin pădure să raporteze aterizarea elicopterului și se afla deja la jumătatea distanței până la casă când prima grenadă fu aruncată peste gard, explodând inofensiv la vreo douăzeci de metri de clădirea principală.

Aceasta fu urmată de o alta și apoi exploziile se ținură lanț, împrăștiind fum și flăcări peste tot. Două dintre anexele pustii fură incendiate.

Haosul neașteptat camuflă apropierea celor trei polonezi înarmați, care se furișau acum dinspre sud către clădirea în care erau ținuți prizonierii. Camarazii lui Bietmann își lansaseră în mod intenționat grenadele spre nordul clădirii și, de pe-acum, majoritatea paznicilor se năpustiseră în

direcția aceea.

Ajunși în interiorul complexului, cei trei sabotori putură să lanseze cu mai multă precizie grenadele pe care le aveau la ei. Două automobile săriră în aer, o altă anexă izbucni în flăcări și un turn de tragere de lângă gard se prăbuși la pământ.

Derutați de infernul ce se dezlănțuise în jurul lor, în cele din urmă grănicerii ruși ripostară șovăielnic, în încercarea de a apăra elicopterul. Printre exploziile zecilor de grenade aruncate de polonezi – care se dovediră a fi funcționale într-un procent mult mai mare decât se așteptaseră aceștia – se auzeau, așadar, și câteva focuri de armă trase de ruși la întâmplare, căci habar n-aveau de pozițiile inamicului.

Cei trei polonezi își puseră măștile și aruncară o grenadă care explodează cu un zgomot asurzitor, spărgând zidul din spate al clădirii. Înainte ca praful și fumul să se degajeze, cei trei năvăliră înăuntru, cu armele pregătite de tragere.

— Unde-s prizonierii? strigă unul dintre ei în rusește.

Singurul paznic din clădire, un băiat de nici douăzeci de ani, ridică speriat o mână în aer și cu cealaltă arată spre o ușă. Polonezul care vorbise continuă să îl amenințe cu pistolul, în timp ce un altul se năpusti către ușă, o dărâmă cu piciorul și dădu buzna înăuntru.

— Jahn... vino repede! îi strigă acesta în poloneză vărului lui Chmielnicki.

În mai puțin de un minut de la explozia eliberatoare, cei trei polonezi, împreună cu cei doi prizonieri – dintre care unul avea sub braț un dosar cu copertile boțite pe care îl înșfăcase de pe o masă în drum spre ieșire – se năpustiră afară și o luară la goană la sud de clădire, în timp ce tânărul grănicer dărdăia încă de groază, cu mâinile ridicate în aer, în cămăruța unde îl lăsaseră.

Când, auzind explozia, își făcură apariția alți câțiva grăniceri, care până atunci se aflaseră la nord de clădire, unde părea să fie concentrat atacul, cei cinci erau deja ascunși în desișul de arbuști, la vreo șaptezeci și cinci de

metri de postul de frontieră.

Stăteau culcați pe burtă, nemișcați, rugându-se să nu fie detectați.

Văzându-le fuga din punctul de observație unde se afla împreună cu Raul, la nord de graniță, pe teritoriul polonez, Bietmann își luă grăbit rămas-bun de la tovarășii săi și porni spre Mercedes pentru a duce la îndeplinire ultima și cea mai periculoasă fază a diversiunii din această seară.

— Așteptați două minute. Până atunci voi fi deja la volanul mașinii sau, oricum, îndeajuns de aproape. Apoi aruncați gardul în aer și fugiți cât de repede vă țin picioarele!

— Domnul să te aibă în pază, frate, spuse Raul, îmbrățișându-l.

— Voi face zgomot cât pentru zece evadări, spuse Bietmann. Voi întoarceți-vă acasă, la familiile voastre, înainte să apuce rușii să înceapă vreo anchetă. Fiți binecuvântați cu toții, fraților! adăugă el, după care o luă grăbit din loc.

Între timp, Leeka transmisese mesajul și, drept răsplată, primise un pahar cu lapte și o bucată de pâine pe care le savura acum în compania soției lui Chmielnicki și a lui Lisel, în timp ce Tad și Wadau se îndreptau spre breșa din gard pentru a-i întâmpina pe cei doi evadați.

Zgomotul exploziei care făcu o spărtură în gard la nord de locul unde se aflau Raul și camarazii săi fu atât de puternic, încât fu auzit clar cale de trei kilometri la sud, de către Tad și Waclau, și chiar mai clar de atât în tufele în care stăteau pitiți cei doi evadați și salvatorii lor. Raul păstrase două-trei cartușe de dinamită special pentru o asemenea ocazie.

Detunătura fu suficient de răsunătoare pentru a zgudui întreaga unitate de grăniceri și, instantaneu, toți își îndreptară din nou atenția spre nord, unde gardul era învăluit de fum și bucățele din el pluteau încă în aer. Grănicerii răspunseră cu o rafală de mitraliere, în timp ce

unul dintre superiorii lor răcnea, încercând să acopere vacarmul:

— După ei... după ei!

După ce zgomotul exploziei și al focurilor de armă ce urma să se stinsese, aerul nopții fu spintecat de un alt sunet, cu totul neașteptat. Era motorul unei mașini! După câteva turații furioase ale motorului, șoferul eliberă ambreiajul și apăsă până la podea pedala de accelerație. Cu roțile scrâșnind, bolidul porni în trombă de lângă gard în direcția opusă, pe teritoriul polonez.

— *Mașina!* Au trecut dincolo de gard și au întins-o cu mașina! Cum de i-ați lăsat să scape, idiților?! răcni Bolotnikov, livid de furie. La elicopter! îi strigă apoi unui grănicer înarmat cu o mitralieră, alergând spre aparatul de zbor. Îi vom tăia calea cât ai zice pește!

Peste nici treizeci de secunde, elicopterul se ridică în aer și trecu, la distanță de doar douăzeci de metri de sol, granița în Polonia, scrutând cu proiectorul vechiul drum de frontieră, învăluit acum în întunericul tot mai adânc al nopții.

Elicele trecură vâjâind deasupra celor cinci fugari ascunși la sud de postul de grăniceri, culcând la pământ iarba și tufele în care se adăposteau aceștia.

Fugarii – ai căror camarazi se despărțiseră între timp și se îndreptau acum fiecare spre casa lui – mai așteptară un minut, până când elicopterul se pierdu în zare pe urma Mercedesului și restul grănicerilor se năpustiră prin gaura din gard înspre nord, apoi se ridicară în sfârșit din ascunziș și o luară la goană cât de repede îi țineau picioarele spre sud, la spărtura din gard făcută cu ani în urmă de cei doi veri.

Acolo îi aștepta Chmielnicki.

Acesta îl salută grăbit pe vărul său, adună armele și apoi astupă gaura din gard, îi trimise pe cei trei camarazi ai săi la casele lor și îl duse repede pe confratele său rus la automobilul care aștepta la câteva sute de metri de casa

lui, cu motorul pornit.

Waclau îl împinse pe rus pe bancheta din spate a mașinii, iar Tad se așeză rapid la volan. Polonezul închise ambele portiere, le adresă câteva cuvinte șoferului și pasagerei din dreapta lui, îl bătu afectuos pe spate pe Tad prin fereastra deschisă și apoi rămase făcându-le cu mâna în timp ce automobilul se îndepărta în viteză spre vest.

Cei trei lăsară în urmă ferma familiei Chmielnicki și o luară pe un drum lăturalnic, neasfaltat, ce ducea spre Wasilkow. Era cea mai scurtă rută spre autostradă. Întrucât Tad nu mai fusese niciodată prin aceste locuri, la răspântii aveau să fie așteptați de membri ai rețelei ce le vor indica direcția corectă.

După vreo două-trei minute, în care, deși întunericul se adâncea, farurile mașinii rămăseseră stinse, șoferul se întoarse și i se adresă pasagerului din spate.

— Nu știu dacă înțelegeți ce zic, domnule Galanov. Din păcate, singura limbă europeană pe care o vorbesc este germana. Numele meu este Tad McCallum, iar domnișoara de lângă mine este Lisel Lamprecht.

Diversiunea

În timp ce mașina condusă de Tad se îndepărta în viteză peste câmp în direcția indicată de Chmielnicki, elicopterul ajunsese din urmă Mercedesul ce gonea pe șoseaua poloneză și, îndreptându-și asupra lui proiectorul care scaldă drumul în lumină, îl depăși în viteză și, cu un vuiet de elice de rău augur, ateriză la o sută cincizeci de metri în fața automobilului.

Mercedesul se opri scrâșnind din roți. Fostul șef al KGB-ului sări din elicopter și, năpustindu-se spre automobil cu mitraliera în mână, îi răcni șoferului:

— Coboară imediat din autovehicul!

Cu ochii măriți de groază și de nedumerire, Bietmann deschise portiera și coborî, cu mâinile pe cap, strigând în nemțește:

— Nu trageți... nu trageți!

— Ce cauți aici? îl repezi Bolotnikov.

Răspunsul dat de Bietmann, tot în nemțește, arăta că nu pricepuse întrebarea și nici motivul pentru care fusese oprit într-un mod atât de brutal.

— Ce cauți aici? repetă Bolotnikov, de astă dată în poloneză.

— Turist... turist german, îngăimă Bietmann.

Deși rostise cuvintele într-o poloneză stricată, reușise să se facă înțeles.

— Ce cauți pe drumul ăsta? întrebă rusul, amenințându-l furios cu arma.

— Vreau văzut graniță... văzut Rusia... Nu vreau face niciun rău, bâigui Bietmann, chipurile îngrozit.

— Minți! zbiră rusul. Unde-s dosarele?

— Nu știu despre ce...

— Dă-te la o parte, imbecilule! răcni furios Bolotnikov, îmbrâncindu-l cu arma la pământ și vârându-și fără nicio ceremonie capul în autovehicul.

Cu mișcări rapide și aproape panicate, aruncă o privire în jur, pipăi cu degetele sub scaunele din față, în torpedou și sub bancheta din spate. Negăsind nimic, smulse cheia din contact și dădu fuga în spatele mașinii, deschise portbagajul și îi cercetă rapid conținutul.

Nimic. Mașina era goală!

Clocotind de furie, Bolotnikov se năpusti spre germanul ce se căznea să se ridice în picioare și, lovindu-l cu cizma în coaste, cu cruzime, îl făcu să se prăbușească iar la pământ, gemând de durere.

— Unde-i dosarul? răcni rusul scos din minți. Unde-i Galanov? Vorbește, câine mincinos, că de nu te omor!

— Rog... rog... nu faceți rău la mine, scânci germanul, acoperindu-și înfricoșat fața cu mâinile. Eu doar voiam să văd graniță... nu venit cu gând rău, adăugă el, izbucnind în plâns.

— Minți, nenorocitul! strigă Bolotnikov, făcând un pas în spate și privind spre pateticul laș ce-i stătea încovrigat la picioare de parcă s-ar fi întrebat dacă merită sau nu să-i cruțe viața.

Brusc, se răsuci pe călcâie și, cu un zgomot asurzitor, își descărcă arma și nervii în roțile automobilului, după care, înainte ca ecoul împușcăturilor să se stingă, fugi înapoi la elicopter.

Știind că se lăsase tras pe sfoară, înjură de toți sfinții, blestemând atât propria naivitate, cât și pe nemernicul de Galanov, apoi porni din nou motorul elicopterului și, ridicând aparatul în aer, viră înapoi spre graniță.

Un Trabant vechi și paradiat trecu duduind și scuipând fum pe lângă Mercedes, încercând să ajungă din urmă elicopterul. Realizând că nu avea nicio șansă, în cele din urmă șoferul opri, coborî vijelios din mașină și începu să tragă în aer, în direcția lui Bolotnikov.

Deși fusese un gest inutil, în ochii încetoșați de băutură ai celui ce continua să se zgâiască în direcția în care trăsesese se citea, totuși, o ușoară satisfacție.

În depărtare, dintr-un automobil de fabricație germană parcat pe teritoriul bielorus, într-un loc adăpostit, la vreo cinci sute de metri de răvășitul post de grăniceri, un bărbat urmărea evenimentele cu vădit interes, încercând să înțeleagă ce se petrecea de cealaltă parte a frontierei.

Acum, văzând că elicopterul se întoarce în viteză în direcția lui, Claymore deduse că Bolotnikov fie *reușise* să pună mâna pe documentele furate, fie alergase după potcoave de cai morți.

Dacă Bolotnikov *recuperase* dosarele, el nu mai putea face mare lucru. Totuși, în caz că rusul dăduse greș, urmărirea va continua, fără doar și poate, pe teritoriul Poloniei.

Ceea ce ar fi perfect, își spuse Claymore. Varșovia era mai aproape de casă. De Moscova era deja sătul până peste cap. Va mai sta un pic la pândă și, în caz că Bolotnikov nu recuperase dosarul, va porni *el* pe urmele lui Galanov și îl va găsi și-n gaură de șarpe.

113

Fuga

Chiar mai departe decât se afla punctul de observație al lui Claymore, la adăpostul unui desiș de copaci situat la sud-vest de locul evadării, era parcată o altă mașină. De douăzeci de minute încoace, cei patru ocupanți ai acesteia ascultau vâjâitul elicelor enorme prin noapte și priveau cu sufoletele la gură cum proiectorul elicopterului scruta gardul de la graniță, încercând să-i localizeze pe fugari.

Adică pe ei.

În acest răstimp, nu schimbaseră decât câteva vorbe. Deși Tad, Lisel și Galanov vorbeau nemțește, iar polonezul care li se alăturase de curând o rupea puțin pe englezește, cei patru comunicau mai ales prin semne. După ce elicopterul survolă de două-trei ori de-a lungul gardului, în ambele direcții, șuieratul elicelor se auzi brusc extrem de aproape.

Ținându-și cu toții răsuflarea, cei patru îl auziră despicând aerul deasupra lor și apoi îndepărtându-se spre nord.

— Pericol trecut acum, spuse polonezul ce ședea pe bancheta din spate, lângă Galanov. Putem să pornește... arăt eu drum.

Tad porni motorul și, ieșind dintre copaci, reveni pe drumeagul pe care se întâlniseră cu ghidul lor cu puțină vreme în urmă.

Prin întunericul tot mai adânc îi venea din ce în ce mai greu să vadă drumul. Dar elicopterul nu se îndepărtase încă îndeajuns de mult și nu îndrăznea să aprindă farurile. Dacă ar fi detectat lumina, Bolotnikov ar fi recuperat distanța care îi despărțea cu o viteză înfricoșătoare.

Străbătură câteva câmpuri golașe și o pădure. În locul în care drumul de pământ se intersecta în unghi drept cu un altul, Tad opri mașina.

— Faci stânga, îl instrui călăuza. Mergi cinci kilometri... până la hambar mare, părăsit. Acolo oprești... și aștepti ghid următor.

Fără niciun alt cuvânt, bărbatul coborî din mașină, închise portiera și porni grăbit înapoi pe drumul pe care veniseră.

Tad porni mai departe, urmându-i instrucțiunile. După zece minute, opri din nou mașina și aprinse farurile. Da, acesta era hambarul. Stinse farurile și trase mașina lângă clădire.

În jur, domnea o tăcere de mormânt și nu părea să fie nici țipenie de om.

— Aici trebuie să așteptăm, spuse Tad. N-ați vrea să coborâm din mașină ca să ne dezmoțim puțin picioarele?

Galanov și Lisel aprobară din cap.

Dădură o raită prin jur, deși prin bezna adâncă nu prea vedeau mare lucru. Dar, chiar dacă l-ar fi văzut pe Galanov la lumina zilei, Lisel tot nu și-ar fi dat seama că el era cel pe care îl întâlнисe cu mulți ani în urmă – în ziua în care fusese înălțat propriul ei Zid al Berlinului, un zid lăuntric ce încă nu fusese dărâmat – și nici că *acest* om, nu tatăl ei, era cauza răzvrătirii interioare pe care o păstrase în toți acești ani împotriva Tatălui.

Dar în curând, prin harul Duhului Sfânt, iertarea avea să-și trimită mireasma tămăduitoare în mai multe direcții.

— Păcat că n-am la mine o lanternă, se plânse Tad. Mi-ar fi plăcut să arunc o privire prin hambar.

— N-avem timp de asta, prietene McCallum, rosti în germană o voce pe care tânărul o recunoscuse imediat.

Ridicând privirea, văzu două persoane ieșind din hambar și îndreptându-se spre ei. În ciuda întunericului, recunoscuse imediat silueta lui Udo Bietmann.

— Udo! exclamă el, pornind entuziasmat în întâmpinarea lui Bietmann. De unde-ai apărut?

— Waclau și cu mine vă așteptăm de-o veșnicie, răspunse Bietmann râzând.

— Iată, prietene, că am aflat și eu, în sfârșit, cum te numești! exclamă Galanov, apropiindu-se în spatele lui Tad.

Cei doi bărbați se îmbrățișară.

— Mă bucur să te revăd, frate, spuse Bietmann.

— Și eu așijderea, răspunse Galanov. Trebuie să recunosc că *Das Netzwerk* are niște membri de-a dreptul ingenioși. Nu-i de mirare că KGB-ul n-a putut niciodată să țină pasul cu voi.

— Fă cunoștință cu cel care a pus la cale evadarea ta, spuse Udo, trăgându-l spre el pe Chmielnicki. Vărul lui este bărbatul care a fost capturat împreună cu tine.

Galanov și Waclau își strânseseră mâinile cu căldură.

— A fost, într-adevăr, un plan ingenios, spuse fostul agent. Dar cum de-ați reușit să îl duceți de nas pe un ofițer de talia lui Leonid Bolotnikov?

— Datorită rugăciunilor pe care le-au înălțat frații noștri, răspunse Bietmann. De curând am făcut cunoștință cu cizma lui Bolotnikov. Nu e un om pe care-am să-l uit cu una, cu două.

— Unde se află acum?

— Dacă nu mă înșel, cercetează încă împrejurimile cu elicopterul. Dar n-are să găsească pe nimeni. Toți colaboratorii noștri au ajuns teferi la casele lor.

— Iar voi patru trebuie s-o luați din loc, îi spuse Chmielnicki lui Bietmann.

— Bolotnikov nu va renunța atât de ușor, comentă Galanov.

— Vă aflați la doar trei kilometri de șoseaua care duce la Białystok, adăugă Waclau. Acolo veți trage la fratele Rydz, unde o să vă puteți trage sufletele și oști foamea.

— Atunci să nu mai zăbovim, spuse Galanov, după care se întoarse spre Bietmann. Îți amintești ce ți-am spus despre investigațiile mele?

Bietmann aprobă din cap.

— Ei bine, treaba e mai groasă decât bănuiam. Trebuie să ajungem la Berlin fără întârziere.

— În acest caz, vom călători toată noaptea, dacă va fi nevoie, spuse Bietmann. După cum vezi, nu ești singurul nostru pasager. Și Lisel merge tot la Berlin.

— Da, mi-a spus.

— Frăția noastră va continua să se roage pentru voi, adăugă Chmielnicki. Iar acum, Domnul să vă aibă în pază, prieteni!

Cu aceste cuvinte, Waclau se răsuci și porni spre hambar, unde îi era ascunsă mașina.

— Rămâi tu la volan, îi spuse Bietmann lui Tad, deschizând portiera din partea opusă. Până acum te-ai descurcat de minune.

Îi deschise portiera lui Lisel și apoi se așeză pe bancheta din spate, lângă Galanov. Tad porni motorul.

— Fii binecuvântat, frate! strigă Udo în urma lui Waclau.

— Cum ai ajuns aici? Întrebă Tad după ce porniră.

— Waclau aștepta în apropiere în momentul în care elicopterul și-a luat din nou zborul, răspunse Udo.

— Ai fost rănit?

— Nu foarte tare. Bolotnikov ar fi putut să mă omoare cu ușurință. Dar, în schimb, el a preferat să-și descarce nervii pe mașină.

— A distrus mașina?

— Nu. Dar sper că băiatul care a luat-o „împrumut” știe cum să facă rost de două anvelope noi. Când și-a dat seama că a urmat o pistă greșită, Bolotnikov a tras în cele vechi până le-a făcut ferfeniță!

Partea a XIII-a

Adevăruri usturătoare

114

Au aplaudat cei cinci mi?

Berlin

Când Matthew, Sabina și Iosif intrară în spațiosul și opulentul centru de conferințe, lumea fremăta deja de entuziasm în așteptarea evenimentului de gală din acea seară care fusese anunțat cu surle și cu trâmbițe de câteva zile încoace și, deci, nu putea fi ratat.

Cei trei se fofilară prin mulțime, încercând pe cât posibil să treacă neobservați, și se așezară pe un rând din fundul sălii. De jur-împrejur, sala era plină de personalități ale lumii creștine. Aceștia erau cei ce conduceau întru credință milioane de oameni din întreaga lume.

Oare la ce s-or fi gândind toți acești lideri religioși? se întrebă Matthew.

Privind în jur, văzu că toți erau zâmbitori și toți aveau carnețele pline cu citate, idei și comentarii. Înregistrările diverselor conferințe se vindeau, pare-se, ca pâinea caldă. Fiecare cumpăra câteva sute de exemplare pentru a le duce celor de acasă. Dar oare câți dintre ei se plimbaseră pe străzile Berlinului în zilele acestea și câți priviseră în ochi această lume rătăcită? Și, dacă au făcut-o, cu ce impresie au rămas? *Oare era vreunul dintre ei, se întrebă Matthew, apăsător de aceleași îndoieli și întrebări cu care se confrunta el?*

În momentul acela, în ropotul de aplauze al publicului, Darrell Montgomery îl anunță pe Bob MacPatrick, invitatul de vază al serii, care aștepta așezat în spatele scenei, tot numai un zâmbet.

— Așadar, dragi prieteni, încep Montgomery, știu că...

Matthew asculta doar cu o ureche, în timp ce în minte îi răsunau cu totul alte cuvinte, sacre și veșnice, ce contrastau puternic cu cele rostite de Darrell.

Veniți la Mine...

—... acest lider ale cărui influență și lucrare... mai mult pentru cauza lui Cristos prin intermediul mass-mediei și...

...toți cei trudiți și împovărați...

MacPatrick se ridică și porni spre microfon.

— Vă mulțumesc... vă mulțumesc...

Ovațiile publicului erau atât de puternice, încât îi acopereau vocea. MacPatrick zâmbi, le făcu semn admiratorilor săi din sală chipurile să se potolească, deși adulația mulțimii îi crea, în mod evident, nu puțină plăcere.

Luăți jugul Meu asupra voastră...

În timp ce reflecta la cuvintele sfinte și pline de blândețe pe care le citise în jurnalul baronului, Matthew se întrebă oare cum se comporta Iisus atunci când se adresa mulțimilor. Nu și-i putea închipui pe cei cinci mii primindu-L cu aplauze și ovații și nici pe Petru prefățându-l intrarea în scenă cu o scurtă trecere în revistă a faptelor mărețe pe care le-a săvârșit Domnul său.

Și nici pe Ioan ridicându-se în picioare în fața celor patru mii de persoane adunate în Galileea și spunând:

— Dragi evrei, păgâni, leproși și farisei... vă invit să îl primim cu aplauze pe cel ce a vindecat mii de oameni și a depus cele mai vajnice eforturi de a face din nou auzită vocea lui Dumnezeu de la Ioan Botezătorul încoace. Doamnelor și domnilor, să îi urăm, deci, un călduros bun venit celui căruia încă nu îi cunoaștem numele întreg, așa că îi spunem, simplu, Iisus din Nazaret!

Matthew se muștră imediat pentru sarcasmul gândurilor sale. Nu săvârșise cumva un sacrilegiu gândind astfel? Sau era o comparație justificată, având în vedere adulația arătată de public în această seară și plăcerea cu care acceptau cei de pe podium ovațiile confrăților?

O, Doamne, Dumnezeule! strigă Matthew în sinea sa,

închizând ochii. *Doamne Iisuse, când am încetat să luăm drept exemplu Noul Testament? Când am uitat să ne modelăm viețile după faptele Tale?*

Deschise ochii și privi din nou spre podium. Aplauzele încetaseră. MacPatrick rămase tăcut preț de o clipă, zâmbind în continuare cu toată fața.

...Învățați de la Mine...

— Doamnelor și domnilor, începu MacPatrick, nici nu vă puteți închipui cum mi se umple inima de bucurie... în măsură să propovăduim Evanghelia atâtor oameni... organizația noastră... datorită sprijinului... milioane de dolari...

Chiar totul trebuie să se învârtă în jurul banilor? se întrebă Matthew. Evanghelizarea chiar trebuie să se reducă mereu la strângerea de fonduri? Iisus a strâns, cumva, donații de la toți nazarinenii înainte de a-și părăsi meleagurile natale?

—... aș vrea să vă spun cum văd eu evanghelizarea în viitor...

...căci Eu sunt blând...

—... și nădăjduiesc ca, înainte de anul 2000, să îmbrățișați cu toții viziunea mea... și s-o împărtășiți și celor de acasă... să strângeți cu toții fonduri... ca să cucerim întreaga lume în numele lui Cristos... înainte de sfârșitul mileniului...

...și smerit cu inima...

—... n-avem mult timp la dispoziție, prieteni... trebuie să folosim toate mijloacele de care dispunem... tehnicile de care ați auzit în cadrul seminarelor... principii sănătoase... e nevoie de bani... bani ca să trimitem echipe în întreaga lume... oamenii au mare nevoie de Biblie și de literatură creștină... Bani pentru difuzarea de programe radio și TV... televiziunea creștină prin satelit... oportunități ivite datorită progresului mass-mediei... oportunități nemaîntâlnite...

Oare ce-ar zice Tad dacă ar auzi asta? se întrebă Matthew, făcându-i-se brusc dor de fiul său și tânjind să îl

aibă din nou alături. *Ce-ar zice tata sau baronu? Doamne... Tu ce zici?*

—... sunt, aşadar, extrem de mândru de realizările noastre... Domnul ne cheamă... să vestim Evanghelia fiecărei făpturi...

şi noi luăm măsuri pentru a-l îndeplini această poruncă... voi şi cei pe care îi păstoriţi, sunteţi cu toţii părtaşi la...

...şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre...

—... sunt convins că, până în anul 2000, vom putea declara cu mândrie că mesajul Evangheliei a fost auzit de întreaga suflare... ne vom putea uita în ochii Domnului... şi El ne va spune, fiecăruia dintre noi: „Bine, slujitor bun şi credincios”... pentru că...

Bob, tu auzi ce spuî?! exclamă în sinea sa Matthew, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. „Sunt mândru... noi vom face şi vom drege, noi în sus şi noi în jos... e nevoie de bani... viziunea mea, a mea”. Bob, ascultă-ţi propriile cuvinte! Nu vorbeşti decât despre tine şi despre bani şi despre eforturile noastre. Duhul Sfânt unde este în toată povestea asta, Bob? La voia lui Dumnezeu de a pedepsi oamenii şi de a-i atrage spre El nu te gândeşti câtuşi de puţin?

—... de aceea, sunt extrem de mândru că pot să...

...Căci jugul Meu este bun...

—... care va avea loc în seara aceasta... după ce vă voi împărtăşi mai multe despre viziunea mea... e o mare realizare după toţi anii pe care i-am consacrat...

Doamne, Dumnezeule, se rugă Matthew în tăcere, ajută-l pe fratele Dieder care se află acolo pe scenă, aşteptând să ia cuvântul. Vorbeşte inimii lui, chiar şi în acest moment. Arată-i clar ce vrei să le spună acestor oameni, copiilor Tăi. Şi ajută-mă şi pe mine, Doamne. Călăuzeşte-mi gândurile spre adevăr, uşurează povara care-mi apasă inima. Păstrează-mi inima curată. Tată... ajută-mă să îţi înţeleg voia!

...şi sarcina Mea este uşoară.

Cine este răspunzător?

Polonia

Porniseră la drum de aproximativ o oră.

Discuția generală de la începutul călătoriei se transformase, treptat, în două conversații separate - între Lisel și Tad, pe de o parte, și respectiv între Bietmann și Galanov, care stăteau pe bancheta din spate. Deși dialoga cu fratele său rus, în adâncul sufletului, Udo nu încetase nicio clipă să se roage pentru cei doi tineri care stăteau în față.

Susținut în felul acesta, Tad McCallum pășea, fără să o știe, pe urmele bunicului său, vorbindu-i lui Lisel despre latura de Tată a lui Dumnezeu cu aceeași claritate cu care baronul îi vorbise odinioară curiosului și pe atunci tânărului Matthew McCallum.

Și, astfel, năzuința baronului von Dortmann de a împărtăși oamenilor iubirea lui Dumnezeu era transmisă peste generații, și, prin intermediul nepotului său, trandafirul continua să își reverse mireasma, în cercuri concentrice tot mai ample, celor ce îi îndrăgeau florile.

Rulară o vreme în tăcere. Era întuneric beznă și drumul, pustiu. Benzina ar fi trebuit să le ajungă, fără probleme, până la Berlin. Judecând după sforăitul ce începuse să se audă din spate, pesemne că Bietmann și Galanov ațipiseră.

Cei doi tineri își reluară conversația, ajungând treptat să vorbească despre trecutul lui Lisel. În cele din urmă, tânăra îi povesti lui Tad totul despre prietena ei, fiica lui Udo, și despre tragicele evenimente care lăsaseră o rană adâncă în sufletul ei și o făcuseră, în cele din urmă, să plece de acasă. Tad o asculta uluit - cu doar o noapte în urmă ascultase versiunea lui Bietmann - realizând că nici Lisel nu știa încă întreaga poveste, și anume că bărbatul care dormea acum pe bancheta din spate era chiar cel ce luase viața prietenei

sale cu treisprezece ani în urmă.

După ce Lisel își încheie povestirea, se lăasă tăcerea.

Linیștea nopții și faptul că își descărcase pentru prima dată inima față de o persoană care (simțea ea) o înțelega și nu avea să o condamne pentru ceea ce a făcut și nici să îi ia partea, săvârșiră un fel de vindecare preliminară în sufletul lui Lisel. Comunicarea, m și prin sine, este adesea tot ce trebuie pentru ca numeroase uși să înceapă a se deschide și așa se întâmplă și în această noapte.

Spre surprinderea ei, după ce își relatează întreaga poveste, simplul fapt că acum Tad o cunoștea la un nivel mult mai profund decât înainte o făcu să se simtă brusc destinsă și în largul ei. Da, știa că își pusese sufletul pe tavă și acesta era unul dintre motivele pentru care se simțea acum atât de bine. Totuși, mai exista și un *alt* aspect. În prezența lui Tad, nu era bine să te arăți vulnerabil dacă nu erai pregătit să înfrunți consecințele. Dacă nu erai pregătit să auzi răspunsul lui. Căci un lucru era sigur: Tad nu era genul de om care să vorbească pe ocolite!

Și, totuși, Lisel nu se temea. Ceva din sufletul ei îi spunea că, în sfârșit, era și ea pregătită să facă față unui răspuns franc.

— De atunci nu ți-ai mai revăzut părinții? întrebă într-un târziu Tad.

— Nu.

Pentru prima dată în cei treisprezece ani de când plecase de acasă, în vocea ei nu se simțea pic de sfidare, ci, din contră, o ușoară notă de regret.

— Și *vrei* să îi revezi?

— Nu știu. Până acum nu mi-am pus niciodată această întrebare.

— Sunt convins că nu-i poți urî atât de tare, încât să nu-ți dorești să-i mai revezi vreodată.

— A, nu... nu-i urăsc deloc.

— Să înțeleg că îi *iubești*?

— Nu știu. Nu cred. Dacă i-aș iubi, n-aș mai fi atât de

supărată pe ei, nu crezi?

— De ce *ești* supărată pe tatăl tău, Lisel?

Tânăra cugetă o vreme înainte de a răspunde.

— La început l-am considerat pe el vinovat de moartea lui Girdel. Acum însă, dacă stau și mă gândesc, cred că ar fi fost mai rațional să dau vina pe Udo, adăugă ea. Dar, întrucât tata era cel pe care îl vedeam în fiecare zi, a fost firesc să îmi descarc mânia pe el.

— Când lucrurile merg prost, dăm mereu vina pe persoanele care ne sunt cele mai apropiate, remarcă Tad.

— Vrei să spui că tata n-a avut nicio vină?

— Poate c-o fi avut, nu știu. Tot ce voiam să spun este că, atunci când lucrurile devin supărătoare în *propriile* noastre vieți, tindem să dăm vina tocmai pe persoanele ce ne sunt alături. Pe ele ne este cel mai ușor – chiar dacă uneori e un lucru cu totul lipsit de logică – să le transformăm în țapi ispășitori pentru ca noi să nu fim nevoiți să privim înăuntrul nostru. Cred că facem asta indiferent de circumstanțe... indiferent de *cine* este vinovat pentru cele întâmplate.

— Și ce faci atunci când cei apropiați chiar *sunt* de vină?

— Nu știu, spuse Tad gânditor. Întrebarea nu e atât cine se face vinovat de cutare sau cutare lucru, cât cine are răspunderea de a remedia situația.

— Cel vinovat, desigur.

— Nu și dacă vrei să găsești o soluție, replică Tad.

— Adică vrei să spui că răspunderea de a găsi o soluție revine tocmai persoanei care n-are nicio vină?!

— De multe ori, da.

— Nu văd cum s-ar putea așa ceva. După părerea mea, lucrurile ar trebui să stea exact invers.

— Creștinii văd viața cu totul altfel decât restul lumii.

Lisel dădu, oftând, din cap.

— Da, cred că ai dreptate. Totuși, ceea ce ai spus adineauri mi se pare și acum complet lipsit de logică.

— Să-ți explic mai bine la ce mă refeream, spuse Tad.

Mult mai mult decât cel ce e vinovat contează *cine e cel ce învinuiește*. Acolo e, de fapt, cauza rupturii dintre doi oameni. Nu în faptul că se întâmplă lucruri rele și nedrepte, ci în acela că o persoană folosește o asemenea situație pentru a da vina pe o alta. Și, făcând asta, ridică instantaneu un zid între sine și celălalt. Nu *fapta rea* a ridicat zidul, ci mânia, înverșunarea, neînduplecarea și durerea care au urmat indiferent cine este vinovat – *acele sentimente negative au ridicat zidul*.

— Și ce se întâmplă dacă ele sunt justificate?

— Sentimentele negative?

— Da. Dacă mânia e una întemeiată?

— Și ce dacă-i întemeiată? Oamenii își aruncă adesea vorbe grele și dureroase și îi fac pe alții să sufere; așa e viața. Sau poate te-aștepți, să nu fii niciodată rănită? De la cearta cu tatăl tău, nu te-a mai supărat nimeni?

— Ba da.

— Cu puțină vreme în urmă, chiar și eu te-am rănit prin vorbele mele și tu te-ai înfuriat. Dar nu ai ridicat o barieră permanentă între noi. M-ai iertat aproape imediat.

— Acum înțeleg ce vrei să zici.

— Noi suntem cei ce *alegem* între a permite durerilor noastre sufla să ridice un zid între noi și ceilalți sau a ierta și a le trece cu vederea greșeala. *Reproșurile*, fie că sunt îndreptățite ori ba, nu contează. Noi suntem cei ce *alegem* între a ridica sau nu acel zid sufletesc.

— Și ce se întâmplă atunci când există, într-adevăr, un zid între două persoane? Întrebă Lisel cu vocea tăragănată, de parcă o parte din ea ar fi vrut să afle părerea lui sinceră, în timp ce cealaltă o știa deja și nu era foarte încântată de idee.

— Responsabilitatea dărmării zidului revine, în mod evident, persoanei care l-a ridicat.

Lisel nu răspunse imediat.

— De aceea am spus că nu contează atât cine este vinovat de o anumită situație, cât cine este *cel ce*

învinovățește. Acela are răspunderea de a găsi o soluție.

— Cu alte cuvinte, totul este vina mea, nu a tatălui meu.

— Nu pot spune că este *vina* ta, fiindcă eu nu te *învinuiesc* de nimic, răspunse Tad. Spun doar că, *indiferent cine este vinovat de cele întâmplare*, responsabilitatea dărâmării zidului îți revine *ție*.

— Ți-am mai spus că tu ești cel mai franc creștin din câți am cunoscut! spuse Lisel, chicotind în întuneric.

— Pur și simplu n-am înțeles niciodată ce sens ar avea să umblăm cu jumătăți de adevăr și să privim mereu doar locurile „călduțe” din sufletele noastre. Dacă ai o problemă, de ce să te prefaci că nu există, în loc să încerci s-o rezolvi?

— Ei, poftim! Iar te iei de mine!

— Spune-mi să mă opresc și n-ai să mai auzi niciun cuvânt de la mine.

— Nu - de data asta n-am să mă supăr. Poate că a sosit, în sfârșit, momentul să aud aceste lucruri.

— Încerc doar să-ți spun adevărul - așa cum îl văd eu. Nu vreau decât să te ajut.

— Știu. Și, oricât de tare m-ar durea cuvintele tale, cred că sunt pregătită să le aud.

Lisel făcu o pauză, apoi adăugă:

— *Vreau* să le aud.

— Sunt impresionat. Asta denotă tărie de caracter și maturitate spirituală.

— Nu pot spune că-mi face plăcere, dar nu mai vreau să fug de adevăr. Dacă asta am făcut până acum, a venit vremea să mă opresc și să privesc adevărul în față. Nu mai vreau să am sufletul împărțit - vreau să fiu din nou un om întreg. Vreau să mă maturizez în sfârșit și să las în urmă egoismul de care am dat dovadă.

— De ce acum? întrebă Tad.

Lisel zâmbi, întrebându-se și ea același lucru.

— Nu știu... Cred că a venit, în sfârșit, vremea să mă confrunt cu mine însămi, cu ceea ce am fost cu adevărat și ceea ce am devenit, cu toate alegerile egoiste pe care le-

am făcut în acești ani, cu durerea pe care le-am pricinuit-o altora, cu sentimentele negative cărora le-am îngăduit să îmi apese sufletul și să-mi schimbe caracterul, cu viața nefericită pe care aș avea-o dacă aș merge mai departe pe același drum.

Lisel oftă adânc. Nu era, în mod evident, deprinsă să-și deschidă sufletul cu atâta sinceritate.

— Cred că totul a început ieri după-masă, după ce am fugit de Horst și am început să rătăcesc prin sat. Nu m-am simțit niciodată mai singură și mai deznădăjduită ca în acele momente. Toată viața mi-a trecut prin fața ochilor, cum se spune că se întâmplă înainte de moarte, și atunci am realizat pentru prima oară urâtenia și egoismul ființei în care mă transformasem fără să îmi dau măcar seama. *Chiar* aveam impresia că am să mor. Și când m-am așezat pe trotuar, am început să vărs lacrimi amare, cum nu o mai făcusem niciodată până atunci. Mă simțeam atât de singură și de nefericită...

Lisel trebui să se oprească pentru a-și zăgăzui lacrimile stârnite de amintire. Dar acum nu voia să plângă, nu față de Tad. Trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească.

— Ieri m-am rugat, continuă ea, cu vocea sugrumată. Pentru prima dată în ultimii treisprezece ani, m-am rugat. Bănuiesc că mi s-a ridicat, în sfârșit, vâlul de pe ochi și am văzut clar mocirla în care mă afundasem. Poate că de aceea sunt pregătită să ascult orice ai avea de spus, oricât ar fi de dureros. Vreau să îmi spui adevărul. Știu că ți-am mai cerut o dată asta și atunci m-am supărat pe tine, dar poate că acum sunt, în sfârșit, pregătită să spun că vreau să aud *întregul* adevăr... și mai ales în ceea ce mă privește.

Se lăsă tăcerea.

— Deci... *continuă*, insistă Lisel într-un târziu. *Vreau* să aud ceea ce ai să-mi spui. *Te rog* să îmi spui ce vezi în sufletul meu.

Tad tăcu o vreme, apoi întrebă:

- Pot să-ți pun încă o întrebare?
- Desigur.
- Crezi că tatăl tău e supărat pe tine?

Lisel căzu o clipă pe gânduri.

— Acum două zile probabil că m-aș fi grăbit să răspund „da”. Dar aș fi spus-o doar în încercarea de a transfera o parte din propria-mi mânie pe umerii lui, pentru a putea să-l învinovățesc *pe el*, fără a-mi asuma partea mea de vină. Dar, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, după cum îl cunosc eu pe tata... nu, nu cred că e supărat pe mine, ci doar foarte mâhnit de ceea ce i-am făcut și de cuvintele pe care i le-am spus.

- Și care crezi că sunt sentimentele lui față de tine?

Urmă o tăcere îndelungată, în care Lisel își cercetă adâncurile sufletului. Într-un târziu, răspunse încet, cu glasul sugrumat de emoție:

- Știu că mă iubește.

— Și care au fost sentimentele tale față de el în toți acești ani?

- Mânie... înverșunare... neînduplecare...

— Iubirea dintre doi oameni este un lucru *pozitiv* sau unul *negativ*?

- Pozitiv.

- Dar mânia și neînduplecarea?

— Sunt negative, răspunse Lisel abia șoptit, cu capul plecat.

Cuvintele lui Tad tăiau adânc.

- Tatăl tău greșește *iubindu-te*?

- Nu.

- Dar *tu* greșești purtându-i pică?

- Da.

— *El* e cel care-a îngăduit ca aceste sentimente negative să pună stăpânire pe tine?

- Nu.

- Atunci cine se face vinovat de asta?

- *Eu...*

— Atunci, Lisel, spune-mi: cine e răspunzător de ruptura dintre voi doi? Întrebă Tad, cu toată compasiunea de care era în stare.

— Eu, șopti tânăra.

— Indiferent de evenimentele care s-au petrecut cu ani în urmă, *cine* a permis ca ele să formeze aceste sentimente negative?

— Eu.

— Tatăl tău nu s-a lăsat stăpânit de astfel de sentimente, nu-i așa?

Lisel clătină din cap.

—... ci a continuat să te iubească. Am dreptate?

— Da.

— Crezi că tatăl tău te-a iertat, Lisel?

— Da.

— Atunci cine a ridicat zidul dintre voi doi?

— Eu.

— Și, dacă acest zid va fi să cadă vreodată, de datoria cui este să îl dărâme?

— De datoria *mea*, răspunse Lisel.

O reacție neașteptată

Berlin

—... Acestea fiind spuse, dragi prieteni și frați creștini care împliniți porunca Domnului de a-i vesti Cuvântul în întreaga lume, am deosebita plăcere...

În Berlin, unde ora nu era atât de înaintată, apropiindu-se de încheierea unui discurs lung și pompos în care își înșirase deosebitele merite personale, Bob MacPatrick urma să prezinte, în sfârșit, acel moment al serii pe care mulți îl așteptaseră cu nerăbdare toată săptămâna, ce avea să reprezinte punctul culminant al congresului și cea mai mare realizare din palmaresul lui Darrell Montgomery.

—... de a înmâna iubiților noștri frați de credință care au trăit vreme de cincizeci de ani în spatele așa-numitei Cortine de Fier, un cec reprezentând banii strânși de credincioșii din întreaga Americă... bani pe care nădărdim că îi veți folosi cu bucurie și pricepere pentru a consolida bisericile și comunitățile creștine pe care le-ați menținut prin credință în acele îndelungate ceasuri de întuneric din timpul regimului comunist.

MacPatrick făcu o pauză, aruncând o privire în spatele său, apoi se întoarse din nou, zâmbitor, cu fața la public.

— Doamnelor și domnilor, îl invit acum în fața dumneavoastră pe cel pe care știu că sunteți nerăbdători să îl ascultați. Un om care a purtat cu îndrăzneală stindardul crucii, după cum bine știți... și care, deși a fost închis și torturat, nu a cedat niciodată în fața celor ce voiau să-i zdrobească credința. Așadar, Dieder... Dieder Palacki, fii bun și vino la microfon... te rog să primești acești bani în numele creștinilor din fostul bloc sovietic. Este un cec în valoare de trei milioane de dolari...

La auzul sumei, se auziră murmure de uimire și câteva fluierături admirative, urmate de un ropot de aplauze

presărat cu câte-un „*Lăudat fie Domnul!*” și o mulțime de „*Aleluia!*”

MacPatrick se întoarce cu spatele la sală, așteptându-se ca Palacki să se ridice, să vină spre el și să îi strângă mâna pe care o ținea întinsă.

Palacki însă nu se clinti de pe scaunul pe care ședea până nu se potoliră aplauzele. În cele din urmă se ridică, merse în fața scenei, acceptă cecul și strânse mâna lui MacPatrick fără teatralitate și fără să-i adreseze niciun cuvânt. Ușor vexat, dar fără să-și piardă, totuși, calmul, MacPatrick luă loc alături de celelalte personalități de pe scenă.

Palacki porni spre microfon, cu o expresie posomorâtă pe chip, fără să pară că bagă în seamă ropotul de aplauze ce izbucni din nou în sală.

Ajungând în mijlocul scenei, nu își înălță capul să scruteze chipurile ascultătorilor, ci rămase nemișcat, cu ochii plecați spre pupitrul din fața lui. Nu avea la el nicio notiță.

Treptat, aplauzele încetară și se lăsă tăcerea. Toată lumea aștepta ca Palacki să-și înceapă discursul, dar acesta rămase în continuare tăcut, fixând pupitrul din fața lui.

— Am avut parte de câteva zile curioase de când mă aflu aici, spuse el într-un sfârșit, cu o voce domoală. Am ascultat cu mare interes numeroase dezbateri, sugestii și povețe, toate având ca subiect promovarea credinței creștine într-o parte a lumii în care ai zice că până acum nimeni n-a auzit de Iisus din Nazaret.

Într-adevăr, dac-aș fi sosit recent de pe o altă planetă și aș fi venit la acest congres în calitate de înger trimis aici de Tatăl nostru cu însărcinarea de a-i raporta starea actuală a copiilor Săi de pe Pământ, aș fi avut toate motivele să cred că un segment uriaș al populației mondiale, de care nimeni nu a auzit până acum, a fost descoperit de curând și, deci, acești oameni nu au niciun fel de tradiție creștină. Ascultându-i pe vorbitori, m-am trezit întrebându-mă dacă

au existat vreodată alți creștini în afară de cei din SUA sau Marea Britanie.

Așadar, după cum vă spuneam, am audiat cu mare interes perspectivele prezentate aici. Trebuie să mărturisesc că, atunci când am primit invitația de a mă alătura domniilor voastre, m-a cuprins o oarecare trepidație. După cum știți, în părțile din care mă trag eu nu te întâlnești în fiecare zi cu evenimente creștine de asemenea anvergură și, prin urmare, lucrarea mea printre creștini a fost săvârșită mereu în cadrul unor grupuri restrânse, de mai puțin de o sută de inși. A mă adresa unui public format din mii de persoane mi s-a părut, deci, extrem de intimidant.

Totuși, în cele din urmă am hotărât să accept invitația, fiindcă noi, pastorii și creștinii din fostul bloc răsăritean, suntem, la rândul nostru, foarte entuziasmați de noile oportunități de evanghelizare ce au apărut în țările noastre.

Dar, pe măsură ce vă ascultam vorbind din ce în ce mai mult despre bani, și broșuri, și misionari, și cărți, și pastori, și predicatori care vor veni să ne *ajute* și să ne învețe cum să propovăduim Cuvântul, și despre posturile voastre radio, și TV, și despre trenuri încărcate cu Biblii, și camioane evanghelice burdușite cu fel de fel de mărunțișuri occidentale așa-zis religioase – insigne și fluturași și abțibilduri și muzică și cărțulii despre fericire pline de curiozități creștine și de voie bună – ei bine, ascultând toate astea, mi s-a pus un nod în stomac.

Nu uitați, am petrecut mult timp în țările voastre. Am fost în bisericile și în librăriile voastre. Am văzut cu ochii mei parada pe care o faceți cu așa-zisa voastră prosperitate spirituală, care de fapt nu este nici pe departe prosperitate, ci doar formă fără conținut.

O parte din ființa mea vrea să strige, să vă spună tuturor: *întoarceți-vă acasă, la casele, comunitățile și bisericile voastre prospere și autosuficiente. Cuvântul Evangheliei este viu și perfect capabil să se reverse în*

inimile celor nevoiași și fără costisitoarele și generoasele eforturi comerciale pe care le faceți voi în numele Domnului.

Palacki se opri o clipă să-și șteargă fruntea îmbrobonită de sudoare.

117

E ușor să fii creștin?

Polonia

În automobilul care înainta prin noapte se lăsase de ceva vreme tăcerea. De pe bancheta din spate nu se auzea niciun sunet. Galanov și Bietmann dormeau duși. Se apropia miezul nopții.

Judecând după tăcerea lui Lisel, Tad nu putea decât să presupună că și ea ațipise. Când tânăra curmă brusc tăcerea, glasul ei îl făcu să tresară.

— Bine, dar și tata a greșit în multe privințe, spuse ea, neputând încă să accepte pe deplin implicațiile conversației anterioare. El nu se face vinovat de nimic?

— Credeam că am convenit să nu căutăm vinovați, răspunse Tad. Dar, pentru a-ți răspunde la întrebare, da, poate că tatăl tău este vinovat de cele întâmplate în procent de 90%, habar n-am. Nu îl cunosc. Nu știu ce fel de tată a fost. Poate că a fost îngrozitor de insensibil. Poate că a făcut sau a spus lucruri care dor. Dar *nimic* din toate acestea nu schimbă *răspunderea* care îți revine *ție*.

— Chiar că nu lași omului pic de loc de manevră, spuse Lisel cu un râs forțat.

— Dacă vrem să găsim soluții, să aflăm cum putem dărâma zidul din noi, n-ar trebui să căutăm subterfugii, ci să înfruntăm situația. Să aflăm cum să ridicăm ciocanul și în care unghere din sufletul nostru să aplicăm loviturile.

Lisel încuviință din cap.

— Nu ceea ce a făcut sau n-a făcut tatăl tău este cauza sentimentelor negative pe care le nutrești *tu*. *Tu* ești cea care le-a îngăduit să prindă rădăcini, nu el. Prin urmare, tot *ție* îți revine *răspunderea* de a te lepăda de ele. Tatăl tău nu poate îndepărta neînduplecarea din inima *ta*, ci doar pe cea din inima lui. Eu sunt răspunzător de sentimentele *mele*, iar tu ești răspunzătoare de *ale tale*.

— Nu e o împărțeață echitabilă.

— Am mai discutat cândva despre asta. Viața de creștin *este* adesea grea și nedreaptă. Dar acesta este prețul pe care trebuie să îl plătești. Când îți închini viața lui Dumnezeu, o faci cu *toată* ființa ta sau deloc. Nu poți să îi încredințezi doar o parte din sentimentele tale și o parte s-o păstrezi pentru tine, menținându-ți, astfel, în secret, propria independență în timp ce afișezi o imagine prezentabilă de bun creștin - nu asta se propovăduiește în Evanghelie.

— Nu te prea pricepi să faci reclamă creștinismului, râse Lisel. Nimic din ce-ai spus până acum nu sună prea atrăgător.

— Păi nici nu vreau să sune. Și, din câte îmi dau eu seama, nici Iisus n-a dorit asta. Când oamenii au dorit să îl urmeze, Iisus le-a spus să lase tot ce aveau. Celor ce doreau să-l fie ucenici le-a spus că, dacă voiau să fie vrednici de asta, trebuiau să fie pregătiți să fie respinși, pizmuți și apoi să moară. Nu puteai să fii ucenicul Său cu jumătăți de măsură, păstrându-ți totodată independența spirituală. Dacă voiai să îl urmezi, o făceai cu toată ființa sau deloc. Nu puteai juca în două tabere odată. Iisus a spus că bucuria Sa este deplină căci. Se lepădase cu totul de Sinele Lui și de independența spiritului Său. Cele două sunt strâns legate.

Lisel oftă. Chiar că nu suna deloc îmbietor!

— Încerc doar să îți spun adevărul, așa cum îl văd eu, continuă Tad. Atunci când te confrunți cu probleme, nu *celălalt* este răspunzător să le rezolve sau să îți iasă în întâmpinare. Răspunderea îți revine, *în întregime*, ție. Zidurile interioare cad în responsabilitatea celor ce *simt* furie și neînduplecare în inimile lor. Aceștia sunt *singurii* în măsură să aducă o schimbare. Și, adevărul fie spus, de cele mai multe ori cei pe care îi blamăm nu sunt atât de vinovați pe cât ne-ar plăcea nouă să credem. Când *noi* nutrim sentimente care ridică ziduri, adesea cea mai mare parte din vină ne revine *nouă*. Chiar tu ai recunoscut-o adineauri.

— Nu mă menajezi defel.
— Cine a spus că ar fi ușor să fii creștin?
— Dar parcă Iisus spunea că jugul Lui este bun și sarcina Lui este ușoară.

— Așa este, dar pentru asta trebuie să ne lepădăm cu totul de Sinele nostru. Câtă vreme încercăm să ne *păstrăm* chiar și o fărâmbă de independență, nu ne vom confrunta decât cu greutate.

— Ce înțelegi prin lepădarea de *Sine*? Dumnezeu nu își dorește să fim noi înșine? Nu El ne-a dat fiecăruia o individualitate?

— Răspunsul este da și nu. Dacă prin individualitate te referi la caracterul unic al fiecărui individ, la personalitatea și temperamentul fiecăruia și la toate darurile și însușirile date de Dumnezeu pentru ca omenirea să-i oglindească natura divină, alunei răspunsul este da: Dumnezeu își dorește mai mult decât orice ca această individualitate să iasă la lumină în fiecare dintre noi. Dar eu am folosit cuvântul *Sine* într-un sens diferit.

— Și anume?

— Prin *Sine* înțeleg acea parte din noi care este motivată exclusiv de interesele personale. Spune-i *independență*, dacă dorești – sunt unul și același lucru. *Sinele* care rezidă în adâncul fiecăruia dintre noi se pune de-a curmezișul planurilor lui Dumnezeu, *independența* vrea ca nimeni să nu se opună cursului pe care și l-a stabilit. *Independența* este propriul său Dumnezeu. *Este Sinele* care n-a fost lepădat. Adevărata individualitate dată de Dumnezeu este gata să iasă la iveală doar atunci când *Sinelui* i se îndepărtează puterea și controlul luării de decizii. Cu alte cuvinte, așa spune că nu, Dumnezeu *nu* vrea să fim noi înșine sau, cel puțin, nu așa cum înțelegem *noi* lucrul acesta. *El vrea să ucidă Sinele*, nu să-i facă un sălaș confortabil în care acesta să ființeze mai departe în mod independent. Adevărata individualitate va ieși la iveală doar după ce renunțăm la *independență*.

— Și cum se procedează pentru a renunța la independență?

— Bănuiesc că fiecare trebuie să descopere răspunsul pe cont propriu. În Biblie se vorbește adesea despre moartea Sinelui sau lepădarea de Sine, dar mie aceste expresii nu mi-au fost de mare ajutor. Am fost creștin toată viața și Sinele meu *nu* este și nici nu va fi mort în această viață. Ba dimpotrivă, e gălăgios și supărător și se pune constant de-a curmezișul dorinței mele de a duce o viață neprihănită, șoptindu-mi întruna ce ar trebui să fac și ce atitudine ar trebui să iau. Vocea lui e *independența* – care îmi spune că am dreptul să fiu propriul meu stăpân, ceea ce este o minciună. Nimeni nu are acest drept. Faptul că un cuget *independent* e un lucru bun, la care avem dreptul cu toții, este una dintre cele mai mari minciuni din univers. Dacă aș crede toate prostiile și aberațiile pe care mi le însuflă Sinele meu independent, aș fi un degenerat și n-aș face doi bani ca creștin.

— Tu te comporți *vreodată* în mod egoist?

Tad pufni în râs.

— Ba bine că nu! Cedez în fața *Sinelui* meu și mă comport în mod egoist mai tot timpul. Dar rareori în mod intenționat. Când realizez că am fost dus iar de nas de cugetul meu *independent*, fac tot ce îmi stă în puteri pentru a prelua din nou controlul. Ceea ce este extrem de greu, fiindcă, într-un anumit sens, mă lupt cu mine însumi. Și chiar dacă reușesc să mă descotorosesc o vreme de el, Sinele revine mereu.

— Bine, și ce te faci dacă *Sinele* e atât de viu și de zgomotos? Cred că lupta cu el ar fi de-a dreptul epuizantă.

— Eu privesc lucrurile în felul următor: Sinele meu n-are niciun cuvânt de spus privitor la acțiunile mele. Da, știu că gândirea mea *independentă* mă va bate mereu la cap, dar ea n-are drept de vot. Nu face parte din consiliul meu director, să zic așa. Mă aștept să dea de fiecare dată buzna în sala de ședințe, lamentându-se, agitând apele și

încercând să influențeze votul consiliului. Și, după cum am spus, din când în când se întâmplă să-mi plec urechea la vorbele sale. Sunt și eu om. Dar atunci când vine momentul deciziei, mă străduiesc de fiecare dată să îi fac vânt afară din sală.

— Și cine face parte din acest consiliu de administrație? întrebă Lisel.

Tad izbucni iar în râs.

— Nu știu cât de departe s-ar cuveni să merg cu această analogie. Totuși, pentru a-ți răspunde la întrebare... hm, ia să vedem... așa zice că *Voia lui Dumnezeu* este, fără doar și poate, președintele consiliului. Ceilalți membri ar fi *Scriptura* și *Ce ar face Isus?* și *A-i pune pe alții mai presus de tine...* o, da, și *Slujirea* și *Roadele Duhului...* și cred c-aș adăuga și *I Corinteni 13* - probabil că aceștia șapte ar fi principalii membri cu drept de vot... a, plus încă unul pe nume *Lepădarea de Sine* sau *Renunțarea la independența de cuget*, cum dorești să-i zici, care votează mereu împotriva propunerii făcute de *Sine*. Totuși, mă tem c-am sărit un pic calul! adăugă el, pufnind iar în râs.

— Ai un fel foarte practic de a privi viața de creștin. Totuși, din ceea ce spui, pare extrem de greu să fii creștin.

— Viața unui creștin este, *într-adevăr*, grea până nu ajungi să înțelegi care este scopul lui Dumnezeu. Câtă vreme îngădui *Sinelui* să dețină dreptul la vot în forul tău interior, nu vei avea pace, căci în cele din urmă *Voia lui Dumnezeu* și *A-i pune pe alții mai presus de tine* se vor afla mereu în conflict cu cugetul *independent* și, deci, în tine se va da o luptă continuă. Singurul scop al lui Dumnezeu este acela de a smulge *Sinele* și *independența* din rădăcini pentru ca, în cele din urmă, noi să putem deveni copiii Săi desăvârșiți, așa cum a fost Isus. Odată ce înțelegem acest scop, următorul pas, cel mai firesc, este să ne debarasăm de *Sine*, să îl *dăm afară* și din consiliul director, și din sufletul nostru. Asta nu înseamnă că începând din acel moment viața noastră de creștin va fi neapărat *ușoară*, dar

vom înțelege că multe dintre încercările pe care majoritatea oamenilor le consideră grele sunt predeterminate. Odată ce am luat hotărârea de a renunța la *Sine* și la *independență*, nu ne va fi atât de greu să lăsăm tot ceea ce va urma în mâinile lui Dumnezeu. Creștinii care nu înțeleg că acesta este scopul lui Dumnezeu vor fi întotdeauna nefericiți sau vor stagna. Câtă vreme *independența* continuă să aibă drept de vot, lucrurile nu vor fi așa cum trebuie să fie.

— Și ce se întâmplă dacă nu *vrem* să devenim niște copii desăvârșiți ai lui Dumnezeu? Întrebă Lisel.

— Sinele nostru n-o să-și dorească asta niciodată. E și firesc, căci asta ar însemna că trebuie să moară. Fiecare individ *vrea* să fie independent. Independența îți dă un sentiment plăcut. Dar ceea ce ne *dorim* pentru *noi înșine* contează prea puțin. Singura întrebare care contează este ce scop a avut Dumnezeu atunci când ne-a creat și dacă, mai devreme sau mai târziu, se va face voia Lui. De aceea am considerat dintotdeauna că este mai cuminte să-L lași pe Dumnezeu să își facă voia cât mai grabnic. Cu cât mai repede *Sinele* este redus la tăcere și îndepărtat din forul nostru interior, cu atât mai bine pentru noi. Cu cât amânăm mai mult lepădarea de Sine, cu atât va fi mai dureroasă această operație divină.

Lisel rămase tăcută preț de o clipă, cugetând la vorbele incisive rostite de Tad.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, dar să zicem că nu-mi doresc să ating desăvârșirea spirituală, ci doar să devin un om mai bun.

— A-ți dori să devii un om „relativ bun” e un alt fel de a spune că nu vrei să i te încredințezi lui Dumnezeu cu întreaga ființă și că nu vrei să se facă voia Lui în ceea ce te privește. E doar o tentativă de a-ți menține spiritul *independent* viu și la conducere, în timp ce porți o mască de om cumsecade, care să te facă agreabil – celorlalți.

— Nu crezi că ești puțin cam aspru față de oamenii buni și cumsecade?

— Există oameni și oameni, răspunse Tad. Unii sunt buni fiindcă s-au *lepădat* cu totul de Sinele lor, în timp ce aceia care se lasă conduși de *Sine* doar par cumsecade. Judecând după aparențe, nu vei putea niciodată să faci diferența între unul și altul. Doi indivizi pot părea la fel de buni, la suprafață, dar să se îndrepte în direcții radical opuse – unul, spre *abandonarea de Sine*, iar celălalt spre *împlinirea dorințelor Sinelui* în tot ceea ce face; unul spre dumnezeire, iar celălalt spre prăpastie. Nu, Dumnezeu nu face oameni relativ buni. Voia Lui este *să facă* sfinți din noi toți, *să devenim* cu toții fiii și fiicele Lui. Cu cât mai repede ne obișnuim cu ideea că transformarea noastră va trebui să fie totală și completă, cu atât vom fi mai fericiți.

Lisel rămase meditănd. Nu privise niciodată viața de creștin dintr-o asemenea perspectivă.

— *Independența*, continuă Tad, este cancerul sufletului omenesc. Cel mai mare dușman al fiecăruia dintre noi. Cea mai gravă maladie spirituală și emoțională a personalității umane. Este aidoma unui cancer care atacă pe nesimțite și pe nevăzute spiritul și uneori trec chiar și zeci de ani până să ne dăm seama de existența lui. Dar atunci este prea târziu, căci cancerul s-a răspândit în întreaga noastră ființă. Și ceea ce a contribuit la dezvoltarea lui au fost alegerile pe care le-am făcut de-a lungul vieții. Cu fiecare an ce trece, cancerul pune tot mai mult stăpânire pe spiritul nostru, întinzându-și tentaculele în tot mai multe aspecte ale făpturii noastre și devenind tot mai greu de înlăturat.

— Sună de-a dreptul îngrozitor! exclamă Lisel, cutremurându-se. Și atunci, ce e de făcut?

— Mai devreme sau mai târziu va veni operația, răspunse Tad, și bisturiul divin *va tăia* independența din noi. Dar cu cât așteptăm mai mult, cu atât va fi mai dureroasă intervenția chirurgicală.

— Nu i-am auzit niciodată pe părinții mei vorbind în felul acesta. Ceea ce spui sună îngrozitor de neplăcut.

— Este îngrozitor doar pentru cei ce se opun poruncii

dumnezeiești de a se lepăda de *Sine* ca să poată ieși la iveală adevărata umanitate pentru care am fost creați – o umanitate lipsită de *ego*, în care ființează doar Sinele suprem al lui Dumnezeu.

— Și, totuși, revenind la întrebarea pe care ți-am adresat-o adineauri, cum se obține această umanitate?

— Refuzând să îi dai *Sinelui* ceea ce își revendică, în gura mare, de o sută de ori pe zi, neplecând urechea la minciunile pe care ți le înșiră *independența* despre drepturile tale, luând *Sinelui* puterea de a hotărî ce să faci și cum să te porți. Bănuiesc că după ce spui de zece mii de ori „nu” spiritului independent, începi să recunoști vocea *Sinelui*. Imboldurile lui sunt șoptite, dar cu timpul ajungi, după cum am spus, să le recunoști. Cu timpul înveți să recunoști măștile amăgitoare pe care le poartă *independența* și *Sinele* pentru a te face să crezi că acționezi altruist când, de fapt, tu nu faci decât să alimentezi spiritul independent din ființa ta. E nevoie de ani întregi de exercițiu, dar, odată ce începi să vezi lucrurile acestea cu ochii interiori, cum obișnuia să spună bunicul meu, vei ajunge în cele din urmă să încerci să faci, în mod automat, opusul a ceea ce te îndeamnă *Sinele*.

— Și tu reușești de fiecare dată?

Tad pufni în râs.

— Glumești? Abia de reușesc în cinci la sută din cazuri și asta dacă am noroc. Spuneam că *încerci* să faci opusul a ceea ce te îndeamnă Sinele, nu și că reușești de fiecare dată.

— Nu ești niciodată mai indulgent cu tine însuși?

— Cum să nu fiu? răspunse Tad. Totuși, nu mă voi arăta niciodată indulgent, cu bună știință, față de Sinele meu. Acesta este unul dintre cele mai periculoase lucruri pe care le poți face și are consecințe fatale.

— Mă tem că nu înțeleg care este diferența.

— Diferența poate fi înțeleasă, după cum spuneam, doar după ce ai renunțat de zece mii de ori la dorințele,

îndemnurile și exigențele *Sinelui*. Abia când începi să te lepezi de egoul tău, ți se deschid ochii sufletului și vezi clar șiretenia *Sinelui*. Supunerea deschide ușa înțelegerii.

— Bine, dar cum poți să te supui înainte de a înțelege?

— Foarte ușor, făcând ceea ce a spus Iisus să facem.

— Iisus a spus să ne lepădăm de noi înșine?

— Da, a spus-o într-o mie de feluri, răspunse Tad.

— Dă-mi un exemplu.

— Celor ce voiau să îl urmeze, le-a spus așa: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor!”. Cred că este un exemplu cât se poate de clar și de concis.

Un exercițiu de imaginație

Vreme îndelungată, niciunul dintre ei nu mai spusese nimic. Gândurile lui Tad reveniseră la tatăl lui Lisel. Știa că sentimentul care deținea controlul în *Sinele* lui Lisel și de care aceasta trebuia să se descotorosească era neînduplecarea.

Acum că aflase întreaga ei poveste, era totuși cât se poate de clar că Lisel nu va putea să își deschidă complet sufletul în fața Tatălui ei ceresc până nu se va fi întors prin ușa propriei mâini spre tatăl ei de pe pământ și nu-și va fi lepădat spiritul independent care cauzase ruptura dintre ei.

— Aș putea să te rog ceva? o întrebă el.

— Desigur. Despre ce este vorba?

— E ceva ce m-a învățat tata. A fost un tată grozav și ne leagă o prietenie minunată. Dar îmi amintesc că o dată m-a pus să mă așez și mi-a spus că, dacă mă aștept ca el să îmi oglindească perfect pe Tatăl nostru ceresc, am să fiu dezamăgit de fiecare dată. Apoi m-a supus unui exercițiu de imaginație pe care n-am să-l uit niciodată. M-a pus să-i promit că voi transmite aceleași adevăruri și copiilor mei și că le voi cere și lor să le transmită mai departe, așa cum îi fuseseră transmise și lui de către bunicii mei. Și, din moment ce discutăm despre tatăl tău, m-am gândit că s-ar putea să-ți fie de ajutor și ție.

— În regulă. Spune-mi ce să fac.

— Închide ochii. Așa. Acum gândește-te la tatăl tău.

Lisel se supuse, deși nu găsea sarcina nici ușoară, nici plăcută. Din acea noapte când se cățăraseră pe Zidul Berlinului, cu trei ani în urmă, încercase din răspuțuri să-și scoată cu totul din minte chipul tatălui ei.

Totuși, în noaptea aceasta discutase despre atâtea lucruri cu Tad, încât acum se simțea în stare să se gândească la tatăl ei fără sentimentul de furie care însoțea

de regulă amintirile legate de el. Dar chipul pe care îl vedea acum cu ochii minții era încruntat și dezaprobat, așa cum și-l amintea că fusese ultima dată când își vorbiseră.

— Concentrează-ți atenția asupra feței lui, spunea Tad. Părinții de pe pământ sunt principalele mijloace folosite de Dumnezeu Tatăl pentru a face cunoscută natura Sa, pentru a face oamenii să înțeleagă cum este El cu adevărat. În acest scop, Dumnezeu a dat fiecărei ființe umane o mamă și un tată. Bărbatul pe care îl vezi acum cu ochii minții este omul pe care Dumnezeu l-a ales pentru tine – special pentru tine, Lisel. El este omul prin care Dumnezeu a ales să ți se arate *ție*, tatăl pământesc pe care l-a ales să îți deschidă calea spre a-L cunoaște pe El, Tatăl tău ceresc. Dumnezeu vrea să fim cu toți copiii Lui. Așa că, pentru a ne arăta cum să ne purtăm față de El, a început prin a ne da părinți pământești. Dar niciun părinte de pe pământ nu este perfect. Câțiva au fost binecuvântați cu părinți iubitori, înțelegători și sensibili, dar marea majoritate nu au avut acest noroc. *Niciun* părinte pământesc nu este desăvârșit. Dumnezeu a ales să folosească vase imperfecte pentru a ne transmite adevărul cel mai înalt – adevărata Sa natură. Motivul pentru care a făcut-o este un mister, dar aceasta este metoda pe care a ales-o. Pe scurt, părinții pământești sunt slabi și plini de defecte. La fel ca tatăl *tău*, nici tatăl *meu* nu a reușit să îmi explice perfect cum este Dumnezeu Tatăl. Deși atât părinții tăi, cât și ai mei sunt creștini, niciunii dintre ei nu s-au dovedit a fi la înălțimea acestei responsabilități uriașe. Bărbatul pe care îl vezi acum cu ochii minții, Lisel – acest bărbat nu a izbutit să ducă la împlinire cea mai importantă sarcină pe care a primit-o vreodată.

Tad continua să vorbească în timp ce șofa, iar Lisel stătea cu ochii închiși, ascultându-i calmă cuvintele.

— Și, totuși, în pofida acestei imperfecțiuni, Dumnezeu Tatăl continuă să ni se arate prin părinții noștri pământești. Și poate că greșelile lor le reflectă oarecum pe cele din

sufletul nostru. Poate că *noi* nu am lăsat ca adevărata iubire ce sălăşluia în ei – într-o măsură mai mare sau mai mică – să ne călăuzească paşii spre a-L înţelege pe Dumnezeu Tatăl. Poate că *noi* ne facem vinovaţi de asta în egală măsură cu părinţii noştri. Te întreb, deci, Lisel: nu este, oare, posibil ca Dumnezeu să îşi continue lucrarea în sufletele *noastre* prin intermediul iertării? Aşa cum un copil poate simţi înflorindu-i în inimă nemărginita iubire a Tatălui ceresc, tot aşa noi doi am putea contribui la creşterea Duhului Sfânt în noi înşine, iertând defectele părinţilor noştri. Da, au fost nişte vase imperfecte. Dar nu putem să-i învinuim pentru asta. Tatăl tău n-a înţeles, Lisel. Habar n-a avut ce sarcină sfântă i s-a dat în momentul în care ai venit tu pe lume.

Tad făcu o pauză, apoi întrebă:

— Ai şi acum în faţă chipul tatălui tău?

Lisel încuviinţă din cap.

— Încearcă să-ţi imaginezi cum arăta atunci când te-a văzut pentru prima dată, imediat după ce te-ai născut. Vezi zâmbetul care îi luminează toată faţa... cele câteva lacrimi pe care se grăbeşte să şi le şteargă înainte să-l vadă careva? Se uită la tine cu o privire caldă în care se oglindeşte iubirea nemărginită pe care o are un tată pentru fiica lui – fiica lui! apoi îi vine în minte numele pe care l-a ales împreună cu mama ta şi murmură... *Lisel, Lisel a mea!* De-ai şti câtă iubire a simţit pentru tine în acel moment!

O lacrimă se prelinse, solitară, pe obrazul lui Lisel, văzută doar de Cel care resimte în inima Lui toate lacrimile noastre.

— Ai crescut, continuă Tad, şi el a continuat să te iubească, chiar dacă faţa nu-i era mereu zâmbitoare. Aţi trăit împreună clipe fericite... şi mai puţin fericite. Aminteşte-ţi expresia care i se citea pe chip în momentele acelea. Nu-i aşa că nici cu gândul nu gândea pe vremea aceea că principalul său rol în viaţă era să-ţi arate cum este, cu adevărat, Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl tău ceresc?

Apoi, în adolescență, ai cunoscut suferința, faptele tatălui tău te-au făcut să îi întorci spatele lui Dumnezeu. Tu și tatăl tău v-ați spus lucruri dureroase și... ai plecat de acasă.

O, Lisel, imaginează-ți cât de mare este durerea din inima Lui infinită când Dumnezeu vede suferința, neînțelegerile și agonia pe care le-a adus – în mod direct sau indirect – tatăl tău în viața ta. Dar *bietul tău tată nu știa ce face*. În pofida răului pe care ți l-a făcut, el continua să fie unealta aleasă de Dumnezeu. Și totuși, Lisel... tu l-ai îndepărtat de tine.

Trebuie să-l ierți pe tatăl tău. Aceasta este cheia care îți va deschide sufletul pentru ca spiritul Tatălui ceresc să poată înflori în tine. În acest punct, iertarea are prea puțin de-a face cu tatăl tău pământesc. Chiar dacă el s-ar fi stins deja din viață, n-ar conta. *Actul iertării este între tine și Dumnezeu și trebuie să vină din inima ta*. Cheia este în mâinile tale, nu în ale mele sau în ale tatălui tău și nici măcar în mâinile lui Dumnezeu. Nu poți să-i reproșezi tatălui tău că este imperfect. Nu poți să-i reproșezi că a făcut greșeli.

Cu toții suntem niște vase imperfecte, Lisel. Tu, eu, toată lumea. Dar Dumnezeu i-a ales pe părinții pământești să fie vasele din care să se reverse apa vieții în spiritele noastre. Și am fi nebuni de legat să refuzăm apa pe care ne-o dă Dumnezeu doar pentru că vasul este urât și crăpat și o parte din apă s-ar putea să se fi vărsat pe drum. Părinții noștri pământești ne oferă o imagine incompletă a lui Dumnezeu și am fi la fel de nebuni dacă ne-am limita la ea.

O, Lisel, gândește-te ce minuni ar face iertarea!

Părinții noștri pământești sunt doar niște vase de lut, crăpate și pline de defecte. Și, cu toate acestea, Dumnezeu a vrut și vrea în continuare să ne dezvăluie aspecte ale naturii Lui *prin intermediul acestor vase imperfecte*. Și, chiar dacă sunt doar niște frânturi de imagini, pe care trebuie să le căutăm cu perseverență, ele îl reflectă cu

adevărat pe Dumnezeu.

Iar acum gândește-te la chipul mamei tale. Aceleași lucruri sunt valabile și în cazul ei. Caracterul matern este menit să dezvăluie aspecte ale lui Dumnezeu Tatăl și să le cultive în sufletul copiilor. Mama ta este vasul ales de Dumnezeu pentru a-ți insufla viața Lui.

Și ea este un vas crăpat, plin de imperfecțiuni. Poate că nici ea nu a știut cât de important era rolul care îi revenea. Or, din moment ce nu a înțeles ea însăși, cum putea ea, oare, să îți insuflă viața lui Dumnezeu Tatăl? Dar lucrurile nu se rezumă la atât.

Se lăasă tăcerea. Tad îi dăduse lui Lisel o importantă temă de gândire. Totuși, esențialul încă nu fusese spus.

— Putem continua? Întrebă Tad într-un sfârșit.

Lisel încuviință din cap pe întuneric, ștergându-și cu un gest involuntar ochii deja plini de lacrimi.

— Imaginează-ți că tatăl tău s-a stins din viață. A murit. Nu ai să-l mai revezi niciodată în această viață. Acum el este la Domnul. A redevenit copil. Vălul de pe ochi i se ridică brusc și vede dar toate lucrurile pe care nu le-a înțeles cât timp a trăit pe pământ.

Imaginează-ți că stă în fața lui Dumnezeu și, dintr-odată, *tu* îi apari în minte.

I se umplu ochii de lacrimi. Vezi lacrimile, Lisel? Vezi expresia de inocență copilărească de pe chipul lui?

Tatăl tău plânge în fața Domnului fiindcă, deodată, realizează cât de incompletă a fost iubirea lui pentru tine. Realizează câte greșeli a făcut ca tată. Cât de incompetent s-a arătat pentru sarcina ce îi fusese dată. I se rupe inima de durere când se gândește cât de inadecvată a fost imaginea Tatălui ceresc pe care ți-a oferit-o. În acest moment, simte pentru tine o iubire mai profundă ca Oricând, dar nu are cum să ți-o arate. Își dorește cu disperare ca și tu să îl cunoști pe Dumnezeu Tatăl așa cum îl cunoaște el acum, dar realizează, cu sufletul sfâșiat de durere, că multe dintre ideile tale greșite și dureroase au

fost cauzate chiar de el... și că e prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Tatăl tău te iubește, Lisel. Dar este prea târziu. A murit înainte ca zidul care vă despărțea să...

Oprește-te! strigă Lisel, izbucnind în lacrimi de amară remușcare. Te rog... te rog să te oprești, Tad! adăugă ea abia șoptit cu vocea tremurată. E prea dureros... Nu... nu mai suport...

Avea capul îngropat în palme și trupul îi era scuturat de suspine.

— Iartă-mă... *iartă-mă Doamne! Iartă-mă că l-am învinuit pe bietul meu tată! O, Doamne Dumnezeule... Te rog să mă ierți!*

Domnul muștră pe cine iubește

Berlin

În timp ce în automobilul ce străbătea Polonia se purta această discuție revelatorie, la hotelul Westmark din Berlin, în uriașa sală de conferințe în care se aflau părinții lui Tad și toți evangheliștii de vârf ai Occidentului, publicul asculta cuvintele lui Palacki într-o tăcere mormântală.

— De ce credeți, spunea acesta, că eu și frați de-ai mei precum Wurmbrand, Duduman sau Vins ne-am riscat viețile în toți acești ani? Fiecare dintre noi a fost închis, bătut, torturat și umilit fiindcă am propovăduit Cuvântul Domnului.

Vreme de treizeci de ani am făcut rost de Biblie cum am putut, am pribegit ca să vestim Cuvântul, am făcut foamea, am organizat comunitățile creștine din Est și am ținut legătura inclusiv cu voi, cei din Vest. Mii și mii de confrăți polonezi, și ruși, și slavi, și est-germani și-au pus, ani la rând, viețile în pericol pentru a-și apăra credința și pentru a o împărtăși altora.

Vă spun, prieteni, că Biserica lui Dumnezeu este cât se poate de vie în regiunile pe care voi le prezentați drept căzute și împresurate de nevoi. O fi ea restrânsă, dar important e că pulsează de viață și înflorește. Și asta deoarece, prin aceste părți ale lumii, pentru a fi vrednic să te numești ucenic al Domnului nostru Iisus Cristos, trebuie să plătești un preț costisitor. Un preț care nu poate fi măsurat în bani – criteriul după care pare-se că măsurați voi toate cele. În Est, credința e costisitoare. Pentru a fi creștin trebuie să fii dispus să renunți la *tot ce ai*, stimați ascultători care nădăjduiesc și mă rog să-mi fiți cu adevărat frați și surori! Așa că, vedeți dumneavoastră, printre noi nu există suflete împărțite, care cred cu jumătăți de măsură, căci chiar și cea mai mică șovăială te poate costa viața!

Ani de zile am încercat să vă facem cunoscută vouă, creștinilor din Occident, adevărata stare a lucrurilor din spatele Cortinei de Fier. V-am scris, am călătorit, am vorbit mulțimilor, ne-am rugat și am plâns. Câți dintre voi ne-au ascultat?

Fratele și prietenul meu Aleksandr Soljenițin a încercat vreme de un deceniu să se facă auzit și la fel au făcut mulți alții. V-am implorat să vă rugați pentru noi, să ne trimiteți Biblii, să ne ajutați la formarea și instruirea semenilor noștri. Și am primit, ce-i drept, unele ajutoare, pentru care am fost recunoscători.

Dar în afara acelor câteva persoane care ne-au sărit în ajutor, voi ceilalți ați continuat să strângeți fonduri pentru propriile voastre sisteme religioase de talie colosală, construind posturi radio și TV din ce în ce mai mari și publicând tot mai multe cărți – toate acestea în numele proclamării Evangheliei.

Dar câți dintre voi v-ați dăruit vreodată pe *voi înșivă*? câți dintre voi au venit să ne ajute? câți s-au rugat pentru noi? câți au suferit, au murit și au flămânzit alături de noi? Cât de mult v-a păsat cu adevărat de acei oameni despre care ziceți acum, cu atâta trufie, că îi veți *mântui* în numele Domnului?

Unde ați fost voi până acum? Aveam nevoie de ajutorul, de rugăciunile, de sprijinul și de Bibliile voastre când trăiam vremuri grele! În anii în care est-europenii erau bătuți, închiși și chiar uciși pentru credința lor. Unde erați voi atunci când ajutorul vostru ar fi fost atât de necesar? Ce vă face să credeți că noi, cei care ne-am păstrat credința și în acele vremuri de restriște, am avea nevoie de ajutorul vostru, de discursurile voastre egoiste și trufașe acum, când jugul comunist a căzut?

Să fim serioși, dragii mei! Chiar vă așteptați cu adevărat ca un reprezentant al credincioșilor din Est să primească toate aceste planuri grandioase pe care le aveți pentru confrății săi cu vorbe de mulțumire și de recunoștință?

Chiar vă așteptați ca noi, cei din Est, să ne arătăm solidari eforturilor voastre de a introduce în Est creștinismul vostru capitalist și prosper, acum când ziceți că a venit momentul recoltei? Zău, ascultându-vă, s-ar crede că toate sacrificiile pe care le-am făcut atât eu, cât și semenii mei în acești patruzeci de ani nu fac nici cât o ceapă degerată. Or, în această situație, cum am putea să vă împărtășim entuziasmul și să vă primim cu brațele deschise?

Nu, prieteni – în ciuda orbirii voastre eu vă consider în continuare confrății mei – nu se poate așa ceva. Stați puțin și cugetați la egoismul prezumțiilor voastre și la laicitatea metodei pe care o propuneți.

Se lăasă o tăcere grea. Publicul era în stare de șoc și nimeni nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mișcare, nici măcar să-și schimbe poziția pe scaun. Dar diatriba muștrătoare a lui Palacki încă nu luase sfârșit.

— Cum îndrăzniți voi, creștini fără griji, ghiftuiți și prosperi din Occident, continuă acesta pe un ton amar, să veniți aici și să vă închipuiți că puteți să ne copleșiți cu banii voștri pe noi, „sărmanii năpăstuiți” din Est, și să „salvați lumea” cu tehnologia voastră așa-zis spirituală?! Voi, cu bisericile voastre impunătoare cu bănci capitonate, construite cu milioane de dolari, voi cu Bibliile voastre electronice și studiile biblice programate în avans, cu mașinile voastre scumpe și cu grandioasele voastre biblioteci creștine, voi cu Bibliile voastre elegante, îmbrăcate în piele, voi se pare că aveți răspunsurile la toate relele din lume.

Dar câți dintre voi au fost arestați sub amenințarea armei pentru simplul motiv că au luat parte la o discuție spirituală? câți dintre voi au fost bătuți doar pentru că au rostit o rugăciune? Chiar aveți impresia că puteți propovădui Evanghelia printr-un congres, prin astfel de proiecte, prin muzică și programe TV transmise prin satelit?

Oare noi, creștinii din Est, am stat cu brațele încrucișate în tot acest timp? Doriți cumva să ne retragem în liniște

undeva pentru ca voi să vă puteți face intrarea triumfală și să vă felicitați reciproc în fața congregațiilor pe care le conduceți și să vă asumați meritul de a fi salvat toate sufletele care ar fi fost pierdute fără ajutorul vostru?

Nu, superficialii mei confrăți occidentali! N-aveți decât să vă ridicați undeva un turn de rugăciune sau o biserică de cristal, dar să nu vă închipuiți că banii voștri pot mântui suflete. Întoarceți-vă de unde ați venit... și cheltuiți-vă avuțiile la care țineți atât de mult în altă parte!

Palacki se opri brusc și scrută vreo două-trei secunde publicul cu un aer calm și ochi sfredelitori. Apoi, cu mișcări hotărâte, rupse cecul din mână în zeci de bucățele pe care le lăsă să cadă pe podea, după care părăsi scena și se făcu nevăzut, lăsându-și ascultătorii muți de consternare.

Teferi și nevătămați

Matthew și Iosif ieșiră dis-de-dimineață să bea o cafea și să facă o plimbare. Când se întoarseră, Matthew îl zări în holul hotelului pe Gentz Raedenburg, care părea să aștepte pe cineva.

Matthew se apropie de el și se prezentă.

— Nădăjduiam să am ocazia să vă felicit personal pentru discursul pe care l-ați susținut deunăzi.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule McCallum, răspuse clericul german. Cuvintele dumneavoastră mă onorează profund.

— Discursul dumitale a fost franc, dar totuși nu atât de incisiv precum cel pe care l-am ascultat aseară.

Raedenburg zâmbi.

— Înțeleg că diseară vom avea privilegiul de a vă asculta pe *dumneavoastră*, zise el.

— Mă tem că nu, răspuse Matthew.

— Cum așa? S-a întâmplat ceva?

— Să zicem că a intervenit o schimbare de planuri, răspuse Matthew. În altă ordine de idei, observațiile pe care le-ați făcut cu privire la țările noastre mi s-au părut extrem de interesante și de-a dreptul edificatoare. Cu atât mai mult cu cât soția mea este nemțoaică și, deci, fiul nostru a fost educat de mic în spiritul ambelor culturi.

Raedenburg dădu din cap, dar expresia de pe chipul său vădea o oarecare neliniște.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă Matthew.

— Nu, mă gândeam doar la situația cu care se confruntă Germania în momentul de față, răspuse Raedenburg. La schimbările care ar putea urma.

— Mă tem că nu înțeleg la ce vă referiți.

— Cum, n-ați auzit ce s-a întâmplat?

— Se pare că nu, răspuse Matthew, aruncându-i lui Iosif

o privire întrebătoare. Despre ce este vorba?

— Cancelarul nostru se confruntă cu probleme serioase
- sper să mă pot întâlni cu el pe parcursul acestei dimineți.

— Ce fel de probleme?

— Aseară, la sesiunea Bundestagului, a suferit o înfrângere devastatoare și neașteptată care mă tem că l-a șocat la fel de tare cum i-a șocat discursul domnului Palacki pe colegii noștri. Cândva în după-masa aceasta se va supune la vot o moțiune de cenzură. Cancelarul este cu nervii la pământ.

— O moțiune de cenzură? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că lui Hans Kolter i se va retrage mandatul de cancelar și se va forma o nouă coaliție de guvernare. Așa ceva nu s-a mai întâmplat din 1982 când, printr-un vot similar, legislativul a retras mandatul lui Helmut Schmidt. De aseară, când s-a anunțat știrea la televizor, vuieste întreaga țară.

Cei trei își continuă discuția vreme de câteva minute. În cele din urmă, zărindu-l cu coada ochiului pe cel pe care îl aștepta, un vechi coleg din Suedia care abia ce sosise în ajun și cu care stabilise să ia micul dejun în dimineața aceasta, Raedenburg le explică situația și se scuză.

— A fost o plăcere să vă cunosc.

Spunând acestea, dădu mâna cu Matthew și cu Iosif și apoi își luă la revedere.

Peste nici treizeci de minute, Iosif îl însoți pe Matthew până în apartamentul soților McCallum pentru a o anunța personal pe Sabina că avionul în care se afla Ursula avea să aterizeze pe aeroportul Tempelhof din Berlin la ora 7:30 seara.

— Diseară vom cina împreună toți patru! încheie el încântat.

— Ce veste minunată! exclamă Sabina. Vai, cât sunt de emoționată! Abia aștept să-mi revăd prietena!

În momentul acela ușa se deschise larg, aproape izbindu-se de perete.

Matthew, care stătea pe scaun, ridică privirea. Sabina se întoarse speriată spre ușă, iar gândurile lui Iosif, până acum acaparate de sosirea soției sale, zburară cât ai clipi în cu totul alte direcții.

În cadrul ușii stătea Tad. Acesta intră, urmat de alți doi bărbați și de o tânără ce părea frântă de oboseală.

Matthew și Sabina îi recunoscuseră imediat pe Udo Bietmann și pe Lisel, dar celălalt bărbat le era cu totul necunoscut. Nici nu apucară însă să-și adune gândurile, că Tad exclamă, fără nicio introducere:

— Trebuie să-l găsim cât mai repede pe Gentz Raedenburg! Oare o mai fi încă la hotel?

— Eu și Iosif am vorbit cu el mai înainte... începuse Matthew, ridicându-se și scuturând mâna întinsă de Bietmann.

Tad nu-l lăsă să-și ducă vorba până la capăt. Era prea agitat.

— Unde... știi unde se află acum? Recepționarul a spus că v-a văzut împreună în dimineața asta.

— Abia ce ne-am despărțit de o jumătate de oră, spuse Matthew.

— Trebuie să vorbim cu el!

— Probabil că se află și acum la restaurantul hotelului.

Auzind asta, Tad se răsuci pe călcâie, deschise ușa și se năpusti pe coridor. Matthew alergă după el și ceilalți îl urmară. În drum spre lift, Tad îi explică pe scurt tatălui său despre ce era vorba.

— Mă duc eu să-l chem, spuse Matthew când liftul se opri la parter, realizând că nu era o idee bună să dea toți șapte buzna în restaurant. Am să-i spun să urce cât mai repede la noi în cameră.

— Imediat! exclamă Tad și Udo la unison.

— Am să-i comunic întocmai rugămintea voastră, răspunse Matthew, după care traversă într-un suflet holul și intră în restaurant.

Leși în mai puțin de trei minute și se îndreptă spre grupul

care aştepta în dreptul lifturilor, făcându-le semn cu capul cum că totul era aranjat.

— Va veni imediat.

După ce spiritele începură să se calmeze, Tad făcu prezentările de rigoare, apoi, cu ajutorul lui Bietmann, le explică situația părinților săi și lui Iosif. Drept urmare, cei patru tovarăși de călătorie fură asaltați din toate părțile de o mulțime de întrebări.

— Ai condus toată noaptea? întrebă Sabina după ce se întoarseră în apartament.

— De la 10 seara, ora Poloniei, răspunse Tad. Apropo, cât e ceasul? întrebă el, consultându-și ceasul de la mână.

— Nouă și un sfert.

— Hm... am câștigat o oră.

— S-ar putea ca lucrul acesta să fie în avantajul nostru, spuse Matthew. Din câte mi-ați povestit, înțeleg că nu avem mult timp la dispoziție. Adineauri am aflat de la Raedenburg că ieri a avut loc o răsturnare de situație în parlamentul german și că Hans Kolter ar putea să-și piardă mandatul de cancelar.

— Piese de domino au început să cadă și în Germania! exclamă Galanov.

— Cred că sunteți cu toții epuizați, sărmanii de voi, îi căină Sabina.

— La drept vorbind, Andrassy și cu mine am reușit să tragem un pui de somn, spuse Udo, dar Tad și Lisel au pălăvrăgit încontinuu!

Tovarășii săi de drum izbucniră într-un hohot de râs, moleșit, ce-i drept, de oboseală, dar plin de voie bună.

— Am făcut, totuși, o oprire și am reușit și noi să dormim vreo două ore, spuse Tad. Și bine că ne-am oprit, că altfel poate că n-am fi descoperit că avem codiță!

— Ați fost urmăriți? întrebă Iosif.

Tad încuviință din cap.

— Și nu de un observator binevoitor. Individul a tras asupra noastră și ne-a făcut țândări una dintre ferestre.

— Și voi ce-ați făcut?! Întrebă Sabina alarmată.

— Ne-am trezit și am luat-o din loc ca vântul și ca gândul!

— Ați aflat cine era?

— Mă întreb dacă n-o fi fost cumva un cunoscut de-al meu, murmură abătută Lisel.

Părinții lui Tad o priviră nedumeriți, așteptând în mod vădit o lămurire.

— E o poveste lungă, oftă Lisel.

— Și următorul s-a ținut după voi? Întrebă Matthew.

— Da, dar noi aveam un avantaj de care el nu avea cunoștință.

— Ba eu cred că avea, îl întrerupse Bietmann. Andrassy a fost convins din prima clipă că individul era pe urmele lui.

— Așa e, încuviință Tad. Totuși, eu continuu să cred că am avut un avantaj considerabil. Nu e de ici, de colo să ai un fost agent KGB drept colaborator, adăugă el râzând, amuzat de idee.

— Și ce s-a întâmplat? Ați reușit să scăpați de urmăritor? Întrebă Iosif.

— *Și* asta e o poveste lungă, râse Tad. A durat cam o oră, iar după aceea au mai trecut încă *două* ore până ce Andrassy a apucat să ne povestească tot ce s-a întâmplat din momentul în care ne-am despărțit și până când ne-am întâlnit din nou. Încă nici acum nu știu exact cum a reușit, dar important e că am scăpat de urmăritor.

— Pare să fi fost o aventură pe gustul meu! râse Matthew. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat, până la ultimul detaliu.

În timp ce vorbea se auzi o bătaie în ușă.

— Poate c-o să avem timp să vorbim despre asta în avion, când ne vom întoarce în State, adăugă el, după care se duse să deschidă. Poftește înăuntru, Gentz. Îmi cer scuze că ți-am întrerupt micul dejun într-un mod atât de abrupt.

— Ai spus că e vorba de o chestiune ce nu suportă amânare.

— Și cred că nu am exagerat defel. Aș vrea să îți fac cunoștință cu trei persoane.

Urmare străneri de mână și prezentări de jur-împrejurul apartamentului care, dintr-odată, părea de-a dreptul neîncăpător.

— Ceea ce au să-ți povestească te va lăsa fără grai, adăugă Matthew. Cred c-ar fi mai bine să te așezi.

121

Întâlnire cu scânteii

Întâlnirea avea din nou loc într-o parcare subterană, dar de astă dată nu la Bonn, ci la Berlin. Faptul că se întâlneau în plină zi îl înfuria pe Drexler aproape la fel de tare ca vestea pe care tocmai o primise.

— Cum ai putut să le pierzi urma, idiotule?! explodă el. Pentru asta te plătesc cu o căruță de bani? Ca să faci asemenea greșeli infantile?!

— Fii atent cum vorbești, domnule deputat, șuieră Claymore, clocotind de mânie. Chiar dac-am dat greș de astă dată, nu permit să fiu insultat – nici de dumneata, nici de altcineva!

— la mai lasă-mă cu ifosele astea de fecioară rănită! Mie să-mi spui ce s-a întâmplat!

— De unde să știu eu? îi aveam în vizor și chiar am apucat să trag un foc spre mașină – s-ar putea chiar să-l fi nimerit pe unul dintre ei – iar apoi s-au făcut nevăzuți și le-am pierdut urma.

— Se poate să-l fi nimerit pe *unul* dintre ei... dar câți erau în mașină?

— Patru inși.

Drexler tăcu preț de o clipă, întrebându-se ce implicații ar putea avea prezența celorlalte trei persoane în automobil.

— Tipul, adăugă Claymore, e profesionist. După ce-am tras asupra lor, s-au despărțit – mașina a luat-o într-o parte, iar el într-alta.

— Pe jos?!

Claymore încuviință din cap.

— Și l-ai lăsat să-ți scape?!... Asta-i culmea, dom'le!

— Traseul lor indică în mod clar că se îndreptau spre Berlin, îi vom găsi aici. Cât timp avem la dispoziție?

— Cât timp? *Nu* mai avem timp, imbecilule! Dacă

Galanov nu e redus la tăcere și apucă să dea mai departe dosarul...

Politicianul german se opri și cugetă preț de o clipă. Rotițele creierului i se învârteau cu o viteză amețitoare.

— Nu contează, spuse el în cele din urmă, iar apoi, ca și cum ar fi gândit cu voce tare, adăugă: Trebuie să mă asigur că moțiunea va fi votată azi.

Făcu iar o scurtă pauză, apoi i se adresă lui Claymore:

— Tu întoarce-te la Moscova. Ia primul avion și...

— Ești nebun?! Am condus toată noaptea!

— Ai să dormi în avion.

— Ba nu, în noaptea asta am să dorm la hotel! Și n-am de gând să mai mișc un deget până nu-mi dai banii pe care mi i-ai promis.

— Pentru ce să te plătesc? Te-ai întors cu mâna goală!

— Da, *Herr* Drexler, dar nu uita că acum îți cunosc figura. Știu tot. Din ordinul tău, am ucis un om în Moscova. Am fost numai ochi și urechi și mi-am dat seama ce pui la cale. Nu mă lua de prost. Dacă nu-mi dai azi cele șaptezeci de mii de mărci...

— Șaptezeci de mii?!

— Patruzeci pentru asasinat, zece pentru tentativa de asasinat, zece pentru cheltuieli și alte zece pentru toate mizeriile pe care a trebuit să ți le înghit. Dacă azi nu-mi văd banii, următorul pe listă ești dumneata. Iar dacă vrei să mă întorc la Moscova, îmi vei plăti jumătate de onorariu în avans... și n-am să plec azi, ci mâine.

— Ascultă, lucrurile s-au pus deja în mișcare în Rusia. Dacă totul se duce de râpă și Desiatovski e demascat nu pot risca să mă implice și pe mine. Va trebui să te duci la Moscova astfel încât, la primul meu semn, să-l poți scoate din circulație.

— Și în ce fel te ajută asta pe dumneata?

— I-am văzut dosarul. Sunt numai chestii legate de CSI, numele meu nu e pomenit nicăieri.

— Lichidarea unui individ de talia lui Desiatovski te va

costa cel puțin șaptezeci de mii, având în vedere miza și caracterul urgent al misiunii.

— Ești o viperă, Claymore! mârâi Drexler printre dinți. Dar, stai liniștit, am să-ți dau cât ceri.

— O sută de mii sau nu mișc un deget, ripostă Claymore. Șaptezeci pentru serviciile prestate până acum și treizeci, avans pe capul rusului.

— S-a făcut. Ne întâlnim aici peste două ore. Între timp, am să fac tot ce îmi stă în puteri ca eșecul tău să nu schimbe rezultatul votului din după-masa asta. Chiar dacă dosarul va intra între timp pe mâinile autorităților, cercetarea lui prin canalele oficiale va dura o vreme. Până atunci, eu voi fi cancelar și nu vor mai putea să-mi facă nimic.

— Două ore. Să aduci banii.

— Ți-am spus că îți vei primi plata. Dacă reușești să pui mâna pe dosar până atunci, am să dublez suma. Orice ai face, aranjează să ajungi la Moscova pe parcursul zilei de azi.

— Pe parcursul zilei de mâine, îl corectă Claymore. Fie că găsesc ori ba dosarul, până atunci nu plec din Berlin nici pentru *toți* banii din lume!

— Fir-ar să fie! pufni Drexler, înjurând în barbă. Aș fi putut angaja pe cineva de două ori mai cooperant pentru jumătate din banii ăștia!

— Dar Claymore e doar unul. Iar dacă îl mai insultă vreodată, următoarea victimă de pe lista lui nu va fi ministrul rus! adăugă asasinul, rânjind malițios, după care se răsuci pe călcâie și părăsi subsolul.

O discuție la nivel înalt

După două ore și câteva telefoane date unor persoane foarte sus-puse, luară cu toții loc în biroul cancelarului german Hans Kolter. Acum că dispuneau de atenția deplină a unuia dintre cei mai puternici oameni din lume, toată anxietatea pe care o simțiseră în ultimele treizeci și șase de ore se evaporă brusc, făcând loc timidității.

— Ei bine, Gentz, despre ce este vorba? întrebă Kolter, impacientat. Asta știi bine că sfidează toate uzanțele de protocol. Dacă nu te-aș stima atât de mult, n-aș fi acceptat în ruptul capului o asemenea întrevvedere.

— Știu, Hans, răspunse Raedenburg. Îmi dau seama că treci printr-un moment înfiorător de greu. Și, în măsura în care ai fi fost de acord, aveam oricum de gând să îți fac azi o vizită ca să ne rugăm împreună pentru depășirea situației de criză cu care te confrunți în prezent. Din păcate însă, în momentul de față există încă o criză, mult mai gravă, de care tu încă n-ai cunoștință.

— Despre ce criză vorbești?

— Tot ce te rog este să îi asculți.

— Cine sunt, în fond, oamenii aceștia? Un est-german, un rus și doi americani – asta da adunătură!

— După ce vei auzi ce au să-ți spună, Hans, vei fi extrem de bucuros că ți-ai făcut timp pentru ei.

— A trebuit să contramandez o întâlnire foarte imp...

— Vă asigur, domnule cancelar, îi tăie vorba Tad, fără să realizeze cât de nepoliticos era acest lucru, că nimic nu poate fi mai important decât ceea ce am venit să vă comunicăm. Nu vă rugăm decât să ne ascultați până la capăt. Chestiunea nu e doar importantă... ci și *foarte* urgentă și s-ar putea să schimbe chiar și soarta votului pe care înțeleg că îl aveți de înfruntat pe parcursul acestei zile.

Încă șocat de tupeul cu care îl întrerupsese tânărul, Kolter se simți brusc amuzat de ridicolul situației. Din

moment ce avea să-și piardă, oricum, funcția, de ce n-ar petrece ultima sa zi în calitate de cancelar ascultându-i pe nebuniiăștia?

Pregătit, parcă, să asculte o glumă bună, se așează în sfârșit pe scaunul directoral din spatele impunătorului său birou, îi sfredeli cu privirea pe cei ce stăteau în fața lui și apoi spuse:

— În regulă, domnilor. Nu știu ce urmăriți, dar vă ascult. Să auzim despre ce e vorba.

Cei patru schimbă o privire, apoi Bietmann și Galanov îi făcură semn cu capul lui Tad, îndemnându-l să ia cuvântul. Tad șovăi.

— Haide, tinere... să auzim, spuse Kolter impacientat.

Tad inspiră adânc, apoi luă taurul de coarne și explică întâi pe scurt motivul pentru care venise la Berlin împreună cu părinții săi pentru ca apoi să povestească despre vizita pe care i-o făcuseră lui Bietmann și despre operațiunea de salvare la care participase împreună cu acesta.

— Tot nu înțeleg de ce ați venit la mine, îl întrerupse la un moment dat Kolter. E, într-adevăr, o poveste fascinantă, dar spuneți-o presei, nu mie.

— Vă rog să mă ascultați până la capăt, domnule cancelar. Ceea ce ne-a determinat să vorbim cu *dumneavoastră* este motivul pentru care l-au urmărit și au încercat să-l asasineze pe domnul Galanov.

Kolter se lăsă iar pe spătarul scaunului și Tad continuă.

— Domnul Galanov a descoperit o conspirație, domnule cancelar, o conspirație de o anvergură incredibilă. Înainte de a trage vreo concluzie, vă rog să ne ascultați până la capăt.

Tad tăcu preț de o clipă, apoi spuse:

— În fosta Uniune Sovietică se pregătește o nouă tentativă de lovitură de stat.

— Poftim?! exclamă Kolter. De unde ați luat una ca asta?!

— Știți, de bună seamă, că președinții a patru republici

din cadrul CSI, printre care și președintele Rusiei și cel al Ucrainei, se află în momentul de față la reactorul nuclear din Kuibîșev pentru a inspecta daunele provocate de explozie. Mâine dimineață aceștia urmează să facă împreună o călătorie cu trenul până la Kirovabad, în munții Caucaz. Ei bine, avem motive întemeiate să credem că de-a lungul traseului se va comite o tentativă de a-i asasina pe toți, după care conspiratorii vor prelua puterea.

— Ei, aș! N-are cum să se dea o lovitură de stat în ziua de azi! N-ați auzit că trăim timpuri noi, că totul s-a schimbat?!

— Nu chiar totul, răspunse Bietmann cu glasul domol. Cu tot respectul pentru funcția dumneavoastră, domnule cancelar, setea de putere a unor politicieni încă n-a dispărut.

— Oricum, n-ar avea nicio șansă de reușită, ripostă Kolter, ușor vexat.

— Lucrurile s-au pus deja în mișcare, continuă Bietmann. Ați auzit, desigur, de protestele muncitorești și de greva sindicatelor din CSI.

— Ei, acestea sunt doar niște evenimente izolate.

— Ba nu sunt deloc izolate, domnule cancelar. Totul a fost plănuțit cu minuțiozitate *din interiorul* Kremlinului.

— Oricum, n-au nicio șansă, repetă Kolter. Au mai încercat și alții să dea o lovitură de stat, fără să izbutească.

— Spre deosebire de tentativa anterioară, interveni Tad, acum au fost cooptați în plan lideri din toate domeniile – armată, finanțe, industrie, presă. Lideri din întreaga CSI și chiar și câțiva lideri străini. Există dovezi scrise, domnule cancelar. Ați vrea să le vedeți?

— Firește, spuse Kolter, care începuse, în mod vădit, să trateze chestiunea cu mai multă seriozitate.

Galanov se ridică în picioare, făcu un pas în față și puse dosarele pe biroul cancelarului.

Kolter le studie vreme de câteva minute, apoi răcni un ordin la interfon. Peste trei minute, ușa se deschise și intră

un bărbat pe care cancelarul îl prezentă drept expert în limba rusă și specialistul său principal în domeniul securității de stat și al serviciilor de informații din fosta URSS.

— Max, aruncă o privire peste documentele astea și spune-mi ce crezi, spuse Kolter, arătând spre foile răsfirate pe biroul său.

Bărbatul parcurse tăcut dosarele vreme de câteva minute, citind absorbit pagină după pagină și revenind în repetate rânduri la unele dintre foi.

— Dacă sunt adevărate, informațiile astea sunt o adevărată bombă. Dosarele sunt autentice?

Kolter îi aruncă lui Galanov o privire întrebătoare.

— Au fost sustrase chiar din biroul lui Desiatovski, răspunse rusul în nemțește.

Kolter lăsa să-i scape un fluierat admirativ.

— Tu n-ai auzit nimic despre toate astea? îl întrebă el pe Max.

— Nicio vorbă pe fața pământului.

Se lăsa tăcerea.

— Și asta nu e totul, adăugă într-un târziu Galanov, scoțând cu grijă câteva foi dintr-un plic pe care îl ținuse deoparte până atunci, așteptând să vadă cum va reacționa cancelarul când va afla despre conspirația de la Moscova.

Acum era vremea să îi dezvăluie și cealaltă jumătate a planului.

— Desiatovski e mână în mână cu un parlamentar german. Concomitent cu puciul din fostele republici sovietice se pune la cale și răsturnarea guvernului *vostru*.

— Cum? O lovitură de stat... aici, în Germania? Imposibil! Armata germană e aproape inexistentă, iar fără ajutor militar parlamentul nu ar putea pune la cale o lovitură de stat.

Totuși, chiar în timp ce vorbea, mintea lui începea deja să realizeze amploarea și gravitatea evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore.

— Nu mă refer la o lovitură de stat propriu-zisă, răspunse fostul agent KGB, ci la o preluare a puterii în mod „democratic”.

— Nu există decât un singur om care ar putea... care-ar îndrăzni să facă așa ceva, oftă Kolter, lăsându-se moale înapoi pe scaun.

Brusc, înțelegea totul cât se poate de clar.

— Numele lui este, cumva, Drexler? întrebă Tad.

Kolter încuviință din cap.

— Klaus Drexler, președintele RDP și cel mai crâncen dintre adversarii mei politici. Aseară a convins trei dintre partidele mai mici din Bundestag să voteze împotriva acordării ajutorului de stat, ceea ce mi-a distrămat coaliția și i-a oferit pretextul perfect pentru a propune ca, pe parcursul zilei de azi, să se voteze o moțiune de cenzură prin care să mi se retragă mandatul. Habar n-aveam că pune la cale o conspirație de asemenea amploare. Azi, în disperare de cauză, am dat telefoane într-o parte și-n alta, încercând să apelez la toate favorurile care mi se datorează pentru a-mi recâștiga susținătorii. Dar, din câte am impresia, Drexler a pregătit de mult mișcarea asta și s-a ocupat cu grijă de fiecare aspect.

— Mi-am părăsit de puțină vreme țara, interveni Andrassy, și poate că, rus fiind, nu înțeleg prea bine felul în care procedați voi, occidentalii. Dar chiar dacă eu îi spun *lovitură de stat* și voi îi spuneți altfel, treaba e că planul lui Drexler nu se rezumă nici pe departe la a vă sufla funcția, domnule cancelar. Iar dacă-i iese figura, efectele vor fi exact cele ale unei lovituri de stat, *oricum* ați vrea dumneavoastră să-i ziceți. Priviți.

Spunând acestea, Galanov puse pe masă cele trei foi pe care le scosese din plicul pe care îl ținuse deoparte. Max și cancelarul începură imediat să le studieze cu un interes nedisimulat.

— După cum vedeți, continuă Andrassy, Drexler și Desiatovski pun la cale nici mai mult, nici mai puțin decât

formarea unei axe Berlin-Moscova care să cuprindă toate sectoarele de activitate - armată, finanțe, industrie, economie. Drexler are de gând să unească viitorul Germaniei de estul Europei, mergând până într-acolo încât să rupă toate legăturile cu Occidentul - asta după ce Statele Unite, Marea Britanie și Franța vor fi băgat miliarde în reconstruirea statelor din fostul bloc răsăritean. Conform planurilor celor doi, această axă se va retrage din Comunitatea Europeană și din NATO și va introduce o nouă monedă comună, va stabili noi alianțe militare și va restructura complet finanțele, industria și transporturile.

Max și Kolter parcurseră în tăcere foile așezate pe birou.

— Niciodată n-am avut încredere în Klaus nici cât negru sub unghie, exclamă cancelarul după câteva minute, dar... la o asemenea... la o asemenea mișelie... nu m-aș fi așteptat nici chiar din partea lui! De unde... cum ai intrat în posesia acestor documente?

— Provin, la fel ca restul dosarelor, din biroul lui Desiatovski.

— După câte am auzit și am văzut în ultimele două ore, interveni Raedenburg, am convingerea că *Herr* Drexler este un neo-nazist care în toți acești ani a reușit să își ascundă această înclinație prin discursuri pline de pseudospiritualitate. Dar acum totul a ieșit la lumină.

— Oricât de subtil ar fi fost, spuse Galanov, sunt ferm convins că singurul său scop este supremația unui nou stat german, prin intermediul unor noi alianțe cu Estul.

— Voi vă dați seama ce ticăloșie pune la cale omul ăsta? exclamă Kolter.

— Cât se poate de clar, ripostă Raedenburg. Dar, datorită acestor oameni de ispravă, vei putea să pui capăt mașinațiunilor sale înainte ca daunele să devină mai mari.

Creierul lui Kolter își reveni, parcă, brusc din amorțire și începu să țeară un plan ferm de acțiune.

— Max, ia legătura cu Helmut, Wolfgang și Ralf și spune-le să se prezinte imediat la mine. Apoi sună-l pe Elțîn.

Oriunde s-ar afla, fă tot ce poți ca să-mi faci legătura cu el pe o linie securizată. Între timp, eu am să-l sun pe președintele american. Dar, de îndată ce dai de Elțîn, fă-mi legătura.

Max ieși în grabă, iar vizitatorii lui Kolter rămaseră tăcuți, simțindu-se brusc în plus.

— Va trebui să strâng toate dovezile și să-mi pun la curent toate persoanele de încredere, spunea înfierbântat Kolter. Voi avea grijă să nu trec cu vederea niciun detaliu. Klaus are mai mulți susținători decât am bănuir. Probabil că s-o fi dus deja la parlament să-i convingă și pe ceilalți să voteze împotriva mea.

— Pe când e programat votul? întrebă Raedenburg.

— Dezbaterrea va avea loc în după-masa asta. Ședința probabil că se va prelungi și se va vota spre seară.

Spunând acestea, Kolter se ridică în picioare și strânse cu căldură mâna fiecăruia dintre ei.

— Nici nu știu cum aş putea să mă revanșez, spuse el. E nevoie de mult curaj pentru a face ceea ce ați făcut voi. Iar acum se pare că e rândul meu să trec la acțiune!

În momentul acela, în mintea lui Matthew se înfiripă deodată o speranță și, după ce ieșiră din clădire, îi spuse și lui Raedenburg ideea ce-i venise.

Acesta dădu zâmbind din cap.

— Hans este un om ingenios. S-a descurcat el și în situații mai grele.

— Nu crezi că s-ar simți ofensat de o asemenea cerere? întrebă Matthew.

— Dacă rezolvă situația în după-masa aceasta, sunt convins că va face tot ce îi stă în puteri ca să te ajute.

— Atunci bănuiesc că trebuie să așteptăm rezultatul ședinței.

— Dacă totul merge bine, am să iau bucuros legătura cu el pentru a-i vorbi de rugămintea ta. Te voi căuta deseară, la hotel.

— Îți mulțumesc, Gentz.

Cei doi bărbați își strânsesă mâinile și apoi își luară la revedere.

Două inimi, o nouă prietenie

Lisel și Sabina nu îi însoțiseră pe bărbați, ci rămăseseră la hotel. Tânăra se folosi de acest prilej pentru a se îmbroșăta, iar mama lui Tad ceru să li se aducă în cameră niște ceai și câteva cornuri pe care cele două femei le savurară apoi împreună, adâncite în conversație.

Lisel începu prin a o ruga pe Sabina să-i istorisească povestea vieții sale – poveste pe care, explică ea, Tad refuzase să i-o destăinuie, spunând că ar fi mai bine să o audă din gura mamei lui.

Auzind asta, Sabina izbucni în râs. Era râsul cel mai melodios, mai vesel și mai lipsit de griji pe care îl auzise Lisel vreodată.

Dând curs rugăminții fetei, Sabina începu să își depene povestea vieții. În scurtă vreme, firele nevăzute ce legau trecutul uneia de trecutul celeilalte începură să se întrezărească. Revelațiile se țineau lanț și nu puține fură lacrimile de uimire pe care le vărsă Sabina când realizează, în sfârșit, că tânăra care ședea alături de ea era chiar fiica bunului său prieten Hermann.

Cele două femei căzură plângând una în brațele celeilalte, de-ai fi zis că se cunoșteau de ani de zile.

Apoi veni rândul lui Lisel să își spună povestea. Și, chiar dacă aceasta era împletită cu o ușoară tristețe, atunci când tânăra vorbea despre influența exercitată de Tad asupra ei, văzând lucrarea lui Dumnezeu și influența propriului ei tată făcându-se simțite prin intermediul fiului său, Sabina își simți inima plină de o nemărginită recunoștință.

Inimile li se contopiră într-o mare de iubire și, din acel moment, cele două femei începură să se confeseze una alteia cu sinceritatea și încrederea care pot exista doar între două prietene de suflet.

Cu mult înainte de sfârșitul conversației, datorită

cuvintelor blânde și iubitoare ale Sabine, ce veneau în completarea celor spuse cu atâta franchețe de Tad, Lisel îl simțea pe Dumnezeu mai aproape ca niciodată și începea să realizeze că anii petrecuți departe de părinții ei fuseseră totodată ani în care încercase să se ascundă de ochii lui Dumnezeu. Era clar că avea nu unul, ci *doi* tați cărora trebuia să le ceară iertare.

Când se rugă împreună cu Sabina, tânăra simți că în cameră, alături de ele, se afla un Tată iubitor. Dimineața aceasta avea să-i rămână în memorie toată viața.

Lisel plecă de la hotel înainte de întoarcerea bărbaților. Avea de făcut un drum care nu mai suporta amânare.

Lisel păși în micul apartament, bucuroasă că tânăra ei colocatară nu era acasă. Avea nevoie de un moment de intimitate, în care să se pregătească sufletește.

Nu se grăbea. Se dezbracă pe îndelete și se așează în cadă. După baie, se băgă în pat și, după ce dormi o oră și jumătate, se trezi revigorată.

Venise vremea să se pregătească. Îi luă ceva timp până își alese vestimentația. Voia să arate bine, dar fără a sări calul. Cu un gest involuntar, deschise sertarul și scoase cutiuța în care își ținea cele câteva bijuterii. N-avea multe. Nu mai purtase aproape nicio podoabă de ani de zile.

Luă capacul cutiei și scoase cu grijă medalionul simplu, placat cu aur, pe care îl primise de la tatăl ei când împlinise opt ani.

Având în vedere toate câte se întâmplaseră, era surprinsă că încă îl mai are. Cum de l-a păstrat după ce plecase de acasă? De atunci nu-l mai purtase, nici măcar nu se uitase la el... până acum.

Desfăcu încet închizătoarea. Înăuntru, exact așa cum își amintea, se aflau două semințe de trandafir ce rămăseseră neschimbate, chiar și după douăzeci de ani.

În tăcere, inima lui Lisel – o tânără femeie ce era, în sfârșit, pregătită să îmbrățișeze maturitatea spirituală redevenind copil – rederulă conversația plină de iubire ce

însoțise darul, conversație pe care ea și tatăl său o purtaseră în repetate rânduri și în anii care urmaseră.

Ochii i se umplură de lacrimi. De astă dată, nu mai erau lacrimi de înverșunare, ci doar lacrimile purificatoare ale pocăinței... și ale hotărârii luate.

Pe buze îi apăru un surâs. Chiar dacă era tulburătoare, rămânea, totuși, o amintire plăcută.

Trase adânc aer în piept, apoi își puse la gât lăntișorul pe care se afla medalionul. Era singura bijuterie pe care ar fi putut s-o poarte cu această ocazie.

Semințele cuvintelor rostite de tatăl ei, realizează Lisel, aidoma celor din medalion, fuseseră sădite în sufletul ei tocmai în pregătirea acestei zile.

Partea a XIV-a

Mireasma trandafirului nu moare niciodată

124

Kolter ripostează

În după-masa aceea, când deputații germani se întruniră pentru a începe cea de-a doua zi a sesiunii extraordinare organizate la Berlin, atmosfera din Bundestag era încărcată de tensiune.

Totuși, dezbaterea care urmă fu mai puțin încinsă decât s-ar fi crezut în ajun.

Cancelarul Hans Kolter fusese toată ziua scump la vedere. Se zvonea că acesta ar intenționa să ia cuvântul în plen înainte de sfârșitul ședinței, dar Klaus Drexler nu-și făcea nicio grijă. Petrecuse întreaga zi consolidându-și tabăra de susținători și era extrem de încrezător în faptul că în noaptea aceasta, când va pune capul pe pernă, o va face deja în calitate de cancelar al Germaniei.

În absența cancelarului, ce se presupunea a ascunde un ultim efort de a-și salva coaliția de la destrămare, dezbaterea fusese una superficială, ținută mai mult de formă decât din necesitate, iar acum sosise momentul votului.

Kolter încă tot nu-și făcuse apariția. Totuși, din respect pentru cel care îi condusese atâtea ani de zile, parlamentarii germani, deși din ce în ce mai iritați de întârzierea lui prelungită, hotărâră să nu voteze retragerea mandatului său până nu va fi și el de față.

Într-un sfârșit, Hans Kolter, cancelarul Germaniei reunite, păși în sala pe care o prezidase ani întregi cu o mână de fier cu siguranța de sine care îl caracterizase întotdeauna. Privirea lui plină de demnitate nu era o privire

de om învins, ci de învingător. Urcă cu pas încrezător la tribuna pentru vorbitori și se postă imediat în fața microfonului, gata să se adreseze colegilor săi din Bundestag.

Cancelarul așteaptă până ce freamătul din sală se potoli și deputații se întoarseră la locurile lor, apoi își încep discursul.

— Îmi cer scuze că mă prezint cu întârziere în fața domniilor voastre. Ne confruntăm cu o situație de criză de care nu are cunoștință niciunul dintre dumneavoastră și, prin asta, nu mă refer la votul iminent prin care sunteți nerăbdători să mă îndepărtați din funcție.

Murmur general.

— Da, sunt cât se poate de conștient de stratagemele care s-au pus azi la cale împotriva mea, în urma răsunătoarei înfrângeri pe care am suferit-o aseară. Totuși, pe aceia dintre dumneavoastră care mi-ați semnat deja necrologul, trebuie să vă anunț, cu părere de rău, că mai aveți puțin de așteptat. Iar aceia dintre dumneavoastră, spunând acestea, Kolter îl aținti cu privirea întâi pe Gustav Schmundt și apoi pe Keil Weisskopf, care au fost seduși să ia parte la această conspirație, vor blestema ziua în care au permis ca o asemenea trădare să învenineze vechile prietenii și loialități.

Neavând curajul să îl privească în ochi, Schmundt își întoarce, rușinat, privirea.

— Pe parcursul acestei zile am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a împiedica instaurarea unei crize internaționale... o criză în adevăratul sens al cuvântului. Am luat legătura cu președintele american, cu premierul britanic și cu domnul Boris Elțin, președintele Rusiei, într-o chestiune de o importanță...

Vocea care îl întrerupse era una pe care o știa prea bine.

— Ei, zău așa, stimate domn cancelar! sări cu gura Klaus Drexler, care între timp se ridicase în picioare. Între o criză mondială și eșecul unei propuneri prost consiliate de

acordare a unui ajutor de stat e cale lungă. Să fim serioși! Te-ai grăbit să iei legătura cu toți liderii străini ca să scapi dumneata cu fața curată!

— Nu mă refer la respingerea proiectului de lege! tună Kolter.

— Și atunci /a ce, mă rog, te referi? ripostă Drexler, pe un ton ce deborda de sarcasm.

— Știi prea bine la ce mă refer, *stimat Herr* Drexler! răspunse Kolter. De ce nu vii aici, alături de mine, să le explici colegilor noștri în detaliu chestiunea la care fac eu referire.

Drexler încă nu bănuia nici pe departe cât de temeinice erau cunoștințele adversarului său politic despre uneltirile lui. Nimic din cele spuse de cancelar nu îi dăduse de înțeles pericolul cu care se confrunta. Începea să-și piardă răbdarea.

— Am auzit destul! spuse el pe un ton rece și autoritar. E timpul să trecem la vot. Am așteptat îndeajuns, acum a sosit momentul adevărului. Coaliția dumitale s-a prăbușit. Iar noi, colegii dumitale, considerăm că nu ești apt să conduci această țară și, prin urmare, îți cerem să demisionezi de bunăvoie ori, de nu, vei fi îndepărtat imediat din funcție printr-o moțiune de cenzură.

— Bine zis! scandară câteva voci răzlețe din tabăra RDP.

— Mandatul dumitale s-a terminat, Kolter. Dacă nu-ți dai demisia, te vom da noi afară! strigă cineva.

— Îi auzi, Hans? făcu Drexler. Nu mai poți trage de timp cu grandilocvența ta, invocând o așa-zisă criză care să te aducă încă o dată în centrul scenei mondiale. Nu încerca să faci pe eroul. De astă dată nu-ți va merge! Dinastia Kolter s-a sfârșit. Dă-ți demisia sau înfruntă umilința unei moțiuni de cenzură! Viitorul aparține coaliției conduse de RDP!

Răsar, în sfârșit, florile iubirii

Deși trăise toată viața în acest oraș, nu mai călcase de ani de zile pe strada pe care copilărise. O făcea acum.

În timp ce pașii o purtau spre locul unde ar fi trebuit să se întoarcă de mult, gândurile lui Lisel Lamprecht zburară la ziua în care, la șaisprezece ani, privise de-a lungul uneia dintre aceste străzi lăaturalnice spre Zid și se întrebase cum s-o fi simțind la pipăit piatra aceea zgrunțuroasă și rece.

Ziua aceea făcea, parcă, parte dintr-o altă viață. Ulterior, apucase să atingă asprul *Die Mauer* cu degetele ei catifelate, iar acum Zidul nu mai era decât o amintire urâtă și Germania era din nou unită.

Totuși, mai rămânea un zid, iar Lisel spera ca astăzi să fie dărâmat și acesta.

Nu avea să fie ușor. Nu e niciodată ușor să îți ceri iertare. Dar, dacă voia întregirea ființei ei, acesta era primul pas pe care trebuia să-l facă. Îi reveniră în minte frânturi dintr-o conversație pe care o avusese cu tatăl ei în copilărie.

— *Îți mai amintești ce ți-am zis despre trandafir?* o întrebase el.

— *Sigur că-mi amintesc, tăticule. N-am să uit niciodată discuția aceea.*

— *Mai porți medalionul?*

— *Cum să nu-l port, tăticule? Este lucrul meu cel mai de preț. Îl am și acum la gât.*

Ochii i se umplură de lacrimi și iuți involuntar pasul.

Sentimentul acut de așteptare care pusese, în mod misterios, stăpânire pe Hermann Lamprecht aproape imediat după ce se trezise, devenise tot mai pregnant pe parcursul dimineții, transformându-se spre după-amiază în senzația pe cât de stranie, pe atât de clară că o călătorie se apropia de sfârșit.

Ce-o fi însemnat asta, habar nu avea. Nu mai părăsise orașul de mai bine de un an și nici nu intenționa să facă vreo excursie în viitorul apropiat. Spre jumătatea după-amiezii, ajunse să își arunce tot mai des ochii pe fereastră și chiar să scoată, când și când, capul pe ușa de la intrare și, ducându-și palma uriașă streășină la ochi, să scruteze depărtările. Nu se uita după ceva anume. Nu aștepta musafiri. Acțiunea era una aproape reflexă, menită parcă să-i îndepărteze senzația acută cum că avea să se întâmple ceva neașteptat.

Spre seară, cuprins de un neastâmpăr nebun, Hermann aproape că nu mai putea sta locului. Învârtindu-se agitat prin cameră, își aruncă, pentru a treizecea oară, privirea pe fereastră și scrută încă o dată strada în ambele direcții.

În depărtare, o siluetă solitară îi atrase atenția. Hermann simți că-i sare inima din piept! *Nu se poate... O, Doamne... O, Doamne, Dumnezeu!... să fie oare... o, Doamne...*

Gândurile și rugile sărmanului om se transformă într-un vălmășag de cuvinte incoerente de speranță și uimire și acesta porni cu pași împleticiți spre ușă.

Cu glasul tremurând de emoție, o strigă pe soția sa, care era sus, la etaj, dar nu avu răbdare să-i aștepte răspunsul.

Dădu buzna afară pe ușă și alergă spre trotuar atât cât îl țineau picioarele și genunchii săi bătrâni care tremurau acum de emoție.

În momentul în care îl văzu pe tatăl ei năpustindu-se afară pe ușă, Lisel o luă și ea la fugă spre el.

Simpla revedere a scumpului său părinte îi pusese un nod uriaș în gât. *Cum putuse să nu-l iubească? Cum de fusese atât de oarbă? Cum de nu văzuse cât de mult o iubea tatăl ei?*

Nu mai avu timp de alte întrebări, cugetări sau reproșuri, căci brațele vânjoase ale tatălui ei o cuprinseră în strânsoarea lor plină de iubire la fel ca atunci când era doar o copilă.

— Of, tăticule... îmi pare atât de rău! strigă Lisel, cu

capul cuibărit la pieptul lui puternic, ce acum era scuturat de suspine, îmi pare rău... te rog să mă ierți, tăticule.

— Of, fetița tatii... fetița tatii, murmură uriașul în timp ce lacrimi mari de fericire îi șiroiau pe obraji, eu te-am iertat din prima clipă.

— Îți mulțumesc, tăticule... îți mulțumesc din suflet, spuse Lisel printre lacrimi.

— Tata te iubește, Lisel... Tata te iubește.

Tatăl și fiica rămaseră multă vreme îmbrățișați acolo, în mijlocul trotuarului, tremurând amândoi de emoție.

— Mai ții minte, tăticule, ce-mi spuneai despre misterul vieții? Întrebă Lisel abia șoptit.

Hermann încuviință din cap, apoi spuse:

— Misterul vieții se găsește în semințe.

— Abia acum înțeleg cu adevărat la ce te refereai când spuneai că, dacă semințele sunt semănate cu rugăciune, din ele răsar florile iubirii.

— Cât mă bucur că n-ai uitat cuvintele acestea!

— Semințele pe care le-ai semănat în mine, tăticule, cred că au început, în sfârșit, să dea roade. Iar acum sunt pregătită să îți mulțumesc pentru ele.

— Sunt mândru de tine, Lisel, spuse Hermann.

— N-am să le mai dau uitării cât oi trăi.

126

Planuri dejucate

Nu foarte departe de străduța liniștită unde se petreceau aceste evenimente de însemnătate eternă, avea loc o scenă zgomotoasă, de o importanță pe cât de mare, pe atât de vremelnică. Tabăra susținătorilor lui Klaus izbucnise în aplauze și urale.

Dar Kolter, impunător atât prin statură, cât și prin atitudine, nu se lăsa intimidat.

— Liniște! tună el, izbind cu pumnul în pupitru, cu o finalitate mânioasă.

Vocea sa bubuitoare de bariton reverberă în întreaga sală, reducându-i la tăcere pe cei șase sute de parlamentari.

— Dumneata, domnule Klaus Drexler, ești un trădător! Da, nu mă codesc să ți-o spun drept în față. Ai trădat această instituție și ți-ai trădat țara!

În timp ce vorbea, se îndepărtă de pupitru și păși mânios spre lojele unde stăteau colegii săi.

— Am să-mi dau demisia atunci când membrii acestui parlament mă vor socoti, într-adevăr, incapabil să mențin unitatea unei coaliții. Dar nu înainte de a face cunoscut întregul adevăr! adăugă el cu un glas tunător.

— Adevărul? Care adevăr? ripostă Drexler. Fă bine și scutește-ne de predici, Hans!

— Stai liniștit, n-am să țin nicio predică, răspuse Kolter, apropiindu-se de el și privindu-l drept în ochi. Dar colegii noștri vor afla tot adevărul despre trădarea pe care ai comis-o. Asta dacă nu îți dai *dumneata* imediat demisia.

— Să-mi dau *eu* demisia? Ai înnebunit? Măine pe vremea asta eu voi fi cancelarul Germaniei.

În loc de răspuns, Kolter scoase tacticos o foaie de hârtie din buzunarul interior al sacoului și o așeză calm pe masă. Drexler își trecu rapid privirea peste conținutul

documentului.

— Acum, spuse Kolter, coborând vocea, poate că ești de acord să schimbăm câteva cuvinte între patru ochi?

Drexler își ridică spre el ochii îngustați de ură și, înclinând din cap, se ridică și îl urmă până la ușa cea mai apropiată.

Ieșirea celor doi stârni exclamații de uimire în întreaga sală.

Kolter atacă problema fără nicio introducere imediat ce pășiră pe coridor.

— Știm totul, Klaus. Cunoaștem toate detaliile conspirației. Capii din CSI sunt arestați chiar în momentul de față. Guvernul și armata sunt pe mâini sigure și la fel este și agentul CIA care ne-a ajutat să vă descoperim uneltirile. Președintele Elțîn este teafăr – cum sunt, de altfel și ceilalți șefi de stat din cadrul delegației oficiale – și se află deja în drum spre Moscova. Amicul tău Desiatovski a fost arestat și va fi ținut închis până când președintele Elțîn va lua o hotărâre în privința lui.

— Și ce legătură au toate astea cu mine? Întrebă Drexler pe un ton indiferent. Ce-mi pasă mie de ce se petrece în CSI?

— Lasă teatrul, Klaus. S-a terminat. Lovitura de stat a eșuat. Desiatovski a dat totul pe față și a ciripit o povestioară foarte interesantă despre principalul său complice.

— Ticălosul...

— Nu te ambala, Klaus, nu-ți șade bine mânios. Și-apoi, chiar dacă Desiatovski nu ne-ar fi povestit totul despre tine, despre amicul tău, Claymore, și despre ticăloșeniile pe care le-ați pus la cale împreună atât aici, cât și în CSI – chiar dacă ar fi tăcut mîlc, tot ți s-ar fi înfundat, fiindcă am pus mâna pe dosarul complet al operațiunii. Desiatovski n-a reușit să-l recupereze. Nu și, din câte înțeleg, nici asasinul angajat de tine n-a fost mai norocos.

— Habar n-am despre ce vorbești, Hans, spuse Drexler,

încercând să-și recapete calmul.

— Sigur că nu. Dar, vezi tu, Klaus, aproape printr-un miracol, în dimineața asta dosarul a ajuns la mine. E de-a dreptul ilar, nu-i așa? Planul *tău* a ajuns pe biroul *meu*!

— Orice-ar fi îndrugat *Herr* Desiatovski...

— Încetează să te mai prefaci, Klaus. Nu are niciun rost. Amicul tău rus a consemnat, cu meticulozitate, totul – fiecare întrevedere, fiecare convorbire telefonică. Știai că a înregistrat toate convorbirile cu tine? Da, iar noi avem telefonogramele – cuvânt cu cuvânt. Klaus, tu chiar nu înțelegi? S-a terminat. Nu-ți mai rămâne decât să demisionezi.

Drexler păli.

— Dovezi... vreau să văd dovezi! fu tot ce avu puterea să îngaime abia șoptit.

— Vei vedea toate dovezile, răspuse Kolter. Deocamdată, adăugă el, scoțând alte foi din buzunar, asta ar trebui să te convingă că nu merg la cacealma.

Drexler înșfăcă documentele și, trecându-și înfrigurat ochii peste ele, se făcu alb ca varul.

— Ce vrei să fac? murmură el în cele din urmă, învins.

— Pentru binele țării, nimic din toate acestea nu va fi făcut public. Domnul Elțin a fost de acord ca, pentru binele CSI, să treacă și el sub tăcere tentativa de lovitură de stat. Prin urmare, ți se va permite să demisionezi în mod demn din funcția de deputat – asta, *dacă* demisionezi imediat, fără a da alte explicații. Dacă refuzi să-ți dai demisia ori încerci să tragi de timp, va trebui să suporti consecințele. Dacă lucrurile acestea ajung cumva în presă, s-ar putea să te înfrunți cu necazuri serioase.

Drexler oftă din greu, apoi privi resemnat în ochii cancelarului.

— Mâine dimineață vei avea demisia mea pe birou. Ești liber s-o faci publică așa cum consideri de cuviință.

Spunând acestea, Drexler traversă grăbit coridorul și părăsi clădirea.

Kolter petrecu îngândurat cu privirea, apoi, nu fără o oarecare tristețe, se răsuci pe călcâie și se întoarse în Bundeshalle.

Văzându-l singur, parlamentarii din sală izbucniră într-un nou val de întrebări și exclamații zgomotoase.

Kolter urcă direct la pupitru. Expresia de pe chipul lui nu era una de victorie, ci de durere. Sesizându-i, parcă, tristețea, colegii săi din parlament se potoliră rapid. Din respect, chiar și cei din RDP își încetară vociferările.

— Stimați colegi și prieteni, începu simplu cancelarul, am rugămintea să îmi acordați un răgaz de douăzeci și patru de ore înainte de a supune la vot moțiunea de cenzură. Gustav și Keil, mâine vă rog să vă prezentați la mine în birou. În pofida a ceea ce ați făcut, eu vă consider în continuare prieteni. Dacă noi trei nu suntem în stare să menținem unitatea acestei coaliții, atunci mâine, la ora aceasta, îmi voi da demisia din funcția de cancelar. Tot ce vă cer este să îmi acordați douăzeci și patru de ore.

Făcu o pauză, apoi continuă, trecându-și privirea peste întregul auditoriu.

— Colegul nostru Klaus Drexler, președintele partidului RDP, m-a informat că mâine va demisiona din funcția de deputat.

Anunțul stârni murmure și exclamații de uimire, șoc și derută.

— Vă rog să mă lăsați să termin, spuse Kolter. Bănuiesc că această veste s-ar putea să schimbe poziția pe care aveau de gând s-o ia unii dintre dumneavoastră vizavi de moțiune. În orice caz, veți avea douăzeci și patru de ore la dispoziție pentru a hotărî dacă doriți sau nu să mă schimbați din funcția de cancelar. Iar acum, cu permisiunea dumneavoastră, eu am să mă retrag.

Fără să aștepte un răspuns, Kolter coborî de pe podium și traversă grăbit sala, cu privirea ațintită înainte. Detesta bila neagră din trecutul națiunii sale și își iubea țara pentru principiile democratice pe care le reprezenta acum prea

mult pentru a savura victoria repurtată împotriva adversarului său politic care aproape reuşise să-l doboare.

În urma lui, sala se adânci într-un vacarm de nedescris. Stupoare generală.

O chestiune spinoasă

Matthew și Tad McCallum, însoțiți de astă dată nu doar de noul lor prieten Gentz Raedenburg, ci și de Sabina, se aflau din nou în compania cancelarului german Hans Kolter.

Totuși, această întâlnire se petrecea în împrejurări cu totul diferite de cea care avusese loc cu două zile în urmă în biroul cancelarului. După ce Raedenburg îi comunicase că prietenii săi americani îi solicitau o nouă întrevvedere, Kolter îi invitasese pe toți la noua sa reședință din Berlin. Invitații sosiseră de vreo jumătate de oră, iar acum conversația curgea deja de la sine.

— Gentz mi-a spus că vă confrunțați cu o problemă în care s-ar putea să vă fiu de ajutor, zise la un moment dat Kolter.

— Dumneavoastră ați spus că vreți să vă revanșați pentru serviciul pe care vi l-au făcut Tad și tovarășii săi! râse Matthew, aruncând o privire spre fiul său.

— Și am vorbit cât se poate de serios. Dacă îmi stă în puteri, am să vă ajut cu cea mai mare plăcere. Despre ce este vorba?

— Soția mea, spuse Matthew, arătând cu mâna spre Sabina, a copilărit la nord-est de Berlin, într-o regiune care aparținea pe atunci Germaniei, dar care între timp, „grație” prietenilor noștri ruși, a fost anexată Poloniei.

Kolter dădu din cap. Cunoștea prea bine problema.

— Tatăl ei, Heinrich von Dortmann...

— *Baronul von Dortmann?* îl întrerupse uimit cancelarul. Bărbatul care a adăpostit evrei în timpul războiului... prietenul lui Bonhoeffer?

Sabina încuviință, zâmbind, din cap.

— Sunt profund onorat să mă aflu în compania dumneavoastră, stimată doamnă, zise Kolter cu nedisimulată sinceritate.

Am auzit multe despre tatăl dumneavoastră și am fost dintotdeauna un mare admirator al său. Vasăzică, adăugă el, punând ițele cap la cap, cel care mi-a salvat guvernul este nimeni altul decât nepotul baronului von Dortmann?

— Printre alții, râse Tad.

— Ca să vezi! La asta chiar că nu mă așteptam...

Brusc, Kolter se întoarse spre Matthew și îi cercetă atent chipul.

— Nu ne-am mai întâlnit undeva? îl întrebă el în cele din urmă. Acum că vorbim despre baronul von Dortmann, îmi amintesc că parcă m-am întâlnit de câteva ori cu ginerele său.

Matthew râse încetișor.

— Da, domnule cancelar, ni s-au încrucișat drumurile o dată sau de două ori. Am lucrat o vreme în cadrul Departamentului de Stat.

— Desigur! Acum îmi amintesc perfect - iertați-mă că nu mi-am dat seama mai devreme.

— E de înțeles, răspunse Matthew. A trecut mult timp de atunci. Prima mea detașare la Berlin a fost pe vremea administrației Kennedy.

— Oho, mi-ați luat-o binișor înainte! râse, la rându-i, Kolter. În orice caz, mă bucur să vă revăd.

— Sunteți foarte amabil.

— Dar, vă rog, continuați. Acum sunt de-a dreptul intrigat.

— Baronul, tatăl Sabinei, își relua Matthew povestirea, a deținut un domeniu măricel care, după ce rușii au preluat controlul Poloniei și al Germaniei de Est, a fost, desigur, confiscat.

Kolter primi informația dând din cap. După ce îi explică dificultățile de care se lovise în demersurile sale de a recupera moșia Sabinei, Matthew îi întinse vechiul act de proprietate pe care îl găsisese cu ani în urmă în tainița de la *Lebenshaus*.

Kolter studie documentul cu mare interes.

— Da... spuse el în cele din urmă, da, regiunea asta mică din Polonia a dat bătaie de cap și altora... Este una dintre acele chestiuni spinoase la care nici măcar reunificarea nu a putut să găsească o soluție satisfăcătoare.

— Chiar nu se poate face nimic pentru ei, Hans? Întrebă Raedenburg. Nu uita că statul german le este dator.

— Da, ai perfectă dreptată, murmură cancelarul, începând să se plimbe îngândurat prin cameră.

Ceilalți așteptară în tăcere.

— Apropo de obligații morale, și Polonia este datoare, spuse el într-un târziu. Polonia e inclusă și ea în acest ajutor de stat care se pare că va fi, în cele din urmă, aprobat de către parlament. Pe lângă faptul că am salvat democrația și libertatea noului lor guvern, acum vor beneficia și de asistență economică în valoare de câteva milioane de mărci. Așa că, da, pot să ne fie cu adevărat recunoscători.

Se luminează la față și adăugă plin de entuziasm:

— Cred că pot să rezolv problema!

— Cum? Întrebară ceilalți la unison.

— Am să-l sun pe Wałęsa!

Invitații săi se priviră uimiți, parcă nevenindu-le să-și creadă urechilor.

— Nici nu mai știu cu câte favoruri îmi este deja dator Lech, continuă Kolter plin de însuflețire. Iar dacă punem la socoteală și evenimentele din ultimele două zile... Am să-i cer, pur și simplu, să ne returneze domeniul. Aceasta va fi condiția pe care i-o voi pune personal, în mod neoficial, firește, pentru ca Polonia să-și primească partea cuvenită din ajutorul de stat.

— E posibil așa ceva? Întrebă Matthew.

— Orice e posibil! Dacă Polonia vrea să fie un stat democratic, va trebui să se obișnuiască cu noțiunea de proprietate privată și inclusiv cu proprietari de origine străină. În fond, de ce n-ar putea un neamț sau un american să dețină o casă în Polonia? E un lucru cât se

poate de firesc!

Kolter stătu încă o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— De fapt, am să-l sun chiar acum!

Se îndreptă cu pas hotărât spre una dintre măsuțele din spațioasa cameră de zi, ridică receptorul, așteptă un moment, după care Matthew, Sabina și Tad îl auziră zicând pe un ton autoritar:

— Fă-mi legătura cu Lech Wałęsa!

Înflori-vor iar trandafirii

Vestul Poloniei, în apropiere de Niedersdorf

Sabina Dortmann McCallum visase ani de zile la acest loc, fără a spera însă că va mai apuca să-l revadă vreodată în această viață.

Se gândise la scumpa ei *Lebenshaus* de zeci de mii de ori, încercând să și-o închipuie cu ochii sufletului, care se deschiseseră în ea încă din copilărie datorită învățăturilor primite de la tatăl ei. Totuși, acum că se afla din nou fizic pe moșia la care visase ani de zile cu ochii deschiși, cu impunătoarea casă părintească în spatele ei și *Der Frühlingsgarten* întinzându-se pe cornișă, dedesubt... emoțiile care o covârșiră, șuvoi, erau aproape prea mult de îndurat pentru o inimă omenească.

Conturul gardului viu ce împrejmuia grădina tatălui ei se distingea clar și acum – dacă știai unde să te uiți. Totul fusese lăsat în paragină și era năpădit de buruieni. Atât gardul viu, cât și vegetația mărginită de el se sălbăticiseră atât de tare, încât doar cei ce văzuseră grădina în urmă cu cincizeci de ani ar fi putut să își imagineze forma și frumusețea ei de odinioară.

— Vom avea grijă ca toate să revină la viață, îi șopti la ureche o voce, citindu-i parcă gândurile. Fiecare arbore, fiecare floare.

Trecuseră trei-patru minute de când cei doi soți stăteau nemișcați, ținându-se de mână și privind tăcuți priveliștea.

— Chiar crezi că e posibil, dragul meu? oftă Sabina.

— Ce crezi c-ar spune tatăl tău?

Sabina zâmbi.

— L-ar cita pe scoțian. Știu pasajul pe de rost. A fost mereu unul dintre preferatele lui papa.

— Atunci să-l auzim. Nici că s-ar putea găsi un moment mai potrivit ca acesta.

— *Destul de bine știut faptul...* încep Sabina pe un ton meditativ, după care se opri însă aproape imediat.

Nu putea separa aceste cuvinte de gândul că tatăl ei le iubise toată viața, înțelegând parcă sensul lor profetic și presimțind că într-o bună zi ele vor fi rostite, drept rugăciune încărcată de speranță, pentru *propria* lui grădină.

— *Destul de bine știut faptul*, reluă ea în cele din urmă, *că, dacă sapi adânc în orice grădină bătrână, cum e aceasta - străveche și, poate, dată uitării - în cele din urmă răsări-vor iar florile de altă dată. Căci, chiar dacă au fost neglijate sau smulse, în tot acest timp ele au continuat să trăiască, ascunse în pământ.*

— E ca și cum l-aș auzi pe tatăl tău rostind aceste cuvinte, spuse Matthew. Îl și văd în fața ochilor. Ar sta aici doar câteva clipe, arzând de nerăbdare să descopere toate lucrurile acestea ascunse în pământ, așteptând să tâșnească la suprafață.

Făcu un gest larg cu mâna, arătând spre grădină, apoi adăugă:

— Probabil că readucerea grădinii la viață i-ar face o plăcere la fel de mare precum cea pe care a simțit-o la bun început, când a proiectat-o.

— Papa căuta mereu sensurile profunde care se ascund dincolo de aparențe - fie că era vorba de caracterul lui Dumnezeu, de o carte de-a scoțianului sau de țărâna din grădina lui. Este una dintre cele mai trainice învățături ale lui.

Și ai dreptate: mâine dimineață ar fi deja în grădină, căutând în patru labe acea viață ascunsă, echipat cu mănuși, foarfece de grădinărit și o lopată! adăugă Sabina zâmbind, cu vocea încărcată de iubire.

— Și la fel vom face și noi, zise Matthew. El cu ce crezi că ar începe lucrările?

Sabina căzu o clipă pe gânduri.

— Hm... cred că întâi s-ar ocupa de gardul viu, ca să dea locului un aer cât de cât îngrijit, apoi de câteva cărări, ca să

se poată mișca mai liber... și de grădina de trandafiri, desigur.

— Atunci îți propun să adoptăm și noi exact același plan – de îndată ce va fi finalizată retrocedarea și vom fi aranjat lucrurile în State.

Trecuse o săptămână și jumătate de când se întâlniseră cu cancelarul Kolter. A doua zi după acea discuție decisivă, soții McCallum făcuseră aranjamentele necesare pentru a-și amâna călătoria de întoarcere acasă și la fel procedaseră și prietenii lor, Iosif și Ursula.

Deși birocrăția și diversele întârzieri nu puteau fi evitate în totalitate, lucrurile progresaseră mult mai rapid decât și-au imaginat ei că ar fi posibil. Ei așteptaseră luni, ani de zile pentru a recupera moșia... pe când cancelarul german, înarmat cu copii ale actului de proprietate, urgentase lucrurile în așa măsură, încât acum procedura de restituire avea să fie finalizată în doar câteva zile. După ce Kolter îi explicase împrejurările, președintele Poloniei nu opusese niciun fel de rezistență.

Ar fi un prilej bun de a reduce fosta birocrăție comunistă, spusese acesta. Unde mai pui că domeniul, care găzduia în prezent o casă de bătrâni pentru ofițerii în retragere, nu corespundea prea bine acestui scop din punct de vedere al amplasamentului. Așa că, da, îl vor ceda bucuroși. Totuși, va dura probabil o vreme până când vor putea fi transferați actualii locatari. Și mai era o problemă: ideea de a *restitui* pur și simplu moșia foștilor proprietari s-ar putea să nu fie pe placul autorităților poloneze.

Kolter îi amintise de pachetul de finanțare.

Dacă fondurile au fost autorizate, Polonia le va primi oricum, ripostase Wałęsa.

În cele din urmă, s-a hotărât ca fosta moșie Dortmann să fie vândută pentru suma de trei sute de mii de mărci germane, un aranjament care să nu aibă nicio legătură cu acordarea ajutorului de stat. Banii vor fi puși la dispoziție de către guvernul german, îi anunțase ieri cancelarul pe

Matthew și pe Sabina, în numele trustului pentru patrimoniul istoric. Noul act de proprietate va fi făcut pe numele Sabinei Dortmann McCallum și al urmașilor ei și va cuprinde o clauză conform căreia, dacă membrii familiei vor renunța vreodată la moșie, *Lebenshaus* să intre în posesia trustului național ca patrimoniu istoric pentru comemorarea rezistenței poporului german față de naziști.

Tot ce trebuiau ei să facă era să înscrie moșia pe listele siturilor culturale de acest tip, să încerce să readucă terenul și casa la forma pe care o aveau înainte de război – restaurare pentru care vor primi subvenții de stat – și să permită accesul publicului la *Lebenshaus* o dată sau de două ori pe an.

Cu lacrimi în ochi, Matthew și Sabina acceptară bucuroși și recunoscători condițiile lui Kolter.

— A, și încă un lucru, stimată doamnă McCallum, adăugase cancelarul. Am aranjat să vă puteți vizita casa părintească... chiar mâine după-masă.

Sabina scoase un strigăt de bucurie și izbucni iar în lacrimi de fericire.

— Vă mulțumesc... Din suflet vă mulțumesc, *Herr* Kolter. Nici nu vă puteți închipui cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Asta se întâmplase ieri, iar azi iată-i la *Lebenshaus*.

Mai contemplară în tăcere grădina vreme de câteva minute, gândindu-se la lucrările pe care le vor face de îndată ce vor avea prilejul.

La un moment dat, un zgomot venit din direcția opusă le întrerupse gândurile. Întorcând amândoi privirea, îi văzură pe Lisel și pe Tad care urcau dealul ținându-se de mână, urmași de Hermann și de soția acestuia.

— Se pare că și fiului nostru i-a furat inima o nemțoaică, exact cum mi s-a întâmplat și mie cu ani în urmă, remarcă Matthew zâmbind.

— Ba că mie mi-a furat inima un american! ripostă Sabina cu ghidușie.

Matthew pufni în răs.

— Ce zici? Să-i trimitem să facă o plimbare călare prin pădure?

— Măcar de-am putea! oftă Sabina. De-ar mai fi cai, și grajduri, și poteci de călărie, și podețe...

— Or să *fie* de toate - îți promit! Vom face ca *Lebenshaus* să își recapete strălucirea de odinioară din toate punctele de vedere!

— Aveai dreptate, mamă! exclamă Tad plin de exuberanță în timp ce se apropia de ei. Acum înțeleg de ce mi-ați vorbit despre moșia asta de când mă știu!

— Iar eu înțeleg de unde și-a primit numele misterioasa mea colegă *Karin Duftblatt*! interveni zâmbitor Hermann, făcându-i cu ochiul lui Matthew.

— O, Hermann, nu mi s-a mai zis așa de zeci de ani! râse Sabina.

— Locul acesta e de-a dreptul încântător! exclamă Frau Lamprecht.

— Eu abia aștept să văd interiorul casei! spuse Lisel.

— Putem face un tur? întrebă Tad.

— E o idee grozavă! răspunse Matthew. Sabina, draga mea, fă tu onorurile! adăugă el, pornind spre casă.

Ceilalți îl urmară.

— Ia-o tu înainte, Matthew, spuse Sabina în timp ce mergeau. Acum tu ești baronul moșiei și îndatorirea de gazdă îți revine, deci, *ție*.

— Mă opun cu tărie acestui titlu, răspunse Matthew râzând. Baronul moșiei *Lebenshaus* a fost și va rămâne mereu unul singur: tatăl tău. Totuși, în absența lui fizică, mă simt onorat să fac oficiile de gazdă.

— Nici nu mă așteptam să spui altceva, bărbate dragă. Ia-o, deci, înainte și arată-ne drumul!

— Cu mine în calitate de ghid, nu garantez că nu ne vom rătăci!

— N-ar fi prima dată! râse Sabina. Stai liniștit, Matthew, am să te ajut.

129

Secrete dezvăluite

Între timp, Ursula îi arătase lui Iosif moșia și îi povestise cu de-amănuntul toate cele întâmplate în noaptea când întreaga ei familie a pătruns, prin tunelul din grădină, în pivnița casei.

Tocmai ce cotiseră, discutând încet, cu zâmbetul pe buze, pe după colțul impunătoarei clădiri din piatră, când, în mijlocul curții din spatele casei îi văzură pe ceilalți șase.

— Tocmai porneam să facem turul casei! le strigă Matthew, făcându-le semn cu mâna. În caz că doriți să vă alăturați grupului nostru, trebuie totuși să vă previn că ghidul... sunt eu. Aceste suflete curajoase s-au încumetat să se lase pe mâinile mele!

— Îți mulțumim pentru avertizare, om bun, răspunse Iosif micalit. Cred că ne vom asuma, totuși, riscul și ne vom alătura acestor pelerini temerari. Tu ce zici, nevastă?

— Încotro vei merge tu, voi merge și eu, intră în joc și Ursula, repetând cuvintele rostite de Rut.

Izbucniră cu toții în râs.

— La drept vorbind, chiar dacă tu n-ai merge într-acolo, eu tot aș vrea să mă duc! adăugă Ursula. Am petrecut doi ani în casa aceasta alături de familia Dortmann și de alți refugiați evrei. Vreau să revăd fiecare locșor în care mă jucam, discutam și lucram împreună cu Sabina și cu Gisela. Ard de nerăbdare să văd cum arată acum casa pe dinăuntru. Tu nu, Sabina?

— Ba da, dar parcă simt și o ușoară strângere de inimă. Știu că vom găsi totul schimbat.

— În curând totul va fi iar ca înainte, îi aminti Matthew. Haideți, să mergem!

Spunând acestea, o luă înaintea grupului și, cotind după colțul casei, îi conduse la ușa din față, unde erau așteptați de polonezul care conducea institutul.

În ora următoare, multe și inevitabile fură lacrimile vărsate de cei ce știau cum arătase conacul odinioară. Într-adevăr, mai totul se schimbase. Totuși, structura de bază rămăsese intactă și lacrimilor li se opuneau tot atâtea exclamații de încântare atunci când descopereau încăperi, coridoare și ziduri care, vreme de cincizeci de ani, păreau să fi rămas neatinse.

Un astfel de moment avu loc în timp ce coborau scara principală care făcea legătura între parter și etaje. Brusc, Sabina se opri și ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Ursula, petrecându-și ochii pe brațul după umerii ei.

— Tocmai am dat de un punctuleț aspru pe partea de dedesubt a balustradei, răspunse Sabina, și mi-am adus brusc aminte... uitasem cu desăvârșire lucrul ăsta... mi-am adus aminte că, pe vremea când eram copil, obișnuiam să îl pipăi cu degetele de fiecare dată când treceam pe aici...

Le indică punctul și ceilalți își trecură și ei degetele peste el.

— E un punct minuscul și, totuși, a fost de ajuns ca să mă facă să mă întorc în timp, adăugă Sabina, ștergându-se la ochi. Presupun că m-a făcut să realizez că, din multe puncte de vedere, eu m-am schimbat mai mult decât *Lebenshaus*. Casa a trecut remarcabil de bine testul timpului, chiar și până la această bucățică aspră de lemn.

— Am fost surprinsă să văd că, la etaj, mare parte din aripa de est a rămas practic neschimbată, comentă Ursula după ce porniră mai departe.

— A fost mereu cea mai „misterioasă” parte a casei, le explică Sabina celorlalți. Acolo îi adăposteam pe majoritatea nou-veniților.

— Acolo a fost găzduită și familia noastră când am sosit la *Lebenshaus*, spuse Ursula.

— Și tot acolo ai reușit să mă bagi în sperieți, scumpa mea soțioară, lăsându-mă să rătăcesc de unul singur pe acel coridor întunecos! adăugă Matthew râzând. Tare mai

erai pusă pe șotii!

— Ba că eram o fetiță cuminte! râse Sabina.

— Ei așa! Erai o ștregăriță și jumătate. Tocmai de aceea m-am și îndrăgostit de tine.

— O, Matthew, ești un romantic incurabil!

— Mă declar vinovat! Iar acum, adăugă el, întorcându-se spre ceilalți, vreau să vă arăt o altă parte a casei.

Vorbele lui fură întâmpinate cu murmure de uimire și câteva exclamații de încântare, căci cel puțin doi sau trei dintre cei prezenți știau la ce se referă Matthew.

— Să mergem, deci... *la subsoll* zise acesta, luând-o înaintea pe scări. Am păstrat partea cea mai interesantă pentru sfârșitul turului.

Accesul la subsol le dădu însă ceva bătăi de cap, căci toate căile de acces erau sigilate, iar directorul instituției habar nu avea ce se află dincolo de ele și era din cale afară de agitat. Abia după două-trei telefoane date atât la Berlin, cât și la Varșovia, se învoi polonezul să le pună la dispoziție o trusă cu scule și să îi lase să facă cu ele orice ar considera de cuviință.

Înarmați cu uneltele necesare, Matthew și Tad deblocară cu ușurință una dintre uși și peste doar câteva minute cei opt vizitatori coborau deja scara spre pivniță, unde trebuia descuiată o a doua ușă. După câteva momente, grupul înainta deja prin întunericul umed, cu iz de pământ, din coridorul subteran.

Când aprinseră cele două lanterne pe care le aveau la ei și luminară pereții de pământ, niciunui dintre soții McCallum nu îi veni să-și creadă ochilor. Totul rămăsese neschimbat. De parcă n-ar fi trecut nici măcar o zi de când fuseseră ultima dată pe aici.

Abia acum începură să curgă de-adevăratelea povestirile – despre cum și-a rupt Matthew piciorul, despre misterioasele bătăi în perete cu care l-a băgat în sperieți Sabina, despre locul în care au ascuns cutiuța cu trandafiri, despre cum s-a strecurat Matthew la subsolul casei în timp

ce era urmărit de Gustav, despre bătrâna pe care o întâlnise acesta în camera unde își petrecuse cândva convalescența și câte și mai câte. Își aminteau râzând de toate acestea, dar parcă râsetele lor, frânte de pereții de pământ, sunau ireverențios în tăcerea mormântală a acestui loc mohorât, făcându-i să se simtă ca niște intruși.

Matthew și Sabina conduseră micul grup de-a lungul coridorului, până în beciul situat sub fosta bibliotecă de la parter. Nici aici nu se schimbase nimic, cu excepția faptului că acea cutiuță din porțelan lipsea, ca urmare a incursiunii pe care o făcuse Matthew la *Lebenshaus* în 1962.

După ce mai cercetară încăperea, făcură cale întoarsă, cu Matthew în frunte, și se opriră la jumătatea coridorului. Sabina era de-a dreptul extaziată la gândul că va revedea tainița. Matthew le explică celorlalți cum ajunsese să descopere intrarea secretă, după care îngenunche, scoase lespezile care acopereau compartimentul în care era ascunsă cheia, scoase cheia și o inseră în zăvorul din podea. Se auzi un țcănit înfundat și complexul mecanism de bronz din perete li se dezvălui în fața ochilor. Spre uimirea tuturor, în scurt timp treceau deja dincolo de masiva ușă de piatră, pe un coridor secret.

Matthew o luă înainte prin văgăuna neagră ce se căsca în fața lor și, luminând calea cu lanterna și avându-l pe Tad, care era și el înarmat cu o lanternă, pe post de ariergardă, conduse grupul până la tainița pe care baronul și rabinul Wissen o utilizaseră drept birou secret în timpul războiului.

Și aici toate rămăseseră neschimbate. Cu toții încercară, mai pregnant decât în oricare alt loc din casă, senzația întoarcerii în timp, la vremurile încărcate de pericol din cel de-al Doilea Război Mondial.

Cei opt se răsfirară încet prin încăpere, privind tăcuți în jur cu aceeași reverență și înfiorare pe care le simțise Matthew cu treizeci de ani în urmă, atunci când pășise pentru prima dată în acest loc bântuit parcă de fantomele trecutului.

Pentru Sabina, tot ce se găsea în tainiță - cele câteva haine pătrunse de mucegai, notițele baronului, însemnările făcute în grabă de acesta, stilourile și creioanele, cele câteva fotografii, pașapoarte, cărți de identitate și celelalte ustensile necesare activității lor clandestine din timpul războiului, scaunul și colțul de masă unde obișnuia să se așeze baronul atunci când venea aici ca să-și aștearnă în solitudine pe hârtie multe dintre cugetările pe care le citise ulterior în jurnalele lui - fiecare lucru era o amintire vie, vizibilă și palpabilă, a existenței pământești a scumpului ei tată. Oriunde se uita, dădea cu privirea de obiecte care îi umpleau ochii de lacrimi.

Matthew, pe de altă parte, se pusese pe treabă.

— Ei bine, în curând vom afla dacă locul ăsta mai e și acum conectat la rețeaua electrică, anunță el în timp ce, cu ajutorul lui Iosif, care ținea lumina lanternei îndreptată spre degetele lui, înșurubă becul nou pe care îl adusese special pentru asta în dulia care atârna din tavan.

După ce termină de înșurubat becul, se întoarse și apăsă întrerupătorul de lângă ușă. Dintr-odată, încăperea subterană fu scăldată în lumină.

— Ei, așa mai merge! exclamă Matthew.

— Chiar mă întrebam adineauri ce ai de gând să faci cu becul acela, spuse Ursula.

— Știam că becul cel vechi n-are cum să mai funcționeze după atâta amar de vreme. Iar acum, grație celui nou, vom putea cerceta încăperea în mod mai eficient.

— De ce, ce vrei să găsești, tată? întrebă mirat Tad.

— Orice, băiatul tatii - dar mai cu seamă aurul bătrânului Bismarck.

— *Care aur?* exclamă la unison două-trei voci.

— Se zvonește că Bismarck ar fi fost aici, chiar în casa în care ne aflăm noi acum, și că o parte din aurul din vistieria Prusiei ar fi dispărut în mod misterios cam în același timp cu vizita făcută de el la moșie.

— Nu uita de vecinul cel mârșav, spuse Sabina.

— Și de uciderea ticălosului.

— Vreau să aud întreaga poveste! exclamă Lisel entuziasmată.

— Sabina, cred că tu ai auzit povestea bătrânei Eppie de mai multe ori decât mine, spuse Matthew. Așa că acum e rândul *tău* să preiei oficiile de gazdă și să le istorisești legenda.

— Am să încerc, răspunse râzând Sabina. Dar nu vă garantez că am să-mi amintesc fiecare amănunt.

Se strânseseră cu toții în jurul ei trepidând de emoție, ca și cum s-ar fi pregătit să asculte o poveste cu stafii – ceea ce nu era, de fapt, foarte departe de adevăr.

— Aurul, începu Sabina, se zvonea că ar fi provenit din comoara familiei Hohenzollern care, în secolul al XVI-lea, era deținută de Albert de Brandenburg și de ducatul Prusiei. Tata n-a știut niciodată cât din povestea lui Eppie este realitate și cât plăsmuire. Orișicum, conform legendei, Bismarck a venit aici...

— La *Lebenshaus*? o întrerupse Tad.

— Da, se zvonește că ar fi fost prieten cu un străbunic de-al meu și că, în timpul războiului austro-prusac, puțin înainte sau după anul 1870, nu mai rețin exact, ar fi venit aici, la moșie, și că i-ar fi încredințat strămoșului meu, care era un loialist, o parte din vistieria Prusiei, pentru ca aurul să nu ajungă pe mâna austriecilor.

— Și cine este ticălosul care a fost ucis? întrebă Lisel, palpitând de emoție.

— Pare-se că un vecin, un anumit conte von Schmundt care colabora cu austriecii și a reușit cumva să străbată nevăzut lanurile și să se strecoare în casă pe aici, pe la subsol. Papa s-a întrebat mereu dacă n-o fi existat cumva vreo galerie secretă care să fi fost închisă ulterior, dar noi n-am găsit nimic de genul acesta...

— Cu excepția tunelului care dă în grădină, spuse Matthew.

— Să fie oare acela tunelul prin care s-a furișat contele

înăuntru? întrebă Iosif.

— N-am aflat niciodată răspunsul, zise Sabina. În orice caz, se zvonește că Bismarck l-ar fi dibuit pe conte aici, chiar în tainița în care ne aflăm noi acum. Cei doi și-au încrucișat săbiile și contele a fost ucis, iar, în cele din urmă, Bismarck a reușit să unifice Germania și, de atunci, nu s-a mai auzit nimic nici despre aur, nici despre contele von Schmundt.

Se lăsă o tăcere adâncă. În pofida luminii puternice pe care o răspândea becul, fiecare dintre cei prezenți în tainiță se simți trecut de un fior rece.

— Există vreun sâmbure de adevăr în povestea asta? întrebă într-un târziu Hermann.

Sabina ridică din umeri.

— Încă de prima dată când am fost aici, mi-am dorit să explorez odăița asta alăturată, spuse Matthew. Atunci n-am avut timp s-o fac și nici nu aveam la mine o lanternă mai acătării. Dar, dacă există un sâmbure de adevăr în legenda asta, acolo ar trebui să existe niște indicii.

— Papa ne-a interzis să intrăm acolo, spuse Sabina. A și blocat intrarea cu etajera aceea.

— Da, am observat, replică Matthew. Dar noi patru, adăugă el, arătând spre ceilalți trei bărbați, o vom putea da la o parte în doi timpi și trei mișcări. Mai ales că avem și un *tânăr* viguros printre noi.

Tad nu avu nevoie de mai multe încurajări și, în mai puțin de un minut, etajera fu mutată din loc suficient de mult cât să fie posibil accesul în cealaltă încăpere.

Cele două lanterne sondară întunericul umed al cămăruței.

Pășiră înăuntru încet, înfiorați, de parcă ar fi călcat într-un târâm bântuit de stafii. Tavanul jos și însăși forma grotei duceau cu gândul la un cavou. Și exact așa se și simțeau, ca și cum ar fi intrat într-un sicriu uriaș, îngropat în pământ.

Totuși, aruncând o privire în jur, nu descoperiră întins pe podeaua de pământ nici scheletul contelui ucis și nici al

altcuiva. Odăița nu părea să ascundă nimic interesant. Lângă un perete era așezată o măsuță joasă, pe care se aflau câteva zdrențe putrezite. Mica lopată, mâncată aproape toată de rugină, ce stătea rezemată într-un colț și cele câteva gropi și grămăjoare de pământ răsfirate pe ici, pe colo, arătau că cineva făcuse cândva niscaiva săpături de explorare.

— Oare ce anume o fi căutat? întrebă Iosif.

— Poate că aurul, își dădu Ursula cu presupusul.

— Dacă aurul lui Bismarck este aici, vom avea timp berechet să îl găsim mai târziu, zise Matthew.

— Mie mi-era groază să nu cumva să dăm peste rămășițele unui cadavru! râse Sabina.

— Nu-mi spune că ai crezut că strămoșul lui Gustav a fost, într-adevăr, ucis!

— M-am întrebat mereu dacă n-o fi cumva îngropat undeva, la subsolul casei.

— Dar eu vreau să găsesc aurul! exclamă Tad.

— Îl vom căuta după ce ne va fi restituită casa, dragul meu, răspuse Matthew. Ai să fii liber să explorezi cât poțestești aici, la subsol, și să întorci totul cu susul în jos, dacă vrei, până găsești aurul... *sau* leșul.

— Sau poate pe amândouă!

— De ce nu?... Mie lopata asta chiar că mi-a stârnit curiozitatea. Oricum, stai liniștit, nimeni n-are să fure comoara în lipsa noastră. Până ne vom întoarce, nimeni altcineva nu va avea acces aici.

— Cum de poți fi sigur?

— Pentru că, de data asta, am să iau cu mine cheia ușii secrete!

Ieșiră încet, înșirați unul după altul, în încăperea mai mare de alături care, în comparație cu odăița întunecoasă cu aspect de coșciug în care tocmai fuseseră, li se părea acum o adevărată oază de lumină.

— De fapt, ceea ce caut eu în momentul ăsta nu este aurul, zise Matthew, aruncându-și înfrigurat ochii roată prin

tainiță.

— Vreau să lăsăm totul așa cum este, interveni Sabina. Toate lucrurile de pe masă sunt mărturii ale activității desfășurate de papa și de tatăl Ursulei în timpul războiului.

— E o idee excelentă, încuviință Matthew. Mai ales din moment ce *Lebenshaus* are să devină un monument istoric de comemorare a rezistenței față de naziști.

— Totuși, dacă mai găsim și alte jurnale de-ale lui papa, aș vrea să le iau cu mine. Matthew, tu de unde le-ai luat pe celelalte?

Soțul ei îi arată locul unde găsisese jurnalele baronului și alte cutii cu documente și registre din care recuperase vechiul titlu de proprietate al moșiei – act ce, deși până acum două săptămâni nu le servise la nimic, se dovedise în cele din urmă cât se poate de folositor.

— Apropo de rabinul Wissen, adăugă Matthew, am o bănuială și în privința *lui*.

— Cum? îl bănuiești pe papa de intenții rele? făcu Ursula, ușor contrariată.

Matthew pufni în râs.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Voiam doar să spun că am bănuiala că și rabinul s-ar putea să fi ascuns ceva aici, așa cum baronul și-a ascuns jurnalele – ceva mult mai valoros, atât din punct de vedere istoric, cât și spiritual, decât aurul lui Bismarck.

Matthew le explică pe scurt ce să caute și se puseră cu toții pe treabă, respectând rugămintea Sabine de a nu deranja nimic mai mult decât era absolut necesar.

Etajerele care acopereau doi dintre pereți, cele două-trei dulapuri, cartoteca veche din lemn de stejar și grămezile de lăzi și cutii de carton împrăștiate într-o relativă dezordine prin încăpere – aproape toate acestea fuseseră așezate pe suporti de lemn pentru a fi protejate de umezeală. Spre deosebire de umezeala de pe principalul coridor de la subsol, aici pământul era uscat și prăfos. Prin urmare, deși pe ici, pe colo se instalase mucegaiul și alte semne ale

trecerii timpului, aproape toate lucrurile din tainiță erau într-o condiție mai bună decât ar fi fost de așteptat.

Sabina se duse la masă și își trecu încet privirea peste fiecare obiect în parte. Multe dintre ele îi răscoleau amintirile, stârnindu-i un șuvoi de emoții. Între timp, Matthew studia atent dosarele din cartotecă, sertar cu sertar. Ceilalți cercetau de sus în jos rafturile și deschideau pe rând cutie după cutie, chiar dacă nu știau cum anume ar trebui să arate cea pe care o căutau.

— Să fie oare asta? se auzi o voce după vreo zece - cincisprezece minute de căutări.

Toate privirile se întoarseră spre Lisel. Tânăra scosese din raft vreo trei-patru cutii și le pusese deoparte, pe podea, iar acum se apleca să scoată lădița de lemn pe care o acoperiseră acestea.

— Am observat că majoritatea cutiilor au etichete la vedere, spuse ea. Lădița asta mi-a stârnit curiozitatea tocmai fiindcă îi lipsea eticheta. Sau, cel puțin așa am crezut eu, până când am scos afară cutiile așezate pe ea și am văzut că eticheta era pe partea dinspre perete. Papa, ai putea să mă ajuți s-o ridic? adăugă ea, întorcându-se spre Hermann.

— Am să te ajut eu dacă nu te superi, se oferă Matthew, care între timp ajunsese lângă ea.

Spunând acestea, tatăl lui Tad ridică lădița, o așeză în mijlocul podelei și o întoarse. Pe partea ce fusese ascunsă dinadins privirii erau scrise, citeț, de mână literele W-I-S-S-E-N.

— Aceasta este lădița pe care o căutam, draga mea Lisel, spuse Matthew cu o voce blajină și plină de reverență. Ursula, Iosif, adăugă el, întorcându-se spre bunii săi prieteni, se pare că am avut dreptate. La fel ca baronul Dortmann, și tatăl tău, Ursula, a ascuns aici, în tainiță, un tezaur ce nu voia să încapă pe mâinile naziștilor. Cuvenit mi se pare să faceți voi onorurile.

Spunând acestea, se dădu la o parte.

Ursula și Iosif se apropiară încet, palpitând de emoție, ca și cum li s-ar fi acordat privilegiul de a privi chiar în inima și în sufletul răposatului rabi Heziah Wissen – și, de fapt, chiar asta erau pe cale să facă. Se așezară în genunchi, ridicară împreună capacul lădiței și se uitară înăuntru. Ceilalți șase făcură încet un cerc în jurul lor și își plecară și ei capetele spre lădiță.

Prima care pipăi cu degetele conținutul sîpetului fu Ursula. Ochii i se umplură de lacrimi când scoase primul obiect, așezat deasupra celorlalte – un manuscris legat de mână, foarte asemănător jurnalelor baronului von Dortmann recuperate de Matthew.

— Ani de zile m-am întrebat ce s-o fi ales de jurnalul tăii, spuse ea în șoaptă. Știam că ținuse un jurnal detaliat pe tot parcursul șederii noastre la *Lebemhaus*. Aceea a fost o perioadă de mare creștere spirituală pentru el. Dar, după ce am plecat, n-am mai văzut niciodată manuscrisul. Nici măcar nu mi-am mai adus aminte de el până după moartea tăii.

— Sunt sigură că îl vei prețui ca pe o comoară, spuse Sabina, așezându-și mâna cu blândețe pe umărul prietenei sale.

Între timp, Iosif scosese câteva dosare din lădiță și acum își trecea privirea peste conținutul lor.

— Sunt nume și informații despre o mulțime de familii de evrei din zona Varșoviei, spuse el după un minut. Pesemne că rabinul nu voise ca aceste dosare să rămână în țară.

— Bine, dar dacă exista pericolul ca ele să cadă pe mâna Gestapoului, de ce nu le-a distrus pur și simplu? întrebă Tad nedumerit.

— Ar fi fost, oricum, prea târziu pentru a-i salva pe evreii menționați în dosare, răspunse Iosif. Din câte îmi dau eu seama, marea majoritate fuseseră deja uciși sau trimiși în lagăre. Dar atât înainte, cât și după război, rabinul s-a devotat demascării crimelor de război. Probabil că acesta a

fost scopul pentru care a încercat să păstreze aceste documente până după război.

Plângând încetișor, Ursula scoase, pe rând, din lădiță alte câteva obiecte pe care le știa prea bine – un sfeșnic pe care familia ei îl avea din moși strămoși, platoul pe care îl folosiseră pentru Sederul de Paști în ultima noapte petrecută la *Lebenshaus*, o cutiuță cu câteva azime uscate și, în cele din urmă, o carte veche, legată: Tora tatălui său.

Matthew, cu ochii umeziți de emoție, întinse mâna și luă cu evlavie ultima comoară care mai rămăsese pe fundul lădiței, își dădu seama ce ține în mână de îndată ce începu să dea cu grijă la o parte cele două prosoape moi în care era înfășurat obiectul. Socrul său îi vorbise pe larg despre misiunea sfântă a rabinului. Dar atunci când pericolul nazist s-a intensificat, baronul i-a returnat lădița prietenului său Heziah și nu știa ce a făcut rabinul cu ea după aceea. Pentru siguranța baronului, Heziah Wissen nu i-a spus nici lui, nici altcuiva ce ascunsese în tainița de la *Lebenshaus*. Mai bine să se odihnească acolo pe veci, socotise rabinul mai târziu, când moșia fusese confiscată de către comuniști, decât să cadă în mâinile dușmanului. Totuși, dacă prin harul lui Dumnezeu, baronul sau urmașii acestuia, sau ai lui, se vor întoarce vreodată la *Lebenshaus* și vor descoperi, grație călăuzirii divine, această lădiță, nădăjduia din tot sufletul că vor ști ce aveau de făcut.

Iar acum atât fiica lui, cât și fiica baronului, împreună cu soții lor temerari și virtuoși, priveau cutia cea sfântă care vreme de cincizeci de ani nu mai văzuse lumina altor ochi omenеști.

Micul receptacol străvechi din lut ars rusesc era întărit cu suporturi de bronz și încrustat cu pietre prețioase. Pe cele patru laturi și pe capac erau pictate de mână, în culori de pe-acum șterse, scene, motive și simboluri ale evreimii din Rusia.

Oricât ar fi valorat cutia în sine, și pesemne că valoarea ei nu era de ici, de colo, aceasta nu se compara nici pe

departe cu valoarea atât materială, cât mai ales istorică și spirituală a relicvelor sfinte pe care le conținea. Deși nu mai văzuse niciodată legendarele pietre, degetele lui Matthew tremurau chiar și numai la gândul că ținea în mâini nici mai mult nici mai puțin decât diamantele din pieptarul lui Aaron, fratele lui Moise, ce datau încă de pe vremea Exodului.

Matthew trase adânc aer în piept, apoi îi înmână cutia lui Iosif.

— Primește tu acest tezaur, frate dragă, îi spuse el cu evlavie. Știu că rabinul și-a dorit arzător toată viața ca aceste odoare sfinte să reintre în posesia poporului lui Israel. Visul său era ca, într-o bună zi, ele să se odihnească într-un nou templu al Ierusalimului. În calitate de ginere al rabinului, consider că ție îți revine privilegiul de a-i împlini acest vis.

— Îți mulțumesc, Matthew. Ursula și cu mine ne simțim profund onorați. Lăudat fie Domnul că le-a păzit în toți acești ani.

— Amin! exclamă mai multe voci.

— Tații noștri, care își spuneau *veri* spirituali, spuse Sabina, întorcându-se spre fiica rabinului, au fost oameni drepți și nobili și Domnul le-a ascultat rugile.

Tăcerea care se lăsă când Iosif ridică încet capacul cutiei era una plină de înfiorare și de reverență. Dumnezeu era acolo, cu ei, și fiecare dintre cei opt copii ai Săi prezenți acum în misterioasa tainiță o simțea dar, fără urmă de îndoială.

Pietrele erau înfășurate separat, la fel ca restul obiectelor din cutiuță, în pânză moale de in. Iosif le dezveli cu grijă pe fiecare în parte, apoi le așază în palmă pentru ca și ceilalți să le admire splendoarea scânteietoare.

Multă vreme rămaseră cu toții tăcuți, adânciți în rugăciuni de mulțumire și de laudă. Multe erau cercurile nevăzute ce fuseseră țesute între ei de-a lungul timpului, iar acesta era încărcat de un profund simbolism spiritual pentru ei toți.

— Tata a fost mereu convins că Urim și Tumim au fost luate din templul Ierusalimului în anul 70, chiar înainte de distrugerea cetății, spuse Ursula într-un târziu. N-am știut niciodată prin câte mâini credincioase au trecut ele de atunci și până când au fost încredințate în ale lui, dar mâna *lui Dumnezeu* cu siguranță că a fost asupra lor în tot acest timp. Acesta a fost motivul pentru care tata a crezut mereu cu tărie că este de datoria lui ca pietrele să ajungă cu bine înapoi la Ierusalim.

— Iar noi îi vom împlini visul, adăugă Iosif.

— Sunt sigură că se va bucura întregul Israel, spuse Sabina.

130

Soluția

Thaddeus Heinrich McCallum și părinții săi își ocupară locurile la bordul aceleași aeronave Lufthansa 747 cu care veniseră în Europa. Diferența era că, de astă dată, ea avea să îi ducă înapoi la Washington și că tânărului nu-i stătea nicidecum mintea, ca atunci când avionul se pregătea să decoleze de pe aeroportul american, la intrigi internaționale și povești cu spioni.

Unul dintre motive era faptul că acum alături de el nu stătea tatăl și nici mama lui, ci Lisel Lamprecht, care li se alăturase la invitația Sabinei. Tânăra urma să petreacă o lună în Statele Unite și s-o ajute pe mama lui Tad la împachetat, după care avea să se întoarcă la Berlin însoțită, sperau ei, de Matthew și de Sabina. Chiar dacă procedura de restituire a moșiei nu se va fi finalizat până atunci, fuseseră asigurați că, între timp, toți veteranii polonezi vor fi transferați la alte aziluri de bătrâni și casa va fi la dispoziția lor.

Tad avea să rămână la Washington măcar până la primăvară, deși, la fel ca părinții lui, și el începuse să își reevalueze de zor viitorul. Îi călcase pe urme tatălui său mai mult decât ar fi crezut că e posibil la începutul călătoriei, iar acum era deja îndrăgostit până peste urechi de tânăra nemțoaică de lângă el. Or acest lucru și decizia soților McCallum de a se stabili permanent la *Lebenshaus*, care le era atât de dragă amândurora, stârnise un năprasnic vânt al schimbării în viața fiului lor.

Un alt motiv pentru care azi Tad nu visa cu ochii deschiși la aventuri cu spioni era faptul că trăise deja una pe propria piele. Acum problema era cum să scrie despre ea – și despre congres fără a divulga informațiile politice pe care cancelarul Kolter îi pusese pe toți să jure că le vor ține sub tăcere.

— Cum aş putea să relatez cele întâmplate *fără* a spune ceea ce *nu poate* fi spus? Întrebă Tad, reluând o discuție începută anterior, în timp ce aşteptau îmbarcarea, înclinându-se spre tatăl său, care stătea, împreună cu soția lui, de cealaltă parte a culoarului.

— Ești un băiat deștept, ai să găsești tu o cale, răspunse Matthew. Scrie despre congres. În fond, pentru asta ai fost trimis la Berlin.

— E un subiect neinteresant... în comparație cu *celălalt*.

— Scrie despre oamenii pe care i-ai întâlnit. Despre Andrassy, despre Udo și Christa, despre comunitatea din Kehrigsburg... despre Palacki și frăția din Białystok... De ce nu scrii despre filiera creștino-iudaică de la *Lebenshaus*... despre activitatea desfășurată de baron în timpul războiului... sau despre odoarele sfinte...? ori, poftim, scrie despre Lisel!

— Cred că acesta ar fi un subiect prea puțin interesant pentru cititori, domnule McCallum, comentă Lisel râzând, ițindu-și capul de după Tad.

— Parcă ne înțeleseserăm să nu mă mai *domnești*.

— Îmi cer scuze. Mi-e greu să mă obișnuiesc.

— Tutuiește-mă liniștită. Noi, americanii, nu ne dăm în vânt după formalismul european.

— Deloc! Încuviință Tad.

— De ce nu scrii despre diferențele care existau între Germania de Est și Germania de Vest și despre climatul spiritual al fiecăreia dintre ele? sugeră Sabina.

Voia să îl ajute pe Tad să își rezolve dilema, dar adevărul este că gândul îi stătea tot la *Lebenshaus*.

— Toate ideile voastre sunt demne de luat în seamă, replică fiul ei. Fiecare ar putea constitui un articol în sine. Dar problema e că eu ar trebui să scriu despre congres, nu despre toate acestea.

— Apropo de asta, zise Matthew, abia acum îmi dau seama că, de fapt, pe parcursul sejurului nostru, lucrurile s-au desfășurat pe două planuri paralele – congresul și

conspirația politică pe care ați demascat-o voi. Dar cum ai putea scrie despre congres *fără* a menționa și restul?

— Exact asta-i problema, răspunse Tad. Cele două planuri sunt strâns unite.

— Două povești paralele ce se derulează concomitent.

— Ar fi interesant să abordezi problema din acest unghi, spuse Sabina, continuând să se gândească la articolul lui Tad din perspectiva propriilor cugetări legate de casa părintească. Două povești paralele, ca două șine de cale ferată – cred că așa ar pune problema tatăl meu. Și ar căuta să înțeleagă sensul lor profund. Nu-i așa, Matthew?

— Exact. Două șine strâns legate una de cealaltă, care formează un tot unitar... și care, totuși, nu se intersectează niciodată!

— Analogia asta descrie perfect evenimentele pe care le-am trăit în Germania, spuse Tad.

— Ei, vezi că se trezește la viață jurnalistul din tine? râse Matthew.

— Și ea se aplică și creștinătății, continuă Tad, plin de însuflețire. Biserica există paralel cu lumea... *în* lume, dar fără să o influențeze în vreun fel. Două șine de tren care ar trebui să fie strâns unite, dar care, în schimb, merg una lângă cealaltă fără a se întâlni vreodată.

— Și ce are asta de-a face cu congresul?

— Totul! Ia gândiți-vă puțin! Am demascat o conspirație politică care ar fi putut avea repercusiuni grave în întreaga lume, nu-i așa? Și totuși, în afară de Raedenburg, probabil că niciunul dintre ceilalți participanți la congres nu va auzi vreodată de ea. Și nici de remarcabila poveste a lui Galanov și Bietmann și asta din simplul motiv că ea se află pe o șină paralelă cu cea a intereselor lor.

— Sună mai degrabă a editorial decât a articol de știri.

Tad zâmbi.

— Mda, cred că ai dreptate. Treaba mea nu e să deschid ochii oamenilor, ci doar să relatez cele întâmplate. Și totuși, faptul că lumea rămâne atât de nepăsătoare nu e deloc

îmbucurător pentru Biserică. Sunt două planuri care coexistă, dar nu se intersectează niciodată. Dublă indiferență, a fiecărei părți față de cealaltă. Două șine paralele ale necunoașterii. Și apropo de congres, adăugă Tad, ai mai vorbit cu Palacki?

— Nu, răspunse Matthew. Iosif s-a întâlnit fugitiv cu el, dar eu n-am apucat. Dieder și-a făcut bagajele și a plecat la scurtă vreme după ce și-a ținut discursul. Din câte înțeleg, în ziua următoare – când noi ne-am dus împreună cu Galanov să discutăm cu Kolter-Montgomery și MacPatrick l-au sunat în repetate rânduri și s-au dat peste cap pentru a-l convinge să se întoarcă să accepte cecul și să-și ceară scuze.

— Pesemne că voiau să încheie congresul într-o notă pozitivă, cu o poză în care să zâmbească tustrei fericiți.

— Mda, ca răbufnirea să poată fi minimalizată și pusă pe seama firii temperamentale a lui Palacki.

— Congresele de felul acesta servesc, oare, la ceva? Tu ce crezi, tată? Eu am impresia că nu schimbă cu mai nimic starea lucrurilor.

— Așa zic și eu. Majoritatea conferențiarilor se vor întoarce acasă și vor continua să facă exact ceea ce făceau și înainte de congres.

— Liberalii vor încerca în continuare să îi hrănească pe săracii de pe întregul mapamond fără a le oferi însă și hrană pentru viața veșnică, iar conservatorii vor continua să peroreze despre cum vor salva ei trei miliarde de suflete până în anul 2000 cu banii și cu tehnologia lor avansată.

Matthew lăsă să-i scape un oftat.

— Mda, e așa cum spui, fiule. Iar învățăturile ce ar trebui să stea la temelia celor două extreme și să le pună în *echilibru*, pilda vieții simple și smerite duse de Iisus în puținii ani pe care i-a petrecut pe acest pământ, vor fi ignorate și de acum înainte, așa cum au fost în mare parte din ultimii două mii de ani.

În momentul acela însoțitoarea de bord îi invită pe

pasageri să își fixeze centurile de siguranță. Aeronava se pregătea să decoleze.

— Apropo de acea parte a aventurii noastre care nu poate fi povestită, zise Matthew după decolare, întorcându-și pe rând privirea spre cei trei însoțitori ai săi, ați văzut ce scriu ziarele în dimineața aceasta?

— Nu, răspunse Tad. De ce întrebi?

În dimineața aceea, luaseră micul dejun împreună cu Raedenburg, Bietmann și Galanov. Cei trei frați întru Cristos – un vest-german, un est-german și un rus – plănuiau să petreacă întreaga zi împreună, să cineze acasă la Udo și apoi să ia parte la adunarea congregației din Kehrigsburg. Înainte ca Lisel și familia McCallum să-și ia rămas-bun de la ei, Gentz le povestise pe scurt despre efectele pe care le avusese exploziva sesiune extraordinară din Bundestag asupra scenei politice din Germania.

— Presa a speculat îndelung pe tema motivului care se ascunde în spatele demisiei lui Drexler, le explicase acesta. Lumea este încă șocată. Iar Kolter se bucură din nou de o mare popularitate și susținere.

— Despre conspirația din Rusia s-a pomenit ceva?

— Eu unul n-am auzit nimic. Totul a fost trecut sub tăcere. Vizita președinților în zonele sinistrate a fost, desigur, anulată și Elțin s-a întors la Moscova. Iar, în cele două săptămâni care au trecut de atunci, numele lui Desiatovski n-a fost menționat, din câte știu eu, nici măcar o dată. Mă îndoiesc că lumea va afla vreodată cât de aproape de prăpastie a fost Comunitatea Statelor Independente.

— Și de tipul din elicopter... îmi scapă acum numele lui... Nici de el nu s-a mai auzit nimic?

— Nu, nici numele lui Bolotnikov n-a fost pomenit. Totuși, Andrassy spune că, fără doar și poate, vom mai auzi de el.

— Cum așa?

— Se pare că individul are un talent remarcabil de a

cădea mereu în picioare, indiferent câți se prăbușesc în jurul lui.

— Ei bine, eu unul sper să nu dau niciodată ochii cu el.

Se lăsă pentru scurtă vreme tăcerea, apoi Tad și Lisel începură să discute între ei. Gândurile lui Matthew, pe de altă parte, zburară fără voia lui înapoi la articolul pe care urma să-l scrie fiul său.

— E prea mult, spuse el într-un târziu, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

— Prea mult? repetă, nedumerită, Sabina.

— Prea multe idei, prea multe persoane, prea multe planuri paralele. Tad nu va putea să cuprindă tot ceea ce s-a întâmplat într-un singur articol.

Se aplecă spre fiul său și îi zâmbi.

— Va trebui să-i spui șefului tău că e imposibil, adăugă el pe un ton categoric.

— Ce e imposibil? întrebă Tad, mirat.

— Să înglobezi tot ce s-a întâmplat într-un singur articol.

— Și atunci care este soluția?

— E cât se poate de simplu, răspunse Matthew zâbind. Va trebui să scrii o carte.

***Pentru cei ce iubesc trandafirii,
povestea nu se sfârșește niciodată***

Săptămânile trecură cu o repeziciune uimitoare. Sabina mai că simțea nevoia să se ciupească în fiecare zi ca să se încredințeze că nu visează. Și totuși, se întâmpla cu adevărat... erau din nou aici... la *Lebenshaus*! și peste două săptămâni, dacă nu chiar mai repede, *Lebenshaus* îi va aparține din nou în mod legal!

Venise toamna în sătucul polonez. Zilele erau tot mai scurte și aerul, din ce în ce mai răcoros.

Tatăl ei obișnuia mereu să spună că această câmpie pomeraniană situată la sud de Marea Baltică nu se număra, de bună seamă, printre cele mai frumoase locuri din lume. Era o regiune plată și neinteresantă, lipsită de semețele piscuri înzăpezite și de codrii deși despre care vorbesc basmele și legendele. Dar acesta era pământul unde începuse *povestea vieții ei* și, de aceea, ea avea să-l iubească toată viața ei. Și-apoi câte legende și mistere nu ascundea scumpa ei *Lebenshaus*!

Trecuseră câteva minute de când Sabina și Matthew stăteau pe balconul de la al doilea etaj al casei, scrutând cu privirea câmpurile și pădurile din jurul lor.

Veniseră aici de îndată ce sosiseră. Inimile lor aveau multe de asimilat și acesta părea singurul loc de pe moșie potrivit pentru o asemenea sarcină.

O parte din piesele de mobilier comandate de Matthew sosiseră deja, iar celelalte aveau să fie și ele livrate până la sfârșitul săptămânii. Conștientizarea faptului că veniseră să *locuiască* aici, nu doar într-o simplă vizită, îi făcea să privească totul cu alți ochi.

Gândul în sine părea de-a dreptul incredibil. Tăcerile, suspinele și lacrimile împărtășite de cei doi după sosire, în timp ce străbăteau încet casa între timp eliberată de foștii

săi locatari, au fost grele, adânci și încărcate de evlavie și de recunoștință. Cât de *mult* îi iubea Tatăl ceresc! Cât de *mare* era, într-adevăr, Dumnezeu care stăpânea universul!

Cel care, într-un târziu, curmă abia șoptit tăcerea fu Matthew.

— Pare de necrezut, nu-i așa?

Sabina inspiră adânc și apoi expiră aerul cu un oftat plin de mulțumire.

— E un adevărat miracol, șopti ea.

— Cât de bun a fost Dumnezeu cu noi!

— Mi-aș dori ca toți oamenii din lume să știe ce Tată iubitor este Dumnezeu și cu câte binecuvântări i-ar împresura... dacă s-ar încredința cu totul voii Lui.

Fiecare coborâse din mașină cu un pachet pe care îl ținea și acum ascuns la spate. După atâția ani de căsnicie, nu mai existau secrete între ei. Amândoi știau ce are să urmeze. Totuși, faptul că fiecare cunoștea finalul nu le știrbea cu nimic plăcerea jocului. Deși nu mai existau secrete *noi*, felul în care alegeau să-și spună unul altuia secretul pe care îl împărtășeau de cincizeci de ani se schimba de fiecare dată, constituind o revelație continuă.

De astă dată, Sabina luă prima cuvântul.

— Aș fi vrut să îți dăruiesc toate culorile de pe pământ, spuse ea. Dar această zi este atât de specială, încât nici zece mii de trandafiri n-ar fi de ajuns pentru a o sărbători.

Matthew încuviință din cap.

— Încă nici mie nu-mi vine să cred că ne aflăm cu adevărat aici.

— Inițial, continuă Sabina, m-am gândit să îți ofer un trandafir galben, în amintirea acelei nopți furtunoase și a primilor trandafiri pe care ni i-am dăruit. Totuși, în cele din urmă, am hotărât că trebuie să fie un trandafir roșu. Cu ce altă culoare aș putea să-ți spun cât de fericită sunt să fiu soția ta... și cât de mult te iubesc?

Se opri preț de o clipă, apoi adăugă:

— Am hotărât să cumpăr o plantă vie, cu rădăcină.

Spunând acestea, dădu la o parte hârtia în care era învelită floarea și îi întinse un trandafir roșu.

— Acesta este un fir din răsadul pe care l-am lăsat în mașină.

— În mașină? făcu Matthew, mirat. Nici nu l-am văzut!

— L-am ascuns pe furiș în portbagaj, râse Sabina. Va fi primul răsad pe care îl vom planta în *noua* grădină de trandafiri de la *Lebenshaus*. El ne va aminti mereu de iubirea *noastră* și de această zi... și de bunătatea nemărginită a Tatălui nostru ceresc despre care papa ne-a vorbit amândurora cu atâta credință.

— Amin! exclamă Matthew. Îți mulțumesc, iubita mea. Deși facem asta de ani de zile, tu reușești de fiecare dată să adaugi noi profunzimi vechiului nostru secret.

— Acum e rândul tău!

Matthew trase aer în piept.

— Ca tine, începu el, și eu am vrut să îți dăruiesc câte un trandafir de *fiecare* culoare. Dar, în cele din urmă, a trebuit să iau și eu o hotărâre, iar hotărârea mea a fost... aceasta.

Dădu hârtia la o parte, dezvăluind privirii trei boboci superbi.

— Îți dăruiesc un trandafiraș *galben* în amintirea primului trandafir pe care ți l-am oferit, unul *roșu*, drept simbol al iubirii noastre profunde, și unul *alb* ca să ne amintească de ziua nunții noastre și de cei doi trandafiri pe care i-am ascuns în beciul de la subsol. Iar cei trei trandafiri la un loc ne vor aminti de toți anii fericiți pe care i-am trăit împreună.

— Vai, Matthew, îți mulțumesc din suflet! *Chiar* că ești un romantic incurabil!

— Acești trandafiri conțin secretele iubirii noastre, precum și nesfârșitele mistere ale iubirii lui Dumnezeu, cel mai neprețuit dintre toate secretele.

Spunând acestea, îi înmână soției sale cei trei boboci.

— Am să-i las la uscat și apoi am să-i pun într-o vază,

chiar la intrare, spuse Sabina, ducând cu grijă la nări fiecare trandafirăș. În felul acesta, povestea despre secretul trandafirului și iubirea Tatălui, din care cresc toate celelalte iubiri, va dăinui pentru totdeauna.

— Ce idee grozavă! exclamă Matthew. Cei trei trandafirăș vor sta mereu mărturie secretelor de iubire pe care le-am descoperit împreună de-a lungul căsniciei noastre.

— Vreau, adăugă Sabina, ca toți cei ce vor călca pragul acestei case să simtă mireasma eternă cu care a înzestrat Tatăl nostru ceresc trandafirii pentru a ne face cunoscută iubirea Sa.

Matthew o trase lângă el și Sabina își petrecu brațul pe după mijlocul lui. Astfel îmbrățișați, rămaseră multă vreme tăcuți, privind în depărtare, cu inimile pline de iubire și de pace.

— Am avut o viață frumoasă împreună, dragul meu, șopti într-un târziu Sabina. M-ai făcut nespus de fericită. Știu că ți-am mai spus-o de nenumărate ori, dar nu mă sfiesc să îți mai spun încă o dată: mi-ai transformat viața într-o adevărată poveste!

— Păi asta se și cuvenea să faci un cavaler adevărat pentru doamna inimii sale! răspunse Matthew, întorcându-se spre ea și făcând o ușoară reverență.

— Îți mulțumesc, dragul meu prinț! râse Sabina. O, Matthew, te iubesc atât de mult!

— Și eu pe tine, Sabina, prințesa mea!

Despre autor

Californianul Michael Phillips și-a început distinsa carieră de scriitor în anii 1970. La începutul anilor 1980, eforturile sale de a readuce în atenția publicului scrierile romancierului victorian George MacDonald i-au adus recunoașterea internațională. Phillips este considerat unul dintre cei mai competenți experți din lume în opera autorului scoțian, atribuindu-i-se totodată meritul de a fi reînnoit interesul cititorilor de pretutindeni față de scrierile acestuia.

După redactarea și republicarea lucrărilor lui MacDonald, Phillips și-a început propria carieră de scriitor. De atunci a scris 48 de romane, în prezent fiind cunoscut mai ales în calitate de romancier. Cărțile sale, care s-au bucurat de elogiile publicului și ale criticilor literari deopotrivă, au fost traduse în opt limbi și s-au vândut în peste șase milioane de exemplare. În prezent, mulți recunosc în el pe urmașul literar al scriitorului său preferat, George MacDonald. Phillips este, de asemenea, directorul revistei „Leben”, o publicație periodică dedicată gânditorilor creștini și lucrărilor lui MacDonald. Combinând toate genurile literare pe care le-a abordat în scrierile sale, „Dream of Freedom” a constituit a suta lucrare publicată de Phillips. Michael trăiește împreună cu soția sa, Judy, în Eureka, California.

Soții Phillips petrec mult timp și în Scoția, unde încearcă să redeschidă apetitul publicului larg pentru opera lui MacDonald.